KEN FOLLETT

virtual-project.eu

NICIODATĂ

KEN FOLLETT

NICIODATĂ

Original: *Never* (2021)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2021

Doi tigri nu pot împărți același munte.

Proverb chinezesc

ȚARA MUNCHKIN

PROLOG

Timp de mulți ani, James Madison a deținut titlul de cel mai scund președinte american din toate timpurile, având doar un metru șaizeci și doi. Apoi, președintele Green i-a bătut recordul. Pauline Green avea un metru cincizeci. Ei îi plăcea să sublinieze că Madison îl învinsese pe DeWitt Clinton, care avea un metru nouăzeci.

Ea își amânase de două ori vizita în ținutul Munchkin. Fusese programată câte o dată în fiecare an în care deținuse funcția, dar întotdeauna apărea ceva mult mai important de făcut. De data asta, a treia oară, simțea că trebuie să meargă. Era o dimineață plăcută de septembrie, în cel de-al treilea an al mandatului ei.

Exercițiul era o repetiție pentru Concept Drill, folosit pentru familiarizarea personajelor importante din guvern cu ceea ce trebuiau să facă în caz de urgență. Pretinzând că Statele Unite se aflau sub atac, ea ieșea rapid din Biroul Oval pe peluza din sud a Casei Albe.

În grabă, în urma ei, veneau câteva persoane-cheie, care se aflau rareori departe de ea: consilierul de securitate națională, secretarul principal, doi paznici din serviciul secret și un tânăr căpitan din armată, care ducea o valiză din piele, numită mingea de fotbal atomică, ce conținea tot ceea ce avea nevoie ca să declanșeze un război nuclear.

Elicopterul ei făcea parte dintr-o flotă și, indiferent la bordul căruia se afla, acesta se numea Marine One. Ca întotdeauna, un infanterist de marină, îmbrăcat în uniformă albastră, stătea în poziție de drepți când se apropia președintele și urca ușor pe trepte.

Prima dată când Pauline zburase cu un elicopter, cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă, fusese o experiență neplăcută, își amintea ea, mai ales din cauza scaunelor metalice, tari, dintr-un interior aglomerat și atât de zgomotos, încât era imposibil să vorbești cu cineva. Acesta era diferit. Interiorul aeronavei era precum cel al unui avion cu reacție privat, cu scaune confortabile, tapițate cu piele crem, cu aer condiționat și o mică toaletă.

Consilierul de securitate națională, Gus Blake, se așează alături de ea. General în retragere, Blake era un bărbat masiv, afro-american, cu pielea de culoare închisă și cu părul scurt, grizonant. Emana un aer reconfortant de forță. La cincizeci și cinci de ani, era cu cinci ani mai în vârstă decât Pauline.

Fusese un membru esenţial al echipei ei pentru campania de alegeri prezidenţiale, iar acum era cel mai apropiat coleg al său.

— Mulţumesc pentru că faci asta, spuse el în timp ce decolau. Ştiu că nu-ţi doreai.

Avea dreptate. Ei îi displăcea diversiunea şi se simţea nerăbdătoare să se termine totul mai repede.

— Una dintre acele corvezi care trebuie îndeplinite, spuse ea.

Fu o călătorie scurtă. În timp ce elicopterul cobora, ea îşi verifică înfăţişarea într-o oglindă de buzunar. Părul ei scurt şi blond era coafat îngrijit, iar machiajul era lejer. Ochii ei căprui şi frumoşi arătau compasiunea pe care o simţea adesea, deşi buzele ei se puteau strânge într-o linie dreaptă, care o făcea să pară de o hotărâre lipsită de mustrări de conştiinţă. Închise oglinda cu un pocnet.

Aterizară lângă un complex de depozite din Maryland. Oficial, locul era numit Facilitatea nr. 2 pentru depozitarea surplusului arhivelor guvernului Statelor Unite, dar cei câţiva oameni care îi cunoşteau adevărata destinaţie îl numeau Ţara Munchkin, după locul în care se dusese Dorothy în timpul tornadei, în *Vrăjitorul din Oz.*

Ţara Munchkin era secretă. Toată lumea ştia despre complexul Raven Rock din Colorado, buncărul nuclear subteran în care conducătorii militari planificau operaţiunile în timpul unui război nuclear. Deşi era un obiectiv important, nu era locul în care se ducea preşedintele. Mulţi oameni cunoşteau şi faptul că sub aripa estică a Casei Albe se afla centrul prezidenţial operaţional de urgenţă, folosit în cazul unor crize precum cea din 11 septembrie. Oricum, acela nu era proiectat pentru utilizarea postapocaliptică pe termen lung.

Ţara Munchkin putea să susţină în viaţă sute de oameni, timp de un an.

Preşedintele Green fu întâmpinat de generalul Whitfield. Apropiindu-se de şaizeci de ani, generalul era un tip grăsun cu faţa rotundă, cu maniere plăcute şi o lipsă evidentă a agresivităţii militare. Pauline era destul de convinsă că el n-ar fi fost deloc în măsură să omoare eventuali duşmani – ceea ce era, până la urmă, menirea soldaţilor. Lipsa lui de înclinaţii războinice era motivul pentru care ajunsese în acest post.

Aceasta era o instalaţie de depozitare autentică, iar diverse semne dirijau livrările spre o rampă de descărcare. Whitfield conduse grupul printr-o mică uşă laterală şi, de acolo, atmosfera se schimbă întru totul.

Întâlniră o uşă dublă, masivă, care ar fi părut potrivită chiar şi pentru o

închisoare de maximă securitate.

Camera din spatele acesteia părea sufocantă. Avea tavanul jos, iar pereții păreau foarte apropiați, de parcă ar fi avut o grosime de câțiva metri. Aerul avea un gust de stătut.

— Această cameră antiexplozie există, în principal, pentru protejarea ascensoarelor, spuse Whitfield.

Când intrară în ascensor, Pauline își pierdu rapid senzația de nerăbdare generată de convingerea că participa la un exercițiu ce nu prea era necesar. Începea să pară totul de rău augur.

Whitfield spuse:

— Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă președinte, vom merge până la capăt și ne vom întoarce.

— E în regulă, mulțumesc, generale.

În timp ce ascensorul cobora, el spuse cu mândrie:

— Doamnă, această instalație vă oferă protecție sută la sută în cazul în care Statele Unite ar suferi una dintre următoarele probleme: o epidemie; un dezastru natural de calibrul unui mare meteorit care lovește Pământul; revolte și tulburări civile majore; o invazie reușită cu forțe militare convenționale; un atac cibernetic sau un război nuclear.

Dacă menționarea acestei liste de potențiale catastrofe avea menirea să o liniștească pe Pauline, efectul nu fu cel scontat. Îi amintea că sfârșitul civilizației era posibil și că ar fi putut să fie nevoită să se adăpostească în acea văgăună din pământ, ca să încerce să salveze rămășițele rasei umane.

Se gândi că ar fi preferat totuși să moară la suprafață.

Ascensorul coborî rapid și, după o vreme, începu să încetinească. Apoi, când se opri, în sfârșit, Whitfield spuse:

— În cazul unor probleme la ascensor, există o scară.

Era o ironie, iar membrii mai tineri ai grupului râseră, gândindu-se la cât de multe trepte ar fi trebuit să fie; dar Pauline își aminti cât de mult timp le luase oamenilor să coboare pe scări la World Trade Center și nu schiță niciun zâmbet. Nici Gus, observă ea.

Pereții erau vopsiți într-un verde odihnitor, într-un alb cremos liniștitor și într-un roz șters, relaxant, dar locul rămânea tot un buncăr subteran. Senzația sinistră îi rămase inclusiv când i se prezentară apartamentul prezidențial, cazarma, cu rândurile sale de paturi, spitalul, sala de gimnastică, supermarketul și cafeneaua.

Sala operativă era o replică a celei aflate la subsolul Casei Albe, având o

masă lungă în centru şi scaune pe margine, pentru aghiotanţi. Pe pereţi se aflau ecrane mari.

— Putem furniza toate datele vizuale pe care le primiţi la Casa Albă, la fel de repede, spuse Whitfield. Putem privi orice oraş din lume, prin spargerea sistemului camerelor de supraveghere a traficului şi al celor de securitate. Avem acces la radarul militar în timp real. Fotografiile din satelit au nevoie de câteva ore ca să ajungă pe Pământ, după cum ştiţi, dar le primim în acelaşi timp cu Pentagonul. Putem prinde orice post de televiziune, ceea ce poate să fie util în acele rare ocazii în care CNN-ul sau Al-Jazeera dau peste o poveste, înaintea serviciilor de securitate. Şi vom avea o echipă de lingvişti, care să ne ofere subtitrări instantanee, pentru orice program într-o limbă străină.

Etajul tehnic dispunea de un generator cu un rezervor de motorină de dimensiunile unui lac, de un sistem de încălzire şi răcire şi de un rezervor de apă de nouăsprezece milioane de metri cubi, alimentat de un izvor subteran. Pauline nu era în mod special claustrofobă, dar se simţea copleşită de ideea de a fi blocată acolo, în timp ce lumea exterioară era devastată. Deveni conştientă de propria ei respiraţie.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Whitfield zise:

— Aprovizionarea cu aer se face de afară, printr-un set de filtre antiexplozie care pot reţine contaminarea din aer, indiferent că este chimică, biologică sau radioactivă.

Bine, se gândi Pauline, dar ce se întâmplă cu milioanele de oameni de la suprafaţă, care nu sunt protejaţi?

La finalul turului, Whitfield spuse:

— Doamnă preşedinte, biroul dumneavoastră ne-a anunţat că nu doriţi să luaţi masa înainte de plecare, dar am pregătit câte ceva, în caz că vă răzgândiţi.

Întotdeauna se întâmpla astfel. Tuturor le plăcea ideea unei conversaţii informale, de o oră sau cam aşa, cu preşedintele. Simţi un impuls de simpatie pentru Whitfield, blocat aici, sub pământ, în acest post important, dar nevăzut, şi-şi reprimă această nevoie, ca întotdeauna, pentru a urma programul.

Pauline pierdea rareori vremea mâncând cu alte persoane în afară de familia ei. Ţinea întruniri la care se schimbau informaţii şi se luau decizii, apoi trecea la următoarea întâlnire. Redusese numărul de banchete oficiale la care participa preşedintele. „Sunt conducătorul lumii libere, spusese ea. De ce

mi-aș petrece trei ore discutând cu regele Belgiei?”

Acum zise:

— Foarte amabil din partea dumitale, generale, dar trebuie să mă întorc la Casa Albă.

Întoarsă în elicopter, își fixă centura de siguranță, apoi scoase din buzunar un container de plastic de mărimea unui mic portofel. Acesta era cunoscut drept Biscuitul. Putea fi deschis doar prin spargerea plasticului, în interior se afla un card cu o serie de litere și de cifre: codurile pentru autorizarea atacurilor nucleare. Președintele trebuia să poarte Biscuitul întreaga zi cu el și să-l păstreze la capul patului toată noaptea.

Observând ce făcea, Gus spuse:

— Slavă Domnului că Războiul Rece s-a terminat!

— Locul acela înfiorător mi-a amintit că încă trăim pe muchie, răspunse ea.

— Trebuie doar să ne asigurăm că nu va fi niciodată folosit.

Iar Pauline, mai mult decât oricine altcineva de pe lume, avea această responsabilitate. Uneori, simțea povara de pe umerii ei. Iar astăzi era foarte grea.

— Dacă voi mai ajunge vreodată în Țara Munchkin, spuse ea, va fi pentru că am eșuat.

DEFCON 5

Cea mai de jos stare de alertă

CAPITOLUL 1

Văzută dintr-un avion, maşina ar fi putut părea un gândac lent, care se târa pe o plajă nesfârşită, cu soarele strălucind pe blindajul negru, lustruit. De fapt, mergea cu cincizeci de kilometri pe oră, viteza maximă care era sigură pe un drum cu găuri şi crăpături neaşteptate. Nimeni nu dorea să facă o pană de cauciuc în deşertul Sahara.

Drumul ducea spre nord, prin deşert, de la N'Djamena, capitala statului Ciad, până la lacul Ciad, cea mai mare oază din Sahara. Peisajul consta într-o terasă lungă şi plată de stâncă şi nisip, cu câteva tufişuri uscate de un galben palid şi pietre mici, împrăştiate la întâmplare, în aceeaşi nuanţă de gălbui. Era totul la fel de mohorât ca un peisaj lunar.

Deşertul părea la fel de deprimant precum spaţiul cosmic, se gândea Tamara Levit, iar maşina, o navă cosmică. Dacă vreun lucru mergea prost la costumul ei spaţial, putea să moară. Comparaţia era fantezistă şi o făcu să zâmbească. Dar, chiar şi aşa, aruncă o privire în spatele maşinii, unde se aflau două damigene mari din plastic, cu apă, care ar fi putut să-i ţină pe toţi în viaţă în caz de urgenţă, până când, probabil, ajungea ajutorul.

Maşina era americană. Era proiectată pentru teren dificil, având gardă la sol mare şi reductor. Ferestrele erau fumurii, iar Tamara purta ochelari de soare, dar, chiar şi aşa, lumina strălucea puternic pe drumul de beton şi îi rănea ochii.

Toţi cei patru oameni din maşină purtau ochelari de soare. Şoferul, Ali, era un localnic, născut şi crescut acolo, în Ciad. În oraş purta jeanşi şi tricou, dar în ziua aceea purta o robă lungă până în pământ, numită galabiya, şi o eşarfă lată de bumbac înfăşurată în jurul capului, îmbrăcăminte tradiţională pentru

protejarea împotriva soarelui nemilos.

Alături de Ali, în față, se afla un soldat american – caporalul Peter Ackerman. Arma acestuia, ținută lejer pe genunchi, era din dotarea standard a armatei americane, o carabină ușoară, cu țeava scurtă. Caporalul avea în jur de douăzeci de ani, fiind unul dintre acei tineri care păreau să debordeze de o amabilitate veselă. Tamarei, care avea aproape treizeci de ani, îi părea ridicol de tânăr pentru a purta o armă mortală. Dar lui nu-i lipsea încrederea – odată chiar avusese tupeul să-i ceară o întâlnire.

— Îmi place de tine, Pete, dar ești mult prea tânăr pentru mine, îi spusese ea.

Alături de Tamara, pe bancheta din spate, se afla Tabdar „Tab” Sadoul, un atașat al misiunii Uniunii Europene la N’Djamena. Părul castaniu și lucios al lui Tab era lung, cum era la modă, dar altfel arăta ca un director de companie în timpul liber, purtând pantaloni kaki și o cămașă albastră precum cerul, cu nasturi până jos, cu mânecile suflecate, lăsându-i la vedere încheieturile închise la culoare.

Ea era atașat la ambasada americană din N’Djamena și purta hainele ei de muncă obișnuite – o rochie cu mâneci lungi peste pantaloni –, în timp ce părul negru îi era legat într-o eșarfă. Era o îmbrăcăminte practică și nu ofensa pe nimeni, iar cu ochii ei căprui și tenul măsliniu, nici nu arăta a cetățean străin. Într-o țară cu o criminalitate ridicată, cum era Ciadul, era mai sigur să nu ieși în evidență, mai ales pentru o femeie.

Tamara ținea un ochi la kilometraj. Se aflau pe drum de vreo două ore, dar se apropiau acum de destinația lor. Tamara era încordată din cauza întâlnirii care-i aștepta. Multe lucruri depindeau de ea, inclusiv cariera ei.

— Povestea noastră de acoperire este o misiune de documentare, spuse ea. Știi multe despre lac?

— Destule, cred, răspunse Tab. Râul Chari izvorăște din Africa Centrală, curge cale de două sute șaptezeci de kilometri și se varsă aici. Lacul Ciad susține câteva milioane de persoane din patru țări: Niger, Nigeria, Camerun și Ciad. Sunt mici fermieri, crescători de vite și pescari. Peștele lor favorit este bibanul de Nil, care poate ajunge până la doi metri lungime și două sute de kilograme.

Francezii care vorbeau engleza pronunțau întotdeauna cuvintele de parcă încercau să te atragă în pat, se gândi Tamara. Sau poate că asta făceau mereu. Spuse:

— Presupun că acum, când nivelul apei este atât de scăzut, nu mai prind la

fel de mult biban de Nil.

— Ai dreptate. Iar lacul acoperea douăzeci şi cinci de mii de kilometri pătraţi, dar acum a ajuns la aproximativ o mie trei sute. Mulţi dintre aceşti oameni sunt în pragul foametei.

— Ce crezi despre planul chinezesc?

— Un canal lung de două mii cinci sute de kilometri, care să aducă apă din râul Congo? Preşedintele Ciadului este interesat de el, ceea ce nu e deloc surprinzător. S-ar putea chiar să se realizeze – chinezii fac lucruri uluitoare –, dar nu va fi ieftin şi nu se va întâmpla prea curând.

Investiţiile Chinei în Africa erau privite de şefii Tamarei, de la Washington, şi de cei ai lui Tab, de la Paris, cu acelaşi amestec de admiraţie uluită şi neîncredere profundă. Beijingul cheltuia miliarde şi făcea lucrurile să se întâmple, dar ce urmăreau chinezii, de fapt?

Cu coada ochiului, Tamara observă în depărtare o strălucire, un licăr precum cel al unei raze de soare pe oglinda apei.

— Ne apropiem de lac? îl întrebă ea pe Tab. Sau este un miraj?

— Ar trebui să fim aproape, răspunse el.

— Ai grijă la virajul la stânga, îi spuse ea lui Ali, apoi repetă în arabă.

Atât Tamara, cât şi Tab vorbeau fluent araba şi franceza, cele două limbi principale din Ciad.

— *Le voilà*, îi răspunse Ali în franceză. Iată-l!

Maşina încetini în timp ce se apropia de o intersecţie marcată doar cu un morman de pietre.

Ieşiră de pe drum pe o pistă care traversa nisipul pietros. În unele locuri, aceasta era greu de distins faţă de deşertul din jur, dar Ali părea încrezător. În depărtare, Tamara întrezărea petice de verdeaţă şterse de ceaţa arşiţei, probabil copaci şi tufişuri care creşteau pe lângă apă.

Alături de drum, Tamara observă scheletul unei camionete Peugeot, abandonată de mult, o carcasă ruginită fără roţi sau geamuri; şi, curând, apărură şi alte semne ale activităţii umane: o cămilă legată de un tufiş, un câine maidanez cu un şobolan în gură, cutii de bere, cauciucuri uzate şi plastice rupte, împrăştiate prin întreaga zonă.

Trecură de un petic vegetal, cu plante ordonate în rânduri drepte, irigate de un bărbat cu o stropitoare, apoi ajunseră într-un sat – cincizeci sau şaizeci de case împrăştiate la întâmplare, fără un model al străzilor. Cele mai multe locuinţe erau tradiţionalele colibe cu o singură cameră, cu pereţi circulari din cărămidă şi cu acoperişuri înalte, ascuţite, din frunze de palmier. Ali

conducea încet, cu viteza minimă, strecurând maşina printre case şi evitând copiii desculţi, caprele şi focurile de gătit de afară.

Apoi opri maşina şi spuse:

— *Nous sommes arrivés.* Am ajuns.

Tamara răspunse:

— Pete, vrei, te rog, să pui carabina pe podea? Vrem să arătăm ca nişte studenţi ecologişti.

— Sigur, doamnă Levit.

Îşi aşează arma la picioare, cu încărcătorul ascuns sub scaun.

— Acesta era un sat pescăresc prosper, dar priveşte cât de departe este apa acum – un kilometru şi jumătate, cel puţin! spuse Tab.

Aşezarea era sfâşietor de săracă, cel mai sărac loc pe care-l văzuse vreodată Tamara. Se afla la marginea unei plaje plate, lungi, care probabil că se aflase sub apă pe vremuri. Morile de vânt care pompaseră apa pe câmpuri se înălţau acum departe de lac, abandonate, cu pânzele rotindu-se inutil. O turmă de oi slabe păştea într-un petic de tufişuri, supravegheate de o fetiţă cu un băţ în mână. Tamara putea să vadă lacul strălucind în depărtare. Palmieri de raffia şi tufişuri moshi creşteau pe malul apropiat. Mici insulițe punctau lacul. Tamara ştia că insula cea mai mare servea drept ascunzătoare pentru bandele teroriste care îi chinuiau pe locuitori, furând puţinul pe care-l aveau şi bătând pe oricine încerca să-i oprească. Oamenii care erau deja într-o situaţie precară deveneau săraci lipiţi.

— Ştii ce fac oamenii aceia în lac? zise Tab.

Câteva femei stăteau în picioare în apa puţin adâncă, adunând ceva în nişte boluri, şi Tamara ştiu răspunsul la întrebarea lui Tab.

— Culeg alge comestibile de la suprafaţă. Noi le numim spirulină, dar cuvântul este *dihé*. Le filtrează şi apoi le usucă la soare.

— Ai încercat?

Ea încuviinţă din cap.

— Au un gust îngrozitor, dar, aparent, sunt hrănitoare. Le poţi cumpăra din magazinele cu mâncare bio.

— Nu par să facă parte dintre lucrurile care să stârnească poftele culinare ale unui francez.

— Cred că nu.

Tamara deschise uşa şi ieşi afară. Dincolo de aerul condiţionat al maşinii, atmosfera o lovi ca o arsură. Îşi trase eşarfa mai în faţă, pe cap, ca să-i umbrească faţa. Apoi făcu o fotografie a plajei cu telefonul.

Tab ieşi la rândul său din maşină, punându-şi pe cap o pălărie de paie cu boruri largi, şi se duse lângă ea. Pălăria nu i se potrivea – de fapt, arăta puţin comic –, dar lui nu părea să-i pese. Era bine îmbrăcat, dar mai mult practic. Ei îi plăcea asta.

Amândoi studiară satul. Printre case se aflau loturi cultivate, străbătute de canale de irigaţii. Apa trebuia adusă de departe, înţelese Tamara, care se gândi cu deprimare că femeile erau cele care o cărau. Un bărbat îmbrăcat în galabiya părea să vândă ţigări, discutând amabil cu bărbaţii şi flirtând puţin cu femeile. Tamara recunoscu pachetul alb, având capul unui sfinx de culoare aurie: era o marcă egipteană de ţigări, numită Cleopatra, cea mai populară din Africa. Probabil că ţigările erau trecute prin contrabandă sau furate. În faţa caselor erau parcate câteva motociclete şi scutere cu motor, precum şi un Volkswagen Beetle foarte vechi. În ţara aceea, motocicleta era cel mai popular mijloc de transport individual. Tamara mai făcu o serie de fotografii.

Transpiraţia i se scurgea pe corp, pe sub haine. Îşi şterse fruntea cu capătul eşarfei de bumbac. Tab scoase o batistă roşie, cu buline albe, şi se şterse pe sub gulerul cămăşii.

— Jumătate dintre aceste case sunt neocupate, zise el.

Tamara privi mai atent şi observă că unele dintre clădiri erau în descompunere. Existau găuri în acoperişurile din frunze de palmier şi unele dintre cărămizile de chirpici se fărâmiţau.

— Multe persoane au părăsit zona asta, spuse Tab. Presupun că toţi cei care au avut unde să se ducă au plecat. Dar sunt câteva milioane care au rămas. Tot acest loc este o zonă de dezastru.

— Şi nu doar aici, nu-i aşa? spuse Tamara. Acest proces, deşertificarea zonelor de la sud de Sahara, se întâmplă în toată Africa, de la Marea Roşie până la Oceanul Atlantic.

— În franceză numim această regiune *le Sahel.*

— Este acelaşi cuvânt şi în engleză, Sahel. Ea aruncă o privire înapoi spre maşină. Motorul încă funcţiona. Presupun că Ali şi Pete vor rămâne la aer condiţionat.

— Dacă sunt în toate minţile, da… Tab părea îngrijorat. Nu-l văd pe omul nostru, adăugă el.

Tamara era şi ea îngrijorată. Putea să fie mort. Dar spuse pe un ton calm:

— Instrucţiunile noastre precizează că el trebuie să ne găsească. Între timp, trebuie să rămânem în pielea personajelor noastre, aşa că hai să ne bălăcim şi să aruncăm o privire în jur.

— Ce?

— Hai să mergem să ne uităm prin jur!

— Dar ce-ai spus înainte? Să ne bălăcim?

— Îmi pare rău. E argoul de Chicago.

— S-ar putea să fiu singurul francez care cunoaşte această expresie, zise el rânjind. Dar, mai întâi, ar trebui să le facem o vizită de curtoazie bătrânilor satului.

— De ce nu faci tu asta? Oricum ei nu observă niciodată o femeie.

— Sigur.

Tab plecă, iar Tamara rămase să se plimbe prin jur, încercând să rămână netulburată, făcând fotografii şi discutând cu oamenii în arabă. Cei mai mulţi săteni fie cultivau o mică bucată de pământ, fie aveau câteva oi sau o vacă. O femeie se ocupa cu împletirea plaselor, dar rămăseseră prea puţini pescari; un bărbat avea un cuptor şi făcea oale, dar puţini oameni aveau bani ca să le cumpere. Toţi erau, mai mult sau mai puţin, disperaţi.

O structură şubredă, cu patru stâlpi ce susţineau o reţea de nuiele, servea drept uscător de haine, iar o femeie tânără întindea rufele, urmărită de un băiat de vreo doi ani. Hainele ei erau în nuanţele vii de portocaliu şi de galben pe care oamenii din Ciad le iubeau. După ce atârnă şi ultimul obiect, îşi puse copilul pe şold şi începu să îi vorbească Tamarei într-o franceză îngrijită, de şcolăriţă, cu un puternic accent arab; apoi o invită în casa ei.

Numele femeii era Kiah, iar fiul ei era Naji; era văduvă, îi spuse ea. Arăta de vreo douăzeci de ani; era izbitor de frumoasă, cu sprâncene negre, pometi îndrăzneţi şi un nas sarazin, curbat. Privirea din ochii ei întunecaţi sugera hotărâre şi forţă. „Ar putea să fie interesantă”, se gândi Tamara.

O urmă pe Kiah pe sub intrarea joasă, arcuită, scoţându-şi ochelarii de soare când trecu de la strălucirea de afară la umbra adâncă din interior. Coliba era întunecoasă şi parfumată. Tamara simţi un covor greu sub picioare şi miros de scorţişoară şi turmeric. Când ochii i se adaptară, observă nişte mese joase, două coşuri de depozitare şi câteva perne pe podea, dar nimic care să poată fi catalogat drept mobilă obişnuită, fără scaune sau dulapuri. Într-o parte se aflau două saltele de paie şi pânză pentru dormit şi o grămadă ordonată de pături groase de lână, cu dungi strălucitoare roşii şi albastre, pentru nopţile reci din deşert.

Cei mai mulţi americani ar fi considerat casa ei disperat de săracă, dar Tamara ştia că aceasta era nu doar confortabilă, ci şi o idee mai înstărită decât cele mai multe. Kiah păru mândră când îi oferi o sticlă din berea locală,

numită Gala, pe care o răcise într-un bol cu apă. Tamara se gândi că ar fi fost un gest politicos să-i accepte ospitalitatea – şi, oricum, era însetată.

O pictură de pe un perete a Fecioarei Maria, într-o ramă ieftină, indica faptul că femeia era creştină, aşa cum erau circa patruzeci de procente din populaţia Ciadului. Tamara o întrebă:

— Ai fost la o şcoală ţinută de călugăriţe, presupun. Aşa ai învăţat franceza?

— Da.

— O vorbeşti foarte bine.

Asta nu era chiar adevărat, dar Tamara voia să fie amabilă.

Kiah o invită să se aşeze pe covor. Înainte să facă asta, Tamara se întoarse la uşă şi aruncă o privire neliniştită afară, strângându-şi ochii în faţa strălucirii bruşte. Privi spre maşină. Vânzătorul de ţigări se apleca peste fereastra laterală a şoferului, cu un cartuş de Cleopatra în mână. Îl văzu pe Ali în spatele ferestrei, cu eşarfa înfăşurată în jurul capului, făcând un gest disprețuitor de concediere cu degetele, evident fără să dorească să cumpere ţigări ieftine. Apoi vânzătorul spuse ceva care schimbă dramatic atitudinea lui Ali. Acesta sări imediat din maşină, având aerul că-şi cere scuze, şi deschise uşa din spate. Vânzătorul intră în maşină şi Ali închise portiera.

„Deci acesta este, se gândi Tamara. Ei bine, deghizarea este, cu siguranţă, eficientă. Pe mine m-a prostit.”

Se simţi uşurată. Cel puţin era în viaţă.

Privi în jur. Niciunul dintre localnicii aflaţi în jur nu-l observase pe vânzător intrând în maşină. Acum era în afara vederii, ascuns în spatele geamurilor fumurii.

Tamara clătină satisfăcută din cap şi intră din nou în casa lui Kiah.

Femeia o întrebă:

— E adevărat că toate femeile albe au câte şapte rochii, câte una pentru fiecare zi, şi o servitoare care să le spele?

Tamara decise să-i răspundă în arabă, pentru că franceza lui Kiah ar fi putut să nu fie suficient de bună. După ce se gândi o clipă, spuse:

— Multe femei americane şi europene au o mulţime de haine. Numărul acestora depinde de cât de bogată sau săracă este femeia. Şapte rochii nu ar fi ceva neobişnuit. O femeie săracă poate să aibă doar două sau trei. O femeie bogată ar putea să aibă cincizeci.

— Şi toate au servitoare?

— Familiile sărace nu au servitoare. O femeie cu o slujbă bine plătită, cum

ar fi un doctor sau un avocat, are, de obicei, pe cineva care să se ocupe de curățenia casei. Familiile bogate au multe servitoare. De ce vrei să știi toate astea?

— Mă gândesc să plec să locuiesc în Franța.

Tamara presupusese asta.

— Spune-mi de ce.

Kiah făcu o pauză, adunându-și gândurile, și îi oferi în tăcere Tamarei o altă sticlă de bere. Tamara scutură din cap. Avea nevoie să rămână atentă.

Kiah răspunse:

— Bărbatul meu, Salim, a fost pescar și avea propria barcă. Ieșea cu alți trei sau patru bărbați și împărțeau captura, dar Salim lua jumătate, pentru că era barca lui și pentru că știa unde se găsea peștele. Din motivul ăsta, nouă ne mergea mai bine decât majorității vecinilor noștri.

Își ridică fruntea cu mândrie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tamara.

— Într-o zi, jihadiștii au venit să-i ia captura lui Salim. El ar fi trebuit să-i lase să o ia. Dar prinsese un biban de Nil și a refuzat să le permită să-l ia. Așa că l-au ucis și l-au luat oricum.

Stăpânirea de sine a lui Kiah dispăruse cu totul, iar fața ei nobilă se contorsionase de durere. Făcu o pauză, stăpânindu-și emoțiile.

— Prietenii mi-au adus trupul lui.

Tamara era furioasă, dar nu surprinsă. Jihadiștii erau teroriști islamiști, dar și gangsteri criminali. Cele două lucruri mergeau împreună. Iar ei îi prădau pe unii dintre cei mai săraci oameni din lume. Asta o înnebunea.

Kiah continuă:

— Când am fost nevoită să-mi îngrop bărbatul, m-am întrebat ce ar trebui să fac. Nu puteam să navighez cu barca, nu știam unde să găsesc pește și, chiar dacă aș fi putut să fac aceste lucruri, bărbații nu m-ar fi acceptat drept conducătorul lor. Așa că am vândut barca. Pentru o clipă, căpătă un aer sălbatic. Apoi continuă: Unii au încercat să o obțină pentru mai puțin decât valora, dar n-aș fi făcut afaceri cu ei.

Tamara începea să simtă în Kiah miezul unei hotărâri de oțel.

Când continuă, în vocea femeii se simți o notă de disperare:

— Dar banii de pe barcă nu vor dura la nesfârșit.

Tamara știa că familia era extrem de importantă în țara aceea.

— Și părinții tăi? o întrebă ea.

— Părinții mei au murit. Frații mei au plecat în Sudan – lucrează pe o

plantaţie de cafea de acolo. Salim a avut o soră, iar soţul ei mi-a spus că, dacă îi vând barca ieftin, va avea întotdeauna grijă de mine şi de Naji, zise ea ridicând din umeri.

— N-ai avut încredere în el, spuse Tamara.

— Nu doream să-mi vând barca pentru o promisiune.

„Hotărâtă şi deloc proastă”, se gândi Tamara.

Kiah adăugă:

— Acum, rudele mele prin alianţă mă urăsc.

— Aşa că vrei să pleci în Europa – ilegal.

— Oamenii fac asta tot timpul, spuse Kiah.

Asta era adevărat. Pe măsură ce deşertul se întindea spre sud, sute de mii de oameni disperaţi părăseau Sahelul în căutare de muncă, iar mulţi încercau periculoasa călătorie spre sudul Europei.

— Este scump, continuă ea, dar banii de pe barcă vor plăti partea mea.

Banii nu erau adevărata problemă. Tamara simţea din vocea lui Kiah că era speriată.

Kiah adăugă:

— De obicei se duc în Italia. Eu nu vorbesc italiana, dar am auzit că, odată ce ajungi în Italia, poţi să treci cu uşurinţă în Franţa. E adevărat?

— Da.

Tamara se grăbea acum să se întoarcă la maşină, dar simţea că trebuia să răspundă întrebărilor lui Kiah.

— Conduci maşina dincolo de frontieră. Sau iei un tren. Dar ceea ce plănuieşti tu este teribil de periculos. Contrabandiştii de oameni sunt criminali. Ei ar putea, pur şi simplu, să-ţi ia banii şi să dispară.

Kiah făcu o pauză, gândindu-se probabil la o cale prin care să-i explice viaţa ei acestei vizitatoare vestice privilegiate. După un moment, spuse:

— Ştiu ce se întâmplă când nu există suficientă mâncare. Am văzut asta. Îşi întoarse privirea, părând să-şi amintească, şi vocea ei deveni şoptită. Copilul devine mai slab, dar, la început, asta nu pare să fie foarte grav. Apoi se îmbolnăveşte. Ia o boală pentru copii – pe care o fac atât de mulţi dintre ei –, îi apar pete sau îi curge nasul, sau face diaree… dar unui copil înfometat îi trebuie multă vreme ca să-şi revină, apoi ia o altă boală. Este tot timpul obosit, încărunţeşte mult şi nu prea se mai joacă, doar zace nemişcat şi tuşeşte. Şi apoi, într-o zi, închide ochii şi nu-i mai deschide niciodată. Şi, uneori, mama este prea obosită ca să mai plângă.

Tamara o privi printre lacrimile din ochi.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Îți doresc noroc.

Kiah se învioră din nou.

— Ai fost amabilă că mi-ai răspuns la întrebări.

Tamara se ridică.

— Trebuie să plec, spuse ea pe un ton ciudat. Îți mulțumesc pentru bere. Și, te rog, încearcă să afli mai multe despre traficanții de oameni înainte să le dai banii.

Kiah zâmbi și încuviință din cap, răspunzând politicos la platitudinea rostită de Tamara. „Ea înțelege necesitatea de a fi atentă cu banii mai bine decât o voi înțelege eu vreodată”, se gândi Tamara cu regret.

Apoi ieși afară și îl văzu pe Tab, care se întorcea la mașină. Era aproape ora prânzului și sătenii nu mai erau la vedere, intrând probabil în case, la adăpost de soare. Animalele își găsiseră umbră sub adăposturile improvizate, construite evident în acest scop.

Când se apropie de Tab, observă o urmă ușoară de transpirație proaspătă pe pielea curată și simți o urmă de aromă de santal.

— El este în mașină, spuse ea.

— Unde se ascundea?

— Era vânzătorul de țigări.

— M-a păcălit.

Ajunseră la mașină și urcară. Aerul condiționat se simțea precum o briză din Marea Arctică. Tamara și Tab se așezară de ambele părți ale vânzătorului de țigări, care mirosea de parcă n-ar mai fi făcut un duș de multe zile. Ținea în mână un cartuș de țigări.

Tamara nu se putu abține.

— Deci, spuse ea, ai găsit Hufra?

•••

Vânzătorul de țigări se numea Abdul John Haddad și avea douăzeci și cinci de ani. Se născuse în Liban și crescuse în New Jersey, fiind cetățean american și agent al Agenției Centrale de Informații (CIA).

În urmă cu patru zile, fusese în țara vecină, Niger, conducând un Ford obosit, dar în condiții mecanice bune, până în vârful unui deal lung din deșert, de deasupra orașului Maradi.

Purta ghete cu talpa groasă. Acestea erau noi, dar fuseseră tratate astfel încât să pară vechi, având fețele uzate artificial și zgâriate, șireturile nepotrivite și pielea pătată cu grijă, ca să pară foarte deteriorată. Fiecare talpă groasă avea câte un compartiment ascuns. Unul era pentru un telefon de

ultimă generaţie, iar celălalt pentru un dispozitiv care prindea un singur semnal special. Abdul purta în buzunar un telefon ieftin, ca diversiune.

Dispozitivul era aşezat acum pe scaunul de alături, iar el îl privea la fiecare câteva minute. Acesta confirma că transporturile de cocaină pe care le urmărise se opriseră undeva în faţa lor. Puteau să se fi oprit, de exemplu, într-o oază care avea o staţie de benzină. Dar Abdul spera că era o tabără care aparţinea ISGS – Statul Islamic al Marii Sahare.

CIA era mai interesată de teroriști decât de traficanţii de droguri, dar, în această parte a lumii, erau aceiaşi oameni: un lanţ de grupuri locale, strâns asociate cu ISGS, care le finanţau activităţile politice prin afacerile gemene, profitabile, de trafic de droguri şi trafic de persoane. Misiunea lui Abdul era să determine ruta pe care o foloseau drogurile, în speranţa că asta avea să-i ducă la ascunzătorile ISGS.

Bărbatul despre care se credea că ar fi un personaj din conducerea ISGS – şi unul dintre cei mai cruzi criminali în masă din lumea de azi – era cunoscut ca al-Farabi. Acesta era, aproape sigur, un pseudonim: al-Farabi era numele unui filosof din Evul Mediu. Conducătorul ISGS mai era numit şi „Afganul”, pentru că era un veteran al războiului din Afganistan. Raza lui de operaţiuni era mare şi, dacă rapoartele erau credibile, se spunea că, în timp ce-şi avea baza în Afganistan, călătorise, prin Pakistan, în provincia rebelă chinezească Xinjiang, unde luase contact cu Partidul Independenţei din Turkistanul de Est, un grup terorist care încerca să obţină independenţa pentru etnicii uiguri, care erau predominant musulmani.

Al-Farabi se afla acum undeva în Africa de Nord şi, dacă Abdul ar fi reuşit să-l găsească, acest lucru ar fi fost o lovitură aproape mortală pentru ISGS.

Abdul studiase fotografii neclare făcute de la distanţă, desene realizate de artişti, compilaţii Photofit şi descrieri scrise şi se simţea sigur că l-ar fi recunoscut pe al-Farabi dacă l-ar fi văzut: un bărbat înalt, cu păr grizonant şi barbă neagră, descris adesea ca având o privire pătrunzătoare şi un aer de autoritate. Dacă Abdul ar fi reuşit să ajungă suficient de aproape, ar fi putut să-i confirme identitatea după cea mai distinctivă trăsătură a sa: un glonţ american îi smulsese o jumătate din degetul mare al mâinii stângi, lăsându-i un ciot de care era, adesea, foarte mândru, spunându-le oamenilor că Dumnezeu îl protejase de moarte, dar, în acelaşi timp, îl avertizase să fie mai prudent.

Orice s-ar fi întâmplat, Abdul nu trebuia să încerce să-l captureze pe al-Farabi, ci doar să-i afle localizarea şi să raporteze. Se spunea că omul avea o

ascunzătoare numită Hufra, care însemna „Gaura”, dar localizarea acesteia nu era cunoscută de nimeni din întreaga comunitate de informații din Vest.

Abdul ajunse în vârful unei ridicături și încetini mașina, oprind-o pe partea cealaltă.

În fața lui o pantă lungă cobora spre o câmpie largă ce tremura în aerul cald. Abdul își strânse ochii în fața strălucirii: nu purta ochelari de soare, din cauză că localnicii îi considerau un fel de semn de bogăție, iar el avea nevoie să arate ca unul dintre ei. În depărtare, la câțiva kilometri distanță, i se păru că vede un sat. Întorcându-se în scaun, desfăcu un panou din portieră și scoase un binoclu de campanie. Apoi coborî din mașină.

Lentilele transformară depărtarea într-un relief clar, iar ceea ce văzu îi făcu inima să bată mai repede.

Era o așezare formată din corturi și colibe de lemn improvizate. Existau numeroase vehicule, cele mai multe dintre ele în adăposturi dărăpănate, care le fereau de camerele sateliților. Alte vehicule erau acoperite de prelate cu model de camuflaj pentru deșert și, după forma lor, ar fi putut să fie piese de artilerie instalate pe camioane. Câțiva palmieri indicau prezența unei surse de apă pe undeva, prin apropiere.

Nu mai era niciun mister. Era o bază paramilitară.

Și chiar una importantă, simți el. Presupunea că găzduia câteva sute de oameni și, dacă avea dreptate în legătură cu artileria, acești oameni erau formidabil de bine înarmați.

Ar fi putut să fie chiar legendara Hufra.

Își ridică piciorul drept ca să scoată telefonul din gheată, dar, înainte să poată face asta, auzi în spatele lui zgomotul unui camion care se apropia rapid.

De când părăsise drumul imaginar, nu mai văzuse niciun fel de trafic. Acesta era, aproape sigur, un vehicul al ISGS care se îndrepta spre tabără.

Privi în jur. Nu exista niciun loc în care să se ascundă, ca să nu mai pomenim de mașină. De trei săptămâni risca să fie observat de oamenii pe care-i urmărea, iar acum acest lucru era pe cale să se întâmple.

Avea o poveste pregătită. Tot ce putea face era să o spună și să spere.

Aruncă o privire spre ceasul său ieftin: era ora două după-amiaza. Își imagină că era mai puțin probabil ca jihadiștii să omoare un bărbat care-și făcea rugăciunile.

Se mișcă rapid. Așeză binoclul în ascunzătoarea lui din spatele panoului ușii. Deschise portbagajul și scoase un vechi covor de rugăciune, apoi îl

închise şi întinse covorul pe pământ. Fusese crescut creştin, dar ştia suficient de multe despre rugăciunile musulmane ca să se poată preface.

A doua rugăciune a zilei se numea „zuhr” şi era rostită după ce soarele trecea de zenit, ceea ce putea să însemne orice moment dintre miezul zilei şi mijlocul după-amiezii. Se prosternă în poziţia corectă, atingând covorul cu nasul, palmele şi degetele de la picioare. Apoi închise ochii.

Camionul uruia din ce în ce mai aproape, urcând cu greu panta de pe partea îndepărtată a crestei.

Abdul îşi aminti brusc de dispozitiv. Acesta se afla pe scaunul pasagerului. Înjură: avea să îl dea de gol imediat.

Sări în picioare, deschise brusc uşa pasagerului şi smulse dispozitivul. Cu două degete, deschise capacul găurii din talpa bocancului drept. În grabă, scăpă dispozitivul pe nisip. Îl ridică şi îl introduse în pantof. Închise compartimentul şi se grăbi să se întoarcă la covor.

Îngenunche din nou.

Cu coada ochiului, văzu camionul ivindu-se peste creastă şi oprindu-se brusc lângă maşina lui. Închise ochii.

Nu cunoştea rugăciunile pe de rost, dar le auzise suficient de des ca să murmure o aproximare.

Auzi cum se deschid şi se închid uşile camionului, apoi nişte paşi grei care se apropiau.

O voce spuse în arabă:

— Ridică-te!

Abdul deschise ochii. Erau doi bărbaţi. Unul ţinea o puşcă, iar celălalt avea un pistol băgat în toc. În spatele lor se afla o camionetă încărcată cu saci, care puteau să fie plini cu făină – mâncare pentru jihadişti, fără îndoială.

Cel cu puşca era mai tânăr şi avea o barbă aspră. Purta pantaloni de camuflaj şi un hanorac albastru, care ar fi fost mai potrivit pentru o zi ploioasă din New York. Îl întrebă dur:

— Cine eşti?

Abdul intră rapid în pielea personajului său, încercând să pară un vânzător ambulant. Zâmbi şi spuse:

— Prieteni, de ce deranjaţi un om de la rugăciuni?

Vorbea fluent arabă comună, cu accent libanez: locuise în Beirut până la vârsta de şase ani, iar părinţii lui continuaseră să vorbească limba arabă acasă, chiar şi după ce se mutaseră în Statele Unite.

Bărbatul cu pistol avea părul încărunţit. Răspunse calm:

— Îi cerem iertare lui Dumnezeu pentru că ţi-am întrerupt rugăciunile. Dar ce cauţi aici, pe acest drum din deşert? Unde te duci?

— Vând ţigări, spuse Abdul. Nu vreţi să cumpăraţi câteva? Sunt la jumătate de preţ.

În cele mai multe ţări africane, un pachet de Cleopatra de douăzeci de ţigări costa echivalentul, în moneda locală, al unui dolar. Abdul le vindea la jumătate de preţ.

Bărbatul mai tânăr deschise portbagajul maşinii lui Abdul, care era plin de cartuşe de Cleopatra.

— De unde le-ai luat? întrebă el.

— De la un căpitan din armata sudaneză, numit Bilel.

Era o poveste credibilă: toată lumea ştia că ofiţerii sudanezi erau corupţi.

Urmă o scurtă tăcere. Jihadistul mai în vârstă părea gânditor. Bărbatul mai tânăr arăta de parcă ar fi fost nerăbdător să-şi folosească puşca, iar Abdul se întrebă dacă o folosise vreodată împotriva unei fiinţe umane. Dar bărbatul mai în vârstă era mai puţin nervos. El ar fi fost mai puţin grăbit să tragă, dar cu siguranţă mai precis.

Abdul ştia că însăşi viaţa lui era în joc. Cei doi ar fi putut fie să-l creadă, fie să încerce să-l omoare. Dacă se ajungea la luptă, l-ar fi atacat mai întâi pe cel mai în vârstă. Cel tânăr avea să tragă, dar, probabil, avea să rateze. Totuşi, de la distanţa aceea, era posibil să nu rateze.

În cele din urmă, bărbatul mai în vârstă spuse:

— Dar de ce eşti aici? Unde crezi că te duci?

— În faţa noastră este un sat, nu-i aşa? întrebă Abdul. Încă nu-l pot vedea, dar un bărbat de la cafenea mi-a spus că aş putea găsi clienţi acolo.

— Un bărbat de la cafenea…

— Întotdeauna sunt în căutare de clienţi.

Bărbatul mai în vârstă îi spuse celui mai tânăr:

— Percheziţionează-l!

Bărbatul mai tânăr îşi atârnă puşca pe spate, ceea ce-i oferi lui Abdul un moment de uşurare. Dar bărbatul mai în vârstă scoase un pistol de 9 mm şi îl puse la tâmpla lui Abdul, în timp ce acesta era percheziţionat.

Bărbatul mai tânăr găsi telefonul ieftin al lui Abdul şi i-l dădu însoţitorului său.

Acesta îl porni şi apăsă încrezător pe butoane. Abdul presupunea că era în căutarea listei de contacte şi a celei de apeluri recente. Ceea ce găsi susţinea acoperirea lui Abdul: hoteluri ieftine, ateliere de reparaţii auto, schimb

valutar şi vreo două curve.

Bărbatul mai în vârstă spuse:

— Verifică maşina.

Abdul rămase în picioare, privind. Bărbatul începu cu portbagajul deschis. Scoase micul sac de voiaj al lui Abdul şi îi goli conţinutul pe drum. Nu erau prea multe: un prosop, un Coran, câteva obiecte simple de toaletă, un încărcător pentru telefon. Apoi aruncă afară toate ţigările şi ridică panoul de pe fund ca să descopere roata de rezervă şi trusa de scule. Fără să pună nimic la loc, deschise uşile din spate. Băgă mâna între spătarul şi şezutul banchetei şi se aplecă să privească dedesubt.

În faţă se uită sub panoul de bord, în interiorul torpedoului şi în buzunarele uşilor. Observă panoul desprins de la uşa şoferului şi îl scoase.

— Binoclu, spuse el triumfător şi Abdul simţi un fior de teamă.

Binoclul nu era la fel de incriminant ca o armă, dar era scump – şi pentru ce ar fi avut nevoie de el un vânzător de ţigări?

— Foarte util în deşert, spuse Abdul, începând să se simtă disperat. Probabil că şi voi aveţi unul.

— Ăsta pare scump. Bărbatul în vârstă examină lentilele. Made in Kunming, citi el. Este chinezesc.

— Exact, spuse Abdul. L-am luat de la căpitanul sudanez care mi-a vândut ţigările. A fost un chilipir.

Din nou, povestea lui era plauzibilă. Forţele armate sudaneze cumpărau multe din China, care era cel mai mare partener comercial al ţării lor. O mare parte dintre echipamente ajungeau pe piaţa neagră.

Bărbatul mai în vârstă spuse cu viclenie:

— Îl foloseai când am apărut noi?

— Aveam de gând, dar după rugăciuni. Doream să ştiu cât de mare este satul. Ce crezi… cincizeci de oameni? O sută?

Era o subestimare intenţionată, ca să lase impresia că nu se uitase.

— Nu contează, spuse bărbatul. Nu te duci acolo. Îi aruncă lui Abdul o privire lungă, intensă, încercând probabil să se hotărască dacă să-l creadă sau să-l omoare. Brusc, spuse: Unde ţi-e arma?

— Armă? N-am nicio armă.

Abdul nu purta armă. Armele de foc dădeau de gol un ofiţer sub acoperire, mai des decât îi erau de folos, iar acesta era un exemplu dramatic. Dacă ar fi fost găsită o armă acum, ei ar fi fost convinşi că Abdul nu era doar un nevinovat vânzător de ţigări.

— Deschide capota, îi spuse bărbatul mai în vârstă celui mai tânăr.

El se supuse. Din câte știa Abdul, nu era nimic ascuns în compartimentul motorului.

— Totul e curat, raportă el.

— Nu pari prea speriat, îi spuse bărbatul mai în vârstă lui Abdul. Poți să-ți dai seama că suntem jihadiști. Ne-am putea hotărî să te ucidem.

Abdul îl privi înapoi, permițându-și un tremur ușor.

— *Inshallah,* spuse el. Dacă asta este voia Domnului…

Bărbatul încuviință din cap, părând să ia o decizie, apoi îi înapoie lui Abdul telefonul ieftin.

— Întoarce mașina, îi spuse el. Du-te înapoi de unde ai venit!

Abdul se decise să nu pară prea ușurat.

— Dar eu speram să vând… Se prefăcu apoi că se gândește mai bine la protestul său. Ai vrea un cartuș?

— Ca un dar?

Abdul era tentat să accepte, dar personajul pe care-l juca n-ar fi fost atât de generos.

— Sunt un om sărac, spuse el. Îmi pare rău…

— Pleacă înapoi, repetă jihadistul.

Abdul ridică din umeri dezamăgit, prefăcându-se că renunță la speranța vânzărilor.

— Cum dorești, zise el.

Bărbatul îl chemă pe camaradul său și se întoarseră împreună la camion.

Abdul începu să-și adune bunurile împrăștiate.

Camionul se îndepărtă huruind.

El îl privi cum dispare în deșert, apoi, în sfârșit, șopti în engleză:

— Iisuse, Maria și Iosif! A fost pe aproape.

•••

Tamara se înrolase în CIA datorită oamenilor precum Kiah.

Credea din toată inima în libertate, democrație și dreptate, dar aceste valori se aflau sub atac peste tot în lume, iar Kiah era una dintre victime. Tamara știa că trebuia să lupte pentru lucrurile pe care le prețuia. Adesea, se gândea la cuvintele unui cântec tradițional: „Dacă ar fi să mor și sufletul meu ar fi pierdut, nu ar fi decât vina mea”. Fiecare era responsabil. Era un cântec religios creștin, iar Tamara era evreică, dar mesajul era pentru toată lumea.

Aici, în Africa de Nord, forțele americane luptau împotriva teroriștilor, ale căror valori erau violența, bigotismul și teama. Bandele înarmate asociate cu

Statul Islamic îi ucideau, răpeau şi violau pe africanii a căror religie sau etnie nu se potrivea cu cea aprobată de lorzii războinici fundamentalişti. Violenţa lor şi extinderea spre sud a deşertului Sahara determinau oamenii precum Kiah să-şi rişte viaţa, traversând Mediterana în bărcuţe gonflabile.

Armata Statelor Unite, aliată cu armata franceză şi cu armatele naţionale, ataca şi distrugea taberele teroriştilor oricând le descoperea.

Problema era să le descopere.

Deşertul Sahara avea dimensiunile Statelor Unite. Şi aici intervenea Tamara. CIA coopera şi cu alte naţiuni, ca să le ofere informaţii armatelor care atacau. Tab era ataşat acestei misiuni, dar, în realitate, era ofiţer al DGSE – Direction Générale de la Sécurité Extérieure –, care era echivalentul francez al CIA. Abdul făcea parte din acelaşi efort.

Până acum, proiectul avusese prea puţin impact. Jihadiştii continuau să devasteze cea mai mare parte a Africii de Nord, mai mult sau mai puţin nederanjaţi.

Tamara spera că Abdul avea să poată schimba asta.

Ea nu-l mai întâlnise până atunci, deşi vorbise cu el la telefon. Oricum, nu era prima dată când CIA trimisese un agent sub acoperire ca să spioneze taberele ISGS. Tamara îl cunoscuse pe predecesorul lui Abdul, Omar. Ea fusese cea care descoperise trupul lui Omar, un cadavru fără mâini şi picioare, aruncat în deşert. Găsise mâinile şi picioarele lipsă la câteva sute de metri distanţă. Atât de departe reuşise să se târască pe coate şi pe genunchi bărbatul aflat pe moarte, în timp ce sângera. Tamara ştia că n-avea să poată niciodată să treacă peste asta.

Iar acum Abdul călca pe urmele lui Omar.

Păstrase legătura cu el intermitent, de câte ori avea semnal la telefon. Apoi, în urmă cu două zile, sunase să îi spună că ajunsese în Ciad şi că avea nişte veşti bune, pe care avea să le raporteze personal. Ceruse câteva provizii şi le dăduse indicaţii precise despre localizarea lui.

Şi acum tocmai aflaseră ce făcuse.

Tamara era electrizată, dar îşi ţinea încântarea sub control.

— Ar putea să fie Hufra, spuse ea. Şi, chiar dacă nu este, tot e o descoperire fantastică. Cinci sute de oameni, cu artilerie montată pe camioane? Este o instalaţie majoră!

Abdul spuse:

— Când veţi acţiona?

— Două zile, trei, cel mult, răspunse ea. Forţele armate ale Statelor Unite,

Franței și Nigerului vor nivela tabăra. Vor arde corturile și colibele, vor confisca armele și îi vor interoga pe jihadiștii care vor supraviețui bătăliei. Peste câteva zile, vântul va sufla cenușa, soarele va albi gunoiul, iar deșertul va începe să recucerească zona.

Și Africa avea să fie puțin mai sigură pentru oameni ca Naji și Kiah.

Abdul le dădu indicații precise despre tabără.

Atât Tamara, cât și Tab aveau agendele pe genunchi și notară tot ceea ce le spuse el. Tamara era uluită. Abia dacă putea să digere faptul că vorbea cu un bărbat care își asumase asemenea riscuri pentru viața lui și care reușise o asemenea lovitură. În timp ce el vorbea și ea își lua notițe, se folosea de fiecare ocazie ca să-l studieze. Avea pielea întunecată, o barbă neagră, tunsă, și niște ochi căprui neobișnuit de deschiși, care aveau o privire de cremene. Fața lui era încordată din cauza tensiunii și părea mai bătrân de douăzeci și cinci de ani. Era înalt și cu umerii largi: ea își aminti că, în timp ce urma cursurile Universității de Stat din New York, fusese luptător de arte marțiale combinate.

Părea ciudat să fie și vânzător de țigări. Bărbatul acela era abordabil, guraliv, discuta cu toată lumea, îi atingea pe bărbați pe braț, le făcea cu ochiul femeilor, le aprindea țigările tuturor cu o brichetă roșie din plastic… Prin contrast, bărbatul acesta era discret și periculos. Simți o ușoară frică față de el.

El le dădu detalii complete despre ruta urmată de transportul de cocaină. Acesta trecuse prin mâinile mai multor bande și fusese transferat de trei ori în diferite vehicule. În afară de baza paramilitară, el mai localizase și două tabere mici, precum și câteva adrese din orașe ale grupurilor ISGS.

— Ăsta este praf de aur, spuse Tab.

Tamara era de acord. Rezultatele erau mai bune decât sperase ea și se simțea triumfătoare.

— Bine, spuse Abdul pe un ton alert. Mi-ați adus lucrurile?

— Sigur.

Ceruse bani, în monedele locale, pilule pentru afecțiunile gastrice, care îi afectau adesea pe vizitatori în Africa de Nord, o busolă simplă și un lucru care o nedumerise: un metru de fir de titan cu secțiune mică, prevăzut cu mânere de lemn la fiecare capăt, întregul ansamblu cusut în interiorul unei eșarfe de bumbac de felul celor purtate de bărbați, pe post de centură, peste roba tradițională. Se întreba dacă el avea să explice asta.

Îi dădu toate obiectele. El îi mulțumi, dar nu făcu niciun comentariu. Privi

apoi în jur, studiind priveliștea în toate direcțiile.

— Totul e liber, spuse el. Am terminat?

Tamara se uită la Tab, care spuse:

— Am terminat.

— Ai primit tot ce ai nevoie, Abdul? întrebă Tamara.

— Da, zise el deschizând ușa mașinii.

— Noroc, spuse Tamara.

Era o urare din inimă.

— *Bonne chance*! adăugă Tab.

Abdul își trase eșarfa în față, ca să-și ascundă figura, apoi ieși, închise ușa și porni spre sat cu cartușul de țigări Cleopatra încă în mână.

Tamara îl privi plecând și îi observă mersul. El nu pășea în felul în care o făceau cei mai mulți bărbați americani, de parcă ar fi fost stăpânii locului. În schimb, părea să adopte un pas de deșert, ținându-și fața în jos și umbrită, făcând un efort minim ca să evite căldura.

Ea era uluită de curajul lui. Se cutremura când se gândea la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prins. Decapitarea ar fi fost cea mai bună variantă la care putea spera.

Când el dispăru din vedere, ea se aplecă în față și i se adresă lui Ali.

— *Yalla*, spuse ea. Să mergem!

Mașina părăsi satul și urmă poteca spre șosea, apoi vira spre sud, îndreptându-se înapoi spre N'Djamena.

Tab își citea notele.

— Este uluitor, spuse el.

— Ar trebui să facem un raport comun, zise Tamara, gândind în avans.

— E un plan bun. Haide să-l scriem împreună când ajungem înapoi, apoi îl putem înainta în două limbi simultan.

Părea să lucreze bine împreună, se gândi ea. Mulți bărbați ar fi încercat să preia conducerea în dimineața aceea. Dar Tab nu încercase să domine conversația cu Abdul. Începea să-l placă.

Închise ochii. Încet, euforia ei se domolea. Se trezise devreme, iar drumul spre casă avea să dureze două sau trei ore. Pentru o vreme, nu văzu decât imagini ale satului fără nume pe care îl vizitaseră: casele din cărămizi de chirpici, pateticele grădini de legume, distanța mare până la apă… Dar sforăitul motorului mașinii și zgomotul cauciucurilor îi aminteau de călătoriile lungi din copilărie, când mergeau cu Chevroletul familiei de la Chicago la St Louis ca să-și vadă bunicii și stătea prăbușită alături de fratele

ei pe marea bancheta din spate; și, până la urmă, la fel ca atunci, începu să moțăie.

Căzu într-un somn adânc și se trezi surprinsă când mașina frână brusc. Îl auzi pe Tab spunând „Putain”, ceea ce era expresia franțuzească pentru „Futu-i”.

Observă că drumul din fața lor era blocat de un camion parcat de-a latul. În jurul lui se aflau vreo șase bărbați, îmbrăcați în piese vechi de uniforme militare, amestecate cu altele din îmbrăcămintea tradițională: un veston militar cu un turban din bumbac, o robă lungă peste pantaloni militari.

Erau paramilitari și toți aveau arme de foc.

Ali era obligat să oprească mașina.

— Ce naiba? zise Tamara.

— Asta este ceea ce guvernul numește un blocaj rutier improvizat, spuse Tab. Sunt soldați în retragere sau activi, care mai fac niște bani pe lângă. Este un șantaj.

Tamara auzise de blocajele rutiere improvizate, dar asta era prima ei experiență cu așa ceva.

— Care e prețul? întrebă ea.

— Suntem pe cale să aflăm.

Unul dintre paramilitari se apropie de fereastra șoferului, țipând sălbatic. Ali coborî geamul și țipă și el, în dialect. Pete își ridică de pe podea carabina, dar o ținu jos, în poală. Bărbatul de la fereastră își flutură arma prin aer.

Tab părea calm, dar Tamarei i se părea o situație explozivă.

Un bărbat mai în vârstă, cu un chipiu militar și o cămașă de blugi găurită, îndreptă arma spre parbriz.

Pete răspunse ducându-și carabina la umăr.

— Ușor, Pete! zise Tab.

— Nu voi trage primul, spuse Pete.

Tab se întoarse peste scaunul din spate al mașinii și scoase un tricou dintr-o cutie de carton. Apoi ieși din mașină.

Tamara spuse nervoasă:

— Ce faci?

Tab nu-i răspunse.

Porni înainte, cu câteva arme îndreptate spre el, și Tamara își duse pumnul la gură.

Dar Tab nu părea speriat. Se apropie de bărbatul în cămașă de blugi, care își aținti arma direct spre pieptul lui Tab.

Vorbind în arabă, Tab spuse:

— Bună ziua, căpitane. Astăzi sunt cu străinii aceştia. Se prefăcea că este un fel de ghid sau de însoţitor. Te rog, permite-le să treacă! Apoi se întoarse spre maşină şi strigă tot în arabă: Nu trageţi! Nu trageţi! Aceştia sunt fraţii mei! Trecând la engleză, adăugă: Pete, coboară arma!

Reticent, Pete îndepărtă arma de la umăr şi o ţinu în diagonală, peste piept.

După o pauză, cămaşa de blugi coborî arma.

Tab îi dădu bărbatului tricoul, iar acesta îl desfăcu. Era albastru-închis, cu o dungă verticală roşie şi una albă, iar după un moment de gândire, Tamara înţelese că era tricoul din echipamentul echipei Paris Saint-Germain, cea mai populară echipă de fotbal din Franţa. Bărbatul strălucea, extrem de încântat.

Tamara se întrebase pentru ce adusese Tab cutia aceea de carton. Acum ştia.

Bărbatul îşi scoase cămaşa veche şi îşi trase tricoul cel nou peste cap.

Atmosfera se schimbă. Soldaţii se adunară în jurul lui, admirând tricoul, apoi priviră în expectativă spre Tab. Acesta se întoarse la maşină şi spuse:

— Tamara, dă-mi, te rog, cutia!

Ea se întinse în spate şi ridică rapid cutia, apoi i-o dădu prin portiera deschisă. Tab le oferi tuturor câte un tricou.

Toţi soldaţii păreau încântaţi, iar câţiva dintre ei îmbrăcară tricourile noi.

Tab îi strânse mâna bărbatului pe care-l numise „căpitan”, apoi spuse:

— *Ma’a as-salaama*, la revedere!

Se întoarse la maşină ţinând cutia aproape goală, apoi se urcă, trânti uşa şi spuse:

— Porneşte, Ali, dar încet.

Maşina începu să se deplaseze încet înainte. Gangsterii fericiţi fluturară din mâini spre Ali, îndreptându-l spre o rută pregătită anterior, pe marginea drumului, care ocolea camionul parcat. Pe partea cealaltă, Ali viră din nou pe drum.

Imediat ce cauciucurile atinseră suprafaţa de beton, Ali apăsă acceleraţia până la fund şi maşina se îndepărtă mugind de blocajul rutier.

Tab aşeză cutia în spate.

Tamara lăsă să-i scape un suspin lung de uşurare. Apoi se întoarse spre Tab şi spuse:

— Ai fost atât de calm! Nu ai fost speriat deloc?

El scutură din cap.

— Soldaţii sunt înfricoşători, dar, de obicei, nu omoară oameni.

— E bine de știut, spuse Tamara.

CAPITOLUL 2

Cu patru săptămâni în urmă, Abdul se afla la trei mii de kilometri distanță, în țara fără de lege din Africa de Vest, Guinea-Bissau, clasificată de Națiunile Unite drept o țară a drogurilor. Era un loc cald și umed, cu un sezon musonic de circa jumătate de an, în care turna și picura, iar aerul fierbea.

Abdul se stabilise în capitală, în Bissau. Stătea într-o garsonieră care avea vedere spre docuri. Nu exista aer condiționat, iar cămașa i se lipea permanent de pielea transpirată.

Însoțitorul său era Phil Doyle, cu douăzeci de ani mai în vârstă, un ofițer superior al CIA, un tip chel care purta șapcă de baseball. Doyle își avea baza la ambasada americană din Cairo, Egipt, și era responsabil pentru misiunea lui Abdul.

Ambii bărbați foloseau binocluri. Camera era foarte întunecoasă. Dacă ar fi fost observați, ar fi fost torturați și uciși. În lumina care venea de afară, Abdul abia dacă putea zări mobila din jurul lor: o sofa, o măsuță de cafea, un televizor.

Lentilele lor erau concentrate asupra unei scene de la malul mării. Trei docheri lucrau din greu și transpirau abundent, dezbrăcați până la brâu, sub lumina electrică. Descărcau un container, ridicând sacii mari, confecționați din polietilenă rezistentă, pe care îi transferau într-o furgonetă.

Abdul vorbea cu voce joasă, deși nu era altcineva care să-l audă în afară de Doyle.

— Cât cântăresc sacii aceia?

— Douăzeci de kilograme, spuse Doyle cu un accent abrupt, de Boston. Aproape patruzeci și cinci de livre, la naiba!

— Muncă grea pe vremea asta…

— Pe orice vreme.

Abdul se foi.

— Nu pot citi ce este imprimat pe saci.

— Scrie: „Atenție – substanțe chimice periculoase”, în mai multe limbi.

— Ai mai văzut sacii aceia și înainte.

Doyle încuviință din cap.

— Am privit cum erau încărcaţi în containerul acela de către o bandă care controlează portul Columbian Buenaventura. I-am urmărit peste Atlantic. De aici încolo îţi aparţin.

— Presupun că eticheta nu greşeşte: cocaina pură este o substanţă chimică foarte periculoasă.

— Poţi să pariezi!

Furgoneta nu era suficient de mare ca să poată prelua întreaga încărcătură a unui container cu o dimensiune standard, dar Abdul presupunea că, de fapt, cocaina fusese doar o încărcătură parţială, probabil mascată într-un compartiment ascuns.

Lucrul era supravegheat de un bărbat masiv, îmbrăcat într-o cămaşă lungă, care număra şi renumăra sacii întruna. Mai existau şi trei paznici îmbrăcaţi în negru, care purtau arme de asalt. O limuzină aştepta în apropiere, cu motorul în funcţiune. La fiecare câteva minute, docherii se opreau să bea apă minerală din sticle uriaşe de plastic. Abdul se întreba dacă aveau vreo idee despre valoarea încărcăturii pe care o manevrau. El presupunea că nu. Totuşi, bărbatul care număra sacii ştia. Şi la fel de bine ştia oricine s-ar fi aflat în limuzină.

Doyle spuse:

— În interiorul a trei dintre sacii aceia se află transmiţătoare radio miniaturizate – trei, pentru cazul în care unul sau doi saci ar fi furaţi sau îndepărtaţi în alt tip din livrare. Scoase din buzunar un dispozitiv negru şi mic. Le porneşti prin telecomandă, cu jucăria asta. Ecranul îţi arată cât de departe se află şi în ce direcţie se îndreaptă. Nu uita să le opreşti, ca să economiseşti bateriile transmiţătoarelor. Ai putea să rezolvi toată treaba asta cu un telefon, dar vei merge în locuri în care nu există acoperire, aşa că trebuie să fie un semnal radio.

— Am priceput.

— Poţi să-i urmăreşti de la oarecare distanţă, dar, uneori, va trebui să te apropii. Misiunea ta este să identifici oamenii care se ocupă de încărcătură şi locurile în care aceasta merge. Oamenii aceia sunt teroriști, iar locurile respective sunt ascunzătorile lor. Noi trebuie să aflăm câţi jihadişti sunt acolo şi cât de bine înarmaţi sunt, astfel încât forţele noastre să ştie la ce să se aştepte când intră acolo să-i lichideze pe nenorociţi.

— Nu-ţi face griji, voi ajunge suficient de aproape.

Rămaseră tăcuţi un minut sau două, apoi Doyle spuse:

— Presupun că familia ta nu ştie cu ce te ocupi.

— Nu am familie, spuse Abdul. Părinţii mei sunt morţi, la fel şi sora mea. Apoi arătă spre scena de la malul apei. Au terminat.

Docherii închiseră containerul şi camionul, trântind veseli uşile metalice, evident fără să vadă vreun motiv pentru care ar fi trebui să fie discreţi şi fără să se teamă de poliţie, care era, fără îndoială, bine plătită. Îşi aprinseră câte o ţigară şi rămaseră prin preajmă, vorbind şi râzând. Gardienii îşi puseră armele pe umeri şi se alăturară conversaţiei.

Şoferul limuzinei ieşi şi deschise uşa pasagerului. Bărbatul care apăru de pe scaunul din spate era îmbrăcat de parcă ar fi mers la un club de noapte, purtând un tricou pe sub haina tip smoching, care avea pe spate un desen auriu. Vorbi cu bărbatul în tricou lung, apoi îşi scoaseră amândoi telefoanele.

Doyle spuse:

— Chiar în momentul acesta, banii sunt transferaţi dintr-un cont bancar elveţian în altul.

— Cât de mult?

— Ceva în jur de douăzeci de milioane de dolari.

Abdul fu surprins.

— Chiar mai mult decât mă aşteptam.

— Va valora totul dublu dacă va ajunge la Tripoli, încă o dată dublu în Europa şi din nou dublu pe străzi.

Convorbirile telefonice se încheiară şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Cel îmbrăcat în smoching scoase din maşină o pungă de plastic pe care scria „Dubai Duty Free” în engleză şi în arabă. Părea să fie plină cu bancnote ambalate în teancuri legate cu bandă. Dădu câte un teanc fiecăruia dintre cei trei docheri şi celor trei paznici. Oamenii erau numai zâmbet: evident, erau bine plătiţi. În cele din urmă, deschise portbagajul maşinii şi îi oferi fiecăruia câte un cartuş de ţigări Cleopatra – un fel de bonus, presupunea Abdul.

Apoi bărbatul dispăru în limuzina sa şi aceasta plecă. Docherii şi paznicii se îndepărtară. Camionul plin de cocaină se urni de pe loc.

— Am plecat de aici, spuse Abdul.

Doyle întinse mâna şi Abdul i-o strânse.

— Eşti un bărbat curajos, spuse Doyle. Mult noroc!

•••

Timp de câteva zile, Kiah se chinui gândindu-se la discuţia cu femeia albă.

Pe când era fetiţă, Kiah îşi imagina că toate femeile europene erau călugăriţe, întrucât călugăriţele erau singurele femei albe pe care le văzuse. Prima dată când întâlnise o franţuzoaică obişnuită, care purta o rochie lungă

până la genunchi, dresuri și o geantă de mână, fusese șocată de parcă ar fi văzut o fantomă.

Dar acum era obișnuită cu ele și avea încredere instinctiv în Tamara, a cărei față era deschisă și sinceră, fără niciun pic de viclenie.

Acum înțelegea că femeile europene bogate aveau multe feluri de slujbe și, astfel, nu aveau timp să își curețe propriile case, așa că plăteau menajere din Ciad și din alte țări sărace, ca să se ocupe de treburile casnice. Kiah era încrezătoare. Exista un rol pentru ea în Franța, o viață pe care putea să o trăiască, un mod în care putea să-și hrănească fiul.

Kiah nu înțelegea de ce femeile bogate își doreau să fie doctori sau avocați. De ce nu-și petreceau timpul jucându-se alături de copiii lor și discutând cu prietenii lor? Încă avea multe de învățat despre europeni. Dar știa lucrul cel mai important, respectiv că ei își doreau să angajeze oameni din înfometata Africă.

În schimb, ceea ce îi spusese Tamara despre traficanții de oameni fusese tocmai opusul încurajării. Ea păruse îngrozită. Iar asta era ceea ce o făcea pe Kiah să se frământe. Nu putea să nege logica celor spuse de Tamara. Ea plănuia să se lase pe mâinile unor criminali: de ce n-ar jefui-o aceștia?

Avea câteva minute să reflecteze la aceste probleme, în timp ce Naji își făcea somnul de după-amiază. Acum privea la el, dormind dezbrăcat pe un cearceaf de bumbac, liniștit și nepăsător față de grijile ei. Ea nu-și iubise părinții – și nici măcar pe soțul ei – atât de mult cât îl iubea pe fiul său. Sentimentele ei pentru Naji copleșiseră toate celelalte emoții și preluaseră controlul vieții ei. Dar dragostea nu era suficientă. El avea nevoie de mâncare, de apă și de haine care să-i protejeze pielea moale de soarele arzător. Și era datoria ei să-i satisfacă aceste nevoi. Avea să-și riște viața în deșert. Dar el era atât de micuț, de slab și de încrezător…

Avea nevoie de ajutor. Putea să pornească în această călătorie periculoasă, dar nu singură. Ci cu un prieten cu care putea, eventual, să se descurce.

În timp ce-l privea, Naji deschise ochii. El nu se trezea încet, așa cum făceau adulții, ci dintr-odată. Se ridică în picioare, îndreptându-se spre Kiah, și spuse:

— Leben[{1}].

Lui îi plăcea această mâncare – orez gătit cu lapte bătut –, iar ea îi dădea întotdeauna, câte puțin, după ce se trezea din somn.

În timp ce îl hrănea, se decise să discute cu vărul ei de-al doilea, Yusuf. Era de vârsta ei și locuia în satul vecin, la vreo câțiva kilometri distanță,

împreună cu soţia lui şi fiica lor de aceeaşi vârstă cu Naji. Yusuf era oier, dar cea mai mare parte a turmei lui murise din cauza lipsei ierbii de păscut, iar acum se gândea şi el să emigreze, înainte să-şi termine toate economiile. Ea dorea să discute problema cu el. Dacă Yusuf se hotăra să plece, ea putea să călătorească împreună cu el şi cu familia lui şi să se simtă mult mai în siguranţă.

Când Kiah termină să îl îmbrace pe Naji, era jumătatea după-amiezii şi soarele trecuse de zenit. Îşi aranjă copilul pe şold. Era puternică şi încă putea să-l care pe distanţe considerabile, dar nu era sigură pentru câtă vreme avea să mai poată face asta. Mai devreme sau mai târziu, el ar fi devenit prea greu, iar când s-ar fi întâmplat asta, înaintarea lor ar fi fost mult mai lentă.

Kiah urmă coasta pe marginea lacului, trecându-l pe Naji de pe un şold pe celălalt la fiecare câteva minute. Acum, când căldura zilei se terminase, oamenii ieşeau din nou la muncă: pescarii îşi reparau plasele şi îşi ascuţeau cuţitele, copiii mânau turmele de capre şi oi, iar femeile cărau apă în ulcelele tradiţionale şi în bidoane de plastic.

La fel ca oricine altcineva, Kiah îşi ţinea privirea îndreptată spre lac, pentru că nu se ştia când jihadiştii deveneau înfometaţi şi veneau să fure carne, făină şi sare. Uneori, ei răpeau fete, mai ales fete creştine. Kiah îşi atinse crucea mică de argint pusă pe lanţ, pe care o purta pe sub rochie.

După o oră, ajunse într-un sat asemănător cu al ei, cu excepţia faptului că acesta avea un şir de şase case din beton, construite în vremuri mai bune. Acum, toate se sfărâmau, dar erau încă locuite.

Casa lui Yusuf era asemănătoare cu a ei, fiind construită din cărămizi de chirpici şi frunze de palmier. Ea se opri la uşă şi strigă:

— E cineva acasă?

Yusuf îi recunoscu vocea şi răspunse:

— Intră, Kiah!

Stătea aşezat cu picioarele încrucişate, reparând o pană la un cauciuc de bicicletă, lipind un petic peste gaura din cameră. Era un bărbat micuţ, cu o faţă veselă, nu la fel de autoritar ca alţi bărbaţi. Îi zâmbi larg: era întotdeauna bucuros să o vadă pe Kiah.

Soţia lui, Azra, îl hrănea pe copilul lor la piept. Zâmbetul ei nu era la fel de primitor. Avea o faţă subţire, cu un ten ciupit, dar acesta nu era singurul motiv pentru care părea neprimitoare. Adevărul era că Yusuf era prea ataşat de verişoara lui, Kiah. De la moartea lui Salim, Yusuf avusese o atitudine protectoare, care îl făcea să-i atingă mâna deseori şi să îşi pună braţul în jurul

mijlocului ei ceva mai des decât era necesar. Kiah presupunea că el ar fi fost la fel de fericit să fie însurat și cu ea, nu doar cu Azra, iar Azra, probabil, îi împărtășea presupunerea. Poligamia era legală în Ciad și milioane de femei creștine și musulmane se regăseau în căsătorii poligame.

Kiah nu făcuse nimic ca să încurajeze acest comportament al lui Yusuf, dar nici nu îl respinsese, pentru că avea cu adevărat nevoie de protecție, iar el era singură ei rudă masculină din Ciad. Acum era îngrijorată că această tensiune în triunghi ar fi putut să-i amenințe planurile.

Yusuf îi oferi o băutură dintr-un recipient de piatră cu lapte de oaie. Apoi turnă un pic într-un bol și îl împărți cu Naji.

— Am discutat cu o străină săptămâna trecută, spuse ea, în timp ce Naji sorbea din bol. O femeie albă americană, care a venit să întrebe despre micșorarea lacului. I-am pus câteva întrebări despre Europa.

— A fost inteligent, rosti Yusuf. Ce ți-a spus?

— Că traficanții de oameni sunt criminali și că ar putea să ne jefuiască.

Yusuf ridică din umeri.

— Am putea să fim jefuiți chiar aici de jihadiști.

Azra interveni:

— Dar e mai ușor să jefuiești oamenii acolo, în deșert. Poți să-i lași, pur și simplu, să moară.

— Ai dreptate, îi zise Yusuf soției sale. Spuneam doar că pericolul există peste tot. Vom muri aici, dacă nu vrem să plecăm.

Yusuf părea nepăsător, ceea ce servea scopului lui Kiah. Ea își întări cuvintele adăugând:

— Am fi mai în siguranță împreună, toți cinci.

— Desigur, spuse Yusuf. Eu voi avea grijă de toată lumea.

Nu era ceea ce dorise să spună Kiah, dar nu-l contrazise.

— Exact, spuse ea.

— Am auzit că în Trei Palmieri este un om numit Hakim, zise Yusuf.

Trei Palmieri era un mic orășel aflat la vreo cincisprezece kilometri distanță.

— Se spune că Hakim poate să ducă oamenii până în Italia.

Pulsul lui Kiah se acceleră. Ea nu știuse nimic despre Hakim. Asta însemna că scăparea putea să fie mai aproape decât își închipuise. Dintr-odată, perspectiva devenea mult mai reală – și mai înspăimântătoare. Spuse:

— Femeia albă mi-a zis că am putea să trecem cu ușurință din Italia în Franța.

Copilul lui Azra, Danna, termină de supt. Azra șterse bărbia bebelușului cu mâneca și îl așeză în picioare. Danna se îndreptă spre Naji și cei doi copii începură să se joace unul lângă altul. Azra apucă un mic borcan cu ulei și se unse pe sfârcuri, apoi își aranjă corsajul rochiei.

— Și câți bani vrea Hakim? întrebă ea.

— Prețul obișnuit este de două mii de dolari americani, zise Yusuf.

— De persoană sau de familie? întrebă Azra.

— Nu știu.

— Și trebuie să plătim și pentru bebeluși?

— Probabil că depinde de cât de mari sunt, dacă ocupă un loc sau nu.

Kiah dispreţuia disputele fără dovezi.

— Mă voi duce la Trei Palmieri ca să-l întreb, spuse ea nerăbdătoare.

În orice caz, dorea să-l vadă pe Hakim cu ochii ei, să discute cu el și să înțeleagă ce fel de om era. Putea să meargă cincisprezece kilometri până la el și încă cincisprezece kilometri înapoi, într-o zi.

— Lasă-l pe Naji cu mine, spuse Azra. Nu-l poți purta tot drumul.

Kiah se gândi că, probabil, ar putea, dacă ar fi fost nevoită, dar spuse:

— Mulţumesc. Ar fi de mare ajutor.

Ea și Azra aveau grijă adesea fiecare de copilul celeilalte. Lui Naji îi plăcea să vină acolo, să privească ce făcea Danna și să o imite.

Yusuf spuse vioi:

— Acum, dacă tot ai venit până aici, ai putea foarte bine să-ţi petreci noaptea la noi și să pleci mâine, devreme.

Era o idee înțeleaptă, dar Yusuf era prea dornic să doarmă în aceeași cameră cu Kiah, iar ea observă o scurtă încruntare pe fața Azrei.

— Nu, mulţumesc, trebuie să merg acasă, spuse ea diplomatic. Dar îl voi aduce pe Naji la prima oră a dimineții. Se ridică și îl luă pe fiul ei. Mulţumesc pentru lapte, spuse ea. Domnul să fie cu voi, pe mâine!

•••

Opririle la stațiile de alimentare durau mai mult în Ciad decât în Statele Unite. Oamenii nu erau atât de grăbiți să iasă din nou pe drum. Ei își verificau roțile, puneau ulei în motoare și își umpleau radiatoarele. Erau nevoiți să fie precauți: puteai să aștepți zile întregi pentru depanare pe marginea drumului. O stație de benzină era și un loc de socializare. Șoferii discutau cu proprietarul și între ei, schimbând informații despre blocajele rutiere, convoaiele militare, jihadiști și furtunile de nisip.

Abdul și Tamara conveniseră să se întâlnească pe un drum între

N’Djamena şi lacul Ciad. Abdul dorea să discute cu ea încă o dată, înainte să se îndrepte spre deşert, şi prefera să nu folosească telefoanele sau mesajele, dacă puteau evita asta.

Ajunse la staţia de benzină înaintea ei şi îi vându o cutie întreagă de Cleopatra proprietarului. Avea capota maşinii ridicată şi punea apă în rezervorul ştergătorului de parbriz când o altă maşină opri în staţie. Era condusă de un localnic, dar Tamara era pasagerul. În ţara aceea, cei din personalul ambasadei nu călătoreau niciodată singuri, mai ales femeile.

La prima vedere, ea putea să treacă drept o localnică, se gândi Abdul în timp ce ea cobora din maşină. Avea părul negru şi ochii închişi la culoare şi purta o rochie cu mâneci lungi peste pantaloni, plus o eşarfă pe cap. Oricum, un observator atent ar fi ştiut că este americancă, după felul încrezător în care mergea, după privirea directă şi după felul în care i se adresa, ca unui egal.

Abdul zâmbi. Era atrăgătoare şi fermecătoare. El nu era interesat de ea din punct de vedere romantic – avusese o iubire nefericită în urmă cu câţiva ani şi încă nu trecuse peste asta –, dar îi plăcea pofta ei de viaţă.

Privi în jur. Biroul era o colibă din cărămizi de chirpici, în care proprietarul vindea mâncare şi apă. O camionetă tocmai pleca. Nu mai era nimeni altcineva.

Chiar şi aşa, Tamara juca la siguranţă şi se prefăcea că nu îl cunoaşte. Rămase în picioare, cu spatele la el, în timp ce şoferul ei umplea rezervorul. Apoi spuse încet:

— Ieri am făcut un raid prin tabăra pe care ai descoperit-o în Niger. Militarii sunt triumfători: au distrus tabăra, au capturat tone de armament şi au luat prizonieri pentru interogatorii.

— Dar l-au capturat pe al-Farabi?

— Nu.

— Deci tabăra nu era Hufra.

— Prizonierii o numesc al-Bustan.

— Grădina, traduse Abdul.

— Tot e un trofeu important, iar tu eşti eroul momentului.

Abdul nu era interesat să fie erou. Privind înainte, spuse:

— Trebuie să-mi schimb tactica.

— Okay…, zise ea întrebătoare.

— O să fie dificil pentru mine să stau ascuns. Acum, traseul va fi prin nord, peste Sahara, până în Tripoli, iar de acolo peste Mediterana, până în cluburile de noapte din Europa. Între locul acesta şi coastă este, în cea mai

mare parte, doar deșert pustiu, cu prea puțin trafic.

Tamara aprobă din cap.

— Deci este foarte probabil ca șoferul să te observe.

— Știi cum e pe aici: fără fum, fără ceață, fără poluare – într-o zi senină poți să vezi pe kilometri întregi. Pe lângă asta, va trebui să mă opresc peste noapte în unele oaze, la fel ca vehiculele transportului – în deșert nu ai niciodată de ales. Iar cele mai multe dintre aceste locuri sunt mici, prea mici ca să mă pot ascunde. Sunt obligat să mă las observat.

— Avem o problemă, spuse Tamara cu îngrijorare.

— Din fericire, o soluție a apărut singură. În ultimele două zile, transportul a fost transferat din nou, de data asta într-un autobuz care transportă imigranți ilegali. Nu e ceva neobișnuit – cele două tipuri de contrabandă se potrivesc bine și ambele sunt profitabile.

— Tot ar putea să fie dificil să urmărești vehiculul fără să trezești suspiciuni.

— Din cauza asta am să mă urc în autobuz.

— Vei călători ca unul dintre emigranți?

— Ăsta e planul meu.

— E inteligent, zise Tamara.

Abdul nu era prea sigur cum aveau să accepte Phil Doyle și șefii de la CIA aceste vești. Dar nu puteau face mare lucru în legătură cu asta. Ofițerul din teren trebuia să acționeze așa cum credea că era mai bine.

Tamara îi puse apoi o întrebare practică.

— Ce vei face cu mașina și cu toate țigările astea?

— Le vând, spuse el. Cineva va fi dispus să preia afacerea. Și nu voi ține la un preț ridicat.

— Am putea să vindem noi lucrurile pentru tine.

— Nu, mulțumesc, e mai bine așa. Ar trebui să rămân în pielea personajului. Vânzarea va explica de unde am făcut rost de banii cu care îi voi plăti pe traficanții de persoane. Asta îmi întărește povestea de acoperire.

— Bine gândit.

— Încă un lucru, spuse el. Mai mult sau mai puțin din întâmplare, am dat peste un ajutor util. Este un terorist dezamăgit din Kousséri, Camerun, chiar dincolo de podul de la N'Djamena. E la curent și este dispus să ne ofere informații. Ar trebui să-l testezi.

— Dezamăgit? întrebă Tamara.

— E un tânăr idealist care a văzut prea multe omoruri fără rost ca să mai

creadă în Jihad. Nu ai nevoie să-i ştii numele, dar el îşi spune Haroun.

— Cum pot să-l contactez?

— Va lua el legătura cu tine. Mesajul va menţiona un număr – opt kilometri sau cincisprezece dolari – şi numărul va însemna ora la care va dori să te întâlnească, pe ceasul cu douăzeci şi patru de ore, aşa că cincisprezece dolari va însemna ora trei p.m. Locul pentru prima întâlnire va fi La Grande Marché.

Tamara o cunoştea – toată lumea o cunoştea, de fapt. Era piaţa centrală din capitală.

— La prima întâlnire puteţi să vă puneţi de acord asupra locului pentru următoarea.

— Piaţa este uriaşă, zise Tamara. Sunt sute de oameni de toate rasele. Cum ne vom recunoaşte?

Abdul băgă mâna în galabiya lui şi scoase o eşarfă albastră cu un model distinctiv de cercuri portocalii.

— Poartă asta, îi spuse el. El o va recunoaşte.

Tamara luă eşarfa.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Gândurile lui Abdul reveniră apoi la raidul de la al-Bustan. Presupun că prizonierii au fost interogaţi în legătură cu al-Farabi.

— Toţi au auzit de el, dar unul singur a pretins că l-a văzut personal. Ne-a confirmat descrierea obişnuită – păr grizonant, barbă neagră, degetul mare amputat. Prizonierul a făcut parte dintr-un grup din Mali care a fost antrenat de al-Farabi în confecţionarea bombelor de amplasat la marginea drumului.

Abdul încuviinţă din cap.

— Mi-e teamă că este foarte credibil. Din puţinele lucruri pe care le ştim, se pare că al-Farabi nu este interesat să pună toţi jihadiştii africani să lucreze împreună – probabil se gândeşte că sunt mai în siguranţă în grupuri separate şi ar avea dreptate. Dar el doreşte să-i înveţe să omoare cât mai mulţi oameni, cu mai multă eficienţă. A dobândit o mulţime de cunoştinţe tehnice în Afganistan, iar acum le împărtăşeşte – de aici şi cursul de pregătire.

— Un tip deştept.

Abdul spuse cu amărăciune:

— Din cauza asta nu-l putem prinde.

— Nu se poate ascunde de noi la nesfârşit.

— Sper să fie aşa.

Tamara se întoarse cu faţa spre el, privindu-l cu atenţie, de parcă ar fi

încercat să înțeleagă ceva.

— Ce e? o întrebă el.

— Tu chiar simți asta.

— Tu nu?

— Nu în felul în care o faci tu. Îi susținu privirea și adăugă: Ceva ți s-a întâmplat. Ce a fost?

— M-au avertizat în legătură cu asta, spuse el zâmbind. Mi-au spus că ai putea să fii puțin cam dură.

— Îmi pare rău, zise ea. Mi s-a spus că pun întrebări prea personale. Nu ești furios?

— Va trebui să muncești mai mult ca să mă jignești. Închise capota motorului și adăugă: Mă duc să plătesc.

Se îndreptă spre colibă. Tamara avea dreptate. Pentru el, asta nu era o slujbă, era o misiune. Nu era suficient doar să le producă pagube celor de la ISGS, așa cum făcuse cu informațiile despre al-Bustan. Dorea să-i șteargă de pe fața pământului. Complet.

Plăti pentru benzină.

— Ai nevoie de niște țigări? glumi proprietarul. Foarte ieftin!

— Nu fumez, spuse Abdul.

Șoferul Tamarei intră în colibă după ce el plecă. Abdul se întoarse la mașina lui. Pentru câteva minute, o avea doar pentru el. Îi pusese o întrebare bună, se gândi el. Merita un răspuns.

Așa că spuse:

— Sora mea a murit.

•••

El avea șase ani, fiind aproape bărbat, se gândea el, iar ea era doar un bebeluș, având doar patru ani. Beirutul era singura lume pe care o cunoștea el pe atunci: căldură, praf, trafic și clădiri distruse de bombe, care împrăștiau moloz pe străzi. Abia mai târziu aflase că Beirutul nu era ceva normal, că viața nu era așa pentru cei mai mulți oameni.

Locuiau într-un apartament de deasupra unei cafenele. În dormitorul din spatele clădirii, Abdul o învăța pe Nura să citească și să scrie. Stăteau așezați pe podea. Ea dorea să știe tot ceea ce știa el, iar lui îi plăcea să o învețe, pentru că asta îl făcea să se simtă înțelept și matur.

Părinții lor se aflau în camera de zi, care era în fața clădirii, cu vedere spre stradă. Bunicii lor veniseră pentru o cafea, apoi mai apăruseră doi unchi și o mătușă, iar tatăl lui Abdul, care era patiserul-șef al cafenelei, făcuse halawet

el jibn, rulouri cu brânză dulce, pentru oaspeți. Abdul deja mâncase două și mama lui îi spusese: „Ajunge. O să ți se facă rău”.

Așa că îi zisese Nurei să meargă după alte câteva rulouri.

Ea se grăbise să iasă, întotdeauna dornică să-i facă pe plac.

Bubuitura fusese cel mai puternic zgomot pe care-l auzise vreodată Abdul. Imediat după aceea, lumea devenise complet tăcută și simțise că era ceva în neregulă cu urechile lui. Începuse să plângă.

Alergase spre camera de zi, dar era un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Îi luase multă vreme ca să înțeleagă că întregul zid exterior dispăruse, iar camera era deschisă. Era plină de praf și de miros de sânge. Unii dintre adulți arătau de parcă ar fi țipat, dar nu scoteau niciun sunet; de fapt, nu se auzea niciun fel de sunet. Ceilalți zăceau pe podea, fără să se miște.

Nura, de asemenea, zăcea nemișcată.

Abdul nu putea să înțeleagă ce nu era în regulă cu ea. Se așezase în genunchi, îi apucase brațul inert și o scuturase, încercând să o trezească, deși părea imposibil ca ea să doarmă cu ochii larg deschiși.

— Nura, strigase el. Nura, trezește-te!

Își putea auzi propria voce, deși foarte vag; probabil că urechile lui își reveneau.

Dintr-odată, mama lor se aflase acolo, luând-o pe Nura în brațe. O clipă mai târziu, Abdul se simțise ridicat de mâinile familiare ale tatălui său. Părinții îi duseseră pe cei doi copii în dormitor și îi așezaseră cu blândețe pe paturile lor.

— Abdul, cum te simți? îl întrebase tatăl lor. Ești rănit?

Abdul scuturase din cap.

— Fără vânătăi?

Tatăl lui trecuse o privire atentă peste el și păruse ușurat. Apoi se întorsese spre mama lui și amândoi se holbaseră la trupul nemișcat al Nurei.

— Nu cred că respiră, spusese mama lui, începând să suspine.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebase Abdul. Vocea lui suna ca un schelălăit strident. Se simțea foarte speriat, dar nu știa de ce anume se temea. Adăugase: Ea nu vorbește. Dar are ochii deschiși!

Tatăl lui îl luase în brațe.

— Of, Abdul, fiul meu iubit, spusese el. Cred că fetița noastră e moartă.

•••

Fusese o mașină-capcană, aflase Abdul mulți ani mai târziu. Mașina fusese

parcată lângă bordură, chiar în faţa ferestrei exterioare a camerei de zi. Ţinta era cafeneaua, ai cărei patroni americani iubeau prăjiturile lor dulci. Cei din familia lui Abdul fuseseră doar victime colaterale.

Responsabilitatea pentru atentat nu fusese stabilită niciodată.

Familia reuşise să se mute în Statele Unite, ceea ce era dificil, dar nu imposibil. Vărul tatălui său avea un restaurant libanez în Newark, aşa că acesta avea o slujbă garantată acolo. Abdul mergea la şcoală cu un autobuz galben, înfofolit în eşarfe care să-l protejeze de vremea incredibil de rece, şi descoperea că nu înţelegea niciun cuvânt din ce spuneau toţi ceilalţi. Dar americanii erau drăguţi cu toţi copiii şi îl ajutaseră, iar în curând reuşise să vorbească engleza mai bine decât părinţii lui.

Mama îi spusese că ar fi putut să aibă o altă surioară, dar anii trecuseră şi asta nu se mai întâmplase niciodată.

În mintea lui, trecutul era viu, îşi dădu seama în timp ce conducea printre dune. America nu era atât de diferită de Beirut – avea blocaje în trafic, clădiri de apartamente, cafenele şi poliţişti –, dar Sahara era într-adevăr un peisaj extraterestru, cu tufişurile sale ţepoase şi arse de soare, care mureau de sete pe terenul arid.

Trei Palmieri era un orăşel mic. Avea o moschee şi o biserică, o staţie de benzină cu un atelier de reparaţii şi vreo şase magazine. Toate semnele erau în arabă – în afară de unul, pe care scria „Église de Saint Pierre”, adică biserica Sfântul Petru. În oraşele din deşert nu existau străzi, dar aici casele erau construite în rânduri, cu pereţi exteriori fără ferestre, care transformau drumurile murdare şi prăfuite în coridoare. În ciuda îngustimii străzilor, maşinile erau parcate pe margine. În centru, în apropierea staţiei de benzină, se afla o cafenea, unde bărbaţii stăteau aşezaţi, bând cafea şi fumând la umbra a trei palmieri neobişnuit de înalţi; Abdul presupunea că aceştia erau copacii care dăduseră numele oraşului. Barul era o extensie improvizată, sprijinită de faţada casei, având un acoperiş din frunze de palmier susţinut instabil de câteva trunchiuri subţiri de copaci, grosolan finisate.

Abdul îşi parcă maşina şi verifică dispozitivul de urmărire. Transportul de cocaină se afla în acelaşi loc, la câţiva metri distanţă de el.

Ieşi din maşină, adulmecând miros de cafea. Scoase câteva cartuşe de Cleopatra din portbagaj, apoi porni spre cafenea transformându-se pe loc în vânzătorul ambulant.

Vându câteva pachete individuale înainte ca proprietarul cafenelei, un bărbat gras, cu o mustaţă uriaşă, să înceapă să se plângă. După ce Abdul îşi

exercită farmecul, omul cumpără un cartuș, apoi îi aduse lui Abdul o ceașcă de cafea. Abdul se așeză la o masă, sub palmieri, sorbind din cafeaua fierbinte și amară, și spuse:

— Trebuie să discut cu un bărbat numit Hakim. Îl cunoști?

— Este un nume obișnuit, răspunse proprietarul evaziv, dar felul în care aruncă o privire gânditoare spre garajul de alături îl dădu de gol.

Abdul continuă:

— Este un bărbat foarte respectabil.

Acesta era codul pentru un mare criminal.

— Voi întreba vreo două persoane.

Câteva minute mai târziu, proprietarul porni, cu un aer nevinovat care nu era prea convingător, spre atelierul de reparații. În scurtă vreme, un bărbat tânăr și supraponderal ieși din garaj și se îndreptă spre Abdul. Se deplasa precum o femeie însărcinată, cu picioarele depărtate, cu genunchii despărțiți, cu burta în față și capul pe spate. Avea părul negru și cârlionțat și o inutilă mustață mică, dar nu și barbă. Era îmbrăcat în haine sport vestice – un tricou polo verde, prea mare, pantaloni de alergare gri și jegoși –, dar în jurul gâtului purta un fel de colier voodoo. Avea pantofi de alergare, deși arăta de parcă n-ar mai fi alergat de ani buni. Când ajunse la o distanță de la care putea fi auzit, Abdul zâmbi și îi oferi un cartuș de Cleopatra, la jumătate din prețul normal.

Bărbatul îi ignoră oferta.

— Cauți pe cineva.

Era o declarație, nu o întrebare: bărbații de genul acela urau să accepte că exista un lucru pe care nu-l știau.

— Tu ești Hakim? întrebă Abdul.

— Ai treburi cu el.

Abdul era convins că bărbatul acela era Hakim.

— Ia loc, haide să fim prietenoși! spuse el, deși Hakim era la fel de prietenos precum o tarantulă supradimensionată.

Hakim flutură mâna spre proprietar, probabil ca să-i arate că dorea cafea, apoi se așeză la masa lui Abdul fără să vorbească.

Abdul spuse:

— Am făcut niște bani din vânzarea țigărilor.

Hakim nu răspunse.

— Aș vrea să plec să trăiesc în Europa, continuă Abdul.

Hakim încuviință din cap.

— Ai bani, zise el.

— Cât mă costă să plec în Europa?

— Două mii de dolari americani de persoană – jumătate când te urci în autobuz, jumătate când ajungi în Libia.

Era o sumă uriașă de bani, într-o țară în care salariul mediu era în jur de cincisprezece dolari pe săptămână. Abdul simți nevoia să se eschiveze. Dacă accepta prea ușor, Hakim ar fi putut să devină suspicios.

— Nu sunt foarte sigur că am atât de mulți bani.

Hakim dădu din cap spre mașina lui Abdul.

— Vinde-ți mașina!

Deci îl verificase pe Abdul mai devreme. Fără îndoială că proprietarul îi arătase dinainte mașina lui.

— Sigur că o să-mi vând mașina înainte să plec, spuse Abdul. Dar va trebui să-i plătesc fratelui meu banii pe care mi i-a împrumutat când am cumpărat-o.

— Prețul este două mii.

— Dar Libia nu este Europa. Plata finală ar trebui să ți-o datorez la sosire.

— Cine ar mai plăti atunci? Oamenii ar fugi, pur și simplu.

— Nu e prea convenabil.

— Asta nu este o negociere. Ai încredere în mine sau rămâi acasă.

Pe Abdul aproape că-l umflă râsul la ideea de a avea încredere în Hakim.

— Bine, bine, spuse el. Pot să văd vehiculul cu care voi călători?

Hakim ezită, apoi ridică din umeri. Fără să vorbească, se ridică și se îndreptă spre garaj.

Abdul îl urmă.

Intrară în clădire printr-o mică ușă laterală. Interiorul era luminat din tavan de niște luminatoare din plastic transparent. Pe pereți se aflau scule, cauciucuri noi erau stivuite pe rafturi adânci și un miros de ulei de motor se simțea în aer. Într-un colț, doi bărbați îmbrăcați în galabiya și cu eșarfe pe cap se uitau la un televizor, fumând plictisiți. Pe o masă din apropierea lor erau două puști de asalt. Bărbații ridicară privirea, îl văzură pe Hakim și își îndreptară din nou atenția spre televizor.

— Ei sunt agenții mei de pază, spuse Hakim. Oamenii încearcă să fure benzină.

Erau jihadiști, nu agenți de pază, iar atitudinea lor indiferentă sugera că Hakim nu era șeful lor.

Abdul rămase în pielea personajului și îi întrebă vioi:

— Nu vreți să cumpărați niște țigări la jumătate de preț? Am Cleopatra.

Ei își întoarseră privirea fără să vorbească.

O mare parte din spațiul garajului era ocupat de un mic autocar Mercedes, care putea transporta vreo patruzeci de persoane. Înfățișarea acestuia nu era prea încurajatoare. Cu multă vreme în urmă, fusese albastru precum cerul, dar acum vopseaua sa veselă era pătată de rugină. Două roți de rezervă erau legate de acoperiș, dar cauciucurile mașinii nu erau noi. Cele mai multe dintre ferestrele laterale își pierduseră sticla. Sau poate că era un lucru intenționat: briza avea să îi țină pe pasageri la răcoare. Abdul privi în interior și observă că tapițeria era uzată, pătată și pe alocuri ruptă. Parbrizul era intact, dar parasolarul șoferului se slăbise și atârna într-un unghi ciudat.

— Cât timp ne ia ca să ajungem la Tripoli, Hakim? întrebă Abdul.

— Vei afla când vom ajunge acolo.

— Nu știi?

— Nu le spun niciodată oamenilor cât durează. Întotdeauna există întârzieri și atunci ei devin nerăbdători și furioși. E mai bine să fie surprinși și fericiți când ajungem.

— Prețul acoperă mâncarea și apa pe durata călătoriei?

— Nevoile esențiale sunt acoperite, inclusiv paturi la opririle de peste noapte. Luxul costă în plus.

— Ce fel de lux poți să oferi în mijlocul deșertului?

— Vei vedea.

Abdul dădu din cap spre gardienii jihadiști.

— Vin și ei?

— Ei ne vor proteja.

„Pe noi și cocaina.”

— Ce drum vom urma?

— Pui prea multe întrebări.

Abdul se gândi că îl presase suficient pe Hakim.

— În regulă, dar trebuie să știu când plănuiești să plecăm.

— Peste zece zile, începând de astăzi.

— Atât de târziu! Pentru ce toată întârzierea?

— Au fost probleme, zise Hakim devenind iritat. Ce-ți pasă? Nu e treaba ta. Doar vino în ziua respectivă cu banii.

Abdul presupunea că problemele aveau legătură cu atacul de la al-Bustan, care deranjase probabil și alte activități ale jihadiștilor, ai căror șefi fuseseră fie răniți, fie uciși.

— Ai dreptate, nu e treaba mea, spuse el împăciuitor.

— Un bagaj de persoană, adăugă Hakim. Fără excepții.

Abdul arătă spre autobuz.

— Vehiculele astea au, de obicei, o cală de bagaje mare, precum și rafturi în interior.

Hakim se înfurie.

— O persoană, un bagaj!

„Deci, se gândi Abdul, cocaina se află în cala pentru bagaje.”

— Foarte bine, spuse el. Voi fi aici peste zece zile, începând de astăzi.

— La prima oră a dimineții!

Abdul ieși.

Hakim îi amintea de mafia din New Jersey: era supărăcios, agresiv și stupid. La fel ca un gangster american, Hakim se folosea de fanfaronadă și de amenințarea cu violența, în loc să-și folosească creierul care îi lipsea. Unii dintre cei mai tâmpiți dintre colegii de școală ai lui Abdul alunecaseră spre această lume. Abdul știa cum să trateze cu genul acesta de oameni. În orice caz, el nu trebuia să pară prea sigur pe sine. Juca un rol.

Și, deși Hakim părea să fie un prost, gardienii lui păreau serioși.

Abdul se întoarse la mașina sa, deschise portbagajul și puse înăuntru țigările pe care nu le vânduse. Treaba lui din ziua aceea se terminase. Trebuia să meargă în oraș sau în sat, să mai vândă niște țigări, ca să-și păstreze acoperirea și să găsească un loc în care să-și petreacă noaptea. Nu existau hoteluri, dar, de obicei, putea să găsească o familie dispusă să primească un străin pentru un anumit preț.

În timp ce închidea portbagajul, văzu o față pe care o recunoscu. O mai văzuse pe femeia aceasta și înainte, în satul în care se întâlnise cu Tamara și cu Tab; de fapt, Tamara intrase în casa ei. Și-o amintea mai ales pentru că era atât de izbitoare, cu nasul său arcuit care-i accentua frumusețea. Acum, netezimile sculptate ale feței ei erau atinse de oboseală. Picioarele ei frumoase, în șlapi de plastic, erau prăfuite și presupuse că venise pe jos până acolo, din satul ei, aflat la o distanță de vreo cincisprezece kilometri. Se întrebă cu ce treabă venise.

Se uită în altă parte, nedorind să-i întâlnească privirea. Era un reflex: un agent sub acoperire nu intenționa să-și facă prieteni. Orice altceva în afară de o discuție cu o cunoștință îndepărtată putea să conducă la întrebări periculoase: de unde ai venit, unde este familia ta, ce cauți aici, în Ciad? Astfel de întrebări nevinovate îl obligau pe agent să spună minciuni, iar

minciunile puteau să fie descoperite. Singura politică sigură era să nu-şi facă prieteni.

Dar ea îl recunoscu.

— *Marhaba,* spuse ea. Bună ziua!

Evident, era fericită să-l vadă.

El nu dorea să atragă atenţia asupra sa, aşa că spuse formal:

— *Salamo alayki*! Pacea să fie cu tine!

Ea se opri să stea de vorbă cu el şi Abdul simţi o aromă vagă de scorţişoară şi turmeric. Ea îi oferi un zâmbet larg, atrăgător, care-i făcu inima să aibă o sincopă. Nasul ei curbat avea ceva nobil. O femeie americană albă ar fi fost ruşinată de un asemenea nas şi l-ar fi retuşat chirurgical, dacă ar fi avut banii necesari, se gândi el; dar la femeia aceasta arăta distins.

— Eşti vânzătorul de ţigări, spuse ea. Ai fost în satul meu. Numele meu este Kiah.

El rezistă impulsului de a se holba la ea.

— Tocmai plecam, zise el rece, îndreptându-se spre uşa maşinii.

Ea nu se descurajă uşor.

— Cunoşti un bărbat numit Hakim?

El se opri cu mâna pe mânerul uşii şi privi înapoi spre ea. Oboseala era doar superficială, observă el. În ochii ei întunecaţi, care îl priveau de sub umbra eşarfei, părea să existe o hotărâre oţelită.

— De ce îl cauţi?

— Mi s-a spus că poate ajuta oamenii să ajungă în Europa.

De ce făcea această tânără femeie o astfel de investigaţie? Măcar avea banii? Abdul adoptă tonul condescendent al unui bărbat care sfătuieşte o femeie naivă.

— Ar trebui să laşi asta în seama bărbatului tău.

— Bărbatul meu este mort. La fel şi tatăl meu. Iar fraţii mei sunt în Sudan.

Asta explica lucrurile. Era o văduvă singură. Avea un copil, îşi aminti el. În vremuri normale, ea s-ar fi putut mărita din nou, mai ales că era atât de drăguţă, dar pe malurile tot mai restrânse ale lacului Ciad niciun bărbat n-ar fi dorit să-şi asume povara unei femei cu un copil al altui bărbat.

Îi admira curajul, dar, din păcate, ar fi putut să ajungă chiar şi mai rău dacă ajungea pe mâinile lui Hakim. Era prea vulnerabilă. Hakim ar fi putut să-i ia toţi banii, apoi să o înşele în vreun fel. Inima lui Abdul era de partea ei.

Dar asta nu era treaba lui. „Nu fi prost!” îşi spuse în sinea lui. Nu putea să se împrietenească şi să ajute o văduvă nefericită, chiar dacă era tânără şi

frumoasă – mai ales dacă era tânără și frumoasă. Așa că Abdul arătă, pur și simplu, spre garaj și zise:

— Acolo.

Îi întoarse spatele văduvei și deschise ușa mașinii.

— Mulțumesc… Aș mai putea să-ți pun o întrebare? zise ea. Era greu de alungat. Fără să aștepte consimțământul lui, ea continuă: Știi câți bani cere?

Abdul nu dorea să răspundă, nici să se implice, dar nu putea să rămână indiferent la rugămintea ei. Oftă și cedă impulsului de a o ajuta – măcar atât cât să-i ofere o mică informație utilă. Se întoarse din nou spre ea și spuse:

— Două mii de dolari americani.

— Mulțumesc, răspunse ea, iar el avu impresia că doar îi confirmase ceva ce ea știa deja.

Dar nu părea descurajată de sumă, observă el surprins. Deci avea banii.

— Jumătate la plecare și jumătate la sosirea în Libia, adăugă el.

— Oh, zise ea părând gânditoare: nu știuse despre rate.

— El spune că suma include apa, mâncarea și cazarea, dar nu și luxul. Asta-i tot ce știu.

— Îți sunt recunoscătoare pentru amabilitatea ta, zise ea.

Îi oferi din nou zâmbetul acela, doar că, de data asta, exista o mică nuanță de triumf în curbura buzelor ei. El înțelese că, în ciuda eforturilor sale, ea controlase întreaga conversație. Mai mult, ea obținuse cu blândețe toate informațiile de care avea nevoie. „A scos tot ce-i mai bun din mine”, se gândi el cu regret, când ea se întoarse dinspre el. Bine, bine…

Apoi se urcă în mașină și închise ușa.

Porni motorul și o privi cum merge pe lângă mesele de sub palmieri, traversează stația de benzină și se duce la atelierul de reparații.

Se întrebă dacă ea avea să se afle la bordul autobuzului peste zece zile.

Băgă mașina în viteză și se îndepărtă.

•••

Era evident că vânzătorul de țigări nu dorise să coopereze cu Kiah, dintr-un motiv al lui, și ea trebuise să se poarte rece și indiferent, dar, pe sub acea fațadă, ea bănuia că el avea un suflet bun, căci, până la urmă, răspunsese întrebărilor ei. Îi spusese unde să-l găsească pe Hakim, îi confirmase prețul și o informase că banii puteau fi plătiți în două tranșe. Acum se simțea mai încrezătoare, pentru că nu mai era complet ignorantă.

O nedumerea bărbatul acela. Acasă, în sat, păruse un vânzător ambulant tipic, gata să spună orice, să flateze, să flirteze și să rostească minciuni, doar

ca să-i despartă pe oameni de banii lor. Dar astăzi nu mai existase nimic din bonomia aceea. Evident, era un rol.

Kiah se duse la garajul din spatele staţiei de benzină. Afară erau parcate trei maşini, la care probabil se lucra, deşi una dintre ele părea să nu mai fie reparabilă. Mai exista o piramidă de cauciucuri vechi, uzate. O uşă laterală a clădirii rămăsese deschisă. Kiah privi în interior şi observă un mic autobuz, fără geam la ferestre.

Acesta era vehiculul care avea să-i ducă pe oameni peste deşert? Kiah fu cuprinsă de teamă. Călătoria era lungă şi oamenii puteau să moară. O pană putea să fie fatală. Trebuia să fii nebun fie doar şi să te gândeşti la asta, îşi spuse în sinea ei.

Un bărbat tânăr şi grăsun, îmbrăcat în haine vestice jegoase, apăru la vedere. Ea observă colierul lui grigri, făcut din mărgele şi pietre, unele dintre ele gravate probabil cu anumite cuvinte magice sau religioase. Se presupunea că îl protejează de rău şi că provoacă suferinţă duşmanilor lui.

El o privi de sus până jos cu o expresie lacomă.

— Ce pot face pentru tine, viziune angelică? o întrebă el cu un rânjet.

Ea ştiu imediat că trebuia să aibă grijă cum tratează cu el. Evident, el considera că era irezistibil pentru femei, în ciuda înfăţişării sale respingătoare. Îi vorbi politicos, ascunzând dispreţul pe care-l simţea.

— Caut un domn numit Hakim. Tu eşti acela, domnule?

— Da, eu sunt Hakim, spuse el cu mândrie. Şi toate astea sunt ale mele – staţia de benzină, atelierul de reparaţii şi autobuzul.

Ea arătă spre vehicul şi zise.

— Pot să întreb dacă acesta este mijlocul de transport care traversează deşertul?

— E o maşină bună – tocmai i s-a făcut revizia şi este în perfectă stare de funcţionare. Apoi îşi îngustă ochii. De ce întrebi despre deşert?

— Sunt o văduvă care nu are mijloace de trai şi vreau să ajung în Europa.

Hakim deveni expansiv.

— Voi avea eu grijă de tine, draga mea! Îşi puse un braţ pe după umerii ei. Dinspre subsuoara sa se ridica un miros neplăcut. Poţi să ai încredere în mine.

Ea se îndepărtă, desprinzându-se de braţul lui.

— Vărul meu Yusuf mă va însoţi.

— Excelent, spuse el, părând însă dezamăgit.

— Cât costă?

— Cât ai?

— Nimic, minți ea. Dar aș putea să împrumut niște bani.

El nu o crezu.

— Prețul este de patru mii de dolari americani. Trebuie să mă plătești acum, ca să te asiguri că vei avea un loc în autobuz.

„El crede că sunt idioată”, își spuse în sinea ei.

Era o senzație familiară. Atunci când vânduse barca, diverși bărbați încercaseră să o cumpere pe aproape nimic. Oricum, înțelesese rapid că era o greșeală să tratezi cu dispreț o ofertă, indiferent cât de derizorie ar fi fost. Potențialul cumpărător s-ar fi simțit ofensat să i se vorbească în felul acesta de către o femeie și ar fi plecat supărat.

Așa că spuse:

— Din păcate, nu am banii chiar acum.

— Atunci, ai putea să fii lăsată în urmă.

— Iar Yusuf spunea că, în mod normal, prețul este de două mii.

Hakim începea să se enerveze.

— Poate că Yusuf ar trebui să te ducă la Tripoli, nu eu. Pare să știe totul.

— Acum, când bărbatul meu este mort, Yusuf este capul familiei. Eu trebuie să ascult de el.

Pentru Hakim, acesta era un adevăr evident.

— Sigur că trebuie, acceptă el. El este bărbatul.

— Mi-a spus să te întreb când te aștepți să plecăm.

— Spune-i că peste zece zile începând de astăzi, în zori.

— Vom fi trei adulți, inclusiv nevasta lui Yusuf.

— Fără copii?

— Eu am un fiu în vârstă de doi ani, iar Yusuf are o fiică de aceeași vârstă, dar ei nu vor avea nevoie de locuri.

— Cer jumătate din preț pentru copiii care nu au nevoie de locuri.

— Atunci, nu putem călători, spuse Kiah cu hotărâre. Se îndepărtă câțiva pași, ca și cum ar fi dorit să plece. Îmi pare rău că ți-am irosit vremea, domnule. Am putea să reușim să adunăm șase mii, dacă ne împrumutăm de la toată familia, dar le vom lua tot ce au.

Hakim văzu cum dispăreau șase mii de dolari și păru ceva mai puțin încrezător.

— Păcat, spuse el. Dar de ce nu veniți oricum în ziua stabilită? Dacă autobuzul nu este plin, aș putea să fac un preț special.

Era un impas, iar ea era obligată să-l accepte.

Normal, Hakim își dorea să se ocupe toate locurile, ca să obțină suma

maximă de bani. Cu patruzeci de pasageri, avea să adune optzeci de mii de dolari. Era o avere. Ea se întreba pe ce avea să-i cheltuiască. Dar probabil că trebuia să-i împartă cu alţii; el era doar o parte din organizaţie.

Kiah era nevoită să-i accepte condiţiile; el se afla într-o poziţie mai puternică.

— Foarte bine, spuse ea, apoi îşi aminti că trebuia să se poarte ca o biată femeie şi spuse: Mulţumesc, domnule!

Aflase informaţiile de care avea nevoie. Părăsi garajul şi se aşternu la lungul drum către casă.

Hakim nu o surprinsese, dar, chiar şi aşa, discuţia lor o descurajase. Era evident că se simţea superior oricărei femei, dar asta nu era ceva neobişnuit. Oricum, avertismentul femeii americane fusese corect: Hakim era un criminal şi nu puteai să ai încredere în el. Oamenii spuneau uneori că hoţii au un cod propriu al onoarei, dar Kiah nu credea asta. Un om ca Hakim ar fi minţit, ar fi înşelat şi ar fi furat oricând ar fi putut să scape nepedepsit. Și ar fi putut comite crime şi mai rele împotriva unei femei lipsite de apărare.

S-ar fi aflat în autobuz împreună cu ceilalţi, desigur, dar asta nu-i conferea prea multă liniște. Ceilalţi pasageri ar fi putut să fie şi ei la fel de speriaţi sau disperaţi. Când o femeie era abuzată, oamenii priveau uneori în altă parte, găsindu-şi scuze ca să nu se implice.

Singura ei speranţă era Yusuf. El făcea parte din familie, iar onoarea îl obliga să o protejeze. Cu Azra acolo, ar fi fost un grup de trei adulţi, aşa că nu erau chiar neajutoraţi. Adesea, chiar şi bătăuşii erau laşi, iar Hakim ar fi putut să ezite să se angajeze într-o confruntare cu trei oameni.

Cu ajutorul lui Yusuf şi al Azrei, simţea că ar fi putut face faţă călătoriei.

Când ajunse în satul lui Yusuf, după-amiaza devenise răcoroasă. O dureau picioarele, dar era plină de speranţă. Îl îmbrăţişă pe Naji, care o sărută şi se întoarse imediat să se joace cu Danna. Era vag dezamăgită că băiatului nu-i fusese mai dor de ea, dar era un semn bun care dovedea că petrecuse o zi bună şi că se simţea în siguranţă.

— Yusuf e plecat să vadă un berbec, dar nu va lipsi mult, îi spuse Azra.

Din nou, era cam rezervată cu Kiah, nu ostilă, ci doar mai puţin prietenoasă decât înainte.

Kiah se întrebă de ce dorea Yusuf să vadă un berbec, de vreme ce nu mai avea o turmă de oi care să rămână gestante, dar presupunea că el era încă interesat de munca asta, deşi o lăsase. Era nerăbdătoare să le împărtăşească tot ce aflase, dar se strădui să aibă răbdare. Cele două femei îşi supravegheam

copiii la joacă până când apăru Yusuf, câteva minute mai târziu.

Imediat ce el se așeză pe covor, Kiah spuse:

— Hakim pleacă peste zece zile, începând de astăzi. Trebuie să fim la Trei Palmieri în zori, dacă vrem să mergem cu el.

Era încântată, dar și speriată. Yusuf și Azra păreau mai calmi. Ea le povesti despre preț și despre autobuz, apoi și despre disputa legată de taxele pentru copii.

— Hakim nu este un om de încredere, le zise ea. Va trebui să avem grijă cum tratăm cu el. Dar cred că noi trei vom putea să ne descurcăm cu el.

Yusuf, de obicei zâmbitor, părea acum gânditor, iar Azra evita privirea lui Kiah. Se întrebă dacă era ceva în neregulă.

— Care-i problema? le spuse ea.

Yusuf adoptă expresia unui bărbat care îi explica femeii sale secretele universului.

— M-am gândit foarte mult la treaba asta, spuse el apăsat.

Kiah avu un sentiment neplăcut.

— Ceva îmi spune că lucrurile ar putea să se îmbunătățească aici, la lac, continuă el.

Intenționau să renunțe, înțelese Kiah cu disperare.

— Cu banii pe care i-aș da ca să merg în Europa aș putea cumpăra o turmă bună de oi.

„Și să le privești pe toate cum mor, se gândi Kiah, la fel ca ultimele”. Dar rămase tăcută.

El îi citi gândurile.

— Există riscuri în ambele cazuri, desigur. Dar oile le înțeleg. Pe de altă parte, nu știu nimic despre Europa.

Kiah se simțea trădată și ar fi dorit să-i disprețuiască lașitatea, dar se stăpâni.

— Nu ești sigur, spuse ea.

— Sunt sigur, răspunse el. Am decis să nu plec în momentul acesta.

Azra luase decizia, presupunea Kiah. Ea nu fusese niciodată doritoare să emigreze și îl convinsese pe Yusuf să se răzgândească.

Iar Kiah rămăsese cu buza umflată.

— Nu pot să plec fără voi, spuse ea.

— Atunci, vom rămâne cu toții aici și ne vom descurca într-un fel, răspunse Yusuf.

Optimismul prostesc nu avea să salveze pe nimeni. Kiah fu pe cale să

spună asta, dar se abținu din nou. Nu era o idee bună să provoace un bărbat, când el își enunțase părerea într-un mod atât de oficial.

Rămase tăcută preț de un moment lung. Apoi, de dragul bunelor relații cu vărul ei, spuse:

— Ei bine, atunci așa să fie. Se ridică și adăugă: Haide, Naji! E timpul să mergem acasă. Să-l care un kilometru și jumătate, până în satul lor, i se părea dintr-odată extrem de greu. Mulțumesc pentru că ai avut grijă de el, îi spuse ea Azrei.

Apoi își luă rămas-bun. Târându-se de-a lungul țărmului, mutându-l pe Naji de pe un șold pe celălalt, privi în perspectivă momentul în care toți banii de pe barcă aveau să fie cheltuiți. Oricât de economicos ar fi trăit, nu putea să se asigure că aveau să-i ajungă mai mult de doi sau trei ani. Unica ei șansă tocmai dispăruse.

Dintr-odată, totul i se păru prea mult. Îl lăsă jos pe Naji, apoi se trânti și ea în nisip, privind peste apele puțin adânci spre insulițele mlăștinoase. Oriunde privea, nu vedea nicio speranță.

Își puse capul în mâini și spuse:

— Ce am să mă fac?

CAPITOLUL 3

Vicepreședintele Milton Lapierre intră în Biroul Oval purtând un blazer albastru de caşmir, care părea britanic. Felul în care cădea pe el jacheta la două rânduri ajuta mult la camuflarea burții lui ca de gravidă. Înalt și lent în mișcări, era contrastul perfect pentru micuța Pauline Green, care fusese campioană de gimnastică la Universitatea din Chicago și încă era subțire și în formă.

De fapt, erau la fel de diferiți cum fuseseră președintele Kennedy, intelectualul rasat din Boston, și vicepreședintele Lyndon Johnson, diamantul neșlefuit din Texas. Pauline era un republican moderat, conservator și flexibil; Milt era un bărbat alb din Georgia, care nu avea răbdare pentru compromisuri. Pauline nu-l plăcea pe Milt, dar acesta îi era util. El îi spunea ce gândea aripa de extremă dreapta a partidului, avertizând-o când era pe cale să facă un lucru ce avea să-i bage în bucluc, și o apăra în fața mediilor de informare.

Acum, el spuse:

— James Moore are o idee nouă.

Anul următor era an electoral, iar senatorul Moore amenința să o contreze pe Pauline pentru nominalizarea republicană. Crucialele alegeri primare din New Hampshire se aflau la doar cinci luni distanță. O provocare din interiorul propriului partid, față de un președinte în exercițiu, era neobișnuită, dar nu complet necunoscută: Ronald Reagan o făcuse în 1976, confruntându-l pe Gerald Ford, și eșuase; Pat Buchanan îl contestase pe George H.W. Bush în 1991 și eșuase; dar Eugene McCarthy se descurcase atât de bine în fața lui Lyndon Johnson, în 1968, încât Johnson se retrăsese din cursă.

Moore chiar avea o șansă. Pauline câștigase ultimele alegeri prezidențiale ca o reacție la incompetență și rasism. „Conservatorism de bun-simț" fusese sloganul ei: fără extreme, fără abuzuri, fără prejudecăți. Susținuse politica externă de risc minim, o activitate polițienească redusă și un guvern cu taxe reduse. Dar milioane de votanți încă visau la conducătorul macho cu gură mare, iar Moore le putea câștiga sprijinul.

Pauline stătea în spatele faimosului birou Resolute, un dar din partea reginei Victoria, dar avea în față un computer ultramodern, de secol XXI. Ridică privirea spre Milt.

— Ce mai e acum?

— Ar vrea să interzică melodiile pop cu versuri obscene de la listarea în Billboard Hot Hundred.

Din cealaltă parte a camerei se auzi un hohot de râs. Șeful de cabinet, Jacqueline Brody, era amuzată. Prietenă și aliată de multă vreme a lui Pauline, era o femeie atrăgătoare, de patruzeci și cinci de ani, cu maniere energice. Spuse:

— Dacă n-ar exista Moore, ar fi zile întregi în care n-aș zâmbi deloc de la micul dejun până la ora de culcare.

Milt se așează în scaunul din fața biroului.

— Jacqueline poate crede că e amuzant, spuse el morocănos, dar multor oameni o să le placă această idee.

— Știu, știu, acceptă Pauline. Nimic nu este prea ridicol pentru politica modernă.

— Ce vei spune în legătură cu asta?

— Nimic, dacă pot să evit să comentez.

— Și dacă ți se pune o întrebare directă?

— Voi spune că muzica pe care o ascultă copiii nu ar trebui să aibă versuri

murdare și că aș interzice-o, dacă aș fi președintele unei țări totalitare, cum este China.

— Deci îi compari pe Creștinii Americani cu gruparea comuniștilor chinezi.

Pauline oftă.

— Ai dreptate, este prea sarcastic. Ce sugerezi?

— Fă apel la cântăreți, la companiile de înregistrări și la stațiile radio, rugându-i să-și exercite influența bunului gust și să le reamintească asta tinerilor lor ascultători. Apoi, dacă trebuie, poți să spui: „Dar cenzura nu este calea americană!

— Asta nu va schimba nimic, în legătură cu nimic.

— Nu, dar e în regulă atâta timp cât pari simpatizantă față de idee.

Pauline privi cu admirație spre Milt. El nu era ușor de șocat, se gândi ea. Ar fi putut să-i pună întrebarea care se afla pe buzele ei? Ea credea că da. Spuse:

— Câți ani aveai când prietenii tăi începeau să spună „fut”?

Milt ridică din umeri, deloc șocat.

— Doisprezece, poate treisprezece.

Pauline se întoarse spre Jacqueline.

— Și tu?

— Cam pe acolo.

— Deci împotriva a ce îi protejăm pe copiii noștri?

— Nu susțin că Moore are dreptate, răspunse Milt. Dar cred că este o amenințare pentru tine. Și te numește liberal în aproape fiecare discurs.

— Conservatorii deștepți știu că nu poți opri schimbarea, ci doar să o încetinești. În felul acesta, oamenii ar avea timp să se obișnuiască cu ideile noi și nu ai avea parte de reacții furioase. Liberalii fac greșeala să ceară schimbări radicale acum, iar asta îi subminează.

— Încearcă să pui asta pe un tricou.

Era una dintre vorbele lui Milt, care era de părere că puțini votanți înțelegeau ceva nu putea fi cuprins într-o lozincă de pe un tricou. Faptul că Milt avea dreptate atât de des îl făcea să fie și mai insuportabil.

— Vreau să câștig, Milt, spuse Pauline.

— Și eu.

— Stau la biroul ăsta de doi ani și jumătate și am sentimentul că abia dacă am reușit câte ceva. Mai vreau un mandat.

— Foarte bine, doamnă președinte, spuse Jacqueline.

Ușa se deschise și Lizzie Freeburg aruncă o privire înăuntru. În vârstă de treizeci de ani, cu o grămadă de păr creț, Lizzie era secretara-șefă. Spuse:

— Consilierul pentru securitate națională este aici.

— Bine, răspunse Pauline.

Când intră, Gus Blake făcu imediat camera să pară mai mică. Gus și Milt se salutară din cap: nu se prea înțelegeau.

Cei mai apropiați trei consilieri ai președintelui se aflau acum în aceeași cameră. Șeful de cabinet, consilierul de securitate națională și vicepreședintele aveau cu toții birourile la câțiva pași distanță, pe același etaj, în aripa de vest, iar simpla apropiere fizică însemna că ei se vedeau mai des cu președintele decât oricine altcineva.

Pauline îi spuse lui Gus:

— Milt îmi povestea despre apelul lui James Moore pentru cenzurarea cântecelor pop.

Gus arboră zâmbetul său fermecător.

— Ești conducătorul lumii libere și te îngrijorezi pentru cântecele pop?

— Tocmai l-am întrebat pe Milt câți ani avea când prietenii lui începeau să spună „fut”. A spus că avea doisprezece. Tu ce zici, Gus?

Consilierul de securitate răspunse:

— Eu m-am născut în South Central Los Angeles. Probabil a fost primul cuvânt pe care l-am rostit.

Pauline râse și spuse:

— Promit să nu te citez niciodată.

— Doreai să discutăm despre al-Bustan.

— Da. Haide să ne așezăm mai confortabil!

Se ridică de la biroul ei. În centrul camerei, două canapele se aflau față în față, cu o masă de cafea între ele. Pauline se așeză. Milt și Jacqueline se așezară pe partea cealaltă, iar Gus alături de ea.

Gus zise:

— Sunt cele mai bune vești pe care le avem din regiune de multă vreme. Proiectul Cleopatra începe să producă.

— Cleopatra? întrebă Milt.

Gus părea nerăbdător. Milt nu era conștiincios în citirea informărilor.

Dar Pauline era. Spuse:

— CIA are un ofițer sub acoperire care a adus informații de douăzeci și patru de carate despre baza ISGS din Niger. Ieri, o forță combinată de militari americani, francezi și locali a ras locul. Se află totul în documentele

informării din această dimineaţă, dar poate că tu nu ai avut timp să le citeşti pe toate.

— De ce i-am băgat în asta şi pe francezi, pentru Dumnezeu? zise Milt.

Gus îi aruncă o privire care spunea: „Tu chiar nu ştii nimic?” Dar răspunse suficient de politicos:

— Multe dintre acele ţări au fost colonii franceze.

— Bine.

Fiind femeie, Pauline se confrunta adesea cu sugestia că era prea moale, prea drăguţă şi prea empatică pentru a putea să fie Comandant Suprem al armatei Statelor Unite.

— Voi anunţa eu însămi asta, spuse ea. James Moore are o gură mare când vorbeşte despre terorişti. Este momentul să arătăm oamenilor că preşedintele Green chiar îi omoară pe nenorociţi.

— Bună idee!

Pauline se întoarse spre şeful de cabinet.

— Jacqueline, vrei să-l rogi pe Sandip să aranjeze o conferinţă de presă?

Sandip Chakraborty era directorul de comunicare.

— E ca şi aranjat, zise Jacqueline, apoi îşi privi ceasul. Era jumătatea după-amiezii. Sandip îţi va sugera să o fixezi mâine-dimineaţă, pentru o audienţă tv maximă.

— Bine.

Gus spuse:

— Vreo două detalii care nu apar în informare, fiind doar din auzite… În primul rând, raidul a fost condus de colonelul Susan Marcus.

— Operaţiunea a fost condusă de o femeie?

Gus râânji.

— Nu fi atât de neîncrezător!

— Asta-i minunat. Acum pot spune: „Dacă este nevoie de forţă brută, aduceţi o femeie să facă ce trebuie”.

— Vorbeşti despre colonelul Marcus, dar şi despre tine.

— Îmi place asta.

— Informarea ta spune că armele teroriştilor erau un amestec de arme chinezeşti şi nord-coreene.

— De ce îi înarmează Beijingul pe oamenii ăştia? zise Milt. Credeam că chinezii îi urăsc pe musulmani. Nu-i închid ei în tabere de reeducare?

— Nu este o chestiune ideologică, zise Pauline. Atât China, cât şi Coreea de Nord fac o grămadă de bani din producţia şi vânzarea de armament.

— N-ar trebui să le vândă la ISGS.

— Ei spun că nu o fac. Și există o piață second-hand înfloritoare. Pauline ridică din umeri. Ce poți să faci?

Gus o surprinse susținându-l pe Milt.

— Vicepreședintele are dreptate, doamnă președinte. Un alt lucru care nu se regăsește în informarea de azi-dimineață este că, pe lângă puști, teroriștii aveau trei Koksan M-1978 – piese de artilerie de câmp autopropulsată de 170 mm – montate pe șasiul tancului chinezesc Type 59.

— Iisuse! Astea nu se cumpără din piața de vechituri din Timbuktu!

— Nu.

Pauline era gânditoare.

— Nu cred că putem lăsa asta să treacă. Puștile sunt periculoase, dar lumea e plină de ele și nimeni nu poate controla piața. Dar artileria e ceva cu totul diferit.

— Sunt de acord, spuse Gus, dar nu sunt sigur ce să facem în legătură cu asta. Producătorii americani de armament au nevoie de aprobare guvernamentală pentru vânzările la export – primesc în fiecare săptămână cererile lor pe biroul meu. Și alte țări ar trebui să facă același lucru. Dar nu o fac.

— Atunci, poate că îi putem încuraja.

— Bine, zise Gus. La ce te gândești?

— Putem propune o rezoluție la Națiunile Unite.

Milt spuse disprețuitor:

— ONU! Nu va face însă nimic bun.

— Va pune reflectoarele pe China. Dezbaterea în sine ar putea să-i constrângă.

Milt ridică mâinile în semn de predare.

— În regulă. Vom folosi ONU ca să atragem atenția asupra a ceea ce pun la cale chinezii. Așa o vom prezenta.

Gus rosti:

— Nu are niciun rost să propunem o rezoluție a Consiliului de Securitate – chinezii vor opune doar vetoul lor –, așa că presupun că vorbim despre o rezoluție a adunării generale.

— Da, spuse Pauline, dar nu doar o vom propune. Va trebui să obținem sprijin din toată lumea. Ambasadorii Statelor Unite ar trebui să convingă guvernele pe lângă care sunt acreditați să susțină rezoluția – dar în liniște, fără să-i avertizăm pe chinezi despre cât de serioși suntem.

— Eu tot nu cred că asta va schimba comportamentul chinezilor, zise Milt.

— Apoi putem să continuăm cu sancțiuni. Dar fiecare lucru la timpul lui. Avem nevoie de Chess în povestea asta.

Chester Jackson era ministrul de externe. Biroul lui se afla la un kilometru și jumătate distanță, în clădirea Ministerului de Externe.

— Jacqueline, aranjează o întâlnire și, între timp, noi o vom mai întoarce puțin pe toate fețele.

Lizzie băgă capul pe ușă.

— Doamnă președinte, primul-domn a revenit la reședință.

— Mulțumesc.

Pauline încă nu se obișnuise cu modul de referire la bărbatul ei, numit acum primul-domn – suna comic. Se ridică și ceilalți făcură la fel.

— Mulțumesc tuturor.

Părăsi Biroul Oval, ieșind pe ușa care se deschidea spre colonada de vest. Urmată de doi bărbați din serviciul secret și de un căpitan din armată, merse în jurul a două laturi ale Grădinii de Trandafiri și intră în reședința sa.

Era o clădire frumoasă, fabulos decorată și întreținută cu mare cheltuială, dar nu o simțise niciodată ca pe un cămin. Se gândea cu regret la casa de pe Capitol Hill pe care o lăsase în urmă, o clădire victoriană îngustă, din cărămidă roșie, cu camere mici și confortabile, pline de picturi și de cărți. Avea canapele oarecum uzate, cu perne strălucitoare, un pat confortabil uriaș și o bucătărie învechită, în care Pauline știa exact unde se afla fiecare lucru. Pe hol își țineau bicicletele, în spălătorie rachetele de tenis, iar o sticlă de ketchup se afla mereu pe bufetul din sufragerie. Uneori își dorea să nu o fi părăsit niciodată.

Alergă în sus pe scări fără să se oprească să respire. La cincizeci de ani era încă agilă. Trecu de primul etaj, care era un spațiu oficial, și ajunse la apartamentele familiei de la etajul al doilea.

De pe palier privi spre Salonul de Est, locul favorit de pierdut vremea al tuturor celor din familie. Putea să-l vadă pe soțul ei așezat lângă marea fereastră arcuită, de unde se vedeau, peste aripa de est, 15th Street NW și Old Ebbitt Grill. Străbătu coridorul scurt spre camera mică, apoi se așeză alături de el pe canapeaua de catifea galbenă și îl sărută pe obraz.

Gerry Green era cu zece ani mai în vârstă decât Pauline. Era înalt, cu părul argintiu și ochii albaștri, și purta un costum convențional, gri-închis, cu o cămașă cu nasturi și o cravată cu model discret. Își cumpăra toate hainele de la Brooks Brothers, deși și-ar fi putut permite să zboare la Londra și să-și

comande hainele de pe Savile Row.

Pauline îl întâlnise pe când se afla Facultatea de Drept de la Yale, iar el era un tânăr lector invitat, vorbind despre subiectul legii ca afacere. Pe atunci el avea treizeci şi un pic de ani şi era deja un personaj de succes, pe care femeile de la cursul lui îl considerau sexy. Dar mai trecuseră încă cincisprezece ani până ca ea să-l întâlnească din nou. Între timp, ea devenise deputat, iar el ajunsese partener senior la firma lui.

Se curtaseră, se apropiaseră, apoi plecaseră într-o vacanţă la Paris. Perioada lor de început fusese încântătoare şi romantică, dar Pauline ştiuse chiar de atunci că aveau să se bucure mai degrabă de o prietenie decât de o mare pasiune. Gerry era un amant bun, dar ea nu-şi dorise niciodată să smulgă hainele de pe el cu dinţii. Era chipeş, inteligent şi spiritual, iar ea se căsătorise cu el nu doar pentru toate acestea, ci şi pentru că nu dorea să rămână singură.

Când Pauline fusese aleasă preşedinte, el se retrăsese din practica legală şi devenise şeful unei organizaţii naţionale de caritate, Fundaţia Americană pentru Educaţia Femeilor şi a Fetelor, o slujbă parţială, neplătită, care-i permitea să-şi joace rolul de prim-domn al naţiunii.

Aveau o fată, Pippa, de paisprezece ani. Fata fusese întotdeauna bucuroasă să meargă la şcoală şi era o elevă de nota zece, aşa că fuseseră de-a dreptul uluiţi când directorul le ceruse să vină la şcoală ca să discute despre comportamentul Pippei.

Pauline şi Gerry speculaseră pe marginea posibilei probleme. Amintindu-şi de ea însăşi la paisprezece ani, Pauline presupunea că Pippa ar fi putut să fi fost prinsă sărutând un băiat din clasa a zecea în spatele sălii de sport. În orice caz, era puţin probabil să fie ceva grav, se gândea ea.

Pauline nu avea cum să meargă: ar fi ajuns totul în ziare. Şi atunci, problemele Pippei, indiferent cât de obişnuite ar fi fost, ar fi devenit ştiri de prima pagină, iar sărmana fată s-ar fi aflat în centrul atenţiei naţionale. Cea mai fierbinte dorinţă a lui Pauline era un viitor strălucit pentru fiica ei şi ştia că la Casa Albă avea parte de un mediu nenatural în care să se maturizeze. Era hotărâtă să o ferească pe Pippa de cea mai dăunătoare atenţie a mijloacelor de informare. Aşa că Gerry se dusese singur, în linişte, în acea după-amiază, iar acum Pauline era nerăbdătoare să afle ce se întâmplase.

— N-am întâlnit-o niciodată pe doamna Judd, spuse Pauline. Cum este?

— Deşteaptă şi cu suflet cald, răspunse Gerry. Exact combinaţia pe care o doreşti de la un director de şcoală.

— Cât de bătrână?

— Patruzeci şi ceva de ani.

— Ce avea de spus?

— O place pe Pippa şi consideră că fiica noastră este un elev strălucit şi un membru valoros al comunităţii şcolare. Mă simt destul de mândru.

Pauline ar fi dorit să spună: „Treci la subiect!” Dar ştia că Gerry avea să îşi prezinte raportul într-o manieră logică, minuţioasă, începând cu începutul. Trei decenii ca avocat îl învăţaseră să aprecieze claritatea mai presus de orice altceva. Pauline îşi stăpâni nerăbdarea.

El continuă:

— Pippa a fost întotdeauna interesată de istorie, pe care o studia în profunzime, contribuind la discuţiile de la curs. Dar, în ultima vreme, contribuţiile ai au fost perturbatoare.

— O, Dumnezeule! gemu Pauline.

Lucrul acesta începea să-i sune ameninţător de familiar.

— Atât de deranjantă, încât profesorul a fost nevoit să o scoată pe Pippa din sală de trei ori.

Pauline încuviinţă din cap.

— Şi când asta se repetă de trei ori, cheamă părinţii.

— Corect.

— Ce perioadă a istoriei studiază clasa?

— Mai multe, dar Pippa produce necazuri când se discută despre nazişti.

— Ea ce spune?

— Pippa nu contestă interpretarea istoriei pe care o predă profesorul. Plângerile ei se referă la faptul că acest curs tratează subiectele greşite. Programa suferă de prejudecăţi rasiste, spune ea.

— Ştiu încotro se îndreaptă asta. Dar continuă!

— Cred că ar trebui să o convingem pe Pippa să depăşească acest subiect de acum.

— Bună idee!

Pauline era pe punctul să se ridice ca să plece în căutarea fiicei ei, dar Gerry spuse:

— Stai aici. Acordă-ţi un minut! Eşti persoana care lucrează cel mai mult din America. O caut eu pe Pippa.

— Mulţumesc!

Gerry ieşi.

Era atent, se gândi Pauline, recunoscătoare. În felul acesta îşi arăta iubirea.

Plângerile Pippei trăseseră un semnal de alarmă pentru Pauline, căci își amintea cum își provoca și ea profesorii. Problema ei, pe vremea aceea, era că lecțiile se refereau doar la bărbați: bărbați președinți, bărbați generali, bărbați scriitori, bărbați muzicieni. Profesorul ei – un bărbat – argumentase prostește că asta se întâmpla din cauză că femeile nu prea contaseră în istorie. În momentul acela, tânăra Pauline se încinsese.

Oricum, mai vârstnica Pauline nu putea lăsa dragostea și empatia să-i tulbure vederea. Pippa trebuia să învețe să nu lase o dispută să devină o luptă. Pauline trebuia să o conducă în direcția bună cu grijă. Asemenea celor mai multe probleme politice, nici aceasta nu putea fi rezolvată prin forță, ci doar prin finețe.

Gerry reveni împreună cu Pippa. Ea era subțire și scundă pentru vârsta ei, la fel ca Pauline. Nu era drăguță în mod convențional, având gura mare și bărbia lată, dar expresia unei personalități însorite radia de pe fața aceea comună, iar Pauline se simțea copleșită de dragoste de câte ori Pippa intra în încăpere. Uniforma ei școlară – o bluză largă și blugi albaștri – o făcea să pară destul de copilăroasă, dar Pauline știa că, sub această aparență, ea devenea rapid femeie.

— Vino și stai lângă mine, dragă! îi spuse Pauline, iar când Pippa se așeză, își puse brațul în jurul umerilor mici ai fetei și o îmbrățișă. Știi cât de mult te iubim și, din motivul ăsta, trebuie să înțelegem ce se întâmplă la școală.

Pippa părea defensivă.

— Ce a spus doamna Judd? întrebă ea.

— Uită de doamna Judd pentru o clipă! Doar spune-ne ce te deranjează!

Pippa rămase tăcută pentru o clipă, așa că Pauline o încurajă.

— E vorba despre lecțiile de istorie, nu-i așa?

— Da.

— Povestește-ne!

— Am discutat despre naziști, despre câți evrei au fost omorâți. Am văzut fotografii ale lagărelor și ale camerelor de gazare. Am învățat diverse denumiri: Treblinka, Majdanek, Janowska. Dar ce se întâmplă cu oamenii pe care i-am exterminat noi? Când a debarcat Cristofor Columb, existau zece milioane de americani nativi, dar până la sfârșitul războaielor indiene mai rămăseseră doar un sfert de milion. Ăsta nu este holocaust? Am întrebat când vom învăța despre masacrele de la Tallushatchee, Sand Creek, Wounded Knee.

Pippa era sincer indignată. Pauline se aşteptase la asta. Nu credea că Pippa avea să se prăbuşească şi să se scuze – cel puţin nu încă.

— Asta pare o întrebare rezonabilă, spuse Pauline. Cum ţi-a răspuns profesorul?

— Domnul Newbegin mi-a spus că nu ştie când vom învăţa despre astea. Aşa că am întrebat: nu este mai important să cunoaştem atrocităţile comise de propria noastră ţară, înaintea celor comise de alţii? Cred că există chiar şi în Biblie ceva despre asta.

— Există, spuse Gerry, care avusese o educaţie religioasă. Este din predica de pe munte. Înainte să încerci să scoţi aşchia din ochiul vecinului, asigură-te că tu nu ai o bârnă în ochi, care să-ţi obstrucţioneze vederea, sugera Iisus. Şi el spunea: „Voi, ipocriţilor", ca să ştim că vorbea serios.

— Şi ce a avut de spus domnul Newbegin în legătură cu asta? întrebă Pauline.

— A zis că programa nu este stabilită de elevi.

— Ruşinos, spuse Pauline. S-a eschivat.

— Exact.

— Şi cum ai ajuns să fii dată afară din clasă?

— Am continuat să întreb, iar el s-a supărat. Mi-a spus că, dacă nu pot să stau jos şi să ascult, ar trebui să părăsesc sala.

Pippa ridică din umeri, de parcă ar fi spus că nu era mare lucru.

— Dar doamna Judd mi-a spus că asta s-a întâmplat de trei ori, zise Gerry. Despre ce a fost vorba în a doua şi a treia dispută?

— Acelaşi lucru. Pe faţa Pippei apăru o expresie de revoltă. Aveam dreptul la un răspuns!

— Aşadar, deşi tu păreai să ai dreptatea de partea ta, rezultatul a fost că lecţiile au continuat la fel ca înainte, doar că tu nu te mai aflai în clasă? întrebă Pauline.

— Şi că sunt într-un mare rahat.

Pauline se prefăcu a nu auzi înjurătura.

— Privind înapoi, ce crezi despre felul în care ai gestionat povestea asta?

— M-am ridicat pentru adevăr şi am fost pedepsită.

Nu acesta era răspunsul pe care-l căuta Pauline. Încercă din nou.

— Te poţi gândi la câteva răspunsuri alternative care ar merita să fie încercate?

— Să înghit şi să închid gura?

— Ai vrea să asculţi o sugestie?

— Bine.

— Încearcă să te gândeşti la o cale prin care clasa să poată învăța despre genocidul americanilor nativi şi despre holocaustul nazist.

— Dar el nu va…

— Ai răbdare. Să presupunem că domnul Newbegin va fi de acord să le dedice ultima lecție din semestru americanilor nativi şi că te va lăsa pe tine să faci prezentarea, care ar putea să fie urmată de o dezbatere în clasă.

— Nu ar face niciodată așa ceva.

— Ar putea. „O va face dacă îi voi cere eu”, se gândi Pauline, dar păstră asta pentru sine. Dacă nu, mă gândesc la altceva: școala nu are o societate de dezbateri?

— Da. Iar eu sunt în comitet.

— Propune o moțiune despre războaiele indiene. Au fost pionierii vinovați de holocaust? Implică toată școala în această discuție – inclusiv pe domnul Newbegin. Ai nevoie ca el să-ți fie prieten, nu dușman.

Pippa începea să pară interesată.

— Bine, asta este o idee – o dezbatere.

— Orice ai face, lucrează împreună cu doamna Judd şi cu domnul Newbegin. Nu visezi la ceva şi apoi sari la ei. Cu cât ei cred mai mult că este ideea lor, cu atât o vor susține mai tare.

Pippa zâmbi.

— Mă înveți politică, mamă?

— Poate. Dar mai este încă un lucru și probabil că nu-ți va plăcea.

— Ce anume?

— Totul va merge mult mai ușor dacă începi prin a-ți cere scuze de la domnul Newbegin pentru că i-ai perturbat lecțiile.

— Chiar trebuie să fac asta?

— Cred că trebuie, dragă. I-ai rănit mândria.

— Sunt un copil!

— Ceea ce face să fie și mai grav. Pune puțină alifie pe rana lui. Te vei bucura că ai făcut asta.

— Pot să mă mai gândesc?

— Sigur. Acum, du-te și spală-te, iar eu o sun pe doamna Judd. Pe urmă vom lua cina… Își privi ceasul… peste cincisprezece minute.

— În regulă.

Pippa plecă.

— Anunț la bucătărie, zise Gerry, apoi plecă și el.

Pauline ridică receptorul.

— Te rog sun-o pe doamna Judd, directorul școlii Foggy Bottom Day, îi zise ea operatorului de la centrală.

— Sigur, doamnă președinte.

Personalul de la centrala Casei Albe era mândru de capacitatea de a găsi pe oricine, oriunde în lume.

— Intenționați să rămâneți în Salonul de Est pentru încă un minut sau cam așa ceva?

— Da.

— Mulțumesc, doamnă președinte.

Pauline închise telefonul și Gerry reveni.

— Ce crezi? îl întrebă Pauline.

— Cred că ai gestionat foarte bine situația. Ai convins-o să facă pace, dar fără să fie furioasă pe tine. Ai fost abilă.

„Și iubitoare”, se gândi Pauline cu o urmă de resentiment.

— Crezi că am fost un pic prea rece?

Gerry ridică din umeri.

— Mă întreb ce spune asta despre locul în care se află Pippa acum, din punct de vedere emoțional.

Pauline se agită, fără să înțeleagă cu adevărat ce încerca să spună Gerry; dar telefonul sună înainte ca ea să-i poată răspunde.

— Am găsit-o pe doamna Judd, doamnă președinte.

Pauline spuse:

— Doamnă Judd, îmi pare rău că vă deranjez seara.

Nu existau prea mulți oameni pe lume care să se supere pentru faptul că fuseseră deranjați de președintele Statelor Unite, dar lui Pauline îi plăcea să fie politicoasă.

— Vă rog, nu vă faceți griji, doamnă președinte. Sunt bucuroasă să vorbesc cu dumneavoastră, desigur.

Vocea îi era joasă și prietenoasă, deși puțin îngrijorată – ceea ce nu era prea surprinzător pentru cineva care vorbea cu președintele.

— Mai întâi vreau să vă mulțumesc pentru îngrijorarea pe care ați arătat-o în legătură cu Pippa. Apreciez asta.

— Cu plăcere, doamnă președinte. Asta e slujba noastră.

— Pippa trebuie să învețe că nu poate să preia controlul cursurilor, evident. Și cu siguranță nu sun ca să mă plâng de domnul Newbegin.

— Vă mulțumesc pentru asta.

Doamna Judd începea să se relaxeze uşor.

— Oricum, noi nu dorim să zdrobim idealismul Pippei.

— Sigur că nu.

— Am discutat cu ea şi i-am recomandat cu putere să îi ceară scuze domnului Newbegin.

— Cum a reacţionat la asta?

— Se gândeşte.

Doamna Judd râse.

— Este chiar Pippa.

Pauline râse şi ea, simţind că stabilise o comunicare. Apoi spuse:

— I-am sugerat Pippei să caute o cale de a-şi exprima părerile fără să deranjeze cursurile. De exemplu, ar putea să propună o moţiune în societatea de dezbateri.

— Ce idee bună!

— Desigur, asta depinde de dumneata, dar sper că eşti de acord cu principiul general.

— Sunt de acord.

— Şi sper să o trimit pe Pippa la şcoală mâine-dimineaţă cu o atitudine mult mai conciliantă.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte. Apreciez asta.

— La revedere, zise Pauline, apoi închise.

— Bine lucrat, rosti Gerry.

— Haide să luăm cina!

Părăsiră camera şi, traversând Sala Centrală şi Salonul de Vest, se îndreptară spre sufrageria din partea de nord a clădirii, având două ferestre spre Pennsylvania Avenue şi Lafayette Square. Pauline restaurase tapetul antic, care prezenta scene de bătălie din revoluţia americană, acoperit anterior de familia Clinton.

Pippa intră în sufragerie având aerul unei persoane pedepsite.

Cinele de familie aveau loc în camera aceea, de obicei pe la începutul serii. Mâncarea era întotdeauna simplă. În seara aceea aveau o salată, urmată de paste cu sos de roşii şi de ananas proaspăt la desert.

La finalul mesei, Pippa spuse:

— În regulă, o să-i spun domnului Newbegin că îmi pare rău pentru că am fost aşa o belea!

— Bună decizie, zise Pauline. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat.

Gerry spuse:

— Poţi spune „pacoste” în loc de „belea”.

— Ai dreptate, tati!

După ce Pippa plecă, Pauline zise:

— O să-mi beau cafeaua în aripa de vest.

— Anunţ la bucătărie.

— Ce vom face în seara asta?

— Eu mai am o oră de lucru pentru fundaţie. Când Pippa îşi termină temele, probabil că ne vom uita la tv o vreme.

— Minunat, zise ea sărutându-l. Ne vedem mai târziu.

Apoi porni înapoi, de-a lungul colonadei, traversând Biroul Oval şi ieşind pe partea cealaltă. Alături de Biroul Oval se afla camera de studiu, o mică încăpere informală, în care Pauline prefera să lucreze. Biroul Oval era o încăpere oficială, în care oamenii intrau şi ieşeau tot timpul, dar când preşedintele se afla în camera de studiu, de cele mai multe ori era lăsat în pace şi nimeni nu intra fără să bată la uşă şi să aştepte răspunsul. Având un birou, două fotolii şi un tv, camera era destul de înghesuită, dar lui Pauline îi plăcea – şi mulţi dintre preşedinţii anteriori simţiseră la fel.

Îşi petrecu trei ore cu apeluri telefonice şi pregătiri pentru treburile zilei următoare, apoi reveni în reşedinţa familiei. Se duse direct în dormitorul principal. Gerry se afla deja în pat, îmbrăcat în pijamale, citind revista *Foreign Affairs.* În timp ce se dezbrăca, ea zise:

— Îmi amintesc de când aveam paisprezece ani… Eram un diavol. Hormonii au mult de-a face cu asta.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el fără să ridice privirea.

Ea îşi dădea seama, din tonul lui, că încerca să sugereze exact opusul.

— Ai o altă teorie? insistă ea.

El nu răspunse direct la întrebarea ei.

— Presupun că majoritatea copiilor din clasa ei trec prin schimbări hormonale. Dar Pippa este singura care acţionează.

De fapt, ei nu ştiau dacă şi ceilalţi din clasă se comportau necorespunzător, dar Pauline se abţinu să susţină un punct de vedere care nu avea importanţă. Cu blândeţe, adăugă:

— Mă întreb de ce.

Credea că ştie răspunsul: Pippa semăna cu ea, un cruciat înnăscut. Dar aşteptă părerea lui Gerry.

El spuse:

— La un copil de paisprezece ani, un comportament de felul acesta poate

să fie un semn că, poate, ceva nu e în regulă.

Pauline spuse răbdătoare:

— Și ce crezi că nu e în regulă în viața Pippei?

— S-ar putea să-și dorească mai multă atenție.

— Serios? Te are pe tine, mă are pe mine, o are pe doamna Judd. Își vede bunicii.

— Poate că nu o vede suficient pe mama ei.

Pauline se gândi: „Deci e vina mea?”

Sigur că nu petrecea suficient timp cu fiica ei. Nicio persoană cu o slujbă întreagă, solicitantă, nu putea să stea lângă copiii săi atât de mult cât și-ar fi dorit. Dar timpul petrecut cu Pippa era mereu de calitate. Remarca lui Gerry i se părea nedreaptă.

Tocmai se dezbrăcase și nu se putu abține să nu observe că Gerry nu o privise în timp ce făcea asta. Își trase o cămașă de noapte peste cap și se băgă în pat lângă el.

— Te gândești la asta de ceva vreme? zise ea.

— Este doar o îngrijorare subterană, răspunse el. Nu intenționam să te critic.

„Dar ai făcut-o”, se gândi ea.

El lăsă revista și stinse lampa de la marginea patului. Apoi se aplecă și o sărută ușor.

— Te iubesc, spuse el, noapte bună!

— Noapte bună. Ea stinse lumina de pe partea ei. Și eu te iubesc.

Avu nevoie de multă vreme ca să adoarmă.

CAPITOLUL 4

Tamara Levit lucra la ambasada americană din N’Djamena, într-unul dintre birourile care formau secția CIA. Biroul ei se afla în zona comună: avea un grad prea mic ca să aibă un birou doar al său. Vorbise la telefon cu Abdul, care îi spusese că interacționase cu traficantul de oameni numit Hakim și că avea să scrie un raport despre asta. Spre sfârșitul după-amiezii, ea și restul personalului fură convocați în sala de conferințe. Șeful secției, Dexter Lewis, avea de făcut un anunț.

Dexter era un bărbat scund și musculos, cu un costum mototolit. Tamara îl

considera inteligent și descurcăreț, mai ales în operațiunile care implicau înșelătorie, dar, pe de altă parte, credea că ar fi putut să fie necinstit și în viața de toate zilele. Dexter spuse:

— Am obținut o mare victorie și vreau să vă mulțumesc tuturor. Am aici un mesaj pe care aș vrea să vi-l citesc. Ținea în mână o singură foaie de hârtie. „Pentru colonelul Susan Marcus și echipa ei, precum și pentru Dexter Lewis și echipa sa de informații. Dragi colegi, este plăcerea mea să vă felicit pe toți pentru victoria de la al-Bustan. Ați dat o lovitură esențială terorii și ați salvat multe vieți, așa că sunt mândră de voi. A voastră cu sinceritate…” Făcu o pauză dramatică, apoi încheie: „ … Pauline Green, președintele Statelor Unite”.

Echipa adunată izbucni în urale și aplauze. Tamara simți un val de mândrie. Făcuse mereu o treabă bună pentru agenție, dar era prima dată când fusese implicată într-o operațiune importantă și era încântată că avusese atâta succes.

Dar persoana care merita cel mai mult felicitările președintelui Green era Abdul. Tamara se întreba dacă președintele știa măcar numele lui. Probabil că nu.

Iar misiunea nu se terminase. Abdul era încă pe teren, încă riscându-și viața – ba chiar mai mult de atât – în timp ce îi spiona pe jihadiști. Uneori Tamara rămânea trează gândindu-se la el și la trupul mutilat al predecesorului său, Omar, al cărui sânge se scursese în nisip.

După ce reveniră la birourile lor, Tamara își aminti de Pauline Green. Cu mult timp înainte ca Pauline să devină președinte, pe când participa la alegeri ca deputat de Chicago, Tamara fusese voluntar în organizarea campaniei electorale. Nu era republicană, dar o admira personal pe Pauline. Deveniseră destul de apropiate, crezuse Tamara, dar atașamentele dezvoltate în timpul campaniilor electorale erau menite să fie temporare, la fel ca iubirile de pe navele de croazieră, iar prietenia lor nu continuase după ce Pauline fusese aleasă.

În vara de după ce își obținuse diploma de master, Tamara fusese abordată de CIA. Nu fusese nimic spectaculos. O femeie o sunase și îi spusese: „Sunt recrutor pentru CIA și aș vrea să discut cu tine”. Tamara fusese angajată de direcția de operațiuni, ceea ce însemna că urma să lucreze sub acoperire. După informarea introductivă de la Langley, făcuse un curs de pregătire într-un loc pe care ei îl numeau Ferma.

Cei mai mulți ofițeri CIA își petreceau întreaga carieră fără să folosească

arma. Lucrau în Statele Unite sau în ambasadele bine păzite, aşezaţi în faţa monitoarelor, citind ziare străine, verificând site-uri de pe internet, adunând informaţii şi analizându-le semnificaţia. Dar existau unii care lucrau în ţări considerate periculoase sau ostile – sau ambele –, care umblau înarmaţi şi, uneori, erau implicaţi în violenţe.

Tamara nu era o fire slabă. Fusese căpitanul echipei feminine de hochei pe gheaţă a Universităţii din Chicago. Totuşi, până când nu se alăturase agenţiei, nu avusese nimic de-a face cu armele de foc. Tatăl ei, profesor universitar, nu ţinuse niciodată o armă în mână. Mama ei aduna fonduri pentru un grup numit „Femeile împotriva violenţei cu arma”. Când fiecare stagiar primise câte un pistol automatic de 9 mm, Tamara fusese nevoită să-i privească pe ceilalţi ca să-şi dea seama cum să scoată încărcătorul şi tragă închizătorul.

Oricum, fusese mulţumită să descopere, după ceva antrenament, că era un trăgător cu mult peste medie, cu orice fel de armă.

Se decisese să nu le spună asta părinţilor ei.

Ea înţelesese curând că agenţia nu se aştepta ca oricine să termine cursul de luptă. Antrenamentul făcea parte dintr-un proces de selecţie şi o treime din grupul iniţial abandonase. Un bărbat foarte implicat se dovedise a fi complet îngrozit de violenţa fizică. La un exerciţiu simulat de ameninţare cu bombă, cu muniţie din bile de vopsea, tipul cu aspectul cel mai dur împuşcase toţi civilii. Unii dintre ei pur şi simplu se scuzau şi plecau acasă.

Dar Tamara trecuse toate testele.

Ciadul era prima ei misiune peste hotare. Nu era o agenţie cu tensiune mare, cum erau cele din Moscova sau Peking, niciuna confortabilă, precum cele din Londra sau Paris, dar era importantă din cauza ISGS, iar Tamara fusese mulţumită şi flatată să fie trimisă aici. Iar acum trebuia să justifice încrederea agenţiei făcând o treabă bună.

Doar faptul că făcea parte din echipa de sprijin a lui Abdul era un avantaj. Dacă el descoperea Hufra şi pe al-Farabi, întreaga echipă avea să se scalde în glorie.

Ziua de muncă se încheiase şi, dincolo de ferestre, umbrele palmierilor se lungeau. Tamara plecă de la birou. Arşiţa zilei părea să se domolească.

Ambasada americană din N’Djamena era un complex ce ocupa cinci hectare pe malul nordic al râului Chari. Se întindea pe un întreg cvartal din oraş, pe bulevardul Mobutu, la jumătatea drumului dintre Misiunea Catolică şi Institutul Francez. Clădirile ambasadei erau noi şi moderne, iar parcările erau umbrite de palmieri. Arăta precum sediul din Silicon Valley al unei

companii high-tech foarte profitabile, un aspect care ascundea, în mod plăcut, mâna de fier a puterii militare americane. Dar securitatea era extrem de exigentă. Nimeni nu trecea de paznicii de la poartă fără a i se verifica întâlnirea, iar vizitatorii care ajungeau prea devreme erau obligaţi să aştepte în stradă până la momentul convenit.

Tamara locuia în complex. Oraşul din afara porţilor era considerat nesigur pentru americani, iar ea avea, împreună cu alţii, o garsonieră dintr-o clădire care găzduia personalul necăsătorit.

În timp ce traversa complexul spre clădirile de apartamente, Tamara o întâlni pe tânăra soţie a ambasadorului. Shirley Collinsworth avea aproape treizeci de ani, la fel ca Tamara. Era îmbrăcată într-un costum roz, pe care l-ar fi putut purta mama Tamarei. Din cauza poziţiei ei, Shirley trebuia să pară mai convenţională decât era, dar, în sufletul ei, semăna mult cu Tamara şi se împrieteniseră.

Shirley părea fericită şi Tamara o întrebă:

— Pentru ce eşti atât de încântată?

— Nick a obţinut o mică victorie.

Nicholas Collinsworth, ambasadorul, era mai vârstnic decât Shirley, având patruzeci de ani.

— Tocmai a fost să-l vadă pe General.

Preşedintele Ciadului, cunoscut drept Generalul, ajunsese la putere în urma unei lovituri de stat militare. Ciadul era o democraţie falsă: deşi se ţineau alegeri, preşedintele în funcţie câştiga întotdeauna. Orice politician din opoziţie care începea să câştige popularitate fie se trezea în puşcărie, fie suferea un accident fatal. Alegerile erau de faţadă: schimbările se petreceau doar prin violenţă.

— Generalul l-a chemat pe Nick? o întrebă Tamara.

Acesta era un detaliu important şi genul de informaţie pe care un ofiţer de spionaj dorea întotdeauna să-l ştie.

— Nu, Nick a solicitat să-l vadă. Preşedintele Green va propune o rezoluţie în adunarea generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite şi toţi ambasadorii trebuie să facă presiuni pentru sprijin. Apropo, asta nu este o informaţie publică, dar ţie pot să ţi-o spun, doar eşti de la CIA. Oricum, Nick s-a dus la palatul prezidenţial cu capul plin de informaţii şi de cifre despre traficul de arme, sărmanul! Generalul l-a ascultat timp de vreo două minute, apoi a promis să susţină rezoluţia şi a început să discute despre fotbal. Din acest motiv Nick este triumfător, iar eu sunt fericită.

— Veşti bune! Încă o victorie!

— E minoră comparativ cu al-Bustan, desigur.

— Chiar şi aşa, voi doi organizaţi o petrecere?

— Un pahar de şampanie poate… Aici primim marfă de calitate graţie aliaţilor noştri francezi. Tu?

— O să iau o cină festivă cu Tabdar Sadoul, omologul meu de la Direction Générale de Sécurité Extérieur.

— Îl cunosc pe Tab. Este arab – sau măcar parţial.

— Francez algerian.

— Eşti norocoasă. E sexy. Tot ce-i mai bun din întuneric şi lumină.

— Ăsta este un poem?

— Byron.

— Ei bine, doar vom lua cina. N-am să mă culc cu el.

— Serios? Eu aş face-o!

Tamara chicoti.

— Vreau să spun, dacă n-aş fi fost măritată cu un bărbat minunat, desigur, adăugă Shirley.

— Desigur.

Shirley zâmbi.

— Să te distrezi! spuse ea, apoi se îndepărtă.

Tamara se îndreptă spre apartamentul ei. Ştia că Shirley glumea. Dacă ar fi intenţionat, în mod serios, să-şi înşele bărbatul, n-ar fi glumit în legătură cu asta.

Tamara avea o singură cameră, cu un pat, un birou, o canapea şi un televizor. Era doar cu puţin mai confortabilă decât cea dintr-un cămin studenţesc. Ea o personalizase însă cu ţesături locale, în nuanţe strălucitoare de portocaliu şi indigo. Avea un raft de literatură arabă, o fotografie înrămată a părinţilor ei în ziua nunţii lor şi o chitară, la care tot nu învăţase să cânte.

Făcu un duş, îşi uscă părul, se machie lejer, apoi se postă în faţa şifonierului, gândindu-se cu ce să se îmbrace. Nu era o ocazie potrivită pentru uniforma ei de lucru, cu rochie lungă şi pantaloni.

Abia aştepta seara. Tab era un bărbat chipeş şi fermecător, care o făcea să râdă. Îşi dorea să arate cât de bine putea. Alese o rochie din bumbac, lungă până la genunchi, cu dungi subţiri, albastre şi albe. Rochia avea mâneci scurte şi era condamnată la uitare acolo, dar serile puteau oricum să fie reci, aşa că îşi puse deasupra o jachetă albastră, ca să-şi acopere braţele. Alese apoi nişte pantofi din piele bleumarin: nu purta niciodată tocuri înalte. Când se privi în

oglindă, costumaţia i se păru prea timidă, dar probabil că în Ciad era totuna.

Apoi comandă o maşină. Ambasada folosea un serviciu ai cărui şoferi erau bine verificaţi. Când ieşi afară ca să meargă la maşină, se lăsase seara. Ploile de vară se terminaseră şi nu erau nori, aşa că cerul era acoperit de stele. Era aşteptată de un Peugeot compact, cu patru uşi. În faţa acestuia se afla limuzina ambasadei.

În timp ce se apropia de maşină, îl observă pe Dexter venind din partea opusă, cu soţia la braţ. Erau în haine de seară. Tamara îşi aminti că avea loc o recepţie la ambasada Africii de Sud. Limuzina era probabil pentru ei.

— Salut, Dexter, spuse ea. Bună seara, doamnă Lewis, ce mai faceţi?

Daisy Lewis era drăguţă, dar părea uşor intimidată. Dexter reuşea să facă până şi fracul să arate şifonat.

— Salut, Tammy, răspunse el.

Era singura persoană din lume care îi spunea Tammy.

Ea rezistă tentaţiei de a-l corecta şi, ducându-se în cu totul altă direcţie, spuse:

— Mulţumesc că ai citit mesajul de la preşedintele Green. Cred că a prins foarte bine. Toată lumea a fost încântată.

Ea îl acuza, în mod discret, că fusese un lingău.

— Mă bucur că ai apreciat asta. O privi din cap până-n picioare şi adăugă: Te-ai aranjat. Presupun că nu eşti invitată la chermeza sud-africană.

— Nu am eu norocul ăsta.

Avea o poziţie prea neînsemnată pentru a fi invitată.

— Ies doar la cină.

Dexter o întrebă pe un ton tăios:

— Cu cine?

Un şef normal n-ar fi avut dreptul să pună o astfel de întrebare, dar la CIA regulile erau diferite.

— Sărbătoresc afacerea de la al-Bustan cu Tabdar Sadoul de la DGSE.

— Îl cunosc. Un tip serios. Dexter îi aruncă o privire dură. Chiar şi aşa, ţine minte că trebuie să mă informezi în legătură cu orice „contact apropiat şi prelungit” cu un cetăţean străin, chiar şi aliat.

— Ştiu.

Dexter continuă ca şi cum ea n-ar fi fost de acord cu el.

— Ar constitui un risc de securitate inacceptabil.

Îi plăcea să-şi sublinieze puterea, se gândi ea. Tamara prinse o privire de simpatie de la Daisy. „O sâcâie la fel şi pe ea”, îşi spuse apoi.

— Am înţeles, zise ea.

— N-ar trebui să-ți amintesc eu asta, adăugă el.

— Suntem doar colegi, Dexter, nu-ți face griji!

— E treaba mea să-mi fac griji. Deschise uşa limuzinei şi adăugă: Doar ţine minte asta: un contact apropiat şi prelungit înseamnă că un sex oral e în regulă, dar nu două.

— Dexter! se indignă Daisy.

El râse.

— Intră în maşină, dragă!

În timp ce limuzina se îndepărta, o maşină familială prăfuită ieşi din parcare şi o urmă: gărzile de corp ale lui Dexter.

Tamara se urcă în maşina ei şi îi dădu şoferului adresa.

Nu avea ce să facă în legătură cu Dexter. Ar fi putut să discute cu Phil Doyle, ofiţerul care superviza proiectul Abdul, care îi era superior lui Dexter; dar să te plângi superiorilor de şeful tău nu era o modalitate de a avansa, în nicio organizaţie.

Oraşul N'Djamena fusese proiectat de arhitecţi francezi, de pe vremea când se numea Fort Lamy şi avea minunate bulevarde largi, în stil parizian. Maşina se grăbea spre Hotel Lamy, care făcea parte dintr-un mare lanţ hotelier american. Era locul cel mai potrivit pentru o seară elegantă, dar Tamara prefera restaurantele locale, care serveau mâncare africană, condimentată.

— Să vă aştept la întoarcere? o întrebă şoferul.

— Voi suna, spuse Tamara.

Intră în măreţul hol placat cu marmură. Locul era împânzit de cei din elita bogată din Ciad. Ţara nu avea ieşire la mare şi era, în cea mai mare parte, deşertică, dar avea petrol. Chiar şi aşa însă, oamenii erau săraci. Ciadul era una dintre cele mai corupte ţări din lume şi toţi banii se duceau spre cei aflaţi la putere şi prietenii lor. Care cheltuiau aici o bună parte din ei.

Un zumzet de voie bună venea dinspre barul internaţional, aflat în apropierea holului. Tamara intră; ca să ajungi în restaurant, trebuia să traversezi barul. Petrolişti vestici, comercianţi de bumbac şi diplomaţi se amestecau cu politicieni şi afacerişti din Ciad. Unele femei erau spectaculos de bine îmbrăcate. Astfel de locuri muriseră în timpul pandemiei, dar acesta îşi revenise şi se îndrepta spre noi culmi.

Fu salutată de un bărbat din Ciad, având în jur de şaizeci de ani.

— Tamara! o strigă el. Exact persoana pe care îmi doream să o întâlnesc.

Ce mai faci?

Numele lui era Karim şi era un personaj cu foarte multe relaţii. Era un prieten al Generalului şi îl ajutase să ajungă la putere. Tamara îl cultiva pe Karim, considerându-l o sursă preţioasă de informaţii din interiorul palatului prezidenţial. Din fericire, el părea să aibă aceleaşi intenţii în privinţa ei.

Karim purta un costum de afaceri lejer, gri, cu dungi fine, probabil cumpărat de la Paris. Cravata lui galbenă, din mătase, era perfect legată, iar părul rar îi era dat cu briantină. O sărută de două ori pe ambii obraji, patru săruturi în total, de parcă ar fi fost membri ai aceleiaşi familii franceze. El era un musulman devotat şi un bărbat fericit în căsnicie, dar nutrea o tandreţe nevinovată pentru această fată americană, sigură de sine.

— Sunt bucuroasă să te văd, Karim, spuse Tamara. Nu o întâlnise niciodată pe soţia lui, dar adăugă: Ce mai face familia?

— Splendid, spuse el, chiar minunat. Nepoţii sunt pe drum de acum.

— Asta este minunat. Ai spus că sperai să mă întâlneşti. Pot să fac ceva pentru tine?

— Da. Generalului i-ar plăcea să-i ofere soţiei ambasadorului vostru un dar pentru cea de-a treizecea aniversare. Ştii cumva ce fel de parfum preferă?

Tamara ştia.

— Doamna Collinsworth foloseşte Miss Dior.

— Ah, perfect. Mulţumesc.

— Dar, Karim, pot să-ţi spun ceva sincer?

— Sigur! Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Doamna Collinsworth este o femeie intelectuală, interesată de poezie. S-ar putea să nu fie foarte încântată de un parfum.

— Oh…

Karim era surprins de faptul că o femeie ar fi putut să nu-şi dorească un parfum.

— Pot să-ţi sugerez altceva?

— Te rog!

— Ce spui de o traducere în franceză sau în engleză a unuia dintre poeţii clasici arabi? Asta o va încânta mai mult decât parfumul.

— Chiar aşa?

Karim încă se lupta cu ideea.

— Poate al-Khansa. Numele însemna „gazelă”. Unul dintre puţinii poeţi… femei. Din câte am înţeles.

Karim părea nedumerit.

— Al-Khansa scria elegii pentru morţi. Puţin cam sumbru pentru o aniversare.

— Nu-ţi face griji, doamna Collinsworth va fi încântată că Generalul ştie despre dragostea ei pentru poezie.

Figura lui Karim se lumină.

— Da, desigur, asta ar fi flatant pentru o femeie. Mai mult decât un parfum. Acum înţeleg.

— Mă bucur.

— Mulţumesc, Tamara. Eşti deşteaptă. Aruncă o privire spre bar. Ai dori ceva de băut? Un gin tonic?

Ea ezită. Era interesată să-şi consolideze relaţia cu Karim, dar nu dorea să-l lase pe Tab să aştepte. Trebuia să spună ceva ca să pară greu abordabilă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea hotărâtă. Mă întâlnesc cu un prieten la restaurant.

— Atunci, poate ne întâlnim la o cafea într-o zi, curând?

Tamara era încântată de invitaţie.

— Ar fi minunat.

— Pot să te sun?

— Desigur. Ai numărul meu?

— O să-l obţin de la poliţia secretă.

Tamara nu era sigură dacă asta se dorea a fi o glumă. Se gândi că nu. Zâmbi şi spuse:

— Vorbim în curând.

— Încântător!

Se despărţiră, iar ea porni spre restaurantul Rive Gauche.

Interiorul acestuia era mult mai liniştit. Chelnerii vorbeau încet, feţele de masă amortizau zgomotul tacâmurilor, iar clienţii îşi întrerupeau discuţiile în timp ce mâncau.

Mâitre d’hôtel era francez, chelnerii erau arabi, iar debarasatorii care curăţau farfuriile murdare erau africani. Exista o discriminare rasială chiar şi aici, se gândi Tamara.

Îl observă imediat pe Tab, care era aşezat la o masă din apropierea unei ferestre cu draperie. El zâmbi şi se ridică la apropierea ei. Purta un costum bleumarin, o cămaşă albă, apretată, şi o cravată cu dungi. Era o ţinută convenţională, dar el o purta cu stil.

O sărută pe un obraz, apoi şi pe celălalt, dar nu repetă gestul, demonstrând mai multă decenţă decât Karim. După ce se aşezară, el spuse:

— Luăm un pahar de șampanie?

— Sigur.

Ea îi făcu semn unui chelner şi comandară. Dorea să demonstreze clar, atât lui Tab, cât şi oricui altcuiva care-i privea, că nu era o cină romantică.

— Deci… am câștigat! spuse Tab.

— Prietenul nostru vânzător de țigări e aur curat.

Erau atenți la ceea ce vorbeau, fără să menționeze explicit tabăra al-Bustan sau pe Abdul, pentru eventualitatea în care ar fi existat un dispozitiv de înregistrare ascuns în mica vază cu frezii proaspete din centrul mesei.

Sosi șampania și rămaseră tăcuți până când chelnerul se îndepărtă.

— Dar poate el să repete figura? spuse Tab după aceea.

— Nu știu. Merge pe sârmă, la treizeci de metri deasupra solului, fără plasă de siguranță. Nu-și poate permite niciun pas greșit.

— Ai discutat cu el?

— Astăzi. Ieri s-a întâlnit cu organizatorul excursiei, și-a anunțat interesul, a aflat prețul și a prezentat povestea de acoperire.

— Și ei l-au crezut.

— Aparent, nu au exprimat suspiciuni. Desigur, ei ar putea să se prefacă, să-l atragă într-o cursă. Nu știm asta și nici el nu știe. Tamara ridică paharul și spuse: Tot ce putem face este să-i urăm noroc.

Tab răspunse serios:

— Fie ca Dumnezeul lui să-l protejeze!

Un chelner le aduse meniurile și ei le studiară în tăcere timp de câteva minute. Hotelul servea produse din bucătăria standard internațională, cu câteva adaosuri africane. Tamara alese tagine, o friptură cu fructe uscate, gătită lent într-o oală de lut ars, cu un capac conic. Tab comandă rinichi de vițel în sos de muștar, un fel de mâncare preferat al francezilor.

— Ai vrea niște vin? întrebă Tab.

— Nu, mulțumesc.

Tamarei îi plăcea alcoolul în cantități mici. Oricât ar fi agreat vinul și alcoolurile tari, ura să fie amețită. Pierderea judecății o enerva. Asta o transforma într-o persoană obsedată de control? Probabil.

— Dar tu poți să bei, zise ea.

— Nu. Pentru un francez, beau foarte puțin.

Ea își dorea să ajungă să-l cunoască mai bine.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu știu, îi zise ea.

— În regulă, răspunse el zâmbind. E o întrebare bună. Se gândi preț de un

lung moment, apoi spuse: M-am născut într-o familie cu femei puternice.

— Interesant. Continuă!

— Cu ani în urmă, bunica mea a deschis un magazin universal într-o suburbie a Parisului, numită Clichy-sous-Bois. Încă îl conduce. Între timp, suburbia a devenit un cartier dur, dar ea refuză să se mute. Uluitor, nu a fost niciodată jefuită.

— O femeie dură.

— Mică și subțire, cu mâini aspre. Cu banii pe care i-a făcut cu magazinul, l-a trimis pe tatăl meu la facultate. Acum, el este în consiliul de administrație al companiei petroliere franceze Total și conduce un Mercedes – sau, mai degrabă, șoferul lui îl conduce.

— O mare realizare.

— Cealaltă bunică a mea a devenit marchiză de Travers când s-a măritat cu bunicul meu, un aristocrat lefter, care avea o casă la țară. E greu să pierzi bani când produci șampanie, dar el a reușit. Soția lui, bunica mea, a preluat afacerea și a redresat-o. Fata lui, mama mea, a extins-o în domeniul genților de voiaj și al bijuteriilor. Asta este compania pe care o conduce mama, cu o mână de fier.

— Compania Travers?

— Da.

Tamara cunoștea marca, dar nu-și permitea niciunul dintre produsele respective.

Mai erau și alte lucruri pe care ar fi dorit să le afle, dar între timp le sosise mâncarea și, pentru o vreme, vorbiră foarte puțin în timp ce mâncau.

— Cum sunt rinichii? întrebă Tamara.

— Delicioși.

— N-am mâncat niciodată rinichi.

— Vrei să guști?

— Te rog!

Ea îi întinse furculița ei. Tab o înfipse într-o bucată și îi dădu furculița înapoi. Rinichii aveau o aromă puternică.

— Oho! O grămadă de muștar, spuse ea.

— Așa îmi plac mie. Cum este tagine?

— Bun. Vrei să guști?

— Te rog!

El îi dădu furculița, iar ea i-o umplu și i-o dădu înapoi.

— Nu e rău, spuse el.

Să guste fiecare din mâncarea celuilalt era o treabă intimă, se gândi ea. Era genul de lucru la care te-ai putea aştepta la o întâlnire romantică. Dar asta era o întâlnire între colegi. Cel puţin, aşa o vedea ea. Dar Tab cum o vedea?

Tamara îşi luă curmale proaspete la desert, iar Tab îşi luă brânză.

Cafeaua veni în cești minuscule şi Tamara luă doar o sorbitură. Aici făceau o cafea tare. Ea tânjea după o cană mare de cafea slabă, americană.

Reveni apoi la discuţia interesantă despre familia lui Tab. Ştia că el avea descendenţă algeriană:

— Bunica ta a venit din Algeria?

— Nu. S-a născut la Thierville-sur-Meuse, unde există o bază militară importantă. Vezi tu, străbunicul meu a luptat în al Doilea Război Mondial, în faimoasa divizie a treia de infanterie algeriană; de fapt, a câştigat o medalie – Croix de Guerre. Încă era în armată când s-a născut bunica mea. Dar e momentul să aflu şi eu câte ceva despre tine.

— Eu nu pot să concurez cu descendenţa ta fascinantă, spuse Tamara. M-am născut într-o familie evreiască din Chicago. Tatăl meu este profesor de istorie şi conduce o Toyota, nu un Mercedes. Mama mea este director de liceu.

Şi-i imagina pe amândoi, tatăl ei într-un costum de tweed şi cu cravată de lână, mama ei scriind rapoarte cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului.

— Eu nu sunt religioasă, dar ei merg la o sinagogă liberală. Fratele meu, Simon, trăieşte la Roma.

El zâmbi.

— Asta-i tot?

Ea ezita să-i dezvăluie prea multe detalii intime. Trebuia să-şi amintească de faptul că relaţia lor era de muncă. Încă nu era pregătită să-i povestească despre cele două căsătorii ale ei. Poate mai târziu.

Ea scutură din cap.

— Fără aristocraţi, fără medalii, fără mărci de lux. O, aşteaptă! Una dintre cărţile tatălui meu a fost un bestseller. Se numeşte *Nevestele pionierilor. Femeile la frontiera americană.* S-a vândut într-un milion de exemplare. Am fost faimoşi timp de aproape un an.

— Şi totuşi, această familie americană pretins obişnuită te-a creat pe tine.

Ea înţelegea că acesta era un compliment. Nu doar o linguşeală oarecare. El părea să creadă ceea ce spunea.

Cina se terminase şi era prea devreme ca să meargă acasă. Ea se surprinse pe sine când spuse:

— Vrei să dansăm?

La subsolul hotelului exista un club. Era serios în comparație cu cluburile din Chicago sau din Boston, dar era cel mai fierbinte loc din N'Djamena.

Tab spuse:

— Sigur. Sunt un dansator îngrozitor. Dar îmi place.

— Îngrozitor? Cum așa?

— Mi s-a spus că arăt prostește.

Era greu să ți-l imaginezi pe acest bărbat elegant și aranjat făcând ceva prostesc. Tamara abia aștepta să vadă asta.

Tab ceru nota și împărțiră plata.

Coborâră apoi cu ascensorul. Înainte de deschiderea ușilor, auziră bubuitul seismic al tobelor și al bașilor, un sunet care o făcea întotdeauna pe Tamara să simtă mâncărimi în tălpi. Clubul era plin de tineri bogați din Ciad, îmbrăcați în haine strâmte. Fustele scurte ale fetelor făceau ca îmbrăcămintea Tamarei să pară pentru vârsta mijlocie.

Tamara îl conduse pe Tab direct pe ringul de dans, mișcându-se în ritmul muzicii chiar dinainte să ajungă acolo.

Tab era un dansator adorabil de nepriceput. Brațele și picioarele lui se agitau fără să țină un anume ritm, dar era clar că el se bucura de asta. Tamarei îi plăcea să danseze cu el. Atmosfera relaxată și sexy a clubului îi introduse într-o dispoziție ușor amoroasă.

După vreo oră, își luară câte o Coca-Cola și făcură o pauză. Tolănit pe o canapea din camera de relaxare, Tab spuse:

— Ai încercat vreodată tescovină?

— Ăsta e un drog?

— E un brandy făcut din pielița strugurilor, după ce a fost stors sucul. A apărut ca o alternativă ieftină la coniac, dar a devenit o băutură în sine, foarte rafinată. Există chiar și tescovină de Champagne.

— Lasă-mă să ghicesc! spuse Tamara. Ai o sticlă acasă.

— Ești telepată.

— Toate femeile sunt telepate.

— Deci știi deja că vreau să te duc acasă pentru un păhărel de seară.

Tamara era flatată. Se pare că el se hotărâse deja că relația lor putea fi mai mult decât una profesională.

Dar ea nu se decisese.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. M-am simțit foarte bine, dar nu vreau să stau trează până târziu.

— În regulă.

După ce ieșiră, ea se simți puțin deprimată, dorindu-și să nu fi refuzat oferta lui pentru un păhărel.

El îi ceru portarului să-i aducă mașina și se oferi să o conducă. Ea refuză și sună la serviciul de taximetre.

În timp ce așteptau, ea spuse:

— Mi-a plăcut să discut atât de mult cu tine. Am putea să mai luăm cina și altă dată? Cu sau fără o tescovină de Champagne după?

— În regulă, zise el.

— Data viitoare am putea să mergem într-un loc mai relaxat. Un restaurant ciadian poate.

— Bună idee. Sună-mă!

— În regulă.

Mașina ei sosi și el îi deschise ușa. Atingându-i obrazul, spuse:

— Noapte bună!

— Somn ușor!

Mașina o duse la ambasadă și se retrase în camera ei.

În timp ce se dezbrăca, înțelese cât de mult îl plăcea pe Tab; apoi își aminti că era foarte nepricepută la bărbați.

Se măritase cu Stephen pe când era încă la Universitatea din Chicago. Abia după ceremonie descoperise că jurămintele nu îl împiedicau să se culce cu alte femei, după cum avea chef, și se despărțiseră după șase luni. De atunci nu mai vorbise cu el și nici nu dorea să-l mai vadă vreodată.

După Chicago, făcuse un master în relații internaționale, specializându-se în Orientul Mijlociu, la universitatea din Paris numită Sciences Po. Acolo îl întâlnise, apoi se măritase cu Jonathan, american și el, care fusese un alt fel de greșeală. Era amabil, deștept și amuzant. Sexul fusese oarecum bizar, dar fuseseră fericiți împreună. În cele din urmă înțeleseseră amândoi că Jonathan era homosexual. Divorțaseră amiabil și ea era încă atașată de el. Vorbeau la telefon de trei sau de patru ori pe an.

O parte din problema ei era că foarte mulți bărbați erau atrași de ea. Era frumoasă, plină de viață și sexy, știa asta, și îi era ușor să atragă privirile bărbaților. Problema era că nu reușea să-și dea seama care dintre ei erau de calitate.

Se băgă în pat și stinse lumina, încă gândindu-se la Tab. El arăta, cu siguranță, foarte bine. Închise ochii și și-l imagină. Era înalt și subțire, cu un păr ce se cerea mângâiat și cu ochii căprui și adânci, în care dorea să

privească întruna. Hainele păreau să se lipească de el în cel mai încântător mod, fie că era îmbrăcat în costum, ca în seara aceea, sau lejer. Tamara se întrebase cum de își permitea haine atât de bine croite, dar el tocmai îi explicase asta: familia lui era bogată.

Tamara nu avea încredere în bărbații arătoși. Stephen fusese chipeș. Puteau să fie orgolioși și egoiști. Se culcase odată cu un actor care spusese după aceea: „Cum a fost?” Tab ar fi putut să fie astfel, deși Tamara nu credea asta cu adevărat.

Era el atât de bun pe cât părea sau avea să se dovedească o altă greșeală îngrozitoare de-a ei? Fusese de acord să-l vadă din nou și nu putea să pretindă că a doua întâlnire era doar de afaceri. „Probabil că voi afla”, se gândi ea; și, după aceea, încercă să adoarmă.

CAPITOLUL 5

Tamara înota în piscina ambasadei la prima oră a dimineții, când soarele era încă jos, iar aerul era încă răcoros și fără praf. De obicei, era singură. Timp de o jumătate de oră, putea să se gândească la orice îi trecea prin cap: curajul lui Abdul, ostilitatea lui Dexter, atașamentul lui Karim și interesul nedisimulat al lui Tab față de ea. A doua zi urma să aibă a doua întâlnire cu Tab: o băutură în apartamentul lui și cina la restaurantul lui arăbesc favorit.

Când ieși din apă, descoperi că Dexter stătea pe un șezlong de la marginea piscinei, privind-o. Se simți iritată, mai ales când observă că se holba la costumul ei de baie.

Își înfășură în jurul corpului un prosop și se simți mai puțin vulnerabilă.

— Am ceva ce vreau să verifici, îi spuse el.

— În regulă.

— Cunoști podul N’Gueli?

— Sigur.

Podul N’Gueli traversa râul Logone, care forma frontiera dintre Ciad și Camerun, așa că podul era un punct de trecere internațional. Lega N’Djamena de orașul Kousséri din Camerun. De fapt, erau două poduri – un viaduct înalt pentru vehicule și un pod mai vechi, mai scund și mai îngust, folosit acum doar pentru pietoni.

Tamara își puse mâna streașină la ochi și privi spre sud.

— Aproape că ai putea să vezi podul de aici – se află la vreun kilometru și jumătate de aici, distanță aeriană.

— Este un post de frontieră, dar nu este strict păzit, continuă Dexter. Cele mai multe vehicule nu sunt oprite. Cât despre pietoni, toți par să fie prieteni și rude ale grănicerilor. Doar albii sunt reținuți. Lor li se percepe o taxă de intrare sau de ieșire fictivă. Suma depinde de cât par de înstăriți, iar grănicerii acceptă doar numerar. Presupun că nu trebuie să-ți desenez.

— Nu.

Tamara nu era surprinsă. Ciadul era celebru pentru corupție. Dar asta nu era o problemă care să preocupe CIA.

— De ce ne interesează? întrebă ea.

— Un informator de-al meu îmi spune că jihadiștii preiau controlul podului pietonal. Și-au introdus pe tăcute oameni înarmați. Nu se deranjează cu localnicii, dar au preluat afacerea cu taxarea. Au mărit prețurile și împart câștigurile cu adevărații grăniceri, cărora nu le pasă.

— Și nouă ne pasă? Asta pare să fie o treabă pentru poliția locală.

— Poți să pariezi că ne pasă, presupunând că informatorul meu are dreptate. Nu mita este problema. ISGS dorește să controleze punctul de frontieră.

Tamara nu era convinsă. Pentru ce ar fi dorit ISGS așa ceva? Ea nu vedea niciun avantaj pentru jihadiști.

— Cât de credibil este informatorul tău?

— E credibil. Dar, chiar și așa, trebuie să verificăm povestea. Vreau ca tu să mergi acolo și să arunci o privire.

— În regulă. Voi avea nevoie de protecție.

— Mă îndoiesc. Dar ia doi soldați dacă asta te face să te simți mai bine.

— Voi discuta cu colonelul Marcus.

Ea reveni în apartamentul ei, se îmbrăcă, apoi ieși în arșița dimineții. Militarii aveau propria lor clădire în complexul ambasadei. Tamara intră și găsi biroul lui Susan Marcus. Un asistent îi spuse să intre imediat – colonelul avea să ajungă într-un minut.

Tamara privi prin cameră. Un perete era acoperit de hărți, care, puse cap la cap, formau o hartă la scară mare a întregii Africi de Nord. Pe o etichetă din mijlocul Nigerului scria „al-Bustan”. Pe peretele opus se afla un ecran mare. Nu existau fotografii de familie, ci doar două terminale de computer și un telefon. Un organizator de birou din plastic conținea creioane, hârtie și etichete adezive. Tamara se gândi că doamna colonel Marcus trebuia să fie

obsesiv de ordonată, fie hotărâtă să nu dezvăluie nimic personal despre ea – sau ambele.

Colonelul Marcus făcea parte din ceea ce militarii numeau Eşalonul 2 al forţei operative combinate pentru operaţiuni speciale sau, pe scurt, din forţele speciale.

Susan intră un moment mai târziu. Avea părul scurt şi un mod de a se purta vioi, la fel ca oricare alt ofiţer al armatei pe care îl mai întâlnise Tamara. Purta o uniformă kaki şi un chipiu ascuţit, care îi confereau un aer masculin, deşi Tamara putea să vadă că, dincolo de toate acestea, era o femeie drăguţă. Tamara înţelegea atât aspectul, cât şi biroul: Susan avea nevoie să fie tratată ca un egal într-o lume a bărbaţilor şi orice urmă de feminitate putea să fie folosită împotriva ei.

Îşi scoase chipiul, apoi se aşezară. Tamara spuse:

— Tocmai m-am întâlnit cu Dexter.

— Trebuie să fie mulţumit de munca ta cu Abdul.

Tamara scutură din cap.

— Nu prea mă place.

— Aşa auzisem şi eu. Va trebui să înveţi arta de a-i face pe bărbaţi să creadă că orice succes li se datorează lor.

Tamara chicoti, apoi spuse:

— Totuşi nu glumeşti, nu-i aşa?

— La dracu', nu! Cum crezi că am ajuns colonel? Lăsându-l întotdeauna pe şeful meu să-şi aroge meritele. Ce a avut Dexter să-ţi spună astăzi?

Tamara îi povesti despre podul N'Gueli.

După ce termină, Susan începu să se agite: deschise gura pentru a spune ceva, ezită, apoi ridică un creion de pe o masă laterală şi bătu cu el în biroul gol.

— Ce e? o întrebă Tamara.

— Nu ştiu. Cât de bun este informatorul lui Dexter?

— Bun, spune el, dar nu atât de bun încât să nu avem nevoie să-i verificăm raportul. Tamara se simţea uşor iritată de nervozitatea lui Susan. Ce te deranjează? Eşti una dintre cele mai inteligente persoane de pe aici. Dacă nu eşti mulţumită, aş vrea să ştiu de ce.

— În regulă. Dexter spune că jihadiştii iau mită de la turişti – ceea ce înseamnă un mărunţiş – şi dau jumătate înapoi grănicerilor, ceea ce înseamnă că profitul financiar este jumătate din mărunţiş. Adevăratul obiectiv este să facă ei asta, adică să obţină controlul unui post de frontieră strategic.

— Știu la ce te gândești, spuse Tamara. Dar chiar merită efortul?

— Gândește-te la câteva lucruri! Unu: imediat ce poliția locală va înțelege ce se întâmplă, îi va îndepărta pe jihadiști de pe pod, ceea ce probabil că va face fără să transpire ceva.

Tamara nu se gândise la acest aspect, dar acum încuviință din cap.

— ISGS are controlul doar atâta vreme cât este tolerat – ceea ce, de fapt, nu înseamnă control.

— Doi, continuă Susan. Podul este important doar dacă este iminentă o bătălie de vreun fel, de exemplu o încercare de lovitură de stat, cum a fost bătălia pentru N'Djamena, în 2008; ceea ce este improbabil acum, pentru că opoziția față de General este slabă în momentul acesta.

— Uniunea forțelor pentru democrație și dezvoltare cu siguranță nu se află în situația de a declanșa o revoluție.

— Exact. Și trei: în eventualitatea improbabilă în care jihadiștilor li se permite să rămână acolo – și în cea și mai puțin probabilă în care UFDD este pe cale să declanșeze o lovitură împotriva Generalului –, podul ocupat este greșit. Podul rutier este cel esențial. Acesta permite tancurilor și vehiculelor blindate pline de soldați să vină dintr-o țară străină direct în capitală. Podul pietonal n-are nicio valoare.

Analiza era foarte limpede. Susan avea o logică de oțel. Tamara se întrebă de ce nu reușise să-și dea seama de toate astea ea însăși. Spuse slab:

— Poate că este o chestiune de prestigiu.

— Precum atingerea vârfurilor degetelor de la picioare. Nu-ți folosește la nimic, dar o faci doar ca să dovedești că o poți face.

— Într-un fel, tot ceea ce fac jihadiștii este pentru prestigiu.

— Hmm… Susan nu părea convinsă. În orice caz, ai nevoie de o gardă de corp ca măsură de prevedere.

— Dexter nu crede asta, dar mi-a spus să iau doi soldați cu mine dacă asta mă face să mă simt mai bine.

— Dexter e un cretin. Sunt jihadiști. Ai nevoie de protecție.

•••

Ieșiră din complexul ambasadei în ziua următoare, exact când soarele se ridica pe deasupra clădirilor din cărămidă din partea de est a orașului. Susan insistase ca toți să poarte veste antiglonț ușoare. Tamara purta o jachetă de blugi largă peste armura ei: mai târziu avea să se încingă.

Mergeau cu două mașini. CIA avea un Peugeot break, crem, cu o vechime de trei ani, cu o aripă înfundată, folosit pentru operațiuni discrete, pentru că

semăna cu multe alte maşini care circulau prin oraş. Tamara o conducea, iar Susan se afla în dreapta, alături de ea. Maşina soldaţilor era condusă de Pete Ackerman, îndrăzneţul tânăr de douăzeci de ani care, la un moment dat, îi ceruse o întâlnire Tamarei. Maşina nu era la fel de anonimă – era un SUV verde, cu ferestre întunecate, la care unii oameni s-ar fi uitat de două ori. Oricum, cu toţii îşi scoseseră şepcile şi îşi aşezaseră puştile pe podea, astfel că nimeni dintre cei care le aruncau o privire întâmplătoare prin parbriz nu ar fi realizat că erau soldaţi.

Pe străzile liniştite, Tamara deschidea drumul tuturor, înaintând de-a lungul malului nordic al râului Chari. Apoi traversară podul, îndreptându-se spre suburbia vestică Walia. Drumul principal de aici ducea direct în punctul de trecere a frontierei.

Tamara era agitată. Cu o noapte în urmă, rămăsese trează, gândindu-se la viaţa ei. Îşi petrecuse deja mai mult de doi ani în Ciad, adunând informaţii despre ISGS, dar munca ei se compunea întotdeauna din lucruri precum studierea fotografiilor din satelit ale oazelor îndepărtate, căutarea semnelor prezenţei unei forţe militare şi altele asemenea. Încă nu intrase în contact direct cu oamenii al căror scop în viaţă era să omoare persoane ca ea.

Purta o armă – un Glock mic, semiautomatic, de 9 mm – într-o teacă integrată în vestă. Ofiţerii CIA aveau rareori parte de acţiune, chiar şi în străinătate. Tamara absolvise cursul de arme de foc în fruntea clasei ei, dar nu trăsese niciodată cu arma în afara poligonului de antrenament. Ar fi fost mulţumită ca lucrurile să rămână aşa.

Precauţiile lui Susan însă o făceau să se îngrijoreze peste măsură.

Între podurile gemene de peste râul Logone exista o distanţă de vreo cincizeci de metri, observă Tamara când ajunseră în raza vizuală, iar podul rutier era mai înalt. Ieşi de pe drumul principal, luând-o pe un drum prăfuit.

La douăzeci de metri distanţă faţă de capătul podului pietonal, se aflau mai multe maşini parcate: un microbuz, care probabil aştepta să ducă oamenii în centrul oraşului; două taxiuri cu o misiune similară; şi câteva rable. Tamara conduse printre maşinile parcate şi opri într-un loc din care avea o vedere clară spre ambele poduri. Lăsă motorul să meargă. Ceilalţi din echipă parcară alături de ea.

La prima vedere, situaţia părea normală. Oamenii traversau podul pietonal, dinspre partea camerunează, în flux constant, foarte puţini călătorind în direcţia cealaltă. Tamara ştia că mulţi locuitori din Kousséri, micul oraş de pe malul celălalt, veneau la N’Djamena ca să muncească sau cu diverse afaceri.

Unii veneau pe biciclete sau pe măgari, iar Tamara văzu chiar şi o cămilă. Câţiva duceau produse în coşuri sau în cărucioare improvizate, îndreptându-se probabil spre pieţele din centrul oraşului. În aceeaşi seară aveau să se întoarcă, iar fluxul urma să curgă în cealaltă direcţie.

Se gândi la navetiştii de acasă, de pe Chicago Loop. În afară de haine, principala diferenţă era că la Chicago cu toţii se grăbeau, pe când aici păreau să aibă un alt ritm.

Nimeni nu le punea întrebări oamenilor şi nici nu le cerea paşapoartele. Existau puţine semne ale unei activităţi oficiale. O clădire mică şi joasă ar fi putut să fie postul grănicerilor. La început, Tamara crezu că nu exista nicio barieră, dar, după un moment, observă o bucată lungă de lemn – trunchiul unui copac subţire – aşezată pe pământ, alături de o pereche de suporţi, şi presupuse că rolul acelui obstacol şubred era să poată fi ridicat rapid.

„Acesta este Oraşul Jucăriilor, se gândi ea. Ce caut eu aici, cu un pistol în jachetă?”

După un moment, observă că nu toţi cei care se aflau acolo păreau să se deplaseze cu un scop. Doi bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme militare incomplete, se sprijineau de parapet în capătul apropiat, având amândoi pistoale în tecile de la brâu. Purtau pantaloni de camuflaj şi cămăşi civile cu mânecă scurtă, una albastră şi cealaltă de un portocaliu strălucitor. Cel în portocaliu fuma, iar cel în albastru îşi lua micul dejun – o clătită rulată umplută. Amândoi priveau dezinteresaţi spre navetişti. Fumătorul aruncă o privire spre maşinile parcate, dar Tamara nu observă nicio reacţie.

Apoi, în sfârşit, văzu inamicul şi simţi un fior de neliniște. Pe pod, la câţiva metri distanţă, se aflau doi bărbaţi cu un aer grav. Unul avea o curea peste umăr, de care atârna legănându-se un obiect acoperit cu un şal de bumbac – un capăt însă ieşea în afară şi arăta precum gura ţevii unei puşti.

Celălalt se uita direct la maşina Tamarei.

Brusc ea se simţi în mare pericol.

Îi studie prin parbriz. Unul dintre bărbaţi era înalt, tras la faţă şi cu fruntea înaltă. Poate că era doar imaginaţia ei, dar părea să aibă o expresie de hotărâre implacabilă. El nu le acorda niciun fel de atenţie oamenilor care viermuiau în jurul lui, de parcă ar fi fost insecte. Şi el avea o armă, parţial învelită în pânză, de parcă nu i-ar fi păsat cu adevărat dacă oamenii o vedeau sau nu.

În timp ce Tamara privea, bărbatul scoase un telefon, formă un număr şi îşi duse aparatul la ureche.

Tamara spuse:

— Este un tip…

— Îl văd, zise Susan de lângă ea.

— La telefon.

— Exact.

— Dar cu cine vorbește?

— Asta este o întrebare de șaizeci și patru de mii de dolari.

Tamara se simțea ca o țintă, mai ales că putea foarte ușor să fie împușcată prin parbriz. Distanța era scurtă pentru o pușcă, iar ea era cât se poate de vizibilă; în plus, abia dacă putea să se miște în scaunul șoferului. Spuse:

— Ar trebui să coborâm din mașină.

— Ești sigură?

— Nu voi afla nimic așezată aici.

— În regulă.

Coborâră amândouă.

Tamara auzea traficul de pe podul superior, dar nu putea să vadă vehiculele.

Susan se duse la mașina verde și discută cu echipa. Când reveni, spuse:

— Le-am zis să rămână în mașină, ca să fim discreți, dar vor sări afară la orice semn de necaz.

De undeva se auzi un strigăt:

— Al-Bustan!

Tamara privi în jur nedumerită. De unde venise și pentru ce ar fi strigat cineva cuvintele acelea?

Și atunci se auziră primele împușcături.

Mai întâi un sunet ca de tobă spartă, apoi un zgomot de sticlă fărâmițată și, în sfârșit, un strigăt de durere.

Fără să stea pe gânduri, Tamara se aruncă sub Peugeot.

Susan făcu același lucru.

Strigăte de groază se auziră dinspre oamenii care traversau podul. Privind în direcția aceea, Tamara observă că toți încercau să alerge înapoi, de unde veniseră. Dar nu reuși să vadă cine trăgea.

Bărbatul pe care îl supraveghease Tamara nu își scosese arma. Întinsă sub mașină, cu inima bubuind, Tamara spuse:

— De unde dracu’ a venit împușcătura aceea?

Nesiguranța o făcea să se simtă și mai speriată.

— De deasupra, zise Susan. De pe podul rutier.

Susan avea o vedere mai clară asupra podului înalt, când îşi sălta capul de pe partea ei, în timp ce Tamara putea să vadă podul pietonal fără să mişte.

— Gloanţele au spart parbrizul celeilalte maşini, continuă Susan. Cred că unul dintre băieţi a fost lovit.

— O, Hristoase, sper că e în regulă!

Se auzi un alt geamăt de agonie, de data asta mai lung.

— Nu pare mort, zise Susan privind spre dreapta ei. Îl trag sub maşină. Făcu o pauză. E caporalul Ackerman.

— O, la dracu', cum se simte?

— Nu pot să spun.

Apoi nu se mai auziră strigăte, ceea ce Tamara consideră a fi un semn rău.

Susan privi din nou în afară, cu pistolul în mână. Trase o dată.

— Prea departe, spuse ea cu frustrare. Pot să văd un bărbat care ţinteşte o armă peste parapetul podului rutier, dar nu-l pot lovi de la distanţa asta cu un nenorocit de pistol.

Dinspre pod se auziră alte rafale, apoi o cacofonie îngrozitoare de sunete de geamuri sparte când gloanţele ciuruiră – acoperişul şi ferestrele Peugeot-ului. Tamara se auzi ţipând. Îşi puse mâinile deasupra capului, conştientă că era un gest inutil, dar incapabilă să se împotrivească instinctului.

Oricum, când rafala încetă, era neatinsă, la fel ca şi Susan.

— Trage de pe podul mai înalt, zise Susan. Acum ar fi momentul să-ţi scoţi arma, dacă eşti pregătită.

— O, fir-ar am uitat că am o armă!

Tamara întinse mâna spre tocul ataşat de vestă, sub braţul stâng. În acelaşi moment, soldaţii începură să tragă şi ei.

Tamara se întinse pe burtă, cu coatele sprijinite de pământ, având grijă să-şi ţină degetele mari în faţă, ca să nu stea în calea închizătorului când acesta avea să sară în spate. Îşi reglă pistolul Glock pe tragere foc cu foc – altfel, putea rămâne fără muniţie în doar câteva secunde.

Soldaţii se opriră din tragere. Imediat urmă o a treia rafală dinspre pod, dar, de data asta, într-o fracţiune de secundă soldaţii răspunseră cu foc.

Din poziţia în care se afla, Tamara nu putea să vadă podul mai înalt, aşa că supraveghea podul pietonal. O mulţime de oameni alergau disperaţi dinspre capătul apropiat, unde se auzeau împuşcăturile, îngrămădindu-se unii în alţii. Cei mai puţin îngroziţi, de la celălalt capăt, nu păreau să înţeleagă ce se întâmpla. Cei doi grăniceri îmbrăcaţi în pantaloni de camuflaj se aflau în spatele mulţimii şi erau la fel de panicaţi precum civilii, bătându-i pe oamenii

din faţa lor în încercarea de a avansa mai rapid. Tamara observă pe cineva sărind în râu şi încercând să înoate spre malul celălalt.

La capătul apropiat, îi văzu pe cei doi jihadişti coborând spre malul râului. În timp ce îşi îndrepta cătarea pistolului Glock spre ei, cei doi reuşiră să se adăpostească sub pod.

Când focurile de armă încetară, Susan spuse:

— Cred că l-am lovit. Oricum, a dispărut. Oh, oh… a revenit… nu, ăsta este un alt tip, are altceva pe cap. Cum naiba sunt atât de mulţi acolo sus?

În scurtul moment de tăcere, Tamara auzi din nou pe cineva strigând: „Al-Bustan!”

Folosind aparatul de radio, Susan chemă întăriri urgente şi o ambulanţă pentru Pete.

Urmă un alt schimb de focuri între soldaţi şi cei de pe podul mai înalt, dar ambele tabere aveau adăposturi bune şi nimeni nu părea rănit.

„Voi muri aici, se gândi Tamara, în timp ce stătea la pământ, neajutorată. Aş fi vrut să-l cunosc pe Tab ceva mai devreme. Cu vreo cinci ani în urmă”.

Jihadistul cu faţa suptă reapăru pe malul râului în dreptul podului pietonal, acolo unde parapetul se termina, iar terasamentul podului se pierdea în pământul pietros la doar câţiva metri depărtare. Când îşi îndreptă cătarea spre el, bărbatul se aruncă la pământ, cu intenţia de a se aşeza pe burtă şi a-i ţinti cu grijă pe toţi cei întinşi pe sub maşini. Tamara era convinsă că i-ar fi doborât fără nicio remuşcare.

Avea la dispoziţie doar o secundă sau două ca să acţioneze. Fără să stea pe gânduri, prinse faţa bărbatului în cătarea pistolului, privind prin crestătura din spate a înălţătorului şi aşezând punctul alb al cătării între ochii lui. Într-un colţ îndepărtat al minţii, apăru mirarea că era calmă. Ţeava pistolului ei urmări uşoara mişcare în jos a capului bărbatului, în timp ce se aşeza pe pământ. Se mişcă rapid, dar fără grabă, conştientă, în timp ce făcea asta, că doar o tragere calmă şi liniştită ar fi avut şanse de reuşită. Când, în sfârşit, el îşi găsi o poziţie bună şi apucă puşca, ridicând ţeava, Tamara apăsă pe trăgaciul Glockului ei.

Arma sări în sus, cum se întâmpla întotdeauna. Calmă, ea readuse ţeava în jos şi ţinti din nou spre capul lui. Văzu că nu mai era nevoie de al doilea foc – capul bărbatului era zdrobit –, dar apăsă trăgaciul oricum şi al doilea glonţ pătrunse în trupul nemişcat al bărbatului.

O auzi pe Susan spunând:

— Bună lovitură!

Tamara se gândi: „Eu am fost? Tocmai am ucis un om?”

Celălalt jihadist apăru undeva mai departe, în lungul malului râului, fugind cu pușca în mână.

Tamara își schimbă poziția, ca să poată vedea podul mai înalt, dar fără să-și dea seama dacă trăgătorii se mai aflau acolo sau nu. Auzi zgomotul camioanelor și al mașinilor care continuau să treacă. Auzi mugetul răgușit al unei motociclete de mare putere: dacă fuseseră doar doi trăgători, ar fi putut să fugă cu aceasta.

Gândindu-se cam la același scenariu, Susan rosti la radio:

— Înainte să intrați pe podul pietonal, verificați podul rutier, în caz că trăgătorii ar mai fi pe acolo. Apoi le spuse soldaților de sub mașina verde: Rămâneți unde sunteți până aflăm dacă au plecat toți.

Cei mai mulți dintre navetiști ieșiseră deja de pe podul pietonal, ajungând pe malul celălalt. Tamara îi putea vedea pe unii dintre ei îngrămădindu-se în jurul câtorva clădiri împrăștiate, privind pe după colțuri și așteptând să vadă ce avea să se întâmple în continuare. Cei doi grăniceri în cămăși strălucitoare apăruseră la capătul podului, dar ezitau să traverseze înapoi.

Tamara începu să creadă că era posibil să se fi terminat totul, dar decise să rămână întinsă pe jos până când urma să fie convinsă că se putea deplasa în siguranță.

O ambulanță militară americană apăru în viteză pe drumul de pământ și trase în spatele mașinii verzi.

— Toate armele ațintite spre parapetul podului mai înalt! Acum! strigă Susan.

Cei trei soldați teferi se rostogoliră de sub mașina lor și se adăpostiră în spatele celorlalte vehicule, ațintindu-și armele spre podul înalt.

Doi paramedici săriră afară din ambulanță.

— Sub mașina verde! strigă Susan. Un bărbat cu răni de focuri de armă.

Nimeni nu mai trase niciun foc.

Paramedicii aduseră o targă.

Tamara rămase în locul în care se afla, privindu-l pe jihadistul care alerga pe malul râului. Aproape că dispăruse din vedere și era de presupus că nu avea să se mai întoarcă. Cei doi grăniceri începură să traverseze podul cu precauție, cu pistoalele scoase. Tamara murmură:

— Mulțumim pentru ajutor, băieți!

Aparatul de radio al lui Susan cârâi și Tamara auzi o voce distorsionată spunând: „Totul e liber pe podul rutier, colonele”.

Tamara ezită. Era dispusă să-şi rişte viaţa acordând încredere unui mesaj radio neclar?

„Sigur că da, îşi spuse în sinea ei. Sunt un profesionist”.

Se rostogoli de sub maşină şi se ridică în picioare. Se simţea fără vlagă şi i-ar fi plăcut să stea jos, dar nu dorea să pară slabă în faţa soldaţilor. Se sprijini pentru o clipă de aripa Peugeot-ului, privind găurile de gloanţe. Ştia că unele tipuri de muniţie pentru puşti puteau să străpungă întreaga maşină. Avusese noroc.

Îşi aminti apoi că era agent de informaţii şi că trebuia să adune orice urmă de informaţie disponibilă după acest incident. Îi spuse lui Susan:

— Întreabă dacă există vreun cadavru pe podul rutier.

Susan duse aparatul la gură şi rosti întrebarea.

— Fără cadavre, zise ea. Doar câteva pete de sânge.

Unul sau mai mulţi oameni răniţi fuseseră deja duşi de acolo, concluzionă Tamara.

Rămânea doar cel pe care-l omorâse ea.

Cu hotărâre, se îndreptă spre podul pietonal, simţindu-şi picioarele mai puternice. Se duse până la cadavru. Nu exista nicio îndoială că jihadistul era mort, căci capul lui era zdrobit. Tamara luă arma din mâinile lui inerte – era scurtă şi surprinzător de uşoară; era o puşcă de asalt, cu încărcător-banană. Pe partea stângă a ţevii exista o serie, în apropierea locului în care aceasta intra în corpul armei. Tamara recunoscu arma, care era produsă de Norinco, China North Industries Group Corporation, un producător de echipament militar al guvernului chinez.

Îndreptă arma spre pământ, trase în spate piedica încărcătorului şi extrase încărcătorul-banană; apoi trase închizătorul şi scoase glonţul de pe ţeavă. Puse încărcătorul şi glonţul solitar în buzunarul jachetei, apoi duse arma descărcată la maşină.

Când o văzu, Susan spuse:

— Duci aia ca pe un câine mort…

— Tocmai i-am smuls dinţii, spuse Tamara.

Paramedicii încărcau targa în ambulanţă. Tamara realiză că nici măcar nu vorbise cu Pete şi se grăbi într-acolo.

Pete părea înfiorător de nemişcat. Se opri şi spuse:

— O, Doamne!

Faţa lui Pete era palidă, iar ochii săi nemişcaţi erau fixaţi în sus.

Un paramedic spuse:

— Îmi pare rău, domnișoară…

— Mi-a cerut o întâlnire odată, spuse Tamara cu lacrimi în ochi. I-am spus că este prea tânăr. Își șterse fața cu mâneca, dar lacrimile continuau să curgă. Oh, Pete, spuse ea, privindu-i fața lipsită de viață. Îmi pare atât de rău…

•••

Un operator de la centrală spuse:

— Îl am pe linie pe tatăl caporalului Ackerman, doamnă președinte. Domnul Philip Ackerman.

Pauline ura asta. De fiecare dată când trebuia să vorbească cu un părinte al cărui copil fusese ucis în serviciul forțelor armate, i se strângea inima. Era obligată să se gândească la cum s-ar fi simțit ea dacă Pippa ar fi murit. Era partea cea mai urâtă a slujbei ei.

— Mulțumesc, îi spuse ea operatorului. Fă-mi legătura!

O voce bărbătească gravă spuse:

— Sunt Phil Ackerman.

— Domnule Ackerman, sunt președintele Green.

— Da, doamnă președinte…

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

— Mulțumesc.

— Pete și-a dat viața, iar dumneata ți-ai pierdut fiul, așa că vreau să știți că țara vă este profund recunoscătoare pentru sacrificiul vostru.

— Mulțumesc.

— Cred că sunteți pompier, domnule.

— Așa este, doamnă.

— Vă mulțumesc pentru că vă riscați viața pentru o cauză bună.

— Da…

— Nu vă pot ușura durerea, dar pot să vă spun că Pete s-a sacrificat pentru apărarea țării noastre și a principiilor noastre cu privire la libertate și la dreptate.

— Cred în asta.

În vocea bărbatului se simțea o ezitare.

Pauline consideră că era momentul să treacă mai departe.

— Aș putea vorbi cu mama lui Pete? întrebă ea.

Urmă o ezitare.

— Este foarte supărată.

— Cum dorește dumneaei.

— Îmi face semn din cap că poate vorbi.

— În regulă.

O voce de femeie spuse:

— Alo?

— Doamnă Ackerman, sunt preşedintele. Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

Pauline auzi un suspin şi ochii i se umplură de lacrimi.

În fundal, bărbatul ei rosti:

— Nu vrei să-mi dai înapoi telefonul, dragă?

Pauline continuă:

— Doamnă Ackerman, fiul dumneavoastră a murit pentru o cauză extrem de importantă.

— A murit în Africa, zise doamna Ackerman.

— Da. Armata noastră de acolo…

— Africa! De ce l-aţi trimis în Africa să moară?

— În lumea aceasta mică…

— A murit pentru Africa. Cui îi pasă de Africa?

— Vă înţeleg emoţiile, doamnă Ackerman. Şi eu sunt mamă…

— Nu pot să cred că i-aţi irosit viaţa!

Pauline ar fi vrut să spună: „Nici eu nu pot să cred, doamnă Ackerman, iar asta îmi sfâşie inima”. Dar rămase tăcută.

După o pauză, Phil Ackerman reveni din nou la telefon.

— Îmi pare rău pentru asta…

— Nu e nevoie să vă scuzaţi, domnule. Soţia dumneavoastră suferă îngrozitor. Are toată simpatia mea.

— Mulţumesc, doamnă.

— La revedere, domnule Ackerman.

— La revedere, doamnă preşedinte.

•••

Informarea dură tot restul zilei.

Armata sugera că toată povestea fusese o capcană: o informaţie falsă îi atrăsese la pod, unde fusese pregătită o ambuscadă. Susan Marcus era convinsă de asta.

CIA nu era de acord cu această interpretare, care se reflecta neplăcut asupra lui Dexter. Asta presupunea faptul că el avusese încredere într-un informator care-l înşelase. Dimpotrivă, argumenta Dexter, fusese o informaţie autentică, iar jihadiştii de pe podul pietonal intraseră în panică atunci când armata sosise în forţă şi chemase întăriri.

Pe la ora șase după-amiaza, Tamarei deja nu-i mai păsa care dintre versiuni era cea corectă. Se simțea pur și simplu zdrobită. Se întoarse în apartamentul ei cu gândul să se prăbușească în pat, dar știa că nu va putea să adoarmă. Continua să vadă cu ochii minții trupul fără viață al lui Pete și fața distrusă a bărbatului pe care-l omorâse.

Nu voia să rămână singură. Apoi își aminti că avea o întâlnire cu Tab. Simțea instinctiv că el va ști ce să facă. Făcu un duș și îmbrăcă haine curate – jeanși, un tricou și un șal de bumbac ca decor –, apoi chemă o mașină.

Tab locuia într-o clădire de apartamente din apropierea ambasadei franceze. Nu era prea elegantă și ea presupuse că el și-ar fi permis ceva mai bun, dar era obligat să folosească clădirile diplomatice, care puteau fi păzite și supravegheate.

Când deschise ușa, el îi spuse:

— Arăți de parcă ai fi fost bătută! Intră și ia loc.

— Am fost implicată într-un schimb de focuri, spuse ea.

— La podul N'Gueli? Am auzit și noi despre asta. Ai fost acolo?

— Da. Pete Ackerman a murit.

El îi luă brațul și o conduse spre canapea.

— Sărmanul Pete! Și sărmana de tine!

— Am omorât un om.

— Dumnezeule!

— Era un jihadist care părea gata să mă împuște. Nu-mi pare rău. Ea realiză că putea să-i spună lui Tab lucruri pe care nu fusese în stare să le spună la informare. Dar era o ființă umană, care într-o clipă se mișca, vorbea și gândea, pentru ca în următoarea, când eu am apăsat pe trăgaci, să fie mort – și nu pot să mi-l scot din cap.

Pe masa de cafea se aflau o sticlă de vin deschisă și o frapieră cu gheață. El turnă vin într-un pahar și i-l dădu ei. Tamara luă o sorbitură și lăsă paharul jos.

— Te deranjează dacă nu ieșim la cină? îl întrebă apoi.

— Sigur că nu. O să anulez.

— Mulțumesc.

El luă telefonul și, în timp ce se pregătea să sune, ea privi în jur. Apartamentul era modest, dar mobilierul era scump, având fotolii adânci și moi și covoare groase. Un tv mare și un fel de stație hi-fi sofisticată, dotată cu boxe supradimensionate, erau așezate pe podea. Paharul ei de vin era din cristal.

Apoi îi atraseră atenția două fotografii în rame în argint, aflate pe o masă laterală. Într-una apăreau un bărbat cu pielea închisă, îmbrăcat într-un costum de afaceri, și o femeie blondă șic, de vârstă mijlocie, fără îndoială părinții lui Tab. În cealaltă apărea o femeie arabă micuță, cu aspect sălbatic, care stătea mândră în fața unui magazin: asta trebuia să fie bunica lui din Clichy-sous-Bois.

Când el termină convorbirea, ea spuse:

— Vorbește-mi despre orice altceva. Cum erai în copilărie?

El zâmbi.

— Am mers la o școală bilingvă, numită Ermitage International. Am fost un elev bun, dar uneori mai intram în buclucuri.

— Cum adică? Ce făceai?

— O, chestiile obișnuite… Într-o zi am fumat un joint chiar înainte de ora de matematică. Profesorul nu putea să înțeleagă de ce, brusc, devenisem complet stupid. El credea că făceam asta ca să-i fac pe ceilalți să râdă. Un fel de clovnerie.

— Ce altceva?

— Am intrat într-o trupă rock. Desigur că aveam un nume american: The Boogie Kings.

— Erați buni de ceva?

— Nu. Am fost concediat imediat după primul nostru spectacol. Felul în care băteam la tobe era cam la fel cu cel în care dansez.

Ea chicoti, pentru prima oară după împușcături.

— După ce am plecat eu, trupa a mers mai bine, zise el.

— Ai avut iubite?

— Era o școală mixtă, așa că… da.

Ea observă o umbră îndepărtată în ochii lui.

— De cine îți amintești?

El păru jenat.

— O…

— Nu trebuie să-mi spui. Nu vreau să fiu băgăcioasă.

— Nu mă deranjează, dar, dacă îți spun, ar putea să pară că mă laud.

— Spune-mi oricum.

— Era profesoara de engleză.

Tamara chicoti – a doua oară. Începea să se simtă mai normală.

— Cum era?

— Avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Drăguță, blondă. Obișnuiam să

ne sărutăm în depozitul de rechizite.

— Doar vă sărutaţi?

— Nu, nu doar atât.

— Băiat rău!

— Eram nebun după ea. Doream să fug de la şcoală şi să zbor la Las Vegas, ca să ne căsătorim.

— Cum s-a terminat?

— Ea a primit o slujbă la o altă şcoală şi a dispărut din viaţa mea. Am avut inima zdrobită. Dar disperarea nu ţine mult când ai şaptesprezece ani.

— O evadare norocoasă?

— O, da. Era minunată, dar, ascultă, trebuie să te îndrăgosteşti şi să suferi de mai multe ori până când înţelegi cu adevărat ce cauţi.

Ea încuviinţă din cap. Era destul de înţelept, se gândi ea.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Şi tu?

Ea spuse dintr-o suflare:

— Am fost măritată de două ori.

— Nu mă aşteptam la asta! Zâmbi şi asprimea expresiei lui dispăru. Spune-mi mai multe – dacă simţi că vrei.

Ea voia. Era bucuroasă să i se reamintească în acel moment că existau şi alte lucruri importante în viaţă în afară de arme şi omoruri.

— Stephen a fost doar o greşeală de adolescentă, spuse ea. Ne-am căsătorit în primul meu an de facultate şi ne-am despărţit înainte de vacanţa de vară. N-am mai vorbit cu el de mulţi ani şi nu mai ştiu unde locuieşte.

— Cam atât despre Stephen, spuse Tab. Dacă te consolează cu ceva, cam acelaşi lucru simt şi eu în legătură cu o fată numită Anne-Marie. Totuşi, eu nu m-am însurat cu ea. Povesteşte-mi despre numărul doi.

— Jonathan a fost ceva serios. Am fost împreună timp de patru ani. Ne iubeam unul pe altul şi, într-un fel, încă ne iubim.

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

Tab aşteptă răbdător câteva momente, apoi o îmboldi cu blândeţe:

— Ce a mers prost?

— Jonathan este homosexual.

— O… E straniu.

— Eu n-am ştiut asta la început, evident, şi presupun că nici el n-a ştiut, deşi, la sfârşit, a admis că întotdeauna fusese nesigur.

— Dar v-aţi despărţit prieteni.

— Nu ne-am despărţit complet. Încă suntem apropiaţi – sau atât cât poţi să fii de apropiat de cineva care locuieşte la mii de kilometri depărtare.

— Dar sunteţi divorţaţi? întrebă el.

Dintr-un oarecare motiv, părea să fie important pentru el.

— Da, suntem divorţaţi, spuse ea ferm. Acum el este însurat cu un bărbat, adăugă ea, apoi se gândi că ar fi vrut să afle mai multe despre el. Tu ai fost vreodată însurat? Trebuie să ai… cât, vreo treizeci şi cinci de ani?

— Treizeci şi patru. Şi nu, n-am fost niciodată însurat.

— Dar trebuie să fi avut măcar o relaţie de dragoste serioasă după profesoara de engleză.

— Adevărat.

— De ce nu te-ai însurat?

— Hm, cred că experienţele mele au fost cam la fel ca ale tale, doar că eu nu am legat nodul, în fapt, niciodată. Am avut aventuri de o noapte şi două femei cu adevărat minunate, cu care am avut relaţii care au durat multă vreme… dar nu pentru totdeauna.

Tamara mai sorbi din paharul cu vin. Era delicios, observă ea.

Tab începea să-şi deschidă sufletul în faţa ei, iar ea îşi dorea cu disperare ca el să continue. Morţii din dimineaţa aceea încă zăboveau pe undeva, în străfundurile minţii ei, ca nişte fantome care aşteptau să sară la ea, dar această discuţie era reconfortantă.

— Povesteşte-mi despre una dintre aceste femei minunate, zise ea. Te rog!

— În regulă. Am locuit împreună cu Odette timp de trei ani, la Paris. Ea este lingvist – vorbeşte mai multe limbi – şi îşi câştigă existenţa din traduceri, de obicei din rusă în franceză. E chiar o femeie inteligentă.

— Şi…?

— Când am fost transferat aici, i-am cerut să se mărite cu mine şi să vină aici.

— O, deci chiar a fost serios.

Tamara se simţea, de fapt, îngrozită pentru că el mersese atât de departe, încât să o ceară de soţie. „Un sentiment stupid”, îşi spuse în sinea ei.

— Serios din partea mea, cel puţin. Ea ar fi putut să continue cu traducerile aici, în Ciad – oricum se face totul de la distanţă. Dar a spus nu. Bine, i-am zis, haide să ne căsătorim şi eu refuz detaşarea. Şi atunci ea mi-a spus că oricum nu dorea să se mărite.

— Ah…

El ridică din umeri neconvingător.

— Eu eram mai serios decât ea şi am descoperit asta pe o cale mai grea.

El doar se prefăcea nepăsător. Tamara îşi dădea seama că fusese foarte rănit şi ar fi vrut să-l strângă în braţe.

El făcu un gest de distanţare.

— Destul cu misterele străvechi! spuse apoi. Vrei ceva de mâncare?

— Da, zise ea. Nu mi-a fost foame toată ziua, dar acum sunt lihnită.

— Haide să vedem dacă există ceva în frigider!

Ea îl urmă în mica bucătărie. El deschise uşa frigiderului şi spuse:

— Ouă, roşii, un cartof mare şi o jumătate de ceapă.

— Vrei să ieşim? îl întrebă ea.

Spera ca el să refuze: nu se simţea pregătită pentru un restaurant.

— La naiba, nu, spuse el. Avem aici cât pentru un banchet.

El tăie cartoful în cuburi şi îl puse la fiert, apoi făcu o salată cu roşii şi ceapă; după aceea bătu ouăle şi făcu o omletă. Se aşezară pe tabureţi la masa din bucătărie şi Tab mai turnă puţin vin alb.

Chiar avea dreptate, era un banchet.

După aceea, ea realiză că se simţea din nou umană.

— Presupun că ar trebui să plec, spuse ea reticentă.

Deja se gândea că, atunci când avea să se bage în pat, singură, în apartamentul ei, fantomele aveau să iasă din nou la iveală, lăsând-o fără apărare.

— Nu trebuie să pleci, îi spuse el.

— Nu ştiu…

— Ştiu la ce te gândeşti.

— Ştii?

— Dă-mi voie să-ţi spun doar că, orice ai dori, eu sunt de acord.

— Nu vreau să dorm singură la noapte.

— Atunci, dormi cu mine.

— Dar nu am chef de sex.

— Nici nu credeam că ai avea.

— Eşti sigur că e în regulă? Fără săruturi sau altceva? Vrei doar să mă ţii în braţe în timp ce eu adorm?

— Mi-ar plăcea să fac asta.

Şi asta făcu.

CAPITOLUL 6

În dimineața aceea, aerul era respirabil la Beijing. Fata de la meteo spusese acest lucru, iar Chang Kai avea încredere în ea, așa că se îmbrăcă în echipament de ciclist. I se confirmă prognoza odată cu prima respirație, atunci când păși afară din clădire. Totuși, își puse masca pe față înainte de a se urca pe mașinăria lui.

Avea o bicicletă de stradă Fuji-ta, cu un cadru ușor din aliaj de aluminiu și cu furca din față din fibră de carbon. Când pornea, părea să nu cântărească mai mult decât o pereche de pantofi.

Să meargă la lucru pe bicicletă era singura formă de exercițiu fizic pentru care Kai avea loc în programul său. În colosalele ambuteiaje din traficul din Beijing, acest lucru însemna că nu-i lua mai mult timp decât dacă mergea cu mașina, așa că nu pierdea nimic din ziua de lucru.

Kai avea nevoie de exercițiu fizic. Avea patruzeci și cinci de ani, iar soția lui, Tao Ting, avea treizeci. El era subțire, în formă și mai înalt decât media, dar era permanent conștient de diferența de cincisprezece ani și simțea că avea datoria de a fi la fel de agil și în formă ca Ting.

Strada pe care locuia era o arteră principală ce avea culoare dedicate pentru biciclete, ca să separe miile de ciclişti de sutele de mii de mașini. O mulțime de oameni circulau pe bicicletă: muncitori, elevi, mesageri cu sau fără uniformă, chiar și femei în fuste la modă, care mergeau la serviciu. Ca să vireze de pe strada principală pe una laterală, Kai trebuia să se strecoare printre camioane și limuzine, taxiurile cu margini galbene și autobuzele cu acoperiș roșu.

În timp ce alerga prin trafic, se gândea cu dragoste la Ting. Ea era actriță. Era frumoasă și seducătoare și jumătate din bărbații din China erau îndrăgostiți de ea. Kai și Ting erau căsătoriți de cinci ani, iar el încă era nebun după ea.

Tatăl lui nu era de acord. Pentru Chang Jianjun, oamenii care apăreau la televizor erau superficiali și frivoli, cu excepția politicienilor, care iluminau masele. El își dorise pentru Kai să se însoare cu un om de știință sau cu un inginer.

Mama lui Kai era la fel de conservatoare, dar nu la fel de dogmatică.

„Dacă ajungi să o cunoşti suficient de bine încât toate defectele şi slăbiciunile ei să-ţi fie cunoscute şi tu tot o iubeşti, atunci poţi să fii sigur că este dragoste adevărată, spusese ea. Asta simt eu pentru tatăl tău”.

Mergând pe bicicletă spre districtul Haidian, aflat în partea de nord-vest a oraşului, ajunse într-un campus extins, din apropierea Palatului de Vară. Acesta era cartierul general al Ministerului Securităţii Statului – în mandarină, Guojia Anquan Bu sau Guoanbu, pe scurt. Era organizaţia de spionaj responsabilă atât pentru serviciul de informaţii externe, cât şi pentru cel de informaţii interne.

Kai îşi parcă maşinăria într-un stativ pentru biciclete. Încă respirând cu greu şi transpirând după efort, intră în cea mai înaltă dintre clădirile din campus. Pe cât de important era ministerul, pe atât de sărăcăcios era holul, mobilat cu piese demodate, din vremurile lui Mao. Portarul înclină din cap cu respect. Kai era ministrul adjunct pentru informaţii externe, fiind însărcinat cu jumătate dintre activităţile de informaţii externe ale Chinei. El şi ministrul adjunct pentru informaţii interne erau egali şi îi raportau totul ministrului pentru securitate.

Kai era prea tânăr pentru un post atât de important. Însă era extraordinar de strălucit. După ce studiase istoria la Universitatea din Peking – care avea cel mai prestigios departament de istorie din China –, obţinuse un doctorat în istorie americană la Princeton. Însă nu doar graţie minţii sale avansase atât de rapid. Familia lui era cel puţin la fel de importantă. Străbunicul său participase la legendarul Marş Lung al lui Mao Zedong. Bunica lui fusese ambasadorul Chinei în Cuba. Tatăl său era, în acel moment, vicepreşedintele comisiei pentru securitate naţională, comitetul care lua toate deciziile importante în materie de politică externă şi de securitate.

Pe scurt, Kai făcea parte din nomenclatura comunistă. Exista o denumire populară pentru oamenii ca el, copiii celor puternici: era un prinţişor, *tai zi dang,* o sintagmă ce nu era rostită cu voce tare, dar care era şoptită în linişte, între prieteni.

Era o denumire peiorativă, însă Kai era hotărât să-şi folosească poziţia în folosul ţării sale – şi îşi reamintea acest jurământ în fiecare zi, de câte ori intra în cartierul general al Guoanbu.

Pe când erau săraci şi slabi, chinezii se consideraseră mereu în pericol. Greşiseră. Pe atunci, nimeni nu dorise să-i şteargă de pe faţa pământului. Acum însă, China era pe cale să devină cea mai bogată şi mai puternică ţară din lume. Avea cea mai numeroasă şi mai inteligentă populaţie şi nu exista

niciun motiv pentru care să nu fie și cea mai avansată. Așa că se afla într-un mare pericol. Oamenii care conduseseră lumea timp de secole – europenii și americanii – erau îngroziți. Ei vedeau dominația lumii scăpându-le printre degete în fiecare zi. Așa că trebuiau să distrugă China sau să se lase distruși. Nimic n-avea să îi oprească.

Și exista un exemplu îngrozitor. Comuniștii ruși, inspirați de aceeași filosofie marxistă care condusese revoluția chineză, se luptaseră ca Rusia să devină cea mai puternică țară din lume – și fuseseră doborâți, ajungând rapid într-o prăbușire seismică. Kai, la fel ca oricare altă persoană din pătura superioară a guvernului, era obsedat de prăbușirea Uniunii Sovietice și îngrozit că același lucru i s-ar fi putut întâmpla și Chinei.

Și aceasta era motivația ambițiilor sale. El dorea să ajungă președinte, pentru a se asigura că țara lui avea să se ridice la nivelul destinului ei.

Și asta nu pentru că se considera cea mai inteligentă persoană din China. La universitate, întâlnise matematicieni și oameni de știință cu mult mai deștepți decât el. Ci pentru că nimeni nu era mai capabil decât el să conducă țara spre îndeplinirea aspirațiilor sale. El n-ar fi spus niciodată asta cu voce tare, nici măcar lui Ting, pentru că oricine ar fi considerat asta o aroganță. Dar el credea în secret în acest lucru și era hotărât să-l dovedească.

Singurul mod în care putea să abordeze această sarcină uriașă era să o împartă în părți controlabile, iar cea mai mică provocare căreia trebuia să-i facă față în ziua aceea era rezoluția Națiunilor Unite referitoare la comerțul cu armament, propusă de Statele Unite.

Țări precum Germania și Marea Britanie ar fi susținut din obișnuință rezoluția Statelor Unite; alții, precum Coreea de Nord și Iranul, aveau să i se opună în același fel, automat; dar rezultatul urma să depindă de numeroasele țări nealiniate. Cu o zi în urmă, Kai aflase că ambasadorii americani din mai multe țări din lumea a treia presaseră guvernele țărilor în care se aflau să susțină rezoluția. Kai presupunea că președintele Green desfășura în tăcere un masiv efort diplomatic. Așa că le ordonase echipelor de informații ale Guoanbu din toate țările neutre să afle imediat dacă guvernul respectiv fusese influențat și în ce măsură.

Rezultatele acestei anchete ar fi trebuit să se afle deja pe biroul lui.

Ieși din ascensor la ultimul etaj. Acolo se aflau trei birouri principale, care le aparțineau ministrului și celor doi miniștri adjuncți. Toți trei dispuneau de personal de sprijin în încăperile alăturate. Sub acest nivel, cartierul general al organizației fusese împărțit în departamente geografice, numite birouri –

biroul Statele Unite, biroul Japonia –, şi în divizii tehnice, ca de pildă divizia de transmisiuni sau divizia pentru război cibernetic.

Kai se îndreptă spre propria serie de birouri, salutând secretarele şi asistenţii pe măsură ce trecea. Mesele de lucru şi scaunele erau utilitare, făcute din placaj laminat şi din metal vopsit, dar computerele şi telefoanele erau de ultimă generaţie. Pe propriul birou se afla un teanc ordonat de mesaje de la şefii secţiilor Guoanbu din ambasadele din întreaga lume, care răspunseseră la solicitările lui de ieri.

Înainte să le citească, se duse în baia personală, îşi scoase hainele de ciclism şi făcu un duş. Ţinea acolo un costum gri-închis, confecţionat pentru el de un croitor din Beijing care se pregătise la Napoli şi care ştia să obţină un aspect modern şi relaxat. Îşi adusese în rucsac o cămaşă albă curată şi o cravată roşie ca vinul. Se îmbrăcă rapid şi ieşi pregătit pentru o nouă zi de muncă.

După cum se temea, mesajele dovedeau că Ministerul de Externe american desfăşurase o campanie de presiune discretă, energică şi cuprinzătoare, cu un succes considerabil. Kai ajunse la concluzia alarmantă că rezoluţia de la ONU a preşedintelui Green era pe cale să treacă. Fu bucuros că observase asta.

ONU avea prea puţină putere pentru a-şi pune în aplicare hotărârile, dar rezoluţia era simbolică. Dacă trecea, avea să fie folosită de Washington pentru o propagandă antichinezească. Prin contrast, blocarea ei ar fi însemnat un impuls pentru China.

Kai ridică teancul de hârtii şi traversă holul spre birourile ministrului. Trecu prin spaţiul deschis de birouri până când ajunse în camera secretarei personale a ministrului şi spuse:

— Este liber pentru ceva urgent?

Femeia ridică telefonul şi întrebă. După un moment, spuse:

— Ministrul adjunct Li Jiankang se află acolo, dar poţi intra.

Kai fu mirat. Ar fi preferat să-l vadă pe ministru singur, dar acum nu mai putea să dea înapoi.

— Mulţumesc, spuse el, apoi intră.

Ministrul securităţii era Fu Chuyu, un bărbat în jur de şaizeci şi cinci de ani, membru marcant şi de încredere al Partidului Comunist din China. Biroul lui era liber, în afara unui pachet de ţigări auriu, marca Double Happiness, a unei brichete ieftine de plastic şi a unei scrumiere realizate dintr-un obuz militar. Scrumiera era deja pe jumătate plină, iar pe marginea ei fumega o ţigară aprinsă.

— Bună dimineaţa, domnule! spuse Kai. Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit atât de repede.

Apoi privi spre celălalt ocupant al camerei, Li Jiankang. Kai nu spuse nimic, dar expresia lui întreba: „Ce caută el aici?”

Fu îşi ridică ţigara, trase din ea, suflă fumul, apoi spuse:

— Li şi cu mine doar stăteam de vorbă… Spune-mi pentru ce doreai să mă vezi.

Kai îi povesti despre rezoluţia ONU.

Fu părea grav.

— Asta este o problemă, spuse el, dar nu-i mulţumi lui Kai.

— Mă bucur că am aflat atât de devreme, zise Kai, ca să sublinieze faptul că el trăsese semnalul de alarmă înaintea tuturor. Eu cred că încă mai este timp să punem lucrurile la punct.

— Trebuie să discutăm asta cu ministrul de externe. Fu îşi privi ceasul. Problema este că trebuie să zbor la Shanghai chiar acum.

— Aş fi fericit să-l informez eu pe ministrul de externe, domnule, spuse Kai.

Fu ezită. Probabil că nu dorea ca el să discute direct cu ministrul: asta îl plasa pe Kai la un nivel prea înalt. Partea neplăcută atunci când erai prinţişor era faptul că ceilalţi îţi purtau pică. Fu îl favoriza pe Li, care era un tradiţionalist, la fel ca el. Dar nu putea să anuleze călătoria la Shanghai doar ca să-l împiedice pe Kai să discute cu ministrul de externe.

Reticent, Fu spuse:

— Foarte bine.

Kai se întoarse să plece, dar Fu îl opri.

— Înainte să pleci…

— Domnule?

— Ia loc!

Kai se aşeză, având un sentiment neplăcut.

Fu se întoarse spre Li.

— Poate că ar fi bine să-i spui lui Chang Kai ceea ce mi-ai spus mie acum câteva minute.

Li nu era cu mult mai tânăr decât ministrul; şi el, ca şi ministrul, era fumător. Ambii bărbaţi aveau părul tuns în stilul lui Mao, des în creştet şi pe laterale, dar foarte scurt. Purtau costume comune şi ţepene, preferate de toţi comuniştii tradiţionalişti. Kai nu avea nicio îndoială că amândoi îl priveau ca pe un tânăr radical periculos, care trebuia să fie ţinut sub control de către

bărbaţii mai vârstnici şi mai experimentaţi.

— Am primit un raport de la studiourile Beautiful Films, spuse Li.

Kai simţi o gheară rece în inimă. Slujba lui Li era să îi monitorizeze pe cetăţenii chinezi nemulţumiţi şi se părea că descoperise unul la locul de muncă al lui Ting. Kai era aproape sigur că era cineva apropiat de Ting, dacă nu chiar de el însuşi. Ea nu era subversivă; de fapt, nici nu era prea interesată de politică. Dar era neglijentă şi, uneori, spunea tot ce-i trecea prin cap, fără să se mai gândească.

Practic, Li ajungea la Kai prin soţia lui. Mulţi bărbaţi ar fi considerat că era ruşinos să ataci un alt bărbat ameninţându-i familia, dar serviciul secret chinez nu ezitase niciodată. Şi era eficient. Kai putea să facă faţă unui atac asupra lui însuşi, dar nu putea să o vadă pe Ting suferind din cauza lui.

Li continuă:

— Au existat discuţii critice la adresa partidului.

Kai încercă să nu lase să i se vadă disperarea.

— Înţeleg, spuse el cu o voce neutră.

— Îmi pare rău să spun că soţia ta, Tao Ting, a participat la unele dintre acestea.

Kai îndreptă o privire plină de ură şi dispreţ spre Li, căruia clar nu-i părea rău, fiind cel puţin încântat să o acuze pe Ting.

Lucrul acesta ar fi putut să fie rezolvat altfel. Un lucru camaraderesc din partea lui Li ar fi fost să-i spună lui Kai despre această problemă în linişte, în particular. În schimb, el alesese să se ducă la ministru, provocând pagube maxime. Era o acţiune de ostilitate pură.

Kai îşi spunea că astfel de tactici subversive erau armele oamenilor care ştiau că nu se puteau ridica pe merit. Dar asta era o slabă consolare. Pur şi simplu simţea că i se făcea rău.

— Este o treabă gravă, zise Fu. Tao Ting poate să fie foarte influentă. Probabil este mai cunoscută chiar şi decât mine.

„Sigur că este, prostule, se gândi Kai. Ea este o vedetă, iar tu eşti un bătrân birocrat îngust la minte. Femeile doresc să o imite. Nimeni nu vrea să fie ca tine”.

Fu continuă:

— Soţia mea se uită la toate episoadele din *Dragoste la palat.* Pare să le acorde mai multă atenţie decât ştirilor.

Părea clar nemulţumit de acest lucru.

Kai nu era surprins. Şi mama lui urmărea serialul, dar numai când tatăl său

era plecat de acasă.

Kai încercă să se adune. Cu oarecare efort, rămase politicos şi netulburat.

— Mulţumesc, Li, spuse el. Mă bucur că m-ai informat despre aceste acuzaţii.

Accentuă în mod deosebit cuvântul „acuzaţii”. Fără să nege direct ceea ce spusese Li, el îi reamintea lui Fu că astfel de rapoarte nu erau întotdeauna adevărate.

Li părea nemulţumit de implicaţii, dar rămase tăcut.

— Spune-mi, continuă Kai, cine a întocmit acest raport?

— Oficialul cel mai mare în grad al Partidului Comunist de la studiouri, spuse Li cu promptitudine.

Acesta era un răspuns evaziv: toate rapoartele de acest fel veneau de la oficiali comunişti. Kai ar fi dorit să afle sursa iniţială. Dar nu îl provocă pe Li. În schimb, se întoarse spre Fu.

— Ai vrea să discut cu Ting despre asta în liniște, înainte ca puterea ministerului să fie oficial implicată?

Li se zbârli.

— Subversiunea este investigată de departamentul intern, nu de familiile persoanelor acuzate, spuse el pe un ton de demnitate rănită.

Dar ministrul părea să ezite.

— O anumită libertate este normală în astfel de cazuri, spuse el. Nu dorim ca persoanele cunoscute să fie aduse în dizgraţie fără să fie necesar. Nu face niciun bine partidului. Se întoarse spre Kai. Vezi ce poți să afli!

— Mulţumesc.

— Dar grăbeşte-te! Să-mi raportezi în douăzeci şi patru de ore.

— Da, domnule ministru!

Kai se ridică în picioare şi porni vioi spre uşă. Li nu îl urmă. El avea să rămână în urmă şi să toarne şi mai multă otravă în urechea ministrului, fără nicio îndoială. Dar Kai nu putea să facă nimic în legătură cu asta, aşa că ieşi.

Avea nevoie să discute cu Ting cât de repede posibil, dar, spre frustrarea lui, acum trebuia să şi-o scoată din minte. Mai întâi trebuia să se ocupe de problema de la ONU. Întors în biroul lui, o chemă pe secretara-şefă, Peng Yawen, o femeie vioaie, de vârstă mijlocie, cu părul alb şi scurt şi cu ochelari.

— Sună la biroul ministrului de externe, îi ordonă Kai. Spune că aş dori să mă întâlnesc cu el, să-i transmit câteva informaţii urgente. În orice moment al zilei de azi care îi convine.

— Da, domnule.

Kai nu putea să facă nicio mişcare până când nu afla ce urma să se întâmple. Studiourile Beautiful Films nu se aflau departe de cartierul general al Guoanbu, dar Ministerul de Externe se afla la kilometri distanţă, peste oraş, în districtul Chaoyang, unde îşi aveau sediile multe dintre ambasadele şi companiile străine. Dacă traficul era prost, călătoria putea să dureze o oră sau mai mult.

Agitat, privi pe fereastră, peste acoperişurile felurite, cu antenele lor pentru satelit şi transmiţătoarele radio, spre autostrada care cotea pe lângă sediul campusului Guoanbu. Traficul părea normal, dar se putea schimba rapid.

Din fericire, Ministerul de Externe răspunse rapid mesajului său.

— Te aşteaptă la ora douăsprezece, îi spuse Peng Yawen.

Kai îşi privi ceasul: putea să ajungă confortabil. Yawen adăugă:

— L-am sunat pe Călugăr. Ar trebui să fie în faţă până când ajungi la parter.

Şoferul lui Kai chelise de tânăr şi fusese poreclit Heshang – Călugărul.

Kai îndesă mesajele de la ambasade într-un dosar şi coborî cu liftul.

Maşina lui începu să se târască prin centrul oraşului Beijing. Ar fi putut să ajungă mai repede cu bicicleta. Pe drum, simţea că fierbe din cauza rezoluţiei ONU, dar gândurile lui continuau să se îndrepte spre grijile legate de Ting. Oare ce spusese? Se străduia să revină la problemele pe care le generaseră americanii. Avea nevoie să-i ofere o soluţie ministrului de externe. În cele din urmă se gândi la ceva şi, până când ajunse la nr. 2 pe Chaoyangmen Nandajie, avea deja un plan.

Ministerul de Externe era o clădire înaltă, frumoasă, cu o faţadă curbată. Holul luxos strălucea. Intenţia fusese ca acesta să-i impresioneze pe vizitatorii străini, spre deosebire de sediul Guoanbu, care nu primea vizitatori niciodată.

Kai fu condus spre ascensor, apoi până la biroul ministrului, care era, dacă asta era posibil, chiar şi mai luxos decât holul. Pe biroul lui – o masă de scris ce aparţinuse unui învăţat din timpul dinastiei Ming – se înălţa o vază din porţelan, în alb şi albastru, despre care Kai credea că ar fi putut să fie din aceeaşi perioadă şi, prin urmare, neprețuită.

Wu Bai era un bon viveur amabil, al cărui scop, în politică şi în viaţă, era să evite necazurile. Înalt şi chipeş, purta un costum cu dungi albe, care părea confecţionat la Londra. Secretarele lui îl adorau, dar colegii îl considerau de

categorie ușoară. Kai era de părere că Wu Bai constituia un avantaj. Conducătorilor străini le plăcea șarmul lui și îl întâmpinau cu o căldură pe care n-ar fi arătat-o niciodată față de politicienii chinezi înguști la minte, în genul ministrului securității, Fu Chuyu.

— Intră, Kai, îi spuse Wu Bai amabil. Mă bucur să te văd. Ce mai face mama ta? Mă îndrăgostisem de ea pe când eram tineri, știi, înainte să-l întâlnească pe tatăl tău.

Wu Bai îi spunea uneori astfel de lucruri mamei lui Kai și o făcea să chicotească precum o fetiță.

— E foarte bine, mă bucur să spun asta. La fel și tata.

— O, asta știu. Mă întâlnesc cu tatăl tău tot timpul, desigur – sunt în comisia pentru securitate națională împreună cu el. Ia loc! Care-i treaba cu Națiunile Unite?

— Am mirosit ceva ieri și mi s-a confirmat peste noapte – așa că m-am gândit că ar fi bine să vă informez imediat.

Pentru Kai era întotdeauna oportun să le sublinieze miniștrilor că el era cel care le aducea ultimele vești fierbinți. Acum, el repetă ceea ce îi spusese mai devreme ministrului securității.

— Pare că americanii au făcut un efort uriaș, zise Wu Bai, agitându-se dezaprobator. Sunt surprins că oamenii mei nu au prins de veste.

— Ca să fiu corect, ei nu au resursele de care dispun eu. Noi ne concentrăm pe tot ceea ce este secret – asta e treaba noastră.

— Americanii ăștia! exclamă Wu. Ei știu că noi îi urâm pe teroriștii musulmani la fel de mult ca ei. Chiar mai mult.

— Mult mai mult.

— Cei mai mari producători de necazuri ai noștri sunt musulmanii din regiunea Xinjiang.

— Sunt de acord.

Wu Bai ridică din umeri ca să-și îndepărteze indignarea.

— Dar ce vom face în legătură cu asta? E o problemă importantă.

— Am putea să militățm împotriva campaniei diplomatice americane. Ambasadorii noștri pot încerca să schimbe părerea țărilor neutre.

— Putem, desigur, spuse Wu Bai cu îndoială. Doar că președinților și prim-miniștrilor nu le place să își ia promisiunile înapoi. Îi face să pară slabi.

— Aș putea să fac o sugestie?

— Te rog!

— Multe dintre țările neutre de al căror sprijin avem nevoie sunt locuri în

care guvernul chinez face investiţii masive – efectiv, miliarde de dolari. Am putea să-i ameninţăm că ne retragem din proiectele respective. Vrei un aeroport nou, o cale ferată, o uzină petrochimică? Atunci, votează cu noi – sau du-te să-i ceri bani preşedintelui Green!

Wu Bai se încruntă.

— N-am vrea să punem în practică ameninţarea aceasta. Nu ne vom schilodi programul de investiţii de dragul unei rezoluţii enervante a Naţiunilor Unite.

— Nu, dar simpla ameninţare ar putea să funcţioneze. Sau, dacă este necesar, am putea să ne retragem simbolic din unul sau două proiecte minore. Oricum, putem oricând să le repornim ulterior. Dar vestea că o şcoală şi un pod au fost anulate o să-i sperie pe cei care aşteaptă o autostradă şi o rafinărie.

Wu Bai părea gânditor.

— Asta ar putea să funcţioneze. Ameninţări mari, susţinute de una sau de două retrageri simbolice, care pot să fie reluate ulterior. Îşi privi ceasul. În după-amiaza asta mă întâlnesc cu preşedintele. O să-i explic asta. Cred că o să-i placă ideea.

Kai credea acelaşi lucru. În manevrele legate de alegerea noului conducător chinez – mai secrete şi mai bizantine decât cele pentru alegerea Papei –, preşedintele Chen Haoran le lăsase tradiţionaliştilor impresia că se afla de partea lor, dar de când devenise conducător, el luase, în general, decizii pragmatice.

Kai se ridică în picioare.

— Mulţumesc, domnule! Cele mai bune urări doamnei Wu!

— Mă voi asigura că le primeşte.

Kai plecă.

Ajuns din nou în holul luxos, o sună pe Peng Yawen. Ea îi transmise câteva mesaje, dar niciunul nu-i solicita o atenţie imediată. Simţea că făcuse o treabă bună pentru ţară în dimineaţa aceea şi că se putea ocupa acum de o problemă personală. Părăsi clădirea şi îi spuse Călugărului să-l ducă la studiourile Beautiful Films.

Era o călătorie lungă, până dincolo de oraş – aproape cât drumul înapoi la Guoanbu. În tot acest timp, se gândi la Ting. Era îndrăgostit nebuneşte de ea, dar, uneori, ea îl bulversa şi, ocazional – ca acum –, îl stingherea. Se îndrăgostise de ea pentru că era fermecat de stilul de viaţă liber şi uşuratic al oamenilor din lumea filmului. Îi plăceau deschiderea lor şi lipsa lor de

inhibiţii. Întotdeauna glumeau, mai ales când venea vorba de sex. Dar simţea şi un impuls contrar, care era la fel de puternic: el tânjea după o familie tradiţională chineză. Nu îndrăznise să-i menţioneze asta lui Ting, dar îşi dorea ca ea să accepte să aibă un copil.

Era ceva despre care Ting nu vorbise niciodată. Ea adora să fie adorată. Îi plăcea când oameni necunoscuţi o abordau ca să-i ceară un autograf. Le sorbea complimentele şi se hrănea cu încântarea pe care i-o arătau ei, doar pentru că se întâlneau cu ea. Şi îi plăceau banii. Avea maşini sport şi camere pline de haine frumoase, precum şi o casă de vacanţă pe insula Gulangyu, din Xiamen, la aproape două mii de kilometri de aerul poluat din Beijing.

Dar nu arăta nicio intenţie de a se retrage sau de a deveni mamă.

Iar nevoia devenea urgentă. Având peste treizeci de ani, devenea tot mai greu pentru ea să conceapă un copil. Când se gândea la asta, Kai simţea doar panică.

În ziua aceea nu avea să pomenească asta. Exista o problemă mult mai urgentă.

O mică mulţime de fani – majoritatea femei – aştepta în faţa studiourilor; erau toate cu carnetele de autografe în mâini, observă Kai când maşina lui se apropia. Şoferul lui vorbi cu paznicul, timp în care femeile se holbară în interiorul maşinii, în speranţa că aveau să recunoască o vedetă; când îl vedeau pe Kai, întorceau privirile dezamăgite. Bariera se ridică şi maşina rulă înăuntru.

Călugărul cunoştea bine drumul ce şerpuia printre clădirile industriale urâte. Era începutul după-amiezii şi unii oameni, aflaţi într-o pauză de prânz târzie, încă discutau: lucrătorii din domeniul filmului nu se puteau baza niciodată pe ore de masă regulate. Kai văzu un supererou sorbind tăieţei dintr-un castron de plastic, o prinţesă medievală fumând o ţigară şi patru călugări budişti jucând poker în jurul unei mese. Maşina trecu pe lângă câteva platouri exterioare: o secţiune din Marele Zid, din lemn vopsit, susţinut de schele metalice moderne, faţada clădirii Oraşului Interzis şi intrarea într-o secţie de poliţie din oraşul New York, completată de semnul pe care scria: „Secţia 78” Aici putea fi realizată orice fantezie. Lui Kai îi plăcea locul.

Călugărul parcă în faţa unei clădiri cu aspect de depozit, cu o uşă mică, identificată printr-un mic semn scris de mână care spunea: „Dragoste la palat”. Cu greu ar fi putut să arate mai puţin a palat. Kai intră.

Era obişnuit cu labirintul de coridoare, vestiare, garderobe pentru costume, studiouri de machiaj şi coafură şi depozite de echipamente electrice.

Tehnicieni în jeanşi şi cu căşti pe urechi îl salutau amabil: toţi îl cunoşteau pe norocosul soţ al vedetei.

Află că Ting era la probele de sunet. Urmând o împletitură de cabluri groase prin spatele unei construcţii înalte de decor, ajunse la o uşă, unde o lumină roşie interzicea intrarea. Kai ştia că putea să ignore semnul dacă păstra liniştea, aşa că se strecură înăuntru. Marea încăpere era tăcută.

Acţiunea serialului se petrecea la începutul secolului al optsprezecelea, înaintea Primului Război al Opiului, care marca distrugerea dinastiei Qing. Oamenii o considerau o epocă de aur, în care învăţătura, rafinamentul şi bogăţia civilizaţiei tradiţionale chinezeşti erau inegalabile. Era o mentalitate similară celei în care francezii se gândeau la Versailles şi la curtea Regelui Soare sau celei în care ruşii vedeau strălucirea oraşului St Petersburg înainte de revoluţie.

Kai recunoscu decorul, care reprezenta camera de recepţii a împăratului. Exista un tron sub un coviltir cu draperii şi, în spatele acestuia, o frescă cu păuni şi cu o vegetaţie fantastică. Decorul lăsa impresia unei bogăţii enorme, până când priveai mai de aproape şi observai ţesătura ieftină şi lemnul gol, pe care camera nu le dezvăluia.

Serialul era o saga de familie, dispreţuitor numită o „dramă cu idoli” de către oamenii cu pretenţii nobile. Ting era concubina favorită a împăratului. Acum se afla pe platou, cu un machiaj intens, ce presupunea o pudră albă şi un ruj strălucitor. Avea o coafură elaborată, împănată cu bijuterii – false, desigur. Rochia ei se presupunea a fi din mătase de culoarea fildeşului, splendid brodată cu flori şi păsări în zbor, deşi în realitate era dintr-o celofibră cu imprimeuri. Avea o talie minusculă, aşa cum era şi în realitate, iar micimea ei era exagerată de o inflorescenţă mare.

Înfăţişarea ei era inocentă şi preţioasă, ca a unui obiect din porţelan. Atractivitatea personajului provenea din faptul că ea nu era chiar atât de inocentă şi de pură precum părea – nici pe departe. Putea să fie îngrozitor de răzbunătoare, nemilos de crudă şi exploziv de sexy. Publicul o iubea.

Ting era marea rivală a principalei soţii a împăratului, care nu se afla pe platou. Dar împăratul era aşezat pe tronul său, îmbrăcat cu o haină portocalie din mătase, cu mâneci largi, peste o lenjerie multicoloră, asemenea unei rochii, lungă până în pământ. Purta un basc, cu o mică ţeapă, şi avea o mustaţă căzută. Rolul era interpretat de Wen Jin, un actor înalt, cu un aer romantic, care furase inimile a milioane de femei chineze.

Ting era furioasă şi îl mustra pe împărat; ţinea capul înclinat şi din ochii ei

fulgera sfidarea. În felul acesta, ea părea supranatural de atrăgătoare. Kai nu prea putea să înțeleagă ce spunea, pentru că încăperea era mare, iar ea vorbea pe tonuri joase. Ea îi explicase că țipatul nu dădea bine la televizor și că microfoanele puteau să culeagă cu ușurință injuriile ei șoptite.

Împăratul era când împăciuitor, când sever, dar reacționa întotdeauna la acțiunile ei, preluând rareori inițiativa, lucru în legătură cu care actorul se plângea adesea. În sfârșit, ea îl sărută. Audiența abia aștepta astfel de scene, care nu se întâmplau prea des: televiziunea chineză era mult mai pudică decât echivalentul său american.

Sărutul fu tandru și prelung, ceea ce ar fi putut să-l facă pe Kai gelos dacă nu ar fi știut că Wen Jin era sută la sută homosexual. Dură un timp nerealist de lung, apoi regizorul, o femeie, strigă în engleză „Cut!” și toată lumea se relaxă.

Ting și Jin se îndepărtară imediat unul de celălalt. Ting își tamponă buzele cu o batistă, despre care Kai știa că era un șervețel dezinfectant. Se îndreptă spre ea. Ting zâmbi surprinsă și îl îmbrățișă.

El nu se îndoise niciodată de dragostea ei, dar, când era întâmpinat în acest fel, se simțea încurajat. Evident, ea era încântată să-l vadă, deși luaseră micul dejun împreună cu doar câteva ore în urmă.

— Îmi pare rău pentru sărut, spuse ea. Știi că nu mi-a plăcut…

— Nici chiar cu bărbatul ăla chipeș?

— Jin nu e chipeș, e drăguț. Tu ești chipeș, dragul meu!

Kai râse.

— Într-un fel aspru, poate, dacă lumina nu e prea bună.

Ea râse și zise:

— Hai în cabina mea! Am o pauză. Trebuie să înlocuiască decorul cu cel pentru dormitor.

Ținându-l de mână, ea îl conduse până la cabina ei, apoi intrară și ea închise ușa. Era o cameră mică, mohorâtă, dar Ting o luminase cu lucrurile ei: câteva afișe pe perete, rafturi cu cărți, o orhidee într-un ghiveci, o fotografie înrămată a mamei ei.

Ieși repede din rochia ei și se așeză, doar în sutien și în chiloții ei de secolul douăzeci și unu. Kai zâmbi de plăcere văzând această imagine.

— Încă o scenă și cred că am încheiat ziua, spuse Ting. Regizorul ăsta termină treburile rapid.

— Cum reușește să facă asta?

— Știe ce vrea și are un plan. Dar ne muncește din greu. Abia aștept o

seară acasă.

— Ai uitat, spuse Kai cu regret. Asta este seara în care luăm cina cu părinții mei.

Ting se posomorî.

— Așa este.

— O să anulez dacă ești obosită.

— Nu. Figura lui Ting se schimbă și Kai știu că ea juca un rol, înfruntând curajoasă dezamăgirea. Mama ta trebuie să fi pregătit un banchet.

— Nu mă deranjează, sincer să fiu.

— Știu, dar chiar vreau să fiu în relații bune cu părinții tăi. Ei sunt importanți pentru tine, așa că sunt importanți și pentru mine. Nu-ți face griji! Mergem.

— Mulțumesc.

— Faci atât de multe pentru mine… Ești stânca de stabilitate din viața mea. Dezaprobarea tatălui tău este un preț mult prea mic pentru asta.

— Cred că tatăl meu te place în secret, în sufletul lui. Trebuie doar să-și păstreze fațada de puritanism sever. Iar mama nici măcar nu se mai preface că nu te place.

— O să-l cuceresc și pe tatăl tău până la urmă. Ce te aduce pe aici în după-amiaza asta? Nu sunt prea multe de făcut la Guoanbu? Americanii sunt înțelegători și ajută China? Pacea mondială este iminentă?

— Aș vrea eu. Avem o mică problemă. Cineva a spus că tu critici Partidul Comunist.

— O, pentru numele Cerului, ce idee tâmpită!

— Desigur. Dar raportul a ajuns la Li Jiankang și, normal, el vrea să scoată cât mai multe foloase din asta, ca să mă rănească pe mine. Când se va retrage ministrul – ceea ce nu se va întâmpla peste prea multă vreme –, Li va dori postul lui, în timp ce toți ceilalți vor vrea ca eu să-l obțin.

— O, dragul meu, îmi pare atât de rău!

— Deci… ești investigată.

— Știu cine m-a acuzat. Este Jin. E atât de gelos! Când a început serialul ăsta, el trebuia să fie vedeta. Dar acum eu sunt mai populară, iar el mă urăște.

— Există vreo bază pentru acuzațiile acestea?

— O, cine știe? Cunoști oamenii din lumea filmului… sunt tot timpul cu gura plină, mai ales la bar, după ce strângem totul. Probabil că cineva a spus despre China că nu este o democrație, iar eu am aprobat din cap.

Kai oftă. Era perfect posibil. Ca toate agențiile de securitate, Guoanbu

credea cu tărie că nu exista fum fără foc. Oamenii răutăcioşi se puteau folosi de asta ca să le facă probleme duşmanilor lor. Era precum acuzaţia de vrăjitorie din vremurile de demult: de îndată ce acuzaţia era făcută, era uşor să găseşti ceva ce arăta a dovadă. Nimeni nu era cu adevărat nevinovat.

Oricum, ştirea că Jin era, probabil, responsabil, îi oferea muniţie lui Kai.

Se auzi o bătaie în uşă şi Ting strigă:

— Intră!

Directorul de platou, un tânăr care purta un tricou al echipei de fotbal Manchester United, privi înăuntru şi spuse:

— Te aşteptăm, Ting!

Nici el şi nici Ting nu păreau să fie conştienţi de faptul că ea era pe jumătate dezbrăcată. Kai descoperise că aşa stăteau lucrurile la studiouri: totul era liber şi uşor. Considera acest lucru cu totul fermecător.

Directorul de platou plecă şi Kai o ajută pe Ting să intre din nou în rochia ei. Apoi o sărută şi spuse:

— Ne vedem acasă.

Ting plecă şi Kai porni spre clădirea administraţiei, îndreptându-se spre biroul Partidului Comunist.

Orice întreprindere din China se afla sub umbrela unui grup al Partidului Comunist, care îi supraveghea atent activităţile; orice avea de-a face cu mijloacele de informare se bucura de o atenţie deosebită. Partidul citea fiecare scenariu şi verifica fiecare actor. Producătorilor le plăceau dramele istorice, pentru că tot ceea ce se întâmplase cu secole în urmă avea prea puţine implicaţii politice în prezent, aşa că era mai puţin probabil să fie interpretat într-un fel anume.

Kai se duse la biroul lui Wang Bowen, secretarul organizaţiei de partid de acolo.

Camera era dominată de un mare portret al preşedintelui Chen, care purta un costum întunecat şi avea părul pieptănat cu atenţie, arătând la fel ca portretele altor o mie de activişti superiori chinezi. Pe birou se afla o altă fotografie a lui Chen, de data asta în timp ce îi strângea mâna lui Wang.

Wang era un bărbat neimpresionant, de treizeci şi ceva de ani, cu manşetele murdare şi un început de chelie. Activiştii din umbră aveau tendinţa de a fi mai pricepuţi la politică decât la afaceri. Chiar şi aşa, aveau o oarecare putere şi trebuiau să fie împăcaţi, la fel ca zeii răzbunători. Deciziile lor greşite puteau să fie dezastruoase. Wang era arogant cu actorii şi cu tehnicienii, îi spusese Ting.

Pe de altă parte, și Kai era puternic. Era un prințișor. Funcționarii comuniști erau adesea agresivi, dar trebuiau să fie servili în fața superiorilor lor din partid. Wang începu să-l lingușească.

— Intră, Chang Kai, ia loc, e o plăcere să te întâlnesc, sper că ești bine!

— Foarte bine, mulțumesc. Am trecut să o văd pe Ting și mă gândeam că ar trebui să discut și cu tine, dacă tot sunt aici. Doar între noi… înțelegi.

— Desigur, spuse Wang, părând încântat.

Era flatat de faptul că el dorea să i se confeseze.

Abordarea lui Kai nu avea să presupună apărarea lui Ting. Acest gest ar fi fost văzut ca o acceptare a vinovăției. Așa că o luă pe o altă direcție.

— Probabil că nu te preocupă micile bârfe de pe platouri, Wang Bowen, începu el. Desigur, aceste bârfe erau exact lucrul care îl preocupa pe Wang. Dar ar putea să-ți fie de ajutor să afli că Wen Jin e bolnav de gelozie pe Ting.

— Am auzit ceva în sensul ăsta, spuse Wang, fără să fie dispus să-și admită ignoranța.

— Ești bine informat. Deci știi că, atunci când Jin a primit rolul împăratului din *Dragoste la palat*, i s-a spus că el va fi vedeta spectacolului, dar acum, desigur că Ting l-a întrecut în popularitate.

— Da.

— Menționez asta pentru că investigația Guoanbu va ajunge, probabil, la concluzia că acuzațiile lui Jin sunt motivate de rivalitatea personală și sunt, altfel, nefondate. Mă gândeam că te-ar ajuta să fii prevenit. Asta era o minciună. Ting te place, continuă el. Asta era o minciună și mai mare. Nu vrem ca acest lucru să se întoarcă împotriva ta.

Acum Wang părea speriat.

— Sunt obligat să iau în serios rapoartele, protestă el.

— Desigur. Asta e slujba ta. Noi, la Guoanbu, înțelegem asta. Doar vreau să nu fii luat prin surprindere. Ai putea să-l chestionezi din nou pe Jin și să scrii o mică adăugire la raport, în care să menționezi că animozitatea profesională ar putea să fie un factor.

— Ah, bună idee! Da.

— Desigur, nu e treaba mea să intervin. Dar *Dragoste la palat* are un succes atât de mare, e un serial atât de iubit de oameni, încât ar fi o tragedie ca vreo umbră să planeze asupra lui – fără să fie nevoie.

— O, sunt de acord!

Kai se ridică în picioare.

— N-ar trebui să mai zăbovesc. Ca întotdeauna, sunt multe lucruri de

făcut. Sunt sigur că și tu ești ocupat.

— Așa este, într-adevăr, răspunse Wang privind în jurul camerei, în care nu se vedea nicio urmă de muncă de vreun fel.

— La revedere, tovarășe, spuse Kai. Mă bucur că am avut această discuție!

•••

Părinții lui Kai locuiau într-o clădire spațioasă cu două etaje, aflată pe o mică parcelă de pământ, în noua suburbie aglomerată a oamenilor bogați ai clasei de mijloc superioare. Vecinii lor erau oficiali guvernamentali de vârf, oameni de afaceri de succes, ofițeri superiori ai armatei și manageri de top din marile întreprinderi. Tatăl lui Kai, Chang Jianjun, susținuse întotdeauna că el n-avea să aibă nevoie niciodată de o casă mai mare decât apartamentul înghesuit, cu trei camere, în care crescuse Kai; dar, până la urmă, cedase în fața soției lui, Fan Yu – sau poate doar se folosise de ea ca o scuză pentru faptul că se răzgândise.

Kai nu și-ar fi dorit niciodată să locuiască într-un cartier atât de plictisitor. Apartamentul său avea tot ce-i trebuia și nu era nevoit să-și piardă vremea cu grădina. Toate lucrurile se întâmplau în oraș: guvernarea, afacerile și cultura. În suburbii nu era nimic de făcut, iar naveta dura mult.

În mașină, pe drum, Kai îi spuse lui Ting:

— Mâine-dimineață am să-i spun ministrului securității că informația despre tine provine de la un rival invidios, iar Wang va confirma acest lucru, așa că investigația va fi anulată.

— Mulțumesc, dragul meu. Îmi pare rău că a trebuit să-ți faci griji pentru asta.

— Astfel de lucruri se întâmplă, dar poate, pe viitor, vei fi mai discretă cu ceea ce spui și cu ceea ce încuviințezi din cap.

— Voi fi, promit.

Vila era plină de aroma unei cine condimentate. Jianjun nu ajunsese acasă încă, așa că Ting și Kai se așezară pe niște tabureți din bucătăria modernă, în timp ce Yu gătea. Mama lui Kai avea șaizeci și cinci de ani și era o femeie măruntă, cu fața ridată și cu șuvițe argintii în părul negru. Discutară despre serial și Yu spuse:

— Împăratul o place pe soția lui principală fiindcă râde și vorbește dulce, dar are și o parte întunecată.

Ting era obișnuită cu oamenii care discutau despre personajele de ficțiune de parcă ar fi fost adevărate.

— El n-ar trebui să aibă încredere în ea, spuse. Este interesată doar de sine.

Yu aşează o farfurie cu gogoşi de caracatiţă, învelite în foiţe subţiri ca hârtia.

— Ca să vă ţină de foame până când ajunge tatăl tău, spuse ea, iar Kai se înfipse în ele.

Ting luă una din politeţe, căci avea nevoie să-şi păstreze talia subţire pentru rochiile unei concubine din secolul al optsprezecelea.

Jianjun intră. Era scund şi musculos, ca un boxer de categorie uşoară şi avea dinţii îngălbeniţi de la fumat. O sărută pe Yu, îi salută pe Kai şi pe Ting, apoi scoase patru pahare mici şi o sticlă de baijiu, o tărie limpede ca votca, cea mai populară băutură alcoolică din China. Kai ar fi preferat Jack Daniel’s cu gheaţă, dar nu spuse asta, iar tatăl lui nu-l întrebă.

Jianjun turnă băutura şi împărţi paharele în jur. Apoi îl ridică pe al său şi spuse:

— Bine aţi venit!

Kai luă o sorbitură. Mama lui atinse băutura cu buzele, prefăcându-se că bea, ca să nu-l jignească pe soţul ei. Ting, căreia îi plăcea, îşi goli paharul.

Yu i se supunea lui Jianjun aproape tot timpul, dar, din când în când, spunea ceva tăios, pe un anumit ton, iar Jianjun era redus la tăcere. Ting considera amuzant acest lucru.

Jianjun umplu din nou paharul lui Ting şi pe al său, apoi spuse:

— Pentru nepoţi!

Inima lui Kai începu să bubuie. Deci asta avea să fie tema serii. Jianjun îşi dorea un nepot şi se considera îndreptăţit să insiste. Kai îşi dorea şi el ca Ting să aibă un copil, dar nu acesta era modul de a aborda problema. Ea nu avea să se lase terorizată pe acest subiect de tatăl lui sau de oricine altcineva. Kai era hotărât să nu se certe din cauza asta.

— Acum, dragul meu, lasă-i în pace pe săracii copii! interveni Yu. Întrucât nu folosea vocea sa specială, Jianjun o ignoră.

— Trebuie să ai treizeci de ani de acum, îi spuse el lui Ting. Nu lăsa asta până va fi prea târziu!

Ting zâmbi, fără să spună nimic.

— China are nevoie de mai mulţi băieţi deştepţi cum e Kai, insistă Jianjun.

— Sau de fete deştepte, sugeră Ting.

Dar Jianjun îşi dorea un nepot.

— Sunt convins că lui Kai i-ar plăcea un fiu, spuse el.

Yu luă un vas cu aburi de pe foc, apoi umplu un coș cu plăcinte bao bun și i-l dădu soțului ei.

— Pune astea pe masă, te rog! spuse ea.

Apoi umplu repede un platou cu carne de porc prăjită cu piper verde, un altul cu pastă de fasole făcută în casă și un bol cu orez. Jianjun își mai turnă baijiu pentru el însuși; ceilalți refuzară. Deși mânca foarte puțin, Ting îi spuse lui Yu:

— Faci cele mai bune plăcinte pe care le-am gustat vreodată, mamă.

— Mulțumesc, dragă!

Ca să-l îndepărteze pe Jianjun de subiectul nepoților, Kai îi povesti despre rezoluția de la ONU a președintelui Green și despre competiția diplomatică pentru voturi. Jianjun avea un aer disprețuitor.

— ONU nu face nicio diferență reală, spuse el.

Tradiționaliștii considerau că un conflict nu era niciodată rezolvat cu adevărat decât prin luptă. Mao spusese că puterea venea de pe țeava unei puști.

— Este bine ca tinerii să fie idealiști, continuă el, cu toată condescendența la care era îndreptățit un tată chinez.

— Ce drăguț din partea ta să spui asta, zise Kai.

Sarcasmul trecu pe deasupra capului tatălui său. Jianjun continuă:

— Într-un fel sau altul, vom fi nevoiți să rupem inelul de oțel al americanilor.

— Ce este inelul de oțel, tată? întrebă Ting.

— Americanii ne înconjoară. Au trupe în Japonia, Coreea de Sud, Guam, Singapore și Australia. La fel de bine, Filipinele și Vietnamul sunt prieteni ai Statelor Unite. Americanii au făcut același lucru cu Uniunea Sovietică – au numit asta „îndiguire”. Și, în cele din urmă, revoluția rusă a fost strangulată. Noi trebuie să evităm soarta sovieticilor, dar nu vom face asta la ONU. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să zdrobim inelul.

Kai era de acord cu analiza tatălui său, dar avea o soluție alternativă.

— Da, Washingtonului i-ar plăcea să ne distrugă, dar americanii nu înseamnă întreaga lume. Noi facem alianțe și afaceri pe tot globul. Tot mai multe țări văd că prietenia cu China este în interesul lor, indiferent cât de mult enervează acest lucru Statele Unite. Noi schimbăm dinamica. Lupta dintre Statele Unite și China nu trebuie să fie rezolvată printr-o luptă de gladiatori, de tip învingătorul ia totul. E mai bine să te plasezi într-o poziție în care războiul să nu fie necesar. Lasă inelul de fier să ruginească și să se

sfărâme!

Jianjun însă era de neclintit.

— Un vis nebunesc. Nicio cantitate de investiţii în ţările din lumea a treia nu-i va schimba pe americani. Ei ne urăsc şi vor să ne radă.

Kai încercă o altă abordare.

— Calea chinezească este aceea de a evita confruntarea atunci când este posibil. Nu spunea Sun-Tzu că arta supremă a războiului este să-ţi învingi inamicul fără să te lupţi cu el?

— A, încerci să foloseşti credinţa mea în tradiţie… împotriva mea! Dar nu va funcţiona. Întotdeauna trebuie să fim pregătiţi pentru război.

Kai înţelese că devenea frustrat şi enervat. Ting observă acest lucru şi îi puse o mână pe braţ ca să i-l reţină. El nu-şi dădu seama. Dispreţuitor, spuse:

— Şi tu crezi că putem să învingem forţa copleşitoare a Statelor Unite, tată?

— Poate că ar trebui să discutăm despre altceva, spuse Yu.

Jianjun o ignoră.

— Armata noastră este de zece ori mai puternică decât a fost. Îmbunătăţirile…

Kai îl întrerupse:

— Dar cine va câştiga?

— Noile noastre rachete cu focoase multiple, care ţintesc ţinte diferite…

— Dar cine va câştiga?

Jianjun lovi cu pumnul în masă, făcând vesela să zdrăngăne.

— Avem bombele nucleare necesare ca să devastăm oraşele americane!

— A, spuse Kai, lăsându-se pe spate. Deci ajungem la un război nuclear foarte rapid.

Acum şi Jianjun era furios.

— China nu va folosi niciodată prima armele nucleare. Dar, ca să evităm distrugerea totală a Chinei, da!

— Şi la ce ne va folosi asta?

— Nu ne vom întoarce niciodată la epoca umilinţei!

— Şi în ce împrejurări, precis, i-ai recomanda tu, tată, în calitate de vicepreşedinte al comisiei pentru securitatea naţională, preşedintelui să atace Statele Unite cu arme nucleare – conştient de faptul că anihilarea va urma aproape cu siguranţă?

— În două situaţii, răspunse Jianjun. Una: când agresiunea americană ameninţă existenţa, suveranitatea sau integritatea Republicii Populare

Chineze. Doi: când nici diplomaţia şi nici armamentul convenţional nu sunt capabile să contracareze această ameninţare.

— Tu chiar crezi asta, spuse Kai.

— Da.

Yu îi spuse lui Jianjun:

— Sunt sigură că ai dreptate, dragă. Ridică din nou coşul cu pâine. Mai ia o plăcintă! spuse ea.

CAPITOLUL 7

Kiah îşi aducea rufele de pe malul lacului, ţinând un coş pe un şold şi pe Naji pe celălalt, când un mare Mercedes negru intră în sat.

Toată lumea era uluită. Putea să treacă şi un an fără vreo vizită a unui străin, iar acum aveau două într-o săptămână. Toate femeile ieşeau din case ca să privească.

Parbrizul reflecta soarele ca un disc arzător. Maşina se opri pentru ca şoferul să discute cu un bărbat din sat care plivea o parcelă cu ceapă. Apoi se îndreptă spre casa lui Abdullah, cel mai important dintre bătrâni. Abdullah ieşi din casă şi şoferul deschise uşa din spate. Era evident că vizitatorul avea bune maniere şi hotărâse să discute cu bătrânii satului înainte de orice altceva. După câteva minute, Abdullah ieşi din maşină cu un aer mulţumit şi se întoarse în casa lui. Kiah presupunea că primise nişte bani.

Maşina reveni în centrul satului.

Şoferul, care purta pantaloni călcaţi şi o cămaşă albă, curată, coborî şi ocoli maşina. Apoi deschise uşa din spate, dezvăluind o tapiţerie din piele cafenie.

Femeia care ieşi din maşină părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Avea pielea întunecată, dar purta haine europene scumpe: o rochie care îi accentua silueta, pantofi cu tocuri înalte, o pălărie cu boruri largi care-i umbrea faţa şi o poşetă. Nicio femeie din sat nu avusese vreodată o poşetă.

Şoferul apăsă un buton şi uşa se închise cu un bâzâit electric.

Femeile mai în vârstă din sat se uitau de la distanţă, dar femeile tinere se înghesuiră în jurul vizitatoarei. Fetele adolescente, cu picioarele goale şi rochiile lor terfelite, se uitau cu invidie la hainele ei.

Femeia scoase din poşetă un pachet de ţigări Cleopatra şi o brichetă. Îşi

puse o țigară între buze și o aprinse, apoi inhală adânc.

Era întruchiparea rafinamentului.

Suflă un fum, apoi arătă spre o fată înaltă, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte.

Femeile mai în vârstă se apropiară suficient de mult încât să audă ce se spunea.

— Numele meu este Fatima, spuse vizitatoarea în arabă. Tu cum te numești?

— Zariah.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Ceilalți copii chicotiră, dar era adevărat: Zariah era izbitoare.

Fatima continuă:

— Știi să scrii și să citești?

Zariah răspunse cu mândrie:

— Am fost la școala de călugărițe.

— Mama ta este pe aici?

Mama lui Zariah, Noor, păși în față, cu un cocoșel sub braț. Creștea găini și, fără îndoială, luase pasărea cea mai valoroasă ca să o țină în siguranță departe de roțile mașinii. Pasărea era țâfnoasă și indignată – și la fel era și Noor.

— Ce treabă ai cu fata mea? întrebă ea.

Fatima ignoră ostilitatea și răspunse pe un ton plăcut:

— Câți ani are fata ta frumoasă?

— Șaisprezece.

— Bine.

— Ce-i așa de bine?

— Am un restaurant în N'Djamena, pe bulevardul Charles de Gaulle. Am nevoie de chelnerițe. Fatima adoptă un ton vioi, plin de sinceritate. Trebuie să fie suficient de inteligente ca să preia comenzile de mâncare și de băutură fără să facă greșeli, dar și tinere și drăguțe, pentru că asta este ceea ce își doresc clienții.

Mulțimea devenea tot mai interesată. Kiah și celelalte mame se apropiară. Kiah sesiză o aromă, de parcă cineva ar fi deschis o cutie de dulciuri, și înțelese că parfumul venea de la Fatima. Deși părea o creatură dintr-o poveste populară, se afla acolo ca să ofere ceva pământean și foarte căutat: o slujbă.

— Și ce se întâmplă dacă clienții nu vorbesc arabă? întrebă Kiah.

Fatima o privi intens, evaluând-o.

— Pot să întreb cum te numeşti, tânără doamnă?

— Eu sunt Kiah.

— Ei bine, Kiah, am descoperit că fetele deştepte pot să înveţe rapid denumirile mâncărurilor pe care le servesc în franceză şi în engleză.

Kiah încuviinţă din cap.

— Desigur. Nu trebuie să fie prea multe.

Fatima o privi gânditoare pentru un moment, apoi se întoarse din nou spre Noor.

— Nu aş angaja niciodată o fată fără permisiunea mamei ei. Şi eu sunt mamă – şi chiar bunică.

Noor părea mai puţin ostilă.

Kiah puse o altă întrebare.

— Cât se plăteşte?

— Fetele primesc toate mesele şi uniformele şi un loc în care să doarmă. Pot să facă până la cincizeci de dolari americani pe săptămână din bacşişuri.

— Cincizeci de dolari! exclamă Noor.

Era de trei ori mai mult decât salariul normal. Bacşişurile puteau să varieze, toată lumea ştia asta, dar chiar şi jumătate din suma aceea era foarte mult pentru o săptămână de cărat pahare şi farfurii.

— Deci fără salariu? întrebă Kiah.

Fatima păru iritată.

— Corect.

Kiah se întreba dacă putea să aibă încredere în Fatima. Era femeie, ceea ce era în favoarea ei, dar nu era un argument decisiv. Fără îndoială că prezenta un tablou atractiv al slujbei pe care o oferea, dar asta era ceva normal şi nu o transforma într-o mincinoasă. Lui Kiah îi plăceau discursul deschis şi farmecul neîndoielnic, dar, sub toate acestea, detecta o vână puternică şi nemiloasă care o făcea să fie dificilă.

Chiar şi aşa, le invidia pe fetele singure. Ele puteau scăpa din satul de la malul lacului, ca să-şi croiască o viaţă nouă la oraş. Îşi dorea să poată face şi ea acelaşi lucru. Se gândea că ar fi putut să fie o chelneriţă foarte bună. Şi ar fi fost salvată de alegerea îngrozitoare între Hakim şi sărăcie.

Doar că ea avea un copil. Nici nu se putea gândi la o viaţă fără Naji. Îl iubea prea mult.

Zariah întrebă cu interes:

— Cum arată uniforma?

— Haine europene, spuse Fatima. O fustă roşie, o bluză albă şi o eşarfă

roşie cu buline albe. Fetele scoteau sunete de apreciere şi Fatima adăugă: Da, este foarte drăguță.

Noor îi adresă o întrebare de mamă.

— Cine se ocupă de fetele astea tinere?

Era evident că fetele de şaisprezece ani aveau nevoie de supraveghere.

— Ele locuiesc într-o casă mică, în spatele restaurantului, şi o doamnă care se numeşte Amat al-Yasu are grijă de ele.

Era interesant, se gândi Kiah. Numele supraveghetoarei era arab creştin.

— Eşti creştină, Fatima? întrebă ea.

— Da, dar angajații mei sunt amestecați. Eşti interesată să lucrezi pentru mine, Kiah?

— Nu pot. Aruncă o privire spre Naji, care se afla în braţele ei, privind-o fascinat pe Fatima. N-aş putea să-mi părăsesc băieţelul.

— Este minunat. Cum se numeşte?

— Naji.

— Trebuie să aibă… cât, doi ani?

— Da.

— Şi tatăl lui este chipeş?

Chipul lui Salim fulgeră în memoria lui Kiah: pielea întunecată de soare, părul negru ud de picături, pliurile din jurul ochilor din cauza privitului în apă, în căutarea peştilor… Amintirea neaşteptată o umplu de o tristeţe bruscă.

— Sunt văduvă.

— Îmi pare rău. Viața trebuie să fie grea.

— E adevărat.

— Dar tot poți să fii chelneriță. Două dintre fetele mele au bebeluşi.

Inima lui Kiah se opri.

— Dar cum este posibil?

— Îşi petrec toată ziua alături de copiii lor. Restaurantul se deschide seara, iar doamna Amat al-Yasu are grijă de copii în timp ce mamele lucrează.

Kiah era uluită: presupusese din start că nu era eligibilă. Acum, brusc, i se deschidea o perspectivă nouă. Îşi simți inima luând-o la goană. Era încântată, dar intimidată. În toată viața ei fusese la oraş doar de câteva ori, iar acum i se cerea să se mute acolo, să locuiască acolo… Singurele restaurante în care intrase vreodată erau micile cafenele precum cea din Trei Palmieri, dar slujba care i se oferise era într-un loc ce părea înfricoşător de luxos. Era capabilă de o asemenea schimbare majoră? Avea curajul necesar pentru asta?

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

Noor adresă o altă întrebare de mamă:

— Fetele acelea care au copii… ce e cu bărbații lor?

— Una este văduvă, precum Kiah. Cealaltă – îmi pare rău să o spun – a fost destul de proastă încât să se ofere unui bărbat care a fugit.

Mamele înțelegeau. Erau un grup conservator, dar fuseseră fete frivole pe vremuri.

— Gândește-te la asta! spuse Fatima. Nu te grăbi! Mai am de vizitat și alte sate. O să trec din nou pe aici la întoarcere. Zariah și Kiah, dacă vreți să lucrați pentru mine, să fiți gata pe la mijlocul după-amiezii.

— Trebuie să plecăm azi? întrebă Kiah.

Se gândise că avea timp să cântărească oferta timp de o săptămână sau două, nu doar câteva ore.

— Astăzi, repetă Fatima.

Kiah era din nou înspăimântată.

O altă fată spuse:

— Dar ce zici despre noi, celelalte?

— Poate după ce mai crește-ți, răspunse Fatima.

Kiah știa că adevăratul motiv era că fetele celelalte nu erau destul de drăguțe.

Fatima se întoarse la mașină și șoferul îi deschise ușa. Înainte să urce, aruncă ce mai rămăsese din țigară și o strivi. Întreaga conversație durase doar cât avusese nevoie să-și fumeze țigara. Se așeză în mașină și se aplecă în afară.

— Hotărâți-vă! spuse ea. Ne vedem mai târziu.

Șoferul închise ușa.

Sătenii priviră mașina îndepărtându-se.

Kiah o întrebă pe Zariah:

— Tu ce crezi? Să mergem la N’Djamena cu Fatima?

— Dacă mă lasă mama, da!

Ochii lui Zariah străluceau de speranță și entuziasm.

Kiah era doar cu patru ani mai în vârstă decât ea, dar diferența părea mult mai mare. Kiah avea un copil pentru care își făcea griji și era mult mai conștientă de pericole.

Apoi se gândi la Hakim, la tricoul lui murdar și la mărgelele talisman… Era greu să aleagă între Fatima și Hakim, deși nu erau prea multe la care să se gândească.

Zariah spuse:

— Dar tu, Kiah? Vei pleca cu Fatima în după-amiaza asta?

Kiah ezită preţ de o clipă, apoi spuse:

— Da. Apoi adăugă: Desigur.

•••

Restaurantul avea un nume englezesc, Bourbon Street, anunţat afară cu neoane roşii. În după-amiaza aceea, târziu, Kiah ajunse acolo în Mercedesul Fatimei, împreună cu Zariah şi cu alte două fete pe care nu le cunoştea. Intrară într-un hol cu un covor gros şi cu pereţii zugrăviţi în culoarea blândă a orhideelor albe. Era chiar mai luxos decât îşi imaginase Kiah. Consideră că era încurajator.

Fetele scoteau sunete de uimire şi de încântare, iar Fatima spuse:

— Bucuraţi-vă! Asta este ultima oară când intraţi pe uşa din faţă. Există o intrare pentru angajaţi în spate.

În hol se aflau doi bărbaţi masivi, în costume negre, care nu făceau nimic, şi Kiah presupuse că erau agenţi de pază.

Sala principală era mare. De-a lungul unei laturi se afla un bar lung, cu mai multe sticle decât văzuse Kiah vreodată într-un singur loc. Ce putea să se afle în toate sticlele acelea? Existau şaizeci de mese sau mai multe. Pe partea opusă barului se afla o scenă, cu o cortină roşie. Kiah nu avea habar că restaurantele puteau să prezinte şi spectacole. Podeaua era acoperită cu covoare, în afara unui mic cerc cu parchet de lemn, din faţa scenei, despre care Kiah pricepu că trebuia să fie pentru dans.

Vreo zece bărbaţi sorbeau din diverse băuturi şi două fete îi serveau, dar, altfel, locul era gol şi Kiah presupuse că abia se deschisese. Uniformele în roşu şi alb erau la modă, deşi ea era şocată de cât de scurte erau fustele. Fatima le prezentă pe fetele noi chelneriţelor, care se îngrămădiră peste Naji, şi barmanului, care era un tip tăios. În bucătărie, şase bucătari erau ocupaţi să cureţe şi să taie legumele, ca să prepare sosuri. Spaţiul părea prea mic pentru a găti mâncare suficientă pentru toate acele mese.

În capătul îndepărtat, coridorul ducea spre o serie de camere mici, fiecare cu câte o masă, scaune şi o canapea lungă.

— Clienţii plătesc mai mult pentru o cameră privată, spuse Fatima.

Kiah se întrebă de ce ar fi plătit cineva mai mult ca să ia cina separat.

Era uluită de dimensiunile întreprinderii – Fatima trebuia să fie foarte deşteaptă ca să o conducă. Kiah se întreba dacă avea un bărbat care să o ajute.

Trecură printr-o mică zonă pentru angajaţi, cu mai multe cuiere pentru haine, apoi ieşiră pe uşa personalului. Dincolo de curte se afla o clădire din

beton, cu două etaje, vopsită în alb și cu obloane albastre. O femeie mai în vârstă era așezată afară și se bucura de răcoarea serii. Se ridică în picioare când se apropie Fatima.

— Aceasta este doamna Amat al-Yasu, zise Fatima. Dar toată lumea îi spune Jadda.

Era denumirea populară pentru „dădacă”. Era o femeie mică și plinuță, dar privirea ei o făcea pe Kiah să aibă senzația că putea avea o latură la fel de dură ca Fatima.

După ce le prezentă pe fetele noi, Fatima spuse:

— Dacă faceți ceea ce vă spune Jadda, nu veți greși prea mult.

Ușa casei era dintr-o foaie de tablă ondulată, bătută în cuie într-o ramă de lemn, ceea ce nu era neobișnuit pentru N’Djamena. În interior se aflau câteva dormitoare mici și un duș comun. Etajul superior era o copie a primului. Fiecare cameră avea două paturi înguste, cu exact atâta spațiu între ele cât să te poți ridica în picioare, și două șifoniere mici. Cele mai multe dintre rezidente se pregăteau pentru munca de seară, aranjându-și părul și îmbrăcând uniformele de chelnerițe. Jadda le anunță că era de așteptat să facă duș cel puțin o dată pe săptămână, ceea ce le surprinse pe fetele noi.

Kiah și Zariah primiră o cameră împreună. Uniformele lor erau atârnate în fiecare șifonier, împreună cu piese de îmbrăcăminte în stil european, sutiene și chiloți minusculi. Nu exista niciun pătuț: Naji trebuia să doarmă în patul lui Kiah.

Jadda le spuse să se schimbe imediat, întrucât aveau să lucreze în seara respectivă. Kiah se lupta să-și stăpânească panica: atât de curând! Părea că totul se întâmpla mai rapid decât te așteptai. Apoi o întrebă pe Jadda:

— De unde vom ști ce să facem?

— În seara asta veți face pereche cu o fată cu experiență, care vă va explica tot ce trebuie, spuse supraveghetoarea.

Kiah își scoase roba exterioară și rochia simplă de dedesubt și se duse spre duș. Apoi își puse uniforma și o căută pe Ameena, care urma să fie tutorele ei. Imediat intrară în restaurant, care se umplea rapid. O mică formație cânta și câțiva oameni dansau. Deși toată lumea vorbea în arabă sau franceză, Kiah nu reușea să recunoască mai mult de jumătate dintre cuvinte și presupunea că discutau despre mâncăruri și băuturi de care ea nu mai auzise niciodată. Se simțea ca un străin în propria ei țară.

Oricum, de îndată ce Ameena începu să ia comenzile, pentru Kiah deveni limpede totul. Ameena îi întreba pe clienți ce doreau să consume, iar ei îi

spuneau, uneori arătând numele produselor în meniu, ceea ce făcea mai ușoară înțelegerea comenzii Ameena le nota alegerile într-un carnet, apoi se ducea la bucătărie. Acolo anunța comenzile, apoi rupea foaia din carnet și o așeza pe tejghea. Comenzile pentru băutură i le repeta barmanului taciturn. Când mâncarea era gata, o ducea la masă, apoi făcea același lucru și cu băuturile.

După ce privi timp de o jumătate de oră, Kiah luă prima ei comandă, fără să facă nicio greșeală. Ameena îi dădu doar un singur sfat.

— Umezește-ți buzele, îi spuse ea, lingându-și demonstrativ propriile buze. Te face să arăți sexy.

Kiah ridică din umeri și își umezi buzele.

Câștiga rapid încredere și începea să fie mulțumită de sine.

După câteva ore, fetele luau, cu rândul, câte o scurtă pauză și o gustare. Kiah se grăbi spre casă ca să-l verifice pe Naji. Îl găsi adormit. El părea liniștit, se gândi Kiah recunoscătoare; mai mult decât să-l sperie, schimbarea îl interesa și îl făcea curios. Se întoarse la lucru încurajată.

Unii dintre clienți plecau acasă după ce luau cina, dar mulți rămâneau, așa că nou-veniții li se alăturau pentru băuturi. Kiah era uimită văzând câtă bere, vin și whisky consumau oamenii. Ei nu-i plăcea senzația de amețeală pe care ți-o provocau băuturile. Salim se bucurase ocazional de câte un pahar de bere. Băutul nu era interzis – ei erau creștini, nu musulmani –, dar, chiar și așa, acesta nu juca un rol important în viețile lor.

Atmosfera începea să se schimbe. Râsetele deveneau mai sonore. Kiah observă că acum clientela era majoritar masculină. Era surprinsă de câte ori un bărbat îi punea o mână pe braț, în timp ce comanda băuturile, sau o atingea pe spate în timp ce trecea. Unul își lăsă mâna pe șoldul ei, pentru scurt timp. Totul se făcea într-un mod relaxat, fără zâmbete lascive sau remarci murmurate, dar toate acestea o descumpăneau. În sat nu se întâmplau astfel de lucruri.

Abia la miezul nopții află la ce servea scena. Orchestra începu să cânte o melodie arăbească și cortina se deschise pentru a dezvălui o dansatoare din buric egipteană. Kiah auzise despre astfel de persoane, dar nu văzuse niciodată una. Femeia purta un costum extraordinar de provocator. La finalul dansului, ea se strecură cumva afară din sutien ca să-și arate sânii și, o secundă mai târziu, cortina se închise. Audiența aplauda cu entuziasm.

Kiah nu știa prea multe despre viața de la oraș, dar bănuia că nu toate restaurantele aveau distracții de genul acesta și începu să se simtă incomod.

Își verifică mesele și un client îi făcu semn cu mâna. Era bărbatul care își lăsase mâna pe șoldul ei. Era un european masiv și purta un costum cu dungi și o cămașă albă, deschisă la gât. Arăta în jur de cincizeci de ani.

— O sticlă de șampanie, *chérie*, îi spuse el. Bollinger.

Părea puțin beat.

— Da, domnule.

— Adu-mi-o în camera privată. Voi fi la numărul trei.

— Da, domnule.

— Adu și două pahare.

— Da, domnule.

— Spune-mi Albert.

— Da, Albert.

Ea puse gheață într-o găleată argintie și luă două pahare și o sticlă de șampanie de la barman. Le așeză pe o tavă și barmanul adăugă o mică bucată de dukkah, un amestec de semințe și mirodenii, și o farfurie cu porumb pentru înmuiat. Kiah duse tava în spatele restaurantului. Un alt paznic masiv, în costum negru, stătea în picioare lângă ușa coridorului privat. Kiah găsi camera numărul trei, bătu la ușă și intră.

Albert stătea pe sofa. Kiah privi prin cameră, dar nu se mai afla nimeni altcineva acolo. Asta o făcu să devină nervoasă.

Așeză tava pe masă.

— Poți să deschizi șampania, îi spuse Albert.

Deschiderea sticlelor cu vin nu făcuse parte din pregătirea lui Kiah.

— Nu știu cum, domnule, îmi pare rău! Asta este prima mea zi aici.

— Atunci, îți arăt eu.

Ea privi cu atenție în timp ce el desfăcea folia de aluminiu și slăbea legătura de sârmă. Apucă dopul, îl răsuci puțin, apoi apăsă pe el, ca să-l lase să iasă încet. Se auzi un zgomot ca un suflu de vânt, iar el zise:

— Ca un geamăt de femeie satisfăcută. Doar că asta nu auzi prea des, nu-i așa?

El râse, iar ea înțelese că făcuse o glumă, așa că zâmbi, deși nu înțelegea ce era amuzant.

El turnă în două pahare.

— Aștepți pe cineva, spuse Kiah.

— Nu. El ridică unul dintre pahare și i-l oferi. Acesta e pentru tine.

— O, nu, mulțumesc!

— Nu-ți voi face niciun rău, idioată mică, zise el mângâindu-i șoldul

cărnos cu palma. Vino să stai la mine în poală.

— Nu, domnule, chiar nu pot.

El începea să pară nervos.

— Îţi dau douăzeci de parai pentru un sărut.

— Nu!

Ea nu ştia dacă el se referea la dolari, la euro sau la orice altceva, dar, în orice caz, era un preţ ridicol de mare pentru un sărut şi simţea, instinctiv, că avea să i se ceară ceva mai mult de atât. Şi se temea că, deşi el părea drăguţ, ar fi putut să devină insistent şi să o forţeze.

— Negociezi dur, zise el. Bine. O sută pentru o partidă.

Kiah fugi din cameră şi dădu peste Fatima.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

— El vrea sex!

— Ţi-a oferit bani?

Ea încuviinţă din cap.

— O sută. Parai, spunea el.

— Dolari. Fatima o apucă pe Kiah de umeri, aplecându-se spre ea. Kiah îi simţea parfumul, cu miros de miere arsă. Ascultă-mă! Ţi s-a mai oferit până acum o sută de dolari?

— Nu.

— Şi nici nu ţi se va mai oferi dacă nu intri în joc. Aşa îţi câştigi bacşişurile, deşi nu toţi clienţii noştri sunt la fel de generoşi ca Albert. Acum, intră înapoi acolo şi scoate-ţi chiloţii! Luă un pachet mic şi plat din buzunar şi i-l întinse: Şi foloseşte un prezervativ.

Kiah nu luă pachetul.

— Îmi pare foarte rău, Fatima, spuse ea. Nu-mi place să mă împotrivesc şi chiar vreau să fiu chelneriţă, dar nu pot să fac ce-mi ceri. Pur şi simplu, nu pot. Kiah era hotărâtă să-şi păstreze demnitatea, dar, spre disperarea ei, izbucni în lacrimi. Te rog, nu încerca să mă obligi, imploră ea.

Faţa Fatimei căpătă o expresie hotărâtă în timp ce spuse:

— Nu poţi lucra aici dacă nu le oferi clienţilor ceea ce se aşteaptă să primească!

Kiah descoperi că plângea prea tare ca să poată răspunde.

Agentul de pază îşi făcu apariţia şi îi spuse Fatimei:

— E totul în regulă, şefa?

Kiah înţelese că, dacă ei se hotărau să o oblige, paznicul putea să o imobilizeze foarte uşor. Înţelegerea acestui lucru îi schimbă dispoziţia. Lucrul

cel mai prost pe care putea să-l facă acum era să pară neajutorată, o fată ignorantă de la țară care putea să fie hărțuită. Trebuia să ia poziție în apărarea ei.

Făcu un pas înapoi și ridică bărbia.

— Nu voi face asta, spuse ea ferm. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Fatima, dar este vina ta! M-ai înșelat. Vorbind încet și cu hotărâre, spuse: Așa că hai să nu ne certăm!

Fatima părea furioasă.

— Mă amenințI?

Kiah privi spre paznic.

— Sigur că nu pot să mă lupt cu el. Apoi ridică vocea: Dar pot să fac un scandal îngrozitor în fața clienților tăi.

În momentul acela, un alt client privi afară dintr-un alt separeu și strigă:

— Hei, avem nevoie de mai multă băutură aici!

— Imediat, domnule! răspunse Fatima, părând să dea înapoi. Du-te în camera ta și gândește-te peste noapte, îi spuse ea lui Kiah. Dimineață vei vedea lucrurile într-o altă lumină. Poți să mai încerci și mâine.

Kiah dădu din cap fără să mai spună nimic.

Fatima adăugă:

— Și, pentru numele Domnului, nu-i lăsa pe clienți să te vadă cum scânceşti.

Kiah se îndepărtă imediat, înainte ca Fatima să se răzgândească.

Își croi drum spre ușa personalului și traversă curtea spre casa fetelor. Jadda era în holul de la intrare, privind la televizor.

— Te-ai întors devreme, spuse ea dezaprobator.

— Da, zise Kiah, apoi se grăbi să urce scările, fără să comenteze.

Naji încă dormea.

Kiah își scoase uniforma, pe care o vedea acum ca pe îmbrăcămintea unei prostituate. Își puse rochia de noapte și se întinse alături de Naji. Era trecut de miezul nopții, dar încă auzea orchestra și vuietul conversațiilor din club. Se simțea obosită, dar nu reușea să adoarmă.

Zariah intră pe la ora trei, cu ochii strălucitori, cu un pumn de bani în mână.

— Sunt bogată! spuse ea.

Kiah era prea obosită ca să-i spună că era greșit ceea ce făcea. De fapt, nici nu mai era sigură dacă era greșit.

— Câți bărbați? întrebă ea.

— Unul mi-a dat douăzeci, iar altul a făcut-o cu mâna mea pentru zece, spuse Zariah. Gândește-te doar de cât timp are nevoie mama mea ca să strângă treizeci!

Își scoase hainele și se îndreptă spre baie.

— Spală-te bine, îi zise Kiah.

Zariah reveni în scurtă vreme și adormi o clipă mai târziu.

Kiah rămase trează până când lumina dimineții începu să se vadă prin perdelele jegoase și Naji începu să se miște. Îl hrăni la sân, ca să-l țină liniștit încă o vreme, apoi se îmbrăcă în grabă.

Când părăsiră camera împreună, nimeni altcineva nu mai mișca în jur.

Se târî afară din casa tăcută.

Charles de Gaulle era un bulevard larg din centrul capitalei. Chiar și la ora aceea, erau oameni în jur. Kiah ceru îndrumări pentru a ajunge în piața de pește, singurul loc din N'Djamena pe care-l cunoștea. În fiecare seară, pescarii de pe lacul Ciad conduceau până acolo ca să-și lase captura zilei precedente și Kiah îl însoțise de câteva ori pe Salim.

Când ajunse în piață, bărbații își descărcau camioanele în lumina difuză. Mirosul de pește era copleșitor, dar pentru Kiah părea mai respirabil decât cel de la Bourbon Street. Pescarii își aranjau oferta de pești pe tarabe, aruncând apă peste ei ca să-i păstreze reci. Până la amiază aveau să vândă tot și să pornească spre casă.

Kiah se plimbă prin jur până când observă o figură cunoscută.

— Îți amintești de mine, Melhem? spuse ea. Sunt văduva lui Salim.

— Kiah! zise bărbatul. Sigur că-mi amintesc de tine. Ce cauți aici de una singură?

— E o poveste lungă, răspunse Kiah.

CAPITOLUL 8

La patru zile după împușcăturile de pe podul N'Gueli, la patru nopți după ce Tamara dormise cu Tab, fără să facă sex, ambasadorul american organiză o petrecere pentru cea de-a treizecea aniversare a soției sale.

Tamara dorea ca petrecerea să fie un succes, atât de dragul lui Shirley, care era cea mai bună prietenă a ei din Ciad, cât și de dragul soțului lui Shirley, Nick, care se dădea peste cap să organizeze totul. De obicei, Shirley

era responsabilă pentru petreceri – era una dintre îndatoririle soţiilor de ambasadori –, dar Nick decretase că ea nu se putea ocupa de propria petrecere aniversară şi că el avea să se ocupe de tot.

Era un eveniment major, la care participa toată lumea de la ambasadă, inclusiv cei de la CIA, care pretindeau că sunt diplomaţi obişnuiţi. Tot personalul important al ambasadelor aliaţilor fusese invitat, alături de multe persoane din elita Ciadului. Erau aşteptaţi vreo două sute de invitaţi.

Petrecerea urma să aibă loc în sala de bal. Ambasada ţinea rareori seri de dans acolo. Balurile tradiţionale europene, cu formalismul lor ţeapăn şi cu muzica săltăreaţă, erau acum învechite. Oricum, sala era folosită din plin pentru recepţii mari, iar Shirley se pricepea întotdeauna să-i facă pe oameni să se relaxeze şi să se distreze, chiar şi într-un mediu mai formal.

În pauza de prânz, Tamara se duse până la sala de bal ca să vadă dacă putea fi de folos şi îl găsi pe Nick agitat. În bucătărie se afla un tort uriaş care aştepta să fie decorat, douăzeci de chelneri se învârteau în jur în aşteptarea instrucţiunilor şi membrii unei formaţii de jazz din Mali, numită Desert Funk, erau aşezaţi afară, sub palmierii de raffia, fumând haşiş.

Nick era un bărbat înalt, cu capul mare; la fel îi erau şi nasul, şi bărbia. Avea o atitudine relaxată şi prietenoasă şi o inteligenţă ascuţită. Era un diplomat extrem de competent, dar nu avea veleităţi de organizator de petreceri. Era dornic să se descurce bine şi se plimba pe acolo cu o privire nerăbdătoare, dar nu avea habar de ce lucrurile mergeau atât de rău.

Tamara puse trei bucătari să răcească tortul, indică formaţiei unde să-şi instaleze amplificatoarele şi trimise doi oameni din personalul ambasadei să cumpere baloane şi ornamente. Apoi le spuse chelnerilor să aducă mai multe containere de gheaţă şi să pregătească băuturile spre a fi răcite. Trecea uşor de la o sarcină la alta, urmărind detaliile şi dirijând personalul. Nu se mai întoarse la biroul CIA în după-amiaza aceea.

Şi, în tot acest timp, Tab era în gândurile ei. Ce făcea el chiar atunci? La ce oră avea să sosească? Unde aveau să meargă după petrecere? Aveau să îşi petreacă noaptea împreună?

Era el prea bun ca să fie adevărat?

Abia dacă avu timp să alerge până în camera ei şi să îmbrace rochia de petrecere, confecţionată dintr-o mătase de un albastru regal, care era foarte popular acolo. Ajunse înapoi în sala de bal, cu doar câteva minute înainte de sosirea oaspeţilor.

Shirley veni un moment mai târziu. Când văzu decoraţiunile, chelnerii

ducând tăvi cu apetitive şi gustări şi formaţia care îşi pregătea instrumentele, faţa îi fu inundată de fericire. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Nick şi îi mulţumi.

— Te-ai descurcat atât de bine, îi spuse ea, fără să-şi ascundă surprinderea.

— Am avut parte de o asistenţă esenţială, acceptă el.

Shirley privi spre Tamara.

— Tu l-ai ajutat, zise ea.

— Toţi am fost conduşi de entuziasmul lui Nick, răspunse Tamara.

— Sunt atât de bucuroasă!

Tamara ştia că ceea ce o făcea pe Shirley să fie atât de fericită nu era neapărat succesul pregătirilor, cât dorinţa lui Nick de a face asta pentru ea. Şi era fericită pentru că el îi făcuse această plăcere. „Aşa ar trebui să fie lucrurile, se gândi Tamara. Ăsta este genul de relaţie pe care mi-l doresc”.

Primul oaspete fu o femeie ciadiană îmbrăcată într-o robă cu imprimeuri strălucitoare, în roşu şi albastru.

— Arată atât de bine, îi şopti Tamara lui Shirley. Eu aş arăta ca o canapea îmbrăcată în aia…

— Într-adevăr, o poartă minunat.

La petrecerile ambasadei, se servea întotdeauna şampanie din California. Francezii spuneau politicoşi că era surprinzător de bună şi îşi lăsau jos paharele neterminate. Britanicii cereau gin tonic. Tamara credea că şampania era delicioasă, dar ea ar fi fost încântată oricum.

Shirley o privi speculativ.

— Ai ochii foarte strălucitori în seara asta.

— Mi-a plăcut să-l ajut pe Nick.

— Arăţi de parcă ai fi îndrăgostită.

— De Nick? Desigur. Toţi suntem.

— Hmm, spuse Shirley. Ştia când primea un răspuns evaziv. Am învăţat să descopăr cum se manifestă dragostea tăcută.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Tamara. Shakespeare?

— Zece din zece şi un punct bonus pentru evitarea întrebării iniţiale.

Tot mai mulţi oaspeţi soseau la petrecere, iar Shirley şi Nick se duseră la intrare ca să-i întâmpine. Avea să dureze o oră să salute pe toată lumea.

Tamara începu să circule prin sală. Era genul de ocazie la care ofiţerii de informaţii puteau să prindă relaxat bârfele. Era remarcabil cât de repede uitau oamenii de confidenţialitate când băuturile erau la liber.

Femeile din Ciad scoseseră la iveală cele mai strălucitoare culori şi imprimeuri ale lor. Bărbaţii erau mai sobri, în afara câtorva tineri cu simţul modei, care purtau jachete stilate şi tricouri.

În astfel de ocazii, Tamara suferea uneori de o sclipire neplăcută de realism. Acum, în timp ce bea şampanie şi purta discuţii de complezenţă, şi-o imagina pe Kiah, disperată să găsească o cale prin care să-şi hrănească micuţul, gândindu-se la o călătorie peste deşert şi peste mare care-i punea viaţa în pericol, în speranţa că avea să găsească un fel de siguranţă într-o ţară îndepărtată, despre care nu ştia mai nimic. Era o lume ciudată.

Tab întârzia. Avea să fie ciudat să-l întâlnească pentru prima oară după noaptea petrecută împreună. Se băgaseră în patul lui, el în tricou şi chiloţi boxer, ea în pulover şi bikini. El o luase în braţe, iar ea se ghemuise în el, adormind în câteva secunde. Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se trezise cu el aşezat pe marginea patului, îmbrăcat în costum, oferindu-i o ceaşcă de cafea şi spunând: „Îmi pare rău că te trezesc, dar trebuie să prind un avion şi nu doream să te trezeşti singură. În dimineaţa aceea, el zburase în Mali împreună cu unul dintre şefii lui de la Paris, urmând să se întoarcă în ziua petrecerii. Cum avea să-l salute? Nu era iubitul ei, dar, cu siguranţă, era ceva mai mult decât un coleg.

Fu abordată apoi de Bashir Fakhoury, un ziarist local pe care îl mai întâlnise. Era strălucitor şi provocator şi ea se îngrijoră imediat. Când îl întrebă ce mai face, el răspunse:

— Scriu un articol mai profund despre UFDD. Se referea la principalul grup rebel din Ciad, care avea ambiţia să-l răstoarne pe General. Care-i părerea ta despre ei?

Nu exista niciun motiv pentru care să nu se folosească de el.

— Cum sunt finanţaţi, Bashir? Ştii?

— O mare parte din bani vine din Sudan, vecinul nostru prietenos de la est. Tu ce crezi despre Sudan? Cu siguranţă Washingtonul consideră că Sudanul nu are niciun drept să intervină în Ciad?

— Nu e treaba mea să comentez politica locală, Bashir. Ştii asta.

— O, nu-ţi face griji, discutăm neoficial. Ca american, trebuie să fii în favoarea democraţiei.

Tamara ştia că, niciodată, nimic nu era cu adevărat neoficial.

— Adesea mă gândesc la drumul lung şi lent al Americii spre democraţie, spuse ea. Am fost nevoiţi să luptăm într-un război ca să ne eliberăm de rege, apoi în altul ca să abolim sclavia, apoi ne-a luat mai mult de o sută de ani de

feminism ca să decidem că femeile nu sunt cetăţeni de mâna a doua.

Doar că el nu căuta genul acesta de lucruri.

— Vrei să spui că democraţii din Ciad ar trebui să aibă răbdare?

— Nu spun nimic de genul ăsta, Bashir. Noi doar stăm la taclale la o petrecere. Arătă din cap în direcţia unui tânăr american blond, care discuta cu un grup în franceză, cu un aer confidenţial. Vorbește cu Drew Sandberg, el este ofiţerul de presă.

— Am vorbit cu Drew. El nu știe prea multe. Eu am nevoie de părerea CIA.

— Ce este CIA? zise Tamara.

Bashir zâmbi cu regret și Tamara se întoarse cu spatele.

Imediat îl observă pe Tab. Se afla în apropierea uşii, strângându-i mâna lui Nick. În seara aceea purta un costum negru, cu o cămașă albă și strălucitoare cu butoni. Cravata era de un purpuriu-închis, cu un model discret. Arăta suficient de bine încât să nu-ți mai iei ochii de la el.

Tamara nu era singura care gândea astfel. Observă alte câteva femei care-l priveau pe furiș pe Tab. „Staţi departe, doamnelor, este al meu”, se gândea ea; și totuși, nu era al ei.

El îi oferise alinare în momente de disperare. Fusese fermecător, atent și extrem de înțelegător. Dar ce îi spunea asta, de fapt? Doar că era drăguţ. În timpul excursiei în Mali, el ar fi putut fi cuprins de panica de a-și asuma angajamente: bărbaţii păţeau deseori asta. Ar fi putut să o refuze cu un clișeu oarecare – „a fost amuzant cât a fost, haide să lăsăm lucrurile așa cum sunt, nu sunt în căutarea unei relaţii” sau, cel mai rău dintre toate, „nu e vina ta, ci a mea”.

Și, gândindu-se la asta, Tamara realiză că îşi dorea cu disperare să aibă o relație cu el, că ar fi fost complet devastată dacă el ar fi simţit altfel.

Când se întoarse din nou, Tab se afla lângă ea. Faţa lui frumoasă o uimi: zâmbetul lui radia dragoste și fericire. Îndoielile și temerile ei se risipiră. Îşi reprimă dorința de a-și arunca braţele în jurul gâtului lui.

— Bună seara, spuse ea formal.

— Ce rochie minunată!

El părea gata să o sărute, așa că ea îi întinse mâna, iar el i-o strânse.

— Cum a fost în Mali? îl întrebă ea.

— Mi-a fost dor de tine.

— Mă bucur! Dar încetează să-mi mai zâmbești în felul ăsta. Nu vreau ca oamenii să afle că am devenit… apropiaţi. Eşti ofiţer de informaţii al altei

țări. Dexter va declanșa un scandal.

— Sunt doar foarte fericit să te văd.

— Și eu te ador! Dar acum dispari înainte ca oamenii să înceapă să observe.

— Desigur, zise el ridicând vocea. Trebuie să o felicit pe Shirley pentru ziua ei de naștere. Scuză-mă!

Făcu o mică plecăciune și se îndepărtă.

Imediat ce plecă, Tamara realiză că tocmai spusese „Și eu te ador”. „O, rahat, se gândi ea, e mult prea devreme!” Iar el nu-i spusese același lucru. Avea să se sperie.

Privind spre spatele minunat croit al costumului său, se întreba dacă nu cumva stricase totul.

Karim se apropie să discute cu ea; purta un costum nou, gri perlă, și o cravată de culoarea lavandei.

— Am aflat totul despre aventura ta, spuse el, privind-o într-un fel particular, de parcă n-ar mai fi văzut-o cu adevărat până atunci.

De la schimbul de focuri de pe pod, ea mai observase expresii similare și în privirile altor oameni. „Credeam că te cunosc, spunea fiecare privire, dar acum nu mai sunt convins”.

— Ce ai auzit? întrebă Tamara.

— Că, atunci când armata americană n-a reușit să nimerească pe nimeni, tu ai fost singura care a împușcat un terorist. E adevărat?

— Am avut o țintă ușoară.

— Ce făcea victima ta în momentul acela?

— Ațintea o pușcă de asalt spre mine, de la vreo douăzeci de metri distanță.

— Dar ți-ai păstrat calmul…

— Presupun.

— Și l-ai rănit… sau ce?

— A murit.

— Dumnezeule!

Tamara înțelese că se alăturase unei elite. Karim era impresionat. Ea nu considera acest lucru măgulitor: ar fi dorit să fie respectată pentru mintea ei, nu pentru calitățile de țintaș. Așa că direcționă conversația spre alt subiect.

— Ce se mai spune pe la palatul prezidențial?

— Generalul este foarte furios. Prietenii noștri americani au fost atacați. Tehnic, poate că atacatorii se aflau pe teritoriul Camerunului sau într-un fel

de țară a nimănui de la frontieră, dar soldații americani sunt oaspeții noștri, așa că suntem supărați.

Tamara observă cele două probleme pe care le sublinia Karim. În primul rând, Generalul se distanța cu fermitate de atacatori, afirmând cât era de furios. În al doilea rând, reieșea că aceștia nu erau neapărat din Ciad. Era de preferat întotdeauna să dai vina pe străini. Karim chiar sugera că nu se aflau pe teritoriul Ciadului. Tamara cunoștea aceste rahaturi – dar ea trebuia să adune informații, nu să se contrazică.

— Mă bucur să aud asta.

— Sunt sigur că știi că Sudanul se află în spatele atacului.

Tamara nu știa nimic de genul acesta.

— Strigătele „al-Bustan” sugerează ISGS.

Karim flutură din mână lejer.

— Un truc care să ne inducă în eroare, zise el.

— Atunci, tu la ce gândești? întrebă ea neutru.

— Atacul a fost pregătit de UFDD, cu sprijin din Sudan.

— Interesant, spuse Tamara.

Karim se aplecă mai aproape de ea.

— După ce ai omorât un terorist, trebuie să-i fi verificat arma.

— Sigur.

— Ce tip?

— O pușcă de asalt compactă.

— Firma Norinco?

— Da.

— Chinezească! zise Karim triumfător. Forțele armate sudaneze își cumpără toate armele din China.

De asemenea, ISGS avea arme Norinco pe care le obținea din aceeași sursă, armata sudaneză, dar Tamara nu sublinie acest lucru. Nici chiar Karim nu credea ceea ce spunea. Dar aceasta era linia pe care avea să o urmeze guvernul, iar Tamara pur și simplu o înregistră ca pe o informație utilă.

— Generalul va întreprinde vreo acțiune?

— Va spune lumii cine este responsabil pentru asta!

— Și cum va face asta?

— Plănuiește un discurs important în care va ataca rolul guvernului din Sudan în susținerea activităților subversive de aici, din Ciad.

— Un discurs important.

— Da.

— Când?

— Curând.

— Tu şi cu ceilalţi probabil că lucraţi deja la text.

— Absolut.

Tamara îşi alese cu grijă cuvintele.

— Casa Alba speră ca această situaţie să nu se agraveze. Nu dorim să vedem această regiune destabilizată.

— Desigur, desigur, şi noi gândim la fel – este ceva ce nu mai e nevoie să fie spus.

Tamara ezită. Avea ea curajul să facă ceea ce avea în minte? La naiba, da!

— Pentru preşedintele Green, ar fi de mare ajutor să vadă o ciornă a discursului din timp.

Urmă o pauză lungă.

Tamara presupuse că el era uluit de îndrăzneala solicitării ei, dar se gândea şi cât de util ar fi fost să obţină aprobarea americanilor.

Ea era şocată că el se gândea măcar la asta.

În cele din urmă, Karim spuse:

— Să văd ce pot să fac. Apoi se îndepărtă.

Tamara privi în jur şi observă o revărsare de culori. Acum, camera era plină ochi de femei care se întreceau care să fie mai strălucitoare. Uşile mari de la terasă erau deschise, aşa că oamenii puteau ieşi afară să fumeze. Cei de la Desert Funk cântau o variantă ritmată, africană, de cool jazz, dar zumzetul conversaţiilor, în arabă, franceză şi engleză, îneca sunetul formaţiei. Aerul condiţionat se lupta să facă faţă. Toată lumea se distra.

Shirley apăru alături de ea.

— Nu i-ai oferit prea mult timp lui Tabdar, Tamara.

Era perspicace.

— Se grăbea să-ţi spună „La mulţi ani”.

— Cu vreo două săptămâni în urmă, erai grămadă pe el la recepţia de la ambasada italiană.

Acum, când Tamara se gândi la asta, realiză că vorbise cu Tab multă vreme în seara aceea, deşi discutaseră în special despre Abdul. Se îndrăgostise de Tab de pe atunci, fără să-şi dea seama?

— N-am stat grămadă pe el, spuse ea. Discutam despre muncă.

Shirley ridică din umeri.

— Cum zici tu. Mă gândeam că a făcut ceva ce te-a jignit. V-aţi certat? Privi intens spre Tamara, apoi spuse: Nu, stai! E tocmai pe dos! Te prefaci.

Muşamalizezi povestea. Îşi coborî tonul: Te-ai culcat cu el?

Tamara nu ştia cum să răspundă la asta. Ar fi trebuit să spună: „Şi da, şi nu…”, ceea ce nu ar fi făcut decât să implice şi mai multe explicaţii.

Shirley părea frustrată, ceea ce era neobişnuit pentru ea.

— Cât de nepoliticos din partea mea să întreb! Îmi pare rău!

Tamara reuşi să închege o propoziţie coerentă.

— Dacă ar fi adevărat, nu ţi-aş spune ţie, pentru că atunci ar trebui să te rog să păstrezi secretul faţă de Nick şi Dexter, iar asta n-ar fi corect faţă de tine.

Shirley aprobă din cap.

— Pricep asta. Mulţumesc. Observă ceva în partea cealaltă a camerei şi spuse: Sunt chemată.

Tamara îi urmări privirea şi îl observă pe Nick chemând-o de la intrare. Alături de el, în picioare, se aflau doi bărbaţi în costume negre şi cu ochelari de soare. Era clar că erau gărzi de corp, dar ale cui?

Tamara o urmă pe Shirley în partea cealaltă a camerei.

Nick vorbea în grabă cu un aghiotant. Imediat ce Shirley ajunse lângă el, o luă de mână şi porni spre uşă.

O clipă mai târziu, intră Generalul.

Tamara nu-l văzuse niciodată pe preşedintele Ciadului în carne şi oase, dar îl recunoştea din fotografii. Era un bărbat cu umerii largi, în jur de şaizeci de ani, având capul ras şi pielea închisă la culoare; părea mai mult african decât arab. Purta un costum de afaceri în stil vestic şi câteva inele groase din aur. Un grup de bărbaţi şi femei îl urma.

Era zâmbitor şi părea într-o dispoziţie afabilă. Îi strânse mâna lui Nick, refuză un pahar de şampanie oferit de un chelner şi îi oferi lui Shirley un mic pachet, împachetat ca un cadou. Apoi începu să cânte în engleză: „Happy birthday to you…”

Anturajul lui i se alătură de la al doilea vers: „Happy birthday to you…

Privi în jur în expectativă şi mai multe persoane înţeleseră mesajul şi începură să cânte: „Happy birthday, dear Shirley…” Formaţia prinse tonul şi se alătură cântecului.

Până la sfârşit, toată lumea din sala de bal cânta: „Happy birthday to you!” Apoi aplaudară cu toţii.

„Bine, se gândi Tamara, cu siguranţă se pricepe să domine o sală”.

— Pot să-mi despachetez cadoul? întrebă Shirley.

— Sigur, dă-i drumul! zise Generalul. Vreau să mă asigur că îţi place.

De parcă ea i-ar fi spus dacă nu-i plăcea, se gândi Tamara.

Prinse privirea lui Karim, care-i aruncă o ocheadă cunoscătoare, și înțelese ce era în cadou.

Shirley ținea în mână o carte.

— Este minunat! spuse ea. Operele lui al-Khansa – poetul meu arab favorit –, traduse în engleză! Mulțumesc, domnule președinte!

— Știu că ești interesată de poezie, zise Generalul. Iar al-Khansa este unul dintre puținii poeți-femei.

— Este o alegere atât de înțeleaptă!

Generalul era mulțumit.

— Ai grijă, e puțin funestă, spuse el. Poemele sunt, în cea mai mare parte, elegii pentru moarte.

— Unele dintre cele mai mărețe poeme sunt triste, totuși, nu-i așa, domnule președinte?

— Adevărat.

Apoi îl luă pe Nick de braț și se îndepărtară de grup.

— Să discutăm puțin în liniște, dacă se poate, domnule ambasador.

— Desigur, răspunse Nick și începură să stea de vorbă cu voce joasă.

Shirley înțelese mesajul și se întoarse către cei din jurul ei, arătându-le tuturor cartea. Tamara nu-și dezvălui rolul în alegerea cadoului – poate că avea să îi spună lui Shirley într-o zi.

Generalul discută cu Nick timp de aproape cinci minute, apoi plecă. Petrecerea devenea din ce în ce mai animată. Toată lumea era emoționată pentru că președintele țării își făcuse apariția acolo.

Nick avea un aer oarecum solemn, se gândi Tamara, întrebându-se ce anume îi spusese Generalul.

Nimerind peste Drew, îi povesti despre conversația cu Bashir.

— Nu i-am spus nimic din ceea ce nu știa deja, spuse ea. Desigur, el ar putea să inventeze ceva, dar asta este o consecință inevitabilă a petrecerilor de la ambasadă.

— Mulțumesc pentru că m-ai informat, spuse Drew. Nu cred că avem de ce să ne îngrijorăm.

Logodnica lui Drew, Annette Cecil, care se afla alături de el, făcând parte din mica misiune britanică de la N’Djamena, spuse:

— După asta mergem la Bar Bisous. Vrei să vii și tu?

— Poate. Dacă pot să scap. Mulțumesc.

Tamara prinse privirea lui Shirley și văzu că părea abătută. Ce se putuse

întâmpla încât să-i strice dispoziția? Se duse la ea și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Îți amintești că ți-am spus că Generalul fusese de acord să susțină rezoluția de la Națiunile Unite a președintelui Green, referitoare la vânzările de armament?

— Da. Spuneai că Nick este foarte încântat.

— Generalul a venit aici ca să-l anunțe că s-a răzgândit.

— Rahat! Ce a determinat asta?

— Nick i-a tot adresat întrebarea asta, dar Generalul nu i-a dat decât răspunsuri evazive.

— Președintele Green a făcut ceva care să-l jignească pe General?

— Asta încercăm să ne dăm seama.

Un oaspete se apropie ca să-i mulțumească lui Shirley pentru petrecere, iar Karim o abordă pe Tamara.

— Sugestia ta pentru cadou a fost un mare succes! îi spuse el. Îți mulțumesc pentru sfat.

— Cu plăcere. Toată lumea a fost atât de încântată când a sosit Generalul…

— Ne vedem cândva în cursul săptămânii. Avem o întâlnire la cafea.

Pe când se pregătea să plece, ea îl opri.

— Karim, tu știi tot ce se întâmplă în orașul ăsta.

El păru flatat.

— Poate nu chiar totul…

— Generalul nu va vota rezoluția de la ONU a președintelui Green și nu putem să ne dăm seama de ce. La început, ne susținea. Știi cumva de ce s-a răzgândit?

— Știu, spuse Karim, dar nu îi oferi nicio explicație.

— Lui Nick i-ar fi de mare ajutor să știe.

— Ar trebui să-l întrebi pe ambasadorul Chinei.

Ăsta era un indiciu; Karim se mai relaxase puțin. Tamara insistă asupra subiectului.

— Desigur, înțeleg că poporul chinez este împotriva rezoluției noastre. Dar ce fel de presiune ar putea să exercite China încât să determine un prieten loial să schimbe tabăra?

Karim își frecă degetul mare de la mâna dreaptă de vârfurile celorlalte degete, făcând gestul internațional pentru bani.

— L-au mituit? întrebă Tamara.

Karim scutură din cap.

— Atunci, ce?

Karim era obligat acum să spună ceva, altfel doar ar fi părut că știe.

— De mai bine de un an deja, spuse el încet, chinezii lucrează la planul unui canal de la râul Congo până la lacul Ciad. Va fi cel mai mare proiect de infrastructură din istoria lumii.

— Am auzit despre el. Și…?

— Dacă votăm rezoluția americană, ei vor abandona imediat proiectul.

— Ah, zise Tamara. Asta explică lucrurile.

— Generalul este foarte interesat de canal, zise Karim.

„Așa și trebuie să fie, se gândi Tamara. Va salva milioane de vieți și va transforma cu totul Ciadul?

Însă asemenea proiecte puteau fi folosite pentru a exercita o presiune politică. Nu era nimic rău sau neobișnuit în asta. Alte țări, inclusiv Statele Unite, se foloseau de proiectele de ajutorare și de investițiile străine ca să-și întărească poziția: făcea parte din joc.

Dar ambasadorul trebuia să afle.

— Nu spune nimănui că știi de la mine, zise Karim, făcându-i cu ochiul Tamarei.

Ea privi în jur în căutarea lui Dexter sau a unor persoane sus-puse din CIA, cărora putea să le raporteze asta, dar plecaseră cu toții.

Apoi apăru Tab.

— Mulțumesc pentru această petrecere minunată, spuse el tare, apoi adăugă cu o voce mai scăzută: Îți amintești ce mi-ai spus cu vreo oră în urmă?

— Ce?

— Ai spus: „Te ador, dar acum dispari”.

Ea se simțea stânjenită.

— Îmi pare foarte rău. Eram nervoasă din cauza petrecerii. Și din cauza ta.

— Nu-ți cere scuze. Putem să luăm cina împreună?

— Mi-ar plăcea, dar nu putem pleca împreună.

— Unde ne întâlnim?

— Poți să treci să mă iei de la Bar Bisous? Am fost invitată acolo de Drew și Annette.

— Sigur.

— Nu intra! Sună-mă de afară, iar eu o să ies imediat.

— Bun plan! În felul ăsta e mai puțin probabil să fim văzuți.

El zâmbi şi plecă.

Tamara trebuia să transmită veştile pe care le aflase de la Karim. Ar fi putut să plece în căutarea lui Dexter, dar Nick părea atât de abătut, încât simţi că trebuia să-i spună imediat.

Când se apropie, el îi spuse:

— Mulţumesc pentru ajutorul din după-amiaza asta. Petrecerea a fost un succes uriaş.

El era sincer, dar Tamara îşi dădea seama că avea o greutate pe cap.

— Mă bucur, spuse ea pe un ton vioi. Tocmai am aflat ceva ce ai vrea să ştii, adăugă imediat.

— Spune-mi!

— Mă întrebam ce l-a făcut pe General să se răzgândească în legătură cu rezoluţia de la ONU.

— La fel şi eu.

Nick îşi trecu mâna prin păr.

— Chinezii îi şantajează cu un posibil proiect de multe miliarde de dolari pentru un canal între râul Congo şi lacul Ciad.

— Ştiu, spuse Nick. O, înţeleg… ameninţă că se vor retrage dacă Ciadul votează rezoluţia.

— Asta este ceea ce am auzit.

— Mi se pare corect. Ei bine, mă bucur că ştim, cel puţin. Nu sunt sigur însă dacă putem să facem ceva în legătură cu asta. Ne-au pus cu spatele la zid, zise el îndepărtându-se.

Sala se golea şi chelnerii deja strângeau. Tamara îl lăsă pe Nick să mediteze. Simţea că se descurcase bine descoperind atât de repede informaţia referitoare la schimbarea de atitudine a Generalului: problema unei eventuale soluţii ţinea acum de Nick şi de preşedintele Green, nu de ea.

Părăsi sala de bal şi traversă complexul. Era deja seară: soarele apusese şi aerul se răcorea. În apartamentul ei sună telefonul în timp ce se afla la duş. Dexter îi lăsă un mesaj prin care-i cerea să-l sune înapoi. Probabil că urma să o felicite. Asta putea însă să aştepte până dimineaţă: era nerăbdătoare să-l vadă pe Tab. Nu îl sună înapoi.

Îşi puse lenjerie curată şi se îmbrăcă în blugi, o cămaşă purpurie şi o jachetă scurtă, din piele. Apoi chemă o maşină.

Afară erau câteva persoane care aşteptau o maşină: Drew şi Annette, Dexter şi Daisy, adjunctul lui Dexter, Michael Olson, şi doi juniori de la secţia CIA, Dean şi Leila. Drew şi Annette sugerară să împartă maşina cu

Tamara, iar ea se declară de acord imediat.

Dexter avea fața ușor roșie de la excesul de șampanie.

— Te-am sunat, îi spuse el acuzator.

— Tocmai mă pregăteam să te sun, minți ea.

Nu părea însă că avea de gând să o felicite.

— Am o întrebare pentru tine, îi zise el.

— Bine.

— Cine dracu' te crezi? zise el ridicând vocea.

Ea fu atât de uluită, încât făcu un pas înapoi, simțind cum i se înroșește gâtul. Cei care stăteau prin preajmă păreau jenați.

— Ce am făcut? zise ea pe un ton scăzut, în speranța că și el va face la fel. Însă nu funcționă.

— L-ai informat pe ambasador! tună el. Asta nu e treaba ta. Eu îl informez pe ambasador și, dacă nu pot eu, o face Michael. Tu ești cu vreo douăzeci de poziții mai jos în nenorocitul de lanț ierarhic!

Cum putea să-i facă asta de față cu atâția colegi?

— Nu l-am informat pe ambasador, spuse ea. Dar, imediat ce vorbele îi ieșiră din gură, înțelese că, de fapt, asta făcuse. O, te referi la General!

Scuturând din cap și adoptând o voce sarcastică, el spuse:

— Da, ai dreptate, mă refer la nenorocitul de General.

Daisy spuse încet:

— Dexter, nu aici!

El își ignoră soția și, cu mâinile în șold, privi războinic spre Tamara și spuse:

— Ei, bine?

El avea dreptate, teoretic vorbind, dar urmarea protocolului ar fi dus la o pierdere de vreme.

— Nick era disperat și nedumerit, iar eu, din întâmplare, am aflat exact ceea ce avea nevoie să știe, spuse ea. M-am gândit că ar trebui să primească informația imediat.

— Iar tu vei putea să emiți astfel de judecăți doar dacă te vor promova șeful secției, ceea ce acum nu ești și nici nu vei ajunge vreodată, dacă voi avea vreun cuvânt de spus.

Era adevărat că informațiile trebuiau să fie evaluate înainte să le fie transmise politicienilor. Rapoartele nefiltrate nu erau de încredere și puteau să-i conducă pe căi greșite. Oamenii cu vechime din agenție evaluau și verificau seriozitatea sursei, comparau rapoartele între ele și puneau

informațiile în context, apoi le înmânau politicienilor cele mai bune evaluări ale lor. Rareori împărtășeau date brute, dacă puteau evita asta.

Pe de altă parte, acesta era un caz simplu. Nick era un diplomat cu experiență, care nu prea avea nevoie să i se aducă aminte că rapoartele de informații nu erau întotdeauna corecte. Nu se produsese niciun rău.

Tamara presupunea că furia lui Dexter era alimentată de faptul că departamentul lui avusese parte de un mic succes, dar el nu primea niciun credit. Dar nu avea rost să se certe cu Dexter. El era șeful și avea dreptate să insiste asupra protocolului. Ea trebuia să înghită totul.

Când limuzina lui sosi, șoferul deschise ușa și Daisy se urcă cu un aer îngrozit.

— Îmi pare rău, spuse Tamara. Am acționat impulsiv. Nu se va mai întâmpla.

— Ar fi bine să nu se mai întâmple, zise Dexter, apoi se urcă în mașină.

•

Trei ore mai târziu, Tamara uitase complet de existența lui Dexter.

Își trecea vârfurile degetelor peste linia bărbiei lui Tab, o curbă grațioasă ce mergea de la o ureche la cealaltă. Era bucuroasă că el nu purta barbă.

Apartamentul lui era luminat difuz de o singură lampă de masă. Canapeaua era generoasă și moale. Un cvartet de pian cânta încet – Brahms, se gândi ea.

El îi luă mâna și i-o sărută, trecându-și buzele cu blândețe peste pielea ei, gustând-o, explorându-i degetele, palmele și apoi zonele moi de la încheietură.

Tamara își aruncă pantofii, iar el făcu la fel. Nu purta șosete. Părea că tot ce ținea de el era elegant și proporțional. Trebuia să existe un defect, își spuse în sinea ei. În următoarea oră avea să-l vadă complet dezbrăcat. Poate că avea un buric prea mare… sau o altă ciudățenie.

„Ar trebui să fiu puțin încordată acum”, se gândea ea. El ar fi putut să fie o dezamăgire: insensibil, sau prea grăbit, sau cu dorințe ciudate. Uneori, când sexul mergea prost, un bărbat putea să devină furios și abuziv sau să dea vina pe femeie. Ea suferise două experiențe neplăcute și auzise despre multe altele de la prietenele ei. Dar se simțea relaxată. Instinctul îi spunea că nu trebuia să-și facă griji în legătură cu Tab.

Îi descheie cămașa, simțind bumbacul aspru și căldura trupului lui. El își scosese cravata cu câteva ore în urmă. Ea simți miros de lemn de santal, o apă de colonie de modă veche. Îl sărută pe piept, atingându-i sfârcurile mari,

maronii. Auzi un oftat de plăcere, pe care îl interpretă ca pe un semn, şi atunci le sărută. El o mângâie pe păr.

Când ea se trase înapoi, el spuse:

— Aş putea să rezist astfel mult şi bine. De ce te-ai oprit?

Ea începu să-şi descheie cămaşa purpurie.

— Pentru că vreau ca tu să-mi faci acelaşi lucru, spuse ea. E în regulă?

— O, Doamne, spuse el.

CAPITOLUL 9

Preşedintele Green discuta veştile proaste cu ministrul de externe, Chester Jackson. Deşi arăta ca un profesor de colegiu, în costumul lui înspicat şi cu cravata tricotată, când se aşeză pe canapea, alături de Pauline, ea observă ceva alb la încheietura lui stângă.

— Ce ceas e acela, Chess? îl întrebă ea.

În mod normal, el purta un ceas Longines subţire, cu o curea maro din piele de aligator.

El îşi ridică mâneca şi lăsă la vedere un ceas complet alb, Swatch Day-Date, cu o curea de plastic.

— Un cadou de la nepoata mea, explică el.

— Ceea ce-l face să fie cu mult mai valoros decât orice ai putea să cumperi dintr-un magazin de bijuterii.

— Exact.

Ea râse.

— Îmi plac bărbaţii cu priorităţi corecte.

Chess era un om politic viclean, practic, cu o prejudecată conservatoare referitoare la câinii adormiţi care trebuiau lăsaţi în pace. Înainte să intre în politică, fusese partener senior la o firmă de avocatură din Washington, specializată în Drept internaţional. Lui Pauline îi plăceau informările lui seci, concise, fără risipă de cuvinte.

— S-ar putea să pierdem votul de astăzi de la ONU, spuse el. Ai primit deja cifrele în raportul de la Josh.

Ambasadorul american la Naţiunile Unite era Joshua Woodward.

— Sprijinul nostru s-a micşorat. Cele mai multe dintre ţările neutre care au promis iniţial să ne susţină spun acum că se vor abţine sau chiar că vor vota

împotrivă. Îmi pare rău.

— La dracu', spuse Pauline.

Treaba păruse îndoielnică încă din timpul weekendului şi se simţea descurajată văzând că temerile ei se adevereau.

Chess continuă:

— Chinezii au câştigat voturile multora cu ameninţarea că îşi vor retrage investiţiile.

Vicepreşedintele Milton Lapierre era aşezat în faţa lui Pauline, jucându-se cu eşarfa purpurie pe care o purta atunci când intrase. El spuse indignat:

— Ar trebui să facem şi noi acelaşi lucru – să ne folosim programele de ajutor extern ca pârghie. Oamenii pe care-i ajutăm ar trebui să ne ajute!

Cu accentul lui sudist, cuvântul „help"[{2}] suna ca *hay ulp.*

— Iar dacă nu ne ajută… să se ducă dracului! *Hail*!

Chess scutură din cap răbdător.

— O mare parte din ajutorul nostru este legat de achiziţionarea de produse de la producătorii americani, aşa că, dacă retragem ajutoarele, dăm de necaz cu propriii noştri oameni de afaceri.

— Rezoluţia asta n-a fost o idee atât de strălucită, zise Pauline.

— La vremea respectivă, toţi am considerat că este un plan bun, zise Chess.

— Decât să pierdem votul, aş prefera să retrag rezoluţia.

— Să o suspendăm. Putem spune că este o amânare ca să discutăm amendamentele. O putem suspenda pentru cât timp este necesar.

— Bine, Chess, dar mi se rupe inima atunci când aud că un copil dintr-o familie americană, sarea pământului, cum este familia Ackerman, tocmai a fost ucis de un terorist cu o puşcă chinezească. Nu vreau să renunţ la asta. Vreau să mă asigur că chinezii ştiu că există un preţ pentru ceea ce fac ei. Nu vor scăpa din asta cu faţa curată.

— Ai putea să protestezi la ambasadorul chinez.

— Cu siguranţă o voi face.

— Ambasadorul va spune că chinezii vând arme forţelor armate sudaneze şi că nu este, cu adevărat, vina Chinei dacă sudanezii le vând la ISGS.

— În timp ce guvernul chinez şi cel sudanez închid ochii.

Chess încuviinţă din cap.

— Imaginează-ţi ce s-ar spune despre noi dacă ofiţerii armatei afgane le-ar vinde arme americane rebelilor anti-Beijing de dincolo de frontieră, în provincia Xinjiang.

— Guvernul chinez ar putea să ne acuze că încercăm să-l destabilizăm.

— Doamnă preşedinte, dacă vrem să pedepsim China, de ce nu întărim sancţiunile împotriva Coreei de Nord?

— Asta îi va costa ceva bani pe chinezi, dar nu foarte mulţi.

— Nu, dar va arăta lumii că, de fapt, China ignoră sancţiunile ONU, iar asta îi va face de râs. Şi dacă protestează, nu va face decât să dovedească ceea ce spunem noi.

— Foarte alunecos, Chess. Îmi place.

— Şi nu avem nevoie de votul ONU, pentru că ONU a impus deja restricţii pentru Coreea de Nord. Tot ce trebuie să facem este să punem în aplicare regulile existente.

— De exemplu?

— Documentele de import-export sunt publicate pe internet şi, dacă le cercetăm cu atenţie, putem spune care dintre ele sunt false.

— Cum?

— Îţi dau un exemplu. Coreea de Nord produce acordeoane de bună calitate şi ieftine. În trecut, le exportau în toată lumea, dar acum nu mai pot. Vei descoperi însă că anul trecut o anumită provincie din China a importat 433 de bucăţi şi, în acelaşi an, China a exportat în Italia exact 433 de acordeoane, inscripţionate *Made in China.*

Pauline râse.

Chess spuse:

— Nu este cine ştie ce filosofie, trebuie doar să facem o muncă de detectivi.

— Altceva?

— Multe. Monitorizarea transferurilor de marfă de pe navă pe navă în largul mării – ceva ce, acum, putem să facem din satelit. Să îngreunăm, pentru Coreea de Nord, demersul de a-şi accesa rezervele de valută forte. Le creăm probleme naţiunilor suspectate de încălcarea sancţiunilor.

— La naiba, haide să o facem, spuse Pauline.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Lizzie deschise uşa şi spuse:

— Domnul Chakraborty ar dori să vă vorbească.

— Intră, Sandip.

Sandip Chakraborty, directorul de comunicare, era un tânăr strălucit, bengali-american, care purta costum şi tenişi, o tendinţă la modă printre cei din personalul guvernamental de la Washington. Spuse:

— James Moore ține un discurs important în seara asta, la Greenville, South Carolina, și am auzit că va vorbi despre rezoluția de la Națiunile Unite. Mă gândeam că ai vrea să știi.

— Pune pe CNN, te rog! zise Pauline.

Sandip porni televizorul și Moore își făcu apariția pe ecran.

Avea șaizeci de ani, cu zece ani mai mult decât Pauline, trăsături dure, părul blond și încărunțit și o tunsoare militară. Sacoul costumului său era în stil western, având cusături în formă de V pe umeri și pe capacele buzunarelor.

Milt spuse disprețuitor:

— Doar pentru că vii din sud nu înseamnă că trebuie să te îmbraci ca un rahat.

— Și-a făcut averea din petrol, nu din vite, zise Chess.

— Pun pariu că are un cal numit Trigger.

— Dar privește, spuse Pauline. Uite cum îl iubesc!

Moore strângea mâinile cumpărătorilor pe o stradă luminată de soare. Mulțimea din jurul lui făcea selfie-uri cu telefoanele mobile. „În partea asta, Jimmy! Privește spre mine! Zâmbește, zâmbește!” În special femeile erau încântate să se afle în preajma lui.

El nu se mai oprea din vorbit, spunând întruna: „Ce mai faci? Mă bucur să te văd. Salut! Mulțumesc pentru sprijin – să fii sigur că apreciez asta!”

O femeie tânără împinse un microfon în fața lui și spuse:

— Vei condamna China pentru că le vinde arme teroriștilor în discursul din seara asta?

— Am să pun la punct discuțiile despre vânzările de arme, doamnă.

— Dar ce vei spune?

Moore îi oferi un zâmbet strengăresc.

— Ei bine, doamnă, dacă îți spun acum, nimeni nu va mai avea nevoie să vină să mă vadă când voi vorbi mai târziu, nu-i așa?

Pauline spuse:

— Închide-l!

Ecranul se întunecă.

— Omul ăsta e o glumă umblătoare! zise Chess.

— Dar face un rol mare, spuse Milt.

Lizzie privi înăuntru și spuse:

— Domnul Green este aici, doamnă.

Pauline se ridică, iar ceilalți o urmară. Ea spuse:

— N-am terminat cu asta. Haideți să ne întâlnim mâine-dimineață în sala de conferințe! Veniți cu idei de a le arăta chinezilor că nu ne-am dat bătuți.

Plecară toți și intră Gerry. Purta un costum bleumarin elegant și o cravată cu dungi. El intra rareori în Biroul Oval.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Pauline.

— Mda, spuse el, și se așează în fața ei.

Milt își lăsase eșarfa purpurie pe scaun și Gerry o ridică, așezând-o pe brațul canapelei.

— Directorul de la școala Pippei a venit la mine la birou în după-amiaza asta.

Retragerea lui Gerry din domeniul juridic nu era completă. Vechea lui firmă îi oferise un birou micuț, dar luxos, la etajul partenerilor, teoretic pentru ca el să-l folosească pentru munca fundației. Dar el le oferea adesea sfaturi – neoficial și neplătit – și, pentru firmă, era un avantaj să-l aibă la dispoziție pe soțul președintelui. Pauline nu prea era de acord cu acest aranjament, dar se hotărâse să nu se certe pe tema asta.

— Doamna Judd? zise ea. Nu mi-ai spus că te întâlnești cu ea.

— Nu știam. Și-a făcut o programare folosindu-se de numele de dinainte de căsătorie, domnișoara Jenks.

Lui Pauline tot i se părea ciudat, dar nu asta era problema importantă.

— Pippa are din nou necazuri?

— Se pare că fumează marijuana.

Lui Pauline nu-i venea să creadă.

— La școală?

— Nu. Pentru asta ar fi fost exmatriculată imediat. Au o politică ce presupune toleranță zero, fără excepții. Dar nu e atât de grav. A făcut-o în afara spațiului școlii și în afara orelor, atunci când s-a dus la petrecerea lui Cindy Riley.

— Dar presupun că doamna Judd a aflat cumva și nu poate să ignore raportul, deși Pippa nu a încălcat, de fapt, regulile școlii.

— Exact.

— Fir-ar! De ce nu pot copiii să treacă de la copilărie direct la stadiul de adult responsabil, fără dificila etapă a adolescenței?

— Unii reușesc.

Probabil că Gerry reușise, se gândi Pauline.

— Ce vrea doamna Judd să facem noi?

— Să o convingem pe Pippa să nu mai fumeze iarbă! spuse Gerry.

— De acord, răspunse Pauline, gândindu-se însă: „Cum naiba o să fac asta? Nu pot nici măcar să o conving să-şi adune şosetele de pe podea şi să le pună în coşul de rufe murdare!”

Apoi se auzi vocea lui Milt:

— Mă iertaţi! Mi-am uitat eşarfa.

Pauline ridică privirea uluită. Nu auzise uşa deschizându-se.

Milton îşi luă eşarfa.

Lizzie privi înăuntru şi spuse:

— Pot să vă aduc o ceaşcă de cafea sau altceva, domnule Green?

— Nu, mulţumesc.

Lizzie îl observă pe Milt şi se încruntă.

— Domnule vicepreşedinte! Nu v-am văzut când v-aţi întors. Era treaba ei să oprească vizitatorii care voiau să ajungă în Biroul Oval şi era enervată că cineva se strecurase fără ştiinţa ei. Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

Pauline se întreba cât de mult auzise Milt din conversaţia ei cu Gerry. Nu prea mult, cu siguranţă. Oricum, nu avea ce să facă în legătură cu asta.

Milt ridică eşarfa purpurie, în chip de explicaţie, apoi spuse:

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, doamnă preşedinte.

Plecă repede, fără să mai adauge nimic.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, doamnă preşedinte, zise Lizzie jenată.

— Nu e vina ta, Lizzie, spuse Pauline. Acum vom merge la reşedinţă. Unde este Pippa?

— În camera ei, îşi face temele.

Serviciul secret ştia întotdeauna unde se afla oricare dintre ei şi o ţineau la curent pe Lizzie.

Pauline şi Gerry părăsiră împreună Biroul Oval şi porniră pe drumul sinuos din Grădina de Trandafiri, sub razele târzii ale soarelui. Ajunşi la reşedinţă, urcară scările la nivelul al doilea şi se duseră în dormitorul Pippei.

Pauline observă că afişul cu urşi polari care se aflase deasupra patului ei fusese înlocuit cu fotografia unui băiat drăguţ cu o chitară – probabil o vedetă, deşi Pauline nu o recunoştea.

Pippa era aşezată pe pat, cu picioarele încrucişate, îmbrăcată în blugi şi în hanorac, cu laptopul în faţă. Ridică privirea şi spuse:

— Ce e?

Pauline se aşează pe un scaun.

— Doamna Judd a trecut să-l vadă pe tatăl tău în după-amiaza asta.

— Ce dorea bătrâna Judders? Să provoace necazuri, presupun, după expresiile voastre.

— Spunea că ai fumat iarbă.

— De unde dracu' ar putea ea să știe așa ceva?

— Nu înjura, te rog! Se pare că s-a întâmplat la petrecerea lui Cindy Riley.

— Ce dobitoc i-a spus?

Pauline se gândi: „Cum poate să arate atât de dulce și să vorbească atât de urât?"

Gerald spuse calm:

— Pippa, pui întrebările greșite. Nu contează cum a aflat doamna Judd.

— Nu e treaba ei ce fac în afara școlii.

— Ea nu vede lucrurile astfel – și nici noi.

Pippa oftă teatral și închise capacul laptopului.

— Ce vreți să fac?

Pauline își amintea cum o născuse pe Pippa. Își dorise atât de mult un copil… și o duruse atât de tare… Încă își iubea copilul din toată inima și încă o durea.

Gerry răspunse la întrebarea obraznică a Pippei:

— Să nu mai fumezi marijuana.

— Toată lumea fumează, tată! Este legal în DC și în jumătate din lume!

— Nu-ți face bine!

— Nu e la fel de rea ca alcoolul, iar tu bei vin.

Pauline spuse:

— Sunt de acord. Dar școala ta o interzice.

— Sunt proști!

— Nu sunt, dar asta nu are nicio importanță, chiar dacă ar fi. Ei scriu regulile. Dacă doamna Judd hotărăște că ai o influență proastă asupra celorlalți elevi, are dreptul să te exmatriculeze. Și asta este ceea ce se va întâmpla dacă nu îți schimbi comportamentul.

— Nu-mi pasă!

Pauline se ridică.

— Presupun că nici mie. Ești prea mare ca să ți se spună, așa că eu nu te mai pot proteja de consecințele greșelilor tale pentru multă vreme.

Pippa părea speriată. Conversația luase o întorsătură la care nu se așteptase.

— Despre ce vorbești?

— Dacă vei fi dată afară, va trebui să faci școala acasă. Nu are niciun rost

să te trimitem la o altă şcoală, la care poţi să ajungi în acelaşi gen de necaz. Pauline nu plănuise să spună asta, dar observă acum că era necesar. Vom angaja probabil doi profesori, care îţi vor da lecţii chiar aici şi te vor ajuta să treci examenele. O să-ţi lipsească prietenii, dar… ghinion! Seara ţi se va permite să ieşi, dar sub supraveghere, dacă te comporţi bine şi înveţi din greu.

— Este atât de rău!

— Se numeşte dragoste dură. Ea privi spre Gerry şi adăugă: Am terminat aici!

El răspunse:

— O să mai rămân câteva minute cu Pippa.

Pauline îl privi timp de câteva clipe, apoi ieşi din cameră.

Se duse în dormitorul Lincoln, cel pe care-l folosea dacă trebuia să vină foarte târziu sau să se trezească devreme şi nu dorea să-l deranjeze pe Gerry din somn, ceea ce se întâmpla deseori.

De ce se simţea trădată? Pippa fusese sfidătoare, aşa că Pauline îi vorbise cu fermitate. Totuşi, Gerry rămăsese în urmă, fără îndoială ca să îndulcească impactul mustrărilor lui Pauline. Ei nu prea reuşeau să se pună de acord. Era ceva nou? Când ajunseseră pentru prima dată împreună, ea fusese uluită de cât de asemănător gândeau amândoi. Dar acum, când se gândea la trecut, înţelegea că fuseseră adesea în dezacord în privinţa Pippei.

Totul începuse dinainte să se nască ea. Pauline dorise să nască în cel mai natural mod posibil. Gerry ar fi vrut ca fiica lui să se nască într-o maternitate de cea mai înaltă clasă, cu tot echipamentul de înaltă tehnologie cunoscut de ştiinţa medicală. Pauline nu renunţase la ideea ei iniţială şi Gerry acceptase planurile ei de a naşte acasă; apoi însă, când contracţiile deveniseră foarte grave, el chemase o ambulanţă şi Pauline fusese prea afectată ca să-şi mai susţină punctul de vedere. Se simţise trădată, dar în emoţia şi provocarea aduse de îngrijirea unui nou-născut, nu îl înfruntase niciodată în legătură cu asta.

Dezacordul era mai mare în zilele acelea? Cu siguranţă tendinţa lui de a da vina pe ea pentru ceea ce mergea rău părea ceva nou.

Două minute mai târziu, el intră şi spuse:

— Mă gândeam că s-ar putea să te găsesc aici.

Ea spuse imediat:

— Pentru ce ai făcut asta?

— Să o consolez pe Pippa?

— Să mă subminezi!

— Mă gândeam că are nevoie de puţină atenţie tandră, iubitoare…

— Uite ce e! Putem să fim severi sau să fim indulgenţi, dar cel mai rău lucru este să fim divizaţi. Mesajele amestecate nu vor face decât să o ameţească, iar un copil confuz este un copil nefericit.

— Atunci, trebuie să stabilim dinainte cum plănuim să tratăm cu ea.

— Asta am făcut! Tu ai spus că trebuie să o oprim să mai fumeze droguri, iar eu am fost de acord.

— Nu aşa a fost, rosti el iritat. Eu ţi-am zis că doamna Judd dorea ca ea să înceteze să mai facă asta, iar tu ai decis că trebuie să o forţăm imediat. Eu n-am fost consultat.

— Credeai că ar trebui să o lăsăm să continue?

— Mi-ar fi plăcut, pur şi simplu, să discut despre asta cu ea mai degrabă decât să îi ordon.

— Este prea mare ca să se supună sau ca să mai asculte sfaturile noastre. Tot ce putem face este să o avertizăm în legătură cu eventualele consecinţe. Şi asta am făcut!

— Dar ai speriat-o.

— Bine!

Din afara uşii, o voce rosti:

— Cina este gata, doamnă preşedinte!

Porniră pe holul central spre sufragerie, aflată la capătul dinspre vest al clădirii, în apropierea bucătăriei. În mijloc se afla o masă rotundă şi mică şi două ferestre înalte, cu vedere spre peluza nordică şi fântâna acesteia. Pippa intră un minut mai târziu.

În timp ce lua prima îmbucătură de creveţi pane, lui Pauline îi sună telefonul. Era Sandip Chakraborty. Ea se ridică în picioare, se îndepărtă de masă şi se întoarse cu spatele.

— Ce este, Sandip?

— James Moore a aflat despre amânarea rezoluţiei. Acum este pe CNN. Poate vrei să arunci o privire. Se ia tare de asta.

— Bine. Rămâi pe fir. Ea li se adresă celorlalţi: Scuzaţi-mă un minut.

Alături de sufragerie se afla o cameră mică, cunoscută drept salonul de frumuseţe, pe care însă Pauline nu o folosea în acest scop. Oricum, avea un televizor pe care ea îl porni imediat.

Moore se afla într-o sală de baschet, plină cu suporteri de-ai săi. Stătea în picioare pe o scenă, cu un microfon în mână, şi vorbea fără notiţe. Purta cizme de cowboy cu vârf ascuţit. În spatele lui se afla un fundal cu stele şi

dungi.

— Să vedem! Câţi dintre oamenii de treabă din această sală ar putea să spună că preşedintele Green n-ar trebui să-şi pună speranţele în Naţiunile Unite? spunea el.

Camera trecu peste public; cei mai mulţi participant erau îmbrăcaţi lejer, având inscripţia „Jimmy” pe tricouri şi şepci de baseball.

— O! spuse Moore. Toţi aveţi mâinile ridicate! Cei din public râseră. Deci, ceea ce spunem este că oricare dintre noi ar fi putut să o îndrume pe Pauline! Coborî de pe scenă şi privi în auditorium. Văd aici, în faţă, nişte copii mici, cu mâinile ridicate. Camera se deplasă rapid spre rândul din faţă. Ei bine, poate chiar şi ei ar fi putut să-i spună asta!

Era ca un comedian de stand-up, făcând pauze în momentele cele mai potrivite.

— Acum, dacă decideţi să mă alegeţi pe mine preşedinte… Urmă o rundă lungă de aplauze pentru modestia cuvintelor „dacă decideţi”. Daţi-mi voie să vă spun cum aş vorbi cu preşedintele Chinei! Făcu o pauză. Nu vă faceţi griji. Nu va dura mult. Pauză pentru râsete. Îi voi spune: „Puteţi proceda oricum doriţi, domnule preşedinte –, dar data viitoare când mă vedeţi venind, aţi face bine să fugiţi!”

Uralele erau asurzitoare.

Pauline opri sunetul şi spuse la telefon:

— Ce crezi, Sandip?

— E o porcărie, dar e al naibii de bun!

— Ar trebui să răspundem?

— Nu imediat. N-am face decât să ne asigurăm că clipul va rula mâine toată ziua. Aşteaptă până când avem o muniţie bună.

— Mulţumesc, Sandip. Noapte bună!

Pauline încheie convorbirea şi reveni în sufragerie. Apetitivele fuseseră îndepărtate şi pe masă se afla felul principal – pui prăjit.

— Îmi pare rău, le spuse ea lui Gerry şi Pippei. Ştiţi cum este.

— Cowboy-ul acela îţi face probleme? o întrebă Gerry.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

— Bine.

După cină, serviră cafeaua în Salonul de Est şi reluară discuţia.

Gerry spuse:

— Eu tot cred că nevoia cea mai mare a Pippei este să-şi vadă mama mai des.

Pauline trebuia să înfrunte asta. Răspunse:

— Tu știi cât de mult îmi doresc să fac asta și mai știi și de ce nu pot.

— Păcat…

— Ai spus-o deja de două ori.

El ridică din umeri.

— Cred că e adevărat.

— Trebuie să te întreb de ce continui să o spui când știi că nu pot face nimic în legătură cu asta.

— Dă-mi voie să ghicesc: ai o teorie.

— Ei bine, tot ceea ce reușești să faci este să dai vina pe mine.

— Aici nu e vorba despre vinovăție.

— E greu să văd vreun alt scop.

— Tu poți să crezi ce-ți place, dar eu consider că Pippa are nevoie de mai multă atenție din partea mamei ei.

După ce își termină cafeaua, apucă telecomanda televizorului.

Pauline se întoarse în aripa de vest și intră în birou ca să lucreze. Se simțea frustrată. O rezoluție la ONU chiar nu era mare lucru, dar nu fusese capabilă să o obțină. Spera ca planul lui Chess de întărire a sancțiunilor pentru Coreea de Nord să dea ceva roade.

Ar fi trebuit să analizeze o sinteză a legii bugetului de apărare anual, dar, singură în camera micuță, la o oră târzie din noapte, își lăsă gândurile să hoinărească. Poate că Gerry – nu Pippa – era cel care avea nevoie să o vadă mai mult pe Pauline. Poate că el îi atribuia Pippei sentimentele de respingere pe care le simțea el însuși. Era genul de lucruri pe care le-ar fi spus un psiholog.

Gerry părea să fie independent, dar Pauline știa că putea să aibă anumite nevoi. Poate că el își dorea să o vadă mai mult. Nu era vorba de sex: la scurtă vreme după ce se căsătoriseră, intraseră într-o rutină, ajungând să facă dragoste o dată pe săptămână, de obicei în diminețile de duminică, iar asta părea suficient pentru el. Lui Pauline i-ar fi plăcut mai mult, dar ea oricum nu prea avea timp. În orice caz, Gerry avea și alte nevoi în afară de sex. El dorea să fie susținut mental. Trebuia să i se spună că era minunat. „Ar trebui să fac asta mai des”, se gândi Pauline.

Oftă. Întreaga lume își dorea să-i capteze mai mult atenția.

Și-ar fi dorit ca Gerry să fi fost mai optimist. Poate că Pippa avea să îi devină un prieten care să-l susțină într-o zi, dar vremea aceea părea să fie foarte departe.

„Eu trebuie să-i susţin pe toţi ceilalţi, se gândi ea, compătimindu-se sincer. Desigur, asta fac, de-aia sunt preşedinte. Nu mai fi aşa de plângăcioasă, Pauline”, se gândi ea, apoi îşi îndreptă atenţia către bugetul apărării.

CAPITOLUL 10

Clubul de noapte Bourbon Street fusese ultima şansă a lui Kiah de a-şi câştiga traiul în Ciad, ştia asta. Dar eşuase. „Sunt o prostituată ratată, se gândi ea. Ar trebui să-mi fie ruşine sau să fiu mândră?”

Ar fi putut să-şi dea seama ce însemna, cu adevărat, slujba aceea. Fatima îi oferise casă, mâncare, uniformă şi chiar un ajutor în îngrijirea copilului: nimeni n-ar fi făcut toate astea doar ca să angajeze chelneriţe. Kiah fusese naivă.

Ar fi trebuit oare să rămână acolo? Tânăra Zariah rămăsese. Dar Zariah păruse mulţumită de munca asta. O considera incitantă şi strălucitoare, iar banii pe care-i câştigase în prima ei noapte erau mai mulţi decât ţinuse vreodată în mână. „Dacă Zariah poate să o facă, îşi spuse Kiah, de ce nu pot şi eu?” Mai făcuse sex înainte, de multe ori chiar, deşi doar cu Salim. Nu-i făcea rău. Existau metode ca să nu rămână însărcinată. Prostituatele aveau de-a face cu bărbaţi neplăcuţi, dar şi cu bărbaţi drăguţi, însă orice femeie trebuia uneori să fie zâmbitoare şi fermecătoare cu bărbaţii neciopliţi. Fusese mofturoasă sau laşă? Renunţase la oportunitatea de a se întreţine pe sine şi pe copilul ei? Întrebarea era inutilă: nu putea să facă asta şi n-avea să poată niciodată.

Singura ei speranţă rămânea Hakim cu autobuzul lui.

Pretenţiile ei puteau să o ucidă. Ar fi putut să moară în timpul călătoriei, cu mult înainte de a ajunge la destinaţia ei de vis, Franţa. Îşi imagina cu uşurinţă cum şi-ar fi abandonat Hakim toţi pasagerii dacă ar fi crezut că putea să scape cu banii. Chiar şi dacă se dovedea cinstit, un lucru atât de banal precum o defecţiune putea deveni fatal în deşert. În plus, oamenii spuneau că traficanţii foloseau uneori bărci mici şi periculoase pentru transportul peste Marea Mediterană.

Dacă avea să moară însă, poate că aşa trebuia să fie: nu putea să facă ceea ce nu era menită să facă.

Se descotorosise de cele câteva bunuri ale ei, oferindu-le celorlalte neveste

din sat: saltele, oale de gătit, borcane, covoare şi perne. Le chemase pe toate în casa ei, le anunţase ce avea să primească fiecare şi le spusese că puteau să ia lucrurile imediat ce pleca ea.

Noaptea rămase trează, gândindu-se la tot ce trăise în casa aceea. Acolo se culcase pentru prima oară cu Salim. Acolo îl născuse pe Naji, pe acea podea, şi toată lumea din sat o auzise strigând de durere. Acolo fusese când îi aduseseră trupul lui Salim şi îl aşezaseră cu blândeţe pe covor, iar ea se aruncase peste el şi îl sărutase, de parcă dragostea ei ar fi putut să-l aducă înapoi la viaţă.

În ziua dinaintea celei în care trebuia să plece autobuzul, se trezi înaintea zorilor. Puse câteva haine într-un sac, împreună cu mai multe bucăţi de mâncare care nu avea să se strice: peşte afumat, fructe uscate şi carne de oaie sărată. Privi prin cameră şi îşi luă la revedere de la casa ei.

Plecă de acasă la ivirea zorilor, cu sacul într-o mână şi cu Naji pe şoldul celălalt. La marginea satului tăcut, privi înapoi spre acoperişurile din frunze de palmier. Se născuse şi trăise acolo, toţi cei douăzeci de ani ai săi. Privi spre lacul ce devenea tot mai mic. În lumina argintie, suprafaţa apei era calmă şi nemişcată ca moartea. N-avea să-l mai vadă niciodată.

Trecu prin satul lui Yusuf şi Azra fără să se oprească.

După o oră, Naji deveni prea greu şi ea trebui să se oprească să se odihnească. După aceea, fu nevoită să se oprească des şi înaintarea ei deveni lentă.

În arşiţa zilei, făcu o altă pauză mai lungă într-un sat şi se aşeză la umbra unui pâlc de curmali. Îl alăptă pe Naji, apoi bău nişte apă şi mâncă o felie de carne sărată. Naji dormi timp de o oră. Porniră din nou în răcoarea după-amiezii.

Când ajunseră la Trei Palmieri, soarele coborâse de pe cer. Trecu de staţia de benzină şi de cafenea aproape cu speranţa că Hakim plecase mai devreme şi o lăsase în urmă. Dar îl văzu în faţa uşilor garajului, discutând cu un grup de bărbaţi care duceau bagaje de toate dimensiunile şi formele. La fel ca şi ea, sosiseră în ziua dinaintea plecării, ca să fie pregătiţi de plecare la prima oră a dimineţii.

Merse încet şi încercă să privească totul cu atenţie, fără să pară că se holbează. Bărbaţii aceia aveau să fie însoţitorii ei pe durata unei călătorii lungi. Nimeni nu putea să spună cu precizie cât de mult avea să dureze, dar nu putea să fie mai scurtă de două săptămâni; ba chiar ar fi putut cu uşurinţă să dureze de două ori mai mult. Cei mai mulţi dintre bărbaţi erau tineri.

Vorbeau tare şi păreau agitaţi. Ea îşi închipuia că aşa erau soldaţii care plecau la război, anticipând cu nerăbdare experienţele noi, deşi ştiau că urmau să îşi rişte viaţa, dar fără să-i preocupe asta cu adevărat.

Nu se vedea nici urmă de vânzătorul de ţigări. Cumva, spera ca el să apară. Ar fi fost o uşurare să aibă în călătorie o persoană care să nu fie cu totul străină.

În Trei Palmieri nu existau hoteluri. Kiah se duse la mănăstire şi vorbi cu o călugăriţă.

— Cunoşti o familie respectabilă care ar putea să ne ofere – mie şi copilului meu – un pat peste noapte? întrebă ea. Am ceva bani. Pot să plătesc.

Aşa cum sperase, fu invitată să rămână la mănăstire. Izul de tămâie, fumul de la lumânări şi Bibliile vechi îi amintiră imediat de copilăria ei. Îi plăcuse mereu şcoala. Dorise să afle mai multe despre misterele matematicii şi ale limbii franceze, ale istoriei şi ale locurilor îndepărtate. Dar educaţia ei se oprise la treisprezece ani.

Călugăriţele se adunară în jurul lui Naji şi îi oferiră lui Kiah o masă consistentă cu miel condimentat şi fasole, toate cu preţul unui imn şi al câtorva rugăciuni înainte de culcare.

În noaptea aceea rămase trează, făcându-şi griji pentru Hakim. El îi ceruse toată plata la început şi ea se temea că avea să îşi repete cererea a doua zi. Ea n-ar fi vrut să îi dea mai mult de jumătate, dar ce avea să se întâmple dacă el refuza să o ia? Sau dacă făcea scandal pentru că Naji călătorea gratuit?

Ei bine, nu avea ce să facă. Îşi spuse că Hakim nu era singurul traficant de oameni din Ciad. Dacă urma să se întâmple ceva rău, avea să caute un altul. Ar fi fost mai bine decât să facă o prostie, ca de pildă să-i dea lui Hakim toţi banii ei.

Pe de altă parte, simţea că, dacă nu pleca acum, ar fi putut să-şi piardă curajul pentru totdeauna.

De dimineaţă călugăriţele îi oferiră cafea şi pâine şi o întrebară ce avea de gând să facă. Ea minţi, spunându-le că se ducea să-şi viziteze un văr în oraşul următor. Se temea că, dacă le-ar fi spus adevărul, ele ar fi încercat ore întregi să o facă să se răzgândească.

În timp ce se plimba prin oraş, lăsându-l pe Naji să umble împleticit alături de ea, realiză că, probabil, n-avea să mai vadă niciodată Trei Palmieri şi că, în curând, ar fi fost nevoită să-şi ia adio de la Ciad şi de la Africa. Emigranţii trimiteau scrisori acasă, dar se întorceau rareori. Ea era pe cale să-şi abandoneze viaţa de până atunci, să-şi arunce întregul trecut şi să se mute

într-o lume nouă. Era înspăimântător. Începea să se simtă pierdută şi dezrădăcinată, anticipând ce urma.

Se duse la staţia de benzină înainte de răsăritul soarelui.

Alţi câţiva pasageri ajunseseră acolo înaintea ei, unii dintre ei însoţiţi de familii numeroase, care, evident, veniseră să-i conducă la autobuz. Cafeneaua de alături era deschisă şi le vindea nenumărate cafele celor care îl aşteptau pe Hakim. Kiah băuse deja cafea, dar ceru nişte orez îndulcit pentru Naji.

Proprietarul părea ostil.

— Ce cauţi aici? Nu arată bine o femeie singură în cafeneaua mea.

— Mă urc în autobuzul lui Hakim.

— De capul tău?

Ea inventă o minciună.

— Mă întâlnesc cu vărul meu aici. El vine cu mine.

Bărbatul se îndepărtă fără să răspundă.

Apoi, soţia lui aduse orezul. Şi-o amintea pe Kiah de la ultima ei vizită şi îi spuse să lase banii deoparte, pentru că orezul era pentru copil.

„Există şi oameni amabili pe lume”, se gândi Kiah recunoscătoare. În călătoria ei, ar fi putut să aibă nevoie de ajutorul străinilor.

Un minut mai târziu, o familie întrebă dacă se putea aşeza lângă ea. Erau o femeie de vârsta lui Kiah, numită Esma, şi socrii acesteia: o femeie cu un aspect blând, Bushra, şi un bărbat mai în vârstă, Wahed, care fuma o ţigară şi tuşea.

Esma deveni prietenoasă imediat cu Kiah şi o întrebă dacă bărbatul ei o însoţea. Kiah îi spuse că era văduvă.

— Îmi pare foarte rău, spuse Esma. Eu am un bărbat la Nisa – ăsta este un oraş din Franţa.

Kiah era interesată.

— Ce munceşte acolo?

— Construieşte ziduri pentru grădinile oamenilor bogaţi. Este zidar. În Nisa sunt multe palate. Lucrează tot timpul. Imediat ce termină un zid, găseşte un altul de construit.

— Câştigă bine?

— Uluitor. Mi-a trimis cinci mii de dolari americani ca să pot merge şi eu. El nu e rezident legal în Franţa, aşa că trebuie să folosesc ruta aceasta.

— Cinci mii de dolari?

Bushra, soacra, explică:

— Ar fi trebuit să fie doar pentru Esma. El ne-a spus că va trimite mai

mult ulterior, pentru tatăl lui şi pentru mine. Dar nora mea este o fată atât de bună, încât vrea să ne ia cu ea.

Esma adăugă:

— Am făcut un târg cu Hakim: noi trei pentru cinci mii. Asta înseamnă că nu ne-a mai rămas nimic de rezervă, dar merită, pentru că în curând vom fi din nou împreună, cu toţii.

— *Inshallah*, spuse Kiah. Cu voia Domnului!

•••

Abdul îşi petrecea noaptea în casa lui Anand, bărbatul care îi cumpărase maşina. Se tocmise la preţ, ca să evite să ridice suspiciuni, dar, până la urmă, fusese un târg bun, aşa că aruncase în maşină ultimele sale cartuşe de Cleopatra, ca un bonus. Anand păruse încântat şi îl invitase pe Abdul să-şi petreacă noaptea la el. Cele trei soţii ale lui Anand gătiseră o cină gustoasă.

În seara aceea apăruseră doi prieteni de-ai lui Anand, Fouzen şi Haydar, iar bărbatul sugerase un joc de zaruri. Fouzen era un tânăr cu aspectul unui bătăuş, cu o cămaşă murdară, iar Haydar era micuţ şi cu un aer răutăcios, având un ochi pe jumătate închis de la o rană mai veche. În cel mai bun caz, se gândise Abdul, Anand spera să câştige înapoi o parte din banii pe care-i plătise pentru maşină; dar se temea că intenţiile lor ar fi putut să fie mult mai sinistre.

Abdul juca cu grijă şi câştiga puţin.

Ei îi puseră mai multe întrebări, iar el le spuse că-şi vânduse maşina ca să-şi plătească taxa spre Europa, în călătoria cu Hakim. Ei îşi dădeau seama, după felul în care vorbea arabă, că el nu era din Ciad.

— Sunt libanez, spuse el, ceea ce era adevărat, căci accentul lui ar fi fost recunoscut de oricine din zona aceea.

Ei îl întrebară de ce plecase şi el le dădu răspunsul standard.

— Dacă v-aţi fi născut la Beirut, şi voi aţi fi vrut să plecaţi.

Ei erau interesaţi de ora la care avea să plece autobuzul şi îl întrebară cât de devreme în dimineaţa următoare trebuia Abdul să ajungă la staţia de benzină a lui Hakim; aşa că îndoielile lui se întăriră. Probabil că se gândeau să-l jefuiască. Era un străin şi un vagabond; poate că îşi propuseseră chiar să-l omoare, sperând că aveau să scape. La Trei Palmieri nu exista post de poliţie.

Abdul ar fi preferat să evite o bătaie dacă putea, dar, în orice caz, nu era îngrijorat. Tipii ăştia erau amatori. Abdul fusese luptător în liceu şi participase la concursuri de arte marţiale mixte, ca să-şi câştige banii în timpul facultăţii. Îşi amintea de un moment stânjenitor din timpul

antrenamentului său de la CIA. Era un curs de luptă fără arme și instructorul – un bărbat musculos – le spusese cuvintele tradiționale: „În regulă, veniți spre mine și loviți-mă!”

— Aș prefera să nu fac asta, spusese Abdul, iar clasa începuse să râdă, crezând că îi era teamă.

— O, mârâise instructorul, deci tu știi totul despre lupta fără arme?

— Nu știu totul despre nimic. Dar știu câte ceva despre lupte și le evit atunci când se poate.

— Ei bine, hai să vedem! Dă-mi tot ce poți mai bun.

— Alege pe altcineva, te rog!

— Doar fă ce-ți spun!

Bărbatul era încăpățânat. Dorea să bage frica în oasele elevilor, cu o etalare de măiestrie. Abdul nu dorea să-i strice planul, dar era nevoit să o facă.

Abdul spusese:

— Uite, hai să discutăm despre asta, apoi îl lovise pe instructor în stomac, îl aruncase la pământ și îl prinsese într-o priză care-l sufoca.

— Chiar îmi pare rău, zisese el. Dar ai insistat.

Apoi dăduse drumul prizei și se ridicase în picioare. Instructorul se străduise să se ridice. Singura rană vizibilă era nasul, care sângera.

— Pleacă dracului de aici! zisese el.

Pe de altă parte, Fouzen și Haydar ar fi putut să aibă cuțite.

Cei doi plecară pe la miezul nopții și Abdul se întinse să doarmă pe o saltea de paie. Se trezi la prima geană de lumină, le mulțumi lui Anand și soțiilor lui și le spuse că va pleca imediat.

— Ia micul dejun, îl imploră Anand. Cafea, niște pâine cu miere, smochine… Garajul lui Hakim e la doar câteva minute de mers pe jos de aici.

Entuziasmul lui Anand îl făcea pe Abdul să presupună că plănuiseră să-l jefuiască acolo, în casă. Copiii puteau să fie îndepărtați din zonă, iar nevestele n-aveau să spună nimic. Nu mai existau alți martori.

El refuză ferm, apoi își ridică micul sac de piele și porni, în speranța că le dejucase planurile.

Străzile prăfuite ale micului oraș erau tăcute. În curând obloanele aveau să fie deschise, focurile pentru gătit să scoată fum de prin curți, iar femeile să iasă cu borcanele și sticlele de plastic să aducă apă. Micile motorete și scutere aveau să fornăie enervant pe măsură ce oamenii se trezeau. Însă acum era liniște, așa că Abdul auzi clar pașii din urma lui – doi bărbați care alergau să-l

prindă din urmă.

Cercetă terenul în căutarea unei arme. Pe stradă erau împrăștiate pachete goale de țigări, coji de legume, pietre mici și bucăți ciudate de lemn. O țiglă căzută de pe acoperiș ar fi fost perfectă, dar cele mai multe acoperișuri erau confecționate din frunze de palmier. Se gândi la o bujie de motor ruginită, dar aceasta ar fi fost prea mică să producă suficiente pagube. În cele din urmă se hotărî la o piatră de dimensiunile pumnului său și porni mai departe.

Bărbații se apropiau. Abdul se opri într-o intersecție, unde ei ar fi putut să fie distrași, fiind nevoiți să privească în patru direcții. Își lăsă jos sacul și se întoarse să-i înfrunte. Amândoi purtau sandale, ceea ce era un avantaj pentru Abdul, care purta ghete. Amândoi aveau cuțite cu lame de cincisprezece centimetri, suficient de mici încât să fie luate drept unelte de bucătărie, dar suficient de mari încât să ajungă la inimă.

Se îndreptară spre el și se opriră. Ezitarea era un semn bun.

— Sunteți pe cale să vă sinucideți, le spuse el. Nu știți că ăsta este un păcat?

Ar fi dorit ca ei să se întoarcă și să plece, dar își păstrară curajul, iar el știu că va trebui să lupte.

Ridicând piatra, se repezi spre Haydar, cel mai mic dintre ei, care se trase înapoi. Cu coada ochiului, Abdul îl văzu venind pe Fouzen și, răsucindu-se, aruncă piatra puternic și precis, din apropiere. Aceasta îl lovi pe bărbat în față. Fouzen strigă, apoi o mână îi zbură spre față și căzu în genunchi.

Abdul se răsuci din nou și îl lovi pe Haydar în boașe, cu piciorul încălțat în gheată. La antrenamentele de arte marțiale, învățase cele mai eficiente lovituri, așa că Haydar urlă de durere și se aplecă, împiedicându-se înapoi.

Instinctul îi spunea lui Abdul să se apropie și să-i lovească pe amândoi, așa cum ar fi făcut în ring, sărind peste bărbatul căzut și trântindu-i pumni peste față și corp până când arbitrul ar fi oprit meciul. Dar aici nu exista arbitru, iar el trebuia să se stăpânească.

Se holbă la ei pe rând, provocându-i să se miște; dar niciunul nu se mișcă.

— Dacă vă mai văd vreodată, vă omor, spuse el.

Apoi își ridică sacul, se întoarse și plecă mai departe.

Se simțea încântat și îi era rușine de acest sentiment. Era o emoție familiară. În ring, când simțea o satisfacție secretă și profundă pentru agresiune și violență, se gândea întotdeauna după aceea: „Ce fel de om sunt?” Era ca o vulpe în cotețul găinilor, omorând toate păsările, mai mult decât putea să mănânce, mai mult decât ar fi putut căra în vizuina sa, mușcând și

sfâșiind doar de plăcere.

Dar nu-i omorâse pe Fouzen și pe Haydar, se gândi el, iar ei nu erau găini.

Mai mulți oameni umpleau cafeneaua din apropierea stației de benzină. O văzu pe Kiah, femeia care-l chestionase ultima dată când fusese acolo. Avea copilul cu ea. Era curajoasă, se gândi el.

Nu se vedea nici urmă de Hakim.

Kiah zâmbi spre Abdul și îi făcu un semn cu mâna, dar el se întoarse și se așeză singur. Nu dorea să se împrietenească nici cu ea, nici cu altcineva. Un agent sub acoperire nu avea prieteni.

Comandă cafea și pâine. Bărbații din jurul lui păreau speriați și nerăbdători. Unii dintre ei vorbeau tare, poate ca să-și ascundă teama; alții se agitau nerăbdători; unii stăteau liniștiți, fumând și visând. Bărbații mai în vârstă și femeile în lacrimi din mulțime păreau rude venite să-și ia rămas-bun, conștiente că, probabil, n-aveau să-i mai vadă niciodată pe cei dragi.

Apoi, în sfârșit, apăru Hakim, târându-se pe stradă în hainele lui sport jegoase, vestice. Îi ignoră pe oamenii care-l așteptau. Descuie ușa laterală a garajului, apoi intră și închise ușa în urma lui. Câteva minute mai târziu, ușa rulantă a garajului se deschise și autobuzul ieși.

Cei doi jihadiști apărură în urma lui, mergând cu fudulie cu puștile de asalt atârnate pe umeri, privind intens la oameni, care întorceau imediat privirile. Abdul se întreba dacă cei prezenți își dădeau seama că aceștia erau, evident, teroriști. Doar el știa că autobuzul conținea cocaină în valoare de milioane de dolari. Oare ceilalți credeau că jihadiștii se aflau acolo ca să-i protejeze? Sau preferau să ridice din umeri în fața acestui mister?

Hakim coborî din autobuz și, imediat ce deschise ușa pasagerilor, mulțimea se îngrămădi în față.

— Nu există loc pentru bagaje în afara rafturilor de deasupra scaunelor, strigă Hakim. Un singur bagaj de persoană. Fără excepții, fără discuții.

Din mulțime se auziră mormăieli și strigăte de indignare, dar paznicii veniră și se așezară de ambele părți ale lui Hakim și protestele se stinseră.

Hakim spuse:

— Scoateți banii acum! O mie de dolari americani, o mie de euro sau echivalentul. După ce mă plătiți, puteți urca în autobuz.

Unii se luptară să fie primii la bord. Abdul nu se alătură înghesuielii: avea să se îmbarce ultimul. Alți pasageri încercau să înghesuie conținutul a două valize într-una singură. Câțiva își îmbrățișau și își sărutau rudele care plângeau. Abdul se trase înapoi.

Simți miros de scorțișoară și turmeric și o observă pe Kiah alături de el. Ea spuse:

— După ce am vorbit cu tine, am discutat cu Hakim, iar el mi-a spus că trebuie să plătesc toată suma înainte de plecare. Acum el le cere tuturor jumătate, așa cum spuneai tu. Crezi că va încerca să mă oblige să plătesc toată suma?

Abdul ar fi vrut să-i spună ceva încurajator, dar își ținu gura și ridică din umeri indiferent.

— O să-i ofer o mie, spuse ea.

Apoi se alătură mulțimii, ținând copilul pe șold.

În cele din urmă, Abdul o văzu cum îi dădea banii lui Hakim. El îi luă, îi numără, îi băgă în buzunar și îi făcu semn cu mâna să urce, fără să vorbească sau să se uite la fața ei. Evident, solicitarea de la început pentru plata integrală fusese o tentativă de a exploata o femeie singură, abandonată rapid de îndată ce femeia se dovedise a nu fi atât de ușor de intimidat.

Îmbarcarea dură o oră. Abdul urcă ultimul, cu geanta lui ieftină de voiaj în mână.

Autobuzul avea zece rânduri de scaune, câte patru pe fiecare rând, câte două de fiecare parte a culoarului. Era aglomerat, dar rândul din față era gol. Oricum, exista un bagaj lângă fiecare pereche de scaune, iar un bărbat de pe rândul următor spuse:

— Acolo stau paznicii. Se pare că ei au nevoie de câte două scaune fiecare.

Abdul ridică din umeri și privi în lungul autobuzului. Rămăsese un singur scaun liber. Se afla chiar lângă Kiah.

El înțelese că nimeni nu dorea să stea lângă copil, care avea, fără îndoială, să se agite, să plângă și să vomite tot drumul până la Tripoli.

Abdul își puse bagajul în raftul de deasupra și ocupă scaunul de lângă Kiah.

Hakim se așeză în scaunul șoferului, apoi gărzile se îmbarcară și autobuzul porni spre ieșirea din oraș, spre nord.

Ferestrele sparte lăsau să intre briza răcoroasă pe măsură ce autobuzul prindea viteză. Cu patruzeci de persoane la bord, aveau nevoie de ventilație. Dar avea să fie inconfortabil în cazul unei eventuale furtuni de nisip.

După o oră, în depărtare apăru ceva ce semăna cu un mic oraș american – câteva clădiri diferite împrăștiate, inclusiv câteva turnuri – și Abdul înțelese că era rafinăria de petrol de la Djérmaya, cu coșurile ei fumegânde, coloanele

de distilare și rezervoarele de combustibil. Era prima rafinărie din Ciad și fusese construită de chinezi, ca parte a unei înțelegeri pentru exploatarea petrolului țării. Guvernul câștigase miliarde, în redevențe, din această afacere, dar niciun ban nu se îndreptase către oamenii nevoiași de pe malul lacului Ciad.

În fața lor se întindea deșertul.

Cea mai mare parte din populația Ciadului trăia în sud, în jurul lacului Ciad și al orașului N'Djamena. Undeva la capătul îndepărtat al călătoriei, cele mai multe orașe din Libia erau concentrate la nord, pe coasta Mării Mediterane. Între aceste două centre populate se întindeau o mie șase sute de kilometri de deșert. Existau puține drumuri construite, inclusiv autostrada Trans Sahariană, dar acel autobuz, cu încărcătura lui de contrabandă și cu emigranții ilegali, n-avea să meargă pe drumurile principale. Avea să urmeze drumurile mai puțin folosite din nisip, mergând cu treizeci de kilometri pe oră de la o oază mică la alta, adesea fără să întâlnească un alt vehicul de la răsărit la apus.

Copilul lui Kiah era fascinat de Abdul. Se holbă la el până când Abdul îl privi, apoi își ascunse repede fața. Treptat, el decise că Abdul era inofensiv, iar privitul și ascunsul deveniră un joc.

Abdul oftă. Nu putea să bombăne în tăcere o mie șase sute de kilometri. El cedă și spuse:

— Salut, Naji!

— Ți-ai amintit numele lui! zise Kiah zâmbind.

Zâmbetul ei îi amintea de altcineva.

•••

Lucra la Langley, sediul CIA de la marginea orașului Washington, DC. Își folosea numele de mijloc, John, pentru că aflase că, atunci când își spunea Abdul, era nevoit să spună povestea vieții lui oricărei persoane pe care o întâlnea.

Lucra la agenție de un an și tot ce făcuse, dincolo de pregătire, fusese să citească ziarele arabe și să întocmească rezumate în engleză ale tuturor reportajelor care aveau legătură cu politica externă, apărarea sau spionajul. La început, scrisese prea mult, dar curând își dezvoltase un simț pentru ceea ce doreau șefii și ajunsese să se plictisească.

O întâlnise pe Annabelle Sorrentino la o petrecere dintr-un apartament din Washington. Era înaltă, deși nu la fel de înaltă ca Abdul, și atletică: mergea la sală și alerga la maratoane. De asemenea, era uluitor de frumoasă. Lucra la

Ministerul de Externe şi discutaseră despre lumea arabă, care îi interesa pe amândoi. Abdul înţelesese repede că era foarte deşteaptă. Dar ceea ce-i plăcuse cel mai mult fusese zâmbetul ei.

Când ea se pregătea să plece, el îi ceruse numărul de telefon şi ea i-l dăduse.

Se întâlniseră, apoi făcuseră sex, iar el descoperise că ea era sălbatică în pat. În câteva săptămâni, el ştiuse că dorea să se însoare cu ea.

După şase luni în care îşi petrecuseră cele mai multe nopţi împreună, fie în garsoniera lui, fie în apartamentul ei, se deciseseră să se mute împreună, într-o casă mai mare. Găsiseră un loc frumos, dar nu-şi puteau permite avansul. În orice caz, Annabelle îi spusese că avea să împrumute de la părinţii ei. Se dovedise că tatăl ei era milionar, proprietar al micului lanţ de magazine de lux Sorrentino, care vindea vinuri scumpe, mărci prestigioase de băuturi spirtoase şi uleiuri de măsline exclusiviste.

Apoi, Tony şi Lena Sorrentino doriseră să-l cunoască pe „John”.

Ei locuiau într-o clădire de apartamente dintr-un cartier închis din Miami Beach. Annabelle şi Abdul zburaseră acolo într-o sâmbătă şi ajunseseră la timp pentru cină. Primiseră camere separate. Annabelle îi spusese:

— Nu putem dormi împreună – dar asta este doar pentru privirile personalului.

Lena Sorrentino păru şocată când îl văzu pe Abdul, iar el înţelese, în momentul acela, că Annabelle nu le spusese părinţilor ei că el avea pielea întunecată.

— Deci, John, spuse Tony în timp ce serveau scoicile, povesteşte-ne despre trecutul tău!

— M-am născut la Beirut…

— Deci, un emigrant.

— Da – la fel ca originalul domn Sorrentino, îmi închipui. Trebuie să fi venit din Sorrento, presupun.

Tony forţă un zâmbet. Fără îndoială că se gândea: „Mda, dar noi suntem albi”. Însă spuse:

— În ţara asta, toţi suntem emigranţi, presupun. De ce a plecat familia ta din Beirut?

— Dacă aţi fi fost născuţi la Beirut, şi voi aţi fi vrut să plecaţi.

Ei râseră, cu un aer îndatoritor.

— Şi ce religie ai? întrebă Tony.

De fapt, ar fi vrut să spună: „Eşti musulman?”

Abdul răspunse:

— Familia mea este catolică, ceea ce nu este neobişnuit în Liban.

— Beirut este în Liban? întrebă Lena.

— Da.

— Ei bine, cine să ştie asta?

Tony, care avea mai multe cunoştinţe decât soţia lui, spuse:

— Dar cred că acolo este un tip diferit de catolicism.

— Adevărat. Ne numim catolici maroniţi. Respectăm întru totul riturile Bisericii Catolice, dar folosim limba arabă pentru slujbe.

— Cunoaşterea limbii arabe trebuie să-ţi fie utilă în munca ta.

— Aşa este. Vorbesc fluent şi franceza, care este cea de-a doua limbă din Liban. Dar povestiţi-mi ceva despre familia Sorrentino! Tu eşti cel care a început afacerea?

— Tatăl meu avea un magazin de băuturi în Bronx, spuse Tony. L-am văzut cum îi înfrunta pe golani şi pe drogaţi, pentru un profit de un dolar la o sticlă de bere, şi am ştiut că asta nu era pentru mine. Aşa că mi-am deschis propriul magazin în Greenwich Village şi am început să vând vin scump, pentru un profit de douăzeci şi cinci de dolari la sticlă.

Lena spuse:

— Prima lui reclamă prezenta un tip bine îmbrăcat, cu un pahar în mână, care spunea: „Dumnezeule, gustul acestui vin e precum al unuia de o sută de dolari!” Şi prietenul lui răspundea: „Este, nu-i aşa? Dar am luat sticla de la Sorrentino şi am plătit jumătate din preţul acesta”. Am difuzat reclama asta o dată pe săptămână, timp de un an.

Tony adăugă:

— Acelea erau vremuri în care puteai să obţii un vin bun pentru o sută de dolari.

Şi toţi începură să râdă.

— Tatăl tău mai are încă magazinul original? întrebă Abdul.

— Tatăl meu am murit, spuse Tony. A fost împuşcat în magazinul lui de un tip care încerca să-l jefuiască. Tony făcu o pauză, apoi adăugă: Un tip afro-american.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse Abdul automat, gândindu-se însă la adăugirea lui Tony: „Un tip afro-american”. „Trebuia să spui asta, nu-i aşa, Tony?” se gândi el. Asta însemna „Tatăl meu a fost omorât de un negru”. Ca şi cum oamenii albi nu ar fi comis crime. Ca şi cum Tony n-ar fi auzit niciodată de Mafie.

Annabelle detensionă situaţia vorbind despre munca ei şi, pentru tot restul serii, Abdul mai mult ascultă. În noaptea aceea, Annabelle veni în camera lui în pijamale şi îşi petrecură noaptea unul în braţele celuilalt, dar fără să facă dragoste.

Nu se mai mutară niciodată împreună. Tony refuzase să le împrumute avansul – dar nu era decât începutul campaniei familiei de a o împiedica să se mărite cu Abdul. Bunica ei încetă să-i mai vorbească. Fratele ei o ameninţă că avea să aranjeze ca Abdul să fie bătut de nişte oameni pe care-i „cunoştea” – deşi renunţă la ameninţare când află pentru cine lucra Abdul. Annabelle jură că nu avea să renunţe niciodată la el, dar conflictul le otrăvea dragostea. În loc de o poveste romantică, ei trăiau într-un război. Când ea nu mai putu să suporte, puse capăt relaţiei lor.

Iar Abdul le spuse celor de la agenţie că era pregătit pentru munca sub acoperire, în străinătate.

CAPITOLUL 11

Tao Ting ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul trupului şi cu altul în jurul capului. Chang Kai, aşezat în pat, ridică privirea din ziarele de pe tableta sa. O privi cum deschide uşile tuturor celor trei dulapuri şi rămâne în picioare, privindu-şi hainele. După câteva momente, ea aruncă ambele prosoape pe covor.

Era extrem de încântat de imaginea soţiei lui dezbrăcate şi se mira de cât de norocos era. Exista un motiv pentru care milioane de telespectatori erau îndrăgostiţi de ea. Era absolut perfectă. Avea trupul subţire şi armonios, pielea de culoarea fildeşului şi părul negru şi bogat.

Şi era amuzantă.

Fără să se întoarcă, ea spuse:

— Ştiu la ce te uiţi.

El chicoti.

— Citesc *People’s Daily* online, spuse el, prefăcându-se că protestează.

— Mincinosule!

— De unde ştii că mint?

— Pot să-ţi citesc gândurile.

— Asta este o putere miraculoasă.

— Întotdeauna știu ce gândesc bărbații.

— Cum așa?

— Pentru că se gândesc întotdeauna la același lucru.

Ea își puse chiloții și sutienul, apoi rămase în picioare încă puțin, admirând rafturile cu haine. Kai se simțea vinovat stând în pat și privind-o. Erau atât de multe de făcut, pentru el și pentru țara lui… Dar era greu să-și smulgă privirea de la ea.

— Nu contează cu ce ești îmbrăcată, nu-i așa? spuse el. Imediat ce vei ajunge la studio, ei te vor îmbrăca într-un costum fantezist.

Uneori, el suferea de bănuiala întunecată că ea se îmbrăca pentru vreun actor tânăr și frumos cu care lucra. Avea mult mai multe în comun cu ei decât cu el.

— Întotdeauna contează ce port, răspunse Ting. Sunt o celebritate. Oamenii se așteaptă de la mine să fiu deosebită. Șoferi, portari, oameni de serviciu, grădinari, toți le spun familiilor și prietenilor: „N-o să ghicești niciodată pe cine am văzut astăzi pe Tao Ting! Da, cea din *Dragoste la palat*! Nu vreau ca ei să spună că nu sunt chiar atât de frumoasă în realitate.

— Desigur. Înțeleg.

— În orice caz, nu mă duc direct la studiouri. Astăzi se filmează o mare luptă cu săbii. N-au nevoie de mine până la ora două.

— Ce ai de gând să faci în dimineața asta liberă?

— O duc pe mama la cumpărături.

— Drăguț!

Ting era foarte apropiată de mama ei, Cao Anni, care era și ea tot actriță. Vorbeau la telefon în fiecare zi. Tatăl lui Ting murise într-un accident de mașină, pe când ea avea doar treisprezece ani. Același accident o lăsase pe mama ei cu un șchiopătat, care pusese capăt carierei ei. Dar Anni își găsise o nouă vocație, făcând dublaje de voce.

Kai o plăcea pe Anni.

— Nu o obliga să meargă prea departe, îi spuse el lui Ting. Ea ascunde asta, dar piciorul încă o doare.

Ting zâmbi.

— Știu.

Sigur că știa. Doar nu trebuia să îi spună el să fie grijulie cu propria mamă! El încerca întotdeauna să nu se poarte ca un părinte cu Ting, dar, uneori, se întâmpla oricum.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Mă bucur că ţii la ea. Şi ea te place. Crede că o să ai grijă de mine după ce nu o să mai fie ea.

— Aşa o să fac.

Ting luă, în sfârşit, o decizie şi scoase o pereche de blugi Levi's decoloraţi.

Fără să-şi ia privirea de la ea, Kai îşi îndreptă gândurile spre ziua care-l aştepta. Avea o întâlnire cu un spion important.

Avea rezervare la un zbor de prânz spre Yanji, un oraş de mărime mijlocie din apropiere de frontiera cu Coreea de Nord. Deşi acum el era şeful departamentului de informaţii externe, încă se ocupa personal de câţiva dintre cei mai valoroşi spioni, în special de cei pe care îi recrutase el, pe când se afla mai jos pe scara ierarhică. Unul dintre aceştia era un general din Coreea de Nord, numit Ham Ha-sun. De câţiva ani, Ham fusese pentru Guoanbu cea mai bună sursă de informaţii din interior despre ceea ce se petrecea în Coreea de Nord.

Iar Coreea de Nord era cea mai mare slăbiciune a Chinei.

Era călcâiul lui Ahile, kryptonita şi toate celelalte reprezentări ale unei slăbiciuni fatale într-un trup puternic. Nord-coreenii erau aliaţi-cheie şi erau disperat de nesiguri. Kai se întâlnea regulat cu Ham şi, între întâlnirile programate, puteau să ia contact unul cu celălalt ca să solicite o întâlnire de urgenţă. Întâlnirea din ziua aceea era de rutină, dar totuşi importantă.

Ting îmbrăcă un hanorac de un albastru strălucitor şi încălţă o pereche de cizme de cowboy. Kai privi ceasul de lângă pat şi se ridică.

Se spălă rapid şi îşi puse costumul de birou. În timp ce el se îmbrăca, Ting îl sărută de rămas-bun şi plecă.

Deasupra Beijingului era smog şi Kai luă o mască, pentru cazul în care avea nevoie să meargă pe jos undeva. Bagajul lui pentru o noapte era împachetat şi pregătit pentru călătorie. Scoase o haină grea de iarnă şi o puse peste braţ: Yanji era un oraş rece.

Apoi plecă.

•••

În Yanji locuiau patru sute de mii de oameni şi aproape jumătate dintre ei erau coreeni.

Oraşul crescuse rapid după cel de-al Doilea Război Mondial şi, în timp ce avionul lui Kai cobora, el privi la şirurile de clădiri moderne, grupate strâns pe ambele maluri ale râului Buerhatong. China era principalul partener comercial al Coreei de Nord, aşa că mii de oameni traversau în fiecare zi

frontiera, în ambele direcţii, pentru afaceri; iar Yanji era un antrepozit important pentru acest comerţ.

În plus, sute de mii de coreeni – poate chiar milioane – trăiau şi lucrau în China. Mulţi erau emigranţi înregistraţi; alţii erau muncitori agricoli neplătiţi, prostituate sau neveste cumpărate, care, de fapt, nu erau niciodată numiţi sclavi. Viaţa în Coreea de Nord era atât de grea, încât să fii un sclav bine hrănit în China putea să însemne o soartă nu chiar atât de îngrozitoare, se gândea Kai.

Yanji avea cea mai mare populaţie coreeană dintre toate oraşele chinezeşti. Avea două posturi tv în limba coreeană. Unul dintre rezidenţii coreeni din Yanji era Ham Hee-young, o tânără femeie strălucită şi capabilă, care era fiica nelegitimă a generalului Ham, fapt care nu era cunoscut de nimeni în Coreea de Nord şi ştiut de foarte puţine persoane în China. Ca director al unui magazin universal, ea câştiga un salariu bun, plus un comision din vânzări.

Kai ateriză pe aeroportul pentru curse interne Chaoyangchuan şi luă un taxi spre centrul oraşului. Toate semnele rutiere erau bilingve, cu inscripţia coreeană deasupra celei chinezeşti. Unele dintre femeile tinere de pe străzi purtau haine sexy, în stilul la modă în Coreea de Sud, observă el. Se cază la un hotel dintr-un lanţ mare, apoi ieşi imediat, îmbrăcat cu haina grea de iarnă, ca să-l protejeze de frigul amarnic din Yanji. Ignoră taxiurile de la intrarea hotelului, apoi merse pe jos câteva cvartale şi opri un taxi de pe stradă. Îi dădu şoferului adresa unui supermarket Wumart din suburbii.

Generalul Ham era repartizat la o bază nucleară numită Yeongjeo-dong, în partea de nord a Coreei de Nord, în apropierea graniţei cu China. Era membru al comitetului unificat pentru supravegherea frontierei, care se întâlnea regulat la Yanji, aşa că cel puţin o dată pe lună călătorea peste frontieră.

În urmă cu mulţi ani, el ajunsese să fie dezamăgit de regimul de la Pyongyang, capitala ţării, şi începuse să spioneze pentru China. Kai îl plătea bine, dirijând banii către Hee-young, fiica lui Ham.

Taxiul lui Kai intră într-o suburbie în plină dezvoltare şi îl lăsă la Wumart, la două străzi distanţă de adevărata lui destinaţie. Porni pe jos spre un şantier unde se ridica o casă mare. Aici îşi cheltuia Ham banii pe care îi primea de la Guoanbu. Terenul şi casa erau pe numele lui Hee-young, iar ea plătea constructorii din banii pe care-i trimitea Kai. Generalul Ham se apropia de pensionare şi plănuia să dispară din Coreea de Nord, să adopte o identitate nouă, furnizată de Kai, şi să-şi petreacă anii de aur împreună cu fiica sa şi cu nepoţii, în frumoasa lor casă nouă.

Apropiindu-se de șantier, Kai nu-l văzu pe Ham, care avea grijă să nu fie vizibil niciodată din stradă. El se afla într-un garaj pe jumătate construit, vorbind fără efort, într-o mandarină fluentă, cu un constructor, probabil un maistru. Întrerupse imediat discuția, spunând:

— Trebuie să discut cu contabilul meu.

Apoi îi strânse mâna lui Kai.

Ham era un bărbat agil, de peste șaizeci de ani, care avea un doctorat în fizică.

— Haide să-ți arăt împrejurimile! spuse el entuziast.

Toate instalațiile sanitare fuseseră montate, iar acum, tâmplării instalau ușile, ferestrele, șifonierele și dulapurile de bucătărie. În timp ce făceau turul clădirii, Kai se trezi că-l invidia pe Ham: era mai spațioasă decât orice casă în care locuise Kai. Ham îi arătă cu mândrie apartamentul lui Hee-young și al soțului ei, două dormitoare mici pentru copii și un apartament separat, pentru însuși Ham. „Noi îl plătim pentru toate astea”, se gândea Kai. Dar meritase efortul.

După ce priviră în jur, ieșiră afară, în ciuda frigului, și rămaseră în picioare în spatele casei, unde erau ascunși față de oricine de pe stradă și nu puteau fi auziți de constructori. Sufla un vânt rece și Kai era bucuros că își luase haina groasă.

— Așadar, cum mai merg lucrurile în Coreea de Nord? întrebă el.

— Mai rău decât crezi, spuse Ham imediat. Deja știi cât de dependenți suntem de China. Economia noastră este un eșec. Singurele noastre afaceri de succes sunt construcțiile și vânzarea de armament. Avem un sector agricol îngrozitor de ineficient, care produce doar șaptezeci la sută din necesitățile noastre de hrană. Ne târâm de la o criză la alta.

— Deci, ce este nou?

— Americanii și-au înăsprit sancțiunile.

Asta era o știre pentru Kai.

— Cum?

— Doar pun în aplicare regulile existente. Un transport de cărbune din Coreea de Nord cu destinația Vietnam a fost confiscat la Manila. Plata pentru douăsprezece limuzine Mercedes a fost refuzată de o bancă germană din cauza suspiciunilor că erau destinate să ajungă la Pyongyang, deși în acte se preciza Taiwan. O navă rusească a fost interceptată în timp ce transfera motorină într-o navă nord-coreeană, în largul portului Vladivostok.

— Lucruri mărunte în sine, dar care îi sperie pe toți cei care vor să facă

afaceri, comentă Kai.

— Exact. Dar ceea ce guvernul nostru nu realizează este că mai avem provizii de alimente și de alte lucruri esențiale doar pentru șase săptămâni. Atât de aproape suntem de foamete.

— Șase săptămâni! spuse Kai șocat.

— Ei nu recunosc asta față de nimeni, dar Pyongyangul este pe cale să ceară Beijingului ajutor economic de urgență.

Era util. Kai îl putea avertiza din timp de Wu Bai.

— Cât de mult vor să ceară?

— Nici măcar nu vor bani. Au nevoie de orez, carne de porc, benzină, fier și oțel.

„China probabil că le-ar da ceea ce doresc”, se gândi Kai; întotdeauna o făcuse.

— Care este reacția ierarhiei de partid la acest nou eșec?

— Există murmure de nemulțumire – întotdeauna există –, dar astfel de murmure nu vor duce nicăieri atâta vreme cât China sprijină regimul.

— Incompetența poate să fie îngrozitor de stabilă.

Ham scoase un scurt hohot de râs.

— Prea al dracului de adevărat!

•••

Kai avea câteva contacte americane, dar cel mai bun era Neil Davidson, un tip al CIA de la ambasada americană din Beijing. Se întâlneau la micul dejun la Rising Sun, în Chaoyang Park Road, în apropierea ambasadei americane, ceea ce era convenabil pentru Neil. Kai nu-și folosea șoferul, pe Călugărul, pentru că mașinile guvernamentale arătau prea oficial, iar întâlnirea cu Neil trebuia să fie discretă, așa că luă un taxi.

Kai se înțelegea bine cu Neil, deși erau inamici. Totuși, se purtau de parcă pacea ar fi fost posibilă chiar și între asemenea rivali cum erau China și Statele Unite, dacă ar fi existat puțină înțelegere reciprocă. Și poate chiar așa era.

Kai afla adesea lucruri pe care Neil nu intenționa să le dezvăluie. Neil nu-i spunea întotdeauna adevărul, dar ezitările lui îi ofereau uneori indicii.

Rising Sun era un restaurant de clasă medie, frecventat de lucrători chinezi și străini, din districtul comercial central. Nu făcea niciun efort să atragă turiști, iar chelnerii nu vorbeau engleza. Kai comandă ceai și Neil sosi câteva minute mai târziu.

Neil era texan, dar nu prea semăna a cowboy, cu excepția accentului, pe

care până şi Kai îl putea detecta. Era scund şi chel. Fusese la sala de forţă în dimineaţa aceea – încerca să mai dea jos din greutate, explică el – şi încă nu îşi schimbase treningul uzat şi jacheta neagră Nike. „Şi soţia mea merge la lucru în blugi uzaţi şi cu cizme de cowboy, se gândi Kai. Amuzantă lume!”

Neil vorbea fluent mandarina, cu o pronunţie remarcabilă. Comandă o congee, budincă de orez, şi un ou fiert moale. Kai ceru tăieţei cu soia şi ouă şi ceai negru.

— Nu pierzi prea multă greutate dacă mănânci congee, îi zise Kai. Mâncarea chinezească are multe calorii.

— Nu la fel de multe precum cea americană, spuse Neil. Până şi baconul nostru conţine zahăr. Oricum, ce te frământă?

Era foarte direct. Niciun chinez nu ar fi fost atât de abrupt. Dar lui Kai ajunsese să-i placă felul în care americanii treceau direct la subiect. Îi răspunse la fel de direct:

— Coreea de Nord.

— Bine, răspunse Neil pe un ton neutru.

— Impuneţi sancţiuni.

— Sancţiunile au fost impuse de multă vreme de Naţiunile Unite.

— Dar acum, Statele Unite şi prietenii lor apropiaţi le pun în aplicare: interceptează nave şi blochează încărcăturile şi obstrucţionează plăţile internaţionale care violează sancţiunile.

— Poate.

— Neil, încetează să te mai învârteşti în jurul cozii. Doar spune-mi de ce!

— Armele din Africa.

Prefăcându-se oarecum indignat, Kai spuse:

— Te referi la caporalul Peter Ackerman. Ucigaşul a fost un terorist!

— Păcat că folosea o armă chinezească.

— De obicei nu dai vina pentru crimă pe fabricantul armei. Kai zâmbi când adăugă: Dacă ai fi făcut asta, ar fi trebuit să închideţi Smith & Wesson cu ani în urmă.

— Poate.

Neil îi ridica ziduri şi Kai avea nevoie ca el să fie mai deschis. Spuse:

— Ştii care întreprindere criminală este cea mai mare din lumea de azi, în termeni financiari?

— Vrei să-mi spui că este comerţul ilegal cu arme.

Kai aprobă din cap.

— Mai mare decât drogurile. Mai mare decât traficul de carne vie.

— Nu mă surprinde.

— Atât armele chinezești, cât și cele americane sunt foarte disponibile pe piețele negre internaționale de armament.

— Disponibile, da, acceptă Neil. Foarte? Nu tocmai. Arma care l-a omorât pe caporalul Ackerman nu era cumpărată printr-o tranzacție obișnuită pe piața neagră, nu-i așa? Când s-a făcut vânzarea aceea, două guverne au închis ochii: cel sudanez și cel chinez.

— Voi nu înțelegeți că noi îi urâm pe teroriștii musulmani la fel de mult ca voi?

— Să nu simplificăm prea mult lucrurile. Voi îi urâți pe teroriștii musulmani chinezi. Nu sunteți prea îngrijorați de teroriștii musulmani arabi din Africa.

Neil se afla neplăcut de aproape de adevăr.

Kai spuse:

— Îmi pare rău, Neil, dar Sudanul este un aliat – și este o afacere bună să le vindem arme. Nu ne vom opri. Caporalul Ackerman este doar un singur om.

— Treaba asta nu are legătură cu sărmanul caporal Ackerman. Este vorba de tunuri howitzer.

Kai era luat prin surprindere. Nu se așteptase la asta. Apoi își aminti un detaliu dintr-un raport pe care-l citise cu două săptămâni în urmă. Americanii și alții făcuseră un raid la o ascunzătoare importantă a ISGS, numită al-Bustan, care avea tunuri howitzer montate pe camioane.

Deci asta era ceea ce determinase rezoluția de la Națiunile Unite!

Sosi mâncarea și asta îi oferi lui Kai timp să reflecteze. Simțea tensiunea, în ciuda atmosferei de camaraderie relaxată, și își mâncă tăițeii încet, fără poftă. Neil era înfometat după munca la sală și își înghiți budinca la fel ca un lup. După ce terminară, Kai făcu rezumatul.

— Deci președintele Green folosește sancțiunile împotriva Coreei de Nord ca să pedepsească China pentru artileria de la al-Bustan.

— Mai mult decât asta, Kai, spuse Neil. Ea vrea ca voi să fiți mai atenți cu utilizatorii finali ai armelor pe care le vindeți.

— Mă voi asigura că asta ajunge la cel mai înalt nivel, zise Kai.

Asta nu însemna nimic, dar Neil părea să fie satisfăcut că transmisese mesajul. Apoi schimbă subiectul.

— Ce mai face frumoasa Ting?

— Destul de bine, mulțumesc.

Neil era unul dintre milioanele de bărbaţi care o considerau pe Ting devastator de atrăgătoare. Kai se obişnuise cu asta.

— Ai găsit deja un apartament?

— Da, în sfârşit.

— Bine.

Kai ştia că Neil căuta un loc mai bun în care să locuiască. Mai ştia şi că Neil găsise unul şi că se mutase şi, în plus, cunoştea adresa şi numărul de telefon. Pe de altă parte, ştia totul despre identitatea şi trecutul tuturor celorlalţi rezidenţi ai clădirii. Guoanbu ţinea o evidenţă atentă a tuturor agenţilor străini din Beijing, în special a celor americani.

Kai plăti micul dejun, apoi cei doi bărbaţi părăsiră restaurantul. Neil se îndreptă spre ambasadă pe jos, iar Kai opri un taxi.

•••

Cererea Coreei de Nord pentru ajutor de urgenţă era discutată la o mică întâlnire a celor mai puternici, convocată de departamentul internaţional al Partidului Comunist Chinez. Sediul departamentului se afla la nr. 4 pe Fluxing Road, în districtul Haidian, şi era mai mic şi mai puţin impresionant decât Ministerul de Externe, dar mult mai puternic. Biroul directorului avea vedere spre Muzeul Militar al revoluţiei populare chineze, pe al cărui acoperiş era o gigantică stea roşie.

Fu Chuyu, şeful lui Kai, ministrul securităţii de stat, îl luase pe Kai cu el. Presupunea că Fu ar fi preferat să-l lase în urmă, dar nu stăpânea toate datele despre criza din Coreea de Nord şi se temea să nu cadă prost. În felul acesta putea să-l cheme pe Kai pentru orice detalii – şi să dea vina pe Kai pentru orice lipsuri.

Toţi cei din jurul mesei erau bărbaţi, deşi unii dintre aghiotanţi, care stăteau aliniaţi pe lângă pereţi, erau femei. Kai considera că elita guvernamentală chineză avea nevoie de mai multe femei. Tatăl lui credea contrariul.

Directorul, Hu Aiguo, îi ceru ministrului de externe, Wu Bai, să prezinte problema pe care urmau să o discute.

— În Coreea de Nord există o criză economică, începu Wu.

— Ca de obicei.

Comentariul veni de la Kong Zhao, prieten şi aliat politic al lui Kai. Era oarecum lipsit de respect să-l întrerupi în felul acesta pe ministrul de externe, dar Kong putea să scape cu asta. De-a lungul unei cariere militare strălucite, el modernizase complet tehnologiile de comunicaţii ale armatei, iar acum era

ministrul apărării naţionale.

Wu îl ignoră şi continuă:

— Guvernul de la Pyongyang ne-a solicitat un ajutor masiv.

— Ca de obicei, spuse din nou Kong.

Kong avea aceeaşi vârstă ca şi Kai, dar părea mai tânăr; de fapt, arăta ca un student precoce, cu freza lui atent deranjată şi zâmbetul impertinent. În politica chineză, cei mai mulţi se străduiau să arate conservator – cum era şi Kai –, dar Kong permitea înfăţişării sale să anunţe atitudinea sa liberală. Lui Kai îi plăcea curajul lui.

Wu spuse:

— Solicitarea a sosit ieri, târziu, deşi eu ştiam că va veni, mulţumită informaţiilor în avans de la Guoanbu.

Privi spre Fu Chuyu, care îşi plecă fruntea în semn de recunoaştere a complimentului, bucuros să primească laudele pentru munca lui Kai.

Wu spuse în încheiere:

— Mesajul este de la Comandantul Suprem Kang U-jung pentru preşedintele nostru, Chen Haoran, şi sarcina noastră de astăzi este să-l consiliem pe preşedintele Chen ce răspuns să dea.

Kai se gândise din timp la această întâlnire şi ştia cum avea să decurgă discuţia. Avea să existe o încleştare între vechea gardă comunistă, pe de o parte, şi elementele progresiste, pe de altă parte. Cel puţin acest lucru era previzibil. Problema era cum avea să fie rezolvat conflictul. Kai avea un plan pentru asta.

Kong Zhao vorbi primul.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule director, începu el, poate ca să compenseze cumva atitudinea lipsită de respect de mai devreme; după ce Hu aprobă din cap, Kong continuă: în ultimul an sau mai mult, nord-coreenii au sfidat ostentativ guvernul chinez. Ei au provocat în mod voit regimul din Coreea de Sud, de la Seul, cu incursiuni minore în teritoriul lor, atât pe uscat, cât şi pe mare. Mai rău, au continuat să incite ostilitatea internaţională prin testarea rachetelor cu rază lungă de acţiune şi a focoaselor nucleare. Asta a determinat Naţiunile Unite să impună sancţiuni economice împotriva Coreei de Nord – ridică un deget ca să sublinieze –, acele sancţiuni fiind unul dintre principalele motive pentru crizele lor economice permanente!

Kai încuviinţă din cap. Tot ceea ce spunea Kong era adevărat. Comandantul Suprem era creatorul propriilor sale probleme.

Kong continuă:

— Protestele noastre au fost ignorate la Pyongyang. Acum trebuie să-i pedepsim pe nord-coreeni pentru că ne-au sfidat. Dacă nu facem asta, ce concluzie vor trage ei? Vor considera că pot să-și continue programul nuclear și că pot să-și întoarcă nasul de la sancțiunile ONU, pentru că guvernul chinez va sări întotdeauna să-i salveze de consecințele propriilor lor acțiuni.

Hu spuse:

— Mulțumesc, Kong, pentru aceste comentarii caracteristic de tranșante.

Dincolo de masă, față în față cu Kong, generalul Huang Ling bătea darabana cu degetele lui boante pe lemnul lustruit, disperat de nerăbdător să vorbească. Hu îl observă și spuse:

— Generale Huang!

Huang era prieten cu Fu Chuyu și cu tatăl lui Kai, Chang Jianjun. Toți trei erau membri ai puternicei comisii pentru securitatea națională și împărtășeau o viziune de șoim asupra afacerilor internaționale.

— Permiteți-mi să subliniez câteva lucruri, spuse Huang. Vocea lui avea un mârâit agresiv și vorbea mandarina cu un accent dur din nordul Chinei. Unu: Coreea de Nord formează o zonă-tampon vitală între China și Coreea de Sud, dominată de americani. Doi: dacă refuzăm ajutorul guvernului de la Pyongyang, acesta se va prăbuși. Trei: va apărea o solicitare internațională imediată pentru așa-zisa reunificare a Coreei de Nord și de Sud. Patru: reunificarea este un eufemism pentru preluarea de către vestul capitalist – amintiți-vă ce s-a întâmplat cu Germania de Est! Cinci: China va ajunge cu dușmanii ei implacabili la frontiere. Șase: asta face parte din planul american pe termen lung de încercuire, al cărui scop final este distrugerea Republicii Populare Chineze, în același fel în care a distrus Uniunea Sovietică. Eu trag concluzia că nu putem refuza ajutorul pentru Coreea de Nord. Mulțumesc, domnule director.

Hu Aiguo părea ușor derutat.

— Ambele perspective au mult sens, spuse el. Totuși, ele se contrazic direct.

— Domnule director, spuse Kai, dacă-mi permiteți, eu nu am experiența sau înțelepciunea colegilor mei mai în vârstă, aflați în jurul acestei mese, dar se întâmplă că am discutat cu o sursă nord-coreeană de nivel înalt chiar cu o zi în urmă.

— Continuă, te rog, spuse Hu.

— Coreea de Nord mai are provizii de mâncare și alte materiale esențiale doar pentru șase săptămâni. Când acestea se vor termina, va urma o foamete

în masă și prăbușire socială – ca să nu uităm de pericolul milioanelor de coreeni înfometați care vor traversa frontiera și se vor lăsa la mila noastră.

— Deci ar trebui să le trimitem ajutorul! zise Huang.

— Dar am vrea, de asemenea, și să pedepsim comportamentul lor inadecvat, prin reținerea ajutorului.

— Trebuie, altfel vom pierde controlul, spuse Kong.

— Sugestia mea este simplă, zise Kai. Refuzați ajutorul acum, ca să pedepsiți Pyongyangul; dar trimiteți ajutorul peste șase săptămâni, exact la timp ca să preveniți prăbușirea guvernului.

Urmă un moment de tăcere, în timp ce toți digerau asta.

Kong vorbi primul.

— Asta este o îmbunătățire a propunerii mele, spuse el generos.

— Ar putea să fie, zise generalul Huang reticent. Va trebui ca situația să fie monitorizată îndeaproape, zi de zi, astfel încât, dacă această criză devine mai gravă decât ne așteptam, să putem înainta ajutoarele.

— Da, acest lucru ar fi esențial, mulțumesc, generale! spuse Hu.

Kai observă că planul său era pe cale să fie acceptat. Era soluția corectă. Era pe val.

Hu privi în jurul mesei.

— Dacă toată lumea este de acord…

Nimeni nu avea rețineri.

— Atunci, îi voi propune asta președintelui Chen.

CAPITOLUL 12

Tamara şi Tab erau amândoi invitaţi la nuntă, însă separat: relaţia lor era încă un secret. Sosiră în maşini diferite. Drew Sandberg, şeful biroului de presă al ambasadei americane, se însura cu Annette Cecil, de la misiunea britanică.

Ceremonia avea loc la reşedinţa asemănătoare unui palat a unui petrolist britanic, care era rudă cu Annette, iar oaspeţii se înghesuiau într-o încăpere mare, cu aer condiţionat şi cu prelate care umbreau ferestrele.

Era o ceremonie umanistă. Tamara era intrigată: nu mai participase la o asemenea nuntă până atunci. Cea care oficia căsătoria, o femeie plăcută, de vârstă mijlocie, numită Claire, vorbi scurt şi sensibil despre bucuriile şi provocările mariajului. Annette şi Drew îşi scriseseră propriile legăminte şi le rostiră cu atâta patos, încât Tamarei îi dădură lacrimile. Cânta unul dintre cântecele ei favorite, *Happy*, de Pharrell Williams, iar ea se gândea: „Dacă mă voi mai mărita vreodată, aşa aş vrea să fie!”

Cu patru săptămâni în urmă, n-ar fi avut asemenea gânduri.

Privi discret în partea cealaltă a camerei, spre Tab. Lui îi plăcuse ceremonia? Legămintele îi stârniseră emoţii? Se gândea la propria nuntă? Nu putea să-şi dea seama.

Petrolistul le oferise casa pentru petrecere, la fel ca şi pentru ceremonie, dar Annette îi spusese că prietenii ei puteau să fie zurbagii şi să distrugă locul. După ceremonie, mireasa şi mirele se duseră să-şi înregistreze căsătoria, iar oaspeţii fură îndrumaţi spre un mare restaurant local, care închisese pentru public în ziua respectivă.

Localul era proprietatea unor ciadieni creştini, care făceau mâncare nord-africană şi nu aveau probleme să servească alcool. Erau o sală de mese mare, în care se simţea aroma mâncării condimentate, şi o curte umbrită, unde curgea o fântână. Bufetul îţi lăsa gura apă: cartofi dulci prăjiţi, aurii şi crocanţi, cu garnitură de felii de lime, tăiate şi aromate; o friptură de capră cu okra condimentată cu chilli; chiftele de miel în aluat, numite Aiyisha, muiate în sos de alune, şi multe altele. Tamarei îi plăcea, în mod special, o salată de orez maroniu, cu porumb şi felii de banane, în sos de miere condimentat. Existau vin marocan şi bere Gala.

Oaspeţii erau, în special, tineri din cercul diplomatic din N’Djamena. Tamara discută o vreme cu secretara lui Nick Collinsworth, Layan, o femeie ciadiană elegantă, înaltă, care studiase la Paris, la fel ca Tamara. Layan avea un aer oarecum distant, dar Tamara o plăcea. Discutară despre ceremonia de nuntă, care le plăcuse amândurora.

În tot acest timp, Tamara era permanent conştientă de prezenţa lui Tab şi trebuia să facă eforturi uriaşe să nu-l urmărească prin cameră cu privirea, deşi ştia în orice moment unde se afla el. Încă nu vorbiseră. Din când în când, îi întâlnea privirea şi se uita în altă parte, fără să arate că-l recunoştea. Se simţea de parcă ar fi umblat într-un costum spaţial, incapabilă să-l atingă sau să-i vorbească.

Annette şi Drew reveniră, îmbrăcaţi în haine de petrecere şi arătând incredibil de fericiţi. Tamara îi privi, simţind că îi invidia sincer.

O formaţie începu să cânte şi petrecerea se animă. Apoi, în sfârşit, Tamara îşi permise să-i vorbească lui Tab.

— O, Doamne, e dificil, zise ea încet. Să mă prefac că încă nu suntem altceva decât colegi.

El avea în mână o sticlă de bere, ca să pară convivial, dar abia dacă băuse din ea.

— Şi pentru mine e greu.

— Mă bucur că suferi şi tu.

El râse.

— Doar priveşte-i pe cei doi, spuse el, arătând din cap spre cuplul mirilor. Drew nu-şi poate lua mâinile de pe Annette. Ştiu exact cum se simte.

Cei mai mulţi oaspeţi dansau pe muzica formaţiei.

— Haide să ieşim în curte! spuse Tamara. Nu e atât de multă lume.

Ieşiră afară şi rămaseră în picioare, privind fântâna. În jur se mai aflau şi alte persoane şi Tamara nu-şi dorea decât să poată pleca împreună cu Tab.

— Avem nevoie să petrecem mai mult timp împreună, zise Tab. Întotdeauna ne întâlnim şi ne despărţim, ne întâlnim şi ne despărţim. Vreau să fim mai intimi.

— Mai intimi? spuse ea cu un zâmbet. Există vreo parte din mine pe care nu o cunoşti la fel de bine cum îţi cunosc şi eu corpul?

Ochii lui căprui o priveau într-un fel care îi provoca întotdeauna un mic junghi în interior.

— Nu asta voiam să zic.

— Ştiu. Dar mi-a plăcut să spun ce-am spus.

Dar el era serios.

— Vreau un întreg weekend în altă parte, fără întreruperi, fără persoane față de care trebuie să ne prefacem.

Tamara începea să se simtă excitată, dar nu vedea cum ar fi putut să facă asta.

— Vrei să spui ca un fel de vacanță?

— Da. În curând este ziua ta. Știu.

Ea nu-și amintea să-i fi spus asta. Dar pentru el ar fi fost foarte ușor să afle. Până la urmă, era spion.

— Duminică, spuse ea. Împlinesc treizeci de ani. Plănuiam să fac un mare chef.

— Mi-ar plăcea să te duc undeva, ca un dar pentru ziua ta.

Ea simți un val cald de afecțiune. „O, Doamne, îmi place tipul ăsta”, se gândi ea. Totuși, exista o piedică.

— Îmi place ideea, zise ea. Dar unde am putea să mergem? Nu e ca și cum ar exista vreo stațiune în care putem să ne cazăm la un hotel și să rămânem anonimi. În oricare alt loc din țara asta, în afară de capitală, am ieși în evidență ca o pereche de girafe aflate în vizită.

— Știu un hotel în Marrakech.

— Maroc? Vorbești serios?

— De ce nu?

— Nu există zboruri directe de aici. Trebuie să mergi prin Paris sau Casablanca – sau ambele. Ai nevoie de o zi ca să ajungi acolo. Nu poți face asta într-un weekend.

— Să presupunem că aș putea rezolva problema…

— Cum altfel am putea călători? Cu o cămilă cu reacție?

— Mama mea are un avion.

Ea izbucni în râs.

— Tab! Cum o să mă obișnuiesc vreodată cu tine? Mama ta are un avion! Mama mea n-a zburat niciodată la clasa întâi.

El zâmbi cu regret.

— O să-ți vină greu să crezi, știu, dar când mă gândesc la familia ta, mă simt intimidat.

— Ai dreptate, e greu de crezut.

— Tatăl meu este om de vânzări – un vânzător strălucit, e adevărat –, dar nu este intelectual. Tatăl tău este un profesor universitar care scrie cărți de istorie. Mama mea are un talent pentru creația de ceasuri și poșete pentru care

femeile bogate sunt dispuse să plătească preţuri ridicole. Mama ta conduce un liceu, este responsabilă pentru educaţia a sute de tineri, poate mii. Ştiu că părinţii tăi nu câştigă mulţi bani, dar, într-un fel, lucrul ăsta este şi mai impresionant. Probabil că ei mă vor privi ca pe un copil bogat şi răsfăţat.

Ea observă două lucruri în acest mic discurs. Unul era modestia, despre care ea credea că era neobişnuită la bărbaţii din categoria lui socială. Celălalt, mai important, era presupunerea că avea să-i cunoască părinţii. El avea o viziune a viitorului lui, iar ea se afla acolo.

Dar nu făcu nicio remarcă referitoare la vreunul dintre ele.

— Chiar am putea să facem asta? întrebă ea.

— Va trebui să întreb dacă avionul este liber.

— E atât de romantic! Aş vrea să putem face dragoste chiar acum.

El ridică o sprânceană.

— Nu văd de ce nu.

— În fântână?

— Poate, deşi nu vreau să atrag lumina reflectoarelor dinspre mire şi mireasă. Ar putea părea lipsit de respect.

— O, în regulă, ţap bătrân! Haide să mergem la tine acasă!

— Eu plec primul. Mă strecor fără să spun la revedere. Tu poţi să-ţi prezinţi omagiile pentru Drew şi Annette şi să mă urmezi câteva minute mai târziu.

— De acord.

— Iar asta îmi oferă şansa să mă asigur că apartamentul meu este rezonabil de curat şi de ordonat. Să descarc maşina de spălat vase, să-mi arunc şosetele murdare în coşul de rufe, să scot gunoiul…

— Toate astea doar pentru mine?

— Sau aş putea să-mi scot hainele şi să mă întind în pat până soseşti tu.

— Îmi place planul B.

— O, Doamne, spuse el. S-a făcut!

•••

În dimineaţa următoare, Tamara se trezi în apartamentul ei din complexul ambasadei, ştiind că ceva se schimbase. Relaţia ei cu Tab avansase cu mare viteză. El nu mai era doar un prieten. Era mai degrabă un iubit. Deveniseră un cuplu, un tot. Avansaseră împreună. Iar ea nu-l presase deloc. Totul venise de la el.

Rămase întinsă în pat câteva minute, bucurându-se de această idee.

Când se ridică, găsi un mesaj pe telefon:

„Te rog ia 14 banane pentru bunica ta. Mulţumesc, Haroun”.

Avu o străfulgerare de memorie cu satul pe jumătate abandonat de pe malurile lacului şi cu arabul cu piele întunecată şi cu accent de New Jersey care îi spusese:

— Mesajul va menţiona un număr – opt kilometri sau cincisprezece dolari – şi numărul va însemna ora la care vrea să te întâlnească, după ceasul cu douăzeci şi patru de ore. Locul întâlnirii va fi Le Grand Marché.

Tamara era entuziasmată, dar îşi impuse să nu se aştepte la prea multe. Abdul nu îi spusese mare lucru despre Haroun. Bărbatul ar fi putut să aibă acces la secrete, dar şi să nu aibă. Era posibil ca el să fie un impostor care să încerce să o stoarcă de bani. Nu trebuia să-şi facă prea mari speranţe.

Făcu un duş, apoi se îmbrăcă şi mâncă un castron cu fulgi de tărâţe. Îşi puse eşarfa albastră cu cercuri portocalii pe care Abdul i-o dăduse pentru identificare. Apoi ieşi în atmosfera plăcută a dimineţii deşertice. Era momentul zilei preferat de ea în Ciad, dinainte ca atmosfera să se umple de praf şi căldura să devină apăsătoare.

Îl găsi pe Dexter la birou său, bându-şi cafeaua. Purta un costum din bumbac albastru, cu dungi albe. În ţara aceea, cu robe arăbeşti în culori vii şi piese vestimentare şic din moda franţuzească, el era îmbrăcat într-un clişeu vestimentar american. Pe perete se afla o fotografie a lui cu o echipă de baseball de liceu, ţinând cu mândrie un trofeu.

— Am o întâlnire cu un informator în după-amiaza asta, spuse ea. Le Grand Marché la două după-amiaza.

— Cine este?

— Un terorist dezamăgit, conform celor spuse de Abdul. Îşi spune Haroun şi locuieşte peste râu, în Kousséri.

— E de încredere?

— Nu ştie nimeni.

Era important să gestioneze corect aşteptările lui Dexter. El uita greu promisiunile neîndeplinite.

— Vom vedea ce are de spus.

— Nu sună prea încurajator.

— Poate.

— Grand Marché este uriaşă. Cum vă veţi recunoaşte?

Ea îşi atinse eşarfa de la gât.

— Asta este a lui.

Dexter ridică din umeri.

— Fă o încercare!

Când Tamara se întoarse să plece, Dexter spuse:

— Mă gândeam la Karim.

Ea se întoarse. Ce mai voia?

— A promis că îți dă o ciornă a marelui discurs al Generalului, zise Dexter.

— N-a promis nimic, spuse Tamara ferm. A zis că o să vadă ce poate face.

— Chiar și așa…

— Nu vreau să-l pistonez în legătură cu asta. Dacă îl lăsăm să creadă că este important pentru noi, ar putea începe să-și spună că ar fi mai bine să-l țină pentru el.

Dexter spuse nerăbdător:

— Dacă nu ne oferă informații, este inutil.

— Aș putea să-i dau un indiciu ușor data viitoare când ne întâlnim.

Dexter se agită.

— E un pește mare.

Tamara se întreba unde dorea să ajungă cu asta. Spuse:

— Da, e un pește mare. Din acest motiv sunt atât de bucuroasă că i-am câștigat încrederea.

— Ești la agenție de… cât? Cinci ani deja?

— Da.

— Și ăsta este primul tău post peste hotare.

Tamara începea să vadă încotro se îndreaptă. Se simți furioasă.

— Ce încerci să spui, Dexter? spuse ea, nu atât de respectuos pe cât ar fi trebuit. Scuipă tot!

— Ești nouă și naivă. Tonul ei îi oferise o scuză ca să fie aspru. Nu ai suficientă experiență încât să te ocupi de o sursă atât de importantă cum este Karim, o sursă care are acces la un nivel atât de înalt.

„Dobitocule”, se gândi Tamara. Dar spuse:

— Am *fost suficient de experimentată* încât să-l atrag.

— Nu e același lucru, desigur.

„Ar fi trebuit să știu că nu e indicat să mă duelez cu el, se gândi ea. Nu câștigi niciodată o dispută cu șeful tău”.

— Deci vrei să-l preiei de la mine, să fii contactul lui Karim?

— Mă gândeam că aș putea să o fac chiar eu.

„Deci asta era. Vei obține meritele pentru munca mea. Ca un profesor care publică un articol bazat pe descoperirile doctoranzilor lui. Clasic”.

Dexter adăugă:

— Presupun că numerele acestui contact se regăsesc toate în rapoartele tale scrise.

— Vei găsi tot ce e necesar în fişierele din computer, spuse ea. Şi se gândi: „În afară de câteva lucruri pe care nu le-am scris, cum ar fi numărul de telefon al soţiei lui, pe care îl poartă cu el atunci când vrea să fie greu de găsit; dar să te ia dracu', Dexter, pe ăsta nu-l primeşti".

— În regulă, spuse el. Asta e tot deocamdată.

Concediată astfel, ea părăsi biroul şi se îndreptă spre biroul ei.

Mai târziu, în cursul dimineţii, primi un mesaj pe telefon: „Marrakech Express pleacă mâine-dimineaţă devreme, dar se întoarce la timp pentru lucru luni. Bine?"

A doua zi era sâmbătă. Aveau patruzeci şi opt de ore doar pentru ei. Răspunse: „Poţi să pui pariu, drăgălaşule!"

Se decise că dorea să-l mai vadă pe Karim încă o dată. Ar fi fost politicos să-l informeze despre decizia lui Dexter şi ar fi vrut ca vestea să vină de la ea, personal. Avea să îi ofere lui Karim o versiune îndulcită, desigur. Urma să-i spună că i se atribuiseră alte responsabilităţi.

Îşi verifică ceasul. Se apropia miezul zilei. Pe la ora asta, Karim era de găsit adesea în barul internaţional de la hotelul Lamy. Avea timp să bea ceva cu el. Dacă se ducea de la hotel direct la piaţă, încă putea să ajungă acolo la ora două.

Îşi comandă o maşină.

Ar fi preferat să meargă călare. Pe largile bulevarde din N'Djamena, existau mii de biciclete mari şi mici, motociclete, scutere şi motorete şi, ocazional, clasicul Parisian Vélo Solex, o bicicletă cu un mic motor de 50 de centimetri cubi, de mărimea unei armonici, fixat pe roata din faţă. Acasă, în DC, călărea un Fat Boy cu şaua joasă, ghidonul înalt şi un motor masiv V-twin. Dar era prea ostentativ pentru Ciad. „Nu atrage niciodată atenţia" era o regulă de bază a muncii diplomatice şi de informaţii. Trebuise să-l vândă când fusese repartizată aici. Poate că, într-o zi, avea să îşi ia altul.

Pe drum, îi spuse şoferului să oprească la un mic magazin general. Cumpără o cutie de cereale pentru micul dejun, o sticlă de apă, un tub de pastă de dinţi şi un pachet de şervețele, pe care le băgă într-o sacoşă de plastic de unică folosinţă. Îi ceru şoferului să le pună în portbagaj şi să o aştepte să iasă din hotel.

Holul de la Lamy era aglomerat. Aici, oamenii se întâlneau pentru prânz

sau ca să plece la întâlniri la alte restaurante. Tamara ar fi putut să fie la Chicago sau la Paris. Acest district central era o insulă internațională, într-un oraș african. Oamenii care călătoreau tot timpul își doreau ca toate locurile să arate la fel, reflectă ea.

Se întoarse spre barul internațional. Era vremea pentru băuturile de dinainte de prânz. Barul era aglomerat, dar mai tăcut decât la ora cocktailurilor de seară, specifice discuțiilor de afaceri. Cei mai mulți dintre clienți purtau ținute vestice, deși erau și câțiva îmbrăcați în robele tradiționale. Majoritatea erau bărbați, dar îl observă pe colonelul Marcus în haine civile. Karim însă nu se afla acolo.

Dar Tab era.

Îi vedea fața din profil, în timp ce stătea așezat în apropierea ferestrei și privea afară. Purta o jachetă de un albastru-închis, cu umeri moi, și o cămașă bleu, despre care ea știa acum că era ținuta lui preferată. Pe fața ei apăru un zâmbet de surpriză și plăcere. Făcu câțiva pași spre el, apoi se opri. Nu era singur.

Femeia care era cu el era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Tab, și subțire. Avea undeva în jur de patruzeci și cinci de ani, ceea ce însemna că era cu vreo zece ani mai vârstnică decât Tab. Părul ei cu șuvițe blonde, lung până la umeri, era coafat lejer și purta un machiaj ușor, dar bine făcut. Avea o rochie simplă din in într-o nuanță vărăticăde albastru.

Erau așezați la o masă pătrată, nu față în față, cum ar fi stat dacă s-ar fi aflat la o întâlnire de afaceri, ci pe scaune alăturate, ceea ce sugera prietenie. Pe masă, între ei, se aflau două băuturi. Tamara știa că, la acea oră a zilei, în paharul lui Tab ar fi trebuit să fie apă minerală Perrier, cu o felie de lămâie. În fața femeii se afla un pahar de martini.

Ea stătea aplecată spre el, privindu-l în ochi și vorbindu-i intens, deși încet. El nu spunea prea multe, ci doar dădea din cap și rostea cuvinte monosilabice, dar limbajul trupului său sugera jenă sau respingere. Ea conducea conversația, dar el participa benevol. Apoi, ea își puse palma stângă peste mâna lui dreaptă, pe masă, și Tamara observă că nu purta verighetă. El o lăsă să-i atingă mâna în felul acela pentru un lung moment, apoi se întinse după pahar, făcând-o să-i dea drumul.

Femeia își îndepărtă privirea de la el, cercetând mulțimea din cameră fără nicio curiozitate. Privirea ei trecu rapid peste Tamara, fără să aibă vreo reacție: nu se întâlniseră niciodată. Apoi își întoarse atenția spre Tab. Nu era interesată de nimeni altcineva.

Brusc, Tamara se simți conștientă de sine. S-ar fi simțit umilită dacă ar fi fost prinsă spionând. Se întoarse și ieși din bar.

În hol se opri, gândindu-se: „Pentru ce sunt stânjenită? Ce am făcut ca să-mi fie ruşine?”

Se aşeză pe canapea, între alte persoane care aşteptau – să le apară colegii, să le fie pregătite camerele, să primească răspunsuri de la concierge –, și încercă să se adune. Existau douăzeci de motive pentru care Tab ar fi băut ceva cu femeia de lângă el. Putea să fie o prietenă, un contact, un coleg ofițer de la DGSE, un vânzător, orice.

Dar era echilibrată, bine îmbrăcată, atrăgătoare și singură. Și își pusese mâna peste a lui pe masă.

Oricum, nu părea să flirteze. Tamara se încruntă, gândindu-se: „Cum pot să-mi dau seama de asta?” Răspunsul îi veni imediat: se cunoșteau prea bine unul pe altul.

Femeia putea să fie o rudă, o mătușă, poate, sora mai mică a mamei lui. Dar o mătușă nu s-ar fi îmbrăcat cu atâta grijă pentru o băutură cu nepotul ei. Privind în urmă, Tamara își aminti cerceii cu diamante, eşarfa de mătase de bun gust, două sau trei brățări de aur pe una dintre încheieturi, pantofii cu tocuri înalte.

Cine era?

„Mă întorc la bar, se gândi Tamara. Mă voi duce direct la masa lor și îi voi spune: «Bună, Tab, îl caut pe Karim Aziz, l-ai văzut pe aici?» Atunci Tab va trebui să mă prezinte”.

Totuși, era ceva ce nu-i plăcea la acest scenariu. Și-l imagina pe Tab ezitant și pe femeia aceea urând întreruperea. Tamara avea să se afle în rolul unui intrus nedorit.

„Ce dracu’?” se gândi ea, apoi se duse înapoi.

Când intră în bar, dădu peste colonelul Susan Marcus, care pleca. Susan se opri și o sărută pe Tamara pe ambii obraji, în stil franțuzesc. Comportamentul ei obișnuit, excesiv de energic, dispăruse, iar acum era caldă, aproape afectuoasă. Fuseseră împreună într-o luptă mortală și supraviețuiseră, iar asta crease o legătură. Susan o întrebă:

— Cum te simți?

— Sunt bine.

Tamara nu dorea să fie nepoliticoasă cu Susan, dar avea altceva urgent, în minte.

Susan continuă:

— Au trecut două săptămâni de la… aventura noastră. Lucrurile astea au uneori efecte psihologice.

— Sunt bine, serios.

— După ceva de genul ăsta, ar trebui să discuţi cu un psiholog. E procedura standard.

Tamara se străduia să fie atentă. Susan era amabilă. Ea nu se gândise la consilierea pentru traume. Când Susan spusese: „Ceva de genul ăsta”, se referise la uciderea unui om. Nimeni de la secţia CIA nu sugerase că Tamara ar fi trebuit să caute ajutor.

— Nu simt nevoia, spuse ea.

Susan îşi puse mâna uşor pe braţul Tamarei.

— E posibil ca tu să nu fii cel mai bun judecător. Du-te măcar o dată!

Tamara încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. O să-ţi urmez sfatul.

— Cu plăcere.

Susan se întoarse să plece, dar Tamara o opri.

— Apropo…

— Ce?

— Sunt convinsă că o cunoşti pe femeia de la masa de lângă geam, care discută cu Tabdar Sadoul. Este de la DGSE?

Susan privi într-acolo, apoi zâmbi.

— Nu. Aceea este Léonie Lanette. E o persoană importantă în compania petrolieră franţuzească Total.

— Oh… Atunci probabil este o prietenă a tatălui lui, care este în consiliul director al companiei Total… dacă îmi amintesc corect.

— Se poate, spuse Susan, părând brusc încordată, dar, chiar şi aşa, e o panteră.

Tamara simţi un fior. O panteră era o femeie de vârstă mijlocie, un prădător sexual pentru bărbaţi mai tineri.

— Crezi că umblă după el? întrebă ea.

— O, au trecut de mult de asta. Au avut o relaţie de vreo câteva luni. Credeam că s-a terminat, dar se pare că nu.

Tamara se simţea de parcă ar fi fost lovită. „Nu voi plânge”, îşi spuse în sinea ei. Schimbă rapid subiectul.

— Îl căutam pe Karim Aziz, dar presupun că nu e pe-aici.

— Nu l-am văzut.

Părăsiră hotelul împreună. Susan intră într-o maşină a armatei, iar Tamara

îl găsi pe şoferul ei.

— Du-mă la Le Grand Marché, îi spuse ea. Dar lasă-mă la câteva străzi distanţă şi aşteaptă-mă, te rog!

Apoi se lăsă pe spate şi încercă să nu plângă. Cum putea Tab să îi facă aşa ceva? O înşelase în toată perioada asta? Era greu de crezut, dar limbajul intim al trupurilor nu lăsa loc de îndoieli. Femeia simţea că avea dreptul să-l atingă, iar el nu o îndepărtase.

Piaţa se afla pe Avenue Charles de Gaulle, la capătul lungului bulevard, în districtul în care se găseau cele mai multe ambasade. Şoferul parcă şi Tamara îşi legă în jurul capului eşarfa albastră cu cercuri portocalii. Îşi recuperă apoi punga de plastic plină de cumpărături din portbagajul maşinii. Acum arăta ca o nevastă casnică obişnuită, care-şi făcea cumpărăturile.

În momentul acela, ar fi trebuit să fie plină de speranţă şi nerăbdătoare să-l întâlnească pe Haroun pentru a afla ce avea de spus, optimistă că ar fi putut să fie informaţii importante şi utile pentru armată. Dar nu se putea gândi decât la Tab şi la femeia aceea, cu capetele apropiate unul de altul, cu mâna ei peste a lui pe deasupra mesei, cu vocile joase, într-o discuţie care era, evident, emoţională.

Îşi tot spunea în sinea ei că ar fi putut să existe o explicaţie nevinovată. Dar ea şi Tab împărţeau deseori patul şi învăţaseră multe unul despre celălalt – Tamara cunoştea până şi numele câinelui părinţilor lui Tab, un Great Dane, Flâneur, care însemna „Puturosul”, dar nu o menţionase niciodată pe Léonie.

„Credeam că e o treabă serioasă, îşi spuse în sinea ei cu tristeţe, în timp ce mergea în lungul străzii. Credeam că e dragoste”.

Ajunse în piaţă şi se strădui să se concentreze asupra sarcinii care o aştepta. Exista un supermarket convenţional şi cel puţin o sută de tarabe. Aleile dintre acestea erau pline de ciadieni îmbrăcaţi ţipător şi de turişti împrăştiaţi, cu şepci de baseball şi pantofi confortabili de plimbare. Vânzători cu tăvi sau cu câte un singur lucru de vânzare se amestecau prin mulţime, în căutarea unor potenţiali cumpărători, iar Tamara aproape că se aştepta să-l vadă pe Abdul vânzând ţigări Cleopatra.

Undeva pe acolo se afla un bărbat care dorea să trădeze un grup terorist.

Ea nu putea să-l caute. Nu ştia cum arăta. Trebuia doar să rămână în alertă şi să aştepte ca el să o contacteze.

Tarabele cu fructe şi legume proaspete arătau minunat. Echipamentul electric la mâna a doua părea să fie o mare afacere: cabluri, ştechere, conectori şi întrerupătoare. Ea zâmbi la vederea unei tarabe care vindea

tricouri ale echipelor de fotbal din Europa: Manchester United, AC Milan, Bayern München, Real Madrid, Olympique de Marseille.

Un bărbat păși în fața ei, cu o bucată de bumbac cu imprimeuri strălucitoare. O ridică spre fața ei și spuse în engleză:

— Asta este perfectă pentru tine.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

— Eu sunt Haroun, zise el în arabă.

Tamara îl privi intens, măsurându-l din cap până în picioare. De sub eșarfa de pe cap, o priveau niște ochi pătrunzători, ce păreau nevinovați. După fața îngustă, barba rară și mustața subțire, ea presupuse că trebuia să aibă în jur de douăzeci de ani. Era îmbrăcat în roba tradițională dar, pe sub aceasta, se ghicea un trup suplu, cu umeri largi.

Ea prinse un fald al pânzei între degetul mare și cel arătător, prefăcându-se că cercetează calitatea materialului.

— Ce poți să-mi spui? întrebă ea încet în arabă.

— Ești singură?

— Desigur.

El desfășură mai mult bumbacul, astfel încât ea să poată vedea o porțiune mai mare a imprimeului. Era un amestec viu de galben lămâie și fucsia.

— ISGS este foarte fericit pentru ceea ce s-a întâmplat la podul N'Gueli Bridge, spuse el.

— Fericit? întrebă ea surprinsă. Dar au pierdut lupta!

— Au murit doi dintre oamenii lor. Dar morții ajung în Paradis. Și au omorât un american.

Asta era logica ciudată, dar familiară a inamicului. Un american mort reprezenta o victorie, un terorist mort însemna un martir. Oricum, erau în câștig. Tamara cunoștea deja toate acestea.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci? întrebă ea.

— A venit un bărbat să ne felicite. Un erou al cauzei din multe țări, ni s-a spus. A rămas timp de cinci zile și pe urmă a plecat din nou.

Tamara continuă să studieze pânza în timp ce discutau, lăsând impresia că discutau despre țesătură.

— Care este numele lui?

— Ei îl strigau Afganul.

Brusc, Tamara fu în alertă maximă. Puteau să existe mulți bărbați afgani în Africa de Nord, dar CIA era interesată de unul în mod special.

— Descrie-l!

— Înalt, cu păr grizonant şi o barbă neagră.

— Ceva particular? O rană vizibilă, de exemplu?

Nu dorea să-l îndrume pe Haroun, dar exista un anumit detaliu pe care avea nevoie să-l audă.

— Degetul mare, spuse el. Împuşcat. El spunea că a fost un glonţ american.

Al-Farabi, se gândi ea, cu tot mai mare încântare. Personajul central al ISGS. Cel mai căutat om. În mod reflex, îşi ridică ochii de la ţesătura de bumbac şi privi spre sud. Nu vedea decât tarabe şi cumpărători, dar ştia că ţara numită Camerun se afla la doar un kilometru şi jumătate distanţă în direcţia aceea – ar fi putut să o vadă din minaretul Marii Moschei din apropiere. Al-Farabi fusese atât de aproape…

— Şi încă ceva, spuse Haroun. Ceva mai… spiritual.

— Spune-mi!

— Este un om condus de ură. Tânjeşte să ucidă din nou şi din nou. Este aşa cum ajung unii oameni din cauza alcoolului, sau a cocainei, sau a femeilor, sau a jocurilor de noroc. Are o sete ce nu poate fi satisfăcută niciodată. El nu se va schimba până când, într-o zi, cineva îl va ucide – fie ca Domnul să aducă mai curând ziua aceea!

Tamara rămase tăcută preţ de un lung moment, uluită de ceea ce spusese Haroun şi de intensitatea cu care o rostise. În sfârşit, rupse vraja şi spuse:

— Ce a făcut el timp de cinci zile, în afară de a felicita grupul vostru?

— Ne-a făcut o pregătire specială. Ne adunam în afara oraşului uneori, la câţiva kilometri distanţă, apoi sosea el cu însoţitorii săi.

— Ce-aţi învăţat?

— Cum să facem bombe de amplasat pe marginea drumului şi bombe sinucigaşe. Totul despre disciplina la telefon, transmiterea mesajelor şi securitate. Cum să scoatem din funcţiune telefoanele dintr-un cartier întreg.

„Nici măcar eu nu ştiu asta”, se gândi Tamara.

— Când a plecat, a spus încotro se îndreaptă? întrebă ea.

— Nu.

— A existat vreun indiciu?

— Şeful nostru l-a întrebat direct, iar el a răspuns: „Unde mă va duce Dumnezeu”.

În traducere „Nu vă spun”,, se gândi Tamara.

— Ce mai face vânzătorul de ţigări? întrebă Haroun.

Era un interes prietenesc real sau doar o încercare de a obţine informaţii?

— Era bine ultima dată când am auzit de el, răspunse ea.

— Mi-a spus că urmează să plece într-o călătorie lungă.

— Adesea nu poate fi contactat mai multe zile.

— Sper că este în regulă. Haroun privi în jur nervos. Trebuie să cumperi pânza.

— În regulă.

Ea scoase câteva bancnote din buzunar.

Haroun părea inteligent şi onest. Asemenea evaluări erau pe ghicite, dar instinctul îi spunea să-l mai întâlnească măcar încă o dată.

— Unde ar trebui să ne întâlnim data viitoare? întrebă ea.

— La Muzeul Naţional.

Tamara fusese acolo. Era mic, dar interesant.

— În regulă, spuse ea dându-i banii.

Haroun adăugă:

— Lângă craniul faimos.

— Îl ştiu.

Cel mai valoros exponat al muzeului era craniul parţial al unei maimuţe, vechi de şapte milioane de ani, un posibil strămoş al rasei umane.

Haroun împachetă bumbacul şi i-l dădu. Ea îl puse în plasa de cumpărături din plastic. Apoi el se întoarse şi dispăru în mulţime.

Se înapoie la maşină şi porni înapoi spre ambasadă, ducându-se la biroul ei. Trebuia să-şi alunge din minte toate gândurile despre Tab până când termina de scris raportul despre întâlnirea cu Haroun.

Scrise raportul pe un ton modest, subliniind faptul că acesta fusese primul ei contact cu Haroun şi că el nu avea niciun fel de istoric cu agenţia, care ar fi putut să indice dacă era de încredere. Dar ştia că vestea despre al-Farabi era electrizantă şi că avea să fie transmisă imediat tuturor secţiilor CIA din Africa de Nord şi din Orientul Mijlociu – fără îndoială, cu semnătura lui Dexter la finalul mesajului.

Când termină, era sfârşitul zilei de muncă şi personalul CIA începea să plece. Ea se întoarse în apartamentul ei – acum nu mai exista nimic care să-i îndepărteze gândurile de la Léonie Lanette.

Pe telefon îi apăru un mesaj de la Tab: „Ne vedem în seara asta? Plecăm mâine-dimineaţă devreme”.

Trebuia să se decidă ce să facă. Nu putea să plece într-o vacanţă, fie chiar şi una scurtă, cu un bărbat pe care-l bănuia că o înşală. Trebuia să-l înfrunte cu privire la Léonie. De ce ezita? Nu avea de ce să se teamă, nu-i aşa?

Sigur că avea. Se temea de respingere, de umilinţă şi de sentimentul îngrozitor că îl judecase greşit.

Sau totul putea să fie doar o neînţelegere de vreun fel. Părea improbabil, dar trebuia să întrebe.

Trimise un răspuns: „Unde te afli acum?”

El îi răspunse imediat: „Acasă, împachetez”.

Ea scrise: „Sunt pe drum”.

Apoi plecă.

Simţea că tremură când urcă scările spre apartamentul lui, bătând apoi la uşă. Într-o clipă de fantezie de coşmar, îşi imagină că uşa avea să fie deschisă de Léonie, îmbrăcată într-o pijama perfect călcată.

Dar era Tab şi, oricât l-ar fi urât pentru că o minţise, nu se putu abţine să nu observe cât de bine arăta în tricoul alb şi blugii decoloraţi. Avea picioarele goale.

— Draga mea! spuse el. Intră! E momentul să-ţi dau o cheie. Dar unde e bagajul tău?

— N-am împachetat, spuse ea intrând în casă. Nu vin.

El deveni palid.

— Ce naiba se întâmplă?

— Stai jos şi o să-ţi spun!

— Sigur. Vrei nişte apă, cafea, vin?

— Nimic.

El se aşează în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Am aruncat o privire în barul internaţional astăzi, pe la prânz.

— Eram acolo! Nu te-am văzut! Dar tu m-ai văzut… Cu Léonie…

— E atrăgătoare şi singură, iar tu eşti, evident, intim cu ea. Puteam să-mi dau seama – oricine putea să-şi dea seama – doar privindu-vă împreună. La un moment dat, chiar te ţinea de mână.

El încuviinţă din cap fără să spună nimic. În orice clipă, se gândi ea, el va începe să nege indignat.

Dar el nu făcu asta.

Ea continuă:

— Întâmplător, eram cu cineva care mi-a spus cine este ea, explicându-mi că aţi avut o aventură timp de câteva luni.

El oftă adânc.

— E vina mea. Ar fi trebuit să-ţi spun despre ea.

— Să-mi spui ce, mai exact?

— Am avut o aventură cu Léonie timp de șase luni. Nu-mi e rușine pentru asta. E inteligentă și fermecătoare și încă îmi place de ea. Dar aventura s-a încheiat cu o lună înainte ca noi doi să facem călătoria aceea la lacul Ciad.

— O lună întreagă! Dumnezeule! Cum de ți-a luat atât de mult?

El zâmbi crispat.

— Ai tot dreptul să fii sarcastică. Nu te-am mințit și nu te-am înșelat niciodată, dar nici nu ți-am spus totul – iar asta contează la fel ca o minciună, nu-i așa? Adevărul este că eram jenat că m-am îndrăgostit de tine atât de iute și că lucrurile au devenit serioase atât de repede. Încă sunt stânjenit. Mă simt ca un Casanova, ceea ce nu sunt; și, serios, nu am niciun respect pentru acei bărbați care-și socotesc cuceririle ca pe niște goluri în sezonul de fotbal. Chiar și așa, ar fi trebuit să-ți mărturisesc.

— Cine a pus capăt aventurii? Tu sau ea?

— Eu am făcut-o.

— De ce? Îți plăcea de ea și încă îți place.

— M-a mințit și, când am aflat, m-am simțit trădat.

— Ce minciună ți-a spus?

— Mi-a spus că e singură. Nu este, are un bărbat la Paris și doi băieți la o școală cu internat – cea la care am mers și eu, Ermitage International. Ea pleacă acasă vara, ca să stea împreună cu ei.

— De asta te-ai despărțit de ea – pentru că e măritată.

— Nu mă simt bine să mă culc cu femei măritate. Nu-i condamn pe alții care fac asta, dar nu e pentru mine. Nu doresc să am un secret de care să-mi fie rușine.

Ea își amintea cât de preocupat fusese el să stabilească clar că ea și Jonathan erau divorțați, când ea îi povestise pentru prima dată despre trecut.

Dacă toată povestea era o minciună elaborată, era foarte plauzibilă.

— Deci ai încheiat aventura cu două luni în urmă, continuă ea. De ce vă țineați de mână astăzi?

Ea regretă imediat că spusese asta. Era o lovitură ieftină, pentru că nu se țineau de mână cu adevărat.

Dar Tab era prea matur ca să se supere pentru asta.

— Léonie mi-a cerut să ne întâlnim. Dorea să vorbim, zise el ridicând din umeri. Ar fi fost neplăcut să refuz.

— Ce dorea?

— Să ne reluăm aventura. I-am spus nu, desigur. Dar am încercat să fiu

blând.

— Deci asta este ceea ce am văzut. Tu… în timp ce erai blând.

— Nu pot să spun sincer că regret asta. Dar cu siguranţă regret ca dracu' faptul că nu ţi-am spus totul din timp. Acum e prea târziu.

— A spus că te iubeşte?

El ezită.

— Îţi voi spune totul, zise el. Dar eşti convinsă că vrei să-ţi răspund la asta?

— O, Doamne, spuse ea. Eşti atât de decent, că ar trebui să ai un nenorocit de halou.

El chicoti.

— Chiar şi când te desparţi de mine mă faci să râd.

— Nu mă despart de tine, spuse ea, simţind lacrimi calde pe faţă. Te iubesc prea mult.

El se întinse în faţă şi îi luă mâinile.

— Şi eu te iubesc, zise el. În caz că nu ai ghicit asta deja. De fapt… Făcu o pauză. Uite ce e, eu şi cu tine am iubit şi alţi oameni înainte. Dar aş vrea să ştii că n-am mai simţit niciodată asta pentru nimeni. Niciodată.

— Vrei să vii aici şi să mă iei în braţe?

El făcu aşa cum i se ceruse şi o îmbrăţişă strâns.

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa, bine? zise ea.

— Jur pe Dumnezeu.

— Mulţumesc.

CAPITOLUL 13

Sâmbăta nu era o zi liberă pentru preşedintele american, dar era diferită de alte zile. Casa Albă era mai liniştită decât de obicei, iar telefoanele nu sunau atât de des. Pauline se bucura de şansa de a se ocupa de documentele care necesitau timp şi concentrare: lungi rapoarte internaţionale de la Ministerul de Externe, pagini de cifre cu impozite de la Ministerul de Finanţe, specificaţii tehnice pentru sisteme de armament de miliarde de dolari de la Pentagon… Târziu, în după-amiezile de sâmbătă, îi plăcea să lucreze în Camera Tratatului, un spaţiu elegant şi tradiţional din reşedinţă, mult mai vechi decât Biroul Oval. Stătea aşezată la uriaşa Masa Tratatului a lui Ulysses

Grant, cu pendula înaltă de podea[{3}] ticăind zgomotos peste umărul ei, asemenea spiritului unui fost preşedinte ce-i amintea că nu exista suficient timp pentru tot ceea ce-şi propunea să facă.

Dar ea nu era niciodată singură pentru prea multă vreme, iar astăzi, liniştea îi fu întreruptă de Jacqueline Brody, şeful de cabinet. Jacqueline râdea mult şi nu părea niciodată încordată, dar avea o structură de oţel. Trupul ei subţire şi musculos era rezultatul unei diete stricte, combinată cu vizitele regulate la sală. Era divorţată şi avea copii adulţi, dar nu părea să se bucure de o viaţă romantică – de fapt, de niciun fel de viaţă în afara Casei Albe.

Jacqueline se aşeză şi spuse:

— Ben Riley a trecut pe la mine în dimineaţa asta.

Benedict Riley era director al serviciului secret, agenţia responsabilă pentru paza preşedintelui şi a altor personaje importante despre care se considera că puteau fi expuse la riscuri. Pauline întrebă:

— Ce avea de spus Ben?

— Oamenii care-l păzesc pe vicepreşedinte au raportat o problemă. Pauline îşi scoase ochelarii de citit şi îi lăsă jos, pe masa veche. Oftă.

— Continuă!

— Ei cred că Milt are o aventură.

Pauline ridică din umeri ca şi cum ar fi spus: „Şi ce dacă?”

— E un bărbat necăsătorit, presupun că are dreptul la asta. Nu pare să fie o problemă. Cu cine se culcă?

— Asta este problema. Numele ei este Rita Cross şi are şaisprezece ani.

— O, fir-ar!

— Exact.

— Cât de al naibii de bătrân este Milt?

— Are şaizeci şi doi.

— Hristoase, ar trebui să ştie asta mai bine!

— În DC, vârsta pentru consens este şaisprezece ani, aşa că, cel puţin, nu încalcă legea.

— Totuşi…

— Ştiu.

Pauline avu o viziune neplăcută cu sărmanul Milt stând deasupra unei adolescente slabe. Scutură capul ca să scape de ea.

— Ea nu este… Milt nu o plăteşte pentru sex, nu-i aşa?

— Nu tocmai…

— Ce înseamnă asta?

— Îi face cadouri.

— Cum ar fi?

— I-a cumpărat o bicicletă de zece mii de dolari.

— O, Doamne! E rău. Parcă îl și văd în nenorocitul de *New York Mail.* Mă întreb dacă ar putea să fie convins să încheie această relație.

— Probabil că nu: gărzile de corp ale lui Milt spun că este orbit. Dar mă îndoiesc că asta ar ajuta la ceva. Într-un fel sau altul, ea va ajunge cumva să vândă povestea.

— Deci, un scandal este mai mult sau mai puțin inevitabil.

— Iar asta s-ar putea întâmpla la începutul anului viitor, exact când încep alegerile preliminare.

— Deci trebuie să ieșim cu ea înainte de asta.

— Sunt de acord.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să-l concediez pe Milt.

— Cât de repede se poate.

Pauline își puse din nou ochelarii, semn că întâlnirea ajunsese la final.

— Te rog verifică unde se află Milt, Jacqueline. Spune-i să vină să ne vedem… Pauline se întoarse și privi spre ceas. Mâine-dimineață la prima oră.

— Se rezolvă.

Jacqueline se ridică în picioare.

— Și informează-l pe Sandip. Va trebui să dăm un comunicat de presă. Vom spune că Milt a demisionat din motive personale.

— Cu un citat de la tine, prin care îi mulțumești pentru anii în serviciul poporului Statelor Unite și al președintelui…

— Și trebuie să alegem un nou vicepreședinte. Fă-mi o listă de nume, te rog.

— Mă ocup de asta.

Jacqueline ieși din cameră.

Pe când citea câteva pagini despre neajunsurile școlilor din centrul orașelor, Pauline auzi un zgomot pe hol. Părinții ei vizitau Washingtonul și își petreceau noaptea la Casa Albă; părea că sosiseră. Vocea gravă pe care o auzise era a mamei ei.

— Pauline? Unde ești?

Pauline se ridică și ieși.

Mama ei se afla în Sala Centrală: era un spațiu mare și inutil, cu mobilă ce nu era folosită niciodată – un birou octogonal de mijloc, un pian mare cu capacul încuiat, canapele și scaune pe care nu se așeza nimeni. Mama ei

părea pierdută.

Christine Wagner avea șaptezeci și cinci de ani și purta o fustă din tweed și un cardigan roz. Pauline își amintea de ea pe la jumătatea vieții: era energică și competentă, ocupându-se de o mulțime de lucruri: pregătea micul dejun în timp ce călca un cearșaf, verifica temele lui Pauline, peria umerii costumului gri de flanel al tatălui ei în timp ce acesta se îndrepta spre ușă, urmărea claxonul autobuzului școlar… Pe vremuri fusese o femeie deșteaptă și cu o voință puternică, însă devenise timidă și temătoare în ultimii câțiva ani.

— Deci aici erai, spuse ea, de parcă Pauline s-ar fi ascuns.

Pauline o sărută.

— Bună, mamă! Bine ai venit! Mă bucur să te văd.

Apoi apăru și tatăl ei. Keith Wagner avea părul alb, însă mustața lui îngrijită era încă neagră. Fost om de afaceri, purtase costume bleumarin și gri timp de o jumătate de secol, însă se îndreptase treptat spre tonuri de maro. Purta un pardesiu sport bej, pantaloni de culoarea ciocolatei și o cravată asortată. Pauline îl sărută pe obraz și se mutară cu toții în Salonul de Est. Gerry li se alătură.

Începură să discute despre hobby-urile părinților; Keith făcea parte din comitetul director al grupului de elită al oamenilor de afaceri din Chicago, Comercial Club, iar Christine era voluntar la două școli locale.

Pippa intră și își sărută bunicii.

— Deci, Pauline, ce crize globale ai mai rezolvat în ultima vreme? întrebă Keith.

— Am încercat să-i determin pe chinezi să fie mai atenți cui își vând armamentul.

Pauline era pregătită să explice problema, dar tatăl ei era mai interesat de propriile amintiri.

— Am făcut afaceri cu chinezii, din când în când, pe vremuri. Cumpăram milioane de saci de polietilenă de la ei și îi vindeam la spitale. O rasă foarte inteligentă… chinezii. Când se hotărăsc să facă ceva, merg până la capăt. Asta e ceva ce poți spune despre guvernele autoritare.

— Fac trenurile să ajungă la timp, zise Pauline.

Gerry adăugă pedant:

— De fapt, acesta este un mit: Mussolini n-a făcut niciodată trenurile italiene să ajungă la timp.

Dar Keith nu asculta.

— Ei nici n-ar trebui să se codoşească pe lângă fiecare grup care stă în calea progresului doar pentru că vor să-şi protejeze micile cuiburi de pitulici…

Mama ei strigă:

— Keith!

Pippa chicoti, dar Keith le ignoră pe amândouă.

— … sau pentru că sunt convinşi că pământul lor este sfânt, căci acolo se adunau spiritele strămoşilor sub luna plină.

Pippa interveni:

— Şi un alt lucru uimitor la guvernele autoritare este acela că, dacă vor să omoare şase milioane de evrei, nimeni nu-i poate opri.

Pauline se gândi dacă era cazul să-i închidă gura Pippei, dar decise că tatăl ei o ceruse.

Dar Keith era netulburat.

— Pippa, îmi amintesc că şi mama ta avea câteva răspunsuri deştepte pe când avea doar paisprezece ani.

Christine spuse:

— Nu-i da atenţie bunicului tău, Pippa! În următorii trei sau patru ani, vei face lucruri de care mai târziu îţi vei aminti cu adâncă stânjeneală. Dar când vei fi bătrână, îţi vei dori să le fi făcut pe toate de două ori.

Pauline râse fericită. Era o ipostază a mamei ei aşa cum fusese cu ceva timp în urmă, arţăgoasă şi amuzantă.

Keith spuse morocănos:

— Perle de înţelepciune din salonul de geriatrie.

Conversaţia devenea prea combativă, aşa că Pauline se ridică şi spuse:

— Haideţi să luăm cina!

Apoi porniră spre sufragerie prin Sala Centrală.

Pauline ştia că nu mai putea miza pe părinţii ei pentru sprijin. Acest lucru se întâmplase treptat. Orizonturile lor se îngustaseră, pierduseră contactul cu lumea modernă şi judecata lor se deteriorase. „Într-o zi, Pippa va simţi la fel în legătură cu mine”, cugetă Pauline în timp ce se aşezau să mănânce. Cât de departe era momentul acela? Zece ani? Douăzeci? Considera gândul acesta foarte neliniştitor: Pippa – liberă în lume, luând decizii pentru ea însăşi, în timp ce Pauline ar fi devenit tot mai incapabilă să ţină pasul cu ea.

Tatăl ei începuse să discute cu Gerry despre afaceri, iar cele trei femei nu-i întrerupseră. Gerry fusese, la un moment dat, confidentul apropiat al lui Pauline. Când încetase acest lucru? Nu putea spune cu precizie. Se evaporase,

pur și simplu – dar de ce? Era doar din cauza Pippei? Pauline știa, observându-i pe părinții ei, că dezacordurile referitoare la creșterea copiilor generau unele dintre cele mai nocive conflicte conjugale. Acestea implicau convingerile cele mai adânc înrădăcinate ale oamenilor despre morală, religie și valori, scoțând la suprafață adevărata compatibilitate a cuplului.

Pauline considera că tinerii ar fi trebuit să conteste ideile consacrate. Astfel progresa lumea. Ea era conservatoare întrucât considera că aceste schimbări trebuiau introduse cu atenție și gestionate corect, dar nu era genul care să creadă că nimic nu trebuia schimbat. Nici genul care să se agațe de vreo epocă de aur din trecut, când totul era mult mai bine. Nu tânjea după vremurile de altă dată.

Gerry era diferit. El spunea că tinerii ar trebui să dobândească maturitate și înțelepciune înainte să încerce să schimbe lumea. Dar Pauline știa că lumea nu putea fi schimbată niciodată de oamenii care așteptau un moment potrivit.

Oamenii ca Gerry.

Ce putea să facă? Gerry ar fi dorit ca ea să-și petreacă mai mult timp cu familia – ceea ce însemna cu el dar ea nu putea să facă asta. Un președinte primea tot ceea ce avea nevoie, în afară de timp.

Se dedicase serviciului public cu mult timp înainte să se mărite cu el: așa că nu prea putea să susțină că era surprins de asta. Iar el își dorise mult ca ea să candideze pentru funcția de președinte. Îi spusese deschis că ar fi fost bine pentru cariera lui, indiferent dacă pierdea sau câștiga. Dacă ea ar fi câștigat, el s-ar fi retras pentru patru sau opt ani, dar, după aceea, ar fi devenit un superstar în domeniul Dreptului. Pe urmă însă, când ea fusese aleasă, lui începuse să-i displacă timpul tot mai scurt pe care ea i-l dedica. Poate că el crezuse că avea să fie mult mai implicat în munca ei, că, în calitate de președinte, ea avea să se consulte în legătură cu deciziile sale. Poate că el n-ar fi trebuit să se retragă. Poate…

Poate că nu ar fi trebuit să se mărite cu el.

De ce nu împărtășea și ea dorința arzătoare a lui Gerry de a petrece mai mult timp împreună? Unii soți ocupați abia așteptau câte o seară obișnuită pentru a se dedica unul altuia, având parte de o cină romantică, sau mergând împreună la un film, sau ascultând muzică, întinși pe canapea.

Gândul acesta o deprima.

Privindu-l pe Gerry în timp ce acesta se declara de acord cu tatăl ei în legătură cu sindicatele, ea realiză că problema lui era că devenise puțin plicticos.

Sau poate că era puţin cam dură. Dar era adevărat. Gerry era plictisitor. Ea nu-l considera sexy. Iar el nu o sprijinea prea mult.

Deci, ce mai rămăsese?

Pauline înfrunta întotdeauna adevărul.

Toate astea însemnau cumva că ea nu-l mai iubea?

Îi era teamă că asta însemna.

•••

În dimineaţa următoare, ea luă micul dejun cu tatăl ei, exact aşa cum făceau pe vremea când el lucra, iar ea era la Universitatea din Chicago. Amândoi erau matinali, trezindu-se mereu devreme. Pauline mânca müsli, iar tatăl ei mânca pâine prăjită şi bea cafea. Nu vorbeau prea mult: din când în când, el se adâncea cu totul în secţiunea de afaceri a ziarului. Dar era o linişte confortabilă. Cu un sentiment de reticenţă, ea îl părăsi şi se îndreptă spre aripa de vest.

Milt sugerase o oră timpurie pentru întâlnirea lor, astfel încât să poată să treacă pe la Casa Albă în drum spre biserică. Pauline avea să-l întâlnească în Biroul Oval: aerul oficial al acestuia era potrivit pentru concedierea cuiva.

Milt sosi îmbrăcat într-un costum maro din tweed, cu vestă, arătând ca un gentleman de la ţară.

— Ce-a mai făcut acum James Moore ca să fie nevoie de o întâlnire atât de devreme, în dimineaţa zilei Domnului?

— Nu e vorba despre James Moore, spuse Pauline. Ia loc!

— Despre ce e vorba?

— Problema noastră este Rita Cross.

Milt se aşează mai ţeapăn în scaun, înclinându-şi bărbia cu un aer arogant.

— Despre ce vorbeşti?

Pauline nu avea timp să asculte baliverne: viaţa era prea scurtă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pretinde că nu ştii! spuse ea.

— Pare să fie ceva ce nu este treaba nimănui în afară de mine.

— Când vicepreşedintele şi-o trage cu o fată de şaisprezece ani, este treaba tuturor, Milt! Nu încerca să pari mai prost decât eşti.

— Cine poate să spună că este mai mult decât o prietenie?

— Scuteşte-mă de rahaturi!

Pauline se înfurie. Crezuse că Milt va fi realist şi matur în legătură cu asta, va accepta că fusese prins încălcând regulile şi se va retrage graţios. Nu avea acest noroc.

— Nu este minoră, zise Milt, cu aerul unui jucător de cărţi care tocmai

scosese un as.

— Spune-le asta reporterilor când te vor suna să te întrebe despre relaţia cu Rita Cross. Crezi că vor spune că e totul în regulă, că nu este subiect de scandal? Sau ce?

Milt părea disperat.

— Putem păstra secretul.

— Nu, nu putem. Gărzile tale de corp ştiu deja şi i-au spus totul lui Jacqueline, care ne-a spus mie şi lui Sandip – iar asta doar în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi despre Rita ce crezi? Ea nu are prieteni de şaisprezece ani? Ce crezi că-şi închipuie ei că face ea cu un bărbat de şaizeci şi doi de ani care i-a dăruit o bicicletă de zece mii de dolari? Că joacă Scrabble?

— În regulă, doamnă preşedinte, am prins ideea. Milt se aplecă în faţă şi îşi coborî vocea, adresându-i-se pe un ton confidenţial, ca de la un coleg la altul. Lasă asta în seama mea, te rog! Voi îndrepta lucrurile, promit!

Propunerea era revoltătoare, iar el ar fi trebuit să ştie asta.

— La naiba, Milt! Nu intenţionez să las nimic în seama ta. Ăsta este un scandal ce va face rău fiecărei persoane de aici care a muncit din greu pentru o Americă mai bună. Tot ce pot să fac este să reduc la minimum daunele şi, în acest scop, eu voi controla când şi cum se va afla vestea.

Milt arăta de parcă ar fi început să înţeleagă că nu mai exista nicio speranţă pentru el. Spuse pe un ton nefericit:

— Ce vrei să fac eu?

— Mergi la biserică, mărturiseşte-ţi greşelile şi promite-i Domnului că nu mai păcătuieşti. Apoi du-te acasă, sun-o pe Rita şi spune-i că s-a terminat totul. După aceea scrie-mi o scrisoare de demisie, în care menţionezi probleme personale – nu minţi şi nu inventa probleme de sănătate sau orice altceva. Asigură-te că scrisoarea este pe acest birou până mâine-dimineaţă la ora nouă.

Milt se ridică în picioare.

— Am intenţii serioase cu ea, să ştii, spuse el încet. Este dragostea vieţii mele.

Pauline îl credea. Era absurd, dar, împotriva voinţei ei, simţi un val de simpatie. Ea spuse:

— Dacă într-adevăr o iubeşti, te vei despărţi de ea şi o vei lăsa să se întoarcă la viaţa normală de adolescent. Acum du-te şi fă ceea ce trebuie!

El părea trist.

— Eşti o femeie dură, Pauline.
— Mda, spuse ea. Dar am o slujbă dură.

CAPITOLUL 14

Luni-dimineaţă, Tamara începu să suspecteze că Generalul punea ceva la cale. Ar fi putut să fie ceva nesemnificativ, dar ea avea o presimţire rea.

După Marrakech, era prea euforică pentru a se duce direct la birou, aşa că îşi lăsă bagajul în cameră şi merse la cantină. Îşi luă o cană mare de cafea neagră, în stil american, şi o felie de pâine prăjită, apoi găsi un exemplar din cotidianul de limbă franceză, stipendiat de guvern, *Le Progrès.*

Abia când întoarse pagina a treia a ziarului îi sună vag în străfundurile minţii un clopoţel de alarmă. Văzu acolo o fotografie a Generalului, chel şi zâmbitor, îmbrăcat sport, în pantaloni de alergare şi o jachetă de trening. Era fotografiat în mahalaua Atrone, din zona de nord-est a oraşului N'Djamena. Ştirile din Atrone se concentrau, de obicei, asupra întârzierilor în extinderea reţelelor de apă curentă şi canalizare ale oraşului. Oricum, în ziua aceea povestea era pozitivă. Generalul era fotografiat pe fundalul unui cartier de cocioabe, fiind înconjurat de o mulţime de copii şi de adolescenţi fericiţi, cărora el le oferea pantofi Nike gratuit.

În timp ce rumega povestea, mintea ei se tot întorcea la Tab.

Tamara călătorise discret. Tab comandase maşini de la ambasada franceză care să-i ducă şi să îi ia de la aeroport, unde folosiseră terminalul pentru aeronavele private ca să se îmbarce în avionul companiei Travers. Tamara completase notificarea obligatorie că avea să fie plecată din ţară, dar nu inclusese informaţia că urma să călătorească împreună cu Tab. Oricum, Dexter nu citea niciodată hârţogăria.

Weekendul fusese un succes. Fuseseră inseparabili timp de patruzeci şi opt de ore, fără să fie iritaţi sau plictisiţi unul de celălalt. Tamara ştia că intimitatea domestică putea să provoace certuri. Bărbaţii nu erau niciodată atât de atenţi la igienă pe cât credeai că sunt, iar ei, în schimb, te acuzau că eşti precum o oală sub presiune. Oamenii aveau obiceiuri bine stabilite, pe care urau să le schimbe. „Vom curăţa de dimineaţă" spuneau bărbaţii, dar nu o mai făceau niciodată. În orice caz, Tab nu era precum ceilalţi.

Ea îşi tot amintea cât de prost judecase bărbaţii până atunci, mai ales pe

cei cu care se măritase – imaturul Stephen și homosexualul Jonathan. Cu siguranță însă învățase ceva: Jonathan fusese o alegere mai bună decât Stephen, iar Tab era chiar și mai potrivit. Poate că Tab era alesul.

Se gândi: „Poate? Rahat! El este. Știu asta!”

În timp ce conduceau înapoi spre oraș, luni-dimineață, Tab spusese:

— Acum trebuie să fim pregătiți să ne prefacem că nu suntem îndrăgostiți nebunește.

Ea zâmbi. Deci era îndrăgostit *nebunește* de ea. Nu mai folosise această expresie până atunci. Era încântată.

Acum însă, aveau o problemă. Țările lor erau aliate, dar, chiar și așa, aveau secrete una față de cealaltă. În principiu, nu exista nicio regulă a CIA care să-i interzică să aibă o relație cu un ofițer al DGSE – și invers. În practică, asta i-ar fi nenorocit carierea – și probabil că și pe a lui. Doar dacă nu cumva unul dintre ei își găsea o altă slujbă…

Ridică privirea din ziar și o văzu pe secretara ambasadorului, Layan, ducând o tavă.

— Vino să stai cu mine, îi spuse Tamara. De obicei nu ai timp pentru micul dejun.

— Nick ia micul dejun la ambasada britanică, explică Layan.

— Ce mai complotează cu britanicii?

— Noi credem că Ciadul ar putea să facă afaceri pe ascuns cu Coreea de Nord – adică îi vinde petrol –, încălcând sancțiunile. Layan puse o lingură de iaurt peste smochinele proaspete. Nick ar vrea ca britanicii și ceilalți să-l preseze pe General să-și vândă petrolul în altă parte.

— Probabil că obține un preț mai mare de la Pyongyang.

— Așa cred.

Tamara îi arătă ziarul lui Layan.

— Ce crezi că înseamnă toate astea?

Layan studie pagina timp de câteva momente.

— E destul de bine, spuse ea. Pentru prețul câtorva sute de perechi de tenișI, Generalul face o întreagă națiune să creadă că el este Moș Crăciun. O cale ieftină de a câștiga popularitate.

— De acord. Dar de ce are nevoie de genul acesta de publicitate? El nu are nevoie de popularitate. Are poliția secretă.

— Poate, până la un punct. Să fii un dictator iubit este, probabil, mai ușor decât să fii un dictator urât.

— Presupun. Însă Tamara nu era prea convinsă. Ar fi mai bine să mă duc

la muncă.

Se ridică în picioare.

— Hm…

Layan părea să se gândească la ceva. Tamara rămase în picioare lângă scaunul ei.

— Tamara, ți-ar plăcea să vii la mine la cină? Să guști bucătăria autentică din Ciad?

Tamara era surprinsă, dar încântată.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea. Era prima dată când era invitată într-o casă ciadiană din N'Djamena. Sunt onorată.

— O, nu spune asta! Va fi o plăcere pentru mine. Ce zici de miercuri seară?

— Miercuri e bine.

„Mă voi duce acasă la Tab după asta", se gândi ea.

— Știi că noi nu mâncăm la masă. Stăm pe un covor, pe podea, pentru cină.

— E în regulă, nicio problemă.

— Abia aştept.

— La fel şi eu!

Tamara părăsi cantina şi se îndreptă spre biroul CIA.

Era foarte curioasă în legătură cu Generalul. De ce simțea brusc nevoia să lucreze la imaginea lui?

Cei mai tineri doi agenți din secție aveau sarcina să citească toate ziarele publicate în N'Djamena şi să urmărească toate emisiunile de ştiri de la tv, atât în franceză, cât şi în arabă. Expertul în franceză era Dean Jones, un puşti strălucit, cu părul blond, din Boston; vorbitoarea de arabă era Leila Morcos, o fată din New York cu simț practic, cu părul negru tuns bob. Stăteau aşezați față în față, cu ziarele din ziua respectivă pe biroul dintre ei. Tamara li se adresă amândurora:

— Ați observat vreun fel de critică la adresa Generalului în vreunul dintre mijloacele de informare?

Dean scutură din cap, iar Leila spuse:

— Nimic.

— Nici măcar indicii uşoare sau murmure? Ceva de genul: „Dacă ne gândim, treaba asta ar fi putut fi gestionată mai bine" Sau poate: „E păcat că acest lucru nu a putut să fie prevăzut"? Genul acesta de observații codate?

Amândoi se gândiră intens, apoi repetară răspunsurile de mai devreme.

Leila adăugă:

— Dar vom căuta în mod special astfel de comentarii, acum, când știm că ești interesată.

— Mulțumesc. Doar că am senzația că Generalul este puțin îngrijorat de ceva.

Se așeză la biroul ei. Câteva minute mai târziu, când o chemă Dexter, ea se duse în biroul lui. Avea cravata lărgită și gulerul cămășii descheiat, deși aerul condiționat menținea locul răcoros. Probabil că se gândea că, astfel, arăta ca Frank Sinatra.

— În legătură cu Karim Aziz, începu el. Cred că l-ai judecat greșit.

Ea nu avea idee despre ce vorbea.

— Cum așa?

— Chiar nu este atât de important și de bine conectat cum credeai tu.

— Dar…

Ea fu pe cale să-l contrazică, dar se opri. Încă nu știa unde avea să ducă asta. Trebuia să-l lase să vorbească și să adune cât mai multe date înainte să răspundă.

— Continuă, spuse ea.

— Nu ne-a oferit până acum acel discurs al Generalului despre care spunea că este atât de important.

Așadar, Karim nu-i dădea lui Dexter ciorna pe care i-o promisese pe jumătate Tamarei. Ea se întrebă de ce.

Dexter continuă:

— Și nici nu a avut loc un asemenea discurs.

Poate că Generalul abandonase discursul – dar putea să fie la fel de posibil ca el să aștepte, pur și simplu, momentul favorabil. Oricum, Tamara nu spuse nimic.

Dexter continuă:

— O să ți-l dau ție înapoi, ca să te ocupi de el.

Tamara se încruntă. De ce făcea asta?

El răspunse încruntării ei.

— Karim nu merită atenția unui ofițer superior, explică el. După cum spuneam, l-ai supraestimat.

„Dar bărbatul acesta lucrează în palatul prezidențial, se gândi Tamara. Este aproape sigur că deține informații utile. Chiar și un măturător de la palat poate să descopere secrete în coșurile de gunoi”.

— În regulă, spuse ea. O să-l sun.

Dexter încuviinţă din cap.

— Aşa să faci.

Apoi privi în jos, spre documentul de pe biroul lui. Tamara consideră asta drept o concediere şi ieşi.

Deşi îşi făcea de lucru cu munca de rutină, era îngrijorată pentru Abdul. Spera că avea să ia contact cu ea în curând. Nu mai avea nicio veste de la el de unsprezece zile. Nu era ceva cu totul neaşteptat, dar era îngrijorător. Pe autostrăzile americane, o călătorie de o mie şase sute de kilometri ar fi însemnat două zile, ca de pildă de la Chicago la Boston; Tamara o făcuse odată, ca să-şi viziteze un iubit de la Harvard. Altă dată luase autobuzul: treizeci şi şase de ore, o sută nouă dolari, Wi-Fi gratuit. Călătoria lui Abdul avea să fie foarte diferită. Nu existau limite de viteză, pentru că nu erau necesare: nu era posibil să mergi cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră pe drumurile pietroase din deşert. Penele de cauciuc şi alte defecţiuni erau probabile şi, dacă şoferul nu reuşea să rezolve problema, puteau să rămână pe loc zile întregi ca să aştepte sosirea ajutorului.

Dar Abdul înfrunta pericole mai mari decât penele de cauciuc. El se pretindea a fi un emigrant disperat, dar trebuia să discute cu oamenii, să-l urmărească pe Hakim, să identifice oamenii pe care îi contacta acesta şi să afle pe unde umblau. Dacă vreo bănuială cădea asupra lui… Tamara văzu din nou trupul predecesorului lui Abdul, Omar, şi îşi amintea, ca într-un coşmar, cum îngenunchease în deşert şi adunase rămăşiţele membrelor lui tăiate.

Şi nu putea să facă nimic altceva decât să aştepte ca Abdul să o sune.

La câteva minute după miezul zilei, Tamara luă o maşină pentru a o duce la hotelul Lamy.

Karim stătea în picioare la bar, într-un costum alb din in bând ceva ce arăta ca un cocktail nealcoolic şi discutând cu un bărbat pe care Tamara îl recunoştea vag ca fiind de la ambasada germană. Ea ceru Campari cu gheaţă şi apă minerală, un cocktail atât de slab, încât cinci litri abia dacă ar fi ameţit-o puţin. Karim îl părăsi pe cunoscutul său german şi veni să stea de vorbă cu ea.

Tamara ar fi vrut să ştie motivul pentru care Generalul oferea tenişi gratuit şi dacă popularitatea lui era în scădere; dar o întrebare directă l-ar fi pus pe Karim în gardă, făcându-l să nege totul, aşa că ea trebuia să abordeze cu grijă subiectul.

— Ştii că Statele Unite îl susţin pe General, considerându-l o bază de stabilitate în această ţară.

— Desigur.

— Suntem puțin îngrijorați din cauza zvonurilor de nemulțumire față de el.

Ea nu auzise astfel de zvonuri, desigur.

— Nu-ți face griji pentru zvonuri, spuse Karim și Tamara observă că el nu o contrazisese. Nu înseamnă nimic, continuă el, făcând-o să își spună că exista, cu siguranță, ceva. Ne ocupăm de asta.

Tamara simți că marcase un punct: Karim confirmase deja ceva ce nu fusese nimic mai mult decât o speculație din partea ei.

— Nu putem să înțelegem de ce treaba asta a pornit tocmai acum, adăugă ea. Nu e nimic în neregulă…

Ea lăsă întrebarea nerostită să atârne în aer.

— A existat incidentul acela de la podul N'Gueli, în care ai fost implicată și tu.

Deci asta era.

El continuă:

— Unii oameni spun că Generalul ar fi trebuit să reacționeze rapid și decisiv.

Tamara era încântată. Aceasta era o perspectivă nouă. În schimb se încruntă, de parcă ar fi analizat datele, apoi spuse:

— Ei bine, asta a fost cu mai mult de două săptămâni în urmă.

— Oamenii nu înțeleg cât de complicate sunt aceste lucruri.

— E adevărat, zise ea, arătându-se de acord cu o platitudine fără conținut.

— Dar noi vom răspunde foarte ferm și foarte curând.

— Mă bucur. Vorbeai despre un discurs…

— Da. Prietenul tău Dexter era foarte curios în legătură cu discursul, zise Karim cu un aer jignit. Aproape părea să creadă că are dreptul să aprobe schița.

— Îmi pare rău pentru Dexter. Tu și cu mine ne ajutăm unul pe altul, nu-i așa? Ăsta este sensul relației noastre.

— Exact!

— Dexter se poate să nu fi înțeles asta.

— Ei bine, poate că asta a fost tot, spuse Karim oarecum înmuiat.

— Când crezi că va rosti Generalul discursul?

— Foarte curând.

— Bine. Asta ar trebui să pună capăt zvonurilor.

— O, așa va fi, vei vedea.

Tamara era disperată să vadă ciorna, dar nu putea să ceară asta după ce Dexter îl jignise, făcându-i aceeași solicitare. Putea să prindă un indiciu?

— Mă întreb ce anume a întârziat discursul, zise ea.

— Încă facem pregătirile finale.

— Pregătiri?

— Da.

Tamara era de-a dreptul intrigată.

— Ce pregătiri?

— Ah, spuse Karim cu un zâmbet enigmatic.

Tamara adăugă cu regret:

— Încerc să-mi imaginez de ce pregătiri ați putea avea nevoie încât să întârzie un discurs cu mai mult de două săptămâni.

— Nu-ți pot spune, zise Karim. N-ar trebui să dezvălui secrete de stat.

— O, nu, spuse Tamara. Ferească Sfântul!

•••

În seara aceea, înainte să plece la întâlnirea pentru cină cu Tab, Tamara îl sună pe Jonathan, fostul ei soț. Era un tip înțelept și iubitor și încă era cel mai bun prieten al ei. Venise momentul să-i povestească despre Tab.

San Francisco era cu nouă ore în urmă față de N'Djamena, așa că el probabil se afla la micul dejun. Răspunse imediat.

— Tamara, iubito, ce mă bucur să-ți aud vocea! Unde te afli? Tot în Africa?

— Tot în Ciad. Dar tu? E un moment bun să vorbim?

— Trebuie să plec la muncă peste câteva minute, dar am întotdeauna timp pentru tine. Ce se întâmplă? Te-ai îndrăgostit?

Intuiția lui era corectă.

— Așa este.

— Felicitări! Povestește-mi despre el. Sau despre ea – dar, dacă te cunosc, este un tip.

— Mă cunoști.

Tamara îl descrise pe Tab în termeni elogioși și îi povesti despre excursia lor la Marrakech.

— Ce fată norocoasă, veni comentariul lui Jonathan. Ești nebună după el, îmi dau seama de asta.

— Dar a trecut mai puțin de o lună. Și trebuie să admiți că, în trecut, m-am îndrăgostit de bărbați care nu erau potriviți pentru mine.

— La fel și eu, dragă, la fel și eu, dar trebuie să continui să încerci.

— Nu sunt prea sigură ce să fac mai departe…

— Știu eu ce ar trebui să faci, dacă el este măcar pe aproape de descrierea ta, spuse Jonathan. Încuie-l în pivniță și ține-l acolo ca sclav sexual. Eu așa aș face.

Ea râse.

— Serios, totuși…

— Serios?

— Da.

— În regulă, îți voi spune – și sunt la fel de serios ca un atac de cord.

— Dă-i drumul!

— Mărită-te cu el, proasto! spuse Jonathan.

•••

O oră mai târziu, Tab spunea:

— Ți-ar plăcea să-l cunoști pe tatăl meu?

— Mi-ar plăcea, răspunse Tamara imediat.

Se aflau într-un restaurant arăbesc liniștit, numit al-Quds, ceea ce însemna „Ierusalim”. Locul devenise localul lor favorit. Nu erau îngrijorați că aveau să fie văzuți: nu se servea alcool, așa că americanii și europenii nu veneau acolo.

— Uneori, tatăl meu vine în Ciad cu afaceri. Compania petrolieră Total este cel mai mare client al Ciadului.

— Când va ajunge aici?

— Peste două săptămâni.

Ea aruncă o privire spre fereastră și, după ce își zări imaginea, își atinse părul.

— Trebuie să-mi aranjez părul.

Tab râse.

— Tata o să te iubească, nu-ți face griji!

Ea se întreba dacă părinții lui le cunoscuseră pe toate iubitele sale. Înainte să se poată opri, îi scăpă întrebarea:

— Tatăl tău a cunoscut-o pe Léonie?

Tab clipi.

— Îmi pare rău, a fost o întrebare grosolană, spuse Tamara rușinată.

— Chiar nu-mi pasă. Asta ești tu, ești directă. Nu, tata n-a întâlnit-o niciodată pe Léonie.

Tamara schimbă subiectul rapid.

— Cum este el?

Era sincer curioasă: tatăl lui Tab era francez algerian, copilul unui comerciant, acum director de rang înalt.

— Eu îl ador și cred că așa o să simți și tu foarte curând, spuse Tab. E deștept, interesant și bun.

— La fel ca tine.

— Nu chiar. Dar o să vezi.

— Va sta în apartamentul tău?

— O, nu! Un hotel este mult mai convenabil pentru el. Va sta la Lamy.

— Sper să mă placă.

— Cum ar putea să nu te placă? Faci o primă impresie uluitoare: ești absolut superbă! În plus, ai un stil șic, simplu, pe care francezii îl prețuiesc.

Arătă spre îmbrăcămintea ei: purta o rochie dreaptă, gri-deschis, cu o curea roșie, și ea știa că arăta bine.

— Pe urmă o să te iubească pentru că vorbești franceza. Sigur că el vorbește engleza, dar francezii urăsc să fie nevoiți să facă asta tot timpul.

— Politică?

— La mijlocul drumului. Social liberal, conservator financiar. N-ar vota niciodată pentru francezul Parti Socialiste, dar, dacă ar fi american, ar fi democrat.

Tamara înțelegea: în Europa, centrul politic se afla cumva la stânga față de echivalentul său american.

Nu exista nimic la tatăl lui Tab care să o deranjeze. Chiar și așa, spuse:

— Sunt emoționată.

— Nu-ți face griji! O să-l farmeci până când îți va da și șosetele din picioare.

— Cum poți să fii sigur?

El ridică din umeri în stil franțuzesc.

— Asta ai făcut cu mine.

•••

Planul Generalului fu dezvăluit în după-amiaza următoare, într-un comunicat de presă care ajunse la toate ambasadele și în toate mediile de informare. Urma să țină un discurs important într-o tabără de refugiați.

În partea de est a Ciadului, existau vreo zece astfel de tabere. Refugiații veneau de peste frontieră, din Sudan. Unii erau opozanți ai guvernului de acolo; alții erau, pur și simplu, victime colaterale, familii care fugeau din calea violenței. Aceste tabere înfuriau guvernul Sudanului din Khartoum, care acuza cu furie Ciadul pentru că adăpostea insurgenți, folosind asta ca pe

o scuză de a-şi trimite armata peste graniță, în urmărirea fugarilor.

Guvernul Ciadului răspundea în oglindă acestor acuzații. Tunurile chinezești furnizate armatei Sudanului își găseau drum spre mâinile rebelilor ciadieni, cum era Uniunea forțelor pentru democrație și dezvoltare, precum și ale altor diverşi scandalagii nord-africani.

Cu fiecare parte acuzând-o pe cealaltă, consecințele se traduceau prin relații încordate și pericolul constant al izbucnirii necazurilor la frontieră.

Toți agenții se înghesuiau în biroul lui Dexter ca să discute anunțul.

— Ambasadorul va dori să știe despre ce e vorba și se va aștepta ca CIA să aibă ceva idei, zise Dexter. Iar acum, tot ce știm cu siguranță este că e vorba de o locație-surpriză.

Leila Morcos vorbi prima; deși era începătoare, nu lăsa niciodată asta să o rețină.

— Este nouăzeci și nouă la sută sigur că discursul va fi un atac la adresa guvernului de la Khartoum.

— Dar de ce acum? întrebă Dexter. Și pentru ce un asemenea spectacol impresionant?

Tamara spuse:

— Ieri am prins un zvon cum că discursul este un răspuns la schimbul de focuri de pe podul N'Gueli.

— Marea ta dramă, spuse Dexter sarcastic. Dar aia nu are nimic de-a face cu Sudanul.

Tamara ridică din umeri. Armele proveneau din Sudan, după cum știa toată lumea, dar ea nu se deranja să declare ceea ce era evident.

Apoi intră o secretară care îi dădu lui Dexter o foaie de hârtie.

— Încă un mesaj de la palatul prezidențial, spuse el.

Îl citi repede, mormăi surprins, îl citi încă o dată, ceva mai încet, apoi spuse:

— Generalul îi invită pe aliații apropiați să trimită câte o persoană de la fiecare ambasadă ca să însoțească presa în tabăra de refugiați, pentru discurs.

Adjunctul lui Dexter, Michael Olson, spuse:

— Care tabără?

Dexter scutură din cap.

— Nu spune.

Olson era un tip sprinten, relaxat, cu un ochi exersat pentru detalii.

— Toate sunt la vreo mie de kilometri de aici. Cum ajung oamenii acolo?

— Spune că aranjamentele pentru transport vor fi făcute de către militari.

Va exista un avion spre Abéché.

— Ăsta este singurul aeroport din partea aceea a țării, spuse Olson. Dar tot este la o sută șaizeci de kilometri de frontieră.

Tamara își amintea că Abéché era cel mai cald oraș din Ciad, cu temperaturi de peste treizeci de grade Celsius – peste nouăzeci de grade Fahrenheit – tot timpul anului.

Dexter continuă:

— De la Abéché armata va organiza un transport rutier. Călătoria va include un tur al taberelor de refugiați și va implica două nopți de ședere la hotel. Dexter se încruntă. Două nopți?

— Aeroportul funcționează doar ziua, zise Olson. Presupun că asta face ca logistica să fie foarte complicată.

Probabil că acestea erau pregătirile despre care spusese Karim că aveau să necesite mult timp, înțelese Tamara. O călătorie a presei în deșert era un proiect greu de organizat. Pe de altă parte, chiar era nevoie de aproape trei săptămâni?

— Grupul pleacă mâine, zise Dexter.

— Presupun că Nick va fi reprezentantul nostru, spuse Leila.

— În niciun caz, zise Dexter scuturând din cap. Ar trebui să plece fără protecție. Regula unei singure persoane de la fiecare ambasadă va fi respectată strict, din cauza limitărilor de transport, ceea ce înseamnă că nu va fi loc pentru gărzile personale.

— Atunci, cine va merge?

— Presupun că va trebui să merg eu – fără echipa personală de protecție. Nu părea prea încântat. Mulțumesc tuturor, spuse el. Îl voi informa pe ambasador.

Era sfârșitul după-amiezii. Tamara se întoarse la apartamentul ei, făcu un duș, îmbrăcă haine curate și chemă o mașină pentru a o duce la apartamentul lui Tab.

Acum avea propria cheie.

— Eu sunt! strigă ea în timp ce intra.

— Sunt în dormitor.

Era în lenjeria de corp – arăta drăguț și ea chicoti.

— De ce ești dezbrăcat?

— Mi-am scos costumul și n-am apucat să mă îmbrac încă.

Ea îl văzu împachetând un bagaj mic și inima ei începu să bubuie.

— Unde…?

— Plec la Abéché.

Exact de asta se temea. Înghiți în sec.

— Mi-aș dori să nu pleci. Practic, este o zonă de război.

— Nu chiar.

— Atunci, o zonă de luptă.

— Noi am acceptat posibilitatea unui anumit grad de pericol când am devenit ofițeri de informații, nu-i așa?

— Asta a fost înainte să mă îndrăgostesc de tine.

El o luă în brațe și o sărută și ea știu că lui îi plăcuse să o audă spunând că se îndrăgostise de el. Un minut mai târziu, el se desprinse din sărut și spuse:

— Voi avea grijă, promit.

— Când pleci?

— Mâine.

Ea nu se putu împiedica să nu-și imagineze că aceea ar fi putut să fie ultima lor seară împreună, pentru totdeauna.

Își spuse în sinea ei că poate nu era cazul să fie melodramatică. El mergea cu Generalul – avea să fie protejat de jumătate din armata națională.

— Ce ai dori la cină? o întrebă el. Sau ar trebui să ieșim în oraș?

Brusc, ea își dori să-l țină în brațe.

— Hai să mergem în pat mai întâi! Putem să luăm cina mai târziu.

— Îmi plac prioritățile tale, spuse Tab.

•••

Generalul ținu discursul în ziua următoare. Știrile televizate de la sfârșitul după-amiezii îl prezentau în uniformă militară de gală, înconjurat de soldați puternic înarmați, care stăpâneau mulțimea de reporteri; erau priviți de la distanță de o grămadă disperată de refugiați trași la față și prăfuiți.

Discursul era inflamator.

Biroul de presă al guvernului împărțea cópii ale discursului în timp ce Generalul vorbea. Era mai provocator decât anticipase oricine și Tamara își dorea să fi reușit să pună mâna pe o ciornă în avans. Probabil că ar fi reușit dacă nu ar fi intervenit Dexter.

Generalul începu prin a acuza Sudanul pentru uciderea caporalului Ackerman. Acest lucru fusese deja sugerat de presa guvernamentală, dar acum, pentru prima dată, acuzația era explicită.

El continuă prin a afirma că incidentul făcea parte dintr-un model al sponsorizării de către Sudan a terorismului în Sahel. Și asta era mai mult decât o declarație îndrăzneață despre ceva ce era crezut de multă lume,

inclusiv de Casa Albă.

— Priviți această tabără! spuse el, fluturând din mână pentru a arăta ceea ce se afla în jurul lui; și camera trecu, ascultătoare, peste o așezare care era mai mare decât își imaginase Tamara – nu doar câteva zeci de corturi, ci câteva sute de adăposturi improvizate, cu un pâlc de copaci sfrijiți, care indicau un iaz sau o fântână în mijloc. Această tabără, spuse Generalul, îi adăpostește pe cei care s-au refugiat din calea ticăloșiilor guvernului de la Khartoum.

Tamara se întreba cât de departe avea să meargă. Casa Albă nu dorea nimic care să destabilizeze Ciadul, pentru că acesta era un aliat util în lupta împotriva ISGS. Președintelui Green nu avea să-i placă acest discurs.

— Noi, în Ciad, avem o datorie umanitară față de vecinii noștri, spuse Generalul și Tamara simți că se apropia de punctul culminant. Îi ajutăm pe cei care fug din fața tiraniei și a brutalității. Trebuie să îi ajutăm și vom continua s-o facem. Nu ne vom lăsa intimidați!

Tamara se lăsă pe spate în scaunul său. Ăsta era miezul discursului. El lansase, de fapt, o invitație deschisă pentru opozanții guvernului Sudanului de a-și stabili cartierul general în taberele de refugiați din Ciad.

— Treaba asta o să-i înfurie pe cei de la Khartoum, murmură ea.

Leila Morcos o auzi și spuse:

— Rău.

Discursul ajunsese la final. Nu fuseseră necazuri, nici violență. Tab era în regulă.

În timp ce Tamara pleca, trecu pe lângă Layan, care îi spuse:

— Pe la șapte, în seara asta?

— Perfect, spuse Tamara.

•••

Casa lui Layan se afla la nord-est de centrul orașului, într-un cartier numit N'Djari. Ea locuia pe o stradă plină de gunoaie. De ambele părți, locuințele se ascundeau în spatele unor ziduri de beton care se sfărâmau și în spatele unor porți metalice, simple și ruginite. Tamara era surprinsă de cât de sărac era cartierul. Layan venea întotdeauna la birou în haine croite la modă, purtând un machiaj lejer, aplicat cu iscusință, și părul prins elegant. Nu arăta niciodată ca și cum ar fi venit dintr-o mahala.

La fel ca în cazul celor mai multe case din N'Djamena, poarta înaltă se deschidea spre o curte. Când intră, Tamara o văzu pe Layan gătind la un foc aflat în mijlocul spațiului deschis, supravegheată de o femeie mai în vârstă,

care semăna cu ea. Clădirea alăturată avea ziduri din blocuri de beton şi un acoperiş de tablă. Scuterul lui Layan era parcat într-un colţ. Spre surprinderea Tamarei, patru copii mici se jucau în ţărână. Layan nu pomenise niciodată de ei, iar pe biroul ei nu exista nicio fotografie.

Layan o întâmpină pe Tamara, o prezentă mamei sale, apoi, fluturând din mână spre copii, pomeni patru nume pe care Tamara le uită imediat.

— Toţi sunt copiii tăi? o întrebă Tamara, iar Layan încuviinţă din cap.

Nu exista niciun semn al prezenţei unui bărbat.

Nu aşa îşi imaginase Tamara locuinţa lui Layan.

Mama ei îi oferi Tamarei un pahar cu o băutură răcoritoare cu lămâie.

— Cina e aproape gata, spuse Layan.

Se aşezară, cu picioarele încrucişate, în camera principală a casei, cu bolurile de mâncare în faţa lor. Layan făcuse o tocană de legume numită daraba, aromată cu pastă de arahide; un fel cu fasole roşie, în sos de tomate condimentat; şi un bol de orez cu aromă de lămâie. Copiii stăteau împreună cu adulţii. Totul era delicios şi Tamara mâncă cu poftă.

— Ştiu de ce Dexter ţi la dat pe Karim înapoi, spuse Layan, vorbind în franceză, astfel încât mama ei şi copiii să nu înţeleagă.

— Ştii?

Tamara era intrigată; ea nu reuşise să-şi dea seama.

— Dexter a fost nevoit să-i spună ambasadorului, iar Nick mi-a spus mie.

— Ce a spus?

— Că, de fapt, Karim nu-l place şi nu-i va da nicio informaţie.

Tamara zâmbi. Deci asta era. Nu era surprinsă: muncise din greu să-l farmece pe Karim. Dexter probabil că nu se deranjase să fie amabil, ci pur şi simplu considerase cooperarea lui Karim ca fiind garantată.

— Deci Karim nu i-a dat lui Dexter discursul.

— Karim spunea că nu există niciun fel de discurs.

— Bine, bine…

— Dexter i-a zis lui Nick că el va discuta doar cu tine, pentru că are o slăbiciune pentru fetele albe.

— Dexter ar spune orice în afară de faptul că a făcut o eroare de calcul.

— Asta cred şi eu.

Mama lui Layan aduse cafea şi îi luă pe copii de acolo, probabil ca să-i ducă în dormitorul lor.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai fost prietenoasă cu mine, zise Layan. Înseamnă foarte mult.

— Vorbim, spuse Tamara. Nu e mare lucru.

— Bărbatul meu m-a părăsit acum patru ani, rosti Layan. A luat toți banii și mașina. A trebuit să plec de acasă pentru că nu mai puteam plăti chiria. Cel mai mic dintre copiii mei avea un an.

— E îngrozitor.

— Cel mai rău a fost faptul că am crezut că a fost vina mea, dar nu puteam înțelege ce făcusem greșit. I-am ținut casa curată și frumoasă. Am făcut tot ceea ce dorea el în pat și i-am oferit patru copii frumoși. Unde am greșit?

— N-ai greșit.

— Acum știu asta. Dar atunci când se întâmplă… cauți motive.

— Și ce ai făcut?

— M-am mutat aici cu mama. Ea era o văduvă săracă, locuind singură. A fost încântată să ne primească, dar nu-și putea permite să hrănească și să îmbrace șase persoane. Așa că am fost nevoită să-mi caut o slujbă. O privi direct pe Tamara și repetă, accentuând: Am *fost nevoită* să-mi caut o slujbă.

— Înțeleg.

— A fost dificil. Sunt educată, știu să citesc și să scriu în franceză, în engleză și în arabă. Dar angajatorilor din Ciad nu le place să angajeze o femeie divorțată. Ei consideră că e o femeie însemnată, care va provoca necazuri. Dar bărbatul meu era american și mi-a dat ceva ce nu-mi mai putea lua înapoi: cetățenia americană. Și așa am primit o slujbă la ambasadă. O slujbă bună, cu un salariu american, suficient chiar și ca să-mi trimit copiii la școală.

— E o poveste dată naibii, spuse Tamara.

Layan zâmbi.

— Cu final fericit.

•••

În ziua următoare, o furtună de nisip majoră lovi Abéché. Asemenea furtuni durau adesea doar câteva minute, dar aceasta ținu mai mult. Aeroportul era închis și turul taberelor de refugiați, organizat pentru presă, fu amânat.

În ziua următoare, Tamara avea întâlnire cu Karim, dar ea îi sugeră să se întâlnească într-un alt loc decât hotelul Lamy, de teamă că oamenii ar fi putut începe să observe cât de des se întâlneau ei. Karim îi spuse că era improbabil să fie văzuți la Café de Cairo și îi dădu o adresă din afara centrului orașului.

Era o cafenea simplă, dar curată, populată în întregime de localnici. Scaunele erau din plastic, iar mesele erau acoperite cu un material laminat

care se putea șterge ușor. Pe pereți se aflau afișe neînrămate cu privelişti din Egipt: Nilul, piramidele, moscheea Muhammad Ali şi necropola. Un chelner cu un şorţ fără nicio pată o întâmpină călduros pe Tamara şi o conduse spre o masă de colţ, din spate, unde o aştepta Karim. Ca de obicei, el era îmbrăcat impecabil, purtând un costum de afaceri şi o cravată scumpă.

— Acesta nu este un loc în care m-aş aştepta să te întâlnesc, prietene, spuse Tamara cu un zâmbet în timp ce se aşeza.

— Sunt proprietarul locului, spuse Karim.

— Asta explică lucrurile.

Nu era surprinsă că era proprietarul unei cafenele. Toţi cei aflaţi în vârful politicii din Ciad aveau bani de investit.

— Discursul Generalului a fost excitant, spuse ea, trecând direct la afaceri. Sper că sunteți pregătiți pentru represalii din partea Sudanului.

— Nu vom fi surprinși, spuse Karim cu un aer de mulţumire de sine.

Însă exista o implicație care o deranja oarecum pe Tamara. Spuse:

— Armata sudaneză ar putea chiar să atace dincolo de frontieră, folosindu-se de scuza că își urmăresc adversarii.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, zise el, căpătând o expresie de îngâmfare. Dacă vin, vor avea o surpriză.

Tamara își ascunse îngrijorarea. Încercând să intre în armonie cu dispoziția lui, se strădui să zâmbească, sperând să nu pară pe cât de falsă se simțea.

— O surpriză? spuse ea. Vor întâmpina mai multă rezistență decât se așteaptă?

— Poţi să pariezi!

Ea ar fi vrut să afle mai multe, astfel că încercă să-şi compună o atitudine de nevinovăţie uluită.

— Mă bucur că Generalul a anticipat acest atac şi că armata națională a Ciadului este pregătită să-l respingă.

Din fericire, Karim era într-o dispoziție de lăudăroșenie. Îi plăcea să dea indicii de rău augur.

— Cu o forță copleșitoare, spuse el.

— Este foarte… strategic.

— Exact.

Ea aruncă o momeală.

— Generalul a pregătit o ambuscadă.

— Ei bine… Nu părea prea dispus să recunoască asta. Haide să spunem

doar că și-a luat măsuri de prevedere.

În mintea Tamarei era un vârtej. Acesta începea să sune ca un conflict serios, aflat în plină pregătire. Și Tab se afla acolo. La fel și Dexter.

Încercă să-și stăpânească tremurul de teamă din voce în timp ce spuse:

— Dacă urmează o bătălie, mă întreb când va începe.

Karim părea că înțelesese că lăudăroșenia lui dezvăluise mai multe decât intenționase. Ridică din umeri.

— Curând. Ar putea să fie astăzi. Ar putea să fie săptămâna viitoare. Depinde de cât de pregătiți sunt sudanezii – și de cât sunt de furioși.

Tamara înțelese că el nu avea să-i mai ofere și alte informații. Acum, trebuia să se întoarcă urgent la ambasadă și să împărtășească veștile. Se ridică în picioare.

— Karim, întotdeauna este o plăcere să vorbesc cu tine.

— Și pentru mine.

— Noroc armatei în bătălia care urmează!

— Crede-mă, nu vom avea nevoie de noroc!

Ea încercă să nu se grăbească în timp ce ieșea din cafenea, pentru a se urca în mașina care o aștepta. După ce șoferul porni, ea se gândi cui ar fi trebuit să-i raporteze. Evident, CIA avea nevoie să afle informația asta imediat. La fel și armata. Dacă urma o bătălie, armata Statelor Unite ar fi putut să fie nevoită să se implice.

Când ajunse la ambasadă, luă o decizie rapidă și porni spre biroul colonelului Marcus. Susan se afla acolo. Tamara se așeză și spuse:

— Tocmai am avut o discuție tulburătoare cu Karim Aziz. Guvernul țării se așteaptă ca armata Sudanului să lanseze un raid împotriva unei tabere de refugiați, ca represalii pentru discursul Generalului, iar armata națională a Ciadului este desfășurată în forță la frontieră ca să prindă în ambuscadă armata Sudanului, dacă vine.

— Oh, spuse Susan. Karim e de încredere?

— Nu vorbește în vânt. Sigur că nimeni nu poate să fie sigur ce va face Khartoumul, dar, dacă atacă, va fi cu siguranță o bătălie. Iar dacă atacă astăzi, există un grup de presă care va fi prins în schimbul de focuri. La fel și personalul de la ambasade.

— Poate că ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

— Cred că va trebui, mai ales că unul dintre civilii de la ambasadă este șeful secției CIA de aici.

— Dexter s-a dus acolo?

— Da.

Susan se ridică şi se duse lângă harta de pe perete. Arătă spre un grup de puncte roşii aflate între Abéché şi frontiera Sudanului.

— Acestea sunt tabere de refugiaţi, spuse ea.

— Sunt împrăştiate pe o suprafaţă mare, remarcă Tamara. Câţi sunt, două sute de kilometri pătraţi?

— Cam aşa. Susan reveni la biroul ei şi începu să tasteze. Hai să aruncăm o privire la ultimele fotografii din satelit! spuse ea.

Tamara îşi îndreptă atenţia spre un ecran mare de pe perete.

Susan murmură:

— Asta ar putea să fie acea unică zi din an în care norii acoperă estul Saharei… dar nu, slavă Domnului!

Atinse mai multe taste şi imaginea din satelit prezentă un oraş cu o pistă de aterizare lungă şi dreaptă la capătul din nord.

— Abéché, spuse ea. Schimbă imaginea şi apăru un pustiu galben. Toate fotografiile astea au fost făcute în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Tamara avea experienţă cu interpretarea fotografiilor din satelit. Putea să fie frustrant.

— O întreagă armată s-ar putea ascunde în deşertul acela, spuse ea.

Susan continuă să schimbe imaginile, prezentând diferite zone ale peisajului deşertic.

— Dacă este staţionară, da. Totul este acoperit de praf şi de nisip imediat. Dar când se mişcă, sunt mai uşor de observat.

Tamara aproape că spera că nu aveau să vadă nicio mişcare a armatei sudaneze. Atunci Tab ar fi revenit în siguranţă la Abéché în după-amiaza aceea, urmând să zboare înapoi la N’Djamena a doua zi de dimineaţă.

Susan mormăi.

Tamara văzu apoi ceva ce arăta ca o coloană de furnici pe nisip. Îi amintea de o emisiune de televiziune pe care o văzuse, despre roire. Îşi îngustă ochii.

— Iisuse Hristoase, uite-i acolo! spuse Susan.

Tamara îşi aminti că marţi se gândise că ar fi putut să fie ultima ei zi cu Tab. „Nu, îşi spuse ea, te rog, nu!”

Susan copie coordonatele de pe ecran.

— O armată de două sau trei mii de oameni, plus vehicule, toate în camuflaj de deşert, spuse ea. Pe un drum nepavat, după cum pare, deci vor fi lenţi.

— Ai noştri sau ai lor?

— N-am cum să fiu sigură –, dar se află la est de tabere, spre frontieră, deci probabil că sunt sudanezi.

— I-ai găsit!

— Tu ne-ai dat pontul.

— Unde este armata Ciadului?

— Avem o cale rapidă să aflăm asta. Susan ridică telefonul. Dă-mi-l pe generalul Touré, te rog!

— Trebuie să vorbesc cu CIA, zise Tamara. Dă-mi voie să notez coordonatele acelea.

Apucă un creion și rupse o foaie din blocnotesul lui Susan.

Susan începu să vorbească în franceză cu generalul Touré, folosind familiarul *tu* în loc de oficialul *dumneavoastră.* Ea îi transmise coordonatele localizării armatei sudaneze și făcu o pauză pentru ca el să le noteze. Apoi zise:

— Acum, César, spune-mi unde se află armata voastră!

Susan repetă cifrele cu voce tare și Tamara le notă.

— Și unde ați dus grupul de presă? întrebă apoi Susan.

Când Tamara avu cele trei seturi de coordonate, apucă un pachet de Post-It-uri de pe biroul lui Susan și se duse la harta de pe perete. Puse etichete în pozițiile celor două armate și a grupului de presă, apoi privi la hartă.

— Grupul de presă se află între cele două armate, spuse ea. Fir-ar!

Tab se afla în pericol de moarte: asta nu mai era doar imaginația ei morbidă, era o realitate.

Susan îi mulțumi generalului ciadian și închise telefonul. Apoi îi spuse Tamarei:

— Te-ai descurcat incredibil de bine aducându-ne această avertizare.

— Trebuie să-i salvăm pe civili, zise Tamara, gândindu-se mai ales la Tab.

— Sigur că o vom face, răspunse Susan. Voi avea nevoie de autorizație de la Pentagon, dar asta nu va fi o problemă.

— Vin cu tine.

Era ceva logic, întrucât ea furnizase informațiile esențiale, așa că Susan încuviință din cap.

— În regulă.

— Dă-mi de știre când pleci și unde ne întâlnim.

— Desigur.

Tamara porni spre ușă.

— Hei, Tamara! zise Susan.

— Da.
— Ia-ţi arma.

CAPITOLUL 15

Tamara îşi puse echipamentul şi rechiziţionă pistolul Glock de 9 mm care îi salvase viaţa la podul N'Gueli. Secţia CIA era condusă de Michael Olson, în absenţa lui Dexter, iar el nu avu nicio obiecţie măruntă în genul celor pe care le-ar fi ridicat, cu siguranţă, Dexter. Tamara porni cu maşina împreună cu Susan spre baza militară de la aeroportul N'Djamena; acolo se întâlniră cu un pluton de cincizeci de soldaţi şi se îmbarcară la bordul unui imens elicopter Sikorsky, care îi putea căra pe toţi, împreună cu echipamentul necesar. Tamara primi un radio cu microfon şi cască, astfel încât să poată vorbi cu Susan peste zgomotul rotoarelor.

Aeronava era plină.

— Cum o să luăm patruzeci de civili la bord în călătoria de întoarcere? o întrebă Tamara pe Susan.

— E loc doar de stat în picioare, răspunse Susan.

— Elicopterul poate să ducă toată greutatea?

Susan zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Asta este o maşinărie pentru greutăţi mari, proiectată iniţial pentru recuperarea avioanelor doborâte din Vietnam. Poate să zboare cu un alt elicopter, de aceeaşi greutate, legat dedesubt.

Călătoria peste Sahara dură patru ore. Cumva, Tamara nu se temea pentru ea însăşi, ci mai degrabă era torturată de gândul că ar fi putut să-l piardă pe Tab – chiar atunci, în ziua aceea. Doar faptul că-şi imagina asta îi dădea ameţeli şi, pentru o clipă, se temu că ar fi putut să vomite în faţa a cincizeci de soldaţi duri. Elicopterul zbura cu o sută şaizeci de kilometri la oră, dar părea atât de lent, încât Tamara simţea că nu înaintează deloc pe deasupra peisajului neschimbat, plin de nisip şi piatră. Înainte de finalul călătoriei, ajunse să înţeleagă că dorea să-şi petreacă întreaga viaţă cu Tab. Nu dorea să mai fie vreodată separată de el.

Acesta era un gând care-i putea schimba viaţa şi, în mintea ei, analiza cu atenţie consecinţele. Era convinsă că sentimentele lui Tab erau similare cu ale ei. În ciuda trecutului ei, a căsătoriilor cu bărbaţi nepotriviţi, era aproape

sigură că nu greșea în privința lui. Dar existau o sută de întrebări pentru care nu avea răspunsuri. Unde ar fi putut să se ducă? Cum avea să fie viața lor? Tab își dorea copii? Nu vorbiseră niciodată despre asta. Tamara își dorea copii? Nu se gândise niciodată prea mult la acest lucru. „Dar îmi doresc, realiză ea. Acum îmi doresc. Cu alți bărbați eram nesigură, dar cu el, îmi doresc”.

Avea atât de multe lucruri la care să se gândească, încât călătoria i se păru mult prea scurtă. Fu surprinsă când observă că elicopterul cobora spre Abéché. Distanța parcursă fusese aproape de limita razei de acțiune a elicopterului, așa că aveau nevoie de realimentare înainte să înceapă căutarea grupului de ziariști.

Abéché fusese, pe vremuri, un oraș măreț, un loc de popas pe ruta transsaharianã, folosită timp de secole de negustorii arabi de sclavi. Tamara își imagina caravanele de cămile târându-se neobosit peste deșertul imens, marile moschei cu sute de credincioși îngenuncheați, palatele opulente cu haremurile lor de frumuseți plictisite și mizeria umană a piețelor de sclavi aglomerate. După ce francezii colonizaseră Ciadul, populația din Abéché fusese decimată de boli. Acum era un oraș mic, cu o piață de vite și câteva fabrici care produceau pături din păr de cămilă. „Imperiile se ridică, se gândi ea, apoi se prăbușesc”.

Pe aeroport se afla o mică bază a armatei Statelor Unite, al cărei personal era rotit la fiecare șase săptămâni; schimbul actual avea cisterna pentru realimentare pregătită pe pistă. Peste câteva minute, elicopterul se ridică din nou.

Viră spre est, îndreptându-se spre ultima locație cunoscută a grupului de presă. În sfârșit, Tamara se apropia de Tab: curând avea să afle dacă el era teafăr și dacă putea să-l ajute.

După un sfert de oră, observară o tabără sumbră: șiruri de adăposturi improvizate; locuitori prăfuiți și letargici; copii murdari care se jucau cu pietre pe aleile pline de gunoaie. Pilotul zbură în lungul și în latul locului de trei ori, dar nu văzură niciun semn al prezenței grupului din presă.

Susan își studie harta, identifică cea mai apropiată tabără și îi dădu indicații copilotului. Elicopterul se ridică repede și se îndreptă spre nord-vest.

Câteva minute mai târziu, zburau pe deasupra unei mari forțe militare care se îndrepta spre est.

— Trupele armatei naționale a Ciadului, spuse Susan în căști. Cinci sau șase mii de oameni. Informația ta a fost corectă, Tamara. Sunt de două ori

mai numeroşi decât sudanezii.

Soldaţii o priviră pe Tamara cu şi mai mult respect: informaţiile corecte le puteau salva viaţa, iar ei îi preţuiau pe cei care le furnizau.

Următoarea tabără părea asemănătoare cu prima, însă era situată într-o depresiune puţin adâncă, cu nişte ridicături mici spre est şi spre vest. Tamara încercă să zărească printre oamenii din oraş haine în stil vestic, capete descoperite şi ochelari de soare, lentilele camerelor strălucind în lumina soarelui. Apoi observă două autobuze cu vopseaua acoperită de praf, parcate în şir în centrul taberei. În apropiere remarcă o bluză purpurie, apoi o cămaşă albastră şi o şapcă de baseball.

— Cred că asta este, zise ea.

— Şi eu cred la fel, răspunse Susan.

Un elicopter mic, pe care Tamara nu-l observase la început, se ridică brusc din tabără. Se înclină şi se îndepărtă de Sikorsky, apoi se îndreptă spre vest, deplasându-se rapid.

— Dumnezeule, ce-i aia? întrebă Tamara.

— Recunosc aeronava, răspunse Susan. Este transportul personal al Generalului.

Era de prost augur, se gândi Tamara.

— Mă întreb de ce pleacă.

Susan i se adresă pilotului:

— Ia suficientă înălţime ca să putem cerceta împrejurimile.

Aeronava se ridică.

Era o zi senină. Spre est, puteau să vadă armata care se apropia, ridicând un nor de praf: sudanezii.

— Fir-ar! zise Susan.

— Cât de departe sunt – un kilometru şi jumătate? întrebă Tamara.

— Mai puţin.

— Şi cât de departe, în direcţia cealaltă, se află forţa ciadiană?

— Cinci kilometri. Pe drumurile nepavate din deşert, se mişcă cu vreo cincisprezece kilometri pe oră. Vor ajunge aici în douăzeci de minute.

— Atâta vreme avem să-i salvăm pe oameni – şi să scoatem refugiaţii din calea bătăliei.

— Da.

— Speram să putem intra şi ieşi înainte de sosirea sudanezilor.

— Ăsta era planul. Acum însă avem un plan nou.

Susan îi ordonă pilotului să aterizeze lângă autobuze, apoi vorbi cu soldaţii

în timp ce elicopterul cobora.

— Grupele unu și doi, desfășurarea pe creasta estică! Trageți imediat ce inamicul este în bătaia armelor. Încercați să păreți de zece ori mai mulți decât sunteți. Grupa trei, traversați tabăra și spuneți-le celor din presă să se adune lângă autobuze, iar refugiaților să fugă în deșert. Stați! O întrebă pe Tamara cum se spunea în arabă „Vin sudanezii, fugiți!”, iar ea spuse la radio, ca să o poată auzi toată lumea. Susan încheie: Vom rămâne în aer, ca să putem vedea tot ce se întâmplă. Vă voi spune când să vă retrageți și când să vă regrupați.

Elicopterul aterizâ și se deschise imediat rampa din partea din spate.

— Porniți, porniți! strigă Susan.

Soldații alergară în jos pe rampă. După cum li se ordonase, cei mai mulți dintre ei se întoarseră spre est, în sus, pe pantă, și se întinseră la pământ în apropierea crestei. Ceilalți se împrăștiară prin tabără. Tamara plecă să-l caute pe Tab.

Când soldații transmiseră mesajul, câțiva dintre refugiați începură să plece din tabără în pas lejer, aparent sceptici cu privire la starea de urgență.

Cei mai mulți dintre vizitatori hoinăreau prin preajmă și luau interviuri, reacționând la fel de rezervat la ordinele armatei. Alții se adunaseră în jurul mesei de întâmpinare, unde oamenii de la biroul de presă al guvernului le ofereau băuturi dintr-o cutie frigorifică și gustări în cutii de plastic.

— Vom avea necazuri, țipă Tamara spre personalul guvernamental. Suntem aici ca să vă scoatem din tabără. Spuneți-le tuturor să fie pregătiți să meargă la elicopter.

Ea îl recunoscu pe unul dintre reporteri, Bashir Fakhoury. Cu o sticlă de bere în mână, acesta o întrebă:

— Ce se întâmplă, Tamara?

Dar nu avea timp să informeze presa. Ignorând întrebarea, ea spuse:

— L-ai văzut cumva pe Tabdar Sadoul?

— Stai puțin, zise Bashir. Nu poți doar să ne dai ordine, spune-ne ce se întâmplă!

— Să te ia naiba, Bashir! răspunse Tamara, apoi se îndepărtă în grabă.

Din aer, ea observase că în tabără existau două alei lungi și drepte, una mergând aproximativ spre nord-sud și cealaltă spre est-vest, iar acum se decise că modalitatea cea mai bună de a-l găsi pe Tab era să alerge de-a lungul amândurora. N-avea timp să se oprească și să se uite în interiorul clădirilor: asta i-ar fi luat prea mult timp și ar fi riscat să fie pe străzi când sudanezii ajungeau acolo.

Alergând spre est, către soldații de pe creastă, auzi un singur foc de pușcă.

Urmă o liniște scurtă, apoi auzi răpăitul armelor soldaților americani când începură să tragă. Focurile de armă mai îndepărtate îi confirmau Tamarei că sudanezii surprinși începeau să riposteze. Inima ei bubuia de teamă, dar continuă să alerge.

Zgomotul îi bulversă pe oamenii din tabără. Toată lumea ieși din corturi, pentru a vedea ce se întâmpla. Sunetul împușcăturilor fu mai eficient decât strigătele de avertizare: refugiații începură să fugă din tabără, mulți cărându-și copiii sau alte bunuri valoroase – o capră, o oală de gătit din fier, o pușcă, un sac de făină… Ziariștii își abandonară interviurile și alergară spre autobuze, strângându-și camerele și trăgând după ei firele microfoanelor.

Tamara cerceta toate fețele, fără să-l vadă însă pe Tab.

Apoi începu bombardamentul.

O lovitură de mortier explodă în stânga Tamarei, distrugând o casă; aceasta fu urmată rapid de altele. Artileria sudaneză trăgea peste capetele soldaților americani, vizând tabăra. Se auzeau țipete de spaimă și strigăte de durere pe măsură ce refugiații erau răniți. Personalul medical al trupelor americane scoase tărgi pliante și începu să ia în primire victimele. Graba de a părăsi tabăra se transformă într-un haos.

„Rămâi calmă, își spuse Tamara în sinea ei. Rămâi calmă, găsește-l pe Tab!”

Apoi îl găsi pe Dexter.

Fu pe punctul să îl rateze. Întinsă pe pământ, peste intrarea deschisă a unui adăpost, Tamara văzu ceea ce părea să fie o grămadă de zdrențe, dar ceva o determină să arunce încă o privire și înțelese că recunoscuse costumul alb cu albastru din bumbac al lui Dexter.

Se așeză în genunchi alături de el, constatând că respira superficial. Nu se vedeau prea multe semne ale unor răni exterioare – doar zgârieturi –, dar era inconștient.

Se ridică în picioare și strigă:

— Targă, aici!

Niciunul dintre infirmieri nu se afla prin preajmă, așa că nu primi niciun răspuns. Alergă douăzeci de metri spre centru, dar tot nu văzu pe nimeni. Se întoarse apoi la Dexter. Știa că era riscant să deplasezi o persoană rănită, dar era evident că ar fi fost mult mai periculos să-l lase acolo, pe mâna sudanezilor. Luă o decizie rapidă. Îl rostogoli pe burtă, îi ridică torsul, își băgă umărul sub burta lui și se ridică în picioare clătinându-se, cu trupul lui

inert pe umărul drept. După ce se îndreptă, simţi că putea să suporte mai uşor greutatea lui şi porni spre elicopter şi autobuze.

După ce merse cam o sută de metri, văzu doi infirmieri.

— Hei! ţipă ea. Verificaţi-l pe tipul ăsta – e de la ambasada noastră.

Cei doi îl luară pe Dexter şi îl întinseră pe targă, iar Tamara porni mai departe.

Observă că unii dintre ziarişti încă filmau, cu un curaj demn de toată admiraţia.

De-acum, aproape toţi refugiaţii plecaseră. O femeie mai în vârstă ajuta un bărbat care şchiopăta, iar o adolescentă se străduia să care doi ţânci care urlau – dar toţi ceilalţi se aflau deja în afara taberei, îndreptându-se spre deşert cât de repede puteau să meargă, mărind distanţa dintre ei şi arme.

Dar cât de mult timp reuşeau treizeci de soldaţi americani să reţină o armată de vreo două sau trei mii de oameni? Tamara presupunea că le mai rămăsese foarte puţin timp.

Elicopterul cobora – Susan era pe cale să-i adune pe toţi. Unde era Tab?

Apoi, ea îl observă. Alerga de-a lungul aleii de nord-sud, urmându-i pe refugiaţii care fugeau şi cărând un copil mare sub braţul lui stâng. Era o fetiţă de vreo nouă ani, observă Tamara, care ţipa din toate puterile, mai speriată probabil de străinul care o apucase decât de bombele de mortier care explodau în urma ei.

Elicopterul atinse solul. În căşti, Tamara o auzi pe Susan spunând:

— Grupa trei, îmbarcaţi civilii!

Tab ajunse la marginea taberei, prinzându-i din urmă pe ultimii refugiaţi care fugeau, şi aşeză copila pe picioarele ei. Ea fugi imediat, iar Tab se întoarse şi porni înapoi.

Tamara alergă ca să-i iasă în cale. El o îmbrăţişă zâmbind.

— De ce eram convins că eşti implicată în această operaţiune de salvare? spuse el.

Deşi se aflau pe câmpul de luptă, el încă avea putere să glumească şi ea îi admiră calmul. Ea nu era la fel de calmă.

— Haide să mergem! îi strigă ea. Trebuie să ne îmbarcăm în elicopterul acela!

Începu să alerge şi Tab o urmă.

— Grupa doi, retragerea şi îmbarcarea! auzi în cască vocea lui Susan.

Tamara aruncă o privire spre creastă şi văzu soldaţii târându-se în spate pe burtă, apoi ridicându-se şi alergând spre tabără. Un bărbat căra un camarad

rănit sau mort.

Când soldaţii ajunseră la elicopter, Susan ordonă:

— Grupa unu, retragerea şi îmbarcarea!

Tamara şi Tab ajunseră la elicopter şi se îmbarcară exact înaintea grupei unu. Toţi ceilalţi se aflau la bord. O sută de persoane erau înghesuite în spaţiul pentru pasageri, unii dintre ei întinşi pe tărgi.

Tamara privi pe geamul elicopterului şi văzu armata sudaneză venind peste creastă. Soldaţii se simţeau aproape de victorie şi disciplina lor slăbea. Deşi continuau să tragă, nu se prea se oboseau să ţintească, iar gloanţele lor se risipeau în adăposturile dărăpănate care se înălţau între ei şi americanii în retragere.

Uşile elicopterului se trântiră şi Tamara îşi simţi picioarele ridicându-i-se brusc. Aruncă o privire afară şi văzu că soldaţii sudanezi îşi îndreptau acum armele spre elicopter.

Era copleşită de groază. Deşi gloanţele ar fi putut să nu străpungă blindajul de pe burta aeronavei, aceasta risca să fie doborâtă de o lovitură de mortier bine ţintită sau de o rachetă dintr-un lansator de umăr. Motoarele puteau fi distruse sau o lovitură norocoasă ar fi putut să atingă rotoarele… şi atunci… Ea îşi aminti o vorbă dragă piloţilor, spusă cu umor negru: „Un elicopter planează la fel ca un pian…” Simţea cum tremură în timp ce aeronava se ridică şi ţevile puştilor îi urmau traiectoria ascendentă. În ciuda zgomotului motoarelor şi al rotoarelor, ea crezu că aude o rafală de gloanţe lovind blindajul. Îşi imagină aeronava masivă, cu o sută de oameni la bord, căzând la pământ, zdrobindu-se în bucăţi şi izbucnind în flăcări.

Apoi observă că sudanezii îşi îndreptaseră atenţia în altă parte, încetând să mai privească elicopterul. Ea le urmări privirile peste panta vestică şi văzu armata ciadiană trecând peste creastă. Era mai degrabă un asalt decât o înaintare ordonată, cu soldaţii care alergau şi trăgeau în acelaşi timp. Unii dintre sudanezi răspundeau focului, dar, rapid, deveni clar că erau depăşiţi numeric şi începură să fugă.

Pasagerii elicopterului izbucniră în urale şi aplauze.

Pilotul zbură direct spre nord, departe de ambele armate, şi în câteva secunde se aflară în afara razei de acţiune a armelor.

— Cred că suntem în siguranţă, spuse Tab.

— Mda, zise Tamara, luându-i mâna într-a ei şi strângându-i-o puternic.

•••

În dimineaţa următoare, secţia CIA din N’Djamena fu extrem de ocupată.

În timpul nopții, directorul CIA de la Washington trimisese o serie de întrebări. Ce anume declanșase această bătălie? Câte victime fuseseră? Fusese ucis vreun american? Cine câștigase? Ce se întâmplase cu Dexter? Unde dracu' se afla Abéché? Și, cel mai important, care erau consecințele? Avea nevoie de răspunsuri înainte să-l informeze pe președinte.

Tamara se duse la lucru devreme și se așeză la biroul ei ca să-și scrie raportul. Începu cu întâlnirea din urmă cu o zi cu Karim, pe care ea îl descrise drept „o sursă apropiată de General". Avea să îi menționeze numele, dacă ar fi fost nevoită, dar nu dorea să-l scrie într-un raport dacă putea evita asta.

Pe măsură ce soseau ceilalți, fiecare o întreba ce se întâmplase cu Dexter.

— Nu știu, spunea ea de fiecare dată. L-am găsit inconștient, dar nu îmi dau seama ce anume l-a doborât. Poate că a leșinat de spaimă.

Împreună cu celelalte victime, Dexter fusese dus la spitalul din Abéché când elicopterul oprise pentru realimentare. Tamara îi sugeră lui Mike Olson să trimită un ofițer junior, poate pe Dean Jones, cu următorul avion spre Abéché, ca să îl vadă pe Dexter la spital și să obțină un diagnostic la prima mână de la doctor.

— Bună idee! zise Olson.

Cu Olson la comandă, atmosfera era mult mai plăcută, iar treaba era făcută la fel de bine, dacă nu chiar mai bine.

Generalul apăru la știrile de dimineață, cârâind ca un cocoș: „Au primit o lecție! spunea el. Acum se vor gândi de două ori înainte să trimită teroriști la podul N'Gueli".

Reporterul întrebă: „Domnule președinte, unii oameni spun că ați fost foarte lent în reacția la acel incident".

Generalul era clar pregătit pentru această întrebare. „Chinezii au un proverb, spuse el. Răzbunarea este o mâncare mai bună când e servită rece".

Tamara știa că nu era un proverb chinezesc, ci un citat dintr-un roman franțuzesc, dar mesajul era clar în orice limbă. Generalul plănuise totul cu grijă și așteptase momentul, apoi lovise; și era convins că fusese, într-adevăr, foarte inteligent.

Tamara incluse toate detaliile în raportul ei, apoi se lăsă pe spate în scaun și se gândi cum să rezume semnificația bătăliei. Conversația ei cu Karim confirma pretențiile Generalului de a fi pregătit o ambuscadă ca represalii pentru împușcăturile de la pod. Declarația lui cum că sudanezii „primiseră o lecție" era confirmată de un raport de la generalul Touré, pe care Susan i-l transmisese Tamarei și care spunea că sudanezii fuseseră bătuți zdravăn.

Asta însemna că guvernul de la Khartoum avea să fie furios. Urma să încerce să arunce asupra bătăliei o lumină care să-i facă să pară mai puțin învinși, dar ei și întreaga lume știau adevărul. Așa că aveau să se simtă umiliți și să dorească răzbunare.

Uneori, politica internațională era exact ca vendeta siciliană, se gândea Tamara. Oamenii se răzbunau pentru ceea ce li se întâmpla, de parcă n-ar fi știut că rivalii lor aveau să se asigure că răspundeau la răzbunare în același fel. În timp ce principiul „dinte pentru dinte" continua, escaladarea era inevitabilă: mai multă furie, mai multă răzbunare, mai multă violență.

Asta era slăbiciunea dictatorilor: erau atât de obișnuiți să obțină ceea ce doreau, încât nu se așteptau ca lumea din afara sferei lor să le refuze vreun lucru. Generalul pornise ceva ce ar fi putut să nu fie capabil să controleze.

Și aici intervenea partea cu adevărat importantă pentru președintele Green. Ea dorea ca Ciadul să fie stabil. Statele Unite îl sprijiniseră pe General, considerându-l un conducător care putea să mențină ordinea, dar acum el amenința stabilitatea regiunii.

Tamara își termină raportul și i-l trimise lui Olson. Câteva minute mai târziu, el veni la biroul ei cu o copie tipărită în mână.

— Mulțumesc pentru asta, îi spuse el. Este o lectură interesantă.

— Al naibii de interesantă, zise ea.

— În orice caz, conține toate lucrurile pe care trebuie să le afle cei de la Langley, așa că îl trimit așa cum este.

— Mulțumesc.

„Dexter l-ar fi rescris, se gândi Tamara, apoi l-ar fi trimis cu propria semnătură".

— Dacă vrei să-ți iei liber pentru restul zilei, aș spune că meriți asta, zise Mike.

— Așa voi face.

— Bucură-te de odihnă!

Tamara se întoarse în apartamentul ei și îl sună pe Tab. Și el își petrecuse dimineața la birou, scriindu-și raportul pentru DGSE, dar aproape că terminase; pe urmă, avea să plece pentru tot restul zilei. Căzură de acord să se întâlnească la el acasă și, poate, să iasă în oraș la prânz.

Ea luă o mașină spre apartamentul lui și ajunse acolo prima.

Intră folosind cheia ei. Era pentru prima dată când se afla acolo fără el. Se plimbă prin jur, savurând senzația de a se simți acasă în lumea lui privată. Ea văzuse deja totul, iar el îi spusese: „Uită-te oriunde vrei. Nu am secrete față

de tine!” Însă acum putea să se uite la fiecare lucru fără să se teamă că el i-ar fi spus: „Ce e atât de interesant la dulapul meu din baie?”

Deschise șifonierul și îi privi hainele. Avea douăsprezece cămăși în tonuri de albastru-deschis. Observă câteva perechi de pantofi, pe care ea nu-l văzuse niciodată purtându-i. Întregul șifonier mirosea a lemn de santal și, în cele din urmă, își dădu seama că umerașele pentru haine, precum și suporturile pentru pantofi erau impregnate cu acest parfum.

Într-un mic bufet cu provizii medicale văzu paracetamol, plasturi, pilule pentru răceală, tablete pentru indigestie… Ea nu știuse că el suferea de indigestie. Pe raftul de cărți se afla o ediție din secolul al optsprezecelea a pieselor lui Molière, în șase volume, în franceză, desigur. Deschise un volum și din el căzu o felicitare pe care scria: „Joyeux anniversaire, Tab! Ta maman t’aime”. Mama ta te iubește. Drăguț, se gândi ea.

Într-un sertar avea un dosar ce conținea hârtii personale: o copie a certificatului de naștere, diplome pentru ambele sale licențe și o scrisoare veche de la bunica lui, cu scrisul îngrijit al cuiva care nu scria prea des, evident de când era copil. Scrisoarea îl felicita pentru că își luase examenele și Tamara descoperi că avea lacrimi în ochi.

El sosi câteva minute mai târziu. Ea rămase pe patul lui, cu picioarele încrucișate, privindu-l în timp ce își scotea costumul de birou, se spăla pe față și se îmbrăca în haine mai lejere. Dar nu părea grăbit să iasă în oraș. Se așeză pe marginea patului și o privi preț de un lung moment. Privirea lui intensă nu o deranja, constată ea, ci mai degrabă îi făcea plăcere.

În cele din urmă, el spuse:

— Când au început împușcăturile…

— … ai luat-o pe fetița aceea.

El zâmbi.

— Obrăznicătura! M-a mușcat, știi? Își privi mâna. Fără sânge, dar uite ce vânătaie!

Ea îi luă mâna și îi sărută vânătaia.

— Bietul de tine!

— Asta nu înseamnă nimic, dar credeam că aș putea să mor. Și atunci m-am gândit că mi-aș fi dorit să petrec mai mult timp cu tine.

Ea se holbă la el.

— Ăsta a fost un fel de… gândul tău înainte să mori?

— Da.

— Pe drumul într-acolo, spuse ea, în călătoria aceea lungă pe deasupra

deșertului, în elicopter, mă gândeam la noi și am avut o senzație similară. Pur și simplu nu doream să mă mai despart de tine.

— Deci amândoi simțim la fel.

— Știam că așa va fi.

— Dar ce putem face în legătură cu asta?

— Asta-i marea întrebare.

— M-am tot gândit… Tu ești dedicată CIA-ului. Eu nu simt același lucru pentru DGSE. Mi-a plăcut să lucrez în informații și, Doamne, am învățat o mulțime de lucruri, dar nu am nicio ambiție să mă ridic în vârf. Mi-am servit țara timp de zece ani și mi-ar plăcea să trec acum la afacerile familiei și poate chiar să mă ocup de ele când se retrage mama. Iubesc moda și luxul, iar noi, francezii, ne pricepem foarte bine la asta. Dar ar însemna să locuiesc la Paris.

— Mi-am închipuit asta…

— Dacă agenția te transferă… ai vrea să te muți la Paris cu mine?

— Da, spuse Tamara. Într-o clipă.

CAPITOLUL 16

Temperatura creștea fără milă, în timp ce autocarul huruia încet prin deșert. Kiah nu realizase că vechea ei casă, de pe malul lacului Ciad, se afla într-una dintre cele mai răcoroase zone din țara ei. Întotdeauna își imaginase că întregul Ciad era la fel și fu neplăcut surprinsă să descopere că partea de nord, abia locuită, era mai fierbinte. La începutul călătoriei, o deranjaseră ferestrele fără geamuri, care lăsau să intre o briză prăfoasă, iritantă; dar acum, transpirată și nervoasă, cu Naji în poala ei, era recunoscătoare pentru orice fel de adiere, chiar dacă era fierbinte și nisipoasă.

Naji era neastâmpărat și capricios.

— Vreau *leben*, continua el să spună, dar Kiah nu avea nici orez, nici iaurt, nici vreo cale să gătească ceva.

Îl puse la sân, dar el deveni rapid nemulțumit. Ea presupunea că laptele matern se subțiase, din cauză că era ea însăși înfometată. Mâncarea pe care Hakim o promisese era, deseori, doar apă și pâine uscată. „Luxul” pentru care cerea o plată suplimentară includea pături, săpun și orice altă mâncare în afară de pâine și terci. Exista ceva mai rău pentru o mamă decât să știe că nu-și putea hrăni copilul înfometat?

Abdul îl privea pe Naji. Kiah nu se simțea jenată pentru că el îi vedea sânul. După mai bine de două săptămâni petrecute alături, se instaurase o intimitate plictisită.

Acum, Abdul îi spuse lui Naji:

— A fost odată un bărbat numit Samson, care era cel mai puternic bărbat din întreaga lume.

Naji încetă miorlăiala și rămase tăcut.

— Într-o zi, pe când Samson mergea prin deșert, auzi dintr-odată un leu care răgea în apropiere – foarte aproape.

Naji își băgă degetul mare în gură și se ghemui în Kiah, privindu-l în același timp pe Abdul cu ochii măriți.

Abdul era prietenul tuturor, descoperise Kiah. Toți pasagerii îl plăceau. Adesea, el îi făcea să râdă. Kiah nu era surprinsă: ea îl cunoscuse pe când era vânzător de țigări, glumind cu bărbații și flirtând cu femeile, și își amintea că despre libanezi se spunea că erau buni afaceriști. În primul oraș în care autobuzul se oprise peste noapte, Abdul se dusese la un bar aflat în aer liber. Kiah ajunsese în același loc, împreună cu Esma și cu socrii ei, încercând să mai schimbe peisajul. Îl văzuse pe Abdul jucând cărți, fără să câștige sau să piardă prea mult. Avea în mână o sticlă de bere, deși nu părea să bea din ea. Prefera să vorbească tot timpul cu oamenii, aparent pălăvrăgind fără sens. Mai târziu, ea realiză că el aflase câte neveste aveau bărbații și care dintre proprietarii de magazine erau necinstiți. După aceea, remarcase același lucru în fiecare oraș sau sat.

Totuși, Kiah era convinsă că acesta era un rol. Când nu era prietenos cu toată lumea, el putea să fie retras, distant, chiar deprimat, ca un om cu multe griji și cu tristeți ce veneau din trecutul lui. La început, asta o făcu să nu-l placă. Cu timpul însă, ajunse să creadă că avea două personalități. Și apoi, pe sub toate acelea, se afla un al treilea om, unul care încerca să-l liniștească pe Naji, spunându-i câte o poveste pe care un copil de doi ani putea să o înțeleagă și să o accepte.

Autobuzul urma drumuri abia vizibile sau, adesea, cu totul invizibile pentru Kiah. În mare parte, suprafața deșertului era din stâncă plată, dură, acoperită cu un strat subțire de nisip, astfel că mașina nu putea merge decât cu viteză redusă. Din când în când, câte o cutie de Coca-Cola aruncată și câte un cauciuc distrus confirmau că se aflau pe drum, și nu se pierduseră în sălbăticie.

Fiecare sat se afla într-o oază: oamenii nu puteau trăi fără apă. Orice

aşezare mică avea un lac subteran, care ieşea adesea la suprafaţă sub forma unui mic iaz sau a unei fântâni. Uneori, acestea secau, asemenea lacului Ciad, şi atunci oamenii erau nevoiţi să se mute în altă parte, aşa cum făcea şi Kiah.

Într-o noapte, nu găsiră niciun loc în care să oprească şi toţi dormiră în scaunele lor din autobuz, până când îi trezi soarele dimineţii.

La începutul călătoriei, unii dintre bărbaţi o sâcâiseră pe Kiah. Întotdeauna se întâmpla seara, după lăsarea întunericului, când toţi pasagerii erau întinşi pe podeaua vreunei case sau într-o curte, pe saltele, dacă erau norocoşi. Într-o noapte, unul dintre bărbaţi se urcase peste ea. Ea se luptase cu el în tăcere, ştiind că, dacă ţipa sau îl umilea pe bărbat în alt fel, prietenii lui aveau să se răzbune pe ea, acuzând-o că era uşuratică. Dar el era prea puternic pentru ea şi reuşise să-i tragă pătura într-o parte. Apoi, brusc, el sărise în lături şi ea înţelesese că o persoană puternică îl trăsese de pe ea. La lumina lunii, îl văzuse pe Abdul ţinându-l pe bărbat la pământ cu o mână strânsă în jurul gâtului, împiedicându-l să facă zgomot sau, poate, chiar să respire. Îl auzise pe Abdul şoptind: „Las-o în pace sau te omor! Înţelegi? Te omor!” Apoi dispăruse. Bărbatul rămăsese zăcând, străduindu-se să respire timp de un minut, apoi se târâse departe. Ea nici măcar nu era sigură cine fusese.

După aceea, ea începu să-l înţeleagă pe Abdul. Presupuse că el nu dorea să fie considerat prietenul ei, aşa că îl trata ca pe un străin în faţa altora, fără să discute cu el, să-i zâmbească sau să-i ceară ajutorul, în timp ce se lupta să îndeplinească sarcinile zilei cu un copil agitat, de doi ani, în braţe. Dar, aşezată alături de el în autobuz, îi vorbea. Încet şi fără dramatism, ea îi povesti despre copilăria ei, despre fraţii ei din Sudan, despre viaţa pe malul lacului în retragere şi despre moartea lui Salim. Îi relată chiar şi povestea experienţei de la clubul de noapte numit Bourbon Street. El nu spunea nimic despre el, iar ea nu îi punea niciodată întrebări, pentru că simţea că nu erau oportune, dar el comenta adesea la poveştile ei, iar Kiah simţea cum îi creştea simpatia.

Acum, ea asculta vocea lui joasă, liniştitoare, cu accent libanez.

— Ea a prins o şuviţă din părul lui între degetul mare şi cel arătător, dar el nu s-a trezit, ci a continuat să doarmă. Apoi i-a tăiat cu foarfeca şuviţa de păr şi el tot nu s-a trezit. După aceea, încă o şuviţă. Ţac, ţac! făcea foarfeca. Sfor, sfor, făcea Samson.

Gândurile ei se întoarseră la şcoala de călugăriţe, unde auzise pentru prima dată poveştile biblice – Iona şi balena, David şi Goliat, Noe şi arca sa. Învăţase să scrie şi să citească, să înmulţească şi să împartă şi să vorbească

oarecum franceza. De asemenea, adunase cunoştinţe şi de la alte colege ale ei, căci unele ştiau mult mai multe decât ea despre misterele adulţilor, cum era sexul. Fusese o perioadă fericită. De fapt, toată viaţa ei fusese fericită, până în ziua îngrozitoare în care îi aduseseră acasă trupul rece al lui Salim. De atunci, totul fusese dezamăgire şi greutăţi. Aveau să se termine vreodată toate acestea? Aveau să mai existe zile fericite? Avea să ajungă în Franţa?

Brusc, autobuzul încetini. Privind în faţă, Kiah observă un abur ieşind din partea din faţă a vehiculului.

— Ce mai e acum? murmură ea.

Abdul tocmai spunea:

— Şi când s-a trezit de dimineaţă, capul lui era aproape chel, iar părul lui lung şi frumos era împrăştiat pe pernă, în jurul lui. Dar ce s-a întâmplat mai departe… vom afla mâine.

— Nu, acum! strigă Naji, dar Abdul nu-i răspunse.

Hakim opri autobuzul şi închise motorul.

— Radiatorul fierbe, anunţă el.

Kiah era speriată. Autobuzul se mai stricase de două ori până atunci – şi acesta era principalul motiv pentru care călătoria dura deja mai mult decât anticipase –, dar a treia oară părea mult prea înfricoşător. Nu exista nimeni prin apropiere, telefoanele nu funcţionau şi întâlneau rareori un alt vehicul. Dacă autobuzul nu putea să fie reparat, aveau să fie nevoiţi cu toţii să meargă pe jos. Apoi, fie ar fi ajuns la o altă oază, fie ar fi căzut morţi pe undeva. Oricare din aceste lucruri se putea întâmpla primul.

Hakim apucă o trusă de scule şi coborî din autobuz, apoi deschise capota şi aruncă o privire la motor. Cei mai mulţi dintre pasageri coborâră să-şi dezmorţească picioarele. Naji fugi afară, ca să-şi consume surplusul de energie. Învăţase să alerge doar de puţină vreme şi era foarte mândru de viteza lui.

Kiah, Abdul şi alţi câţiva priveau peste umărul lui Hakim spre motorul din care ieşeau aburi. Repararea maşinilor şi a motocicletelor vechi era o activitate importantă în zonele cele mai sărace din Ciad şi, deşi era responsabilitatea bărbaţilor, Kiah învăţase câte ceva.

Nu exista niciun semn de scurgere.

Hakim arătă spre o piesă din cauciuc ca un şarpe, care atârna de un scripete.

— S-a rupt cureaua ventilatorului, spuse el.

Cu mare grijă, se întinse spre maşinăria fierbinte şi trase afară cauciucul.

Acesta era negru, cu petice maronii, uzat şi crăpat în unele locuri şi Kiah îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie înlocuit cu multă vreme în urmă.

Hakim se întoarse în autobuz şi trase o cutie mare, din tablă, de sub scaunul lui. Mai făcuse asta şi la celelalte defecţiuni. Puse cutia jos, pe nisip, apoi o deschise şi începu să scormonească printr-o varietate de piese de schimb: bujii, siguranţe, garnituri de cilindri şi o rolă de bandă izolatoare. Se încruntă şi privi din nou spre ele.

— Nu există o curea de ventilator de rezervă, zise el apoi.

Cu voce joasă, Kiah îi zise lui Abdul:

— Suntem în necaz.

— Nu tocmai, spuse el la fel de încet. Nu încă.

— Va trebui să improvizăm, zise Hakim.

Privi spre pasagerii din jurul lui şi ochii i se opriră asupra lui Abdul.

— Dă-mi eşarfa, spuse el, arătând spre cordonul lat de bumbac din jurul taliei lui Abdul.

— Nu, răspunse Abdul.

— Trebuie să o folosesc ca pe o curea de ventilator improvizată.

— Nu va funcţiona, spuse Abdul. Ai nevoie de ceva cu mai multă aderenţă.

— Există un scripete cu arc, care acţionează ca să tensioneze cureaua.

— Bumbacul tot va aluneca.

— Îţi ordon!

Unul dintre paznici – ale căror nume erau Hamza şi Tareq – interveni, adresându-i-se lui Abdul cu o voce care arăta nu erau acceptate comentariile.

— Fă cum ţi se spune!

Kiah ar fi fost îngrozită, cum ar fi fost şi cei mai mulţi bărbaţi, dar Abdul îl ignoră pe Tareq şi îi spuse lui Hakim:

— Cureaua de la pantalonii tăi va avea mai multă aderenţă.

Blugii lui Hakim erau susţinuţi de o curea maro, uzată, din piele.

Abdul adăugă:

— Cu siguranţă e suficient de lungă.

Toată lumea începu să râdă, pentru că talia lui Hakim era uriaşă.

Furios, Tareq îi spuse lui Abdul:

— Trebuie să faci cum ţi se spune!

Kiah era uluită văzând că Abdul nu părea să se teamă deloc de bărbatul cu o puşcă de asalt atârnată pe umăr.

— Cureaua lui Hakim va funcţiona mai bine, repetă Abdul calm.

Preţ de un moment, păru că Tareq avea să îşi ia puşca de pe umăr ca să-l ameninţe pe Abdul; apoi, gândindu-se mai bine la asta, se întoarse spre Hakim.

— Foloseşte cureaua ta! îi spuse el.

Hakim îşi scoase cureaua.

Kiah se întrebă de ce era Abdul atât de ataşat de eşarfa lui de mătase.

Hakim trecu cureaua peste scripeţi, apoi o închise şi o strânse. Luă un bidon de plastic cu cinci litri de apă din interiorul autobuzului şi umplu radiatorul până sus; acesta bolborosi, apoi se calmă. Urcă din nou în autobuz pentru a porni motorul, apoi ieşi din nou afară ca să privească sub capotă. Din câte vedea Kiah, cureaua îşi făcea treaba, rotind mecanismul de răcire.

Hakim trânti capota furios.

Se întoarse în autobuz, ţinându-şi blugii ridicaţi cu o mână, se aşeză pe scaunul şoferului şi porni motorul. Pasagerii se îmbarcară din nou. Hakim tură motorul nerăbdător. Când socrul Esmei, Wahed, ezită înainte să-şi pună piciorul pe treaptă, Hakim mişcă brusc autobuzul în faţă, apoi frână puternic.

— Haide, grăbeşte-te! mârâi el.

Kiah se afla deja pe scaunul ei, cu Naji în poală şi cu Abdul alături de ea.

— Hakim este furios pentru că ai fost mai tare decât el, spuse ea.

— Mi-am făcut un duşman, zise Abdul cu regret.

— Este un porc.

Autobuzul porni şi Kiah auzi un bâzâit. Părând surprins, Abdul îşi scoase telefonul.

— Avem semnal! spuse el. Probabil că ne apropiem de Faya. Nu ştiam că ei au semnal aici.

Părea excesiv de mulţumit. Telefonul era mai mare decât îşi amintea ea şi se întrebă dacă nu cumva avea două.

— Acum poţi să-ţi suni iubita, spuse ea tachinându-l.

El o privi un moment fără să zâmbească, apoi spuse:

— Nu am nicio iubită.

Continuă să îşi facă de lucru cu telefonul, părând să trimită mesaje pe care le scrisese şi le salvase mai devreme. Apoi ezită şi luă o decizie: scoase din memoria telefonului câteva fotografii şi ea realiză că îi fotografiase pe ascuns pe Hakim, Tareq, Hamza şi pe câţiva dintre bărbaţii pe care îi întâlniseră pe drum. Ea continuă să privească pe furiş în timp ce el apăsa pe ecran. Abdul se asigură că nimeni nu putea să-i vadă mâinile în afară de Kiah.

— Ce faci? îl întrebă ea.

El apăsă din nou o tastă, apoi închise telefonul şi îl puse înapoi în robă.

— Am trimis câteva poze unui prieten din N'Djamena, cu un mesaj care spune: „Dacă sunt omorât, bărbaţii ăştia sunt responsabili".

— Nu eşti îngrijorat că Hakim ar putea să descopere ce ai trimis? şopti ea.

— Din contră. Asta îl va face să fie mai prudent.

Ea se gândi că el ştia ce spune, dar, în acelaşi timp, era convinsă că nu era întregul adevăr. În ziua aceea mai descoperise un lucru surprinzător în legătură cu el: dintre toţi oamenii din autobuz, el era singurul care nu se temea de Tareq şi de Hamza. Până şi Hakim li se supunea.

Nu avea nicio îndoială că Abdul avea un secret, dar nu-şi putea imagina care ar fi putut să fie acela.

În curând, apăru oraşul Faya. Ea îl întrebă pe Abdul dacă ştia câţi oameni locuiau acolo – el cunoştea adesea genul acesta de lucruri – şi nu fu surprinsă să constate că ştia.

— În jur de douăsprezece mii, spuse el. Este cel mai mare oraş din nordul ţării.

Părea mai degrabă un sat mai dezvoltat. Kiah văzu o mulţime de arbori şi nenumărate câmpuri irigate. Trebuia să existe o pânză mare de apă subterană ca să susţină atât de multe lucrări agricole. Autobuzul trecu apoi pe lângă o pistă de aterizare, dar nu văzu niciun avion sau vreun semn de activitate.

Abdul spuse:

— Am parcurs în jur de o mie de kilometri în şaptesprezece zile. Asta înseamnă doar cincizeci şi cinci de kilometri pe zi – mergem chiar mai încet decât mă aşteptam.

Autobuzul opri în faţa unei case importante din mijlocul oraşului. Pasagerii fură conduşi într-o curte largă şi li se spuse că acolo urmau să mănânce şi să doarmă. De acum soarele cobora şi era suficientă umbră. Câteva femei tinere apărură cu apă rece de băut.

Hakim şi paznicii plecară cu autobuzul, probabil ca să cumpere o curea de ventilator nouă – plus una de rezervă, spera Kiah. Ea ştia, de la opririle anterioare, că aveau să parcheze într-un loc sigur şi Tareq sau Hamza urma să rămână în autobuz pe timpul nopţii. Cu siguranţă, se gândea ea, nimeni n-ar fi vrut să fure o asemenea rablă. Dar ei păreau să o considere preţioasă. Ei nu-i păsa atâta vreme cât apărea dimineaţa ca să-şi continue călătoria.

Şi Abdul părăsi casa. Probabil se ducea la un bar sau la o cafenea, presupunea ea, sau încerca să-i ţină sub supraveghere pe Hakim şi pe paznici.

Într-un colţ al curţii se afla un duş cu pompă manuală, în spatele unui

paravan, şi bărbaţii puteau să se spele. Kiah o întrebă pe una dintre fetele care serveau dacă femeile şi Naji se puteau spăla înăuntru. Fata intră în casă, apoi apăru la intrare şi încuviinţă din cap. Kiah le chemă pe Esma şi pe Bushra, singurele femei din autobuz, şi ele intrară în casă.

Apa freatică era foarte rece, dar Kiah era recunoscătoare pentru ea, precum şi pentru săpunul şi prosoapele oferite cu generozitate de proprietarul invizibil al casei – sau, mai probabil, de soţia lui principală, bănuia ea. Îşi spălă lenjeria şi hainele lui Naji. Simţindu-se mai bine, se întoarse în curte.

La lăsarea întunericului, fură aprinse câteva torţe. Apoi fetele care serveau aduseră o tocană de berbec şi cuşcuş. Hakim probabil că avea să încerce să-i taxeze pe toţi pentru asta, în dimineaţa următoare. Dar nu lăsa acest gând să-i strice plăcerea. Îl hrăni pe Naji cu cuşcuş în sos sărat şi cu legume zdrobite, iar el mâncă cu poftă, la fel ca şi ea.

Abdul reveni când torţele se stingeau. Se aşeză la câţiva metri de Kiah, cu spatele la zid. Ea se întinse alături de Naji, care adormi imediat. „Încă o zi, se gândi ea. Câţiva kilometri mai aproape de Franţa – şi încă suntem în viaţă”. Şi, cu acest gând, încercă să adoarmă.

CAPITOLUL 17

– Sunt singura persoană îngrijorată pentru ce se întâmplă în Ciad? zise Pauline. Desigur, nimeni nu-i răspunse la întrebare. Există toate semnele că această criză se amplifică, adăugă ea. Sudanul a cerut acum aliatului său, Egiptul, să trimită trupe care să-l ajute să oprească agresiunea Ciadului.

Era o întâlnire oficială a Consiliului pentru securitate naţională, la care participau consilierul pentru securitate naţională, ministrul apărării, ministrul de externe, şeful de stat major şi alţi oficiali importanţi, plus aghiotanţii lor. Pauline îi chemase pe toţi la ora şapte dimineaţa. Se aflau în sala cabinetului, un spaţiu lung, cu tavan înalt, patru ferestre mari şi arcade rotunjite, care dădeau spre colonada de vest. Existau o masă de conferinţe ovală, din mahon, cu douăzeci de scaune capitonate, şi un covor roşu cu stele aurii. Înşirate de-a lungul pereţilor, se aflau câteva scaune mai mici, pentru aghiotanţi. La capătul îndepărtat era un şemineu care nu era folosit niciodată. O fereastră era deschisă şi Pauline auzea vag traficul de pe 15th Street, un sunet moale, ca o briză prin copacii îndepărtaţi.

Chester Jackson, ministrul de externe, spuse:

— Egiptenii nu au fost de acord încă. Sunt supărați pe sudanezi pentru că nu îi susțin în problema construcției acelui baraj.

— Totuși, vor fi de acord, spuse Pauline. Disputa pentru baraj este minoră. Sudanul pretinde că este invadat. Ei își explică înfrângerea prin faptul că a fost un atac mișelesc, peste frontieră. Nu e adevărat, dar nu are importanță.

Gus Blake, consilierul pentru securitate națională, spuse:

— Președintele are dreptate, Chess. Ieri, la Khartoum, au fost demonstrații naționaliste isterice împotriva Ciadului.

— Demonstrații organizate de guvern, probabil.

— Adevărat, dar asta ne arată încotro se îndreaptă lucrurile.

— În regulă, spuse Chess. Ai dreptate.

Pauline interveni:

— Ciadul a cerut Franței să-și dubleze forțele din zonă. Nu-mi spune că Franța nu-i va ajuta. Știm că este hotărâtă să protejeze integritatea teritorială a Ciadului și a altor aliați din Sahel. Iar sub nisipul Ciadului se află miliarde de barili de petrol, dintre care mulți aparțin companiei petroliere franceze Total. Franța nu-și dorește o dispută cu Egiptul și s-ar putea să nu vrea să trimită mai multe trupe în Ciad, dar eu cred că va fi nevoită să facă asta.

— Înțeleg ce vrei să spui cu amplificarea conflictului, zise Chess.

— În scurt timp vom avea trupe franceze și egiptene față în față, peste frontiera dintre Sudan și Ciad, fiecare provocându-l pe celălalt să tragă primul.

— Așa pare.

— Și ar putea să devină și mai rău. Sudanul și Egiptul ar putea să-i ceară Chinei întăriri, iar Beijingul ar putea să se conformeze – chinezii sunt foarte hotărâți să pună piciorul în Africa. Atunci, Franța și Ciadul vor cere ajutorul Statelor Unite. Franța este aliatul nostru în NATO și noi avem deja trupe în Ciad, așa că va deveni foarte dificil pentru noi să ne păstrăm în afara conflictului.

— Te-ai dus cam departe, spuse Chess.

— Dar greșesc?

— Nu, nu greșești.

— Iar în momentul acela ne vom afla în pragul unui război între superputeri.

Camera rămase tăcută pentru o clipă.

Amintirile din Țara Munchkin năvăleau în mintea lui Pauline. Era precum

un coşmar care nu dispărea nici după ce visătorul se trezea. Ea văzu din nou şirurile de paturi din cazarmă, rezervorul de apă de douăzeci de milioane de litri şi camera operativă, cu şirurile sale de telefoane şi ecrane. Era bântuită de gândul că, într-o zi, ar fi putut să se trezească trăind în acea ascunzătoare subterană, singura persoană care putea să salveze rasa umană. Şi dacă se întâmpla Apocalipsa, era vina ei. Ea era preşedintele american. N-avea să mai fie altcineva pe care să se dea vina.

Aşa că trebuia să se asigure că James Moore nu ajungea niciodată să fie cel care urma să aibă această sarcină îngrozitoare. Agresiunea era starea lui naturală şi asta era ceea ce le plăcea susţinătorilor lui. El pretindea că nimeni n-ar fi putut vreodată să se împotrivească Americii – dar uita de Vietnam, Cuba, Nicaragua. El vorbea dur şi îi făcea pe suporterii săi să se simtă puternici. Dar discursul violent ducea la acţiuni violente în lume, exact aşa cum se întâmpla şi în curtea şcolii. Un prost era doar un prost, dar un prost la Casa Albă era cea mai periculoasă persoană din lume.

Ea spuse:

— Lăsaţi-mă să văd dacă pot să torn ulei peste apă înainte ca situaţia să devină prea agitată. Se întoarse spre şefa de cabinet. Jacqueline, programează o convorbire cu preşedintele Franţei cât de repede este disponibil, dar, în orice caz, înainte de sfârşitul zilei.

— Da, doamnă.

— De asemenea, trebuie să discut cu preşedintele Egiptului, însă trebuie să facem nişte treburi de bază mai întâi. Chess, vorbeşte cu ambasadorul saudit de aici… Prinţul Faisal, nu-i aşa?

— Unul dintre cei câţiva saudiţi care îşi spun prinţul Faisal, da.

— Cere-i să discute cu egiptenii şi să-i încurajeze să asculte ce avem de spus. Saudiţii sunt aliaţi ai Egiptului şi ar trebui să aibă oarecare influenţă.

— Da, doamnă.

— Poate că putem opri asta înainte ca toţi să devină prea furioşi. Pauline se ridică în picioare şi toată lumea o urmă. Ea îi spuse lui Gus: Vino cu mine până la reşedinţă.

El i se alătură şi ieşiră afară.

În timp ce se aflau în colonada de vest, el spuse:

— Ştii, tu ai fost singura persoană din camera aceea care a înţeles amploarea pericolului. Toţi ceilalţi încă o văd ca pe o altercaţie locală.

Pauline încuviinţă din cap. El avea dreptate. Din acest motiv, ea era şeful. Spuse:

— Mulţumesc pentru că mi-ai trimis raportul martorilor oculari de la bătălia din tabăra de refugiaţi. A fost o lectură vie.

— Mă gândeam că o să-ţi placă.

— O cunosc pe femeia care a scris-o, Tamara Levit. Este din Chicago. A fost voluntară în campania mea pentru Congres. Pauline invocă o amintire. O fată cu părul negru, bine îmbrăcată, foarte atrăgătoare – toţi băieţii se îndrăgosteau de ea. De asemenea, era şi pricepută – am făcut-o organizator.

— Iar acum este agent CIA la secţia din N'Djamena.

— Şi nu se sperie uşor. Dacă citeşti printre rânduri, obuzele sudanezilor explodau peste tot în jurul ei, în timp ce ea îl căra pe umăr pe şeful ei inconştient.

— Mi-ar fi fost de folos în Afganistan.

— O voi suna mai târziu.

Ajunseră la reşedinţă. Ea îl părăsi pe Gus şi alergă pe scări spre etajul familiei. Gerry se afla în sufragerie, mâncând ouă prăjite şi citând *Washington Post.* Pauline se aşeză alături de el şi îşi desfăcu şervetul, apoi îi ceru bucătarului o omletă simplă.

Când intră, Pippa părea somnoroasă, dar Pauline nu comentă: citise de curând că adolescenţii aveau nevoie de mai mult somn nu doar pentru că erau leneşi, ci pentru că erau într-o creştere accelerată. Pippa purta o bluză de flanel prea mare pentru ea şi blugi uzaţi. La Foggy Bottom Day School nu exista uniformă, dar elevilor li se cerea să poarte haine curate şi îngrijite. Pippa se afla undeva la limită, dar Pauline îşi aminti că, la vârsta ei, încercase întotdeauna să se îmbrace într-un mod care i-ar fi ofensat pe profesori, fără să încalce, de fapt, regulile.

Pippa turnă Lucky Charms într-un bol şi adăugă lapte. Pauline se gândi să-i sugereze să amestece şi câteva afine, pentru vitamine, apoi decise să rămână tăcută. Dieta Pippei nu era ideală, dar sistemul ei imunitar părea să funcţioneze perfect oricum.

— Cum e la şcoală, draga mea? o întrebă ea.

Pippa răspunse cu un aer posac:

— Nu fumez iarbă, nu-ţi face griji!

— Mă bucur să aud asta, dar mă gândeam mai degrabă la cursuri.

— Acelaşi rahat, o altă zi.

Pauline se gândi: „Chiar merit asta?"

Spuse:

— Mai sunt doar trei ani până când vei începe să trimiţi aplicaţii pentru

colegiu. Ai vreo idee despre unde ai vrea să mergi şi ce ai vrea să studiezi?

— Nu ştiu dacă vreau să merg la colegiu. Nu prea îi văd rostul.

Pauline fu surprinsă, dar îşi reveni repede.

— În afară de faptul că înveţi pentru binele tău, presupun că scopul este să-ţi lărgeşti aria de alegeri în viaţă, dintre cele care îţi sunt disponibile. Nu-mi pot imagina ce fel de slujbă vei avea la optsprezece ani doar cu diploma de liceu.

— Aş putea să fiu poetă. Îmi place poezia.

— Ai putea să studiezi poezia la colegiu.

— Da, numai că ei vor ca tu să obţii ceea ce numesc *o educaţie generală extinsă*; asta înseamnă că voi fi obligată să studiez materii cum sunt chimia şi geografia şi alte rahaturi.

— Ce poeţi îţi plac?

— Cei moderni, care experimentează. Nu-mi pasă de rimă, de metru şi de toate prostiile alea!

Pauline se gândi: „De ce nu sunt surprinsă?”

Era tentată să o întrebe cum avea să îşi câştige existenţa ca poet experimental de optsprezece ani, dar se abţinu din nou. Problema era prea evidentă ca să o ridice. Decise să o lase pe Pippa să ajungă singură la concluzia asta.

Când sosi omleta, Pauline avu o scuză ca să încheie conversaţia şi îşi apucă furculiţa cu uşurare. La scurtă vreme după aceea, Pippa îşi termină cerealele, apoi îşi ridică geanta şi spuse: „Pe mai târziu!” Şi dispăru.

Pauline se aştepta ca Gerry să spună ceva despre dispoziţia Pippei, dar el rămase tăcut, trecând la secţiunea de afaceri. Existase o vreme când el şi Pauline ar fi vorbit unul cu celălalt, dar acest lucru nu se mai întâmpla în ultima vreme.

Discutaseră întotdeauna despre doi copii – Gerry îşi dorise asta. După ce venise Pippa însă, el devenise mai puţin entuziast în legătură cu al doilea copil. Pe atunci Pauline era deputat, iar lui Gerry părea să-i displacă partea care-i revenea în îngrijirea copilului. În orice caz, încercaseră, deşi Pauline se apropia de patruzeci de ani. Rămăsese din nou însărcinată, dar pierduse sarcina, astfel că Gerry nu mai dorise să încerce din nou după aceea. El spunea că era îngrijorat pentru sănătatea lui Pauline, dar ea se întreba dacă nu cumva adevăratul motiv era acela că el nu-şi mai dorea alte dispute în legătură cu cine trebuia să ducă la doctor copilul. Pauline simţise decizia lui ca pe o lovitură, dar nu se luptase cu el: era o greşeală să faci un copil dacă

unul dintre părinți nu își dorea.

Observă că el purta bretele și o cămașă largă și îl întrebă:

— Ce ai în program astăzi?

— O întâlnire a comitetului de conducere. Nimic prea solicitant. Tu?

— Trebuie să mă asigur că nu izbucnește războiul în Africa de Nord. Nimic prea solicitant.

El râse și, preț de o clipă, ea se simți din nou apropiată de el. Apoi el își împături ziarul și se ridică în picioare.

— Ar fi bine să-mi pun cravata.

— Bucură-te de ședința consiliului!

El o sărută pe frunte.

— Noroc cu Africa de Nord.

Apoi ieși.

Pauline se întoarse în aripa de vest, dar în loc să se îndrepte spre Biroul Oval, își croi drum spre biroul de presă. Mai multe persoane, în cea mai mare parte tineri, erau așezate la punctele lor de lucru, citind sau tastând la computere. Pe toți pereții se aflau ecrane de televizor, fiecare prezentând o altă emisiune de știri. Exemplare din ziarele de dimineață erau împrăștiate peste tot.

Sandip Chakraborty avea un birou în mijlocul încăperii, pe care îl prefera unui birou privat: îi plăcea să se afle în miezul lucrurilor. Se ridică în picioare imediat ce intră Pauline. Purta un costum de marcă și tenișI.

— Necazurile din Ciad, îi spuse ea. Povestea asta are vreo audiență?

— Până acum câteva minute, nu, doamnă președinte, spuse Sandip. Dar James Moore tocmai a comentat la NBC. A spus că n-ar trebui să trimiți trupe americane să intervină.

— Avem deja acolo o forță de contraterorism de vreo două mii de soldați.

— Dar el nu știe astfel de lucruri.

— Oricum, pe o scară de la unu la zece?

— Tocmai a trecut de la unu la doi.

Pauline încuviință din cap.

— Vorbește cu Chester Jackson, te rog, spuse ea. Cădeți de acord asupra unei scurte declarații care să sublinieze ideea că avem deja trupe în Ciad și în alte țări din Africa de Nord, care luptă împotriva Statului Islamic din Marea Sahara.

— Poate să facem aluzie la ignoranța lui Moore? „Domnul Moore nu pare să înțeleagă…” Genul acesta de lucruri?

Pauline se gândi un moment. Ei nu îi prea plăceau aceste jocuri politice agresive.

— Nu vreau ca Chess să pară că face pe deșteptul. Țintiți spre tonul cuiva care lămurește, cu răbdare și amabilitate, câteva fapte simple.

— Am înțeles.

— Mulțumesc, Sandip.

— Eu vă mulțumesc, doamnă președinte.

Ea se duse apoi în Biroul Oval.

Se întâlni cu ministrul de finanțe, petrecu o oră cu prim-ministrul Norvegiei, aflat în vizită, și primi o delegație de fermieri. Își luă prânzul pe o tavă în camera de studiu: somon rece cu salată. În timp ce mâncă, citi o notă informativă despre criza de apă din California.

Urma convorbirea telefonică cu președintele Franței. Chess veni în Biroul Oval și se așeză alături de ea, ascultând în căști. Gus și alți câțiva ascultau de la distanță. La fiecare capăt se aflau și interpreți, în caz că era nevoie, deși atât Pauline, cât și președintele Pelletier se înțelegeau fără ajutorul lor.

Georges Pelletier era un tip relaxat, cu o atitudine lejeră, dar în momentele în care era presat, se întreba care era interesul Franței și acționa nemilos, așa că nu exista nicio garanție că Pauline avea să obțină ceea ce dorea.

— *Bonjour, Monsieur le President*! spuse ea. *Comment ça va mon ami*?

Președintele francez îi răspunse într-o engleză populară, perfectă.

— Doamnă președinte, foarte amabil din partea ta să te prefaci că vorbești franceza și știi cât de mult apreciem noi acest lucru, dar, până la urmă, este mai ușor dacă vorbim amândoi în engleză.

Pauline râse. Pelletier putea să fie fermecător chiar și când înscria.

— În orice limbă, este o plăcere să vorbesc cu tine, zise ea.

— Și pentru mine.

Ea și-l închipuia în palatul Élysée, așezat la uriașul birou prezidențial din sclipitorul Salon Doré, arătând de parcă s-ar fi născut acolo, elegant în costumul său de cașmir. Ea spuse:

— Aici, la Washington, este ora unu, așa că trebuie să fie șapte seara la Paris. Presupun că bei șampanie.

— Primul meu pahar pe ziua de azi, evident.

— Noroc, atunci!

— Sănătate!

— Te sun legătură cu Ciadul.

— Bănuiam.

Pauline nu avea nevoie să povestească tot ce se întâmplase. Georges era întotdeauna bine informat. Spuse:

— Armata voastră şi a noastră lucrează împreună în Ciad, luptând împotriva ISGS, dar nu cred că vrem să ne implicăm în disputa cu Sudanul.

— Corect.

— Pericolul este că, dacă există trupe de ambele părţi ale frontierei, mai devreme sau mai târziu tot vor ajunge să tragă un foc de puşcă; şi, atunci, vom ajunge să luptăm într-o bătălie pe care nu o doreşte nimeni.

— Adevărat.

— Ideea mea este o zonă demilitarizată de douăzeci de kilometri, de-a lungul frontierei.

— Excelentă idee!

— Cred că egiptenii şi sudanezii vor fi de acord să-şi ţină forţele la zece kilometri distanţă de frontieră, dacă tu şi cu mine facem acelaşi lucru.

Urmă o pauză. Georges nu era uşor de forţat, iar acum, aşa cum anticipase ea, făcea calcule lipsite de sentimente.

— La prima vedere, pare să fie o idee bună, spuse el.

Pauline aştepta ca el să adauge un „dar”, însă nu o făcu.

În schimb, spuse:

— Lasă-mă să discut cu armata!

— Sunt convinsă că va fi de acord, spuse Pauline. Nu va dori nimeni un război care nu este necesar.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Încă un lucru, adăugă Pauline.

— Ah…

— Va trebui ca noi să o facem primii.

— Vrei să spui să ne impunem o limită pentru noi *înainte* ca egiptenii să fie de acord cu acelaşi lucru?

— Eu consider că ei vor fi de acord, în principiu, dar nu se vor angaja, de fapt, până nu vor vedea că am făcut-o şi noi.

— Adevărata problemă…

— Acum însă trupele tale nu se află în apropierea frontierei, aşa că nu trebuie decât să anunţi că respecţi o zonă demilitarizată ca un gest de bunăvoinţă, cu speranţa fermă că cealaltă parte va răspunde în acelaşi fel. Vei arăta ca un pacifist sensibil, ceea ce, desigur, chiar eşti. Apoi poţi să vezi ce se întâmplă. Dacă cealaltă parte nu-şi face treaba, atunci poţi să-ţi muţi trupele la frontieră oricând doreşti.

— Draga mea Pauline, eşti foarte convingătoare.

— Urăsc să-ţi stric seara, Georges, dar ai putea să discuţi imediat cu armata? Poate chiar înainte de cină?

Era o cerere îndrăzneaţă, dar ea ura întârzierile: o oră se transforma într-o zi, o zi se transforma într-o săptămână, iar ideile strălucite mureau din lipsă de oxigen. Dacă ai putea să-mi dai acordul înainte să mergi la culcare, aş putea să avansez cu egiptenii şi ai putea să te trezeşti dimineaţă într-o lume mai sigură.

El râse.

— Îmi placi, Pauline. Ai ceva… Există un cuvânt în idiş. *Chutzpah.*

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Chiar este. Vei primi veşti de la mine în seara asta.

— Apreciez cu adevărat asta, Georges.

— Cu plăcere.

Amândoi închiseră.

Chess spuse:

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, doamnă preşedinte. Eşti foarte bună. Incredibil de bună.

— Să vedem dacă merge, zise Pauline.

•••

Apoi avu o conversaţie similară cu preşedintele Egiptului. Nu fu la fel de călduroasă, dar rezultatul fu acelaşi: un răspuns favorabil, fără un acord definitiv.

În seara aceea, Pauline trebuia să ţină un discurs la Balul Diplomatic, un eveniment anual organizat de un comitet al ambasadorilor, cu scopul de a strânge fonduri pentru organizaţiile de caritate care militau pentru alfabetizare. Companii mari care făceau afaceri peste hotare cumpărau mese ca să aibă acces la emisari importanţi.

Codul vestimentar impunea papionul negru. Hainele pe care le alesese Pauline mai devreme fuseseră scoase şi pregătite de personalul reşedinţei: o rochie într-o nuanţă de verde de Nil şi o eşarfă verde-închis, din catifea. Adăugă o broşă cu o lacrimă de smarald şi cercei asortaţi, iar Gerry îşi puse butoni în ton cu bijuteriile ei.

O mare parte din conversaţia serii avea să fie de complezenţă, dar printre oaspeţi urmau să se afle şi câteva personaje puternice, iar Pauline intenţiona să-şi avanseze planul pentru Ciad şi Sudan. Din experienţa ei, ştia că la astfel de evenimente se luau adevăratele decizii, la fel de des precum la întâlnirile

oficiale din jurul meselor de conferinţă. Atmosfera relaxată, băutura, hainele sexy şi mâncarea sofisticată făceau oamenii să se relaxeze şi îi aducea într-o stare de spirit optimă.

În timpul cocktailurilor dinaintea cinei, intenţiona să discute cu cât de mulţi oameni, apoi să-şi ţină discursul şi să plece înaintea mesei, respectând principiul ei de a nu pierde vremea astfel cu persoane străine.

Pe drumul spre ieşire, fu interceptată de Sandip.

— Ceva ce ai vrea să ştii înainte să mergi la bal, îi spuse el. James Moore a vorbit din nou despre Ciad.

Pauline oftă.

— Poţi să ai încredere că nu ne este de niciun ajutor. Ce a mai spus?

— Presupun că răspunde la declaraţia noastră referitoare la trupele deja existente în Ciad. În orice caz, spunea că ar trebui să ne retragem şi să ne asigurăm că acestea nu vor fi implicate într-un război care nu are nimic de-a face cu America.

— Deci să nu mai participăm la lupta împotriva ISGS?

— Asta este consecinţa, dar el nu a menţionat ISGS.

— Bine, Sandip, mulţumesc pentru informaţii.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Pauline urcă într-o maşină înaltă, neagră, cu uşi blindate şi cu ferestre antiglonţ, groase de doi centimetri. În faţă se afla o maşină identică, având rolul de a-i duce pe agenţii serviciului secret, iar în spate se afla o alta, cu personalul Casei Albe. În timp ce convoiul pornea, ea încercă să îşi stăpânească iritarea. Deşi înainta în grabă un plan de pace, Moore le lăsa americanilor impresia că ea aluneca, fără să se gândească, spre un alt război străin. Exista un proverb care spunea: o minciună înconjoară jumătate de lume până când adevărul îşi pune bocancii. Era furioasă pentru că eforturile ei puteau să fie subminate atât de uşor de un fanfaron ca Moore.

Poliţişti pe motociclete opreau traficul pentru ea în fiecare intersecţie, astfel că dură doar câteva minute ca să ajungă în Georgetown.

În timp ce se apropiau de intrarea hotelului, ea îi spuse lui Gerry:

— Ne vom despărţi la scurtă vreme după ce intrăm, ca de obicei, dacă eşti de acord.

— Sigur, zise el. În felul acesta, persoanele dezamăgite că nu apucă să discute cu tine primesc premiul de consolare, discutând cu mine.

Zâmbi în timp ce spuse asta, iar ea simţi că nu credea cu adevărat niciun cuvânt.

Directorul hotelului o întâmpină la uşă şi o conduse în jos pe scări, precedat şi urmat de agenţi ai echipei serviciului secret. Din sala de bal se auzea vuietul conversaţiilor. Fu încântată să zărească silueta cu umeri largi a lui Gus, care o aştepta la baza scărilor, arătând devastator de chipeş în frac.

— Doar ca să ştii, murmură el, James Moore şi-a făcut apariţia aici.

— Mulţumesc, îi zise ea. Nu-ţi face griji, mă voi descurca în caz că voi da peste el. Ce e cu prinţul Faisal?

— Este aici.

— Adu-l la mine dacă ai ocazia.

— Desigur.

Ea intră în sala de bal şi refuză paharul de şampanie ce i se oferi. Invitaţii se încălziseră, iar pe mese se zăreau apetitive cu peşte şi sticle goale de vin. Fu întâmpinată de preşedintele uneia dintre organizaţiile de caritate, soţia unui milionar, care purta o mantie de mătase turcoaz şi tocuri imposibil de înalte. Apoi Pauline îşi începu periplul. Adresă întrebări pertinente despre alfabetizare şi manifestă atenţie pentru răspunsuri, îi fu prezentat sponsorul principal al balului, un CEO al unei uriaşe companii de hârtie, şi ea îl întrebă cum mergeau afacerile. Ambasadorul bosniac o reţinu şi îi ceru ajutorul în privinţa minelor terestre neexplodate, din care ţara lui avea vreo 80 000. Pauline ar fi vrut să fie înţelegătoare, dar minele terestre nu fuseseră amplasate acolo de către americani, iar ea nu intenţiona să cheltuiască banii contribuabililor ca să le îndepărteze. Nu degeaba era republicană.

Se strădui să fie fermecătoare şi interesată de toată lumea, reuşind să ascundă cât era de nerăbdătoare să se întoarcă la priorităţile ei.

Apoi fu abordată de ambasadorul francez, Giselle de Perrin, o femeie subţire, de şaizeci şi ceva de ani, care purta o rochie neagră. Care erau veştile de la Paris? Preşedintele Pelletier putea să respecte sau să distrugă înţelegerea.

Madame de Perrin îi strânse mâna lui Pauline şi spuse:

— Doamnă preşedinte, am vorbit cu domnul Pelletier acum o oră. Mi-a cerut să vă dau asta. Scoase din poşeta ei o hârtie împăturită. Spunea că veţi fi mulţumită.

Pauline deschise nerăbdătoare hârtia. Era un comunicat de presă de la palatul Élysée, cu un paragraf subliniat şi tradus în engleză: „Guvernul Franţei, îngrijorat de tensiunile de la frontiera dintre Ciad şi Sudan, va trimite imediat 1 000 de soldaţi acolo, pentru a întări misiunea sa din Ciad. Cel puţin la început, forţele franceze vor rămâne la minimum zece kilometri distanţă de

frontieră, în speranța că forțele celeilalte părți vor răspunde în același fel, pentru a crea astfel o fâșie de douăzeci de kilometri de separație între cele două armate, în ideea evitării provocărilor accidentale”.

Pauline era încântată.

— Mulțumesc pentru asta, doamnă ambasador, spuse ea. Este de mare ajutor.

— Cu plăcere, răspunse ambasadorul. Franța este întotdeauna bucuroasă să-și ajute aliații americani.

Asta nu era adevărat, se gândi Pauline, dar continuă să zâmbească amabil.

Atenția îi fu distrasă când își făcu apariția Milton Lapierre. „O, rahat, se gândi ea. N-am nevoie de asta acum!” Nu se așteptase ca el să fie acolo – nu exista niciun motiv pentru prezența sa. Milton demisionase, iar Pauline numise un înlocuitor pentru vicepreședinte, care trecea acum prin procedura de acceptare din partea ambelor camere ale Congresului. Însă povestea aventurii lui cu fata de șaisprezece ani, Rita Cross, încă nu apăruse în presă, iar Pauline presupunea că el încerca să mențină o aparență de normalitate.

Milt nu arăta prea bine. În mână ținea un pahar de whisky și părea să fi băut destul de mult din el. Fracul lui era scump, însă centura îi aluneca și papionul îi era lărgit.

Gărzile de corp ale lui Pauline se apropiară.

Învățase devreme în cariera ei să rămână calmă în timpul unor întâlniri întâmplătoare jenante.

— Bună seara, Milt, îi spuse ea. Își aminti că el fusese numit director al unei firme de lobby și adăugă: Felicitări pentru numirea ta în consiliul Riley Hoberaft Partners!

— Mulțumesc, doamnă președinte! Ai făcut tot ce-ai putut ca să-mi ruinezi viața, dar n-ai reușit întru totul.

Pauline era uluită de intensitatea resentimentelor lui.

— Să-ți ruinez viața? spuse ea cu ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos. Oameni mai buni decât tine au fost concediați și totuși au trecut peste asta.

El își coborî vocea.

— Ea m-a părăsit, spuse el.

Lui Pauline nu putea să-i pară rău pentru el.

— E mai bine așa, zise. Mai bine pentru ea și mai bine pentru tine.

— Nu știi nimic despre asta, mârâi el.

Gus interveni, punând un braț protector între Pauline și Milt.

— A venit Excelența Sa, prințul Faisal, spuse el, și, cu o atingere ușoară, o

întoarse cu spatele la Milt.

Ea îl auzi pe unul dintre bodyguarzi distrăgându-i atenţia lui Milt şi spunându-i amabil: „Mă bucur să vă revăd, domnule vicepreşedinte. Sper că sunteţi bine”.

Pauline îi zâmbi lui Faisal, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o barbă gri şi o privire îngrijorată.

— Bună seara, prinţe Faisal, i se adresă ea. Am vorbit cu preşedintele Egiptului, dar nu mi-a făcut nicio promisiune.

— Asta ne-a spus şi nouă. Ministrului nostru de externe îi place ideea unei zone demilitarizate între Ciad şi Sudan şi a sunat imediat la Cairo. Dar tot ce spun egiptenii e că se vor gândi la asta.

Pauline avea nota de la francezi în mână.

— Priveşte asta, îi spuse ea.

Faisal o citi rapid.

— Acest comunicat ar putea să facă diferenţa, zise el.

Moralul ei se ridică din nou.

— De ce nu i-o arăţi prietenului vostru, ambasadorul Egiptului?

— Tocmai la asta mă gândeam.

— Te rog!

Gus îi atinse braţul şi o îndreptă spre podium. Era vremea pentru discurs. Unei echipe de televiziune i se permisese să o filmeze vorbind. Un scenariu despre alfabetizare avea să ruleze pentru ea pe ecranele care nu puteau fi văzute din public. Oricum, ea se gândea să devieze de la scenariu sau măcar să adauge ceva – poate câteva remarci despre Ciad. Îşi dorea doar să aibă veşti bune de anunţat, în loc de simple speranţe.

Avu câteva schimburi scurte de priviri cu diverse persoane, în timp ce oamenii din serviciul secret îi croiau drum prin mulţime. Înainte să ajungă la şirul scurt de trepte, o salută James Moore.

Ea i se adresă politicos, dar îşi păstră figura lipsită de expresie.

— Bună seara, James, îţi mulţumesc pentru interesul pe care-l arăţi faţă de Ciad.

Simţi că politeţea ei se apropia periculos de mult de ipocrizie.

— Este o situaţie periculoasă, zise Moore.

— Desigur, şi ultimul lucru pe care dorim să-l facem este să implicăm trupele americane.

— Atunci, ar trebui să-i aduci acasă.

Pauline zâmbi subţire.

— Cred că putem face ceva mai bun de atât.

Moore era nedumerit.

— Mai bun?

Creierul lui nu era capabil să cântărească mai multe opţiuni, cu argumentele lor pro şi contra. Tot ce era în stare să facă era să se gândească la ceva agresiv şi să comunice în consecinţă.

Dar Pauline nu avea o alternativă la propunerea lui – avea doar speranţa unei alternative.

— Vei vedea, zise ea, cu mai multă încredere decât simţea; şi porni mai departe.

Când ajunse la trepte, îl întâlni pe Lateef Salah, ambasadorul egiptean, un bărbat micuţ, cu ochi strălucitori şi o mustaţă neagră. Nu era cu mult mai înalt decât Pauline. Îmbrăcat în fracul lui, o făcea să se gândească la o mierlă vioaie. Îi plăcea energia lui.

— Faisal mi-a arătat anunţul francezilor, spuse el fără nicio introducere. Acesta este un pas important.

— Sunt de acord, zise Pauline.

— Acum este foarte târziu la Cairo, dar ministrul de externe este încă treaz şi am discutat cu el acum câteva momente, zise el foarte încântat de sine.

— Mă bucur pentru tine! Ce a spus ministrul de externe?

— Vom fi de acord cu zona demilitarizată. Aşteptăm doar confirmarea din partea francezilor.

Pauline îşi ascunse exaltarea. Şi-ar fi dorit să-l pupe pe Lateef.

— Sunt veşti minunate, domnule ambasador. Vă mulţumesc pentru că m-aţi informat atât de repede! Aş putea să menţionez anunţul dumneavoastră în discursul meu, dacă nu vă deranjează.

— Am fi încântaţi, mulţumesc, doamnă preşedinte.

Soţia milionarului, în mătasea ei turcoaz, îi prinse privirea. Pauline înclină capul spre ea ca să-i arate că era pregătită. După un scurt discurs de bun venit, o prezentă pe Pauline, care se îndreptă spre pupitru în timp ce asistenţa aplauda. Scoase o copie a discursului ei din poşetă şi o despături, nu pentru că avea nevoie, ci pentru ca mai târziu să poată face ceva teatral.

Vorbi despre realizările organizaţiilor de caritate în privinţa alfabetizării şi despre lucrurile care mai erau de făcut, atât de către acestea, cât şi de către guvernul federal, dar în străfundurile minţii ei se afla doar Ciadul. Ar fi vrut să-şi trâmbiţeze realizarea, să recunoască rolul jucat de ambasadori şi să-l pună la podea pe James Moore fără să pară răzbunătoare. I-ar fi plăcut să aibă

la dispoziţie o oră ca să lucreze la discurs, dar asta era o ocazie prea bună ca să o rateze, aşa că avea să improvizeze.

Spuse tot ceea ce era necesar despre alfabetizare, apoi vorbi despre diplomaţi. În momentul acela, împături ostentativ discursul şi îl dădu deoparte, astfel încât ei să înţeleagă că ieşea din scenariu. Se aplecă în faţă, îşi coborî vocea şi vorbi pe un ton mult mai intim. Locul deveni tăcut.

— Vreau să vă vorbesc despre un lucru foarte important – un acord care va salva vieţi şi care a fost obţinut astăzi de corpul diplomatic de la Washington, de fapt de câţiva dintre oamenii din această încăpere. Aţi aflat veştile despre tensiunile de la frontiera dintre Ciad şi Sudan. Ştiţi că deja au fost pierderi de vieţi şi sunteţi conştienţi de pericolul ca escaladarea acestora să atragă armatele altor naţiuni în conflict. Dar astăzi, prietenii noştri francezi şi egipteni, cu ajutor şi încurajare din partea saudiţilor şi a Casei Albe, au convenit asupra unei zone demilitarizate, lată de douăzeci de kilometri, de-a lungul frontierei, ca un prim pas spre reducerea tensiunilor şi a riscului de a apărea alte victime. Făcu o pauză pentru a-i lăsa să digere asta, apoi continuă: Acesta este modul în care lucrăm noi pentru o lume paşnică. Încercă o mică glumă. Diplomaţii o fac în linişte. Se auziră hohote de râs apreciative. Armele noastre sunt prevederea şi sinceritatea. Şi, ca să închei, aş vrea să vă rog să le mulţumiţi diplomaţilor de la Washington, negociatori tăcuţi, care salvează vieţi. Haideţi să-i aplaudăm!

Urmară urale puternice. Pauline bătu din palme şi audienţa o urmă. Privi în jur, prinzând pe rând privirile ambasadorilor, în timp ce clătinau din cap în semn de apreciere pentru Lateef, Giselle şi Faisal; apoi coborî de pe podium şi fu escortată de serviciul secret prin mulţime, pentru a ieşi pe uşă înainte ca aplauzele să înceapă să se stingă.

Gus se afla imediat în urma ei.

— Strălucit, se entuziasmă el. Îl sun pe Sandip să-i dau toate detaliile, dacă vrei. Ar trebui să emită un comunicat de presă imediat.

— Bine. Te rog, fă-o!

— Trebuie să merg din nou înăuntru, spuse Gus cu regret. Doar cei câţiva privilegiaţi reuşesc să evite somonul cu garnitură de chilii. Dar voi trece mai târziu pe Biroul Oval, dacă e în regulă.

— Desigur.

Când intră în maşină, Gerry se afla deja acolo.

— Bună treabă, spuse el. A mers bine.

— Zona demilitarizată ar trebui să fie mâine pe prima pagină.

— Iar oamenii vor înţelege că, în timp ce Moore dă din gură, tu, de fapt, rezolvi probleme.

Ea zâmbi cu regret.

— Asta ar însemna să sper la prea mult.

Ajunşi la Casa Albă, intrară direct în reşedinţa lor, apoi în sufragerie. Pippa era deja la masă. Privind spre hainele lor, spuse:

— Nu era nevoie să vă îmbrăcaţi de gală doar pentru mine, dar, oricum, apreciez gestul.

Pauline râse. Aceasta era Pippa pe care o plăcea cel mai mult: isteaţă şi amuzantă, mai degrabă decât isteaţă şi îmbufnată. Mâncară friptură cu salată de rucola şi purtară o conversaţie lejeră. Apoi Pippa se întoarse ca să-şi facă temele, iar Gerry se duse să se uite la golf la televizor. Pauline ceru să i se servească o cafea în camera de studiu cea mică, din apropierea Biroului Oval.

Acesta era un spaţiu mult mai privat, iar oamenii nu intrau acolo fără permisiune. În următoarele două ore, aproape că nu o deranjă nimeni şi se luptă cu grămada de rapoarte şi memorii. Gus sosi la zece şi jumătate, după plecarea de la bal. Se schimbase de frac şi părea relaxat în puloverul de caşmir albastru-închis şi în blugi. Ea împinse deoparte informările, bucuroasă că avea pe cineva cu care să rumege evenimentele zilei.

— Cum a mers restul balului? îl întrebă ea.

— Licitaţia a mers bine, spuse Gus. Cineva a plătit douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru o sticlă de vin.

Ea zâmbi.

— Cine ar putea vreodată să o bea?

— Le-a plăcut discursul tău – au discutat despre el toată seara.

— Bine.

Pauline era bucuroasă, dar ea le predicase doar celor mântuiţi: puţini dintre oamenii de la Balul Diplomatic ar fi votat pentru James Moore. Susţinătorii lui aparţineau altei categorii a societăţii americane.

— Haide să vedem cum tratează povestea tabloidele! Porni televizorul şi zise: Peste câteva minute vor urma comentarii despre primele ediţii pe canalele de ştiri.

Opri sonorul unui reportaj sportiv şi Gus spuse:

— Cum a fost restul serii tale?

— Drăguţ. Pippa a fost într-o stare de spirit bună – ceea ce e o schimbare – şi pe urmă am avut câteva ore liniştite ca să citesc. Cu toate informaţiile pe care trebuie să le diger, aş fi vrut să am un creier mult mai mare.

Gus râse.

— Cunosc sentimentul. Capul meu are nevoie de unul dintre acele upgrade-uri de RAM pe care le poți face pentru un laptop.

Începu recenzia ziarelor și Pauline porni volumul televizorului.

Prima pagină din *New York Mail* îi făcu inima să se oprească.

Titlul spunea:

PIPPA, DROGATĂ

— O, nu! Nu! șopti Pauline.

Reporterul spunea:

— Fata președintelui, Pippa Green, în vârstă de paisprezece ani, a dat de necaz: ea a fost văzută fumând iarbă la o petrecere din casa unei colege de la școala sa privată de elită.

Pauline era uluită. Descumpănită, se holbă la ecran cu gura deschisă, cu ambele palme pe obraji, abia putând să creadă că era adevărat.

Pagina de titlu umplea ecranul. O fotografie color falsificată a lui Pauline împreună cu Pippa le prezenta pe Pauline părând furioasă și pe Pippa purtând un tricou vechi și având părul nespălat. Cele două imagini proveneau din fotografii diferite, fiind prelucrate astfel încât să prezinte o scenă ce nu se întâmplase niciodată, cu Pauline aparent mustrând-o pe fiica ei dependentă de droguri.

Uluirea fu înlocuită de furie. Pauline se ridică în picioare, țipând spre televizor:

— Rahaţi nenorociţi! E doar un copil!

Ușa se deschise și un agent al serviciului secret aruncă o privire îngrijorată înăuntru. Gus îi făcu semn cu mâna să plece.

Pe ecran, reporterul trecu la alte ziare, dar fiecare tabloid se deschidea cu Pippa.

Pauline putea să accepte orice insultă la adresa ei, având chiar puterea să râdă de fiecare, dar nu putea suporta umilirea lui Pippa. Era atât de furioasă, încât ar fi vrut să omoare pe cineva: pe reporter, pe editor, pe proprietar și pe toți tâmpiții cu creiere inerte care citeau genul acesta de gunoaie. Ochii i se umplură de lacrimi de furie. Un instinct primar o împingea să-și protejeze copilul, dar nu putea să facă asta, iar frustrarea o făcea să dorească să-și smulgă părul din cap.

— Nu e corect! strigă ea. Ascundem identitățile copiilor care comit crime

– dar o răstignesc pe fiica mea pentru că a fumat un nenorocit de cui!

Presa serioasă avea alte priorități, dar, chiar și așa, Pippa era pretutindeni pe prima pagină. Conflictul din Ciad și succesul lui Pauline în stabilirea unei zone demilitarizate nu erau menționate de reporter.

— Nu pot să cred asta, zise ea.

Revista presei ajunse la final și reporterul dădu legătura unui critic de film. Pauline opri televizorul și se întoarse spre Gus.

— Ce pot să fac? spuse ea.

Gus răspunse încet:

— Cred că James Moore este responsabil pentru asta. A făcut-o ca să scoată zona demilitarizată de pe prima pagină.

— Nu-mi pasă de unde provine scurgerea, spuse Pauline, auzindu-și tonul strident al vocii. Trebuie doar să-mi dau seama cum să gestionez asta cu Pippa. E genul de umilință care le transformă pe fetele adolescente în sinucigașe.

Începură din nou să-i curgă lacrimi, de data asta de durere.

— Știu, zise Gus. Fetele mele au fost adolescente cu doar un deceniu în urmă. E o perioadă sensibilă. Pot să fie deprimate vreme de o săptămână doar pentru că cineva le-a criticat lacul de unghii. Dar tu poți să o ajuți să treacă peste asta.

Pauline își verifică ceasul.

— E trecut de unsprezece, ar trebui să fi adormit – probabil că nu a auzit știrile. Mă voi duce la ea imediat ce se trezește, mâine-dimineață. Dar ce îi voi spune?

— Îi vei spune că-ți pare rău pentru ce se întâmplă, dar că tu o iubești și că împreună veți trece cu bine prin asta. E urât, dar, pe de altă parte, nimeni nu a murit, nimeni nu a contractat un virus mortal și nimeni nu merge la închisoare. Și, cel mai important, va trebui să-i spui că asta nu este din vina ei.

Ea îl privi. Deja se simțea mai calmă. Cu o voce mult mai normală, spuse:

— Cum ai ajuns atât de înțelept, Gus?

El făcu o pauză.

— În cea mai mare parte ascultându-te pe tine, spuse el liniștit. Ești cea mai înțeleaptă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea se simți jenată de puterea neașteptată a sentimentelor lui. Încercă să depășească momentul cu o glumă.

— Dacă suntem atât de deștepți, cum se face că suntem într-un asemenea

necaz?

El luă întrebarea în serios.

— Oricine face lucruri bune îşi face şi duşmani. Gândeşte-te cât de mult îl urau pe Martin Luther King! Eu am o altă întrebare, deşi cred că ştiu răspunsul. Cine i-a spus lui James Moore că Pippa a fumat marijuana?

— Te gândeşti la Milt.

— Te urăşte suficient de mult – a arătat asta mai devreme, în cursul serii. Nu ştiu de unde a aflat că ea a fumat iarbă, dar nu e greu de imaginat – el a fost prin preajmă tot timpul.

Pauline deveni gânditoare.

— Cred că ştiu exact când şi unde a aflat, zise ea amintindu-şi momentul. A fost cu vreo trei săptămâni în urmă. Discutam despre Coreea de Nord cu Milt şi cu Chess. Apoi a intrat Gerry, iar Milt şi Chess au plecat; Gerry mi-a spus despre iarbă. În timp ce purtam această conversaţie, Milt s-a întors ca să-şi ia ceva ce uitase.

Ea îşi amintea că ridicase privirea uluită, ca să vadă cine era, şi îl văzuse pe Milt ridicând eşarfa aceea purpurie.

— M-am întrebat cât de mult auzise. Acum ştim. În orice caz, a auzit suficient cât să-i pună pe cei de la *Mail* pe urmele poveştii.

— Sunt destul de sigur că nu vei face asta, dar trebuie s-o menţionez: dacă vrei să-l pedepseşti pe Milt, ai la îndemână toate mijloacele.

— Vrei să spui să dezvălui secretele aventurii lui? Ai dreptate, nu voi face asta.

— Nici nu mă gândeam că e stilul tău.

— În plus, să nu uităm că în mijlocul acestei mizerii se află o altă adolescentă vulnerabilă: Rita Cross.

— Ai dreptate.

Apoi sună telefonul: era Sandip. Sărind peste politeţuri, trecu direct la subiect.

— Doamnă preşedinte, pot să sugerez cum să răspundem la povestea din *New York Mail* de mâine?

— N-ar trebui să spunem foarte multe. Nu am de gând să discut despre fata mea cu şacalii aceia.

— Exact. Propun următoarele: „Aceasta este o chestiune privată şi Casa Albă nu are niciun comentariu de făcut”. Ce crezi?

— Perfect, spuse ea. Mulţumesc, Sandip.

Îl văzu pe Gus fumegând. El nu explodase imediat, aşa cum făcuse ea:

arsese mocnit în adânc, dar acum era pe cale să explodeze.

— Ce vor bulangiii ăştia? zise el apoi.

Ea fu oarecum uimită. Din cauza tensiunii ridicate din zona aripii de vest, oamenilor le era permis să folosească adesea înjurături, dar ea nu îl auzise niciodată pe el apelând la un asemenea limbaj.

El continuă:

— Tu faci ceva constructiv şi, în loc să-ţi soarbă cuvintele, ei ignoră totul şi îţi atacă fiica. Uneori cred că meritǎm să avem un preşedinte ratat ca Moore.

Pauline zâmbi. Furia lui o încălzea. În timp ce el îşi arăta mânia, ea reuşea să devină mai raţională.

— Democraţia este un mod îngrozitor de a conduce o ţară, nu-i aşa? spuse ea.

El cunoştea această zicătoare şi spuse replica de final:

— Dar toate celelalte căi sunt şi mai rele.

— Şi, dacă te aştepţi la recunoştinţă, n-ar trebui să intri în politică.

Brusc, Pauline se simţi obosită. Se ridică în picioare şi se duse spre uşă.

— Ceea ce ai făcut tu astăzi este o capodoperă de diplomaţie, zise Gus, ridicându-se şi el.

— Sunt mulţumită, indiferent ce spune presa.

— Sper că ştii cât de mult te admir. Te urmăresc de trei ani. De fiecare dată vii cu o soluţie, ca abordarea corectă, cu fraza care face diferenţa… Am înţeles, cu ceva vreme în urmă, că mă bucur de privilegiul de a lucra cu un geniu.

Pauline rămase în picioare, cu mâna pe clanţă.

— Niciodată nu am făcut ceva singură, spuse ea. Facem parte dintr-o echipă bună, Gus. Sunt bucuroasă să te am alături şi să mă bucur de inteligenţa şi de prietenia ta, Gus.

Dar el nu încheiase. Emoţiile se succedau una după alta pe figura lui, până când ea le pierdu şirul. Apoi el spuse:

— Din partea mea, este ceva mai mult decât prietenie.

Ce însemna asta? Ea îl privi confuză. Ce putea fi mai mult decât prietenia? Un răspuns îi veni în minte la limita raţionalului, dar ea nu-l putea accepta.

Gus adăugă:

— N-ar fi trebuit să spun asta. Te rog, uită!

Ea îl privi preţ de un lung moment, fără să ştie ce să spună sau să facă. În cele din urmă, spuse:

— În regulă.

Ezită încă un moment, apoi ieşi.

Plecă în grabă spre reşedinţa familiei, urmată de echipa din serviciul secret şi gândindu-se întruna la Gus. Declaraţia lui sunase ca o mărturisire de dragoste. Ceea ce era absolut ridicol.

Gerry se culcase şi uşa dormitorului era închisă, aşa că ea se duse în camera Lincoln din nou. Era bucuroasă să fie singură: avea o mulţime de lucruri la care să se gândească.

Meditând la cele întâmplate şi plănuind discuţia cu Pippa, trecu mecanic prin activităţile dinainte de culcare: îşi perie dinţii, îşi îndepărtă machiajul, îşi puse bijuteriile în cutie, îşi agăţă rochia şi îşi aruncă lenjeria în coşul de rufe.

Fixă alarma ceasului la ora şase, cu o oră înainte ca Pippa să se trezească. Aveau să discute atâta timp cât era necesar. Dacă Pippa nu s-ar fi dus la şcoală a doua zi, nu s-ar fi supărat nimeni.

Pauline îşi puse cămaşa de noapte, apoi se duse la fereastră să privească peste peluza sudică spre monumentul lui Washington. Se gândi la George Washington, prima persoană care preluase funcţia pe care o deţinea ea acum. Când fusese ales preşedinte, nu exista Casa Albă. El nu avusese niciodată copii şi, în orice caz, ziarele din vremea aceea nu erau interesate de comportamentul conducătorilor lor în afara serviciului: aveau lucruri mai importante de spus.

Ploua. Pe Constitution Avenue, avea loc un protest la adresa uciderii unui bărbat negru de către un poliţist alb, iar demonstranţii stăteau în ploaie, cu pălării şi umbrele. Gus era negru şi avea nepoţi: într-o zi, cineva ar fi trebuit să le spună că puteau fi în pericol, în special din partea poliţiei, dacă nu respectau reguli speciale pentru a rămâne în siguranţă: să nu alerge pe stradă şi să nu strige, reguli care nu li se aplicau şi copiilor albi. Nu avea nicio importanţă că Gus deţinea una dintre cele mai înalte funcţii din America şi că îşi dedicase ţării lui inteligenţa şi înţelepciunea; chiar şi aşa, el era definit de rasa lui. Pauline se întreba cât timp avea să mai treacă până ca genul acesta de nedreptate să dispară din America.

Se strecură între cearşafurile reci şi stinse lumina, dar nu închise ochii. Avusese parte de două şocuri. Începea să-şi dea seama ce urma să-i spună Pippei, dar nu avea idee cum să se descurce cu Gus.

Problema era că aveau un trecut împreună.

Gus fusese consilier pentru politica externă în timpul campaniei prezidenţiale. Timp de un an, fuseseră împreună pe drumuri, împărţind zile de

muncă intensă și nopți cu somn insuficient. Astfel, ajunseseră apropiați.

Și mai era ceva. Nu părea mare lucru, dar ea nu uitase și era convinsă că nici el.

Se întâmplase în punctul culminant al campaniei, când Pauline părea deja să fie învingătoare. Se întorseseră de la un miting de mare succes – mii de oameni care aclamau pe un stadion de baseball și discursul ei strălucit. Încă entuziasmați, intraseră într-un ascensor lent al unui hotel înalt și se treziseră singuri. El o luase în brațe și ea își înclinase fața, sărutându-se cu pasiune, cu gurile deschise, cu mâinile atingându-se peste tot, până când liftul se oprise și ușile se deschiseseră; apoi plecaseră în direcții diferite și se îndreptaseră spre camerele lor fără să spună vreun cuvânt.

De atunci, nu mai vorbiseră niciodată despre asta.

Ea se strădui să-și aducă aminte când se îndrăgostise cineva de ea ultima dată. Desigur că își amintea idila cu Gerry, dar aceasta fusese o prietenie care crescuse încet mai degrabă decât o mare pasiune. Așa se întâmplau lucrurile cu ea. Nu încercase niciodată să pară seducătoare sau să flirteze – erau prea multe altele de făcut. Bărbații nu se îndrăgosteau de ea la prima vedere, deși era drăguță. Nu, persoanele care se îndrăgosteau de ea făceau asta treptat, pe măsură ce ajungeau să o cunoască. În orice caz, existaseră bărbați care, în cele din urmă, se aruncaseră la picioarele ei – și o femeie, dacă tot ajunsese să se gândească la asta. Avusese întâlniri romantice cu unii dintre ei și ajunsese în pat cu câțiva, dar nu fusese niciodată capabilă să simtă ceea ce simțeau ei. Mulți oameni erau copleșiți, neajutorați, disperați după intimitate. Ea nu trăise niciodată o pasiune care să-i schimbe viața, doar dacă asta nu era cumva strădania ei de a face lumea un loc mai bun.

Iar acum, Gus îi făcuse o declarație.

Evident, nu putea să iasă nimic de aici. O aventură a lor nu putea să fie păstrată secretă și, atunci când ar fi ieșit la lumină, povestea le-ar fi distrus carierele amândurora. Avea să-i distrugă inclusiv familia. De fapt, să îi distrugă viața. Nici măcar nu se putea gândi la așa ceva. Nu era nevoie de nicio decizie: nu exista alegere.

Acestea fiind spuse, cum se simțea ea, teoretic, gândindu-se la o poveste de dragoste cu Gus?

Îl plăcea mult. Era plin de compasiune și, totuși, era dificil de înțeles. Ajunsese să stăpânească arta de a da sfaturi fără să insiste asupra punctului lui de vedere. Și era sexy. Se trezi imaginându-și primele atingeri, sărutările de îndrăgostiți, mângâierea părului, apropierea trupurilor calde.

„Ai arăta ridicol, îşi spuse în sinea ei. El este cu treizeci de centimetri mai înalt decât tine”.

Dar nu era ridicol, era altceva. Ceva ce o făcea să simtă o căldură interioară. Doar gândindu-se la asta, avea o senzaţie extrem de plăcută.

Încercă să-şi alunge toate aceste gânduri. Ea era preşedintele: nu putea să se îndrăgostească. Ar fi fost un uragan, un accident feroviar, o bombă nucleară.

Slavă Domnului că nu se putea întâmpla niciodată!

CAPITOLUL 18

De la Faya, autobuzul se îndreptă spre nord-est, spre o zonă cunoscută drept Fâșia Aouzou. Aici, călătorii aveau de înfruntat un pericol nou: minele terestre.

Fâșia Aouzou, lată de o sută de kilometri, fusese motivul unui război de frontieră în care Ciadul învinsese, și respingându-și vecinul de la nord, Libia. După încetarea luptelor, mii de mine terestre fuseseră lăsate în urmă în teritoriul pe care îl câștigase Ciadul. În unele locuri, existau semne de avertizare: șiruri de pietre aflate pe marginea drumului, vopsite în alb și roșu. Dar multe rămâneau ascunse.

Hakim pretindea să știe unde se aflau acestea, dar părea tot mai speriat pe măsură ce autobuzul avansa; nervos, el încetinea deseori, verificând și reverificând dacă se aflau în continuare pe drum, care nu era întotdeauna ușor de distins față de deșertul înconjurător.

Sub căldura arzătoare a deșertului Sahara, până și aerul avea gust de ars. Nimeni nu putea să se simtă confortabil. Micuțul Naji era dezbrăcat, iar Kiah îi dădea mereu să soarbă apă, ca să se asigure că nu se deshidrata. La mare distanță se înălțau niște munți, ale căror înălțimi ofereau o promisiune falsă de atmosferă mai răcoroasă; de fapt, erau de netrecut pentru vehiculele cu roți, care trebuiau să îi ocolească, așa că autobuzul nu putea evita căldura deșertului.

Abdul reflecta la arabii din vremurile de demult, care n-ar fi călătorit toată ziua. Ei trezeau cămilele înaintea zorilor și încărcau coșurile cu fildeș și cu aur, apoi legau împreună sclavii dezbrăcați în șiruri lungi, astfel încât să poată pleca la prima geană de lumină și să se odihnească în timpul pârjolului de la miezul zilei. Descendenții lor moderni, cu vehiculele lor alimentate cu benzină și încărcăturile lor prețioase de cocaină și emigranți disperați, nu erau la fel de deștepți.

Pe măsură ce autobuzul se apropia de granița cu Libia, Abdul se întreba cum avea să trateze Hakim controalele de la frontieră. Cei mai mulți dintre emigranți nu aveau pașapoarte, ca să nu mai vorbim despre vize sau alt fel de permise de călătorie. Mulți ciadieni își trăiau întreaga viață fără să le fie emis vreun document de identitate. Cum aveau să treacă de controlul emigrației și

de vamă? Evident, Hakim avea un sistem, care probabil implica mita; dar acesta putea să fie riscant. Omul care lua bani pe sub mână putea să-şi dubleze preţul data următoare. Sau ar fi putut să fie prezent superiorul lui, care să-i urmărească orice mişcare. Sau ar fi putut să fie înlocuit de un zelos care refuza să fie corupt. Astfel de lucruri nu erau previzibile.

Ultimul sat dinaintea frontierei era cel mai primitiv loc pe care îl văzuse vreodată Abdul. Principalul material de construcţie consta din crengi subţiri de copaci, la fel de albe şi de uscate precum oasele albite de soare ale animalelor care muriseră de sete în deşert. Beţele – pentru că asta erau, de fapt – erau fixate într-un model încrucişat, ca să formeze ziduri ce se ţineau precar în picioare. Fâşii zdrenţuite de bumbac şi de pânză formau acoperişurile. Existau şi câteva adăposturi mai bune, clădiri minuscule, cu o singură cameră, construite din cărămizi de zgură.

Hakim opri autobuzul şi anunţă:

— Aici ne întâlnim cu ghidul nostru Toubou.

Abdul ştia câte ceva despre Toubou. Erau păstori nomazi, care trăiau în preajma frontierelor din Ciad, Libia şi Niger, mutându-şi fără încetare turmele şi vitele în căutarea unor păşuni oricât de modeste. Multă vreme fuseseră priviţi ca primitivi sălbatici de către guvernele celor trei ţări. Păstorii Toubou însă răspundeau cu acelaşi dispreţ: nu recunoşteau niciun guvern, nu se supuneau niciunei legi şi nu respectau nicio frontieră. Mulţi dintre ei descoperiseră că, de fapt, contrabanda cu droguri şi persoane era mai uşoară şi mai profitabilă decât creşterea animalelor. Guvernele naţionale descoperiseră că era imposibil să facă ordine printre oamenii care se mutau neîncetat – mai ales atunci când habitatul lor se afla la sute de kilometri în deşert faţă de cele mai apropiate clădiri administrative.

Oricum, ghidul Toubou nu se afla acolo.

— Va veni, spuse Hakim.

În centrul satului era o fântână cu apă rece şi limpede şi fiecare bău pe săturate.

Între timp, Hakim purtă o conversaţie lungă cu un rezident, un bătrân în vârstă cu un aer inteligent, probabil şeful neoficial al satului. Abdul nu putu să audă ce se spunea.

Călătorii fură conduşi într-un complex cu adăposturi înclinate. Abdul presupunea, după miros, că acestea fuseseră utilizate pentru oi, probabil ca să protejeze animalele împotriva soarelui de la miezul zilei. Era deja după-amiază târziu: era clar că pasagerii autobuzului urmau să-şi petreacă noaptea

acolo.

Hakim solicită atenţia tuturor.

— Fouad mi-a transmis un mesaj, spuse el, şi Abdul presupuse că Fouad era bărbatul care arăta ca şeful satului. Ghidul nostru şi-a dublat preţul şi nu va veni până când nu va fi plătit suplimentar. Va costa douăzeci de dolari de persoană.

Urmă o explozie de proteste. Pasagerii spuneau că nu-şi puteau permite, iar Hakim susţinea că el nu avea să plătească pentru ei. Ceea ce urmă fu o repetare mai agresivă a disputelor care apăruseră deja de câteva ori în timpul călătoriei, când Hakim încercase să scoată mai mulţi bani de la călători. Până la urmă, oamenii trebuiau să plătească.

Abdul se ridică şi plecă de la adăpost.

Privind prin sat, trase concluzia că nimeni de acolo nu era implicat în contrabanda cu droguri sau persoane: toţi erau prea săraci. La opririle anterioare, reuşise să-şi dea seama care erau criminalii locali, pentru că toţi aveau arme şi bani, precum şi aerul îngrijorat al persoanelor care trăiau la limită, fiind întotdeauna pregătiţi să fugă. Notase cu atenţie numele lor, descrierile şi relaţiile dintre ei şi îi transmisese Tamarei un raport lung de la Faya. În această aşezare patetică nu păreau să existe asemenea oameni. Oricum, menţionarea poporului Toubou îi oferise explicaţia: în zona aceea, contrabanda era condusă de ei.

Se aşeză pe pământ în apropierea fântânii, sprijinit cu spatele de un copac de acacia care îi oferea umbră. De acolo putea să vadă cea mai mare parte a satului, dar un tufiş izolat de tamarix îl ascundea de oamenii care veneau la fântână: el dorea să observe, nu să vorbească. Se întreba unde era ghidul, dacă nu se afla în sat. Nu existau alte aşezări pe mulţi kilometri în jur. Misteriosul membru al tribului Toubou se găsea cumva chiar în spatele dealului, într-un cort, aşteptând să i se spună că emigranţii găsiseră banii suplimentari? Era destul de posibil ca el să nici nu fi cerut mai mulţi bani: asta putea să fie o altă încercare de extorcare de-a lui Hakim. Ghidul putea să fie într-una dintre colibele satului, mâncând tocană de capră şi cuşcuş, odihnindu-se pentru călătoria de a doua zi.

Abdul îl văzu pe Hakim ieşind din complex şi privind în jur. Era urmat de Wahed, socrul Esmei. Hakim se opri şi cei doi bărbaţi purtară o conversaţie, Wahed pe un ton rugător şi Hakim refuzând. Abdul nu putea să audă cuvintele lor, dar presupunea că se certau pentru banii suplimentari pentru ghid. Hakim făcu un gest de concediere şi se îndepărtă, dar Wahed îl urmă cu

mâinile desfăcute în semn de implorare; Hakim se opri şi se întoarse, vorbind din nou agresiv înainte să se îndepărteze. Abdul făcu o grimasă de dezgust: comportamentul lui Hakim era brutal, iar cel al lui Wahed era umilitor. Abdul era ofensat de întreaga scenă.

Mergând împiedicat prin pământul prăfuit, Hakim se îndreptă spre fântână. Esma ieşi din complex şi porni vioaie după el.

Rămaseră lângă fântână să discute, aşa cum făceau oamenii de mii de ani. Abdul nu putea să-i vadă, dar auzea clar conversaţia lor, fiind obişnuit să înţeleagă arabă lor populară, rapidă.

— Tatăl meu este foarte supărat, spuse Esma.

— Şi ce mă interesează pe mine? răspunse Hakim.

— Nu putem plăti în plus. Avem banii pe care trebuie să ţi-i dăm când ajungem în Libia – restul de plată –, dar nimic altceva.

Hakim se prefăcu indiferent.

— Atunci, va trebui să rămâneţi aici, în satul acesta.

— Dar nu are niciun sens, spuse ea.

Sigur că nu avea, se gândea Abdul. Ce punea la cale Hakim?

Esma continuă:

— Peste câteva zile, îţi vom plăti două mii cinci sute de dolari. Chiar vrei să pierzi asta pentru douăzeci?

— Şaizeci, zise el. Douăzeci pentru tine, douăzeci pentru soacra ta şi douăzeci pentru bătrân.

Un subterfugiu, se gândi Abdul.

Esma zise:

— Noi nu avem banii ăştia, dar putem să facem rost de ei când ajungem la Tripoli. Îi vom cere bărbatului meu să trimită mai mulţi bani de la Nisa, promit.

— Nu vreau promisiuni. Toubou nu acceptă asta ca plată.

— Atunci, nu avem de ales, zise ea cu exasperare, deja derutată. Va trebui să rămânem aici până când va trece cineva şi ne va duce înapoi la lacul Ciad. Vom fi risipit banii pe care i-a câştigat soţul meu construind toate acele ziduri pentru francezii bogaţi, adăugă ea cu un aer nefericit.

Hakim spuse:

— Asta dacă nu cumva te gândeşti la o altă cale de a mă plăti, micuţă frumoasă!

— Ce faci? Nu mă atinge în felul ăsta!

Abdul se încordă. Instinctul îi spunea să intervină. Îşi suprimă însă

impulsul.

Hakim continuă:

— Cum vrei. Eu doar încerc să te ajut. Poți să fii drăguță cu mine, de ce nu?

„Ăsta fusese planul lui Hakim din capul locului, se gândi Abdul. N-ar trebui să fiu surprins”.

— Încerci să-mi spui că ai fi de acord cu sex în loc de bani? zise Esma.

— Nu vorbi atât de vulgar, te rog!

„Pudoarea unui prădător sexual, se gândi Abdul. El nu vrea să audă cuvântul, deși este ceea ce ar vrea să-i facă ei. O ironie sumbră!”

— Ei bine? întrebă Hakim.

Urmă o tăcere prelungă.

Asta era ceea ce dorea cu adevărat Hakim, se gândi Abdul. Lui nu-i păsa cu adevărat de cei șaizeci de dolari. Insista să-i obțină doar pentru a o determina pe ea să accepte alternativă.

Abdul se întreba câtor femei li se mai oferise această alegere cruntă.

— Bărbatul meu te va ucide, zise Esma.

Hakim râse.

— Nu, n-o va face. Ar putea să te ucidă pe tine.

În cele din urmă, Esma spuse:

— Bine. Dar doar cu mâna.

— Vom vedea.

— Nu! Nimic altceva! zise ea pe un ton insistent.

— În regulă.

— Nu acum. Mai târziu, când se întunecă.

— Urmează-mă când plec din complex, după-amiază.

Cu o notă de disperare în voce, Esma spuse:

— Aș putea să-ți plătesc dublu când ajungem la Tripoli.

— Alte promisiuni…

Abdul auzi pașii Esmei îndepărtându-se. Rămase unde se afla. Puțin mai târziu, îl auzi și pe Hakim plecând.

Cercetă satul în următoarele două ore, dar nu se mai întâmplă nimic important – în afară de oamenii care veneau și plecau de la fântână.

Când cerul începu să se întunece, reveni în complex. Câțiva dintre locuitorii satului pregăteau masa de seară, supravegheați de Fouad, și se simțea o aromă plăcută de chimen. Abdul se așeză pe pământ în apropierea locului în care Kiah îl îngrijea pe Naji.

Kiah, care avea un spirit pătrunzător, spuse:

— Am observat că Esma discuta cu Hakim.

— Da, zise Abdul.

— I-ai auzit?

— Da.

— Ce spuneau?

— El îi zicea că, dacă nu are bani, ar putea să-l plătească în alt fel.

— Știam eu. Porcul ăla!

Discret, Abdul băgă mâna în robă și deschise centura cu bani. Avea bancnote în diverse valute și le ținea ordonat, astfel încât să poată scoate banii fără să se uite. În Africa, la fel ca și în Statele Unite, era o prostie să lași oamenii să observe că aveai la tine o mulțime de bani.

Încet, scoase trei bancnote de câte douăzeci de dolari americani. Ascunzându-le în spatele palmei, el aruncă o privire în jos, ca să verifice valoarea bancnotelor, apoi le împături într-un pachet mic, pe care i-l dădu lui Kiah.

— Pentru Esma, zise el.

Ea îl ascunse undeva în roba ei.

— Domnul să te binecuvânteze, îi spuse ea.

Puțin mai târziu, când se aliniau pentru masă, Abdul o văzu pe Kiah strecurând ceva în mâna Esmei. Un moment mai târziu, Esma o îmbrățișă și o sărută, recunoscătoare și fericită.

Masa consta din pâine simplă și o supă de legume, îngroșată cu făină de mei. Dacă exista carne în ea, Abdul nu primi nimic.

Ieși din nou din complex înainte să meargă la culcare. Se spălă pe mâini și pe față cu apă de la fântână. Când se întoarse, trecu pe lângă autobuz, unde Hakim stătea în picioare alături de Tareq și de Hamza.

— Nu ești din țara asta, nu-i așa? îi spuse Hakim pe un ton provocator.

Hakim abia așteptase întâlnirea cu Esma și fusese dezamăgit când își primise, în schimb, cei șaizeci de dolari, presupunea Abdul. Probabil observase că Esma o îmbrățișase și o sărutase pe Kiah și presupusese că ea îi dăduse Esmei banii. Kiah ar fi putut să aibă o rezervă secretă a ei, desigur, dar dacă îi luase de la altcineva, Hakim își închipuia că Abdul era cea mai probabilă sursă. Escrocii alunecoși aveau uneori instincte bune.

— Ce-ți pasă ție de unde vin? răspunse Abdul.

— Nigeria? continuă Hakim. Nu pari nigerian. De unde este accentul ăla?

— Nu sunt nigerian.

Hamza scoase un pachet de țigări și băgă una în gură – semn că devenea agitat, se gândi Abdul. Aproape automat, Abdul scoase o brichetă roșie de plastic, pe care o folosise întotdeauna pentru clienți, și îi aprinse lui Hamza țigara. El nu mai avea nevoie de brichetă, dar o păstrase cu senzația vagă că, într-o zi, ar fi putut să-i fie de folos. Hamza îi oferi o țigară din pachet, dar Abdul refuză.

Hakim își reluă atacul.

— De unde era tatăl tău?

Discuția devenise o încercare a puterilor: Hakim îl provoca pe Abdul în fața lui Hamza și Tareq.

— Beirut, spuse Abdul. Tatăl meu era libanez. Era bucătar. Făcea niște rulouri cu brânză dulce absolut delicioase.

Hakim îl privi disprețuitor.

Abdul continuă:

— Acum e mort. Îi aparținem Domnului și la Domnul ne întoarcem.

Această vorbă pioasă era echivalentul musulman al expresiei „Odihnească-se în pace!” Abdul observă că Hamza și Tareq îl aprobară în tăcere.

Apoi continuă, cu o voce mai gravă și mai serioasă:

— Ar trebui să ai grijă ce vorbești despre tatăl unui bărbat, Hakim.

Hamza suflă fumul și dădu din cap în semn de aprobare.

— Voi spune ce vreau, izbucni Hakim, privind spre cei doi paznici.

Era evident că se baza pe ei ca să-l apere, dar înțelese că Abdul le slăbea loialitatea.

Vorbind mai mult pentru paznici decât pentru Hakim, Abdul continuă:

— Am fost șofer în armată, știți? spuse el pe un ton neutru.

— Și ce? zise Hakim.

Abdul îl ignoră și adăugă:

— Am condus mașini blindate la început, apoi transportoare.

Transportoarele de tancuri erau dificil de condus pe drumurile din deșert, dar el inventa povestea asta. Nu condusese niciodată un transportor de tancuri, nici nu servise vreodată în armata națională a Ciadului sau în orice altă forță armată.

— Cel mai mult mergeam în est, în apropierea frontierei cu Sudanul.

Hakim era nedumerit.

— De ce ne spui toate astea? zise el cu o urmă de frustrare în voce. Despre ce vorbești?

Abdul întinse un deget spre Hakim, într-un gest grosolan.

— Dacă el moare, le spuse el paznicilor, pot eu să conduc autobuzul.

Era o ameninţare deloc voalată la adresa vieţii lui Hakim. Hamza şi Tareq aveau să reacţioneze?

Paznicii nu spuseră nimic.

Hakim păru să-şi amintească brusc că treaba paznicilor era să păzească încărcătura de cocaină, nu pe el, şi înţelese că pierduse în faţa lui Abdul.

— Dispari din faţa mea, Abdul! zise el slab, apoi îi întoarse spatele.

Abdul simţea că era posibil să fi produs o subtilă schimbare a loialităţii. Bărbaţii ca Hamza şi Tareq respectau puterea. Loialitatea lor faţă de Hakim fusese subminată de încercarea eşuată a acestuia de a-l intimida pe Abdul. Fusese o lovitură iscusită când spusese: „Îi aparţinem Domnului şi la Domnul ne întoarcem”. Ca jihadişti ai Statului Islamic din Marea Sahară, probabil murmuraseră adesea aceste cuvinte deasupra trupurilor camarazilor lor ucişi.

Ar fi putut chiar să înceapă să se gândească la Abdul ca la unul dintre ei. În orice caz, dacă ar fi avut de ales între el şi Hakim, era posibil, cel puţin, ca ei să ezite.

Abdul nu mai spuse nimic. Se întoarse în complex şi se întinse pe pământ. Aşteptând să adoarmă, se gândi la evenimentele zilei. Era încă în viaţă, încă adunând informaţii nepreţuite pentru războiul împotriva ISGS. Contracarase întrebările provocatoare ale lui Hakim, slăbindu-i poziţia, începuse călătoria fiind un străin pentru toată lumea, un bărbat despre care nu ştia nimeni nimic şi de care nu-i păsa nimănui. Dar nu putuse să-şi menţină rolul acesta, iar acum îşi dădea seama că ar fi fost imposibil, câtă vreme grupul rămânea atât de apropiat. Devenise unul dintre ei, un străin singuratic, dar şi un bărbat care ajuta femeile vulnerabile şi care nu se temea de bătăuşi.

Devenise prieten cu Kiah şi duşman al lui Hakim. Pentru un ofiţer sub acoperire, erau două greşeli importante.

•••

Ghidul Toubou ajunse acolo în dimineaţa următoare.

Intră devreme în complex, când ziua era încă răcoroasă, iar pasagerii îşi luau micul dejun, cu pâine şi ceai slab. Era un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, purtând o robă albă şi un turban alb şi având un aer distant care-l făcea pe Abdul să se gândească la un nativ american mândru. Pe sub haine, pe partea stângă, între coaste şi şold, se vedea o umflătură ce sugera prezenţa unui revolver cu ţeavă lungă, poate un Magnum, într-un toc improvizat.

Stând în picioare lângă el, în mijlocul curţii, Hakim spuse:

— Ascultaţi-mă! Acesta este Issa, ghidul nostru. Trebuie să faceţi tot ce vă spune.

Issa vorbi scurt. Era evident că araba nu era limba lui nativă, iar Abdul îşi aminti că populaţia Toubou vorbea o limbă proprie, numită Teda.

— Nu trebuie să faceţi nimic, spuse Issa, pronunţând cuvintele cu atenţie. Eu mă voi ocupa de tot ce va fi nevoie. În tonul lui nu exista niciun fel de căldură, fiind rece şi concret. Dacă sunteţi întrebaţi, spuneţi că sunteţi prospectori şi că mergeţi la minele de aur din vestul Libiei. Dar nu cred că veţi fi întrebaţi.

Hakim încheie:

— Bine, v-aţi primit instrucţiunile, acum urcaţi în autobuz repede!

Kiah îi spuse lui Abdul:

— Cel puţin Issa pare de încredere. Oricum, m-aş încrede mai mult în el decât în Hakim.

Abdul nu era atât de sigur.

— Are un aer competent, spuse el, dar nu-mi dau seama ce este în sufletul lui.

Asta o făcu pe Kiah să devină gânditoare.

Issa fu ultimul care se îmbarcă şi Abdul îl privi cu interes în timp ce el cerceta interiorul, văzând că nu mai există niciun scaun liber. Tareq şi Hamza erau, ca de obicei, instalaţi pe câte două scaune fiecare. Părând să ia o decizie, Issa rămase în picioare în faţa lui Tareq. Nu spuse nimic şi expresia lui fu impasibilă, dar îl privi fără să clipească.

Tareq părea să se aştepte să spună ceva.

Hakim porni motorul. Fără să se întoarcă, Issa spuse calm:

— Opreşte motorul!

Hakim se uită la el.

Continuând să-l privească pe Tareq, Issa spuse doar:

— Opreşte!

Hakim învârti cheia de contact şi motorul se opri.

Tareq se îndreptă în scaun, apoi îşi ridică rucsacul de pe scaunul de lângă el şi se trase într-o parte, ca să-i facă loc.

Issa arătă apoi spre celălalt scaun dublu, ocupat de Hamza.

Tareq se ridică, traversă culoarul cu rucsacul într-o mână şi cu puşca în cealaltă şi se aşeză lângă Hamza, ţinându-şi amândoi rucsacurile pe genunchi.

Issa privi spre Hakim şi spuse:

— Porneşte!

Și Hakim porni din nou motorul.

Curând, lui Abdul îi deveni clar că această înfruntare a voințelor nu avusese loc doar ca să se stabilească cine era masculul Alfa. Issa chiar avea nevoie de ambele scaune din față. Privea drumul cu o concentrare neabătută, mutându-se când pe scaunul de la fereastră, ca să privească afară, când pe scaunul dinspre culoar, ca să privească înainte. La fiecare câteva minute, el îi dădea lui Hakim câte o indicație de cele mai multe ori din gesturi, spunându-i unde se afla drumul, atunci când marginile acestuia erau imperceptibile, ordonându-i să vireze într-o direcție sau alta, sfătuindu-l să încetinească, atunci când suprafața era presărată cu pietre, sau încurajându-l să meargă mai repede atunci când drumul era curat.

Într-un loc, Issa îl îndrumă să iasă de pe drum și să ocolească larg o camionetă Toyota arsă, care zăcea răsturnată pe marginea drumului, probabil distrusă de o mină terestră. Războiul dintre Libia și Ciad era de multă vreme încheiat, dar minele erau funcționale și încă numeroase în zonele respective.

Se opreau la fiecare două sau trei ore. Pasagerii coborau ca să se ușureze și, când se îmbarcau la loc, Hakim le împărțea pâine uscată și sticle cu apă. Autobuzul își continua drumul prin arșița zilei: afară nu exista niciun fel de adăpost și le era mai puțin cald în mișcare decât pe loc.

Pe măsură ce după-amiaza trecea și autobuzul se apropia de frontieră, Abdul se gândea că era pe cale să comită un delict, pentru prima dată în viața lui. Nimic din ceea ce făcuse până atunci pentru CIA – sau în oricare alt domeniu de activitate – nu fusese, de fapt, ilegal. Chiar și atunci când interpretase rolul unui vânzător de țigări furate, stocul lui fusese, de fapt, cumpărat la preț întreg. Dar acum era pe cale să intre ilegal într-o țară străină, însoțit de alți emigranți ilegali, escortați de oameni care aveau arme ilegale și care călătoreau împreună cu o încărcătură de cocaină în valoare de mai multe milioane de dolari. Dacă treburile mergeau prost, avea să sfârșească într-o închisoare libiană.

Se întreba de cât timp ar fi avut nevoie CIA ca să-l scoată de acolo.

Pe când soarele aluneca în jos pe bolta vestică a cerului, Abdul privi în față și observă un adăpost improvizat, asemănător celor din ultimul sat: doar pereți din bețe strâns întretăiate și un acoperiș dintr-un covor uzat. Mai exista și o cisternă, despre care Abdul presupunea că era plină cu apă. La marginea drumului erau stivuite butoaie de combustibil.

Era o stație de realimentare neoficială.

Hakim încetini autobuzul.

Imediat apărură trei bărbaţi, îmbrăcaţi în robe galbene cu alb şi purtând puşti de mare putere. Rămaseră aliniaţi în faţa autobuzului, cu feţele împietrite, ameninţători.

Issa ieşi din autobuz şi atmosfera se schimbă brusc. Bărbaţii înarmaţi îl salutară ca pe un frate: îl îmbrăţişară, îl sărutară pe ambii obraji şi îi strânseră puternic mâna, discutând tot timpul într-o limbă de neînţeles, care era probabil Teda.

Hakim, care ieşi următorul, fu prezentat de Issa; bărbaţii îl salutară şi pe el, deşi mai rezervat, pentru că era doar un colaborator, şi nu un membru al tribului lor.

Tareq şi Hamza urmară după Hakim.

Cisterna cu apă era o dovadă că acolo nu exista nicio oază. Atunci care era explicaţia existenţei unei staţii de benzină acolo, în mijlocul pustietăţii?

Abdul îi murmură lui Kiah:

— Cred că am ajuns la frontieră.

Pasagerii coborau din autobuz. Era seară şi, evident, acela era locul în care urmau să-şi petreacă noaptea. Nu exista decât o singură clădire şi aceasta abia dacă merita acest nume.

Unul dintre bărbaţii Toubou începu să realimenteze autobuzul dintr-un butoi metalic.

Pasagerii intrară în adăpost şi se aşezară, mai mult sau mai puţin confortabil. Abdul nu se putea relaxa. Erau înconjuraţi de oameni puternic înarmaţi şi toţi erau criminali violenţi. Se putea întâmpla orice: răpire, viol, crimă. Aici nu exista nicio lege – nimeni nu era în siguranţă. Şi cui i-ar fi păsat dacă pasagerii autobuzului ar fi fost omorâţi cu toţii? Şi emigranţii erau delincvenţi. Au meritat-o, ar fi spus oamenii.

După o vreme, doi băieţi adolescenţi serviră o masă cu tocană şi pâine. Abdul se gândi că mâncarea fusese gătită chiar de ei înşişi. Suspecta că bucăţile de carne erau de cămilă, dar nu întrebă. După aceea, băieţii strânseră masa, lăsând resturile pe pământ. Bărbaţii fără femei erau dezordonaţi oriunde, se gândi Abdul.

Când se întunecă, aruncă o privire spre dispozitivul de urmărire ascuns în talpa bocancului său. Îl verificase cel puţin o dată pe zi ca să se asigure că încărcătura de cocaină nu fusese scoasă din autobuz şi dusă altundeva. Ca de obicei, în seara aceea dispozitivul îl linişti.

Când toţi fură înveliţi în păturile lor, pregătindu-se pentru somn, Abdul se ridică în fund, cu ochii deschişi şi privi în jur. Îşi lăsă gândurile să

hoinărească și, pentru câteva ore, se întoarse la copilăria lui din Beirut, la perioada adolescenței din New Jersey, la cariera lui din timpul facultății, ca luptător de arte marțiale combinate, și la iubirea lui eșuată cu Annabelle. Cel mai mult se gândea la moartea Nurei, surioara lui. Până la urmă, se gândi el, ea era motivul pentru care el se afla acolo, în deșertul Sahara, treaz toată noaptea, ca să evite să fie asasinat.

Bărbați ca aceia o omorâseră pe Nura. Armatele lumii civilizate încercau să-i elimine pe oamenii de acest fel. Iar el era o parte esențială a acestui efort. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi ajutat armatele Statelor Unite și pe cele ale aliaților lor să provoace o înfrângere îngrozitoare forțelor răului.

La orele mici ale dimineții, îl văzu pe unul dintre bărbații Toubou ieșind afară ca să se ușureze. Când se întoarse, bărbatul rămase în picioare, privind meditativ spre Kiah, care dormea. Abdul se uită la el până când bărbatul îi simți privirea și îi întâlni ochii. Se priviră unul pe altul preț de un moment lung, plin de ostilitate. Abdul își putea imagina calculele pe care și le făcea individul acela crud. Bărbatul știa că era capabil să o supună pe Kiah și, cu puțin noroc, ea ar fi putut să nu țipe, pentru că femeile erau mereu de vină, iar oamenii aveau să se gândească precis că ea îl ademenise. Dar bărbatul putea să-și dea seama că Abdul nu avea de gând să întoarcă privirea. Ar fi putut să lupte cu Abdul, dar nu era sigur că putea să îl învingă. Putea să-și ia arma și să-l împuște, dar asta avea să îi trezească pe toți.

În cele din urmă, bărbatul întoarse privirea și se duse înapoi la pătura lui.

La scurtă vreme după aceea, Abdul observă cu coada ochiului o mișcare ca o umbră. Se întoarse să privească. Nu se auzea nimic și îi luă o vreme până să localizeze ce îi atrăsese atenția. Nu era lună, dar lumina stelelor era strălucitoare, ca în fiecare noapte în deșert. Văzu o creatură cu blana argintie ce se mișca atât de ușor, încât părea că alunecă. Trecu printr-un moment de groază superstițioasă, apoi înțelese că un fel de câine intrase în clădire – avea blana de culoare deschisă, iar picioarele și coada îi erau negre. Se târa tăcut printre somnoroșii inocenți care dormeau sub păturile lor. Era grijuliu, dar încrezător, ca și cum ar mai fi fost pe acolo și înainte, un vizitator nocturn obișnuit, care bântuia acea tabără rudimentară din sălbăticie. Trebuia să fie un fel de vulpe, iar Abdul observă că avea un pui după ea. Mama și copilul, se gândi el. Când unul dintre pasagerii autobuzului sforăi brusc, vulpea intră în alertă. Întorcând capul în direcția sunetului, își ciuli urechile, care erau remarcabil de lungi și se înălțau în sus aproape ca urechile de iepure. Și, în timp ce se holba la ea fascinat, Abdul înțelese că era o creatură despre care

auzise, dar pe care nu o văzuse niciodată: o vulpe cu urechi de liliac. Apoi animalul se relaxă, înțelegând că cel care sforăise nu urma să se trezească. Vulpea și puiul ei începură să scormonească pământul, urmărind în tăcere resturile de mâncare și lingând holurile murdare. După alte trei sau patru minute, plecară la fel de discret precum sosiseră.

În scurtă vreme se crăpă de ziuă.

Emigranții se treziră îngrijorați: începea cea de-a patra săptămână a călătoriei lor și fiecare noapte era din ce în ce mai puțin confortabilă. Își rulară păturile, băură apă și mâncară pâine uscată. Nu exista apă pentru spălat. Niciunul dintre ei, în afară de Abdul, nu crescuse în case cu dușuri, dar, chiar și așa, erau obișnuiți să se spele regulat și descopereau că era deprimant să fie atât de murdari.

Oricum, moralul lui Abdul creștea pe măsură ce autobuzul se îndepărta de stația de alimentare. Bărbații Toubou trebuie să fi fost plătiți cu o taxă consistentă pentru trecerea în siguranță a drogurilor și a emigranților, se gândea el; suficient de mare încât să-i motiveze să se țină de cuvânt și să aștepte un alt transport în curând, în loc să omoare pe toată lumea și să fure totul.

Când soarele se ridică, lăsară în urmă munții și intrară într-o câmpie întinsă. După o oră, Abdul înțelese că soarele se aflase permanent în spatele lor. Se ridică în picioare și se duse în fața autobuzului.

— De ce mergem spre vest? îl întrebă el pe Hakim.

— Ăsta este drumul spre Tripoli, spuse Hakim.

— Dar Tripoli ar trebui să fie la nord de aici.

— Ăsta este drumul! repetă Hakim furios.

— În regulă, spuse Abdul, apoi se întoarse la locul lui.

— Despre ce a fost vorba? îl întrebă Kiah.

— Nimic, răspunse Abdul.

Desigur, să ajungă la Tripoli nu făcea parte din misiunea lui. El trebuia să rămână cu autobuzul oriunde ar fi mers acesta. Treaba lui era să identifice persoanele care se ocupau de contrabandă, să afle unde se ascundeau și să transmită informațiile agenției.

Așa că tăcu și se lăsă pe spate în scaun, așteptând să vadă ce se întâmpla în continuare.

CAPITOLUL 19

Incidentul din Marea Chinei de Sud se putea transforma într-o criză, se gândea Chang Kai, dacă nu era gestionat cu atenţie.

Fotografiile din satelit de pe biroul lui Kai arătau un vas necunoscut în apropierea Insulelor Xisha, pe care vesticii le numeau Insulele Paracel. Supravegherea aeriană dezvăluia faptul că era un vas de explorare petrolieră vietnamez, numit *Vu Trong Phung*. Asta era dinamita, dar fitilul nu fusese încă aprins.

Kai era familiar cu istoricul, aşa cum era aproape oricine din guvernul chinez. Bărcile chinezeşti pescuiau în apele acelea de secole. În prezent, China vărsase milioane de tone de pământ şi de nisip peste un grup de stânci şi de recife nelocuibile, apoi construise acolo baze militare. Kai considera că orice persoană care judeca lucrurile corect accepta că acest lucru însemna că insulele făceau parte din China.

Nimănui nu i-ar fi păsat prea mult de asta, doar că fusese descoperit petrol sub fundul mării, în apropierea insulelor, şi toată lumea dorea o parte. Chinezii considerau că petrolul era al lor şi nu aveau de gând să-l împartă. Din acest motiv călătoria navei *Vu Trong Phung* era o problemă.

Kai decise să-l informeze chiar el pe ministrul de externe. Şeful lui, ministrul securităţii, Fu Chuyu, plecase din oraş la Urumqi, capitala regiunii Xinjiang, unde milioane de musulmani aderau încăpăţânaţi la religia lor, în ciuda eforturilor energice ale guvernului comunist de a o reprima. Absenţa lui Fu îi oferea lui Kai oportunitatea de a discuta în linişte despre *Vu Trong Phung* cu ministrul de externe, Wu Bai, şi de a se pune de acord asupra unei abordări diplomatice care să-i fie sugerată preşedintelui Chen. Dar când ajunse la Ministerul de Externe din Chaoyangmen Nandajie, se demoraliză când îl găsi acolo pe generalul Huang.

Huang Ling era scund şi corpolent şi arăta ca o cutie în uniforma lui cu umeri pătrăţoşi. Era un mândru membru al vechii gărzi comuniste, la fel ca prietenul său, Fu Chuyu. De asemenea, la fel ca Fu, fuma în permanenţă.

Faptul că Huang era membru al comisiei pentru securitatea naţională îl făcea să fie un personaj foarte puternic. Asemenea unei gorile la o cină elegantă, el se aşeza oriunde îi plăcea şi avea dreptul să intre nepoftit pretutindeni în Ministerul de Externe. Dar cine îl informase despre această întâlnire? Poate că Huang avea un spion la Ministerul de Externe, cineva

apropiat de Wu. „Trebuie să-mi amintesc asta”, se gândi Kai.

În ciuda iritării lui, Kai îl salută pe Huang cu respectul cuvenit unui bărbat mai în vârstă.

— Suntem privilegiaţi să beneficiem de cunoştinţele şi experienţa dumitale, spuse el nesincer.

Adevărul era că el şi Huang se aflau în tabere diferite în lupta crâncenă, în curs, dintre şcoala veche şi tinerii reformatori.

Când se aşezară, Huang trecu imediat la atac.

— Vietnamezii continuă să ne provoace! exclamă el. Ei ştiu că nu au niciun drept asupra petrolului nostru.

Huang avea cu el un asistent, iar un aghiotant stătea în apropierea lui Wu. La această întâlnire nu era nevoie de asistenţi, dar Huang era un personaj prea important ca să călătorească fără anturaj, iar Wu simţise probabil nevoia unor întăriri defensive. Kai pierduse uşor în faţa lor venind singur. „Ce tâmpenii!” se gândi el.

În orice caz, era adevărat că vietnamezii încercaseră deja de două ori să exploreze fundul mării în căutarea petrolului.

— Sunt de acord cu generalul Huang, spuse Kai. Trebuie să protestăm la guvernul din Hanoi.

— Să protestăm? zise Huang disprețuitor. Am mai protestat și înainte!

Kai răspunse nerăbdător:

— Şi, până la urmă, ei au dat înapoi întotdeauna şi şi-au retras navele.

— Atunci de ce o fac din nou?

Kai îşi reprimă un oftat. Toată lumea ştia de ce vietnamezii continuau să-şi repete incursiunile. Era în regulă pentru ei să se retragă atunci când erau ameninţaţi, pentru că asta nu însemna decât că fuseseră forţaţi; dar să înceteze să încerce ar fi fost ca şi cum ar fi acceptat că ei nu aveau niciun drept asupra petrolului, iar ei nu erau dispuşi să facă asta.

— Vor să sublinieze ceva, spuse el, simplificând totul.

— Atunci, noi trebuie să subliniem ceva şi mai puternic!

Huang se aplecă în faţă şi scutură scrumul ţigării într-un bol de porţelan de pe biroul lui Wu. Bolul era de un roşu rubiniu, cu un model cu lotus dublu, şi probabil că valora zece milioane de dolari.

Wu ridică grijuliu bolul antic, delicat, aruncă scrumul de ţigară pe podea şi aşeză în tăcere bolul în celălalt capăt al biroului, unde Huang nu ajungea. Apoi spuse:

— La ce te gândeşti, generale?

Huang Ti răspunse fără să ezite.

— Am putea să scufundăm *Vu Trong Phung*. Astfel le vom da vietnamezilor o lecție.

Huang dorea să încingă spiritele – ca de obicei.

— E un pic cam drastic, spuse Wu. Dar ar putea să pună capăt acestor încălcări repetate.

— Există o problemă, zise Kai. Informațiile mele spun că industria petrolieră vietnameză are consilieri – geologi americani. Ar putea foarte bine ca unul sau mai mulți americani să se afle la bordul navei *Vu Trong Phung*.

— Și? spuse Huang.

— Întrebam doar dacă dorim să omorâm americani.

— Incontestabil, spuse Wu, scufundarea unei nave care are americani la bord va agrava acest incident.

Asta îl înfurie pe Huang.

— Cât timp mai trebuie să le permitem nenorociților[4] de americani să dicteze ce trebuie să facem pe teritoriul nostru? urlă el.

Era un limbaj extrem de nepoliticos. Cele mai grave înjurături chinezești se refereau la a i-o trage mamei cuiva. O asemenea exprimare nu era folosită în mod normal în discuțiile de politică externă.

— Pe de altă parte, spuse Kai delicat, dacă începem să ucidem americani, există mai multe lucruri de luat în considerare în afară de simpla existență a petrolului de sub mare. Vom fi nevoiți să evaluăm reacția lor la aceste crime și să ne pregătim pentru ea.

— Crime? spuse Huang cu o indignare în creștere.

— Așa le va vedea președintele Green. Kai consideră că era momentul să facă o concesie, ca să-l calmeze pe Huang. Continuă repede: Nu exclud posibilitatea de a scufunda *Vu Trong Phung*. Haideți să lăsăm deschisă această opțiune! Dar trebuie să acceptăm că aceasta este ultima soluție. Mai întâi ar trebui să trimitem un protest la Hanoi…

Huang pufni disprețuitor.

— … apoi o avertizare, apoi o amenințare clară.

— Da, asta este calea de a face așa ceva, spuse Wu. Ceva gradat.

— Apoi, dacă vom scufunda nava, va fi evident pentru toată lumea că am făcut totul ca să găsim o soluție pașnică.

Huang nu era fericit, dar știa că era învins. Ca să scoată ce se mai putea din discuție, spuse:

— Atunci, cel puțin, lasă-ne să poziționăm în apropiere un distrugător gata

de atac.

— Excelentă propunere, spuse Wu, ridicându-se pentru a indica încheierea întrunirii. Asta este ceea ce îi voi sugera preşedintelui Chen.

Kai urcă în ascensor împreună cu Huang, care rămase tăcut cât timp coborâră şapte etaje. Afară, Huang şi asistentul lui erau aşteptaţi de o limuzină neagră şi strălucitoare Hongqi, în timp ce Kai se urcă într-un sedan de familie gri-argintiu, marca Geely, cu Călugărul la volan.

Kai se întrebă dacă ar fi trebuit să acorde o atenţie mai mare acestor simboluri ale poziţiei. Semnele prosperităţii şi ale prestigiului erau mai importante în ţările comuniste decât în vestul decadent, unde un tip îmbrăcat într-o jachetă uzată din piele putea să fie un miliardar. Dar Kai, asemenea studenţilor americani pe care îi cunoscuse la Princeton, simţea că simbolurile poziţiei erau o risipă de efort. Iar în ziua aceea el dovedise asta, pentru că ministrul de externe urmase sfatul lui, nu pe cel al lui Huang. Aşa că, poate că asistentul şi limuzina nu contau prea mult până la urmă.

Călugărul intră în trafic şi se îndreptă spre studiourile Beautiful Films. În seara aceea avea loc o petrecere care sărbătorea episodul o sută al serialului *Dragoste la palat.* Serialul era un mare succes: atrăgea o audienţă uriaşă, iar cele două personaje principale erau vedete. Ting era plătită mult mai bine decât Kai – ceea ce pe el nu-l deranja.

Kai îşi scoase cravata ca să pară mai puţin formal printre actori. Când ajunse, petrecerea era în toi pe scena de sunet, cu toate decorurile în jur – camere mici şi mari mobilate şi decorate în stilul luxos de la sfârşitul Dinastiei Qing.

Actorii îşi şterseseră machiajul intens de televiziune şi îşi schimbaseră costumele, iar acum inundau camera cu o mare de culori. În lumea lui Kai, bărbaţii purtau costume, ca să încerce să pară serioşi, iar cele câteva femei purtau haine gri sau bleumarin, ca să pară ca bărbaţii. Lucrurile erau diferite aici. Actorii şi actriţele purtau haine la modă, în toate culorile.

Kai o văzu pe Ting în partea cealaltă a camerei, purtând blugi negri şi un hanorac roz. Îl fermeca pe producătorul serialului, dar Kai se educase să nu fie gelos. Acest gen de comportament făcea parte din slujba ei şi jumătate dintre bărbaţii cu care flirta erau oricum homosexuali.

Kai îşi luă o sticlă de bere Yanjing. Tehnicienii şi figuranţii consumau din greu băutura gratuită, dar actorii erau mai circumspecţi, observă Kai. Partenerul lui Ting, Wen Jin, care juca rolul împăratului, discuta serios cu şeful studioului, într-o încercare subtilă de a se prezenta. Jin era înalt, frumos

și autoritar și șeful studioului părea puțin intimidat, tratându-l oarecum ca și cum ar fi fost în realitate atotputernicul conducător pe care doar îl juca. Alți actori păreau mai relaxați, pălăvrăgind și râzând, dar erau fermecători cu regizorii și cu producătorii, care aveau puterea să le ofere roluri. Asemenea multor altor petreceri, aceasta însemna muncă pentru mulți dintre invitați.

Observându-l pe Kai, Ting veni spre el și îl sărută lung, pe gură, probabil ca să se asigure că toată lumea știa că acela era bărbatul ei și că ea îl iubea. Kai se complăcea în asta cu bucurie.

Oricum, el observă că zâmbetul ei fericit, de petrecere, ascundea alte emoții și o cunoștea suficient de bine încât să înțeleagă că o preocupa ceva.

— Ce nu e în regulă? spuse el.

Exact atunci, șeful studioului, îmbrăcat într-un costum negru, se urcă pe un scaun ca să țină un discurs și toată lumea tăcu. Ting murmură:

— Îți povestesc peste un minut.

— Felicitări celui mai talentat grup de oameni cu care am lucrat vreodată! spuse șeful și toți izbucniră în urale. Am filmat deja o sută de episoade din *Dragoste la palat* – și acestea se îmbunătățesc permanent!

Kai știa că genul acesta de hiperbolă era obișnuit în industria spectacolelor. Probabil că și la Hollywood vorbeau în felul acesta, se gândi el, deși nu fusese niciodată la Los Angeles.

— Și am câteva vești bune, deosebite chiar, continuă șeful. Am vândut serialul companiei Netflix!

Veștile chiar erau bune și urmă o erupție de urale.

Existau cincizeci de milioane de chinezi care trăiau în alte țări și multora dintre ei le-ar fi plăcut să vadă spectacolele de televiziune care veneau din țara lor natală. Cele mai bune spectacole realizate în China erau difuzate în original, în mandarină, cu subtitrări în limbile locale, și le aduceau bani frumoși producătorilor. Traficul era, cumva, în ambele sensuri. Unele spectacole realizate în străinătate erau difuzate în China, ca să-i ajute pe oameni să învețe engleza; dar, în mod obișnuit, studiourile chinezești produceau imitații nereușite ale celor mai de succes programe americane – fără să le plătească drepturi de autor creatorilor acestora. Hollywoodul se plângea permanent din acest motiv. Kai, la fel ca cei mai mulți chinezi, râdea de asta. Vestul exploatase nemilos China timp de sute de ani, așa că protestele vesticilor la adresa exploatării li se păreau chinezilor hilare.

Imediat ce șeful coborî de pe scaun, Ting i se adresă lui Kai cu voce joasă:

— Am vorbit cu unul dintre scenariști.

— Care-i problema?

— Personajul meu urmează să se îmbolnăvească.

— Cu ce?

— Un aliment misterios, dar e ceva grav.

Kai nu înțelese imediat problema.

— Mare scofală, zise el. Inamicii tăi se vor bucura, prietenii tăi vor fi în lacrimi, iubiții tăi vor sta în genunchi alături de tine. Îți oferă ocazia să fii tragică.

— Ai învățat multe despre scenariile de televiziune, dar nu și despre politica studiourilor, spuse ea cu o urmă de iritare. Asta este ceea ce fac ei atunci când vor să scoată un personaj.

— Crezi că personajul tău ar putea să moară?

— L-am întrebat asta pe scenarist și el a fost evaziv.

Kai avu un gând dezonorant. Dacă Ting părăsea serialul, ar fi putut să se retragă și să aibă un copil. Îndepărtă imediat ideea. Ei îi plăcea să fie vedetă, iar el avea să facă tot ce putea pentru ca ea să-și păstreze slujba. Dacă se retrăgea, trebuia să fie dorința ei.

— Dar tu ai cel mai popular personaj, zise el.

— Da. Când s-a primit plângerea aceea, în urmă cu o lună, despre mine, cum că aș fi criticat partidul, eram convinsă că Wen Jin a făcut asta din gelozie. Dar Jin nu are puterea să mă scoată din serial. Se întâmplă altceva și eu nu știu ce.

— Cred că știu eu, spuse Kai. Probabil că nu are legătură cu tine. Este îndreptată spre mine. Dușmanii mei încearcă să ajungă la mine prin tine.

— Care dușmani?

— Cei obișnuiți: șeful meu, Fu Chuyu, generalul Huang, cu care m-am contrat astăzi, toți tipii bătrâni, cu tunsori proaste și costume proaste. Lasă-mă să discut cu Wang Bowen!

Kai îl cunoștea pe Wang, oficialul partidului comunist care era responsabil pentru supravegherea studiourilor. Privi în jur și observă capul chel al lui Wang în dormitorul soției numărul unu a împăratului.

— Voi vedea ce pot să aflu, spuse el.

Ting îi strânse brațul.

— Mulțumesc!

Kai își croi drum prin mulțime. În lumea lui Ting, toate conflictele erau imaginare, reflectă el. Ea nu avea să moară cu adevărat, ci doar personajul de ficțiune al cărui rol îl juca. Poate că asta era ceea ce îi plăcea lui de fapt la

industria spectacolelor. În lumea lui, discuţia despre *Vu Trong Phung* se referea la oameni adevăraţi care trebuiau să moară.

Îl încolţi pe Wang Bowen.

Cămaşa lui Wang era şifonată şi părul lui rar avea nevoie de o tunsoare. Kai ar fi vrut să spună: „Tu reprezinţi cel mai măreţ partid comunist din lume – nu crezi că ar trebui să arăţi mai bine?” Dar avea o altă misiune. După câteva politeţuri, spuse:

— Sunt convins că ştii că personajul lui Ting este pe cale să se îmbolnăvească.

— Da, desigur, răspunse Wang, părând îngrijorat.

Asta confirma lucrurile. Apoi Kai adăugă:

— Poate chiar mortal.

— Ştiu, spuse Wang.

Deci suspiciunea lui Ting era corectă.

Kai continuă:

— Sunt convins că te-ai gândit la problemele politice pe care ar putea să le ridice această direcţie a poveştii.

Wang părea complet uluit şi puţin speriat.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— Medicina din secolul al optsprezecelea era primitivă.

— Da, desigur, spuse Wang. Aproape barbară.

— Desigur, ea şi-ar putea reveni miraculos. Kai zâmbi şi ridică din umeri. Cu idolii dramelor se pot întâmpla miracole.

— Da, într-adevăr.

— Dar va trebui să ai mare grijă.

— Întotdeauna am, zise Wang, încă nedumerit şi foarte tulburat. Dar la ce anume, în particular, te gândeşti?

— Pericolul ca povestea să fie văzută ca o satiră la adresa sistemului de sănătate din China contemporană.

— O, Dumnezeule! Această sugestie îl înspăimânta pe Wang. Cum s-ar putea întâmpla aşa ceva? zise el.

Kai observă că avea chiar şi un tremur în voce.

Nu era dificil să sperii astfel de oameni. Ei erau îngroziţi să nu pară necredincioşi faţă de linia partidului. Kai spuse:

— Există doar două moduri în care povestea poate să continue. Fie doctorii sunt incompetenţi şi ea moare, fie doctorii sunt incompetenţi, dar ea supravieţuieşte printr-un miracol. În ambele cazuri, doctorii sunt

incompetenţi.

— Dar doctorii nu ştiau nimic în secolul al optsprezecelea.

— Chiar şi aşa, eu nu cred că partidul va dori să vadă subiectul doctorilor incompetenţi ridicat într-o dramă populară de televiziune. În centrele de sănătate din oraşe, doar zece la sută dintre doctori au o educaţie medicală oficială. Cred că ştii ce înseamnă asta.

— Da, ştiu, desigur. Wang se afla acum pe un teritoriu mult mai familiar şi se adapta rapid. Cineva ar putea să posteze în mediile sociale: „Am avut odată un doctor jalnic”. Şi o altă persoană ar putea răspunde: „Şi eu”. Şi, înainte să-ţi dai seama, ar apărea o discuţie la nivel naţional despre incompetenţa doctorilor noştri, între oameni care şi-ar dezvălui experienţele personale pe internet.

Kai spuse:

— Eşti un tip foarte inteligent, Wang Bowen, şi ai înţeles imediat pericolele.

— Da. Am priceput.

— Echipa de producţie se uită spre tine pentru îndrumare în astfel de probleme şi tu eşti perfect capabil să o ajuţi. E un lucru bun că partidul te are pe tine aici şi că se poate baza pe flerul tău.

— Întotdeauna este util să discut cu tine, Chang Kai. Mulţumesc pentru informaţie.

Mândria fusese satisfăcută. Wang îşi salvase faţa. Kai se întoarse la Ting.

— Nu cred că vor folosi povestea aia, îi spuse el. Wang a înţeles că ar avea implicaţii politice nedorite.

— O, mulţumesc, dragul meu, zise ea. Dar crezi că vor încerca altceva?

— Sper că duşmanii mei vor înţelege că este mai simplu să se ia direct de mine, mai degrabă decât să mă atace prin tine.

El nu avea însă prea mari speranţe în privinţa asta. Folosirea ameninţărilor la adresa familiei, ca modalitate de a ţine oamenii pe direcţie, era una dintre tacticile standard ale partidului comunist. Astfel îi controla guvernul pe chinezii aflaţi în afara graniţelor. Ameninţările la adresa individului, în sine, erau mult mai puţin eficiente.

— Oamenii încep să plece, spuse Ting. Haide să ne strecurăm afară!

Părăsiră studioul şi se urcară în maşină, iar Călugărul porni. Ting spuse:

— Să cumpărăm ceva bun pentru cină şi să ne bucurăm de o seară liniştită!

— Sună minunat.

— Am putea să luăm urechi de iepure bine prăjite. Știu că îți plac.

— Preferatele mele.

Tonul ca de clopot al telefonului lui Kai indică primirea unui mesaj text. El privi spre ecran și văzu că apelantul era neidentificat. Se încruntă: puține persoane aveau numărul lui și chiar și mai puține își permiteau să-l sune anonim. Citi mesajul: era un singur cuvânt – IMEDIAT.

El știu, într-o clipă, că era de la generalul Ham din Coreea de Nord, însemna că Ham dorea o întâlnire cât de curând posibil.

Ham fusese tăcut timp de aproape trei săptămâni. Trebuia să se fi întâmplat ceva important. Criza economică a țării era o știre veche: probabil că exista o evoluție nouă.

Spionii exagerau adesea importanța informațiilor, ca să-și amplifice propria importanță, dar Ham nu era așa. Comandantul Suprem Kang U-jung poate că era pe cale să testeze un focos nuclear, ceea ce avea să-i înfurie pe americani. Sau poate că plănuia vreo violare a zonei demilitarizate dintre Coreea de Nord și cea de Sud. Avea la dispoziție multe căi prin care să îi facă viața grea guvernului chinez.

Existau trei zboruri regulate, zilnice, de la Beijing la Yanji și, în caz de urgență, Kai putea să folosească un avion al forțelor aeriene. Sună la biroul său. Secretara principală, Peng Yawen, se afla încă acolo.

— La ce oră este primul zbor spre Yanji mâine? întrebă el.

— Este devreme… Kai o auzea bătând la tastatură. Șase patruzeci și cinci – și e fără escală.

— Rezervă-mi un loc, te rog! La ce oră aterizează?

— Opt cincizeci. Pot să comand o mașină care să te aștepte la aeroportul Chaoyangchuan?

— Nu. Kai prefera să fie discret. Voi lua un taxi.

— Vei rămâne acolo peste noapte?

— Nu, dacă pot să evit asta. Rezervă-mi un loc la următorul zbor înapoi. Îl putem schimba, dacă este nevoie.

— Da, domnule.

Kai închise telefonul și calculă timpul în minte. Întâlnirile aveau loc la casa neterminată a lui Ham, dacă nu se înțelegeau altfel. Kai ar fi trebuit să ajungă acolo pe la nouă și jumătate.

Răspunse la mesajul lui Ham la fel de laconic. Acesta spunea simplu: „9:30 a.m.”

•••

În dimineaţa următoare, la aeroportul din Yanji cădea o ploaie rece şi deasă. Avionul lui Kai fu nevoit să se învârtească timp de cincisprezece minute, ca să poată ateriza un avion cu reacţie al forţelor aeriene. Terminalul civil şi cel militar foloseau aceeaşi pistă, dar avioanele militare aveau prioritate – ca întotdeauna în China.

Era jumătatea lunii octombrie, dar Kai fu bucuros că-şi luase haina de iarnă când păşi în afara terminalului şi chemă un taxi. Ca de obicei, dădu adresa supermarketului Wumart. Şoferul avea radioul reglat pe un post în limba coreeană care difuza *Gangnam Style*, un clasic obişnuit de pop coreean. Kai se lăsă pe spate şi se bucură de muzică.

De la supermarket, Kai porni pe jos spre casa lui Ham. Locul era un ocean de noroi şi se desfăşurau puţine lucrări.

— Îmi risc viaţa ca să te întâlnesc, îi spuse Ham. Dar probabil că voi fi omorât oricum în următoarele câteva zile.

Era uluitor. Kai spuse:

— Vorbeşti serios?

Întrebarea era inutilă: Ham vorbea întotdeauna serios.

— Haide să intrăm, să ne ferim de ploaie! spuse el.

Intrară în clădirea neterminată. Un decorator şi ucenicul lui lucrau în dormitoarele nepoţilor, folosind pasteluri strălucitoare, şi mirosul specific de vopsea proaspătă, înţepător şi caustic, umplea casă, dar sugera plăcut ideea de nou şi la modă.

Ham îl conduse pe Kai în bucătărie. Pe tejghea se aflau o cană electrică, un borcan cu frunze de ceai şi câteva cești. Ham porni cana electrică şi închise uşa, astfel încât discuţia lor să nu fie auzită.

Casa era rece, astfel că bărbaţii îşi păstrară paltoanele pe ei. Nu existau scaune şi se sprijiniră de proaspăt instalatele blaturi de bucătărie.

Kai spuse nerăbdător:

— Ce s-a întâmplat? Care este urgenţa?

— Această criză economică este cea mai gravă de la războiul dintre Nord şi Sud.

Kai ştia deja asta. Era parţial răspunzător pentru ea.

— Şi…

— Comandantul Suprem a redus bugetul militar, adăugă el. Vicemareşalii au protestat, iar el i-a concediat pe toţi. Ham făcu o pauză. Asta a fost o greşeală.

— Deci, acum, armata este condusă de o generaţie mai tânără de ofiţeri.

Și?

— De multă vreme armata are un puternic element reformist ultranaționalist. Ei doresc independența Coreei de Nord față de China. Ar trebui să ne decidem propria soartă, spun ei; n-ar trebui să mai fim cățelușul Chinei. Sper că nu te jignesc, prietene!

— Câtuși de puțin.

— Ca să poată susține independența, ei trebuie să reformeze agricultura și industria, să slăbească toate constrângerile controlului partidului comunist.

— La fel cum a făcut China în timpul lui Deng Xiaoping.

— Vederile lor au fost întotdeauna discrete – dacă îl criticau deschis pe Comandantul Suprem, nu și-ar mai fi păstrat slujbele prea multă vreme. Astfel de păreri sunt exprimate întotdeauna în șoaptă, între prieteni de încredere. Dar asta înseamnă că, de fapt, Comandantul Suprem nu știe întotdeauna care-i sunt dușmanii. Și o mare parte din noile cohorte de conducători aparţin tendinței ultranaționaliste. Ei cred că niciodată nu se va îmbunătăți nimic sub conducerea lui Kang U-jung.

Kai începea să vadă încotro se îndrepta discuția și era îngrijorat.

— Ce vor să facă în legătură cu asta?

— Discută despre o lovitură de stat militară.

— La dracu'!

Kai era zguduit. Asta era o treabă serioasă, mult mai serioasă decât nava vietnameză din apropierea Insulelor Xisha sau decât rezoluția Națiunilor Unite referitoare la vânzările de armament. Coreea de Nord trebuia să fie stabilă: era piatra de temelie a apărării Chinei. Orice amenințare la adresa Pyongyangului era o amenințare pentru Beijing.

Apa din cana electrică începu să fiarbă, apoi se opri. Niciunul dintre cei doi bărbați nu se mișcă să facă ceaiul.

— O lovitură… când? spuse Kai. Cum?

— Conducătorii grupului sunt colegii mei, ofițerii de la Yeongjeo-dong. Ei vor reuși, cu siguranță, să obțină controlul asupra propriei baze.

— Ceea ce înseamnă că vor dispune de arme nucleare.

— Ei consideră că acest lucru este esențial.

Din ce în ce mai rău.

— Cât sprijin au din alte părți?

— Nu știu. Trebuie să înțelegi că eu nu fac parte din grupul central. Ei mă consideră un susținător de încredere, dar periferic. Probabil că aș fi fost un aliat entuziast, doar că eu mi-am ales calea acum mulți ani.

— Dar dacă aceşti conspiratori sunt serioşi, ar trebui să fie răspândiţi pe scară destul de largă.

— Presupun că sunt în contact cu ofiţeri superiori cu aceleaşi concepţii de la alte baze ale armatei – dar nu ştiu cu siguranţă.

— Deci probabil că nu ştii nici când vor declanşa acţiunea…

— Curând. Armata rămâne fără mâncare şi combustibil. Poate săptămâna viitoare. Sau ar putea să fie şi mâine.

Kai trebuia să-i comunice rapid aceste veşti preşedintelui Chinei.

Se gândi să transmită informaţia la Beijing prin telefon, dar respinse imediat ideea, considerând-o o reacţie de panică. Apelurile lui la Guoanbu erau criptate, dar niciun cod nu era impenetrabil. În orice caz, dacă lovitura avea loc în ziua aceea, era deja prea târziu, dar dacă ar fi fost a doua zi, ar fi avut timp să avertizeze. Avea să se întoarcă imediat la Beijing şi să raporteze peste câteva ore.

— Ai face bine să-mi dai câteva nume, spuse el.

Ham rămase nemişcat preţ de un lung moment, privind în jos spre tălpile lui de pe podeaua proaspăt placată. După o vreme, spuse:

— Guvernul din Coreea de Nord este brutal şi incompetent, dar nu asta este problema. Problema este că toţi mint. Tot ceea ce spun este propagandă – nimic din ceea ce spun nu este adevărat. Un bărbat poate să fie loial unor conducători nepricepuţi, dar nu şi unora mincinoşi. I-am trădat pe conducătorii ţării mele pentru că ei mă minţeau.

Kai nu dorea să asculte asta: se grăbea. Dar simţea că Ham avea nevoie să o spună, aşa că rămase tăcut.

— Cu mult timp în urmă, m-am hotărât să am grijă de familia mea şi de mine însumi, spuse Ham, cu tonul unui bătrân care reflecta la alegerile pe care le făcuse în timpul vieţii. Mi-am încurajat fata să se mute aici, în China. Am început să spionez pentru voi şi să strâng bani. În cele din urmă, am început să-mi construiesc casa pentru pensie. În tot acest timp, nu am făcut nimic pentru care să-mi fie ruşine. Dar acum…

— Înţeleg asta, spuse Kai. Acum îţi urmezi destinul. După cum spuneai, ai luat decizii decisive cu mult timp în urmă.

Ham ignoră asta.

— Acum sunt pe cale să-mi trădez camarazii de arme, bărbaţi care nu doresc decât ca ţara lor să fie cu adevărat independentă. Făcu o pauză, apoi spuse trist: Bărbaţi care nu m-au minţit niciodată.

— Înţeleg cum te simţi, spuse Kai încet. Dar trebuie să oprim această

lovitură. Nu putem să ştim cum se va termina. Nu trebuie să permitem Coreei de Nord să scape de sub control.

Totuşi, Ham ezita.

Kai spuse:

— Care este rostul să-mi spui despre complot dacă nu acela de a-i pune capăt?

— Camarazii mei vor fi executaţi.

— Cât de mulţi oameni crezi că vor omorî ei în timpul acestei lovituri?

— Vor exista victime, desigur.

— Poţi să pariezi. Mii. Doar dacă tu şi cu mine nu o împiedicăm, acţionând astăzi.

— Ai dreptate. Toţi suntem în armată. Ne-am înrolat pentru luptă. Probabil că m-am înmuiat odată cu vârsta. Ham se scutură. Comandantul rebel este comandantul bazei, superiorul meu direct, generalul Pak Jae-jin.

Kai îşi notă numele în agenda din telefon.

Ham îi dădu încă şase nume şi Kai le notă pe toate.

Apoi Kai spuse:

— Te întorci astăzi la Yeongjeo-dong?

— Da. Şi probabil că nu voi mai putea să vin în China în următoarele câteva zile.

— Dacă ai nevoie să-mi raportezi ceva, s-ar putea să fim nevoiţi să vorbim deschis la telefon.

— Îmi voi lua măsuri de prevedere.

— Ce măsuri de prevedere?

— Voi fura telefonul altcuiva.

— Şi după ce mă suni pe mine?

— Voi arunca telefonul în râu.

— Suficient de bine. Kai îi strânse mâna lui Ham. Ai grijă, prietene! Supravieţuieşte acestei situaţii de urgenţă, apoi ieşi la pensie şi vino aici! Privi în jur, la bucătăria modernă şi strălucitoare. Meriţi asta.

— Mulţumesc.

Kai părăsi şantierul şi se îndreptă spre supermarket. Pe drum, chemă un taxi. În memoria telefonului avea o listă cu toate firmele de taxi din Yanji şi nu folosise niciuna de două ori. Niciun şofer nu avusese ocazia să afle schema lui de deplasare.

Formă numărul de la Guoanbu şi vorbi cu Peng Yawen.

— Sună la biroul preşedintelui, spuse el.

— Da, domnule, răspunse ea vioi.

Nimic nu o tulbura. Probabil că ar fi putut să facă şi treaba lui Kai.

— Spune că este vital să discut cu el astăzi. Am informaţii extraordinare care nu pot fi transmise prin telefon.

— Informaţii extraordinare, da.

Kai îşi putea imagina creionul ei alergând pe pagina carnetului de notiţe.

— Apoi sună la forţele aeriene şi spune-le că am nevoie de un zbor imediat spre Beijing. Voi ajunge la baza aeriană într-o jumătate de oră.

— Domnule Chang, ar fi mai bine să comunic la biroul preşedintelui că aveţi nevoie de o întâlnire în după-amiaza asta sau pe seară. Nu veţi ajunge înapoi până atunci.

— Bine gândit.

— Mulţumesc, domnule!

— Imediat ce oamenii preşedintelui îţi spun o oră la care mă poate primi, sună la Ministerul de Externe şi spune că aş vrea ca Wu Bai să participe la întâlnire.

— Da.

— Ţine-mă la curent cu evoluţia.

— Desigur.

Kai închise. Un minut mai târziu, ajunse la magazinul Wumart şi găsi un taxi care îl aştepta. Şoferul urmărea o dramă de televiziune sud-coreeană pe telefon.

Kai se urcă în spatele maşinii şi spuse:

— Baza aeriană Longjing, te rog!

•••

Sediul guvernului chinez se afla într-un complex de 600 de hectare, cunoscut sub denumirea de Zhongnanhai. Situat în centrul vechi al oraşului Beijing, era lipit de Oraşul Interzis şi fusese, pe vremuri, parcul imperial. Şoferul lui Kai, Călugărul, se duse la intrarea de sud, numită Poarta Chinei Noi. Vederea de la poartă spre interior era ascunsă privirilor curioase de un zid paravan cu inscripţia „În slujba poporului”, cu caligrafia distinctivă a lui Mao Zedong, un scris de mână cursiv, stilat, care era recunoscut de milioane de oameni.

Accesul publicului fusese permis la Zhongnanhai pentru o scurtă perioadă, în spiritul „haide să lăsăm totul la vedere” al revoluţiei culturale, dar acum securitatea era excesivă. Puterea de foc de la Poarta Chinei Noi putea să respingă o invazie. Soldaţi purtând căşti şi înarmaţi cu puşti automate

compacte priveau amenințător, în timp ce paznicii cercetau partea de dedesubt a mașinii cu oglinzi. Deși Kai îl mai vizitase și înainte pe președinte, legitimația lui de la Guoanbu fu cercetată cu atenție, iar întâlnirea stabilită fu verificată de două ori. După ce se concluzionă că era de încredere, obstacolele care tăiau cauciucurile se scufundară în asfalt pentru ca mașina să poată înainta.

Două lacuri ocupau mai mult de jumătate din suprafața Zhongnanhai. Apa reflecta sumbru cerul cenușiu. Doar privind-o, Kai simți cum tremură. În iernile grele, apa înghețа. Mașina lui Kai înconjură în sens orar lacul sudic, îndreptându-se spre colțul de nord-vest, unde se afla cea mai mare parte a terenului solid. Clădirile erau palate tradiționale chinezești și case de vară cu acoperișuri înclinate, în formă de pagodă, potrivite pentru grădinile de agrement care fuseseră aici pe vremuri.

Complexul reprezenta reședința oficială a membrilor comisiei permanente a Politburo, inclusiv a președintelui, dar nu erau obligați să locuiască acolo și unii dintre ei alegeau să rămână în casele lor din afara complexului. Marea sală de recepții era folosită acum pentru conferințe.

Călugărul parcă în fața sălii Qinzheng, în capătul îndepărtat al primului lac. Aceasta era o clădire nouă, aflată pe locul a ceea ce fusese odată un palat imperial. Biroul președintelui se afla aici. Nu exista infanterie cu căști, dar Kai observă câțiva tineri robuști, în costume ieftine, înarmați cu arme prost ascunse.

În hol, Kai rămase în picioare lângă un birou unde fața lui fu comparată cu o imagine dintr-o înregistrare. Apoi păși într-o cabină de securitate, unde fu scanat pentru arme ascunse.

În partea cealaltă îl aștepta șeful securității prezidențiale, care era pe drum spre ieșire. Wang Qingli era un protejat al tatălui lui Kai și se întâlniseră în casa lui Chang Jianjun. Qingli făcea parte din vechea gardă conservatoare, dar era mai deștept, poate pentru că se afla adesea în preajma președintelui. Era foarte îngrijit, având părul pieptănat pe spate și o cărare dreaptă, și purta un costum bleumarin, bine croit, în stil european; de fapt, era foarte asemănător cu bărbatul pe care-l păzea. Îl salută pe Kai cu un zâmbet și o strângere de mână și îl escortă în sus, pe scări. Întrebă de Ting și îi spuse că soția lui nu pierdea niciun episod din *Dragoste la palat.* Kai auzise asta de la sute de oameni, dar nu-l mai deranja: era fericit pentru că Ting avea atâta succes.

Clădirea era mobilată într-un stil care-i plăcea lui Kai. Bufete și paravane

tradiţionale chinezeşti erau combinate cu grijă cu nişte canapele moderne confortabile, astfel încât nicio piesă nu părea nelalocul său. Această clădire contrasta cu multe dintre celelalte, care încă erau pline de piese de mobilier cu picioare strâmbe şi de stofe de inspiraţie atomică, ce fuseseră la modă pe vremuri, dar care acum păreau ciudate şi ponosite.

În sala de aşteptare a preşedintelui, Kai îl văzu pe ministrul de externe Wu Bai, tolănit pe o canapea, cu un pahar de apă minerală în mână. Purta un costum negru dintr-o ţesătură în formă de spic, o cămaşă albă şi strălucitoare şi o cravată gri-închis cu o dungă roşie, discretă.

— Mă bucur că ai apărut, spuse el sarcastic. Peste alte câteva minute i-aş fi spus preşedintelui Chen că nu ştiu pentru ce dracu' mă aflu aici.

El îi era superior lui Kai, deci Kai ar fi trebuit să ajungă acolo înaintea lui.

— Tocmai am zburat de la Yanji, spuse Kai. Îmi cer scuze pentru că te-am făcut să mă aştepţi.

— Ai face bine să-mi spui ce pui la cale.

Kai se aşeză şi îi explică, iar când termină, observă că atitudinea lui Wu se transformase.

— Trebuie să reacţionăm imediat la asta, spuse el. Preşedintele va trebui să sune la Pyongyang şi să-l avertizeze pe Comandantul Suprem. Ar putea să fie prea târziu.

Apoi apăru un aghiotant care îi invită să-l urmeze în biroul preşedintelui. În timp ce intrau, Wu spuse:

— Eu voi deschide discuţia.

Acesta era protocolul corect: şeful spionilor se afla în serviciul politicianului.

— O să-i spun că se pregăteşte o lovitură de stat şi că tu îi vei da toate detaliile de care dispunem.

— Foarte bine, domnule, zise Kai.

Respectul pentru oamenii mai în vârstă era important. Orice altceva i-ar fi ofensat pe Wu şi pe Chen în egală măsură.

Camera preşedintelui era lată şi lungă, cu o fereastră mare, cu vedere spre apă. În realitate, preşedintele Chen era puţin diferit faţă de cel din portretele oficiale care atârnau în atât de multe birouri guvernamentale. Era scund şi avea o burtă proeminentă, care nu apărea în fotografii. Dar era mai prietenos decât sugera imaginea lui publică.

— Domnule ministru Wu! spuse el amabil. Este o plăcere să te văd. Ce mai face doamna Wu? Ştiu că a suferit o procedură medicală minoră.

— Operația a fost un succes și și-a revenit complet, domnule președinte, mulțumesc de întrebare.

— Chang Kai, te știu de când erai copil, iar acum, de câte ori te văd, îmi vine să-ți spun cât de mult ai crescut.

Kai râse, deși Chen făcuse aceeași glumă și ultima dată când se întâlniseră. Președintele avea grijă să fie amabil. Politica lui era să fie prieten cu toată lumea. Kai se întreba dacă îl citise pe Machiavelli, care spunea că era mai bine să fii temut decât iubit.

— Luați loc, vă rog! Lei o să vă aducă un ceai.

Kai nu o observase pe femeia tăcută, de vârstă mijlocie, din fundal, care acum le turna ceai în niște cești mici.

— Deci, continuă Chen, spuneți-mi despre ce e vorba!

După cum conveniseră, Wu îi servi titlurile și îl invită pe Kai să adauge detaliile. Chen ascultă în tăcere, luându-și notițe de două ori, cu un stilou de aur Travers. Femeia numită Lei îi aduse fiecăruia câte o ceașcă delicată cu ceai de iasomie parfumat. Când Kai termină, Chen spuse:

— Și totul provine de la o sursă în care poți să ai încredere.

— Este un general în armata populară coreeană și ne oferă informații de încredere de mulți ani, domnule.

Chen aprobă din cap.

— Prin natura lui, un complot ca acesta este secret, așa că este improbabil să putem obține o confirmare. Dar ar putea să fie corect și asta impune un răspuns. Sursa ta nu cunoaște puterea rebelilor din afara bazei de la Yeongjeo-dong.

— Nu. Am putea să presupunem că șefii complotului cred, cel puțin, că au un sprijin puternic. Altfel nu ar acționa.

— De acord. Chen se gândi preț de un moment. Dacă îmi amintesc bine, există optsprezece baze militare în Coreea de Nord, corect?

Kai aruncă o privire spre Wu, care evident nu stăpânea această informație. Așa că spuse:

— Da, domnule președinte, este exact.

— Douăsprezece dintre acestea sunt baze de rachete și două dispun de arme nucleare.

— Da.

— Bazele de rachete sunt cele care contează cu adevărat, iar cele nucleare sunt cruciale.

Chen trebuia să ajungă imediat la miezul problemei, reflectă Kai.

Chen privi spre Wu, care încuviinţă din cap.

— Şi recomandările voastre? spuse preşedintele apoi.

Wu răspunse:

— Cu toate cheltuielile pe care le-am suportat ca să împiedicăm destabilizarea guvernului din Coreea de Nord, cred că ar trebui să avertizăm imediat Pyongyangul. Dacă acţionează acum, ar putea să zdrobească rebeliunea înainte să înceapă.

Chen dădu din cap.

— Oricât am dori cu toţii să-i vedem spatele Comandantului Suprem Kang, el este mai bun decât haosul. După cum spune proverbul, dacă ţi se oferă două mere stricate, îl alegi pe cel mai puţin putred. Şi acesta este Kang.

— Acesta ar fi sfatul meu, spuse Wu.

Chen ridică receptorul.

— Sună la Pyongyang, zise el. Trebuie să discut cu Kang înainte de sfârşitul zilei. Spune-le că este extrem de urgent. Puse telefonul jos şi se ridică. Mulţumesc, tovarăşi! Aţi făcut o treabă bună astăzi.

Kai şi Wu îi strânseră mâna şi părăsiră camera.

— Bine lucrat, spuse Wu în timp ce coborau scările.

— Să sperăm că am ajuns la timp, zise Kai.

•••

Telefonul lui Kai sună în dimineaţa următoare în timp ce se bărbierea. Identitatea apelantului era în coreeană. Kai nu putea să citească sau să vorbească în coreeană, dar bănuia cine era şi deveni încordat.

— Atât de repede? spuse el cu voce tare, apoi ridică telefonul.

— A început, rosti o voce pe care el o recunoscu ca fiind a generalului Ham.

— Ce se întâmplă?

Kai îşi lăsă jos maşina de ras electrică şi apucă un creion.

Ham vorbea încet, evident îngrijorat să nu fie auzit.

— Chiar înaintea zorilor, baza Yeongjeo-dong a fost invadată de forţa pentru operaţiuni speciale, spuse el.

Vorbea despre o divizie de elită a armatei nord-coreene.

Apoi continuă:

— Presupun că asta a fost reacţia Comandantului Suprem la informaţiile primite de la Beijing.

— Bine, zise Kai. Kang acţionase rapid. Şi…?

— Au încercat să ocupe baza şi să-i aresteze pe ofiţerii superiori.

Lui Kai nu-i plăcea cum suna asta.

— Au încercat?!

— A fost un schimb de focuri, zise Ham, care povestea concis, dar calm, așa cum fusese antrenat. Rebelii se aflau pe teren propriu, cu acces ușor la toate resursele bazei. Atacatorii au sosit în elicoptere vulnerabile și fără să fie familiarizați cu teritoriul. De asemenea, cred că au fost surprinși de numărul și de forța rebelilor. În orice caz, forța de operațiuni speciale a fost respinsă, iar rebelii dețin acum controlul complet al bazei.

— La dracu', spuse Kai. Am ajuns prea târziu.

Ham continuă:

— Cei mai mulți dintre atacatori sunt morți sau închiși – doar câțiva au scăpat. Am luat telefonul ăsta de la un mort. Ofițerii care nu sprijină revolta au fost de asemenea închiși.

— Astea sunt vești proaste. Altceva?

— Ambele bazele de rachete din apropierea acesteia au și ele grupuri de rebeli. Li s-a spus să acționeze și au fost trimise întăriri, ca să se asigure. Ar putea să mai fie și alte rebeliuni prin țară – noi n-am aflat încă. Baza de care sunt cel mai interesați conducătorii rebeliunii este cealaltă bază nucleară, Sangnam-ni, dar încă nu avem vești de acolo.

— Sună-mă de îndată ce afli mai multe.

— O să fur un telefon de la un alt cadavru.

Kai închise și privi pe fereastră. Se luminase abia de o oră și deja lucrurile mergeau prost. Se contura o zi lungă.

Lăsă mesaje scurte pentru președintele Chen și ministrul Wu, spunând simplu ce se întâmplase și promițându-le că avea să revină în curând cu mai multe detalii. Apoi sună la biroul său.

Îl găsi pe directorul de noapte, Fan Yimu.

— A fost o încercare de lovitură de stat în Coreea de Nord, spuse el. Rezultat indecis. Adună o echipă cât se poate de repede. Voi ajunge acolo în mai puțin de o oră.

Era duminică, dar personalul lui avea să fie nevoit să-și anuleze planurile de a-și spăla mașinile sau rufele.

Termină în grabă bărbieritul.

Ting intră goală în baie, căscând. Auzise partea lui de conversație. Vorbind în engleză, ea spuse:

— Avem o problemă.

Kai zâmbi. Probabil că auzise fraza într-un film sau ceva asemănător.

— Va trebui să sar peste micul dejun, spuse el în mandarină.

Ea îi răspunse cu un alt americanism:

— Fă-ţi de cap![5]

Kai râse. Ea avea urechea formată pentru genul acesta de lucruri.

— În mijlocul unei crize, poţi să mă faci să zâmbesc, spuse el.

— Pun pariu pe fundul tău!

Ea îşi legănă posteriorul spre el, apoi intră în duş.

Kai se îmbrăcă rapid în hainele de birou. Când fu gata, o văzu pe Ting uscându-şi părul. El o sărută de rămas-bun.

— Te iubesc, spuse ea în mandarină. Sună-mă mai târziu!

Kai ieşi. Pe stradă, aerul era extrem de poluat. Era încă devreme, dar traficul era intens şi simţea în gură gustul gazelor de eşapament.

În maşină se gândi la ziua care îl aştepta. Aceasta era cea mai importantă criză de când devenise ministru adjunct pentru informaţii internaţionale. Întregul aparat guvernamental avea să privească spre el pentru informaţii în legătură cu ceea ce se petrecea.

După o jumătate de oră de gândire, încă blocat în trafic, sună din nou la birou. Peng Yawen se afla deja la biroul ei.

— Trei lucruri, spuse el. Pune pe cineva să urmărească transmisiunile de la Pyongyang.

Guoanbu penetrase de multă vreme sistemul de comunicaţii securizat din Coreea de Nord, care folosea echipament de fabricaţie chinezească. Ei nu aveau acces la orice, evident, dar ceea ce obţineau era util.

— În al doilea rând, asigură-te că ascultă cineva ştirile de la radioul din Coreea de Sud. Adesea ei sunt primii care află ce se petrece în nord.

— Jin Chin-hwa face deja asta, domnule.

— Bine. În al treilea rând, vezi dacă poţi aranja ca oamenii noştri de la ambasada chineză din Pyongyang să participe de la distanţă la întrunirea noastră de planificare.

— Da, domnule.

Când ajunse, în sfârşit, în campusul Guoanbu, Kai îşi scoase haina şi urcă în ascensor.

În biroul exterior îl pândea Jin Chin-hwa, care era un cetăţean chinez cu strămoşi coreeni, tânăr şi activ şi, mai important, vorbitor fluent al limbii coreene. Jin era îmbrăcat lejer, cum era permis pentru lucrul în weekend, în blugi negri şi cu un hanorac cu glugă cu Iron Maiden. Avea în ureche o cască.

— Ascult KBS1, spuse el.

— Bine.

Kai știa că acesta era principalul post de știri al sistemului de radiodifuziune din Seul, capitala Coreei de Sud.

Jin continuă:

— Ei spun că a fost un „incident” la o bază militară din Coreea de Nord. Citează zvonuri neconfirmate cum că un detașament al forței pentru operațiuni speciale a încercat să aresteze un grup de conspiratori antiguvernamentali, într-un raid, în zori.

— Putem să punem știrile de la televiziunea nord-coreeană în sala de conferințe? întrebă Kai.

— Televiziunea din Coreea de Nord nu-și începe emisia până după-amiază, domnule.

— O, rahat, uitasem asta!

— Dar monitorizez stația de radio Pyongyang FM, comutând între asta și KBS1.

— Bine. Ne vom aduna în sala de conferințe peste o jumătate de oră. Spune-le și celorlalți.

— Da, domnule.

Kai se duse la biroul său și revăzu informațiile pe care le primiseră până atunci. În mediile sociale nu exista încă nimic, pentru că nord-coreenilor le era interzis accesul la internet. Informațiile din transmisiuni confirmau ceea ce ei bănuiau deja. Ambasada din Pyongyang nu avea nimic.

Apoi îl sună Ting.

— Cred că am făcut o prostie, spuse ea.

— Ce?

— Ai un prieten numit Wang Wei?

În China existau sute de mii de bărbați numiți Wang Wei, dar se întâmpla ca el să nu aibă un prieten cu acest nume.

— Nu. De ce?

— Mi-era teamă de asta. Învățam un discurs lung și am ridicat telefonul. A întrebat de tine și i-am spus că ai plecat la birou. Eram distrasă și nu gândeam. După ce am închis, am realizat că n-ar fi trebuit să-i spun nimic. Îmi pare foarte rău.

— Nu e nicio problemă, spuse el. Să nu mai faci asta altă dată, dar nu te îngrijora prea mult acum.

— O, mă bucur că nu ești furios pe mine.

— Restul e în regulă?

— Da, mă pregăteam să plec la piață. Mă gândeam să gătesc cina diseară.

— Minunat. Ne vedem mai târziu.

Probabil că apelul fusese de la un spion american sau european. Numărul de telefon de acasă al lui Kai era secret, dar spionii descopereau secrete, asta era treaba lor. Iar apelantul aflase ceva. Știa că el plecase la birou într-o duminică dimineață. Asta îi spunea că exista un soi de criză.

Kai se duse în sala de conferințe. Cei mai importanți cinci oameni ai lui se aflau acolo, plus patru specialiști în Coreea de Nord, inclusiv Jin Chin-hwa; și secția Guoanbu din Pyongyang participa la teleconferință. Kai îi informă despre evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, urmând ca fiecare dintre ei să raporteze ce informații fusese capabil să adune în ultima oră.

Apoi Kai spuse:

— Astăzi și, probabil, în următoarele câteva zile, este imperativ să obținem informații în timp real despre ceea ce se întâmplă în Coreea de Nord. Președintele nostru și întregul corp diplomatic vor urmări evenimentele minut cu minut și vor cântări dacă China trebuie să intervină și, dacă da, ce formă va îmbrăca această intervenție – iar ei se vor baza pe noi pentru informații de încredere. Trebuie stoarse toate sursele de informații. Recunoașterea din satelit trebuie să se axeze pe bazele militare. Transmisiunile trebuie să monitorizeze întregul trafic din Coreea de Nord la care avem acces. Și o creștere subită a numărului apelurilor telefonice poate să indice un atac al rebelilor. Secția Guoanbu din ambasada chineză de la Pyongyang va lucra douăzeci și patru cu șapte, la fel și consulatul din Chongjin. Ei trebuie să fie capabili să ne furnizeze niște informații. Și nu uitați diaspora. Există câteva mii de cetățeni chinezi care trăiesc în Coreea de Nord – niște oameni de afaceri, câțiva studenți, plus persoane căsătorite cu coreeni. Ar trebui să avem numerele de telefon ale tuturor. Acesta este momentul ca ei să își dovedească patriotismul. Vreau ca toți să fie sunați.

Jin îl întrerupse:

— Pyongyang face un anunț. El traducea pe măsură ce asculta. Spun că au arestat mai mulți sabotori și trădători controlați de americani, la o bază militară, în dimineața aceasta… Nu spun care bază… nici cât de multe persoane au arestat… nimic despre violență sau focuri de armă… și asta-i tot. Anunțul s-a încheiat.

— Este surprinzător, spuse Kai. De obicei au nevoie de câteva ore sau chiar zile ca să reacționeze la evenimente.

— Treaba asta a agitat guvernul de la Pyongyang, spuse Jin.

— Agitat? repetă Kai. Cred că sunt mai mult decât agitaţi. Cred că sunt speriaţi. Și știi ceva? Și eu sunt.

DEFCON 4

Dincolo de starea de alertă normală. Supraveghere mai atentă a serviciilor de informații și măsuri de securitate sporite

CAPITOLUL 20

Președintele Green ura frigul. Crescând în Chicago, ar fi putut să se obișnuiască, dar nu reușise niciodată. Când era mică, iubea școala, dar ura să meargă acolo iarna. Într-o zi, jurase ea, avea să locuiască la Miami, unde, după cum auzise, puteai să dormi pe plajă.

Dar nu locuise niciodată la Miami.

Își pusese pe ea un pardesiu lung și pufos, ca să meargă de la reședința familiei până în aripa de vest, duminică dimineață, la ora șapte. În timp ce trecea pe lângă colonadă, se gândea la sex. Gerry se simțise iubăreț noaptea trecută. Lui Pauline îi plăcea sexul, dar nu era condusă de acesta, nu de pe când avea ceva mai mult de douăzeci de ani. Gerry era la fel, iar viața lor sexuală fusese întotdeauna plăcută, dar lipsită de pasiune, la fel ca restul relației lor.

Nu mai era cazul, își spuse ea cu tristețe.

Ceva nu era în regulă cu sentimentele ei față de Gerry și ea se gândi că știa ce. În trecut, ea avusese mereu senzația încurajatoare că el îi păzea spatele. Erau în dezacord uneori, dar nu se subminau niciodată unul pe altul. Certurile lor nu erau furioase, pentru că disputele lor nu mergeau prea adânc.

Până acum.

Pippa era ultima picătură. Fetița lor drăguță se transformase într-o adolescentă rebelă, iar ei nu puteau să cadă de acord ce anume să facă. Era aproape un clișeu: probabil că existau articole despre asta în revistele pentru femei pe care Pauline nu le citea niciodată. Ea auzise că disputele conjugale legate de cum să îți crești copiii erau considerate cele mai grave.

Gerry nu doar că nu era de acord cu Pauline, ci susținea și că problema era

din vina ei. „Pippa are nevoie să o vadă mai mult pe mama ei”, continua să spună, deşi ştia foarte bine că nu era posibil. Asta o făcea pe Pauline să-i pară rău pentru amândoi.

Până acum, ei înfruntaseră problemele împreună şi îşi asumaseră responsabilităţi comune. Ea se aflase alături de Gerry, iar el alături de ea. Acum, el părea să fie împotriva ei. La asta se gândise ea noaptea trecută, în timp ce Gerry se întindea deasupra ei în patul cu patru stâlpi care se înălţa în Dormitorul Reginei, folosit, pe vremuri, de regina Elisabeta a II-a a Angliei. Pauline nu simţea nici afecţiune, nici intimitate, nici excitaţie. Gerry avusese nevoie de mai mult timp decât de obicei şi ea presupusese că asta însemna că şi el se simţea înstrăinat.

Pauline ştia că Pippa avea să treacă peste faza asta, dar căsătoria lor avea să supravieţuiască? De câte ori îşi punea această întrebare, se simţea disperată.

Ajunse tremurând în Biroul Oval. Şeful de cabinet, Jacqueline Brody, o aştepta, arătând de parcă se trezise de câteva ore.

— Consilierul pentru securitate naţională, ministrul de externe şi ministrul informaţiilor naţionale{6} speră să-ţi vorbească urgent, spuse Jacqueline. L-au adus pe directorul adjunct pentru analiză al CIA.

— Gus, Chess, DNI şi un tocilar de la CIA, când este încă întuneric, duminică dimineaţa? Se coace ceva. Pauline îşi scoase paltonul. Adu-i încoace imediat.

Se aşeză la birou.

Toată lumea purta haine de duminică: Gus purta un blazer negru, iar Chess, o jachetă de tweed. Ministrul informaţiilor naţionale, Sophia Magliani, era îmbrăcată mai oficial, într-o jachetă scurtă şi pantaloni negri. Bărbatul de la CIA arăta ca o persoană oarecare de pe stradă, purtând pantaloni de jogging, pantofi de alergare foarte uzaţi şi o haină caban. Sophia îl prezentă ca fiind Michael Hare şi Pauline îşi aminti că auzise de el: bărbatul vorbea atât rusă, cât şi mandarină, iar porecla lui era „Micky Două Creiere”. Îi strânse mâna şi spuse:

— Mulţumesc pentru că ai venit să ne întâlnim.

— ’neaţa, spuse el limpede.

„Parcă ar avea mai puţin de un creier”, se gândi Pauline.

Sophia observă reacţia ei rece.

— Michael a rămas treaz toată noaptea, spuse ea ca o scuză.

Pauline nu comentă.

— Luaţi loc! le spuse ea tuturor. Ce se întâmplă?

— Ar fi mai bine să explice Michael, răspunse Sophia.

— Omologul meu de la Beijing este un bărbat numit Chang Kai, începu Hare. Este ministru adjunct pentru informaţiile străine la Guoanbu, serviciul secret chinez.

Pauline nu avea timp pentru poveşti lungi.

— Poţi să scurtezi povestea, domnule Hare, spuse ea.

— Asta este povestea, zise el cu o urmă de iritare.

Un răspuns atât de tăios oferit preşedintelui se apropia de grosolănie. Hare era lipsit de şarm şi nu ascundea asta. Existau oameni în comunitatea de informaţii care considerau că politicienii erau proşti, mai ales în comparaţie cu ei înşişi, şi părea că Hare era unul dintre aceştia.

Gus rosti pe un ton blând:

— Doamnă preşedinte, cred că veţi considera povestea utilă.

Dacă Gus spunea asta, era adevărat.

— În regulă, continuă, domnule Hare!

Hare îşi reluă povestea de parcă nici n-ar fi observat întreruperea.

— Ieri, Chang a zburat la Yanji, un oraş din apropierea frontierei cu Coreea de Nord. Ştim asta pentru că secţia CIA din Beijing a intrat în sistemul informatic al aeroportului.

Pauline se încruntă.

— Şi-a folosit propriul nume?

— Pentru zborul dus, da. În orice caz, când a venit înapoi, fie a folosit un nume fals, fie a folosit un zbor neprogramat; în oricare dintre situaţii, numele lui nu apare în sistem.

— Poate că nu a venit înapoi.

— Dar a venit. În dimineaţa asta, la opt treizeci, ora Beijingului, unul dintre agenţii noştri l-a sunat acasă, prefăcându-se un prieten, iar soţia lui Chang i-a spus că era plecat la birou.

Pauline deveni interesată, în ciuda faptului că nu-l plăcea pe Hare.

— Deci, spuse ea gânditoare, ieri a făcut o călătorie care la început părea de rutină, dar care a devenit fie urgentă, fie extrem de secretă, fie ambele, astfel că s-a dus la birou azi-dimineaţă, devreme, duminica. De ce? Ce altceva mai ştii?

— Ajungem şi la asta.

Din nou o notă de iritare. Era ca un profesor de facultate căruia nu-i plăcea ca studenţii să-i întrerupă cursul cu întrebări prosteşti. Sophia părea

stânjenită, dar nu spunea nimic. Hare continuă:

— Astăzi, mai devreme, radioul din Coreea de Sud a anunţat că forţa pentru operaţiuni speciale din Coreea de Nord a atacat o bază militară neprecizată, într-o încercare de a aresta protestatari antiguvernamentali. Mai târziu, Pyongyangul a anunţat că trădători controlaţi de americani fuseseră arestaţi la o bază militară, din nou neidentificată.

— Asta este parţial din vina noastră, spuse Pauline.

Chess interveni pentru prima dată.

— Pentru că am întărit sancţiunile împotriva Coreei de Nord după ce chinezii au înfrânt rezoluţia noastră referitoare la vânzările de armament.

— Ceea ce a adus pagube economiei din Coreea de Nord.

— Ăsta este scopul sancţiunilor, spuse Chess defensiv; fusese ideea lui.

— Şi a funcţionat mai bine decât ne aşteptam, zise Pauline. Economia din Coreea de Nord era slăbită de la bun început, noi doar am făcut-o să se prăbuşească de pe stâncă.

— Dacă nu voiam să se întâmple asta, nu ar fi trebuit să acţionăm.

Pauline nu dorea ca Chess să vadă totul ca pe un atac la adresa lui.

— Eu am luat decizia, Chess. Şi nu spun că a fost o mişcare greşită. Dar niciunul dintre noi nu s-a gândit că asta ar putea să declanşeze o rebeliune împotriva guvernului de la Pyongyang… în caz că despre asta este vorba în povestea de faţă. Se întoarse din nou spre analistul CIA. Continuă, te rog, domnule Hare! Spuneai că există o nepotrivire în rapoarte, referitoare la arestările care au avut loc sau nu.

— O nepotrivire care a fost rezolvată în urmă cu două ore – la sfârşitul după-amiezii, ora coreeană, înaintea zorilor, aici, spuse Hare. Un reporter de la KBS1, cel mai important canal de ştiri sud-coreean, se află în contact cu aşa-zişii trădători – care, apropo, nu sunt controlaţi de americani.

— Cu atât mai rău, interveni Gus.

— Postul a difuzat un interviu, filmat pe internet, al unui ofiţer al armatei nord-coreene, care pretindea că este unul dintre rebeli. Numele lui nu era precizat, dar de atunci noi l-am identificat ca fiind generalul Pak Jae-jin. El spunea că nu fusese nimeni arestat, că forţa pentru operaţiuni speciale fusese respinsă şi că rebelii controlau baza.

— Reportajul spunea care bază?

— Nu. Şi nu există fotografii din satelit ale încăierării de dimineaţă, pentru că este iarnă şi sunt nori pe deasupra întregii regiuni. Dar el era filmat în aer liber, cu câteva clădiri în fundal, aşa că am comparat ceea ce puteam să

vedem cu fotografiile existente şi cu alte informaţii despre bazele militare nord-coreene şi astfel am reuşit să determinăm că este vorba de baza numită Sangnam-ni.

— Numele ăsta îmi spune ceva, zise Pauline. Nu este o bază pentru rachete nucleare? Apoi îşi aminti. O, Hristoase! spuse ea. Rebelii au arme nucleare.

— Pentru asta ne aflăm aici, zise Gus.

Pauline rămase tăcută preţ de câteva momente, în timp ce asimila veştile. Apoi spuse:

— E o treabă forte gravă. Acţiuni? Cred că prima mea treabă ar fi să discut cu preşedintele Chen al Chinei.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

Ea îşi privi ceasul.

— Acum este ora opt seara la Beijing, deci n-ar trebui să doarmă. Jacqueline, aranjează convorbirea, te rog!

Şeful de cabinet se duse în camera alăturată ca să facă pregătirile.

— Ce îi vei spune lui Chen? întrebă Chess.

— Asta este următoarea mare întrebare. Ce sugerezi?

— În primul rând, ar putea să ne ofere evaluarea lor asupra pericolului.

— Cu siguranţă îl voi întreba. El ar trebui să aibă mai multe informaţii decât noi. Trebuie să fi vorbit cu Comandantul Suprem Kang cel puţin o dată în ultimele douăsprezece ore.

Hare spuse disprețuitor:

— N-ar fi scos mare lucru de la Kang. Se urăsc unul pe altul. Dar serviciul de informaţii al lui Chen a lucrat din greu toată ziua, la fel cum am făcut şi noi toată noaptea, iar ei sunt la fel de inteligenţi ca noi, aşa că Chen trebuie să fi primit ceva informații de la tipul ăsta, Chang Kai. Dacă el este dispus să le împărtăşească cu noi… asta e o altă problemă.

Acest comentariu nu cerea un răspuns de la Pauline.

— Ce altceva, Chess? zise ea.

— Întreabă-l ce intenţionează să facă.

— Ce opțiuni are?

— Ar putea să propună o forță comună de atac – chineză şi nord-coreeană –, ca să reocupe baza Sangnam-ni pentru guvernul de la Pyongyang într-un raid-fulger.

Hare vorbi din nou neinvitat.

— Kang nu va accepta asta, spuse el, respingând ideea.

„Din păcate, se gândi Pauline, are dreptate”.

— În regulă, domnule Hare, spuse ea. Ce ar putea să facă preşedintele Chinei după părerea dumitale?

— Nimic.

— Şi ce te determină să crezi asta?

— Nu cred, ştiu sigur. Orice ar face chinezii… ar agrava situaţia.

— Indiferent de asta, îl voi întreba dacă există ceva ce pot face Statele Unite sau comunitatea internaţională care să fie de ajutor.

Hare zise:

— Atâta timp cât spuneţi mai întâi: „Nu doresc să mă amestec în problemele interne ale unei alte ţări, dar…” Chinezii sunt obsedaţi de lucrurile astea.

Pauline nu avea nevoie de o lecţie de diplomaţie din partea lui.

— Domnule Hare, cred că putem să te lăsăm să dormi puţin.

— Mda, sigur, zise Hare, apoi se târî spre uşă şi ieşi.

— Îmi cer scuze pentru manierele lui, rosti Sophia. Nimeni nu-l place, dar e prea bun ca să fie concediat.

Pauline nu era interesată să discute despre Hare. Spuse:

— Trebuie să decidem dacă e cazul să punem armata Statelor Unite în stare de alertă.

— Da, doamnă, zise Gus. Chiar acum este totul în DEFCON 5, starea de veghe normală.

— Ar trebui să creştem la DEFCON 4.

— Supraveghere mai atentă a serviciilor de informaţii şi măsuri de securitate sporite.

— Nu-mi place să fac asta, pentru că presa va reacţiona disproporţionat, dar în situaţia de faţă este inevitabil.

— De acord. Şi s-ar putea să fie nevoie să trecem Coreea de Sud la DEFCON 3. Ultima dată când a fost folosit acest nivel în Statele Unite a fost pe 11 septembrie.

— Aminteşte-mi, care este diferenţa între patru şi trei?

— Crucială: în DEFCON 3 forţele aeriene trebuie să fie gata de mobilizare în cincisprezece minute.

Jacqueline reveni în cameră.

— Translatorii sunt pe poziţii şi primim legătura video cu Chen.

Pauline privi spre ecranul computerului ei.

— A fost rapid.

— Presupun că aştepta deja apelul acesta.

Pauline îşi notă câteva lucruri într-o agendă: *Sangnam-ni, nuclear, forţa pentru operaţiuni speciale, fără arestări, stabilitate regională, stabilitate internaţională*; apoi se auzi un clopoţel şi apăru Chen. Se afla aşezat la biroul său uriaş, cu steagul roşu cu galben al Chinei peste umăr şi o pictură cu Marele Zid în spatele lui.

Pauline rosti:

— Bună ziua, domnule preşedinte! Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat convorbirea.

Prin interpret, el răspunse:

— Sunt bucuros să am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră.

În situaţii neoficiale, Chen discutase cu Pauline în engleză destul de confortabil, dar într-o conversaţie precum cea de faţă, trebuiau să fie absolut siguri că nu existau neînţelegeri.

— Ce se întâmplă la Sangnam-ni? întrebă Pauline.

— Mi-e teamă că e vorba de o criză economică provocată de sancţiunile americane.

Erau sancţiunile Naţiunilor Unite şi n-ar fi existat nicio criză dacă nu ar fi fost jalnicul sistem economic comunist, se gândi Pauline, dar nu spuse asta.

Chen continuă:

— Ca răspuns, China trimite un ajutor economic imediat pentru Coreea de Nord, sub formă de orez, carne de porc şi benzină.

„Deci noi suntem tipii răi, iar voi sunteţi tipii buni, se gândi Pauline. Dar hai să trecem la afaceri!”

— Noi am înţeles că o unitate a forţei pentru operaţiuni speciale a fost învinsă, fără să se facă arestări. Asta nu ne spune că rebelii controlează arme nucleare?

— Nu pot să confirm asta.

„Ceea ce înseamnă da”, se gândi Pauline, simţind cum i se accelerează bătăile inimii. Chen ar fi negat dacă ar fi avut posibilitatea.

— Dacă se dovedeşte că este adevărat, domnule preşedinte, ce veţi face?

— Nu voi interveni în afacerile interne ale unei alte ţări, spuse Chen cu asprime. Acesta este principiul de bază al politicii externe chineze şti.

Era o minciună „de baza”, se gândi Pauline, dar sublinie lucrul acesta într-un mod subtil.

— Dacă un grup care a luat-o razna deţine arme nucleare, aceasta este, cu siguranţă, o ameninţare la stabilitatea regională, ceea ce ar trebui să vă

îngrijoreze.

— Pentru moment nu există nicio ameninţare la stabilitatea regională.

Zid de piatră.

Pauline încercă o lovitură oarbă.

— Ce se întâmplă dacă rebeliunea se extinde şi la alte baze militare din Coreea de Nord? Sangnam-ni nu este singura instalaţie nucleară de acolo.

Chen ezită timp de câteva momente, apoi spuse:

— Comandantul Suprem Kang a întreprins acţiuni hotărâte pentru a preîntâmpina o asemenea posibilitate.

Această declaraţie într-un limbaj de lemn conţinea de fapt o dezvăluire ascunsă, dar Pauline îşi stăpâni agitaţia. Se decise să pună capăt conversaţiei. Chen îşi ţinuse gura închisă, dar – aşa cum se întâmpla adesea – îi spusese fără să vrea ceva ce ea avea nevoie să ştie.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule preşedinte, zise apoi. Ca de obicei, o conversaţie cu dumneavoastră este o îndatorire plăcută. Haideţi să rămânem într-un contact strâns!

— Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Ecranul se întunecă şi Pauline privi spre Gus şi Chess. Amândoi păreau animaţi: şi ei trăseseră aceeaşi concluzie.

Ea spuse:

— Dacă rebeliunea ar fi fost limitată la o singură bază, el ar fi precizat asta.

— Exact, spuse Gus. Dar „Kang a întreprins acţiuni hotărâte” înseamnă că au fost prevăzute acţiuni hotărâte pentru că rebeliunea s-a extins.

Chess era de acord.

— Trebuie să fi trimis trupe la baza de la Yongdok, unde sunt depozitate focoasele nucleare. Iar rebelii trebuie să se fi împotrivit. Chen nu a spus că forţele guvernamentale au reuşit, ci abia dacă a zis despre Kang că a luat măsuri. Asta sugerează că situaţia nu este rezolvată.

Gus adăugă:

— Kang se concentrează pe bazele cele mai importante – dar acelea sunt locurile pe care trebuie să le fi ţintit şi rebelii.

Pauline consideră că venise momentul să intervină.

— Mi-ar plăcea să am mai multe informaţii. Sophia, asigură-te că oamenii noştri de la supravegherea transmisiunilor citesc tot ceea ce pot să prindă din Coreea de Nord. Gus, verifică ultimele informaţii despre armele atomice ale Coreei de Nord – cât de multe, cât de mari, astfel de lucruri… Chess, discută

cu ministrul de externe al Coreei de Sud, poate că are ceva informații din interior – ei ar putea să știe lucruri care nouă ne-au scăpat. Și trebuie să facem un fel de anunț despre povestea asta – Jacqueline, adu-l aici pe Sandip, te rog!

După ce plecară toți, Pauline se gândi cum ar fi putut să explice această situație poporului american. Orice ar fi spus avea să fie greșit interpretat și distorsionat de către James Moore și majoretele lui din presă. Trebuia să fie extrem de clară.

Sandip apăru câteva minute mai târziu, pășind tăcut în cameră. Pauline îl informă despre Sangnam-ni.

— Această situație nu poate să fie ținută sub tăcere, spuse el. Presa din Coreea de Sud este prea bună. Totul va ieși la iveală.

— De acord. Așa că am nevoie să le arăt americanilor că guvernul lor stăpânește situația.

— Vei spune că ești pregătită pentru un război nuclear?

— Nu, este prea alarmist.

— James Moore va pune întrebarea aceasta.

— Pot spune că sunt pregătită pentru orice.

— Mult mai bine. Dar, spune-mi, ce faci, de fapt.

— Am vorbit cu președintele Chinei. Este îngrijorat, dar spune că nu există niciun motiv să credem că urmează o destabilizare regională.

— Ce acțiuni întreprinde?

— Trimite ajutor în Coreea de Nord – mâncare și combustibil – pentru că el crede că adevărata problemă este criza economică.

— În regulă, e practic, deși nu e nimic spectaculos în asta.

— Cel puțin nu va produce niciun rău.

— Ce altceva mai faci?

— Nu cred că asta va avea consecințe imediate asupra Statelor Unite, dar, ca o măsură de prevedere, am ridicat nivelul de alertă la DEFCON 4.

— Totul e foarte discret.

— Așa doresc să fie.

— Când ți-ar plăcea să discuți cu presa?

Ea își privi ceasul.

— Ora zece e prea devreme? Vreau să ies în întâmpinarea problemei.

— Atunci, zece să fie.

— Bine.

— Mulțumesc, doamnă președinte.

•••

Lui Pauline îi plăceau conferinţele de presă. În general, corespondenţii de la Casa Albă erau inteligenţi, bărbaţi şi femei care înţelegeau că politica era rareori simplă. Ei îi adresau întrebări provocatoare, iar ea încerca să le dea răspunsuri sincere. Se bucura de întreruperi şi dezbateri atunci când se refereau la subiect, şi nu făcea doar act de prezenţă.

Văzuse fotografii istorice de la conferinţe de presă din trecut, la care corespondenţii erau toţi bărbaţi îmbrăcaţi în costume, purtând cămăşi albe şi cravate. Acum, grupul includea şi femei, iar codul vestimentar era mult mai relaxat; cei din echipele de televiziune veneau în hanorace şi în pantaloni de trening.

Pauline fusese emoţionată la prima ei conferinţă de presă, din urmă cu vreo douăzeci de ani. Fusese consilier municipal în Chicago. Fiind un oraş democrat, consilierii republicani erau aproape necunoscuţi, aşa că ea candidase ca independent. Datorită istoricului ei de campioană de gimnastică, devenise o susţinătoare a câtorva centre atletice mai bune şi prima ei conferinţă de presă se referise la acestea. Emoţiile ei nu duraseră mult. Imediat ce intrase în discuţii cu ziariştii, se relaxase şi, în scurt timp, îi făcuse să râdă. După aceea nu mai avusese emoţii niciodată.

Evenimentul din ziua aceea mergea conform planului. Sandip le spusese corespondenţilor că Pauline nu avea să le răspundă la întrebări despre fiica ei şi că, dacă vreunul dintre ei punea o asemenea întrebare, conferinţa de presă avea să se încheie imediat. Pauline aproape că se aştepta ca cineva să încalce regula, dar nu se întâmplă asta.

Le relată despre discuţia ei cu Chen, le spuse despre DEFCON 4 şi încheie rostind câteva cuvinte pe care ar fi vrut ca ei să le reţină:

— America este pregătită pentru orice.

Răspunse întrebărilor corespondenţilor seniori şi apoi, cu doar unul sau două minute înainte de final, îi dădu cuvântul lui Ricardo Alvarez, de la ostilul *New York Mail.*

Acesta spuse:

— Ceva mai devreme, în cursul zilei, James Moore a fost întrebat despre criza din Coreea de Nord şi a declarat că, în astfel de împrejurări, America are nevoie să fie condusă de un bărbat. Ce spuneţi despre asta, doamnă preşedinte?

Din cameră se auziră chicoteli, deşi Pauline observă că femeile nu râdeau.

Întrebarea nu o surprindea: Sandip îi spusese deja despre observaţia

misoginã a lui Moore. Ea comentase cã era o gafã care avea sã-l priveze pe Moore de sprijinul multor femei, iar Sandip rãspunsese:

— Mama mea crede cã are dreptate. Nu toate femeile sunt feministe.

În orice caz, Pauline nu dorea sã intre într-o dispută cu corpul de presă pe tema femeilor aflate în rol de conducător. Asta i-ar fi permis lui Moore să definească termenii disputei. Trebuia să readucă situația pe teritoriul ei.

Se gândi preț de un lung moment. Apoi îi veni o idee, dar i se păru puțin cam neconvenţională. În cele din urmă însă, decise să mizeze pe ea. Se aplecă în față și li se adresă celor prezenți pe un ton mult mai neoficial.

— Oameni buni, ați observat că James Moore nu face niciodată asta? Cu o mișcare largă a mâinii, îi arătă pe corespondenții adunați în sală. Am aici canale de televiziune prin cablu şi rețele de televiziune, gazete și tabloide toxice, presă liberală și presă conservatoare. Făcu o pauză și arătă spre cel care îi adresase întrebarea. Chiar în clipa asta, răspund unei întrebări a lui Ricky, al cărui ziar nu spune niciodată vreo vorbă bună despre mine. Ce diferență față de domnul Moore! Știți când a acordat ultima dată un interviu serios pentru o rețea de televiziune? Răspunsul este niciodată. Nu a facilitat niciodată publicarea unui portret al său în *Wall Street Journal,* în *New York Times* sau în oricare dintre ziarele importante, din câte știu eu. El primește întrebări doar de la prieteni și susținători. Întrebați-vă de ce se întâmplă asta.

Făcu din nou o pauză și se gândi la o butadă cu care să încheie. Își dorea să fie agresivă? Da, se hotărî ea. Își reluă discursul înainte să fie întreruptă.

— Vă spun ce cred eu. James Moore este speriat. Este înspăimântat că nu va fi în stare să își apere principiile politice în fața unui interogator serios. Și asta mă aduce înapoi la întrebarea ta, Ricky. „Aici urmează butada”, se gândi ea. Când toată miza este în joc, tu ai vrea ca America să fie condusă de Jim cel Timid? Făcu o pauză scurtă, apoi încheie: Mulţumesc tuturor.

Și părăsi încăperea.

•••

Duminică seara, Pauline luă cina cu Gerry și cu Pippa la reședința familiei, privind afară spre luminile stradale din Washington, în timp ce oamenii din Beijing și Pyongyang se trezeau într-o întunecată dimineață de luni.

Bucătarul gătise friptură de vită cu curry, mâncarea preferată a Pippei. Pauline mâncă orezul și salata. Nu o încântau nici mâncarea, nici băutura. Indiferent ce i se punea în față, mânca doar foarte puțin.

Apoi o întrebă pe Pippa:

— Cum te mai înțelegi acum cu doamna Judd?

— Bătrâna Judders nu-mi mai stă în cârcă, slavă Domnului! spuse ea.

Dacă Pippa nu mai atrăgea atenţia directorului şcolii, însemna că avea un comportament mai bun. La fel se întâmpla şi acasă: nu mai existaseră ciocniri. Pauline credea că îmbunătăţirea s-ar fi putut datora ameninţării cu şcoala de acasă. Indiferent cât de mult se răzvrătea Pippa, şcoala era centrul vieţii ei sociale. Menţionarea de către Pauline a unui profesor particular fusese ca o trezire la realitate.

Gerry spuse iritat:

— Amelia Judd nu este bătrână şi nici nu tremură[7]! Are patruzeci de ani şi este o femeie foarte competentă şi capabilă.

Pauline îl privi uşor surprinsă. El nu o mustra prea des pe Pippa, iar acesta era un subiect foarte ciudat. Îi trecu prin minte că Gerry ar fi putut să facă o mică pasiune pentru „Amelia”. Poate că nu era deloc surprinzător. Şeful profesorilor era o femeie puternică, într-o poziţie de autoritate, la fel ca Pauline, dar cu zece ani mai tânără. O ediţie mai recentă a aceleiaşi cărţi, se gândi Pauline cu cinism.

Pippa îi răspunse tatălui ei:

— Nu ţi-ar plăcea prea mult de Judders dacă ai fi tu cel pe care încerca să-l intimideze.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Sandip. Era ceva neobişnuit ca membrii personalului să deranjeze cinele de la reşedinţă ale familiei; de fapt, era interzis, cu excepţia situaţiilor de urgenţă.

— Ce se întâmplă? întrebă Pauline.

— Îmi pare foarte rău pentru întrerupere, doamnă preşedinte, dar s-au întâmplat două lucruri în ultimele câteva minute. CBS a anunţat un lung interviu cu James Moore, pe la şapte treizeci.

Pauline îşi privi ceasul. Era abia trecut de ora şapte.

— El n-a mai acordat niciodată un interviu unei reţele de televiziune, zise Sandip.

— După cum am subliniat azi-dimineaţă, spuse Pauline.

— CBS are exclusivitate şi din cauza asta se grăbesc aşa.

— Crezi că s-a simţit înţepat pentru că l-am numit Jim cel Timid?

— Sunt convins de asta. O mulţime de reporteri au folosit cuvintele acestea în reportajele lor despre conferinţa de presă. A fost foarte inteligent să spui asta. Dar l-a obligat pe Moore să încerce să arate că greşeşti şi să-şi pună gâtul la bătaie.

— Bine.

— Probabil că se va face de râs la CBS. Tot ce trebuie să facă cei de acolo este să-l pună față în față cu un reporter cu creier.

Pauline nu era convinsă.

— S-ar putea ca el să ne surprindă. E alunecos. Să-l ţintuieşti la pământ e ca şi cum ai încerca să apuci un peşte viu cu o singură mână.

Sandip încuviinţă din cap.

— În politică, singurul lucru sigur este faptul că nimic nu e sigur.

Asta o făcu pe Pippa să râdă.

— O să urmăresc interviul şi pe urmă o să vin în aripa de vest, îi spuse Pauline lui Sandip. Care este al doilea lucru?

— Presa din Asia de Est s-a trezit, iar televiziunea din Coreea de Nord declară că rebelii deţin acum controlul ambelor baze nucleare şi al altor două baze obişnuite de rachete, plus un număr necunoscut de baze militare normale.

Pauline era tulburată.

— Acesta nu mai este doar un incident, spuse ea. Este o adevărată rebeliune.

— Vrei să declari ceva despre asta?

Ea se gândi.

— Nu prea cred, zise apoi. Am ridicat nivelul de alertă şi am spus publicului american că suntem pregătiţi pentru orice. Deocamdată, nu văd niciun motiv ca să mai adaug ceva la acel mesaj.

— De acord, dar poate că ar trebui să vorbim din nou după ce vedem interviul lui Moore.

— Desigur.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte, zise Sandip, apoi plecă.

Gerry şi Pippa păreau amândoi îngânduraţi: deşi auzeau deseori ştiri politice fierbinţi, aceasta era mai dramatică decât de obicei. Familia îşi termină cina în tăcere.

Înainte de ora şapte treizeci, Pauline se duse în fostul salon de frumuseţe şi porni televizorul de acolo. Pippa o urmă, dar Gerry spuse:

— Nu suport să-mi pierd o jumătate de oră în compania prostului aceluia de Moore, apoi dispăru.

Pauline şi Pippa se aşezară pe canapea. Înainte de începerea interviului, Pauline o întrebă pe Pippa:

— Cum arată doamna Judd?

— Mică şi blondă, cu sâni mari.

„Gata cu descrierea nediscriminatorie a genurilor”, se gândi Pauline.

Interviul se desfășură într-un studio, pe un platou care fusese aranjat astfel încât să arate ca un salon anonim, cu lămpi, măsuțe și flori într-o vază. Moore nu părea prea relaxat.

Îi fu prezentat unei jurnaliste de televiziune cu experiență, Amanda Gosling, o femeie elegantă și foarte îngrijită, așa cum erau toți. Avea părul blond, coafat cu atenție, și o rochie gri-albastră, care îi arăta gambele perfecte – dar era deșteaptă și dură: nu avea să-i facă viața ușoară lui Moore.

Moore își moderase înfățișarea. Jacheta lui încă avea cusături în stil western, dar purta o cămașă largă și albă și o cravată obișnuită.

Gosling începu cu simpatie. Îl întrebă despre cariera lui de vedetă de baseball, apoi de comentator și, în sfârșit, de realizator de emisiune radio. Pippa devenea nerăbdătoare.

— Cui îi pasă de rahaturile astea? spuse ea.

— Îl înmoaie, zise Pauline. Ai răbdare!

Gosling ajunse repede la subiectul avorturilor.

— Unii critici spun că politica dumitale referitoare la avorturi prevede ca femeile să fie obligate să aibă copii pe care nu îi doresc. Crezi că este corect?

— Nimeni nu obligă o femeie să rămână gravidă, spuse el.

Pippa comentă:

— Ce? Ce?

Era un răspuns nepotrivit, dar Gosling nu spuse asta.

— Aș vrea să mă asigur că părerile dumitale sunt perfect clare pentru cei care ne privesc, spuse ea pe un ton dulce.

— Bună idee, atunci toată lumea va vedea ce ratat este! comentă Pippa.

Gosling continuă:

— După părerea dumitale, când un soț îi cere soției intimitate fizică, ea are dreptul să spună nu?

— Un bărbat are nevoi, spuse Moore, cu o voce care sugera o înțelepciune profundă. Iar căsătoria este calea Domnului pentru satisfacerea acestor nevoi.

Gosling lăsă să i se vadă disprețul.

— Deci, când soția rămâne însărcinată, este vina lui Dumnezeu sau a bărbatului ei?

— Este, cu siguranță, voința lui Dumnezeu, doamnă, nu crezi?

Gosling evită să discute voința Domnului.

— Chiar și așa, spuse ea disprețuitor, dumneata pari să consideri că femeile nu au niciun cuvânt în această chestiune.

— Eu cred că soții și soțiile ar trebui să discute astfel de lucruri cu dragoste și grijă.

Gosling nu avea să se lase convinsă atât de ușor.

— Dar, până la urmă, bărbatul este stăpânul, din câte spui.

— Ei bine, cred că așa este în Biblie, nu-i așa? Îți citești Biblia, domnișoară Gosling? Eu sigur o fac.

— Din ce secol vine ăsta? zise Pippa.

— El spune ceea ce cred mulți americani, răspunse Pauline. Dacă n-ar face asta, n-ar ajunge la televizor.

Gosling îl conduse pe Moore într-un tur al problemelor fierbinți, de la emigrație până la căsătoriile homosexuale. De fiecare dată, fără să pară că i se opune, ea săpa dincolo de declarațiile lui emfatice și îl determina să exprime părerile extreme către care era condus. Milioane de telespectatori se zvârcoleau pe canapele lor, cu stânjeneală și dezgust. Dar, din nefericire, alte milioane aclamau.

Gosling lăsă politica externă pentru final.

— Recent ai pledat pentru scufundarea unor nave chinezești în Marea Chinei de Sud, spuse ea. Cum îți imaginezi că ar reacționa guvernul chinez la așa ceva? Ce acțiuni va întreprinde ca represalii?

— Niciuna, spuse Moore cu îndrăzneală. Ultimul lucru pe care-l doresc chinezii este războiul cu Statele Unite.

— Dar cum ar putea ei să ignore scufundarea intenționată a navelor lor?

— Ce altceva ar putea să facă? Dacă ne atacă, China va fi transformată într-un deșert nuclear în câteva ore.

— Și, în timpul acestor ore, ce distrugeri am suferi noi?

— Niciuna, pentru că nu se va întâmpla. Cu siguranță nu ne-ar ataca în timp ce eu aș fi președinte, pentru că vor ști cu o certitudine dată naibii că eu i-aș șterge de pe fața pământului.

— Ăsta este raționamentul dumitale, nu-i așa?

— Cu siguranță.

— Și ești dispus să riști viețile a milioane de americani bazându-te pe acest raționament.

— Asta este ceea ce face un președinte.

Era aproape incredibil – până când Pauline își aminti vorbele unui președinte anterior: „Dacă avem arme nucleare, de ce nu le putem folosi?”

Gosling continuă:

— Și acum, ultima noastră întrebare: spune-ne ce ai face astăzi în legătură

cu rebelii antiguvernamentali din Coreea, care au arme nucleare.

— Văd că președintele Chinei le trimite nord-coreenilor carne de porc și orez. Președintele Green pare să creadă că asta va rezolva problema. Eu sunt sceptic.

— Președintele a ridicat nivelul de alertă astăzi.

— Doar până la patru. Nu e suficient.

— Deci dumneata ce ai face?

— Aș întreprinde o acțiune simplă și decisivă. O singură bombă nucleară ar distruge întreaga bază nord-coreeană și armele de acolo. Iar lumea ar aplauda Statele Unite pentru că au scăpat lumea de o amenințare.

— Și ce crezi că ar face guvernul din Coreea de Nord ca răspuns?

— Mi-ar mulțumi.

— Să presupunem că ei ar interpreta bombardamentul ca pe un atac la adresa teritoriului lor suveran.

— Ce pot să facă? Le-am terminat deja armele nucleare.

— Ar putea să aibă alte arme nucleare și lansatoare subterane, în locuri ascunse, despre care noi nu știm.

— Ei știu că, dacă le lansează împotriva noastră, țara lor va fi un deșert radioactiv pentru următoarea sută de ani. Nu vor risca asta.

— Ești destul de sigur de acest lucru.

— Sunt sigur.

— Putem să rezumăm abordarea dumitale pentru politica externă spunând că America e capabilă să obțină întotdeauna ceea ce dorește, pur și simplu amenințând cu un război nuclear?

— Nu pentru asta sunt armele nucleare?

— James Moore, care speră să devină candidat în alegerile primare republicane și în alegerile prezidențiale de anul viitor. Mulțumim pentru că ai fost împreună cu noi în seara asta!

Pauline închise televizorul: se descurcase mai bine decât se așteptase ea. Nu păruse slab sau nesigur, în ciuda aberațiilor pe care le debita.

— Am de făcut teme, spuse Pippa, apoi plecă.

Pauline se întoarse în aripa de vest.

— Spune-i lui Sandip să treacă pe aici, te rog, îi zise ea lui Lizzie. Voi fi în camera de studiu.

— Da, doamnă.

Mută pe CNN, pentru a urmări o dezbatere despre reprezentația lui Moore. Analiștii vorbeau cu dispreț, ceea ce se justifica, dar Pauline simțea că ar fi

trebuit să acorde mai multă atenţie punctelor lui tari.

Opri sonorul când sosi Sandip.

— Ce crezi? îl întrebă ea.

— Tipul e nebun, răspunse Sandip. Unii dintre alegători vor vedea asta. Alţii nu.

— De acord.

— Deci nu acţionăm în niciun fel?

— Nu în seara asta, zâmbi Pauline. Du-te acasă şi dormi bine!

— Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Pauline obişnuia să petreacă aceste ore liniştite citind acele informări restante care cereau să se concentreze fără întreruperi cel puţin câteva minute. Imediat după ora unsprezece, apăru Gus, îmbrăcat în puloverul albastru de caşmir care-i plăcea ei.

— Japonezii sunt înnebuniţi în legătură cu Sangnam-ni, spuse el.

— Nu mă miră, zise Pauline. Sunt în imediata vecinătate.

— Trei ore cu feribotul de la Fukuoka la Busan. Ceva mai mult până în Coreea de Nord, dar tot foarte aproape sunt, în raza de bombardament.

Pauline se ridică de la birou şi se aşeză pe unul dintre cele două fotolii, în camera mică, genunchii lor erau foarte apropiaţi.

— Japonia şi Coreea au un trecut dificil, spuse Pauline.

— În Japonia există multă ură faţă de coreeni. Mediile sociale sunt pline de atacuri rasiste.

— Deci, la fel ca în America.

— Altă schemă de culori, acelaşi abuz, spuse Gus.

Pauline simţi că începea să se relaxeze. Îi plăceau discuţiile ei întâmplătoare cu Gus, noaptea târziu. Treceau împreună prin diverse subiecte şi, cum nu era nimic de făcut în legătură cu ele până dimineaţă, nu simţeau presiunea de a acţiona.

— Toarnă-ţi o băutură, îi spuse ea. Ştii unde e pileala.

— Mulţumesc, zise el, apoi se duse la un bufet şi scoase o sticlă şi un pahar. Ăsta este un bourbon foarte bun.

— Habar n-am! Nici măcar nu ştiu cum să le aleg.

— Îl aleg eu, spuse el cu un zâmbet.

Timp de o clipă, cu totul necaracteristic, el arătă ca un şcolar neastâmpărat. Se aşeză din nou şi îşi turnă un deget de băutură în pahar.

— Ce face guvernul japonez? întrebă ea.

— Prim-ministrul a convocat o întrunire a consiliului de securitate

națională, care va ordona, cu siguranță, armatei un anumit nivel de alertă. Este ușor de imaginat cum ar putea să ajungă Japonia și China la conflict din această cauză, iar comentatorii japonezi se îngrijorează deja din cauza posibilității unui război.

— China este mult mai puternică.

— Nu chiar atât de puternică pe cât ai crede. Japonia are al cincilea cel mai mare buget de apărare din lume.

— Oricum, ei nu au arme nucleare.

— Dar noi avem – și mai avem și un tratat militar cu japonezii care ne obligă să le venim în ajutor dacă sunt atacați. Ca să susținem această promisiune, avem acolo cincizeci de mii de soldați, plus flota a șaptea, plus al treilea corp expediționar de infanterie marină și 130 de avioane de vânătoare ale USAF.

— Și aici, acasă, avem vreo patru mii de focoase nucleare.

— Jumătate gata de acțiune și jumătate în depozite de rezervă.

— Și am garantat să apărăm Japonia.

— Da.

Aceste lucruri nu erau noi pentru Pauline, dar nu văzuse niciodată implicațiile atât de clar.

— Gus, spuse ea. Suntem angajați ca dracu'.

— N-aș fi putut să o spun mai bine. Și mai e încă ceva. Ai auzit despre ceea ce nord-coreeni numesc Reședința nr. 55?

— Da, este locuința oficială a Comandantului Suprem, dintr-o suburbie a orașului Pyongyang.

— De fapt, este un complex care acoperă treisprezece kilometri pătrați. Are o mulțime de facilități de distracție de ultimă oră, inclusiv o piscină cu tobogan cu apă, spa, un poligon de tragere și o pistă pentru curse de cai.

— Comuniștii ăștia nu se zgârcesc, nu-i așa? Eu de ce nu am o pistă pentru curse de cai?

— Doamnă președinte, nu-ți folosesc facilitățile pentru distracție, pentru că nu ai parte de distracție.

— Ar fi trebuit să fiu dictator.

— Nu comentez.

Pauline chicoti. Știa că ei glumeau despre ea numind-o tiran.

Gus spuse:

— Serviciul național de informații din Coreea de Sud spune că regimul de la Pyongyang a respins un atac asupra Reședinței nr. 55. Este un fort cu un

buncăr antinuclear subteran și, probabil, locul cel mai bine apărat din Coreea de Nord. Faptul că acești rebeli au încercat măcar să-l ocupe sugerează că sunt mult mai puternici decât și-a imaginat oricare dintre noi până acum.

— Ar putea să câștige?

— Pare posibil.

— O lovitură militară?

— Exact.

— Ar fi bine să aflăm mai multe despre acești oameni. Cine sunt și ce doresc? Aș putea să tratez cu ei, ca guvern, peste câteva zile.

— Le-am pus aceste întrebări celor de la CIA. Vor lucra toată noaptea la o informare pe care ai putea să o primești de dimineață.

— Mulțumesc. Tu știi de ce am nevoie înaintea mea.

El își coborî ochii și ea înțelese că observația ei ar fi putut să fie interpretată ca un flirt. Se simți jenată.

El luă o sorbitură din băutură, iar Pauline spuse:

— Gus, ce se întâmplă dacă o dăm în bară cu asta?

— Război nuclear, spuse el.

— Fă-mi pe plac… Spune-mi despre asta.

— Ei bine, ambele părți se vor apăra cu atacuri cibernetice și cu sisteme antirachetă, dar toate dovezile sugerează că aceste metode vor avea, în cel mai bun caz, un succes parțial. Prin urmare, unele bombe nucleare își vor atinge țintele în ambele țări aflate în război.

— Ce ținte?

— Părțile vor încerca să distrugă instalațiile de lansare a rachetelor ale inamicului și, de asemenea, orașele importante. China, cel puțin, ar bombarda New York, Chicago, Houston, Los Angeles, San Francisco și orașul în care ne aflăm noi, Washington, D.C.

În timp ce el numea orașele, Pauline le revedea pe toate în minte: podul Golden Gate din San Francisco, Astrodomul Houston, Fifth Avenue din Manhattan, Rodeo Drive din L.A., casa părinților ei din Chicago și monumentul lui Washington din fața ferestrei ei.

— Mai probabil, spuse Gus, vor ținti zece până la douăzeci de orașe importante.

— Amintește-mi ce înseamnă o astfel de explozie.

— În prima milionime de secundă, se formează o bilă de foc de două sute de metri diametru. Toată lumea din interiorul ei moare instant.

— Poate că aceștia sunt cei norocoși.

— Unda de șoc dărâmă clădirile pe un kilometru și jumătate în jur. Aproape toată lumea din zona aceea moare din cauza impactului sau a resturile care cad. Căldura aprinde tot ceea ce poate să ardă, inclusiv persoanele, pe o rază de trei până la opt kilometri. Mașinile se accidentează, trenurile deraiază. Suflul și căldura se duc și în sus, așa că avioanele cad din cer.

— Cât de multe victime?

— În New York, în jur de un sfert de milion de oameni vor muri, mai mult sau mai puțin, instantaneu. Încă jumătate de milion vor fi răniți. Alții vor mai muri din cauza bolii provocate de radiație, în următoarele câteva ore și zile.

— Iisuse!

— Iar asta ar fi în cazul unei singure bombe. Ei vor trimite însă mai mult de o singură rachetă spre fiecare oraș, pentru a preîntâmpina eventuale defecțiuni. China are acum focoase multiple, așa că o singură rachetă ar putea să ducă până la cinci bombe diferite, fiecare îndreptată spre o altă țintă. Nimeni nu știe ce efect ar avea zece, douăzeci, cincizeci de explozii nucleare într-un oraș, pentru că așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Este de neimaginat.

— Și asta este doar pe termen scurt. Cu fiecare oraș important din Statele Unite și din China în flăcări, imaginează-ți câtă cenușă va fi eliberată în atmosferă. Suficientă, consideră unii oameni de știință, ca să slăbească lumina soarelui și să ducă la scăderea temperaturilor la suprafața solului – ceea ce duce la recolte proaste, la penurie de alimente și la foamete în numeroase țări. Este ceea ce se numește „iarna nucleară”.

Pauline se simțea de parcă ar fi înghițit ceva rece și greu.

— Îmi pare rău că sunt atât de sumbru, spuse Gus.

— Eu sunt cea care a întrebat.

Se aplecă în față și întinse ambele mâini, iar Gus le prinse într-ale lui.

După un lung moment, ea spuse:

— Așa ceva nu trebuie să se întâmple niciodată.

El îi strânse mâinile cu blândețe.

— Te rog, Doamne!

— Și știi care sunt persoanele responsabile pentru prevenirea acestei situații: tu și cu mine.

— Mda, spuse Gus. Mai ales tu.

CAPITOLUL 21

Tamara se gândea că era posibil să-l fi pierdut pe Abdul.

Trecuseră opt zile de când sunase ultima oară şi le spusese că autobuzul era pe punctul să traverseze frontiera în Libia. Era posibil să fi fost arestat de libieni, deşi partea aceea de lume era atât de lipsită de lege, încât părea puţin probabil. Sau poate fusese răpit sau asasinat de triburile care nu aveau nimic de-a face cu vreun guvern. O cerere de răscumpărare putea fi deja pe drum.

Abdul dispăruse şi era posibil să nu mai fie văzut niciodată.

Tab convocă o şedinţă ca să discute despre ce era de făcut. Astfel de întruniri erau găzduite alternativ de americani şi de francezi, iar aceasta se ţinea la ambasada Franţei. Întrucât discuţiile urmau să aibă loc în limba franceză, Dexter nu participa.

Întâlnirea era prezidată de şeful lui Tab, Marcel Lavenu, un bărbat masiv, al cărui cap chel se ridica deasupra umerilor ca un dom pe o biserică.

— M-am întâlnit cu ambasadorul chinez seara trecută, spuse el pe un ton neoficial, în timp ce echipa îşi ocupa locurile. Este înnebunit ca dracu' din cauza rebeliunii din Coreea de Nord. Dar pe chinezi nu îi deranjează să-i înarmeze pe rebelii din Africa de Nord. Imaginaţi-vă reacţia lor dacă baza militară nucleară de la Sangnam-ni ar fi fost ocupată de oameni cu Bugles!

Tamara nu înţelese referinţa şi Tab îi explică:

— Bugle este porecla puştii automate compacte, fabricată de firma franceză FAMAS.

Tab deschise o hartă mare pe masa de conferinţe. Purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, şi braţele lui arămii erau uşor acoperite de păr. Aplecat peste hartă cu un creion în mână şi cu buclele de pe frunte căzându-i peste ochi, arăta irezistibil de atrăgător şi Tamara ar fi vrut să se culce cu el atunci şi acolo.

El nu părea să fie conştient de efectul pe care-l avea. Odată, ea îl acuzase râzând că se îmbrăca special ca să facă pulsul femeilor să o ia razna, dar el afişase un zâmbet vag, care demonstra că nu înţelegea cu adevărat despre ce vorbea ea. Ceea ce-l făcea şi mai atrăgător.

— Asta este Faya, începu el, arătând cu creionul un punct de pe hartă. La o mie de kilometri distanţă de aici, pe drum. De acolo a sunat Abdul cu opt zile în urmă, când ne-a trimis o grămadă de date preţioase. De atunci presupunem că a fost în afara ariei de acoperire a telefonului.

Monsieur Lavenu era un bărbat deștept, chiar dacă puțin prea pompos. Spuse:

— Ce se întâmplă cu semnalele radio din transport? Putem să le mai prindem?

— Nu de aici, răspunse Tab. Raza acestuia este doar de vreo sută cincizeci de kilometri.

— Desigur. Continuă.

— Armata propune să nu acționăm încă împotriva teroriștilor pe care i-a identificat Abdul, de teamă să nu-i alertăm pe ceilalți, posibil mai importanți, aflați mai departe pe drum. Dar vom lovi în curând.

Lavenu vorbi din nou.

— Și cum era moralul lui Monsieur Abdul cu opt zile în urmă?

— A vorbit cu colega noastră americană, zise Tab și o arătă pe Tamara.

Lavenu privi spre ea, așteptând o lămurire.

— Era bine dispus, spuse ea. Frustrat din cauza defecțiunilor și întârzierilor, desigur, dar aflase foarte multe despre ISGS. Știe că se află într-un pericol îngrozitor, dar este curajos și dur.

— Nu există îndoieli în legătură cu curajul lui.

Tab preluă povestea.

— Noi presupunem că autobuzul a plecat spre nord-vest, de la Faya la Zouarké, apoi spre nord, cu munții în dreapta și granița Nigerului în stânga. Acolo nu există drumuri pavate. Undeva la nord de Wour, autobuzul trebuie să fi traversat frontiera – cel puțin așa presupunem. Abdul se află acum undeva în Libia, deși nu avem nicio posibilitate de a verifica asta.

— Treaba asta nu prea este satisfăcătoare, spuse Lavenu. Desigur, trebuie să acceptăm că am putea să pierdem urma unui agent sub acoperire, dar facem tot ce putem ca să-l găsim?

Tab răspunse politicos:

— Nu știu ce altceva aș putea să fac, domnule.

— Putem presupune că semnalul radio al transportului ar putea să fie prins de un elicopter care zboară pe deasupra, urmând ruta cea mai probabilă a autobuzului?

— Posibil, spuse Tab. Trebuie acoperită o suprafață uriașă, dar ar merita să încercăm. Putem presupune că autobuzul a optat pentru cel mai scurt drum spre o șosea pavată, care se află, mai mult sau mai puțin, spre nord. Problema este că elicopterul va fi văzut și auzit de oamenii din autobuz, iar traficanții vor înțelege că sunt supravegheați și vor întreprinde un fel de acțiune de

scăpare.

— Ce ziceți de o dronă?

Tab încuviință din cap.

— O dronă este mai silențioasă decât un elicopter și poate zbura mult mai sus. Cu mult mai indicată pentru supravegherea clandestină.

— Atunci, o să solicit forțelor aeriene franceze să trimită una dintre dronele noastre, să încerce să prindă semnalul radio din transport.

— Ar fi minunat! zise Tamara.

Ea s-ar fi simțit mult mai ușurată dacă ar fi observat autobuzul lui Abdul.

Întâlnirea se încheie la scurtă vreme după aceea, iar Tab o conduse pe Tamara afară, la mașina ei. Ambasada franceză se afla într-o clădire modernă, lungă și joasă, care strălucea albă în lumina puternică a soarelui.

— Îți amintești că tatăl meu sosește astăzi? o întrebă Tab.

Deși zâmbea, părea nervos – ceea ce era neobișnuit pentru el.

— Desigur, spuse Tamara. Abia aștept să-l cunosc.

— O mică schimbare de planuri.

Ea simți că asta era cauza nervozității lui.

— Mama mea va veni împreună cu el, spuse el.

— O, Dumnezeule, vine să mă cerceteze, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. El văzu expresia sceptică a Tamarei și adăugă: Ei bine, da.

— Știam eu.

— E chiar atât de rău? Le-am povestit despre tine și, normal, este curioasă.

— Ea te-a mai vizitat până acum?

— Nu.

Tab chiar spusese că mama lui venea în Ciad pentru prima dată în viața ei? Probabil că el le spusese părinților lui că era posibil ca Tamara să facă parte din viața lui pe termen lung – și din a lor. Ar fi trebuit să fie încântată, nicidecum îngrijorată.

— Este ironic, spuse Tab. Aici, în țara asta lipsită de lege, înfrunți pericole în fiecare zi fără să clipești, dar ești speriată de mama mea.

— E adevărat, râse ea.

Chiar și așa însă, tot era îngrijorată. Îi reveni în minte fotografia din apartamentul lui Tab. Mama lui era blondă și bine îmbrăcată, dar era tot ce-și putea aminti. Spuse:

— Nu mi-ai zis niciodată numele lor. Aș putea foarte bine să le spun „tata” și „mama”.

— Nu încă, în orice caz. El este Malik. Ea este Marie-Anatole, dar i se spune întotdeauna Anne, ceea ce e simplu în orice limbă.

Tamara observă cuvintele „nu încă”, dar nu comentă.

— Când sosesc? întrebă ea.

— Zborul aterizează pe la miezul zilei. Am putea să luăm cina împreună în seara asta.

Tamara scutură din cap. Oamenii erau adesea irascibili după o călătorie cu avionul. Prefera ca ei să se odihnească înainte să-i întâlnească.

— Ar trebui să-ți petreci prima seară singur cu ei, spuse ea. Întrucât nu dorea să sugereze că ei ar fi putut să fie nervoși, adăugă: Vei avea nevoie să te pui la curent cu noutățile din familie.

— Poate…

— De ce nu ne întâlnim cu ei mâine, la prânz?

— Ai dreptate, e o idee mai bună. Dar încă nu dorim să fim văzuți toți patru în public, nu-i așa? Încă nu sunt pregătit să-mi înfrunt superiorii cu vestea că m-am îndrăgostit de un spion yankeu.

— Nu m-am gândit la asta. Și nu pot să-i invit în micul meu apartament. Ce vom face?

— Va trebui să închiriem una dintre micile încăperi private, pentru cină, de la Lamy. Sau am putea să luăm prânzul în apartamentul lor. Papa își ia întotdeauna o cameră single, atunci când e pe cont propriu, dar mama probabil că a rezervat apartamentul prezidențial.

Nicio problemă, se gândi Tamara, din nou uimită. Încă nu se obișnuise cu prosperitatea familiei lui Tab.

Tab adăugă:

— La prima noastră întâlnire, purtai o rochie cu dungi, bleumarin cu alb, o jachetă scurtă și albastră și pantofi albaștri, din piele.

— Oh, chiar ai observat.

— Arătai minunat.

— Mă făcea să arăt sfioasă, dar tu ai văzut dincolo de deghizarea asta destul de repede.

— Ar fi o ținută foarte potrivită de îmbrăcat marți.

Ea fu surprinsă. El nu-i spusese niciodată ce să poarte; nu era stilul lui să controleze lucrurile. Presupunea că era doar din cauza emoției, dar, chiar și așa, era iritată că el își făcea griji pentru impresia pe care avea să le-o facă părinților lui.

— Ai încredere, Tabdar, îi spuse. Ea îi folosea numele întreg doar atunci

când îl tachina. Probabil că nu te voi face de râs. Zilele astea nu prea mă mai îmbăt și nici nu-i ciupesc de fund pe chelneri.

— Îmi pare rău, spuse el râzând. Papa este relaxat, dar mama poate să fie critică.

— Te înțeleg. Așteaptă să o cunoști pe mama mea, profesoara. Dacă o enervezi, s-ar putea să te trimită la colț.

— Mulțumesc pentru că ești atât de înțelegătoare.

Ea îl ciupi de obraz și urcă în mașina care aștepta.

Nu putea să nu se gândească la acel „nu încă” al lui Tab. El presupunea că avea să vină o vreme când urma să le spună părinților lui „mamă” și „tată”, ceea ce însemna că aveau să fie căsătoriți. Ea știa deja că dorea să-și petreacă viața alături de el, dar nunta nu se afla pe lista ei de priorități. Se măritase deja de două ori, de fiecare dată cu rezultate nesatisfăcătoare. Nu era grăbită să o facă din nou.

După cinci minute, se afla înapoi pe terenul înverzit al ambasadei Statelor Unite. Ajunsă la biroul ei, scrise o notă despre întâlnire pentru Dexter, apoi se duse la cantină și își luă o salată Cobb și un suc dietetic pentru prânz.

Susan Marcus i se alătură, așezându-și tava pe masă și scoțându-și șapca de la uniformă; își scutură apoi părul blond și se așeză, dar nu începu să-și mănânce friptura.

— Informațiile lui Abdul sunt neprețuite, spuse ea. Sper să primească o medalie.

— Dacă primește, noi nu vom afla niciodată.

Onorurile CIA erau, de obicei, secrete. Mai erau numite medalii-suspensor.

Susan rânji.

— Pentru că nu sunt vizibile și nu sunt necesare pentru femei.

— Totul întruna.

Susan redeveni serioasă.

— Ascultă, există un subiect despre care aș vrea să te întreb.

Tamara înghiți și puse furculița jos.

— Dă-i drumul!

— Știi deja că antrenarea armatei naționale a Ciadului este o parte importantă a misiunii noastre de aici.

— Desigur.

— Probabil că nu știi însă că îi învățăm pe unii dintre oamenii lor cei mai buni cum să folosească drone.

— Nu știam asta.

— Sigur, asta se întâmplă sub strictă supraveghere, iar băieților locali nu li se permite să opereze dronele fără supraveghere americană.

— Înțeleg.

— Uneori, aeronavele sunt distruse la exerciții. Una dintre ele, care avea muniție de război, a explodat când a lovit ținta, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Alta a fost doborâtă – doborârea lor face parte din antrenament. Normal, noi ținem o evidență meticuloasă a lor.

— Desigur.

— Dar una a dispărut.

Tamara era surprinsă.

— Cum se poate întâmpla așa ceva?

— Unele drone se prăbușesc: este o tehnologie nouă. Versiunea oficială este „defecțiune a sistemului de ghidare”.

— Și nu o poți găsi? Cât este de mare?

— Dronele care poartă armament pe distanțe mari nu sunt mici. Aceasta are anvergura unui avion cu reacție privat și are nevoie de o pistă ca să decoleze. Dar deșertul este mare.

— Crezi că e posibil să fi fost furată?

— Drona este operată de obicei de o echipă de trei persoane: pilotul, operatorul senzorilor și coordonatorul pentru informații al misiunii. Oricum, o singură persoană o poate face fără probleme. Dar nu poate întreprinde nimic fără stația de control.

— Asta cât este de mare?

— E o dubă. În spate, pilotul dronei este așezat într-o cabină de pilotaj virtuală, cu ecrane care-i arată vederea din dronă, hărți și instrumente de navigație. Există o accelerație convențională și un joystick. O antenă satelit de pe acoperișul mașinii păstrează comunicarea cu aeronava.

— Deci, hoțul ar trebui să fure și duba.

— Ar putea să cumpere una de pe piața neagră.

— Vrei să întind niște antene?

— Da, te rog!

— Dronele ar putea să fie scoase la vânzare. O alternativă ar fi ca generalul să aibă niște drone sub acoperire, la un aerodrom îndepărtat. Poate că cineva încearcă să cumpere o stație de control de pe piața neagră. Să văd ce pot să aflu.

— Mulțumesc.

— Acum pot să-mi mănânc salata?

— Dă-i drumul.

•••

Marți-dimineață, Tamara avea o întâlnire la cafea cu Karim.

Se îmbrăcă atent, pentru că, de la cafeneaua lui Karim, trebuia să meargă direct la prânzul cu părinții lui Tab. Alese ceva diferit de ținuta pe care i-o sugerase Tab: ar fi făcut-o să se simtă ca o păpușă. Oricum, renunță la orice încăpățânare și nu se îmbrăcă în blugi rupți. Își amintea cum îi spusese Tab că ea avea acea simplitate șic pe care francezii o admirau și, într-adevăr, acesta era stilul ei preferat. Așa că optă pentru ținuta pe care o purtase atunci când el îi spusese acest lucru – o rochie dreaptă, gri, cu o curea roșie.

Ezită în legătură cu bijuteriile. Marie-Anatole Sadoul deținea și conducea compania Travers, care producea, printre altele, zorzoane de cea mai înaltă clasă. Nimic din ceea ce se afla în cutia de bijuterii a Tamarei nu era suficient de scump ca să concureze cu orice ar fi putut să poarte mama lui Tab. În final se decise pentru ceva ce făcuse ea însăși și alese un pandantiv realizat dintr-un vârf străvechi de săgeată tuareg. În unele locuri, Sahara era presărată cu astfel de relicve, așa că, deși nu era prețios, era interesant și diferit. Era cioplit în piatră și modelat cu grijă, având margini zimțate. Tamara făcuse pur și simplu o gaură în baza mai lată și îl atârnase pe o fâșie îngustă de piele, pe care și-o petrecea în jurul gâtului. Piatra era de un cenușiu întunecat și se asorta plăcut cu rochia ei.

Ochii lui Karim se lărgiră apreciativ când o văzu arătând atât de bine, dar nu comentă. Tamara se așeză în fața lui, la ceea ce era, evident, masa proprietarului, și acceptă o ceașcă de cafea amară. Vorbiră despre bătălia din tabăra de refugiați, din urmă cu cincisprezece zile, și Karim spuse:

— Suntem încântați că președintele Green nu a crezut minciunile sudanezilor cum că noi le-am invadat teritoriul.

— Președintele a avut un raport de la un martor ocular.

Karim ridică sprâncenele.

— De la tine?

— M-a sunat personal pentru a-mi mulțumi.

— Bine lucrat! Ai întâlnit-o?

— Am lucrat în campania ei pentru alegerile pentru Congres, în urmă cu câțiva ani.

— Impresionant!

Felicitările lui erau nuanțate și de un alt lucru și ea înțelese că trebuia să

fie precaută. Fiind un personaj important din preajma Generalului, lui Karim nu i-ar fi plăcut ca Tamara să se bucure de şi mai multă importanţă pentru că îl cunoştea pe preşedintele american. Decise să fie puţin mai modestă.

— Ea face mereu asemenea gesturi: sună oameni obişnuiţi – un şofer, un poliţist, un reporter de la un ziar local – şi le mulţumeşte pentru că au făcut o treabă bună.

— Obţine publicitate din asta!

— Exact. Tamara simţi că reuşise să revină la o dimensiune normală şi se pregăti să pună întrebările dificile. Apropo, lipseşte una dintre dronele noastre, ştiai?

Karim ura să accepte că era ignorat în legătură cu un lucru: întotdeauna se prefăcea că ştia deja. Singurele ocazii când pretindea că nu era la curent erau acelea în care dorea să ascundă faptul că ştia cu adevărat un anumit lucru. Aşa că ea socotea că, dacă el răspundea acum „Da, am auzit despre asta”, probabil nu ştia nimic; pe de altă parte, dacă spunea „Habar n-aveam”, însemna că ştia totul despre acest subiect.

El ezită timp de o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Serios? Lipseşte o dronă? Habar n-aveam!

„Deci ştiai, se gândi ea. Bine, bine…” Ca să forţeze o confirmare, adăugă:

— Noi ne gândeam că s-ar putea să o aibă Generalul.

— Cu siguranţă nu! zise Karim încercând să pară indignat. De ce, ce am putea noi să facem cu ea?

— Nu ştiu. Ar putea să considere că ar fi interesant să aibă una, la fel ca… Arătă spre ceasul de scufundări, mare şi complicat, de la încheietura stângă a lui Karim. Ceasul tău.

Dacă era onest, Karim ar fi putut acum să râdă şi să spună: „Da, desigur, e interesant să ai o dronă în buzunar, chiar dacă nu-ţi foloseşte la nimic”.

Dar el nu făcu asta. Solemn, răspunse:

— Generalul nu ar dori niciodată să aibă o armă atât de puternică fără aprobarea aliaţilor noştri americani.

Această minciună moralizatoare îi confirmă Tamarei ceea ce bănuia. Obţinuse informaţia de care avea nevoie, aşa că schimbă subiectul.

— Armatele respectă zona demilitarizată din lungul frontierei cu Sudanul? întrebă ea.

— Până acum, da.

În timp ce discutau despre Sudan, Tamara cântărea întrebarea lui Karim: ce ar putea să facă Generalul cu o dronă americană? Ar fi putut să o păstreze

ca pe un trofeu inutil, la fel cum Karim, care trăia în Ciadul fără ieşire la mare, n-ar fi avut nevoie niciodată de un ceas care era rezistent la apă până la adâncimi de 100 de metri. Dar Generalul era un intrigant alunecos, după cum dovedise cu ambuscada lui, şi ar fi putut, foarte bine, să aibă un scop mult mai sinistru.

Tamara obţinuse toate informaţiile pe care sperase să le obţină în ziua aceea de la Karim. Îşi luă rămas-bun şi se întoarse la maşina ei. Avea să raporteze această discuţie mai târziu. Mai întâi însă, trebuia să fie evaluată de părinţii lui Tab.

Îşi spuse că era inutil să fie prea sensibilă: nu era un examen, ci un prânz social. Chiar şi aşa, se simţea neliniştită.

Ajunse la hotelul Lamy şi mai întâi se duse la baie ca să se împrospăteze. Îşi pieptănă părul şi îşi refăcu machiajul. Pandantivul cu vârf de săgeată arăta bine în oglindă.

Pe telefon avea un mesaj care-i preciza numărul camerei. Când intră în ascensor, Tab urcă imediat în urma ei. Ea îl sărută pe ambii obraji, apoi îi şterse urmele de ruj de pe faţă. Era îmbrăcat formal, într-un costum, având o cravată cu buline şi cu o batistă albă care ieşea puţin din buzunarul de la piept.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse ea în franceză. Mamei tale îi place ca bărbaţii să se îmbrace bine.

El zâmbi.

— Şi bărbaţilor le place. Arăţi perfect.

Ajunseră la uşa camerei, care era deschisă, şi intrară.

Tamara nu mai fusese niciodată într-un apartament prezidenţial. Trecură printr-un hol mic, ajungând într-o cameră mai spaţioasă. O uşă laterală lăsa să se întrevadă o sufragerie în care un chelner aşeza şerveţele pe o masă. În partea cealaltă a camerei se afla o uşă dublă, care, probabil, ducea spre dormitor.

Părinţii lui Tab erau aşezaţi pe o canapea cu tapiţerie roz. Tatăl lui se ridică în picioare când îi văzu intrând, iar mama lui rămase pe canapea. Amândoi purtau ochelari, care nu apăreau în fotografia pe care o văzuse Tamara. Malik avea un chip aspru şi întunecat, dar era bine îmbrăcat, purtând un blazer bleumarin din bumbac, pantaloni crem şi o cravată cu dungi – un francez îmbrăcat în stil englezesc, dar cu mai multă clasă. Anne era o femeie în vârstă frumoasă, palidă şi subţire, îmbrăcată într-o rochie de in de culoare crem, cu un guler mandarin şi cu mâneci largi. Arătau exact ca orice cuplu

înstărit, cu mult bun gust.

Tab făcu prezentările, continuând conversaţia în franceză. Tamara rosti o frază pe care şi-o pregătise dinainte:

— Sunt foarte bucuroasă să-i cunosc pe părinţii acestui bărbat minunat.

În loc de orice răspuns, Anne zâmbi rece. Orice mamă ar fi fost mulţumită să audă o asemenea remarcă la adresa fiului ei, dar ea nu părea impresionată.

Se aşezară toţi. Pe o măsuţă de cafea se aflau o frapieră cu o sticlă de şampanie şi patru pahare. Chelnerul intră şi le turnă în pahare, iar Tamara observă că şampania era veche, marca Travers.

— Întotdeauna bei propria şampanie? o întrebă ea pe Anne.

— Adesea, da, ca să verific cum traversează timpul, răspunse Anne. În mod normal, degustăm în crame – şi acelaşi lucru este valabil şi pentru cumpărătorii şi criticii de vin care vin din întreaga lume la podgoria noastră din Reims. Dar clienţii noştri au experienţe diferite. Înainte ca vinul să fie băut, acesta călătoreşte, probabil, mii de kilometri şi poate să fie păstrat ani de zile în condiţii nepotrivite.

Tab o întrerupse:

— Când eram student în California, lucram într-un restaurant în care vinul era păstrat într-un bufet din apropierea cuptorului. Dacă cineva comanda şampanie, trebuia să punem sticla în congelator timp de cincisprezece minute, adăugă el râzând.

Mama lui nu părea prea amuzată.

— Aşa că, vezi tu, şampania are nevoie de o calitate care nu se dezvăluie niciodată la o degustare într-o cramă: tărie. Noi trebuie să producem un vin care să poată supravieţui unui tratament necorespunzător şi totuşi să aibă un gust bun în ciuda condiţiilor, care sunt departe de a fi ideale.

Tamara nu se aşteptase la un curs. Pe de altă parte, îl considera interesant. Şi aflase că mama lui Tab era nemilos de serioasă.

Anne gustă şampania şi spuse:

— Nu e prea dezamăgitoare.

Tamara o considera de-a dreptul delicioasă.

În timp ce pălăvrăgeau, Tamara analiză bijuteriile lui Anne. Mânecile largi ale rochiei ei dezvăluiau un frumos ceas Travers pe încheietura mâinii stângi şi trei brăţări de aur pe cea a mâinii drepte. Tamara nu plănuia să discute despre bijuterii, dar Anne comentă cu privire la pandantivul ei.

— N-am mai văzut nimic de genul acesta până acum.

— E făcut de mine, spuse Tamara, apoi îi povesti despre vârful de săgeată

tuareg.

— Ce original! zise Anne.

Tamara întâlnise doamne respectabile americane care spuneau „Ce original!” când doreau, de fapt, să spună „Ce îngrozitor!”

Apoi Tab îl întrebă pe tatăl lui despre partea de afaceri a călătoriei.

— Întâlnirile cele mai importante vor avea loc aici, în capitală, spuse Malik. Toţi bărbaţii care conduc ţara asta se află aici – nu cred că e nevoie să-ţi spun eu asta. Dar va trebui să zbor până la Doba ca să văd puţurile de petrol. Se întoarse spre soţia lui ca să-i explice. Toate câmpurile de petrol se află în îndepărtata parte de sud-vest a ţării.

— Dar ce vei face, de fapt, în Doba şi în N’Djamena? îl întrebă Tab.

— În Africa, afacerile sunt foarte personale, spuse Malik. Să fii în termeni de prietenie cu oamenii poate fi mai important decât să le oferi condiţii generoase într-un contract. Cel mai eficient lucru pe care îl fac aici este să aflu ce anume îi nemulţumeşte pe oameni – şi să acţionez astfel încât să-i păstrez de partea noastră.

Până la finalul prânzului, Tamara avea o imagine clară a acestui cuplu. Amândoi erau oameni de afaceri inteligenţi, informaţi şi hotărâţi. Dar Malik era amabil şi relaxat, în timp ce Anne era încântătoare, dar rece, la fel ca şampania ei. Printr-o norocoasă răsucire a zarurilor genetice, Tab moştenise personalitatea şarmantă a tatălui său şi frumuseţea mamei lui.

La scurt timp după aceea, Tamara şi Tab plecară împreună.

— Sunt un cuplu remarcabil, îi spuse ea în hol.

— Credeam că întâlnirea a fost deosebit de ţeapănă.

El nu greşea prea mult, dar, dând dovadă de tact, ea nu-şi exprimă părerea. În schimb, propuse o soluţie.

— Haide să-i ducem mâine-seară la al-Quds! spuse ea. Era restaurantul lor preferat, un local arăbesc liniştit, în care vesticii nu mergeau niciodată. Acolo putem să fim mai relaxaţi.

— Drăguţă idee, zise Tab, apoi se încruntă. Acolo nu servesc vin.

— Pe ai tăi i-ar deranja asta?

— Pe mama, nu. Tata ar putea însă să vrea să bea ceva. Dar vom bea şampanie la mine acasă înainte să mergem la restaurant.

— Şi spune-le părinţilor tăi să îmbrace haine cu adevărat lejere.

— Voi încerca!

— Deci, zise ea zâmbind, chiar ai lucrat în bucătăria unui restaurant din California?

— Da.

— Mi-aș fi imaginat că părinții tăi ți-au plătit totul.

— Mi-au oferit o alocație generoasă, dar eu eram tânăr și prost și într-un semestru am cheltuit peste măsură. Eram atât de jenat să le mai cer bani, încât mi-am luat o slujbă. Nu m-a deranjat absolut deloc. A fost o experiență nouă. Nu mai avusesem o slujbă până atunci.

„Tânăr, dar deloc prost”, se gândi Tamara. Avusese tăria de caracter să rezolve singur problema, în loc să dea fuga la tata și la mama după ajutor. Îi plăcea asta.

— La revedere, spuse ea. Haide să dăm mâna! Dacă ne privește cineva, o să arătăm ca niște colegi, nu ca doi iubiți.

Ajunsă pe bancheta din spate a mașinii ei, Tamara putea să nu se mai prefacă. Prânzul fusese îngrozitor. Toată lumea se simțise inconfortabil. Malik fusese în regulă în rolul lui: el probabil că ar fi flirtat cu Tamara. Dar Anne avea genul de maniere corecte care obliga pe toată lumea să se comporte cât putea de bine.

Relația Tamarei cu Tab nu depindea de aprobarea mamei lui, era convinsă de asta. Anne avea un caracter puternic, dar nu era chiar atât de intransigentă. În orice caz, dacă era pornită împotriva Tamarei, putea deveni supărător – problema ar fi putut să provoace fricțiuni ocazionale în cuplu timp de mulți ani, iar Tamara era hotărâtă să nu lase să se întâmple așa ceva.

Și, undeva în interiorul lui Anne, trebuia să existe o femeie adevărată. Ea era o aristocrată, care rupsese cercul social și să măritase cu fiul arab al unui proprietar de magazin: ca să facă asta, trebuie să fi fost condusă mai degrabă de inimă decât de creier. Cumva, Tamara avea să reușească să se conecteze cu fata care se îndrăgostise până peste urechi de Malik.

Reveni la ambasada Statelor Unite și îl căută pe Dexter, care se întorsese la birou cu o vânătaie mare pe frunte și cu un braț într-o eșarfă. Nu-i mulțumise pentru că îl salvase din tabăra de refugiați.

— Am discutat cu Karim despre drona pierdută, îi spuse ea.

— Drona pierdută? zise Dexter părând enervat. Cine ți-a spus despre drona pierdută?

Ea era surprinsă.

— N-ar fi trebuit să știu?

— Cine ți-a spus? repetă el.

Ea ezită – dar lui Susan nu-i păsa ce știa sau ce gândea Dexter.

— Colonelul Marcus.

— Femeia aia e plină de zvonuri, spuse el disprețuitor.

— Suntem toți de aceeași parte, nu-i așa? zise Tamara, lăsându-l să-i vadă enervarea. Povestea dronei nu era strict secretă. Doar că lui Dexter îi plăcea să controleze întregul flux de informații. Totul trebuia să treacă pe la el, intrări și ieșiri: era obositor.

— Dacă nu vrei să auzi ce avea de spus Karim…

— Bine, bine, dă-i drumul…

— Mi-a spus că Generalul nu are nicio dronă, dar eu cred că minte.

— De ce crezi asta?

— Doar o bănuială.

— Intuiție feminină.

— Dacă vrei.

— N-ai fost niciodată în armată, nu-i așa?

— Nu.

Dexter servise în marina militară.

— Nu înțelegi.

Tamara nu spuse nimic.

— Echipamentele militare dispar mereu, continuă Dexter. Nimeni nu le poate ține socoteala. Sunt, pur și simplu, prea multe lucruri în prea multe locuri, mutate mult prea des.

Ea fu tentată să-l întrebe cum de reușeau marile companii aeriene internaționale să-și gestioneze flotele, dar continuă să-și țină gura.

— Echipamentele dispărute sunt dispărute. Nu e nevoie de o teorie a conspirației.

— Dacă spui tu.

— Așa zic eu, rosti Dexter.

•••

În seara următoare, Malik și Anne erau așezați pe taburetele din mica bucătărie a lui Tab. El punea humus peste feliile de castraveți, în timp ce Tamara presăra ulei de măsline, sare și frunze de rozmarin pe lipii simple de tortilla, pe care le rumenea în cuptor. În timp ce se mișcau prin spațiul modest, se atingeau frecvent unul pe altul, cum se întâmpla de obicei. Toată lumea pălăvrăgea, dar Tamara știa că era urmărită, în special de către Anne. Totuși, când îi prinse privirea la un moment dat, i se păru că observă o mină încântată. În cele din urmă, Anne spuse:

— Voi doi sunteți fericiți împreună.

Era prima dată când spunea ceva despre relația fiului ei cu Tamara și era o

afirmaţie pozitivă, ceea ce o mulţumea pe Tamara. Apoi Anne mâncă toate lipiile fierbinţi.

Poate că, într-o zi, chiar ar fi putut să fie prietene.

Tamara era puţin îngrijorată să intre la al-Quds cu Anne. Cu părul ei negru şi ochii căprui, ea putea să treacă drept o fată arabă emancipată, dar Anne era blondă şi înaltă. Oricum, în seara aceea, îşi pusese o eşarfă pe cap şi pantaloni largi de in, ca să fie mai puţin bătătoare la ochi.

Proprietarul îi cunoştea pe Tamara şi pe Tab şi îi întâmpină cordial, părând încântat când Tab îi prezentă pe părinţii lui şi îi spuse că veniseră în vizită de la Paris. Al-Quds nu avea prea mulţi clienţi care veneau de la Paris.

Când veni mâncarea, Tab începu un discurs pe care părea că-l pregătise dinainte.

— Relaţia mea cu Tamara este o problemă pentru şefii noştri, spuse el. Lor nu le place să devenim prea apropiaţi de ofiţeri ai serviciilor de informaţii ale altor ţări. Până acum am fost discreţi, dar nu putem să ducem asta la nesfârşit.

Anne spuse nerăbdătoare:

— Aveţi un plan.

Tab îşi abandonă scenariul şi rosti:

— Vrem să locuim împreună.

— După o lună?

— Cinci săptămâni.

Malik râse.

— Nu-ţi aminteşti cum s-a întâmplat şi cu noi? îi spuse el lui Anne. După o săptămână, într-o vineri, am făcut sex şi nu ne-am mai îmbrăcat până luni-dimineaţă.

Anne roşi şi spuse:

— Malik! Te rog!

Dar el nu se lăsă redus la tăcere.

— Şi ei sunt la fel, nu vezi? spuse el. Aşa arată dragostea adevărată!

Anne nu dorea să discute natura dragostei adevărate.

— Vreţi copii? întrebă ea.

Ei nu avuseseră încă această discuţie, dar Tamara ştia ce simţea. Spuse:

— Da.

— Da, zise şi Tab.

— Eu vreau copii şi o carieră şi, pentru asta, am două modele splendide: pe mama mea şi pe tine, Anne, adăugă Tamara.

— Deci ce veți face?

Tab răspunse:

— Eu voi pleca de la DGSE și, dacă vrei să mă primești, mamă, aș vrea să lucrez cu tine, în afacerea asta.

— Mi-ar plăcea asta, zise Anne imediat. Dar, Tamara, cum te potrivești tu aici?

— Aș prefera să rămân la CIA, dacă se poate. Voi încerca să obțin un transfer la ambasada din Paris. Dacă nu funcționează, va trebui să mă gândesc la altceva. Dar asta este ideea esențială: aș prefera să părăsesc agenția mai degrabă decât pe Tab.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Anne le oferi cel mai cald zâmbet pe care Tamara îl văzuse până atunci pe fața ei. Se întinse peste masă și își lăsă mâna peste cea a Tamarei.

— Tu chiar îl iubești, nu-i așa? spuse ea încet.

— Da, zise Tamara. Chiar îl iubesc.

•••

A doua zi, Tab o sună ca să-i spună că drona franceză nu reușise să prindă semnalul radio al dispozitivului ascuns în transport și că nu descoperise niciun autobuz pe ruta respectivă.

Abdul dispăruse.

CAPITOLUL 22

Autobuzul Mercedes petrecu cinci zile într-un sat libian fără niciun nume, așteptând să fie adusă de la Tripoli o nouă pompă de combustibil. Locuitorii satului vorbeau un dialect tuareg, necunoscut celor din autobuz. Kiah și Esma comunicau cu femeile prin gesturi și zâmbete și se descurcau suficient de bine. Mâncarea trebuia să fie adusă din satele vecine, pentru că cei din această așezare nu se puteau descurca să hrănească treizeci și nouă de guri suplimentare, indiferent cât de mulți bani li se ofereau.

Hakim cerea ca toată lumea să-l plătească suplimentar, pentru că nu prevăzuse în buget acest lucru. Abdul îi spuse furios că rămânea fără bani, iar ceilalți pasageri susținură același lucru. Kiah știa că Abdul se prefăcea, dorind să ascundă faptul că avea mulți bani.

De acum, toți erau obișnuiți cu Hakim și cu paznicii lui înarmați: nu le era

teamă să se certe cu el pentru plățile suplimentare. Grupul supraviețuise multor obstacole. Kiah începea să se simtă aproape în siguranță și să se gândească la traversarea Mării Mediterane, pentru că, acum, asta era partea călătoriei care o speria.

Ciudat, nu era nefericită. Privațiunile și pericolele zilnice ajunseseră să fie considerate ca fiind aproape normale. Vorbea mult cu Esma, care era cam de vârsta ei, dar își petrecea cel mai mult timp cu Abdul, care ajunsese să-l îndrăgească pe Naji. Abdul părea fascinat de dezvoltarea mentală a unui copil de doi ani: ce înțelegea băiețelul, ce nu putea să priceapă și cât de mult învăța în fiecare zi. Kiah îl întrebă la un moment dat dacă își dorea să aibă propriul fiu într-o bună zi.

— Nu m-am mai gândit la acest lucru de multă vreme, îi spuse el.

Ea se întrebă ce însemna asta. Apoi realiză că, în urmă cu doar câteva săptămâni, el nici nu răspundea la întrebările despre trecutul lui.

Într-o zi, se treziră într-o ceață deasă, care acoperea totul cu o pojghiță de umezeală rece, ceva ce se întâmpla destul de rar în deșert. Nu puteau să vadă de la o casă la cealaltă, iar pașii celorlalte persoane și zgomotele conversațiilor se auzeau ca de departe.

Kiah îl legă pe Naji de ea cu o bandă de pânză, de teamă că, dacă ar fi început să hoinărească, ar fi putut să nu-l mai găsească niciodată. Ea și Abdul rămaseră împreună toată ziua, fără să vadă pe altcineva în cea mai mare parte a timpului. Ea îl întrebă ce avea să facă pentru a-și câștiga traiul după ce ajungeau în Franța.

— Unii europeni plătesc bărbați care să-i ajute să se mențină puternici și în formă, spuse el. Astfel de oameni se numesc antrenori personali și pot să ceară până la o sută de dolari pe oră. Trebuie să ai un aspect atletic, dar, altfel, tot ce trebuie să faci este să le spui ce exerciții să facă.

Kiah era uluită de această idee. Pentru ea nu avea niciun sens ca oamenii să plătească atât de mulți bani pentru nimic. Avea multe de învățat despre europeni.

— Dar tu? o întrebă el. Tu ce vei face?

— După ce ajung acolo, aș fi fericită să fac orice fel de muncă.

— Dar ce fel de muncă ai prefera?

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea să am un mic magazin de pește. Mă pricep la asta. Sunt convinsă că, în Franța, există alte feluri de pești, dar nu mi-ar lua mult timp să-i învăț. Aș cumpăra pește proaspăt în fiecare zi și aș închide magazinul

după ce l-aş vinde. Când Naji va mai creşte, va putea să lucreze în magazin şi să înveţe afacerea, apoi să o preia de la mine, când eu voi fi prea bătrână ca să mai muncesc.

În ziua următoare ajunse, în sfârşit, pompa de combustibil, adusă de un bărbat cu o cămilă, care rămase să-l ajute pe Hakim să o monteze şi să se asigure că funcţiona corespunzător.

Când porniră, în dimineaţa următoare, se îndreptară în continuare spre vest. Kiah îşi aminti că Abdul îl mai întrebase şi înainte pe Hakim despre direcţia în care mergeau, dar acum îşi ţinea gura închisă. Oricum, el nu era singura persoană de la bord care considera că ţărmul Mării Mediterane nu se afla în direcţia aceea. La următoarea oprire pentru odihnă, doi dintre bărbaţi îi cerură lui Hakim să le spună de ce se îndepărtau de destinaţia lor.

Kiah asculta, întrebându-se ce avea să le spună el.

— Ăsta este drumul! răspunse Hakim furios. Există un singur drum.

Când cei doi insistară, Hakim spuse:

— Mergem spre vest, apoi spre nord. Este singurul drum – doar dacă nu vreţi să mergeţi călare pe o cămilă, adăugă el sarcastic. Daţi-i drumul, poate găsiţi o cămilă! Vom vedea cine ajunge primul la Tripoli.

Kiah îi spuse încet lui Abdul:

— Tu îl crezi pe Hakim?

Abdul ridică din umeri.

— E un mincinos şi un trişor. Nu cred nimic din ce spune. Dar este autobuzul lui şi el conduce – iar paznicii lui au arme. Aşa că trebuie să avem încredere în el.

Autobuzul avansă mult în ziua aceea. Spre sfârşitul după-amiezii, pe când privea afară pe ferestrele fără sticlă, Kiah observă semnele mizerabile ale aşezărilor umane: butoaie de ulei îndoite, cutii de carton, un scaun de maşină cu umplutura revărsându-se pe afară… Privind înainte, văzu în depărtare o aşezare care nu arăta ca un sat tuareg.

În timp ce autobuzul se apropia, analiză detaliile. Existau câteva clădiri din cărămizi de zgură şi multe colibe improvizate, precum şi adăposturi confecţionate din ramuri de copaci uscate şi resturi de pânză şi covoare. Dar mai văzu şi camioane, laolaltă cu alte vehicule, iar unele părţi ale zonei erau închise cu garduri din lanţuri solide.

— Ce este locul acesta? întrebă Kiah.

— Arată ca o localitate minieră.

— O mină de aur?

La fel ca mulţi alţii, ea auzise despre goana după aur din Sahara centrală, dar nu văzuse niciodată o mină.

— Aşa presupun, spuse Abdul.

Pe măsură ce autobuzul trecea încet printre colibe, Kiah observă că locul era mizerabil. Pe pământ, între adăposturi, existau bidoane, cutii de băutură, mâncare stricată şi pachete de ţigări.

— Minele de aur sunt întotdeauna atât de mizerabile? îl întrebă ea pe Abdul.

— Cred că unele sunt autorizate de guvernul Libiei şi se supun reglementărilor legislaţiei muncii, dar altele sunt simple excavaţii, fără vreun statut oficial şi fără reguli. Sahara este prea mare ca să fie controlată. Locul ăsta trebuie să fie neoficial.

Bărbaţi în zdrenţe priveau, fără nicio curiozitate, spre autobuz. Printre ei se aflau câţiva paznici, bărbaţi tineri, bărboşi, cu puşti. La o mină de aur era nevoie de agenţi de securitate, presupunea Kiah. Observă o cisternă şi un bărbat cu un furtun care le împărţea apă oamenilor care aveau căni şi sticle. În deşert, cele mai multe aşezări erau construite în jurul oazelor, dar minele trebuiau să se găsească acolo unde se afla aurul, raţiona Kiah, aşa că apa trebuia adusă cu camionul ca să-i ţină în viaţă pe mineri.

Hakim opri autobuzul, se ridică în picioare şi spuse:

— Aici ne vom petrece noaptea. Ei ne vor da mâncare şi un loc de dormit.

Kiah nu era prea dornică să mănânce ceva gătit într-un astfel de loc.

Hakim continuă:

— Securitatea este strictă, pentru că aceasta este o mină de aur. Nu staţi în calea paznicilor. Orice aţi face, nu vă căţăraţi peste garduri în zonele restricţionate. Dacă faceţi asta, aţi putea să fiţi împuşcaţi.

Lui Kiah chiar nu-i plăcea locul acela.

Hakim deschise uşa autobuzului, iar Hamza şi Tareq coborâră şi rămaseră cu armele în mâini. Hakim spuse:

— Ne aflăm în Libia şi, după cum am convenit anterior, acum îmi veţi plăti a doua rată a taxei – înainte să coborâţi din autobuz. O mie de dolari americani de persoană.

Toată lumea începu să scormonească prin bagaje sau pe sub haine după bani.

Kiah se despărţea reticentă de bani, dar nu avea de ales.

Hakim număra fiecare bancnotă, fără nicio grabă.

După ce coborâră cu toţii din autobuz, se apropie un paznic. Părea cu

câţiva ani mai în vârstă decât ceilalţi, undeva peste treizeci de ani, şi, în loc de puşcă, avea un pistol băgat în toc. El privi cu o expresie de dispreţ spre pasagerii autobuzului. Kiah se gândi: „Ce ţi-am făcut noi?”

— Acesta este Mohammed, zise Hakim. El o să vă arate unde dormiţi.

Hamza şi Tareq se urcară din nou în autobuz şi Hakim porni mai departe ca să parcheze. Cei doi jihadişti dormeau adesea în vehicul peste noapte, poate de teamă să nu cumva să fie furat.

Mohammed strigă:

— Toată lumea! Urmaţi-mă!

Îi conduse apoi în zigzag printre adăposturile improvizate. Kiah se afla imediat în urma lui, cu Esma şi familia ei. Tatăl Esmei, Wahed, i se adresă bărbatului:

— De cât timp te afli aici, frate?

Mohammed răspunse:

— Închide gura, bătrân prost!

Ajunseră la un adăpost cu trei pereţi, cu un acoperiş din tablă ondulată. Când intrară, Kiah văzu un şobolan cu o coajă de pâine în gură, care se strecura printr-o gaură din perete cu coada fluturând în urma lui, ca un semn nepăsător de rămas-bun.

În adăpost nu existau lumini; părea să nici nu existe curent electric.

— Ei vă vor aduce de mâncare, spuse Mohammed, apoi se îndepărtă. Kiah se întreba cine erau „ei”.

Îşi pregăti apoi locul, curăţând o zonă de pe podea cu o mătură improvizată dintr-o bucată de carton. Scoase pătura ei şi pe cea a lui Naji, aşezându-le împăturite pe jos, lângă bagajul ei, ca să-şi ocupe spaţiul.

— Mă duc să arunc o privire în jur, îi spuse Abdul.

— Vin cu tine, zise ea şi îl ridică pe Naji. Ar putea să existe un loc unde ne putem spăla.

Se lăsase seara, dar era încă lumină. Găsiră o potecă, mai mult sau mai puţin dreaptă, care mergea prin tabără şi o urmară. Lui Kiah îi plăcea să se plimbe alături de Abdul, cu Naji în braţe. Erau aproape ca o familie.

O femeie privi insistent spre ea, apoi şi un bărbat, iar Abdul îi spuse:

— Ascunde crucea pe sub rochie. Cred că pe aici sunt extremişti.

Ea nu realizase că lanţul ei de argint, cu o cruce mică, se afla la vedere. Spre deosebire de Ciad, Libia era populată de o majoritate covârşitoare de musulmani suniţi, iar creştinii erau o minoritate minusculă, îşi aminti ea. Îşi ascunse grăbită crucea.

Adăposturile improvizate erau împrăştiate în jurul unei clădiri mari, circulare, din cărămizi de zgură. În faţa acesteia se afla o femeie solidă, cu un hijab negru, care îi acoperea totul în afară de ochi. Ea amesteca în câteva oale mari, deasupra unui foc deschis. Mâncarea nu avea aroma condimentată, specifică bucătăriei africane, şi Kiah presupunea că făcea un terci de mei. Fără îndoială că alimentele erau depozitate în interiorul clădirii. În spate, o grămadă mare de coji de legume şi de conserve goale răspândeau duhoare în jur.

Oricum, zona în care erau cazaţi emigranţii era singura care arăta astfel. Restul aşezării consta din trei incinte mari, îngrădite, care erau curate şi îngrijite.

Una era un parc auto, care conţinea zece sau mai multe vehicule. Kiah numără patru camionete, folosite probabil pentru transportul aurului şi al proviziilor; două cisterne mari, la fel ca aceea pe care o văzuse împărţind apă; şi două SUV-uri negre, strălucitoare, despre care presupunea că aparţineau proprietarilor minei. Mai exista, de asemenea, un mare camion-cisternă pentru benzină, articulat. Lateralul acestuia era vopsit în galben şi gri şi prezenta un dragon negru cu şase picioare şi literele „eni”, care reprezentau o companie petrolieră italiană gigant. Kiah presupunea că acesta se afla acolo pentru realimentarea celorlalte vehicule. Mai observă şi un furtun pentru aer comprimat, pentru umflarea cauciucurilor.

O poartă largă pentru accesul vehiculelor era închisă cu un lanţ şi lacăt şi, în interiorul gardului, se afla o colibă de pază mică. Un bărbat cu o puşcă stătea în picioare la poartă, fumând plictisit. Kiah presupunea că avea să intre în colibă după lăsarea întunericului: nopţile în deşert erau reci.

— Nord-coreean, spuse Abdul mai mult pentru sine.

— El? întrebă Kiah, privind spre paznic. Nu.

— Nu el. Puşca lui.

— Oh…

Armele erau unul dintre nenumăratele lucruri despre care Abdul avea o grămadă de cunoştinţe.

— Se poate ca asta să fie o mină ilegală, dar este surprinzător de bine echipată, spuse Abdul. Trebuie să facă o mulţime de bani.

— Desigur, zise ea râzând. Doar este o mină de aur.

El zâmbi.

— Adevărat. Muncitorii care sapă după aur nu par să primească prea mult din profit, totuşi.

— Muncitorii nu primesc prea mult din profit nicăieri, niciodată.

Ea era surprinsă că Abdul, care ştia atât de multe, părea să fie ignorant în legătură cu acest aspect elementar al vieţii.

— Deci, ce-i aduce aici? spuse el.

Asta era o întrebare bună. Din câte auzise Kiah, minele de aur neoficiale care se deschideau în deşert erau afaceri personale, conduse de indivizi care păstrau tot ce reuşeau să adune, descurcându-se în mod independent cu mâncarea şi apa. Viaţa era dură, dar puteau să existe recompense mari. Acolo, părea că recompensele pentru muncă erau foarte mici.

Îşi continuară plimbarea şi Kiah auzi sunetul agresiv al unui picamer. Observă că cea de-a doua incintă era o împrejmuire de vreun hectar. În interior lucrau cam o sută de bărbaţi. Kiah şi Abdul priviră prin gard, studiind activitatea. Într-o groapă deschisă şi puţin adâncă, un bărbat spărgea roca de la bază cu un picamer. Când făcea câte o pauză, un excavator scormonea după resturi şi le răsturna pe o platformă largă din beton. Acela era locul în care trudeau cei mai mulţi oameni, spărgând pietrele cu ciocane uriaşe. Părea să fie o muncă distrugătoare sub soarele brutal al deşertului.

— Unde este aurul? întrebă Kiah.

— În stâncă. Uneori sunt pepite, de mărimea degetului mare al unui bărbat, care pot să fie, pur şi simplu, culese cu mâna dintre resturile de piatră sfărâmată. Cel mai adesea sunt fulgi, care trebuie să fie extraşi printr-un procedeu mult mai complicat. Se numeşte aur aluvionar.

În spatele lor o voce rosti:

— Ce credeţi că faceţi aici?

Se întoarseră. Era Mohammed. Kiah nu-l plăcea: avea ceva rău în el.

— Mă uit şi eu pe aici, zise Abdul. E interzis să fac asta, frate?

— Plecaţi mai încolo.

Kiah observă că Mohammed nu avea dinţii din faţă.

— Cum doreşti, răspunse Abdul.

Porniră mai departe, cu gardul în stânga lor. După o vreme, Kiah aruncă o privire în spate şi observă că Mohammed dispăruse.

A treia incintă era diferită de celelalte două. Gardul împrejmuia câteva clădiri cu acoperiş plat, din cărămizi de zgură, aşezate în şiruri drepte – probabil cazarma paznicilor. În partea îndepărtată se aflau patru obiecte acoperite cu pânză de camuflaj pentru deşert, fiecare dintre acestea de mărimea unui camion articulat. Câţiva bărbaţi, aflaţi probabil în afara serviciului, stăteau aşezaţi, bând cafea şi jucând zaruri. Spre surprinderea lui

Kiah, autobuzul Mercedes se afla în interiorul acestei incinte.

Mai exista o singură enigmă: o clădire fără ferestre, având singura uşă blocată din afară cu bare. Arăta îngrozitor, părând un fel de închisoare. Era vopsită într-un albastru-deschis, ca să îndepărteze căldura, ceea ce era extrem de necesar dacă existau oameni care îşi petreceau înăuntru întreaga zi.

Reveniră apoi la adăpostul lor. Asemenea lui Kiah, şi ceilalţi curăţaseră locul. Esma şi mama ei făcuseră rost de o cadă cu apă şi spălau rufele afară. Ceilalţi pasageri discutau lejer, cum făceau în mod obişnuit.

Apoi sosiră trei femei, cărând castroane mari de mâncare şi un teanc de farfurii din plastic. Cina era terciul de mei pe care Kiah îl văzuse pe când era gătit. Era amestecat cu peşte sărat şi cu ceapă.

Soarele apuse în timp ce mâncau şi terminară la lumina stelelor. Kai îl înveli pe Naji în pături şi se întinse pe pământ ca să doarmă.

Abdul era în imediata lor apropiere.

•••

Abdul era intrigat. Evident, Hakim avusese un scop făcând acest ocol, dar care era acesta? Prezenţa ISGS acolo făcea ca oprirea peste noapte în locul acela să fie un lucru firesc – dacă ar fi fost pe drumul corect. Dar nu era.

Spre deosebire de ceilalţi pasageri, Abdul nu se grăbea să ajungă la Tripoli. Misiunea lui era să adune informaţii, iar tabăra aceea îl interesa foarte mult. Era curios în special în legătură cu obiectele de mărimea unor camioane din incinta paznicilor. Ultima ascunzătoare a ISGS pe care o descoperise, al-Bustan, se dovedise a deţine trei tunuri howitzer chinezeşti. Acestea păreau şi mai mari.

În timp ce aluneca spre somn, mintea lui continua să repete cuvântul „groapă”. Stâncile care conţineau aur erau extrase dintr-o „groapă”. Care era semnificaţia acestui lucru?

Se trezi mai devreme. Era dimineaţă şi cuvântul „groapă” încă îi răsuna în cap.

Cuvântul arăbesc era *hufra*, care, cel mai frecvent, se traducea prin „gaură”. Care era semnificaţia „găurii”?

Când îşi dădu seama de răspuns, fu atât de uluit, încât se ridică în fund, privind şocat în gol.

Ascunzătoarea lui al-Farabi, „Afganul”, conducătorul general acceptat al ISGS, era un loc numit *Hufra.* Era o gaură. Era o groapă. Era o mină.

Asta era.

Găsise ceea ce căuta. Acum trebuia să le raporteze asta Tamarei şi celor de

la CIA, cât de curând posibil. Dar, înnebunitor, în locul acela nu exista conexiune pentru telefonul mobil.

Cât de mult avea să mai dureze până când autobuzul urma să ajungă în civilizaţie?

Pentru ISGS, acesta era un aranjament excelent: o ascunzătoare în mijlocul deşertului întins, cu aur în jur, ce aştepta să fie adunat. Nu era de mirare că al-Farabi îşi făcuse acolo baza principală. Era o descoperire de o importanţă uriaşă pentru forţele antiteroriste – sau avea să fie imediat ce Abdul reuşea să raporteze.

Se întreba dacă al-Farabi se afla acolo în acel moment.

Emigranţii deja se ridicau, îşi strângeau păturile şi se spălau. Naji ceru *leben*, dar se mulţumi cu laptele de la sân. Femeile care aduseseră terciul cu o seară în urmă sosiră acum cu micul dejun, care consta în pâine şi *domiati*, o brânză albă, sărată. Apoi emigranţii se aşezară în jur, aşteptându-l pe Hakim să apară cu autobuzul.

El însă nu venea şi Abdul începea să aibă o presimţire foarte rea.

După o oră, deciseră să-l caute şi se împărţiră în două grupuri. Abdul le spuse că el avea să verifice colţul cel mai îndepărtat, respectiv cel în care se afla incinta paznicilor, iar Kiah merse cu el, ducându-l şi pe Naji. Soarele se ridică şi cei mai mulţi bărbaţi se aflau deja la muncă, în groapă, aşa că în tabără mai erau doar câteva femei şi copii; cu siguranţă Hakim ar fi ieşit în evidenţă, iar Hamza şi Tareq ar fi fost chiar şi mai ostentativi. Dar niciunul dintre ei nu era de găsit.

Abdul şi Kiah ajunseră la incinta paznicilor şi se uitară prin gard.

— Noaptea trecută, autobuzul era parcat chiar acolo, spuse Abdul, arătând cu mâna.

Acum însă, nu mai era în locul acela. Se vedeau câţiva bărbaţi, dar nu Hakim, Tareq sau Hamza.

Optimist, Abdul încerca să zărească un bărbat înalt, cu păr grizonant şi barbă neagră, cu privirea pătrunzătoare şi un aer de autoritate, care ar fi putut să fie al-Farabi. Dar nu observă pe nimeni care să se apropie de această descriere.

— Voi, din nou! spuse o voce.

Abdul se întoarse şi îl văzu pe Mohammed.

— V-am zis să staţi departe de locul ăsta, continuă bărbatul.

Lipsa dinţilor din faţă îl făcea să fie uşor sâsâit.

El nu le spusese asta, dar Abdul ignoră remarca şi spuse:

— Unde este autobuzul Mercedes care era parcat aici seara trecută?

Mohammed părea uluit să fie luat la întrebări atât de vehement; probabil era obișnuit să fie tratat de toți cu un respect plin de groază. Își reveni rapid și spuse:

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Plecați de lângă gard!

Abdul continuă:

— Trei bărbați, numiți Hakim, Tareq și Hamza, și-au petrecut noaptea în incinta în care locuiești și tu. Trebuie să-i fi văzut.

Mohammed își atinse pistolul de la centură.

— Nu mă lua pe mine la întrebări.

— La ce oră au plecat? Unde s-au dus?

Mohammed își scoase arma, un pistol semiautomatic de 9 mm, și împinse vârful țevii în abdomenul lui Abdul, care privi în jos. Mohammed ținea arma într-o parte și Abdul văzu steaua în cinci colțuri din interiorul unui cerc gravată pe mânerul pistolului. Arma era Paektusan, o copie nord-coreeană a pistolului cehesc CZ-75.

— Închide gura! spuse Mohammed.

— Abdul, haide să mergem, te rog! zise Kiah.

Abdul ar fi putut să-i ia arma lui Mohammed într-o clipită, dar nu putea să înfrunte o întreagă tabără de paznici și nici nu avea să obțină vreo informație. Îi luă brațul lui Kiah și se îndepărtară.

În timp ce se învârteau în jur, căutându-l încă pe Hakim, Kiah spuse:

— Unde crezi că a plecat autobuzul?

— Nu știu.

— Se va întoarce?

— Asta este marea întrebare.

Abdul urma să afle imediat ce ar fi avut ocazia să arunce o privire la dispozitivul de urmărire din talpa bocancului său. Se hotărî să o facă imediat ce se întorceau la ceilalți, la adăpost. Avea să se ducă spre deșert, pretinzând că îl chema natura, și acolo, pe furiș, urma să verifice dispozitivul.

Dar nu fu să fie. Când ajunseră la adăpost, îl găsiră acolo pe Mohammed, așezat pe o ladă din lemn întoarsă cu fundul în sus. Arătă spre Abdul, indicându-i un loc de pe pământ unde trebuia să se așeze. Abdul decise să nu se opună: putea fi o cale să afle ce se întâmplase cu autobuzul lor.

Ultima echipă de căutare se întoarse și oamenii se așezară alături de ceilalți, pe pământ. Mohammed numără treizeci și șase de persoane, fără să-l includă pe Naji, apoi zise:

— Șoferul vostru a plecat cu autobuzul.

Bărbatul cel mai în vârstă dintre emigranți era Wahed, care deveni, automat, purtătorul lor de cuvânt.

— Unde s-a dus Hakim? întrebă el.

— De unde să știu eu?

— Dar banii noștri sunt la el! L-am plătit să ne ducă în Europa.

— Și de ce îmi spui mie asta? zise Mohammed cu un aer de exasperare. Nu pe mine m-ați plătit!

Abdul era intrigat: unde avea să ducă asta?

— Ce ar trebui să facem? întrebă Wahed.

Mohammed rânji, arătându-și gaura din locul dinților din față.

— Puteți să plecați.

— Dar nu avem niciun mijloc de transport.

— Există o oază la o sută treizeci de kilometri la nord de aici. Ați ajunge acolo pe jos în câteva zile, dacă reușiți să o găsiți.

Era imposibil: nu exista niciun drum, ci doar o pistă care se pierdea și reapărea printre dune. Tuaregii care trăiau în deșert ar fi putut să-și găsească drumul, dar emigranții nu aveau nicio șansă. Aveau să bântuie prin nisip până când ar fi murit de sete.

Era un dezastru. Abdul se întreba cum avea să o contacteze pe Tamara și să-i transmită raportul.

— Nu puteți să ne duceți voi la oază? întrebă Wahed.

— Nu. Aici exploatăm o mină de aur, nu suntem serviciu de autobuze, răspunse el, părând să se distreze.

Lui Abdul îi veni o idee.

— Asta s-a mai întâmplat și înainte, nu-i așa? îi spuse el lui Mohammed.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba da, știi. Nu ești deranjat și nici măcar surprins că Hakim a întins-o. Ai discursul pregătit. Ești chiar plictisit, pentru că ai spus aceleași cuvinte de nenumărate ori până acum.

— Închide gura!

Abdul înțelegea că Hakim făcea o escrocherie. Îi aducea pe emigranți acolo, le lua ultima parte de bani, apoi îi abandona. Dar ce se întâmpla cu ei după aceea? Poate că Mohammed le contacta familiile și le cerea mai mulți bani ca să îi ajute să călătorească mai departe.

Wahed spuse:

— Deci, va trebui, pur și simplu, să rămânem aici până când trece cineva

care este dispus să ne ducă mai departe?

„Va fi mai rău de atât”, se gândi Abdul.

Mohammed spuse:

— Șoferul vostru ne-a plătit pentru o singură noapte. Micul dejun de astăzi a fost ultima voastră masă gratuită. Noi nu vă mai dăm de mâncare.

— Vrei să ne înfometezi până murim?

— Dacă vreţi să mâncaţi, va trebui să munciţi.

Deci despre asta era vorba…

— Să muncim? Cum? întrebă Wahed.

— Bărbaţii vor lucra la groapă. Femeile o pot ajuta pe Rahima. Este cea cu hijabul negru… ea conduce bucătăria. Nu prea avem femei şi locul are nevoie de curăţenie.

— Cu cât suntem plătiți?

— Cine a spus ceva despre bani? Dacă munciţi, mâncaţi. Dacă nu, nu. Mohammed rânji din nou. Fiecare e liber să aleagă. Nu există nicio plată.

Wahed era revoltat.

— Dar asta este muncă de sclavi!

— Aici nu există sclavi. Priviţi în jur! Nu există ziduri, nici încuietori. Puteţi pleca de aici oricând doriţi.

Chiar şi aşa, era sclavie, gândea Abdul. Deşertul era mai eficient decât orice zid.

Iar asta era ultima piesă din puzzle. Se întrebase ce îi atrăgea pe oameni acolo, iar acum înţelegea: nu erau atraşi acolo, erau capturaţi.

Oare cu cât fusese plătit Hakim? Poate cu vreo două sute de dolari pentru fiecare sclav? Dacă era aşa, plecase de acolo cu 7200 de dolari. Nu însemna nimic comparativ cu profiturile de la cocaină, dar Abdul bănuia că cea mai mare parte a acestora ajungea la jihadişti, iar Hakim era plătit cu un salariu de şofer. Asta ar fi explicat, de asemenea, de ce se străduia atât de mult Hakim să stoarcă şi ultimii bănuţi de la emigranţi pe parcursul drumului.

— Există reguli, zise Mohammed. Cele mai importante sunt: fără alcool, fără jocuri de noroc şi fără comportament homosexual.

Lui Abdul i-ar fi plăcut să întrebe care era pedeapsa, dar nu dorea să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. Se temea că Mohammed îl luase deja la ochi.

— Cei care vor să primească cina în seara asta trebuie să înceapă să muncească de-acum, continuă Mohammed. Femeile trebuie să meargă la bucătărie şi să vorbească cu Rahima. Bărbaţii vin cu mine.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă.

Abdul şi ceilalţi bărbaţi îl urmară.

În timp ce se târau pe aleea pietroasă, auzeau bubuitul picamerului devenind tot mai puternic. Cei mai mulţi dintre ei aveau în jur de douăzeci de ani; deşi era posibil să facă eforturi uriaşe, probabil că puteau să facă munca aceea. Wahed cu siguranţă nu putea.

Un paznic înarmat descuie lacătul de la poarta incintei cu groapa şi toţi intrară acolo.

Bărbaţii care lucrau în interior aveau privirea moartă a celor pentru care atât speranţa, cât şi disperarea erau sentimente care ţineau de trecut. Erau lipsiţi de însufleţire şi tăcuţi, lovind cu ciocanele în piatră până când se sfărâmă; apoi treceau la următoarea. Toţi purtau robe şi turbane tradiţionale, dar hainele li se destrămau. Bărbile le erau pline de praf. Se opreau periodic din lucru ca să meargă la un butoi de ulei plin cu apă, să-şi umezească gura.

Toţi erau supli şi musculoşi, ceea ce îl surprindea pe Abdul, până când înţelese că aceia care fuseseră mai puţin în formă probabil muriseră.

Supraveghetorii puteau fi uşor identificaţi după calitatea hainelor lor. Mulţi dintre ei priveau intens pietrele în timp ce erau sfărâmate.

Mohammed le dădu ciocane nou-veniţilor, fiecare cu un mâner lung, din lemn, şi un cap greu, din fier. Abdul îl cântări pe-al său. Părea să fie bine făcut şi în stare bună. Jihadiştii erau pragmatici: uneltele proaste ar fi încetinit extragerea aurului.

Wahed fu singurul bărbat care nu primi un ciocan şi Abdul se simţi uşurat, gândindu-se că Mohammed avea să îi dea o muncă mai uşoară bărbatului mai în vârstă. Dar această presupunere fu greşită. Mohammed îl duse la groapă şi îi spuse, cu un rânjet, să acţioneze picamerul.

Toată lumea privea.

O porţiune din teren fusese marcată cu vopsea albă, delimitând, evident, zona care urma să fie excavată. Wahed nu era capabil nici să ridice foreza, nici să o pună în poziţie. Abia dacă putea să ţină unealta ridicată, ceea ce-i făcu pe supraveghetorii mai tineri să râdă, deşi unii dintre cei mai în vârstă priveau dezaprobator.

Ţinând picamerul vertical şi sprijinindu-se de el, Wahed se lupta să-l împiedice să se răstoarne. Abdul nu folosise niciodată un picamer, dar îi era clar că operatorul trebuia să stea în spatele lui, nu peste el, şi că unealta trebuia să fie uşor înclinată spre el, astfel încât, dacă lama aluneca, să se ducă într-o parte. Era aproape sigur că Wahed avea să se rănească.

Părând să înţeleagă asta, el ezita să pună în funcţiune foreza.

Mohammed arătă spre pârghie, apoi făcu mişcarea de strângere a pumnului, necesară pentru a pune maşinăria în funcţiune.

Abdul ştia că avea să dea de necaz dacă intervenea, dar o făcu oricum.

Se îndreptă spre groapă. Furios, Mohammed îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze, dar el îl ignoră şi apucă mânerul picamerului. Îşi dădea seama că acesta cântărea treizeci sau patruzeci de kilograme. Wahed se trase în spate recunoscător.

— Ce îţi închipui că faci? spuse Mohammed. Cine ţi-a zis să faci asta?

Abdul îl ignoră.

Ştia că operatorii picamerului aveau pregătire, dar el trebuia să improvizeze. Fără să se grăbească, îndreptă dalta spre ceea ce părea să fie o mică muchie în masa stâncoasă şi înfipse lama acolo. Făcu un pas mic în spate, astfel încât foreza să fie înclinată. Apucând puternic cele două mânere, apăsă şi strânse pârghia pentru o clipă, apoi o eliberă. Lama muşcă scurt din stâncă şi se ridică un mic nor de praf. Abdul strânse din nou pârghia, cu mai multă încredere, şi văzu cu satisfacţie cum dalta muşca din piatră.

Mohammed părea furios.

Abdul fu intrigat când apăru o persoană nouă.

Bărbatul era din Asia de Est şi presupuse că era coreean.

Avea pantaloni groşi din moleschin şi bocanci de genist, plus ochelari de soare şi o cască dură din plastic galben. Ţinea în mână o canistră de spray, în genul celor folosite de artiştii de graffiti din New Jersey, şi Abdul se gândi că el era cel care marca secţiunile gropii care trebuiau să fie sparte. Fără îndoială, era geologul.

Strigă la Mohammed într-o arabă fluentă.

— Pune-l pe celălalt bărbat la lucru, spuse el. Şi încetaţi să vă mai prostiţi. Apoi strigă: Akeem!

Un muncitor voinic, cu o şapcă de baseball pe capul chel, se apropie şi luă foreza de la Abdul. Geologul îi spuse lui Abdul:

— Priveşte-l pe Akeem şi învaţă!

Nou-veniţii trecură la lucru şi mina se întoarse la rutina sa.

Apoi Abdul auzi pe cineva strigând:

— Pepită!

Unul dintre bărbaţii cu ciocane ridică mâna şi geologul începu să caute printre sfărâmăturile de piatră, apoi, cu un mârâit de satisfacţie, ridică o piatră galbenă şi prăfuită: aur, presupunea Abdul. Bănuia şi că acest eveniment era

rar. Cea mai mare parte a aurului aluvionar nu era uşor de extras. Periodic, sfărâmăturile de pe platforma de beton erau măturate şi aruncate într-un rezervor uriaş, care probabil conţinea săruri de cianură dizolvate în apă, ca să decanteze fulgii de aur din praful de piatră.

După reluarea lucrului, Abdul studie tehnica de foraj a lui Akeem. Când deplasa unealta spre o zonă nouă, o sprijinea de o coapsă, reducând presiunea asupra spatelui. El nu intra adânc în stâncă imediat, ci mai întâi făcea o serie de găuri superficiale, iar Abdul presupunea că acestea slăbeau stânca, astfel încât devenea mai puţin probabil ca lama să se blocheze.

Zgomotul era asurzitor şi Abdul îşi dorea să fi avut o pereche din căştile din spumă poliuretanică pe care însoţitorii de zbor ţi le dădeau la clasa de lux. Astfel de lucruri păreau să fie acum la o lume distanţă. „Adu-mi un pahar rece cu vin alb, se gândi el, şi alune sărate, iar la cină aş vrea friptură”. Cum de considerase zborul ca pe un chin până atunci?

Apoi, când îşi reveni din fantezia lui, Abdul observă că Akeem avea ceva în urechi. După un moment de gândire, rupse două fâşii mici din tivul de la galabiya, le făcu ghemotoc şi le îndesă în urechi. Nu erau foarte eficiente, dar erau mai bune decât nimic.

După o jumătate de oră, Akeem îi dădu înapoi picamerul.

Abdul îl aşeză cu atenţie, fără grabă, copiind tehnica lui Akeem. În curând, simţi că deţine controlul forezei, deşi ştia că nu spărgea stânca la fel de repede ca Akeem. Oricum, nu anticipase că muşchii aveau să-l lase atât de repede. Dacă exista vreun lucru în care avea deplină încredere, acesta era puterea lui, dar mâinile lui păreau acum să devină tot mai reticente să apuce, umerii îi tremurau, iar coapsele păreau atât de slăbite, încât se temea că ar fi putut să cadă. Dacă insista să continue, ar fi fost în pericol să scape nenorocita de sculă.

Akeem părea să înţeleagă. Luând înapoi foreza, spuse:

— Vei deveni mai puternic.

Abdul se simţea umilit. Ultima dată când îi spusese cineva, pe un ton condescendent, că avea să devină mai puternic fusese pe când avea unsprezece ani – şi urâse asta şi atunci.

Oricum, forţa îi reveni în scurt timp şi, când obosi Akeem, fu pregătit pentru încă o sesiune. Nici acum nu rezistă atât de mult pe cât spera, dar fu mult mai bine.

Se gândi: „De ce îmi pasă cât de bine lucrez pentru aceşti fanatici criminali? E mândria mea, desigur. Ce proşti suntem noi, bărbaţii!”

Cu puţină vreme înainte de prânz, când soarele deveni insuportabil, se auzi un fluier şi toată lumea opri munca. Nu le era permis să părăsească îngrăditura, dar se odihniră într-un adăpost, sub o copertină largă.

Vreo şase femei le aduseră mâncarea. Era mai bună decât ceea ce le fusese servit emigranţilor în ziua precedentă. Era o tocană grasă, cu bucăţi de carne – probabil de cămilă, care era populară în Libia – şi cantităţi mari de orez. Cineva înţelesese că sclavii aveau să scoată mai mult aur dacă erau hrăniţi corespunzător. Abdul descoperi că era foarte înfometat şi înghiţi cu lăcomie mâncarea.

După ce mâncară, se întinseră la umbră. Abdul era bucuros să-şi odihnească trupul şi se trezi că îi era groază de momentul în care trebuia să se întoarcă la muncă. Unii dintre bărbaţi aţipiseră, dar Akeem nu dormea şi Abdul decise că era o ocazie bună să afle mai multe. Deschise discuţia vorbind încet, pentru că nu dorea să atragă atenţia paznicilor.

— Unde ai învăţat să lucrezi cu un picamer?

— Aici, spuse Akeem.

Era un răspuns sec, dar bărbatul nu părea să fie ostil, aşa că Abdul insistă.

— Eu n-am mai atins niciodată unul până azi.

— Mi-am dat seama. Şi eu eram la fel când am ajuns aici.

— De cât timp eşti aici?

— De mai mult de un an. Poate doi. Pare că dintotdeauna. Probabil că aşa va fi.

— Vrei să spui că vei muri aici?

— Cei mai mulţi dintre bărbaţii care au ajuns odată cu mine sunt morţi. Şi nu există nicio altă cale de scăpare.

— Nimeni nu încearcă să evadeze?

— Am cunoscut câţiva care au plecat. Unii au venit înapoi, pe jumătate morţi. Poate că unii au ajuns până la oază, dar mă îndoiesc.

— Dar maşinile care vin şi pleacă?

— Poţi să-i spui unui şofer să te ia. El îţi va zice că nu îndrăzneşte. Toţi cred că vor fi împuşcaţi dacă fac asta. Presupun că e adevărat.

Deşi bănuise asta, Abdul se simţea foarte descurajat.

Akeem îi aruncă o privire vicleană.

— Plănuieşti să evadezi. Îmi dau seama.

Abdul nu comentă remarca lui, ci întrebă:

— Cum ai ajuns să fii capturat?

— Sunt dintr-un sat mare, în care cei mai mulţi oameni urmează credinţa

Baha’i.

Abdul auzise despre asta. Era o religie minoritară în multe părți ale Orientului Mijlociu și ale Africii de Nord. Exista o comunitate Baha’i minusculă și în Liban.

— O credință tolerantă, din câte am auzit, spuse el.

— Noi credem că toate religiile sunt în regulă, pentru că toate slăvesc același Dumnezeu, chiar dacă îi dau nume diferite.

— Presupun că asta le-a displăcut jihadiștilor.

— Ne-au lăsat în pace mulți ani, însă pe urmă noi am deschis o școală în sat. Baha’ii consideră că femeile ar trebui să fie capabile să scrie și să citească, așa că școala era și pentru fete, și pentru băieți. Asta i-a înfuriat pe islamiști.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit cu arme și aruncătoare de flăcări. Au omorât persoanele mai în vârstă și copiii, chiar și bebelușii, și ne-au dat foc la case. Părinții mei au fost omorâți. Sunt bucuros că nu eram însurat. Au capturat tinerii, bărbați și femei, dar mai ales fetele de la școală.

— Și i-au adus pe toți aici?

— Da.

— Ce au făcut cu fetele?

— Le-au închis în clădirea aceea vopsită în albastru-deschis, fără ferestre, din incinta paznicilor. Se numește *makhur*.

— Casa de curve.

— Ele erau la școală, înțelegi, așa că nu puteau să fie musulmane adevărate.

— Încă se mai află în clădirea aceea?

— Unele trebuie să fi murit: mâncare proastă, infecții netratate sau pură disperare. Posibil să mai fi rămas una sau două, mai puternice, care să fi supraviețuit.

— Credeam că în clădirea aceea este o închisoare.

— Așa este. O închisoare pentru femei păgâne. Nu este un păcat să violezi o astfel de femeie, așa cred răpitorii noștri. Sau pretind că asta cred.

Abdul se gândea la Kiah și la crucea ei de argint.

Fluierul sună în curând. Abdul se strădui să se ridice în picioare, având dureri peste tot. Cât de mult timp avea să fie obligat să manevreze picamerul acela?

Akeem porni împreună cu el și coborâră în groapă. Apoi ridică foreza și

spuse:

— Mă ocup eu de prima sesiune.

— Mulţumesc.

Abdul nu fusese niciodată mai sincer când spusese aceste vorbe.

Dureros de încet, soarele începea să coboare spre vest şi, pe măsură ce căldura scădea, durerea lui Abdul se transforma în tortură. Geologul plecă şi Mohammed fluieră pentru a anunţa sfârşitul schimbului. Abdul era atât de bucuros, încât simţea că îi dădeau lacrimile.

— Mâine îţi vor da o altă slujbă, spuse Akeem. Ordinele coreeanului. El crede că este cea mai bună cale să ţii în viaţă un bărbat puternic. Dar poimâine vei ajunge înapoi la picamer.

Abdul înţelese că trebuia să se obişnuiască cu asta – doar dacă nu cumva reuşea să facă ceea ce nu mai reuşise nimeni, respectiv să evadeze.

În timp ce plecau, îndreptându-se obosiţi spre poarta descuiată, avu loc un fel de altercaţie: paznicii îl doborâră şi îl imobilizară pe unul dintre lucrători, un bărbat mic, cu pielea întunecată. Doi paznici îl ţineau, câte unul de fiecare braţ, în timp ce Mohammed îl certa agresiv, cerându-i insistent să scuipe ceva.

Ceilalţi paznici le ordonară muncitorilor să se alinieze şi să aştepte, îndreptându-şi amenințător armele spre ei, ca să descurajeze pe oricine s-ar fi gândit să intervină. Abdul avea senzaţia ameţitoare că era pe cale să asiste la o pedeapsă.

Un al patrulea paznic veni în spatele bărbatului şi îl lovi în spate cu patul armei. Din gura bărbatului ieşi un mic obiect care căzu la pământ; un paznic îl ridică: era cam de dimensiunile unei monede americane de douăzeci şi cinci de cenţi şi de culoare galbenă: aur.

Bărbatul încercase să fure o pepită mică. Cum îşi închipuise că ar fi putut ajunge să o cheltuiască? Acolo nu era nimic de cumpărat. Probabil sperase că ar fi putut să mituiască pe cineva ca să-l scoată de acolo.

Paznicii îi smulseră hainele jerpelite şi îl aruncară pe jos dezbrăcat, pe spate. Toţi îşi întorseseră puştile, ţinându-le de ţeavă. Mohammed îl lovi pe bărbat în faţă cu patul armei. Când el ţipă şi îşi acoperi faţa cu mâinile, Mohammed îl lovi în vintre. Apoi, când bărbatul îşi acoperi organele genitale, Mohammed îl lovi din nou peste faţă. După un semn din cap către ceilalţi paznici, fiecare îşi răsuci şi îşi ridică arma, rotind-o într-un arc de cerc ca să lovească mai puternic. Ritmul era neobosit: mai făcuseră asta şi înainte.

Din gura bărbatului ţâşnea sânge de câte ori ţipa. Ei îl loveau iar şi iar,

țintind spre cap, vintre, încheieturi și genunchi. Oasele crăpau și sângele curgea, iar Abdul înțelegea că aceasta era o bătaie din care bărbatul nu trebuia să-și mai revină. El se ghemui în poziție fetală și țipetele lui deveniră scâncete animalice. Bătaia continuă fără îndurare. Bărbatul rămase tăcut și nemișcat, dar ei continuară să-l lovească. Loviră trupul inert până când acesta nu mai putea fi recunoscut ca aparținând unei ființe umane.

În cele din urmă, obosiră. Victima lor părea să fi încetat să respire. Mohammed se așeză în genunchi ca să-i simtă bătăile inimii, apoi îi luă pulsul.

După un minut, se ridică în picioare și le spuse lucrătorilor care priveau:

— Ridicați-l! Duceți-l afară și îngropați-l!

CAPITOLUL 23

Foarte devreme în dimineața aceea, Tamara primi un mesaj pe telefon: „Blugii costă 15 dolari americani”.

Asta însemna că trebuia să-l întâlnească pe Haroun, jihadistul dezamăgit, în ziua aceea la orele 15:00, adică 3 p.m. Stabiliseră dinainte locul – Muzeul Național, lângă faimosul craniu vechi de șapte milioane de ani.

Tamara simțea o tensiune în creștere: putea să fie ceva important. Se mai întâlniseră o singură dată înainte, dar, cu acea ocazie, el îi dăduse informații valoroase despre celebrul al-Farabi. Ce vești mai avea el în ziua aceea?

Era chiar posibil ca el să știe ceva despre Abdul. Dacă era așa, probabil erau vești proaste: Abdul putea să fi fost demascat cumva și luat prizonier, poate chiar omorât.

Era zi de pregătire pentru personalul secției CIA de la N’Djamena. Subiectul era sensibilizarea față de securitatea IT. În orice caz, Tamara era convinsă că avea să fie în stare să se strecoare mai devreme pentru întâlnirea cu informatorul.

Se uită la CNN online în timp ce își lua micul dejun, cu iaurt și pepene, în apartamentul ei. Era bucuroasă că președintele Green făcea scandal în legătură cu armele de fabricație chinezească aflate în mâinile teroriștilor. Tamara avusese o pușcă Norinco ațintită spre ea de către un terorist, la podul N’Gueli, și nu avea niciun fel de înțelegere față de pretextele chinezilor. În afară de asta, chinezii nu făceau niciodată ceva din întâmplare. Ei aveau un plan pentru Africa de Nord și, oricare ar fi fost acela, nu avea să fie de bun augur pentru America.

Marea ştire din ziua aceea era că extremiştii naţionalişti japonezi solicitau un atac preventiv asupra bazelor de rachete nord-coreene, din partea forţei de autoapărare aerospaţială japoneză, care avea mai mult de trei sute de aeronave de luptă. Tamara nu credea că japonezii aveau să riște un război cu China – dar orice era posibil acum, când echilibrul fusese perturbat.

Părinţii lui Tab plecaseră acasă, ceea ce era o uşurare. Tamara simţea că reuşise să pătrundă cumva prin cochilia lui Anne, dar fusese o perioadă încordată. Dacă Tamara s-ar fi mutat la Paris ca să locuiască împreună cu Tab, ar fi trebuit să muncească din greu ca să se înţeleagă cu mama lui. Dar putea să facă asta.

În timp ce traversa incinta ambasadei în dimineaţa plăcută, se întâlni cu Susan Marcus. Susan era în echipament de luptă, cu bocanci, în locul uniformei de serviciu pe care o purta în mod normal la birou. Poate că exista vreun motiv sau poate că, pur şi simplu, îi plăcea.

— V-aţi găsit drona? întrebă Tamara.

— Nu. Ai prins ceva şoapte?

— Ţi-am spus că bănuiam că o are Generalul – dar n-am reuşit să confirm asta.

— Nici eu.

Tamara oftă.

— Mi-e teamă că Dexter nu prea ia în serios problema asta. Conform celor spuse de el, în cadrul armatei există întotdeauna echipamente lipsă.

— E ceva adevăr în ceea ce spune el, dar asta nu înseamnă că are dreptate.

— Oricum, el e şeful meu.

— Mulţumesc, oricum.

Porniră apoi în direcţii diferite.

CIA împrumutase o sală de conferinţe pentru această pregătire. Ofiţerii CIA erau mai sofisticaţi decât personalul obişnuit al ambasadei – sau credeau că sunt – şi unii dintre cei mai tineri se îmbrăcaseră lejer în ziua aceea, purtând tricouri cu formaţii rock şi blugi uzaţi, în locul obişnuitelor lor haine pentru vreme caldă – pantaloni de bumbac şi cămăşi cu mânecă scurtă. Pe tricoul Leilei Morcos scria: „Nu este ceva personal. Sunt javră cu toată lumea”.

Pe coridor, Tamara îi întâlni pe Dexter şi pe şeful lui, Phil Doyle, care avea baza la Cairo, dar era responsabil pentru toată Africa de Nord. Amândoi erau îmbrăcaţi în costum. Doyle i se adresă Tamarei:

— Vreo veste de la Abdul?

— Nimic, spuse ea. Ar putea să fie blocat în cine ştie ce oază, într-un autobuz defect. Sau ar putea să fie pe la periferia oraşului Tripoli, încercând să obţină semnal la telefon.

— Să sperăm că aşa e.

— Abia aştept cursul de astăzi, minţi Tamara. Întorcându-se spre Dexter, adăugă: Dar va trebui să plec mai devreme.

— Nu, n-ai să faci asta, spuse el. Este obligatoriu.

— Am o întâlnire cu un informator la ora trei, în după-amiaza asta. Voi fi aici cea mai mare parte a zilei.

— Schimbă întâlnirea.

Tamara îşi reprimă sentimentul de frustrare.

— Ar putea să fie important, zise ea, încercând să nu pară exasperată.

— Cine este informatorul?

Tamara îşi coborî vocea.

— Haroun.

Dexter râse, apoi îi spuse lui Doyle:

— El nu este tocmai crucial pentru operaţiunile noastre. Întorcându-se cu spatele spre Doyle, adăugă: Ai avut doar o singură întâlnire cu el.

— În timpul căreia mi-a dat informaţii valoroase.

— Care nu au fost niciodată confirmate.

— Instinctul îmi spune că este autentic.

— Din nou, intuiţia feminină. Îmi pare rău. Nu e destul de bine. Amână.

Dexter îl conduse pe Doyle în sala de conferinţe.

Tamara îşi scoase telefonul şi îi scrise lui Haroun un răspuns dintr-un singur cuvânt: „Mâine”.

Apoi intră în sală şi se aşeză la masa de conferinţe, pentru sesiunea de pregătire care era pe cale să înceapă. Un minut mai târziu, telefonul ei vibră şi citi următorul mesaj: „Acum blugii tăi sunt 11 dolari americani”.

Ora unsprezece, a doua zi de dimineaţă. Nicio problemă.

•••

Muzeul se afla la vreo cinci kilometri distanţă de ambasada americană. Traficul fu lejer şi Tamara ajunse mai devreme. Muzeul era o clădire nouă, modernă, aflată într-un parc frumos amenajat. O statuie impunătoare a Mamei Africa trona într-o fântână, dar apa era secată.

Îşi scoase eşarfa albastră cu cercuri portocalii şi şi-o puse pe cap, legând-o sub bărbie, doar pentru cazul în care Haroun uitase cum arăta. Obişnuia să poarte eşarfe în cea mai mare parte a timpului: cu rochia ei obişnuită şi cu

pantaloni, nu arăta vizibil diferit de alte o sută de mii de femei din oraş.

Intră în clădire.

Nu fusese o alegere inspirată pentru o întâlnire clandestină, observă ea imediat. Îşi imaginase că aveau să se piardă împreună în mulţime, dar nu exista nicio mulţime. Muzeul era aproape pustiu. Oricum, cei câţiva vizitatori păreau turişti autentici, deci cu puţin noroc nimeni nu avea să-i recunoască pe Tamara şi pe Haroun.

Se duse sus, la craniul Omului Toumai, care arăta ca o bucată de lemn vechi, aproape fără formă, abia putând fi recunoscut drept craniu. Poate că nu era nimic surprinzător: până la urmă, era vechi de şapte milioane de ani. Cum reuşise să se păstreze atât de multă vreme? În timp ce se gândea nedumerită de asta, apăru Haroun.

În ziua aceea, el purta haine vestice – pantaloni kaki şi un tricou simplu, alb. Ea simţi intensitatea privirii lui întunecate în timp ce se uita la ea. Îşi risca viaţa din nou: tot ceea ce făcea el era extrem, se gândi ea. Fusese jihadist, iar acum era un trădător al jihadiştilor – dar nu avea să fie niciodată ceva intermediar.

— Ar fi trebuit să vii ieri, îi spuse el.

— N-am putut. Este urgent?

— După ambuscada din tabăra de refugiaţi, prietenii noştri din Sudan sunt însetaţi de răzbunare.

„Asta nu se termină niciodată, se gândi Tamara. Fiecare acţiune de răzbunare trebuie să fie răzbunată.”

— Ce doresc?

— Ei ştiu că ambuscada a fost planul personal al Generalului. Vor ca noi să-l asasinăm.

„Asta nu e nicio surpriză, se gândi Tamara, dar nu va fi uşor.” Securitatea Generalului era foarte strictă, dar astfel de lucruri nu erau niciodată imposibile. Iar dacă încercarea reuşea, Ciadul avea să se scufunde în haos. Trebuia să dea alarma în legătură cu asta.

— Cum? întrebă ea.

— Ţi-am spus că Afganul ne-a învăţat cum să facem bombe sinucigaşe.

„O, Hristoase!” se gândi ea.

În cameră intrară doi turişti, un cuplu alb de vârstă medie, cu pălării şi tenişi, vorbind în franceză. Tamara şi Haroun vorbeau în arabă, pe care vizitatorii, mai mult ca sigur, nu o puteau înţelege. Oricum, nou-veniţii se îndreptară spre locul în care se aflau Tamara şi Haroun, lângă vitrina care

conţinea craniul. Tamara zâmbi şi dădu din cap spre ei, apoi îi spuse încet lui Haroun:

— Hai să mergem!

Camera următoare era pustie.

— Continuă, te rog! spuse Tamara. Cum se va desfăşura asta?

— Noi ştim cum arată maşina generalului.

Tamara încuviinţă din cap. Toată lumea ştia. Era un Citroën alungit, asemănător celui folosit de preşedintele francez. În ţară exista unul singur şi, dacă acest lucru nu era suficient, avea un mic suport pentru steag pe aripă, în care flutura un tricolor cu albastru, auriu şi roşu, în benzi verticale – steagul Ciadului.

Haroun continuă:

— Vor aştepta pe o stradă din apropierea palatului prezidenţial şi, când el va ieşi, se vor arunca asupra maşinii, vor detona explozibilul şi, cred ei, vor ajunge direct în rai.

— Rahat!

„Ar putea să meargă”, se gândi Tamara. Complexul palatului prezidenţial era bine apărat, dar Generalul tot trebuia să iasă uneori. Poate că maşina lui era antiglonţ, dar, probabil, nu era rezistentă la bombe, mai ales dacă vestele sinucigaşilor conţineau cantităţi mari de explozibil.

În orice caz, acum, când Tamara aflase despre complot, CIA avea să îi avertizeze pe oamenii din serviciul de securitate al Generalului, care puteau să ia măsuri de prevedere suplimentare.

— Când plănuiesc să facă asta?

— Astăzi, spuse Haroun.

— Fir-ar!

— Pentru asta ar fi trebuit să ne întâlnim ieri.

Ea îşi scoase telefonul, apoi se opri preţ de o clipă. De ce alte detalii mai avea nevoie?

— Câţi atentatori?

— Trei.

— Poţi să-i descrii?

Haroun scutură din cap.

— Nu mi s-a spus cine a fost ales – doar că nu am fost ales eu.

— Bărbaţi?

— Unul ar putea să fie femeie.

— Cum vor fi îmbrăcaţi?

— Tradiţional, presupun. Robele pot ascunde vestele sinucigaşe. Dar nu ştiu asta cu siguranţă.

— Mai este cineva implicat, în orice fel, peste capul celor trei?

— Nu. Oamenii în plus generează riscuri suplimentare.

— La ce oră se vor duce la palat?

— Ar putea să fie deja acolo.

Tamara sună la secţia CIA din cadrul ambasadei.

Apelul nu fu preluat, iar Haroun spuse:

— Afganul ne-a mai învăţat şi cum să deconectăm temporar reţeaua telefonică din oraş.

Tamara se holbă la el.

— Vrei să spui că ISGS a oprit telefoanele tuturor?

— Până când cineva îşi dă seama cum să repare problema.

— Trebuie să plec, zise ea şi se grăbi să iasă din cameră.

În urma ei, îl auzi pe Haroun spunând:

— Mult noroc!

Alergă pe scări şi ieşi în parcare. Maşina ei o aştepta cu motorul în funcţiune. Sări înăuntru şi spuse:

— Înapoi la ambasadă. Repede, te rog!

În timp ce maşina ieşea, se răzgândi. La ambasadă ar fi raportat personal la secţia CIA, dar ce puteau ei să facă fără telefoane? Ar fi fost mai bine să meargă direct la palatul prezidenţial; dar ea nu era suficient de cunoscută încât să i se permită accesul fără întârziere – iar paznicii de la poartă nu ar fi crezut o fată care pretindea că viaţa Generalului era în pericol.

Apoi se gândi la Karim. El ar fi trebuit să aibă acces imediat în palat şi, astfel, să ajungă la urechea şefului serviciului de securitate al Generalului. Dar unde putea să-l găsească pe Karim? Încă nu era ora prânzului: ar fi putut să se mai afle încă la Café de Cairo, care era situată în apropierea muzeului. Avea să încerce mai întâi acolo şi, dacă nu-l găsea, să meargă în centrul oraşului, la hotelul Lamy.

Se ruga ca Generalul să nu iasă cu maşina din palat în următoarele câteva minute.

Schimbă instrucţiunile şoferului şi ajunse la cafenea în vreo două minute. Se repezi înăuntru şi îl observă, cu mare uşurare, pe Karim, care se afla încă acolo. Ajunsese exact la timp: el îşi îmbrăca sacoul şi se pregătea de plecare. Ei îi trecu prin minte gândul – irelevant – că el se îngrăşase.

— Sunt atât de bucuroasă că te-am prins, spuse ea. Telefoanele au fost

oprite de ISGS.

— Serios? Ridicând din umeri, el își pescui telefonul din buzunarul sacoului și privi la ecran. Ai dreptate. Nu știam că pot să facă asta.

— Tocmai am vorbit cu un informator. Plănuiesc să-l asasineze pe General.

El înlemni din cauza șocului.

— Acum?

— Considerăm că tu ești cea mai potrivită persoană să dai alarma.

— Desigur. Cum plănuiesc să facă asta?

— Trei atentatori sinucigași în fața porților palatului, așteptând să iasă mașina lui.

— Inteligent. O rută pe care e obligat să o folosească, un moment în care vehiculul trebuie să se miște mai încet… atunci este cel mai vulnerabil. El ezită. Cât de credibilă este informația?

— Karim, niciun informator nu este complet de încredere – toți sunt niște mincinoși, în sufletul lor –, dar eu cred că informația asta ar putea să fie adevărată. Generalul ar trebui, cu siguranță, să-și ia măsuri de prevedere speciale.

Karim încuviință din cap.

— Ai dreptate. O astfel de avertizare nu ar trebui să fie ignorată. Mă duc imediat. Mașina mea este în spate.

— Bine.

El se întoarse să plece, apoi se opri.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Tamara plecă pe ușa din față și se întoarse la mașina ei.

Se gândi să se ducă la ambasadă și din nou se decise că nu avea ce să facă acolo. Manualul de operațiuni nu stabilea un protocol pentru o tentativă de asasinat combinată cu întreruperea telefoanelor. Se gândi pentru o scurtă vreme la ideea de a o chema pe Susan Marcus să conducă o echipă în apropierea palatului prezidențial, ca să-i vâneze pe atentatori. Dar armata Statelor Unite nu putea să acționeze independent de armata și poliția locală – confuzia ar fi fost dezastruoasă. Și, până când ar fi avansat pe lanțul de comandă, ar fi putut să fie prea târziu.

Se hotărî să meargă ea însăși. Cel puțin putea să facă o recunoaștere pe stradă și să-i identifice pe jihadiști.

Îl îndreptă pe șofer spre sud, pe autostradă și la dreapta, apoi pe Avenue

Charles de Gaulle. În fața palatului nu se putea opri, așa că decise să coboare din taxi la vreo două sute de metri distanță de intrare și îi spuse șoferului să aștepte.

Își verifică din nou telefonul: tot nu avea semnal.

Privi în lungul bulevardului din fața ei. Marile porți de fier ale palatului prezidențial se aflau pe partea dreaptă a drumului, păzite de soldați din Garda Națională, înarmați cu puști și îmbrăcați în uniformele lor de camuflaj pentru deșert, cu verde, negru și bej. Peste drum se aflau un parc cu un monument și catedrala. Aici, regula parcării interzise era respectată cu strictețe, așa că jihadiștii trebuiau să fie pe jos.

Un Mercedes negru se opri scârțâind în fața porților și i se permise accesul imediat. Ea spera să fie Karim.

Se gândi pentru prima dată la cât de periculos era pentru ea ceea ce făcea. De acum, în orice clipă, oriunde în lungul străzii, putea să explodeze o bombă; iar dacă ea se afla în apropiere, putea să o ucidă.

Nu dorea să moară, mai ales acum, când îl găsise pe Tab.

Iar moartea nu era lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla. Putea să fie schilodită, orbită, paralizată.

Își legă mai bine eșarfa sub bărbie și murmură pentru ea însăși: „Ce dracu' fac?" Apoi porni în pas vioi spre palat.

Pe partea dinspre palat a străzii nu se afla nimeni altcineva în afară de gărzi: toată lumea se îndepărta de bărbații cu puști. Pe partea ei, sute de oameni se plimbau prin parcul monumentului, turiști care priveau sculpturile grandioase și localnici care se bucurau de frumusețea locului, mâncându-și prânzul sau doar hoinărind. „Trebuie să încerc să-i identific pe atentatori, se gândea ea, și nu am prea mult timp la dispoziție!"

Un contingent de polițiști înarmați, conduși de un sergent mustăcios, supraveghea mulțimea. Polițiștii erau îmbrăcați în costume de camuflaj cu un model ușor diferit de cel al Gărzii Naționale. Tamara știa din experiență că principala lor treabă era să se asigure de aplicarea regulilor legate de fotografierea palatului și se îndoia că ei ar fi putut să recunoască rapid un posibil terorist.

După ce se calmă, începu să cerceteze cu atenție persoanele din parc. Ignoră bărbații și femeile de vârstă mijlocie: jihadiștii erau întotdeauna tineri. Excluse, de asemenea, pe oricine purta haine moderne, strânse pe corp, în genul tricourilor și al blugilor, pentru că acestea nu puteau să ascundă o vestă sinucigașă. Se concentră asupra bărbaților și femeilor în jur de douăzeci de

ani, care purtau robe tradiţionale şi hijab.

Revăzu în memorie toate posibilităţile rămase. Un bărbat tânăr, purtând o robă albă şi un basc alb, era aşezat pe marginea unui soclu, citind ziarul *Al Wihda*: părea prea relaxat ca să fie terorist, dar Tamara nu putea să fie sigură. O femeie de o vârstă incertă avea câteva umflături pe sub roba neagră, dar era posibil să fie silueta ei normală. Un băiat adolescent, purtând o robă portocalie şi turban, se ghemuise la marginea drumului, reparând la scuterul său Vespa; roata din faţă era scoasă şi aşezată pe pământul prăfuit, printre şuruburile şi piuliţele împrăştiate.

Într-o parte a parcului observă un bărbat tânăr, cu barbă, care stătea în picioare la umbra unui copac, transpirând abundent. Purta o robă lungă până în pământ, de tipul numit thawb, galabiya sau dishdashah, dar pe deasupra acesteia avea o jachetă largă de bumbac, fără formă, încheiată până la gât. Se afla în apropierea străzii laterale de lângă parc şi, din când în când, arunca o privire spre drumul îngust, pe care nu era nimic de văzut. În timpul acesta fuma nervos, cu pufăituri rapide, repetate, care ardeau ţigara rapid.

Când maşina preşedintelui avea să iasă pe porţile palatului, urma fie să vireze la dreapta sau la stânga, pe largul bulevard Charles de Gaulle, fie să meargă drept, pe strada care cobora spre râu. În mod logic, ar fi trebuit să fie un atentator sinucigaş pe această parte a drumului, unul pe partea opusă şi unul în apropierea străzii laterale.

Tamara traversă strada laterală, îndreptându-se spre catedrală.

Privi dincolo de bulevard, spre porţile palatului, imediat ce ajunse în dreptul lor. Vedea aleea lungă şi dreaptă care ducea, maiestuos, spre clădirea îndepărtată, părând mai degrabă o clădire modernă de birouri decât un palat. Dincolo de porţi se mai aflau încă vreo zece soldaţi, care leneveau, vorbeau şi fumau. Tamara era dezamăgită: în cazul în care Karim dăduse alarma, cu siguranţă o echipă s-ar fi adunat deja ca să elibereze locul şi să protejeze populaţia în cazul unei explozii. Dar strada era aglomerată şi, în ambele direcţii, continuau să treacă maşini şi motociclete. O bombă care exploda în zonă putea să omoare sute de trecători nevinovaţi. Oare avertismentul lui Karim fusese ignorat înăuntru? Sau erau îngrijoraţi doar pentru General, dar nu şi pentru public?

Catedrala Notre-Dame de la Paix era o biserică modernă, spectaculoasă. Locul era împrejmuit cu garduri, iar porţile erau închise. Pe terenul acesteia nu se afla nimeni, în afara unui grădinar îmbrăcat într-o robă întunecată şi cu turban pe cap, care planta un copac mic în partea de vest, aproape de gard, la

doar câțiva pași de Tamara. Din poziția în care se afla, grădinarul putea să vadă clar porțile palatului și aleea lungă care ducea spre clădire, precum și să traverseze rapid gardul spre strada laterală. Putea să fie un impostor? Dacă era, își asuma un risc: un preot ar fi putut să-i spună: „Cine ți-a zis să plantezi un copac acolo?” Pe de altă parte, nu părea să se afle niciun preot prin preajmă.

Tamara se întoarse în parcul monumentului.

Era o chestiune de probabilități, dar ea considera că asasinii erau băiatul care repara scuterul, bărbatul transpirat de sub copac și grădinarul de la catedrală. Fiecare dintre ei se potrivea profilului și fiecare avea spațiu pe sub robă pentru o bombă apreciabilă.

Puteau oare să fie arestați? Unele dispozitive sinucigașe aveau declanșatoare pentru morți, un sistem prin care bomba putea să explodeze atunci când atentatorul elibera o coardă, ceea ce garanta explozia chiar și atunci când atentatorul era omorât. În orice caz, toți cei trei suspecți ai ei își foloseau mâinile: unul ca să repare scuterul, altul ca să-și aprindă țigările și al treilea ca să planteze copacul. Asta însemna că nu puteau avea declanșatorul mortului.

Chiar și așa, trebuiau să fie abordați cu atenție și imobilizați înainte să poată să ajungă la declanșator. Asta era o chestiune de o secundă sau două.

Își verifică telefonul. Încă nu avea semnal.

Ce ar fi trebuit să facă? Probabil, nimic. Karim avea să se asigure că Generalul se ferea din calea pericolului. Mai devreme sau mai târziu, poliția avea să închidă parcul monumentului și să elibereze strada. Asasinii urmau să scape împreună cu mulțimea.

Dar puteau să încerce din nou în ziua următoare.

Își spuse apoi că nu era problema ei. Ea furnizase informația: asta era treaba ei. Poliția locală și armata ar fi trebuit să ia deciziile.

Probabil că ar fi fost mai bine să plece.

Privi dincolo de bulevard și văzu limuzina distinctivă a Generalului venind încet pe alee, spre porți.

Trebuia să acționeze.

Își scoase legitimația de ofițer CIA și îl abordă pe sergentul de poliție cu mustață.

— Fac parte din armata americană, îi spuse ea în arabă, prezentându-i legitimația. Apoi arătă spre bărbatul de sub copac. Cred că bărbatul acela are ceva suspect pe sub haină. Poate vrei să verifici. Te sfătuiesc să-i apuci

ambele mâini înainte să-i vorbeşti, pentru cazul în care are o armă.

Sergentul o privi cu suspiciune. Nu avea de gând să primească ordine de la o femeie necunoscută, chiar dacă îi prezentase o legitimaţie oficială din plastic, cu aspect impresionant, cu fotografia ei.

Tamara îşi înfrână panica, încercând să rămână calmă.

— Orice ai face, trebuie s-o faci repede, pentru că maşina Generalului pare să se apropie.

Sergentul privi dincolo de bulevard şi, observând limuzina de pe alee, care se apropia de porţi, luă o decizie. Lătră câteva ordine spre doi dintre oamenii lui, iar ei traversară parcul spre bărbatul de sub copac.

Tamara trimise o rugăciune de mulţumire.

Gărzile palatului ieşiră pe bulevard şi opriră traficul.

Băiatul care repara scuterul se ridică în picioare.

Dincolo de strada laterală, grădinarul de pe terenul catedralei îşi lăsă jos cazmaua.

Porţile palatului se deschiseră.

Tamara se apropie de băiatul care repara scuterul. El abia dacă o observă, fiind foarte concentrat asupra limuzinei. Ea îi zâmbi şi îşi puse mâinile ferm pe pieptul lui. Prin roba de bumbac portocaliu, simţi un obiect tare, cu cabluri ataşate, şi o cuprinse frica. Se forţă să-şi ţină mâinile acolo încă un moment. Simţea trei cilindri, care conţineau, fără îndoială, încărcături de exploziv C4, îngropate sub bile de rulmenţi din oţel, cu fire care conectau cilindrii unul de altul şi cu o cutie mică în care se afla detonatorul.

Se afla la o bătaie de inimă de moarte.

Băiatul era surprins şi confuz din cauza apariţiei ei bruşte. O împinse ineficient şi se trase în spate.

În fracţiunea de secundă de care el avu nevoie ca să realizeze ce se întâmplă, ea îl lovi în picioare, de dedesubt.

El căzu pe spate. Ea se aruncă peste el, cu genunchii pe burta lui, scoţându-i aerul din piept. Apoi îl apucă de gulerul robei şi i-o rupse, scoţând la iveală plasticul negru şi metalul dispozitivului legat de pieptul lui. Atârnat de cutia detonatorului, observă un cablu care se termina cu un întrerupător simplu din plastic verde – patru dolari şi nouăzeci şi nouă la un magazin de instalaţii, se gândi ea stupid.

Apoi auzi o femeie din apropiere ţipând.

Dacă băiatul ar fi reuşit să-şi pună mâinile pe întrerupător, aveau să moară şi el, şi Tamara, şi o mulţime de alţi oameni.

Ea reuși să-i apuce ambele încheieturi și să-i împingă brațele la pământ, aplecându-se în față ca să-și folosească toată greutatea. El se zbătea cu furie, încercând să o arunce de pe el. Polițiștii din apropiere se holbau șocați. Ea le strigă:

— Țineți-l de mâini și de picioare înainte să ne arunce pe toți în aer!

După un moment de uluire, ei făcură ce le spusese ea. În condiții normale, nu i-ar fi urmat ordinele, dar puteau vedea dispozitivul și știau ce era. Patru polițiști apucară membrele băiatului și le ținură strâns.

Tamara se ridică în picioare.

Peste tot în jurul ei trecătorii se dădeau înapoi, unii dintre ei alergând îngroziți.

În colțul îndepărtat al parcului, fumătorul nervos era legat în cătușe.

Porțile palatului se deschiseră și limuzina trecu dincolo de ele.

Pe terenul catedralei, grădinarul alerga spre gard.

Mașina traversă bulevardul, prinzând viteză, și se îndreptă spre strada laterală.

Grădinarul sări peste gard, pe trotuar. Băgând mâna în interiorul galabiyei, scoase un întrerupător verde, din plastic.

Tamara strigă:

— Nuu!

El alergă pe drum și se aruncă peste mașină. Șoferul îl văzu și apăsă frânele, prea târziu însă. Atentatorul se lovi de parbriz și păru să cadă, apoi se auzi o bubuitură îngrozitoare însoțită de un fulger. Parbrizul se sparse și atacatorul fu aruncat pe șosea. Mașina continuă să ruleze înainte, lăsând cadavrul în mijlocul șoselei. Viră spre dreapta și lovi gardul care înconjura catedrala. Gardul fu pus la pământ, iar mașina se opri.

Nimeni nu ieși din ea însă.

Tamara alergă prin parc spre vehiculul accidentat. Și alții avuseseră aceeași idee și se aflau aproape în urma ei. Ea deschise violent ușa pasagerului și privi în interior.

Partea din spate a mașinii era goală și se simțea un miros de sânge proaspăt. În față se afla un singur bărbat, șoferul, ghemuit și nemișcat. Fața lui era prea distrusă și plină de sânge ca să poată să fie recunoscut, dar era micuț și subțire, cu părul alb, și, prin urmare, nu era Generalul, care era masiv și chel.

Generalul nu se afla în mașină.

Preț de o clipă, Tamara fu nedumerită. Apoi se gândi că șoferul ar fi putut,

pur și simplu, să meargă să ia combustibil. Un gând mai întunecat era acela că fusese trimis să verifice dacă amenințarea era reală, caz în care viața lui fusese sacrificată. Era sinistru, dar posibil.

În caroserie existau mai multe găuri, iar pe podea erau nenumărate bile de oțel.

Tamara văzuse suficient. Se întoarse și porni înapoi spre parcul monumentului.

„L-am salvat pe General, se gândi ea. Mai important, am salvat stabilitatea acestei regiuni. Aproape că mi-am pierdut viața. A meritat? Cine naiba știe?”

Dar nu terminase. Haroun spusese că guvernul Sudanului se afla în spatele acestei afaceri. Dacă era adevărat, era un lucru extrem de important, dar ea ar fi dorit o confirmare.

Băiatul cu scuterul fusese eliberat de vesta lui sinucigașă – Tamara ar fi așteptat echipa de genişti dacă ar fi fost alegerea ei –, iar acum poliția îi punea cătușe și legături la picioare.

Când Tamara se apropie, un polițist spuse:

— Ce faci aici?

— Eu am dat alarma, zise ea aspru. Ți-am salvat viața.

Un alt polițist zise:

— E adevărat, ea a făcut asta.

Primul polițist ridică din umeri și ea consideră gestul lui drept o permisiune.

Se duse mai aproape de atentator. Avea ochii căprui-deschis și Tamara remarcă puful părului de adolescent pe obrajii lui: era îngrozitor de tânăr. Apropierea ei de el fusese un gest contradictoriu, atât intim, cât și amenințător, iar asta îl făcuse să fie confuz.

Ea îi spuse cu voce joasă:

— Prietenul tău de la catedrală este mort.

Atentatorul o privi, apoi își întoarse ochii în altă parte.

— El a ajuns în rai, zise el.

— Ai făcut asta pentru Dumnezeu.

— Dumnezeu este măreț.

— Dar ai fost ajutat. Făcu o pauză, privindu-l intens în ochi și încercând să-l determine să o privească și el, pentru a stabili o conexiune intensă. Ai fost învățat cum să faci bombele.

În sfârșit, el o privi.

— Nu știi nimic, rosti.

— Știu că ai fost învățat de către Afgan.

Ea văzu surprindere în privirea lui și insistă asupra avantajului pe care-l obținuse.

— Știu că ați primit materialele de la prietenii din Sudan.

Ea nu știa precis asta, dar avea o bănuială foarte puternică. Expresia lui nu se schimbă: continua să fie uluit de cât de multe cunoștea ea.

— Prietenii sudanezi ți-au spus să-l omori pe General, continuă ea.

Își ținu respirația: era ceea ce avea nevoie ca el să confirme.

Și, în sfârșit, el vorbi. Tonul lui de uluire fu absolut autentic.

— De unde știi?

Era suficient. Tamara se îndepărtă.

•••

Când ajunse înapoi la ambasadă, se duse în camera ei. Se simțea golită de orice fel de senzație și se întinse pe pat. Dormi câteva minute, apoi îi sună telefonul.

Serviciul fusese repus în funcțiune.

Răspunse și auzi vocea lui Dexter:

— Unde dracu' ești?

Tamara închise ochii pentru un moment, ca să-și regăsească răbdarea.

— Ești acolo? zise el.

— Sunt în camera mea.

— Ce faci acolo?

Ea nu avea de gând să-i spună că își revenea după o oroare. Învățase, cu multă vreme în urmă, să nu-și recunoască slăbiciunea în fața unui coleg bărbat. Ei n-ar fi obosit niciodată să-i amintească asta.

— Mă împrospătez, spuse ea.

— Treci încoace!

Ea închise fără să răspundă. Fusese prea aproape să-și piardă viața ca să-l mai poată lua în serios pe Dexter. Porni fără grabă prin incintă, îndreptându-se către secția CIA.

Îl găsi pe Dexter așezat la biroul lui. Phil Doyle se afla împreună cu el. Dexter părea că aflase mai multe între timp.

— Ei spun că o femeie de la CIA a arestat un suspect! spuse el. Tu ai fost?

— Da.

— Ce treabă ai tu să arestezi oameni? Ce te-a apucat, pentru numele Domnului?

Ea se așeză, fără să fie invitată.

— Vrei să-ți spun ce s-a întâmplat sau preferi doar să țipi la mine?

Dexter păru iritat, dar începu să ezite. Nu putea să nege că țipase la ea, mai ales că șeful lui se afla acolo. Chiar și în cadrul CIA era riscant pentru un bărbat să se expună acuzațiilor de intimidare.

— În regulă, zise el. Susține-ți cazul!

— Să-mi susțin cazul? zise ea scuturând din cap. Sunt la proces? Dacă da, atunci ar fi bine să fie oficial. Am nevoie de un reprezentant legal.

Doyle interveni, încercând o abordare rațională.

— Nu ești la proces, spuse el. Doar spune-ne ce s-a întâmplat!

Ea le relată întreaga poveste, iar ei ascultară fără să o întrerupă.

Când termină, Dexter spuse:

— Pentru ce te-ai dus la Karim? Ar fi trebuit să-mi raportezi mie!

Era încă furios, dar trata în continuare totul ca pe un subiect de dramă. Tamara era epuizată din cauza tensiunii, dar se străduia să-și pună creierul în funcțiune și să recreeze întregul proces de gândire prin care trecuse.

— Informatorul meu mi-a spus că asasinatul era iminent. Dar telefoanele nu funcționau. A trebuit să decid care era calea cea mai rapidă de a-i transmite un avertisment Generalului. Dacă aș fi mers eu însămi la palat, probabil că n-aș fi putut să pătrund. Dar Karim putea.

— Aș fi putut să merg eu acolo.

De ce nu putea el să scape de toate treburile astea? răspunse pe un ton îngrijorat:

— Nici măcar tu n-ai fi intrat imediat. Ai fi fost supus la întrebări și întârzieri. Karim are oricând acces la General. El era capabil să dea alarma mai repede decât orice persoană de aici, de la ambasadă – de fapt, mai rapid decât orice persoană la care mă pot gândi.

— În regulă, dar de ce nu mi-ai raportat mie după ce te-ai întâlnit cu Karim?

— Nu era timp. Ar fi trebuit să-ți spun întreaga poveste. Tu ai fi fost sceptic și am fi purtat o discuție lungă, precum cea de acum. În cele din urmă m-ai fi crezut, însă apoi ai fi avut nevoie de multă vreme ca să aduni o echipă și să o informezi; și abia după aia ai fi ieșit din incintă. A fost evident pentru mine că era optim să merg imediat la scena atacului și să încerc să descopăr atentatorii. Ceea ce am și făcut. Cu succes.

— Aș fi putut să fac asta mult mai eficient cu o echipă.

— Cu excepția faptului că nu ai fi ajuns acolo decât după explozie. Încercarea de asasinat a avut loc la câteva minute după sosirea mea acolo. În

acele câteva minute, am fost capabilă să îi identific corect pe toți cei trei atentatori. Doi se află acum în custodie, iar al treilea este mort.

Dexter schimbă abordarea.

— Și toate astea pentru nimic, fiindcă Generalul nu se afla în mașină.

Părea hotărât să-i diminueze realizările.

Tamara ridică din umeri. Nu prea îi păsa ce credea Dexter; deja înțelegea că nu mai putea lucra multă vreme sub conducerea lui.

— Probabil că el nu se afla în mașină pentru că îl avertizase Karim.

— Nu știm asta.

— Adevărat.

Era prea obosită că să-l mai contrazică.

Dar Dexter nu terminase.

— Mare păcat că informatorul tău nu ne-a spus totul mai din vreme.

— Asta este vina ta.

Dexter se îndreptă în scaun.

— Despre ce vorbești?

— El dorea să mă întâlnească ieri, iar eu ți-am spus că trebuia să plec mai devreme de la sesiunea de pregătire. În schimb, tu mi-ai ordonat să amân întâlnirea.

Ea observă că Dexter nu făcuse legătura între cele două evenimente. Acum, el era cel îngrijorat. Avu nevoie de câteva momente ca să răspundă. Apoi spuse:

— Nu, nu așa s-au întâmplat lucrurile. Am avut o discuție…

— Tâmpenii, îl întrerupse ea. Nu era dispusă să accepte asta. Nu a existat nicio discuție. Mi-ai ordonat să nu mă întâlnesc cu el la momentul stabilit.

— Nu-ți amintești bine treaba asta.

Tamara îndreptă o privire intensă spre Doyle. El fusese de față. Știa adevărul. Nici el nu părea prea confortabil însă. Ea presupunea că simțea impulsul să mintă, ca să nu-i submineze autoritatea lui Dexter. Dacă făcea asta, se hotărî Tamara, ea avea să demisioneze pe loc. Își ținu privirea ațintită spre el fără să spună nimic, doar așteptând ca el să vorbească.

În cele din urmă, el zise:

— Cred că tu ești cel care își amintește greșit, Dexter. Ceea ce îmi amintesc eu este că discuția a fost scurtă, iar tu ai dat un ordin.

Dexter părea pe cale să explodeze. Se înroși și începu să respire rapid. Străduindu-se să-și controleze furia, spuse:

— Presupun că va trebui să fim de acord că avem păreri diferite, Phil…

— Nu, nu, spuse Doyle cu fermitate. Nu sunt de acord cu ideea că avem păreri diferite. Se afla acum în poziția în care trebuia să impună disciplina și părea că nu avea de gând să treacă peste incident. Ai luat o hotărâre conform judecății tale și s-a dovedit greșită. Nu-ți face griji, nu e un păcat capital. Se întoarse apoi spre Tamara. Poți să pleci.

Ea se ridică în picioare.

— Ai făcut o treabă bună astăzi, zise Doyle. Mulțumesc.

— Mulțumesc, domnule, spuse Tamara, apoi plecă.

•••

— Generalul vrea să-ți dea o medalie, îi spuse Karim Tamarei în dimineața următoare, la Café de Cairo.

Părea mulțumit de sine și ea presupuse că avertismentul îi adusese recunoștința profundă a Generalului. Într-o dictatură, recunoștința era mai bună decât banii.

— Sunt flatată, spuse Tamara, dar probabil că va trebui să refuz. Celor de la CIA nu le place că ofițerii lor să iasă în public.

El zâmbi. Tamara presupuse că pe Karim nu-l deranja refuzul ei: asta însemna că el n-avea să împartă cu nimeni lumina reflectoarelor.

— Presupun că voi ar trebui să fiți agenți *secreți*, spuse el.

— Chiar și așa, e bine de știut că Generalul apreciază munca noastră.

— Cei doi atentatori supraviețuitori au fost supuși unui interogatoriu.

„Pun pariu că asta s-a întâmplat”, se gândi Tamara. Probabil că fuseseră ținuți treji toată noaptea, fără să primească mâncare și apă, apoi terorizați prin alternarea echipelor de investigatori și, probabil, chiar torturați.

— Vei împărtăși cu noi raportul complet al interogatoriilor?

— Mă gândesc că măcar atât putem să facem.

Ceea ce nu însemna un da, observă Tamara; dar Karim nu avea probabil autoritatea de a da un răspuns definitiv.

Apoi Karim spuse:

— Prietenul meu, Generalul, este furios din cauza acestei tentative de asasinare. Ia problema foarte personal. A privit cadavrul șoferului și a spus: „Acela puteam să fiu eu!”

Tamara decise să nu întrebe dacă șoferul fusese sacrificat pentru o verificare. Spuse:

— Sper că Generalul nu va face ceva pripit.

Ea se gândea la ambuscada elaborată ce fusese pregătită în tabăra de refugiați, totul drept represalii pentru încăierarea minoră de la podul N’Gueli.

— Și eu sper. Dar se va răzbuna cu siguranță.

— Mă întreb ce va face.

— Chiar dacă aș ști, n-aș putea să-ți spun – dar, din întâmplare, nu știu.

Tamara simțea că el îi spunea adevărul, dar asta o făcea să fie și mai neliniștită. De ce și-ar fi ținut Generalul intențiile secrete față de unul dintre cei mai apropiați colaboratori, bărbatul care tocmai îi salvase viața?

— Sper să nu fie ceva atât de dramatic încât să destabilizeze regiunea.

— Puțin probabil.

— Mă întreb… Chinezii sunt puternic implicați în Sudan. Noi nu vrem ca ei să înceapă să-și încordeze mușchii.

— Chinezii sunt prietenii noștri.

Chinezii nu aveau prieteni, după părerea Tamarei. Ei aveau clienți și debitori. Dar nu dorea să-l contrazică pe Karim. El era un bărbat în vârstă, conservator, care nu era dispus să accepte prea multe de la o femeie tânără.

— Este un lucru pentru care ar trebui să fiți recunoscători, spuse ea, încercând să pară sinceră. Sunt sigură că asta vă va determina să fiți precauți.

El spuse cu îngâmfare:

— Eu sunt întotdeauna. Nu-ți face griji! Totul va fi în regulă.

— Inshallah, spuse Tamara. Voia Domnului!

•••

În ziua următoare, spre sfârșitul după-amiezii, CNN difuză un reportaj despre un incendiu puternic din Port Sudan – numele, lipsit de imaginație, al celui mai mare port din Sudan. Navele din Marea Roșie raportaseră primele incendiul, spunea CNN, care transmise un interviu prin radio, cu paraziți, al căpitanului unui tanc petrolier, care se hotărâse să rămână în larg până când avea să afle dacă era sigur să intre în port. Exista un nor uriaș de fum gri-albăstrui, spunea el.

Practic, tot petrolul din Sudan era exportat prin Port Sudan. Cea mai mare parte ajungea acolo printr-o conductă lungă de o mie șase sute de kilometri, al cărei proprietar majoritar și operator principal era China Național Petroleum Corporation. Chinezii construiseră și o rafinărie, fiind pe cale să ridice și un doc pentru petroliere, în valoare de multe miliarde de dolari.

Reportajul CNN fu urmat de un anunț al guvernului, care spunea că serviciile de pompieri se așteptau să țină incendiul sub control în scurtă vreme, ceea ce însemna că nu se afla sub control, și că avea să fie realizată o investigație completă, ceea ce însemna că nu aveau habar ce anume provocase incendiul. Tamara avea o suspiciune întunecată într-un colț al

minţii, pe care nu o spusese încă nimănui.

Începu să monitorizeze website-urile jihadiste, cele care sărbătoreau decapitările şi răpirile. La prima vedere, toate erau tăcute.

Apoi o sună pe Susan Marcus şi o întrebă:

— Aveţi vreo imagine din satelit cu Port Sudan de dinainte de incendiu?

— Probabil, spuse Susan. Peste partea aceea a globului nu sunt niciodată prea mulţi nori. Care-i perioada?

— CNN a raportat incendiul în jurul orei 16:30 şi deja era o urmă de fum…

— Atunci 15:30 sau mai devreme. Voi arunca o privire. Ce suspectezi?

— Nu prea ştiu. Ceva.

— Destul de corect.

Tamara îl sună pe Tab la ambasada Franţei.

— Voi ce ştiţi despre incendiul din Port Sudan?

— Doar ce apare la televiziune, spuse el. Apropo, şi eu te iubesc.

Ea îşi înăbuşi un chicotit. Cu vocea coborâtă, spuse:

— Termină! Sunt într-un birou dintr-un spaţiu deschis.

— Îmi pare rău.

— Ţi-am spus seara trecută de ce mă temeam.

— Te referi la teoria răzbunării.

— Da.

— Crezi că asta ar putea să fie?

— Cred.

— Vor fi necazuri.

— Poţi paria pe fundul tău, zise ea, apoi închise.

În afară de Tamara, nimeni nu era îngrijorat din cauza asta şi, în jurul orei 17:00 după-amiaza, oamenii începeau să dispară de la birourile lor.

La scurtă vreme după aceea, guvernul de la Khartoum, capitala Sudanului, făcu o completare la anunţul său iniţial, spunând că vreo douăzeci de persoane fuseseră salvate din incendiu, inclusiv patru ingineri chinezi care lucrau la construcţia noului doc. Câteva femei şi copii chinezi, familiile inginerilor, fuseseră de asemenea salvate. CNN explica faptul că docul fusese construit cu expertiză şi finanţare chinezească şi că în proiect erau implicaţi vreo sută de ingineri chinezi. Tamara se întreba ce se întâmplase cu oamenii care *nu* fuseseră salvaţi.

Încă nu exista vreo sugestie referitoare la sabotaj, iar Tamara începea să spere că incendiul avea să se dovedească a fi un simplu accident, fără

implicații politice.

Cercetă din nou internetul și, de data asta, se opri pe un site operat de un grup care se autointitula Salafi Jihadi Sudan. Nu mai auzise de ei până atunci. Grupul condamna guvernul decăzut al Sudanului, simbolizat în special prin proiectul docului pentru petroliere, condus de chinezi. În schimb, îi felicita pe eroicii luptători ai SJS, pentru că înfăptuiseră atacul din ziua aceea.

Tamara o sună pe Susan, care spuse:

— A fost nenorocita mea de dronă – cea care lipsea.

— Rahat!

— A aruncat bombe peste rafinărie și peste docul cel nou, pe jumătate construit, după care s-a prăbușit.

— Inginerii chinezi construiau docul acela.

— Au lovit la ora 13:21.

— O dronă americană a omorât ingineri chinezi. O să fie un iad!

Tamara închise și îi trimise lui Dexter adresa site-ului SJS. Apoi îi trimise același lucru și lui Tab.

Lăsându-se pe spate în scaun, se gândi: „Ce vor face chinezii acum?”

CAPITOLUL 24

Telefonul lui Chang Kai suna, dar, spre intensa lui frustrare, nu-l putea găsi. Se trezi și realiză că visase, dar telefonul încă suna. Îl găsi pe masa de lângă el. Cel care îl suna era Fan Yimu, managerul de noapte de la birourile Guoanbu.

— Îmi pare rău să vă trezesc în mijlocul nopții, domnule! spuse el.

— O, la dracu’, spuse Kai. A sărit în aer Coreea de Nord.

— Nu. Nimic de felul acesta.

Kai era ușurat. Rebelii și regimul se aflaseră în impas în ultimele zece zile și el spera ca situația să se poată rezolva cumva, fără război civil.

— Slavă Domnului pentru asta! spuse el.

Ting se ghemui în el fără să deschidă ochii. El o luă în brațe și o mângâie pe păr.

— Deci, ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Fan.

— Aproximativ o sută de cetățeni chinezi au fost omorâți într-un atac cu dronă în orașul Port Sudan.

— Acolo unde construim un doc pentru petroliere de miliarde de dolari, dacă îmi amintesc bine.

— Chiar așa. Inginerii chinezi lucrează la proiect. Morții sunt bărbați, în cea mai mare parte, dar sunt și câteva femei – și copii – din familiile inginerilor.

— Cine a făcut asta? Cine a trimis drona?

— Domnule, vestea abia a venit și mă gândeam că ar fi mai bine să vă informez înainte să anchetez mai departe.

— Trimite o mașină să mă ia.

— Am trimis deja. Călugărul ar trebui să ajungă în fața clădirii în orice clipă.

— Bine lucrat. Voi ajunge acolo în scurt timp, zise Kai, apoi închise.

Ting murmură:

— Ce zici de o partidă rapidă?

— Treci înapoi la somn, dragă!

Kai se spălă repede și se îmbrăcă cu un costum și o cămașă albă. Își puse o cravată într-un buzunar și mașina electrică de ras în celălalt. Privind afară, pe fereastră, văzu un sedan compact Geely, care aștepta lângă trotuar cu farurile aprinse. Își luă pardesiul și ieși.

Aerul era înghețat și bătea un vânt rece. Se urcă în mașină și începu să se bărbierească în timp ce Călugărul conducea. Îl sună pe Fan și îi spuse să convoace câteva persoane-cheie: secretara lui, Peng Yawen; Yang Yong, specialist în interpretarea fotografiilor de supraveghere; Zhou Meiling, o tânără expertă în internet; și Shi Xiang, șeful Biroului pentru Africa de Nord, vorbitor de arabă. Fiecare dintre ei avea să își cheme personalul de sprijin.

Se întreba cine putea să fie responsabil pentru atacul de la Port Sudan.

Americanii erau, automat, principalii suspecți. Ei se simțeau amenințați de eforturile Chinei de a-și întări legăturile comerciale din întreaga lume, ceea ce ei numeau „Inițiativa Centura și Drumul”; în plus, înțeleseseră și ei că China își dorea controlul asupra petrolului și resurselor naturale din Africa. Dar ar fi încercat ei să omoare intenționat o sută de cetățeni chinezi?

Și saudiții aveau drone, care le fuseseră vândute de Statele Unite, iar ei se aflau la doar două sute de kilometri distanță de Port Sudan, peste Marea Roșie; dar saudiții erau aliații sudanezilor. Ar fi putut să fie un accident, dar părea improbabil. Dronele aveau computere de ghidare, deci fusese un atac țintit.

Asta lăsa în discuție doar teroriștii. Dar care dintre ei?

Era treaba lui să afle acest lucru, iar președintele Chen avea să dorească să afle răspunsurile în dimineața aceea.

Ajunse la sediul Guoanbu. Unii dintre cei din echipa lui se aflau deja acolo, iar alții sosiră în următoarele câteva minute. El le spuse să se adune în sala de conferințe. Dobândise recent obiceiul de a bea cafea, la fel ca alte milioane de chinezi, și își o făcu ceașcă pe care o luă cu el.

Pe unul dintre ecranele de pe pereții camerei, postul de știri al Al-Jazeera prezenta o filmare în direct din Port Sudan, aparent realizată de pe o navă. Se lăsase noaptea peste Africa de Est, dar flăcările luminau norul de fum.

Kai se așeză în capul mesei.

— Haideți să vedem ce avem! începu el. Presupun că unii dintre ingineri sunt agenți ai Guoanbu, corect?

Orice afacere din străinătate era supravegheată îndeaproape de agenții lui Kai.

Shi Xiang îi răspunse:

— Doi dintre ei, dar unul a fost ucis în bombardament.

Shi, șeful Biroului pentru Africa de Nord, era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mustață căruntă. Se însurase cu o fată africană cu mulți ani în urmă, în timpul primei lui detașări în străinătate, și aveau acum o fată la universitate.

— Am primit un raport de la agentul supraviețuitor, Tan Yuxuan. Cifra morților include nouăzeci și șapte de bărbați și șapte femei, toți aflați pe doc atunci când a lovit drona. Era momentul cel mai fierbinte al zilei, când oamenii își iau o pauză lungă în acea parte de lume, și toți se aflau în interiorul unei barăci cu aer condiționat, luându-și prânzul și odihnindu-se.

— Este îngrozitor, spuse Kai.

— Drona a tras două rachete aer-sol, care au deteriorat grav docul aproape terminat și au incendiat rezervoarele de petrol din apropiere. Au fost omorâți și doi copii. În mod normal, noi nu le permitem persoanelor care lucrează peste hotare să-și ia copiii cu ele, dar inginerul-șef era o excepție și ieri s-a întâmplat să-și ia fiul cu el ca să vadă proiectul… din nefericire.

— Ce spune guvernul de la Khartoum?

— Nimic de luat în seamă. Au făcut un anunț în urmă cu două ore, în care pretindeau că sunt pe cale să preia controlul incendiului și că vor investiga cauza acestuia. E o declarație tipică de tragere de timp.

— Ceva de la Casa Albă?

— Nu încă. La Washington este după-amiaza devreme. Ei ar putea să reacționeze înainte de sfârșitul zilei.

Kai se întoarse spre Yang Yong, un bărbat mai în vârstă cu fața ridată, având experiență în interpretarea imaginilor din satelit.

— Avem drona pe cameră, spuse Yang, apoi atinse câteva taste de pe laptopul său.

Pe unul dintre ecranele de pe pereți apăru o imagine.

Kai se aplecă în față, încercând să-și dea seama la ce se uitau.

— Nu pot să văd nimic, spuse el.

Yang era expert și probabil că începuse prin a se uita atent la fotografiile aeriene de la mare altitudine înainte de apariția epocii fotografiilor din satelit. Apucă o lanternă cu laser și fixă un punct roșu pe imagine. Cu asistență, Kai era capabil să distingă o siluetă, chiar dacă drona putea fi confundată cu un pescăruș.

— Se află deasupra unei autostrăzi, spuse Yang. Mută punctul roșu și adăugă: Pata asta este un camion.

— Putem afla ce fel de dronă este? întrebă Kai.

— Este una mare, răspunse Yang. Aș spune că este un MQ-9 Reaper, construit de General Atomics în Statele Unite, dar vândut mai multor țări, inclusiv Taiwan și Republica Dominicană.

— Și probabil disponibilă pe piața neagră.

— Este posibil.

Yang schimbă imaginea. Acum, pescărușul se afla deasupra unui oraș – era de presupus că Port Sudan.

— Sudanezii au reacționat la treaba asta? întrebă Kai.

Shi răspunse:

— Controlorii de trafic aerian trebuie să o fi văzut și, probabil, să fi oprit decolările și aterizările pentru o vreme. Voi verifica.

— Forțele aeriene ar fi putut să o doboare.

— Bănuiesc că nu au presupus că este ostilă. Ar fi putut să fie o dronă civilă sau saudită, care traversase Marea Roșie.

Yang schimbă din nou imaginea.

— Asta a fost făcută exact înainte ca drona să tragă rachetele. Am mărit imaginea. Se poate vedea docul. Aeronava zboară foarte jos. Atinse din nou tastatura. Și asta este imediat după explozie.

Kai putea să vadă zidăria prăbușită și marele nor de fum care se ridica din zonă. Pescărușul se înclinase de parcă ar fi fost bătut de vânt. Yang continuă:

— Drona era atât de jos, încât explozia a deteriorat-o iremediabil. O asemenea greșeală trebuie să fi fost opera unui controlor lipsit de experiență.

Kai spuse:

— Putem presupune că sateliții americani le-au arătat imagini similare.

— Cu siguranță, răspunse Yang.

Kai privi spre Zhou Meiling. Ea era tânără și părea lipsită de încredere, cu excepția momentelor în care vorbea despre specialitatea ei.

— Tu ce ai, Meiling? o întrebă Kai.

— Un grup care se autointitulează Salafi Jihadi Sudan își asumă responsabilitatea, dar noi știm foarte puține despre ei – suspect de puține. Site-ul este activ doar de câteva zile.

— Un grup nou de care nu a auzit nimeni, spuse Kai. Format special pentru această odioșenie, probabil. Sau ar putea să fie un fals.

— Verific.

— Alte site-uri au comentat?

— Doar obișnuitele discursuri pline de ură – cu excepția uigurilor din China. După cum știți, domnule, există câteva site-uri ilegale care pretind că-i reprezintă pe musulmanii uiguri din Xinjiang, deși unele dintre ele ar putea să fie false. În orice caz, adevărul este că aceste site-uri sărbătoresc uciderea represivilor comuniști chinezi de către musulmanii africani, iubitori de libertate.

Kai era disprețuitor.

— Uigurii ar trebui să încerce viața din Sudan. În curând ar începe să implore să se întoarcă în China autoritară.

Era furios din cauză că bucuria uigurilor ar fi putut să provoace vechea gardă comunistă la reacții pripite. Oamenii ca tatăl lui aveau să țipe după represalii.

— În regulă, spuse el după o pauză. Meiling, vezi ce altceva mai poți afla despre Salafi Jihadi Sudan. Yang, treci prin imaginile anterioare din satelit și urmărește drona până la punctul de lansare. Shi, pune-l pe omul tău din Port Sudan să caute epava dronei și să vadă dacă poate identifica sursa. Atenție, stați cu ochii pe canalele de știri arabe și americane și urmăriți reacțiile guvernamentale. Va trebui să-l informez pe ministrul de externe la prima oră a dimineții și, probabil, pe președinte înainte de sfârșitul zilei, așa că asigurați-vă că obținem toate informațiile disponibile.

Întrunirea se termină și Kai se întoarse în biroul său.

Secretara lui, Peng Yawen, îi aduse ceai. Ea nu era de acord cu cafeaua, pe care o privea ca pe un moft al tinerilor. Pe tavă se afla o farfurie eu nai wong bao, brioșe aburinde cu umplutură de maioneză. El realiză că îi era foame.

— De unde ai luat astea la ora asta din noapte? o întrebă el.

— Le-a făcut mama. A auzit că urma să lucrez toată noaptea şi mi le-a trimis cu un taxi.

Yawen avea cincizeci şi ceva de ani, aşa că mama ei trebuia să aibă peste şaptezeci, se gândi Kai. Muşcă dintr-o brioşă. Pâinea era uşoară şi pufoasă, iar maioneza, delicios de dulce.

— Mama ta este o binecuvântare din ceruri, spuse el.

— Ştiu.

Kai luă o a doua brioşă.

Yang Yong stătea în pragul uşii, cu o foaie de hârtie în mână.

— Intră, îi spuse Kai.

Yawen plecă în timp ce Yang intra. El ocoli biroul lui Kai şi despături foaia de hârtie, care era o hartă a Africii de Nord-Est.

— Drona a fost lansată dintr-o zonă nelocuită a deşertului, aflată la o sută de kilometri de Khartoum.

Puse degetul pe hartă, într-un punct aflat la vest de râul Nil. Kai observă venele umflate de pe dosul palmei lui îmbătrânite.

— Ai fost rapid, spuse Kai surprins.

— În zilele noastre, poţi programa un computer să facă urmărirea în locul tău.

— Cât de departe este locul acesta de frontiera cu Ciadul?

— Mai mult de o mie de kilometri.

— Deci asta susţine teoria că autorii atacului sunt insurgenţi sudanezi locali mai degrabă decât teroriști islamişti.

— Aceiaşi oameni pot să fie din ambele categorii.

„Asta nu face decât să complice şi mai mult lucrurile”, se gândi Kai.

— Poţi să urmăreşti drona mai în urmă? întrebă Kai.

— O să încerc. Ar putea să fi fost transportată dezasamblată, desigur, şi, în cazul acesta, nu va fi vizibilă. Pe de altă parte, ar fi putut să vină în zbor. Iar noi nu ştim cu cât de multă vreme în urmă. Să văd ce pot să aflu, dar nu-ţi ţine respiraţia până atunci.

Câteva minute mai târziu apăru Zhou Meiling, cu o expresie de nerăbdare pe faţa ei tânără.

— Salafi Jihadi Sudan pare autentic, spuse ea. Este un nume nou, dar au postat fotografii ale membrilor – eroi, după cum îi numesc ei –, iar unii dintre ei sunt extremişti cunoscuţi, pe care noi i-am mai văzut şi înainte.

— Sunt rebeli sudanezi sau teroriști islamici?

— Retorica sugerează ambele. În ambele cazuri este greu de imaginat cum au pus mâna pe un MQ-9 Reaper. Astea costă treizeci și două de milioane de dolari la achiziție.

— Vreo informație despre unde își are baza grupul?

— Site-ul de internet este găzduit în Rusia, dar evident că SJS nu se află acolo. Nu pot să fie nici în vreuna dintre taberele de refugiați, pentru că acestea nu au conexiune. Ar putea să fie ascunși într-un oraș, fie în Khartoum, fie în Port Sudan.

— Continuă să cauți.

Mai dură încă o oră până când raportă Shi Xiang, dar el avea cea mai importantă informație dintre toate. Intră cu un laptop în mână.

— Tocmai am primit o fotografie de la Tan Yuxuan din Port Sudan, spuse el agitat. Este un fragment al epavei.

Kai privi spre ecran. Fotografia fusese făcută noaptea, cu blițul, dar era perfect clară. Printre resturile de fier contorsionat și bucăți de piatră, se afla o bucată de material compozit de tip kevlar, arsă și răsucită, genul de material ușor din care erau făcute dronele. Foarte vizibilă era o stea albă, într-un disc albastru, cu benzi roșii, albe și albastre ce se întindeau în lateral – cocarda Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

— Să fiu al naibii, spuse Kai. Au fost nenorociții de americani!

— Cu siguranță așa arată.

— Fă-mi douăzeci de cópii de înaltă rezoluție după asta, te rog.

— Imediat, zise Shi, apoi plecă.

Kai se lăsă pe spate în scaun. Acum avea suficiente date ca să-i informeze pe politicieni, dar veștile erau proaste. Americanii erau implicați în masacrarea a mai mult de o sută de cetățeni chinezi nevinovați. Acesta era un incident internațional major. Explozia de la malul apei, din Port Sudan, avea să trimită unde de șoc în toată lumea.

Kai avea nevoie să știe ce aveau de spus americanii.

Își sună contactul de la CIA, Neil Davidson. Apelul fu preluat imediat.

— Sunt Neil.

Bărbatul părea atent și perfect treaz, răspunzând prompt cu accentul lui tărăgănat de Texas. Kai era surprins.

— Sunt Kai.

— De unde ai numărul meu de acasă?

— De unde crezi?

Guoanbu avea numerele de telefon private ale fiecărui străin din Beijing,

evident.

— Greșeala mea – o întrebare stupidă!

— Mă așteptam să dormi.

— Sunt treaz din același motiv pentru care ești și tu, presupun.

— Asta pentru că o sută trei cetățeni chinezi au fost uciși în Sudan de către o dronă americană.

— Nu noi am operat drona aceea.

— Epava poartă simbolul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

Neil rămase tăcut. Evident, acestea erau informații noi pentru el.

Kai adăugă:

— O stea albă într-un disc albastru, cu benzi de ambele părți.

— Nu pot să comentez asta, dar îți spun cu siguranță că nu noi am trimis drona să bombardeze Port Sudan.

— Asta nu vă exonerează de responsabilitate.

— Nu ne exonerează? Îți amintești de caporalul Ackerman? Ai refuzat să-ți asumi responsabilitatea când el a fost omorât cu o armă chinezească.

El avea dreptate, dar Kai nu era dispus să admită asta.

— Aceea era o pușcă. Dar câte milioane de puști există în lume? Nimeni nu poate să le țină socoteala, indiferent că sunt produse în China, în Statele Unite sau oriunde altundeva. O dronă este altceva.

— Adevărul rămâne acela că Statele Unite nu au trimis acea dronă.

— Cine a făcut-o?

— Responsabilitatea a fost revendicată…

— Știu cine revendică responsabilitatea, Neil. Eu te întreb cine a lansat chestia aia. Ar trebui să știi, este nenorocita voastră de dronă.

— Calmează-te, Kai!

— Dacă o dronă chinezească ar fi ucis o sută de americani, cât de calm ai fi tu? Președintele Green ar trata incidentul într-o manieră clamă și lipsită de emoții?

— Ai dreptate, spuse Neil. Chiar și așa, nu folosește la nimic să țipăm unul la altul la telefon, la ora cinci dimineața.

Kai realiză că Neil avea dreptate. „Sunt ofițer de informații, își spuse în sinea lui, treaba mea este să culeg informații, nu să dau drumul la aburi”.

— În regulă, zise el. Să acceptăm, de dragul discuției, că nu voi ați lansat drona – cum consideri tu ceea ce s-a întâmplat în Port Sudan?

— Îți voi spune ceva neoficial. Dacă repeți asta în public, voi nega…

— Știu ce înseamnă neoficial.

Urmă o pauză, apoi Neil spuse:

— Strict între noi doi, Kai, drona aceea a fost furată.

Kai se ridică în scaun.

— Furată? De unde?

— Nu pot să-ți dau detalii, îmi pare rău.

— Presupun că a fost luată de la forțele americane din Africa de Nord, care fac parte din campania voastră împotriva ISGS.

— Nu insista. Tot ce pot face este să te îndrept în direcția potrivită. Îți spun că cineva a sustras drona aceea.

— Te cred, Neil, spuse Kai, deși nu era convins că îl credea cu adevărat. Dar nimeni altcineva de aici nu o să creadă povestea asta fără alte detalii.

— Haide, Kai, fii logic! Pentru ce ar dori Casa Albă să asasineze o sută de ingineri chinezi? Ca să nu mai pomenim de familiile lor.

— Nu știu, dar mi-e greu să cred că guvernul Statelor Unite este complet inocent.

— În regulă, zise Neil părând resemnat. Dacă voi, băieți, sunteți hotărâți să porniți al Treilea Război Mondial din cauza asta, eu nu vă pot opri.

Neil exprimase teama pe care o împărtășea și Kai. Acest lucru plutea în străfundurile minții lui Kai ca un dragon adormit, plin de amenințări latente. Kai nu ar fi admis asta, dar chiar împărtășea teama lui Neil cum că guvernul chinez avea să reacționeze prea dur la bombardamentul din Port Sudan, ceea ce urma să aibă consecințe grave. Oricum, spuse cu o voce normală:

— Mulțumesc, Neil. Haide să rămânem în legătură!

— Așa să fie.

După ce închiseră, Kai își petrecu următoarea oră ca să întocmească un raport în care rezuma tot ceea ce aflase de când îl trezise telefonul. Completă memorandumul cu numele de cod „Vultur”. Privi la ceas: era ora 6 dimineața.

Decise să-l sune personal pe ministrul de externe. Ar fi trebuit să-i raporteze toate acestea ministrului securității, Fu Chuyu, dar Fu nu ajunsese încă la birou: asta era o scuză jalnică, dar avea să funcționeze. Formă numărul de telefon de acasă al lui Wu Bai.

Wu era treaz.

— Da? răspunse el.

Kai auzi un bâzâit în fundal și presupuse că Wu folosea un aparat de ras electric.

— Sunt Chang Kai și îmi cer scuze pentru că sun atât de devreme, dar trebuie să vă spun că o sută trei cetățeni chinezi au fost uciși în Sudan de

către o dronă americană.

— O, la dracu', spuse Wu. Bâzâitul se opri. Asta va declanşa o furtună de rahat!

— De acord.

— Cine mai ştie?

— Chiar acum, nimeni din China – în afara celor de la Guoanbu. Ştirile tv spun doar că a avut loc un incendiu la docurile din Port Sudan.

— Bine.

— Dar, evident, trebuie să informez armata imediat după ce vă informez pe dumneavoastră. Să vin la apartament?

— Da, de ce nu? Asta va economisi timp.

— Voi ajunge acolo într-o jumătate de oră, dacă vă convine.

— Ne vedem atunci.

Kai tipări cópii ale fişierului „Vultur" şi le puse într-o servietă împreună cu unele dintre fotografiile pe care le tipărise Shi, care arătau cocarda USAF de pe epava dronei. Apoi coborî la maşina care-l aştepta şi îi dădu Călugărului adresa de acasă a lui Wu. Îşi scoase cravata din buzunar şi şi-o puse la gât în timp ce porneau.

Wu locuia în Chaoyang Park, cel mai elegant cartier din Beijing. Clădirea lui avea vedere spre un teren de golf. În holul strălucitor, Kai avu nevoie să-şi dovedească identitatea şi să treacă printr-un detector de metale înainte să urce în ascensor.

Wu deschise uşa apartamentului purtând o cămaşă gri-deschis şi pantalonii de la un costum cu dungi subţiri. Apa lui de colonie avea un iz de vanilie. Locul era luxos, deşi nici pe departe atât de mare precum unele dintre apartamentele pe care le văzuse Kai în Statele Unite. Wu îl conduse într-o sufragerie în care era pregătit micul dejun, aşezat cu argintărie strălucitoare pe o pânză albă de in. Farfuriile din porţelan chinezesc conţineau găluşte aburinde, terci de orez cu creveţi, beţe de aluat prăjit şi clătite subţiri ca hârtia, cu sos de prune. Wu credea în viaţa de calitate.

Kai bău ceai şi vorbi în timp ce Wu îşi mânca terciul. Menţionă proiectul docului pentru petroliere, bombardamentul, drona, revendicarea responsabilităţii de către SJS şi afirmaţia americanilor cum că drona fusese furată. Îi arătă lui Wu fotografia epavei dronei şi îi dădu o copie a fişierului „Vultur". În tot acest timp, aroma mâncării condimentate îl făcea să-i lase gura apă. Când termină de vorbit, Wu îl invită să servească şi el micul dejun, iar Kai luă recunoscător câteva găluşte, încercând să nu le înghită pe

nemestecate.

Wu spuse:

— Trebuie să ripostăm.

Kai se aşteptase la asta. Ştia că era inutil să insiste pentru evitarea represaliilor: asta n-avea să meargă niciodată. Aşa că începea să fie de acord.

— Când un singur american este omorât, Casa Albă reacţionează de parcă ar fi fost un holocaust, spuse el. Vieţile chinezilor sunt la fel de preţioase.

— Dar ce formă ar trebui să ia represaliile?

— Răspunsul nostru ar trebui să echilibreze yin şi yang, spuse el, îndreptându-se spre o argumentaţie pentru moderaţie. Trebuie să fim puternici, dar nu nesăbuiţi; reţinuţi, dar niciodată slabi. Cuvântul ar trebui să fie represalii, nu escaladare.

— Foarte bine, spuse Wu, care era un moderat mai degrabă din lene decât din convingere.

Apoi se deschise uşa şi intră o femeie îndesată, de vârstă mijlocie. Când ea îl sărută pe Wu, Kai înţelese că era soţia lui. Nu o mai întâlnise până atunci şi era surprins că nu era o prezenţă mai strălucitoare.

— Bună dimineaţa, Bai, îi spuse ea soţului ei. Cum este micul dejun?

— Delicios, mulţumesc, zise Wu. Acesta este colegul meu, Chang Kai.

Kai se ridică în picioare şi se înclină.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse el.

Ea zâmbi plăcut.

— Sper că ai primit ceva de mâncare.

— Găluştele sunt minunate.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia spre Wu.

— Maşina ta este aici, dragul meu.

Apoi părăsi încăperea.

Era într-un contrast absolut cu Wu, se gândi Kai, dar era foarte clar că soţii se iubeau.

— Mai mănâncă ceva până îmi pun cravata, spuse Wu, apoi ieşi din cameră.

Kai îşi scoase telefonul şi o sună pe Peng Yawen, secretara lui.

— Există un fişier numit „Vultur” în dosarul meu pentru Africa, spuse el. Trimite-i-l imediat lui Fu Chuyu, plus cópii pentru Lista Trei – asta este cea cu toate ministerele, generalii şi oficialii importanţi ai partidului comunist. Ataşează fotografia epavei dronei. Fă asta imediat, te rog! Vreau ca aceste persoane să afle veştile de la mine, nu de la altcineva.

— Fișierul „Vultur”, repetă ea.

— Da.

— Și o fotografie a dronei.

— Exact asta am spus.

Urmă o pauză și Kai o auzi bătând la tastatură.

— Lui Fu Chuyu și cópii pentru Lista Trei.

— Corect.

— S-a făcut, domnule.

Kai zâmbi. Îi plăcea personalul eficient.

— Mulțumesc, zise el, apoi închise telefonul.

Wu reveni, cu sacou și cravată, ducând o cutie subțire pentru documente. Kai coborî cu ascensorul împreună cu el. Cele două mașini guvernamentale așteptau în fața clădirii.

— Când le vei raporta tuturor celorlalți? îl întrebă Wu pe Kai.

— Am făcut-o în timp ce vă pregăteați.

— Bine. Probabil că ne vom vedea mai târziu. Scandalul va continua toată ziua.

Kai zâmbi.

— Mi-e teamă că așa este.

Wu ezită, evident încercând să se hotărască cum să formuleze ceea ce avea de spus. Figura lui se schimbă: masca de bon viveur dispăru și, brusc, Kai văzu un bărbat îngrijorat.

— Nu-i putem lăsa să omoare cetățeni chinezi fără să fie pedepsiți. Mutarea asta nu se află pe tablă.

Kai încuviință din cap.

— Ceea ce trebuie să facem, spuse Wu, este să-i oprim pe războinicii din ambele tabere să transforme asta într-o baie de sânge.

Apoi urcă în mașina lui.

„Tu ai spus asta”, murmură Kai în timp ce mașina se îndepărta.

Era ora 7:30. Kai avea nevoie de un duș, de haine curate și de cel mai bun costum al lui – armura pentru luptele politice. Dacă avea să ajungă acasă în ziua aceea, atunci era momentul. Îi spuse Călugărului să se întoarcă la clădirea în care locuia. Între timp, sună la birou.

Shi Xiang, șeful biroului pentru Africa de Nord, dorea să-i vorbească.

— O poveste interesantă de la oamenii mei din Ciad, spuse el. Se pare că armata Statelor Unite de acolo a pierdut o dronă și toată lumea consideră că a fost furată de armata națională a Ciadului.

Poate că Neil spusese adevărul.

— Chestia asta sună oribil de plauzibil.

— Teoria este că preşedintele Ciadului – i se spune Generalul – a dat drona unui grup rebel sudanez, conştient că acesta o va folosi împotriva guvernului din Sudan.

— Pentru ce dracu' ar face un asemenea lucru?

— Oamenii mei de acolo cred că ar putea să fie răzbunarea Generalului pentru recentul atentat la viaţa lui – atentatorii sinucigaşi par să aibă conexiuni în Sudan.

— O dramă saharianã, observă Kai. Pun pariu că e adevărată.

— Asta cred şi eu.

— Casa Albă nu a comentat încă, dar am auzit de la un contact din CIA că drona a fost furată.

— Atunci, probabil că este adevărat.

— Sau e o poveste de acoperire elaborată, spuse Kai. Ţine-mă la curent! Mă duc acasă să mă schimb.

Se afla la doar câteva minute de casa lui când îl sună Peng Yawen.

— Preşedintele Chen a citit fişierul „Vultur", spuse ea. Eşti chemat în camera operaţională de la Zhongnanhai. Întâlnirea începe la nouă.

La o oră de vârf, ar fi putut să-i ia o oră ca să ajungă acolo. Kai nu putea risca să întârzie. Nu mai avea timp să meargă acasă. Îi spuse Călugărului să întoarcă.

Dintr-odată, se simţi obosit. Aproape că făcuse deja munca pentru o zi întreagă. Acum, când oamenii obişnuiţi se trezeau şi se pregăteau să plece la serviciu, el ar fi vrut să se întoarcă în pat. N-avea să facă asta. Urma să-l sfătuiască pe preşedinte în timpul unei crize. Dorea să îndrepte China spre o abordare conciliatoare. Avea nevoie să fie vigilent.

Totuşi, putea acum să se odihnească preţ de câteva minute. Închise ochii şi probabil că aţipi, pentru că, atunci când îi deschise, maşina trecea prin Poarta Noii Chine din complexul Zhongnanhai.

La intrarea în clădirea prezidenţială, Qingzheng Hall, şeful dichisit al securităţii prezidenţiale, Wang Qingli, supraveghea operaţiunile de securitate. El îl salută cu amabilitate pe Kai. Detectorul de metale din hol piui din cauza maşinii de ras din buzunarul lui Kai şi el fu nevoit să o lase la oamenii de la securitate. Oricum, numele lui se afla pe lista persoanelor cărora le era permis să-şi păstreze telefoanele.

Camera de operaţiuni era un adăpost subteran rezistent la bombe. Într-o

încăpere ca o sală de sport, o masă de conferinţe aflată pe un podium era înconjurată de vreo cincizeci sau mai multe birouri, fiecare cu ecrane multiple. În plus, ecrane uriaşe se aflau pe toţi pereţii. Unele dintre ele prezentau incendiul din Port Sudan, unde încă era întuneric.

Kai îşi scoase telefonul şi observă că avea semnal bun. Sună la Guoanbu şi îi spuse lui Peng Yawen:

— Spune-le tuturor să-mi dea mesaje cu evoluţia situaţiei. În momentul ăsta am nevoie să ştiu totul în timp real.

— Da, domnule.

Apoi traversă camera şi urcă pe scena centrală. Şeful său, ministrul securităţii, Fu Chuyu, se afla deja acolo, discutând cu generalul Huang Ling, care era îmbrăcat în uniforma sa completă. Erau conducătorii vechii gărzi şi credeau amândoi în acţiuni îndrăzneţe, hotărâte. Fu se întoarse intenţionat cu spatele la Kai: fără îndoială furios pentru că acesta se dusese de capul lui să-l vadă pe Wu Bai.

Preşedintele Chen însă îl salută afabil pe Kai.

— Ce mai faci, tinere Kai? Îţi mulţumesc pentru raport. Trebuie să fi lucrat toată noaptea la asta.

— Am lucrat, domnule preşedinte.

— Ei bine, sunt sigur că vei reuşi să tragi un pui de somn în timp ce vorbesc eu.

Era o glumă plină de autoironie şi ar fi fost la fel de nepoliticos să o aprobi sau să o dezaprobi, prin urmare Kai râse fără să spună nimic. Chen încerca adesea să facă oamenii să se relaxeze cu ajutorul umorului, dar nu se pricepea foarte bine la asta.

Kai înclină din cap spre Wu Bai şi spuse:

— A doua noastră întâlnire de astăzi, domnule ministru de externe, şi încă nu e nici ora nouă.

Wu spuse:

— La întâlnirea asta, mâncarea nu e la fel de bună.

Pe mijlocul mesei de conferinţe, alături de obişnuitele sticle de apă şi tăvile cu pahare, se aflau farfurii cu foitaje sachima şi prăjituri cu mazăre verde, care păreau vechi de câteva zile.

Tatăl lui Kai, Chang Jianjun, fu onorat cu o strângere de mână viguroasă din partea preşedintelui Chen. Jianjun îl ajutase să ajungă preşedinte, dar, de atunci, Chen îi dezamăgise pe el şi pe acoliţii săi, din cauza precauţiei şi reţinerii sale în afacerile internaţionale.

Jianjun îi zâmbi lui Kai, care înclină capul, dar nu se îmbrăţişară: amândoi considerau că afişarea afecţiunii familiale părea o dovadă de neprofesionalism în ocazii oficiale ca aceea. Jianjun se aşeză lângă Huang Ling şi Fu Chuyu şi toţi trei îşi aprinseră ţigările.

Aghiotanţii şi oficialii mai puţin importanţi erau aşezaţi la unele dintre birourile de la nivelul de mai jos, dar multe dintre acestea rămăseseră neocupate. Sala cea mare probabil că nu avea să se umple pentru niciun alt eveniment în afară de război.

Apoi intră tânărul ministru al apărării naţionale, Kong Zhao, cu părul ciufulit artistic, ca de obicei. El şi Wu Bai se aşezară unul lângă altul, vizavi de vechea gardă. Fronturile erau trasate, observă Kai, asemenea trupelor cu muschete şi săbii care stăteau faţă în faţă pe câmpul de luptă, în războaiele opiului.

Comandantul marinei militare a armatei populare de eliberare, amiralul Liu Hua, făcea şi el parte din vechea gardă şi, după ce îşi prezentă omagiile în faţa preşedintelui, se aşeză alături de Chang Jianjun.

Kai observă că stiloul de aur Travers al lui Chen fusese aşezat pe o agendă legată în piele la unul dintre capetele mesei ovale. Kai se plasă la capătul celălalt, departe de preşedinte, dar echidistant faţă de taberele rivale. El aparţinea blocului liberal, dar pretindea că este neutru.

Preşedintele se duse la scaunul său. Se apropia un moment periculos. Kai îşi amintea remarca de despărţire a lui Wu, din urmă cu două ore: „Ceea ce trebuie să facem este să-i oprim pe războinicii din ambele tabere să transforme asta într-o baie de sânge”.

Chen ridică un document pe care Kai îl recunoscu ca fiind fişierul său „Vultur”.

— Cu toţii aţi citit acest excelent şi concis raport de la Guoanbu. Se întoarse către ministrul securităţii. Îţi mulţumesc pentru asta, Fu. Ai ceva de adăugat?

Fu nu se deranjă să spună că el nu avea nimic de-a face cu fişierul „Vultur” şi că, de fapt, dormea buştean în timp ce se făcuse toată treaba.

— Nimic de adăugat, domnule preşedinte.

Kai începu să vorbească.

— În ultimele câteva minute, am auzit ceva – doar un zvon, dar unul interesant.

Fu se uită la el. Kai dovedise că era mult mai la curent cu criza. „Asta o să îl înveţe minte să nu se mai folosească de nevastă împotriva mea”, se gândi

Kai cu satisfacție. Apoi îi trecu prin cap un gând ceva mai precaut: „Ar trebui să am grijă, nu trebuie să exagerez”.

Continuă:

— Oamenii din Ciad cred că armata lor a furat o dronă de la americani și a dat-o organizației Salafi Jihadi Sudan, ca răzbunare pentru un atentat la viața președintelui. Este posibil ca zvonul să fie adevărat.

— Zvon? mârâi generalul Huang. Mie mi se pare că este o scuză slabă de-a americanilor.

Accentul lui nordic în mandarină suna deosebit de dur în ziua aceea: „w” se transforma în „v” și „r” era adăugat la sfârșitul fiecărui cuvânt, conferind o intonație nazală pentru sunetul „ng”.

— Au făcut ceva criminal, iar acum încearcă să scape de responsabilitate.

— Poate, spuse Kai. Dar…

Huang insistă:

— Au făcut același lucru în 1999, când NATO ne-a bombardat ambasada de la Belgrad. Au pretins că a fost un accident. Au inventat scuza ridicolă că CIA înțelesese greșit adresa ambasadei noastre!

Cei din vechea gardă aflați în jurul mesei clătinară aprobator din cap.

— Ei consideră că viețile noastre sunt fără valoare, spuse furios tatăl lui Kai. Consideră că nu înseamnă nimic să omoare o sută de cetățeni chinezi. Sunt la fel ca japonezii, care au masacrat trei sute de mii dintre ai noștri la Nanjing, în 1937.

Kai își suprimă un mârâit. Generația paranoică a tatălui lui nu înceta să aducă în discuție ce se întâmplase la Nanjing. Jianjun continuă:

— Dar viețile chinezilor sunt prețioase, iar noi trebuie să le arătăm că nu ne pot ucide fără să suporte consecințe grave.

„Cât de mult în urmă ne vom întoarce cu istoria?” se gândea Kai.

Ministrul apărării, Kong Zhao, încerca să-i aducă înapoi în secolul douăzeci și unu.

— Americanii sunt clar rușinați din cauza asta, spuse el, trăgându-și părul peste ochi. Indiferent dacă incidentul este ceva plănuit care a ajuns prea departe sau un simplu accident pe care nu l-au dorit niciodată, este clar că ei sunt în defensivă – iar noi ar trebui să ne gândim cum putem să profităm de asta. Am putea câștiga câteva avantaje.

Kai știa că ministrul apărării n-ar fi spus asta dacă n-ar fi avut un plan.

Președintele Chen se încruntă.

— Să câștigăm avantaje? spuse el. Nu văd cum.

Kong prinse momentul.

— Raportul Guoanbu menționează că fiii gemeni ai inginerului-șef au fost uciși. Trebuie să existe pe undeva o fotografie a celor doi băieți. Tot ce trebuie să facem este să dăm fotografia presei. Gemenii sunt drăguți. Vă garantez că fotografia va apărea în emisiunile de știri și pe prima pagină a ziarelor din toată lumea: copii omorâți de o dronă americană.

Era o mișcare inteligentă, se gândi Kai. Puterea propagandei avea să fie enormă. Povestea care urma să apară alături de fotografie avea să fie o negare a responsabilității din partea Casei Albe – care, la fel ca toate negările, ar fi sugerat vinovăția.

Dar bărbaților din jurul mesei nu avea să le placă ideea. Prea mulți dintre ei erau bătrâni soldați.

Generalul Huang scoase un sunet disprețuitor și spuse:

— Politica internațională este o luptă de putere, nu un concurs de popularitate. Nu învingi cu fotografii ale copiilor, indiferent cât sunt de drăguți.

Fu Chuyu vorbi pentru prima oară.

— Trebuie să ripostăm, spuse el. Orice altceva va fi privit ca o slăbiciune.

Cei mai mulți dintre ei păreau să fie de acord. După cum anticipase Wu Bai, riposta era inevitabilă. Președintele Chen părea să accepte asta. El spuse:

— Atunci, problema este ce formă ar trebui să îmbrace riposta.

Wu Bai luă cuvântul.

— Haideți să ne amintim de filosofia chineză! spuse el. Ar trebui să echilibrăm yin și yang. Trebuie să fim puternici, dar nu nesăbuiți; reținuți, dar niciodată slabi. Cuvântul ar trebui să fie represalii, nu escaladare.

Kai schiță un zâmbet: asta era ceea ce îi spusese el lui Wu cu doar două ore în urmă.

Tatăl lui Kai era într-o dispoziție războinică.

— Ar trebui să scufundăm o navă a marinei militare americane în Marea Chinei de Sud, spuse el. Este momentul să facem asta oricum. Legea mării nu ne obligă să suportăm distrugătoare înarmate care ne amenință țărmurile. Li s-a spus iar și iar că nu au niciun drept să se afle acolo.

Amiralul Liu era de acord cu asta. Fiu de pescar, el își petrecuse pe mare cea mai mare parte a vieții, iar pielea lui, bătută de vânturi, era de culoarea clapelor de pian.

— Mai degrabă să scufundăm o fregată decât un distrugător! Nu vrem să exagerăm.

Kai aproape că izbucni în râs. Distrugător, fregată sau bărcuţă, americanii aveau să explodeze.

Dar tatăl lui era de acord cu Liu.

— Scufundarea unei fregate probabil că va omorî cam tot atâţia oameni precum drona de la Port Sudan.

— Sunt aproximativ două sute de oameni pe o fregată a Statelor Unite, spuse amiralul Liu. Dar e cam de acelaşi ordin de mărime.

Kai abia dacă putea să creadă că ei vorbeau serios. Oare nu înţelegeau că asta însemna război? Cum puteau să discute atât de relaxaţi despre stârnirea apocalipsei?

Din fericire, Kai nu era singura persoană care se gândea la asta.

— Nu, spuse preşedintele Chen cu fermitate. Nu vom porni un război cu Statele Unite, nici măcar după ce ne-au omorât o sută de oameni.

Kai era uşurat, dar ceilalţi erau nemulţumiţi. Fu Chuyu repetă ceea ce spusese mai înainte:

— Trebuie să ripostăm, altfel vom părea slabi.

— Asupra acestui punct am fost de acord, zise Chen nerăbdător şi Kai schiţă un zâmbet de satisfacţie remarcând umilirea lui Fu.

Chen continuă:

— Întrebarea este cum să ripostăm fără să escaladăm conflictul.

Urmă un moment de linişte. Kai îşi amintea discuţia de la Ministerul de Externe, din urmă cu două săptămâni, când generalul Huang propusese scufundarea unui vas vietnamez de explorări petroliere în Marea Chinei de Sud şi Wu Bai refuzase. Dar asta îi oferi lui Kai o idee, aşa că spuse:

— Am putea scufunda *Vu Trong Phung*.

Toată lumea privi spre el, cei mai mulţi dintre ei fără să ştie despre ce se vorbea.

Wu Bai explică:

— Am protestat faţă de guvernul din Vietnam în legătură cu o navă a lor, care făcea prospecţiuni pentru petrol în apropierea insulelor Xisha. Ne-am gândit să scufundăm nava, dar decizia a fost să încercăm mai întâi diplomaţia, mai ales pentru că, probabil, la bord se aflau consilieri geologi americani.

Preşedintele Chen spuse:

— Îmi amintesc. Dar vietnamezii au răspuns la protestul nostru?

— Parţial. Vasul s-a îndepărtat de insule, dar prospectează acum într-o altă zonă, tot în interiorul zonei noastre economice exclusive.

Jianjun rosti pe un ton de frustrare:

— Se joacă un joc. Ei ne sfidează, apoi se retrag, după care ne sfidează din nou. E înnebunitor. Noi suntem o superputere!

Generalul Huang încuviinţă.

— E momentul să punem capăt acestei poveşti.

— Gândiţi-vă la asta! spuse Kai. Oficial, scufundarea de către noi a navei *Vu Trong Phung nu* va avea nicio legătură cu evenimentele din Port Sudan. Vom omorî câţiva americani, dar aceştia vor fi victime colaterale. Nu putem fi acuzaţi de escaladarea conflictului.

Preşedintele Chen spuse gânditor:

— Este o propunere subtilă.

Şi mult mai puţin provocatoare decât scufundarea unei fregate a marinei militare americane, se gândi Kai.

— Neoficial, spuse el, americanii vor şti că asta este o reacţie la atacul dronei lor; dar este, de asemenea, o reacţie foarte modestă – două sau trei vieţi de americani pentru mai mult de o sută de chinezi.

Huang protestă:

— Este un răspuns timid.

Dar opoziţia lui era pe jumătate convinsă: evident, simţea că opinia adunării începea să încline spre compromis.

Preşedintele Chen se întoarse către amiralul Liu.

— Ştim unde se află acum vasul *Vu Trong Phung*?

— Desigur, domnule preşedinte.

Liu îşi atinse ecranul telefonului şi îl duse la ureche.

— *Vu Trong Phung,* spuse el, în timp ce toată lumea îl privea. După câteva momente, zise: Nava vietnameză s-a retras optzeci de kilometri spre sud, dar încă e în apele noastre teritoriale. Este urmărită de o navă a marinei militare a armatei populare de eliberare, *Jiangnan.* Avem imagini video de pe navă. Privi spre zona aflată mai jos de scenă şi ridică vocea: Care dintre voi este tehnicianul care se ocupă de imaginile de pe ecranele uriaşe?

Un bărbat tânăr, cu părul ciufulit, se ridică în picioare şi îşi săltă mâna. Liu spuse:

— Ia telefonul meu şi vorbeşte cu oamenii mei. Pune imaginile de la *Jiangnan* pe ecranul mare de aici.

Băiatul cu părul ciufulit se aşeză la staţia lui de lucru, cu telefonul lui Liu prins între umăr şi bărbie şi cu degetele zburându-i peste tastatură în tot acest timp.

Liu spuse:

— *Jiangnan* este o fregată multirol de patru mii de tone, având o sută treizeci și patru de metri lungime, un echipaj de o sută șaizeci și cinci de persoane și o rază de acțiune de mai mult de opt mii de mile nautice.

Ecranele mari prezentau imaginea punții din față a unei nave, despicând apa cu prova sa ascuțită. Era vremea musonului de nord-est, iar nava se ridică și cădea grăbită în valuri, astfel că orizontul urca și cobora pe ecran, ceea ce îl făcea pe Kai să aibă o ușoară senzație de rău de mare. Altfel, vizibilitatea era bună – era o zi senină, cu soare strălucitor.

— Aceste imagini sunt filmate de pe *Jiangnan,* spuse Liu.

Un aghiotant îi dădu înapoi telefonul.

Liu adăugă:

— Deși abia puteți să zăriți nava vietnameză la orizont, aceasta se află la o distanță de doar cinci sau șase kilometri.

Kai miji ochii spre ecranul uriaș, crezând că vede o pată cenușie pe marea albastră, dar putea să fie doar imaginația lui.

Liu rosti la telefon:

— Da, arată-ne imaginile din satelit!

Câteva ecrane prezentară imediat o imagine aeriană îndepărtată. Persoana care opera ecranele focaliză imaginea celor două nave, care abia se distingeau.

— Nava vietnameză este cea din partea de jos a ecranului, spuse Liu.

Kai privi din nou spre filmarea în direct de pe *Jiangnan.* Acum se afla mai aproape de ținta sa și Kai putea să vadă mai bine nava vietnameză. La mijlocul navei se afla un turn de foraj.

— *Vu Trong Phung* are vreun fel de armament la bord? întrebă el.

— Nimic vizibil, spuse Liu.

Kai realiză că tocmai contemplau scufundarea unei nave lipsite de apărare și simți un fior de vinovăție. Cât de mulți oameni aveau să se înece în marea rece? Fusese ideea lui, dar nu dorise decât să prevină ceva cu mult mai rău.

Liu spuse:

— *Jiangnan* este echipată cu rachete de croazieră anti-navă, ghidate prin radar activ, fiecare echipată cu un focos de fragmentare, cu explozivi puternici. Se întoarse către președinte și adăugă: Să ordon echipajului să se pregătească să tragă?

Chen privi în jurul camerei. Câțiva dintre bărbați încuviințară din cap.

— Nu este prea în grabă? întrebă Kong Zhao.

Chen îi răspunse:

— Au trecut deja mai mult de douăzeci şi patru de ore de când drona ne-a omorât oamenii. De ce ar trebui să mai aşteptăm?

Kong ridică din umeri.

— Cred că toţi suntem de acord, spuse Chen cu o voce sumbră.

Nimeni nu-l contrazise.

Apoi Chen îi spuse lui Liu:

— Pregătiţi-vă să deschideţi focul!

Liu rosti la telefon:

— Pregătiţi-vă să deschideţi focul!

Camera rămase tăcută. După o pauză, Liu spuse:

— Pregătiţi să tragem, domnule preşedinte!

Chen spuse:

— Foc!

Liu repetă la telefon:

— Foc!

Toată lumea privea ecranele.

Racheta zbură peste prova navei *Jiangnan.* Era o rachetă lungă de şase metri, având în spate un jet de fum alb şi dens. Se îndepărta de *Jiangnan* cu o viteză uluitoare.

Liu spuse:

— Primim filmări de la camera de la bordul rachetei.

O clipă mai târziu, apăru o nouă imagine. Viteza rachetei pe deasupra valurilor era orbitoare. Nava vietnameză devenea tot mai mare cu fiecare clipă.

Kai privi din nou, spre imaginea de pe *Jiangnan.* O secundă mai târziu, racheta lovi *Vu Trong Phung.*

Ecranele se albiră, dar doar pentru câteva momente. Când imaginea reveni, Kai observă o uriaşă vâlvătaie de flăcări albe, roşii şi galbene, izbucnind de la mijlocul navei. Flăcările erau însoţite de un fum negru şi de o ploaie de resturi. Sunetul sosi câteva clipe mai târziu, prins de microfonul camerei – un bubuit, apoi un muget de incendiu. Flăcările mureau pe măsură ce fumul se ridica în atmosferă; la fel se întâmpla şi cu fragmentele din chilă şi din suprastructură, bucăţi grele de oţel care zburau ca frunzele dintr-un copac în timpul vijeliei.

O mare parte din navă era încă vizibilă deasupra apei. Centrul era zdrobit şi turnul de foraj se scufunda încet, dar prova şi pupa păreau să fie intacte. Kai se gândi că unii dintre cei aflaţi la bord ar fi putut să supravieţuiască – cel

puţin până atunci. Aveau oare timp să-şi găsească vestele de salvare sau să lanseze bărcile înainte de scufundarea navei?

Preşedintele Chen spuse:

— Ordonă navei *Jiangnan* să salveze supravieţuitorii.

— Pregătiţi lansarea bărcilor de salvare! repetă Liu.

Câteva momente mai târziu, nava chinezească prindea viteză şi începea să alerge peste valuri. Liu spuse:

— Viteza maximă a navei este de douăzeci şi şapte de noduri. Va ajunge acolo în aproximativ cinci minute.

În mod miraculos, *Vu Trong Phung* încă plutea, scufundându-se încet, dar sigur. Kai se întrebă ce ar fi făcut el dacă s-ar fi aflat la bord şi ar fi supravieţuit exploziei. Se gândi că cea mai bună acţiune ar fi fost să-şi pună o vestă de salvare şi să abandoneze nava, fie într-o barcă de salvare, fie, pur şi simplu, sărind în apă. Nava avea să se scufunde mai devreme sau mai târziu şi toţi cei care se mai aflau încă la bord aveau să se scufunde odată cu ea.

Jiangnan viră, apoi se apropie de *Vu Trong Phung* pe un curs paralel, dar la o distanţă sigură. La suprafaţa mării camera arăta o barcă de salvare şi capetele câtorva oameni, plutind pe deasupra valurilor. Cei mai mulţi aveau vestele de salvare pe ei, aşa că era dificil să-ţi dai seama dacă erau vii sau morţi.

Un minut mai târziu, apărură trei dintre bărcile de pe *Jiangnan*, pornite în operaţiunea de salvare.

Kai se uită mai de aproape la capetele de deasupra apei. Toate erau întunecate, observă el, în afara unuia singur, care avea părul lung şi blond.

CAPITOLUL 25

Preşedintele Green păşea înainte şi înapoi prin faţa mesei de lucru din Biroul Oval, clocotind.

— N-am de gând să înghit asta, spuse ea. În cazul caporalului Ackerman a fost terorism, chiar dacă ei aveau arme chinezeşti. Dar asta? Asta este crimă. Doi americani sunt morţi şi unul se află în spital din cauză că chinezii au scufundat intenţionat o navă. Nu pot să accept asta fără să fac nimic.

— S-ar putea să fii nevoită, spuse Chester Jackson, ministrul de externe.

— Trebuie să protejez vieţile americanilor. Dacă nu pot face asta, nu sunt potrivită să fiu preşedinte.

— Niciun preşedinte nu poate proteja pe toată lumea.

Ştirea despre scufundarea vasului *Vu Trong Phung* tocmai sosise. Dar asta era cea de-a doua criză a zilei. Mai devreme existase o întrunire în camera de operaţiuni referitoare la drona care atacase Port Sudan. Pauline îi ordonase ministrului de externe să asigure guvernele din Sudan şi China că atacul nu era american. Chinezii refuzau să creadă asta. La fel şi ruşii, care făceau comerţ cu Sudanul, vânzându-le arme costisitoare; Kremlinul protestase zgomotos.

Pauline stabilise că drona „dispăruse” în timpul unui exerciţiu în Ciad, dar era ceva prea jenant ca să fie recunoscut public, aşa că biroul de presă anunţase că armata efectua o investigaţie.

Iar acum asta. Pauline se opri din mers, se aşeză pe marginea biroului antic şi zise:

— Spune-mi ce ştim!

Chess răspunse:

— Cei trei americani aflaţi la bordul navei *Vu Trong Phung* erau angajaţi ai corporaţiilor americane, împrumutaţi către Petrovietnam, compania petrolieră guvernamentală, în cadrul unei scheme a Ministerului de Externe pentru ajutorarea ţărilor în curs de dezvoltare, în ideea exploatării propriilor resurse.

— Generozitate americană, spuse Pauline furioasă. Şi iată cum este răsplătită.

Chess nu era la fel de agitat ca ea.

— Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, spuse el pe un ton egal. Se uită pe foaia de hârtie din mâinile lui. Profesorul Fred Phillips şi dr. Hiran Sharma sunt consideraţi înecaţi – trupurile lor nu au fost recuperate. Al treilea geolog a fost salvat: dr. Joan Lafayette. Ei spun că se află în spital, pentru a fi ţinută sub observaţie.

— De ce dracu' au făcut chinezii asta? Nava vietnameză nu era înarmată, nu-i aşa?

— Corect. Nu există niciun motiv evident la care să ne putem gândi. Desigur, chinezilor nu le place faptul că vietnamezii caută petrol în Marea Chinei de Sud. Ei protestează în legătură cu asta de ani întregi. Dar nu ştim de ce s-au hotărât să ia o măsură atât de drastică tocmai acum.

— Îl voi întreba pe preşedintele Chen. Se întoarse spre şeful de cabinet. Aranjează o convorbire, te rog!

Jacqueline ridică receptorul de pe birou şi spuse:

— Preşedintele ar dori să discute cu preşedintele Chen al Chinei. Aranjează cât de repede se poate, te rog!

— Pot să bănuiesc de ce au făcut-o, zise Gus Blake.

— Explică! spuse Pauline.

— Este în semn de represalii.

— Pentru ce?

— Port Sudan.

— O, rahat, nu m-am gândit nicio clipă la asta.

Pauline se bătu pe frunte cu podul palmei, într-un gest care însemna: „Cum am putut să fiu atât de naivă?" Privi spre Gus, gândindu-se cât de des se dovedise că el era cea mai deşteaptă persoană din cameră.

— Este posibil, rosti Chess. Vor spune că nu au intenţionat să îi ucidă pe geologii americani, la fel cum spunem noi că drona nu a intenţionat să-i ucidă pe inginerii chinezi. Noi vom susţine că nu este acelaşi lucru, iar ei vor insista că tot ce e bun pentru gâscă e bun şi pentru gânsac. Ţările neutre vor ridica din umeri şi vor afirma că toate superputerile sunt la fel.

Era adevărat, dar asta o înfuria pe Pauline.

— Aceştia sunt oameni, nu puncte de dezbatere. Au familii care îi jelesc.

— Ştiu. După cum spun mafioţii… Şi ce-o să faci?

Pauline îşi încleştă pumnii.

— Nu ştiu ce voi face.

La staţia de lucru de pe biroul ei se auzi un semnal care anunţa existenţa unui apel video. Pauline se aşează în spatele biroului, privi spre ecran şi apăsă

pe mouse. Chen apăru la fel de elegant ca întotdeauna, în obişnuitul lui costum albastru, însă părând obosit. Acolo era miezul nopţii şi avusese, probabil, o zi lungă.

Dar Pauline nu se afla în dispoziţia de a-l întreba ce mai face. Spuse:

— Domnule preşedinte, acţiunea marinei militare chineze de a scufunda nava vietnameză *Vu Trong Phung*…

Spre surprinderea ei, el o întrerupse nepoliticos şi tare, vorbind în engleză:

— Doamnă preşedinte, protestez în cei mai duri termeni posibili faţă de activităţile criminale ale americanilor în Marea Chinei de Sud.

Pauline era uluită.

— *Voi* protestaţi? Tocmai aţi asasinat doi americani!

— Este ilegal ca naţiunile străine să foreze după petrol în apele chinezeşti. Noi nu forăm în Golful Mexic fără permisiune: de ce nu ne acordaţi acelaşi respect?

— Nu este împotriva legilor internaţionale să forezi după petrol în Marea Chinei de Sud.

— Este împotriva legii noastre.

— Nu puteţi să „fardaţi" legile internaţionale ca să se potrivească cu ale voastre.

— De ce nu? Asta este ceea ce naţiunile vestice au făcut timp de secole. Când noi am scos opiul în afara legii, britanicii ne-au declarat război! Chen zâmbi maliţios. Acum bocancul este pe celălalt picior.

— Asta este istorie antică.

— Iar voi aţi prefera să fie uitată, dar noi, chinezii, ne amintim.

Pauline inspiră adânc, încercând să-şi stăpânească firea.

— Activităţile vietnamezilor nu sunt criminale, dar, chiar şi dacă ar fi fost, asta nu justifică scufundarea navei şi uciderea celor de la bord.

— Nava de foraj ilegal a refuzat să se predea. Era necesară o acţiune poliţienească. Mai mulţi membri ai echipajului au fost arestaţi. Nava a fost avariată şi, regretabil, unii dintre cei aflaţi la bord s-au înecat.

— Baliverne! Avem înregistrări radar. Aţi scufundat nava cu o rachetă de croazieră lansată de la cinci kilometri distanţă.

— Am aplicat legea.

— Atunci când descoperi persoane despre care crezi că fac ceva ilegal, nu le ucizi, cel puţin nu într-o ţară civilizată.

— Ce fac ofiţerii de poliţie atunci când un criminal refuză să se predea în *civilizatele* State Unite? Îl împuşcă – mai ales dacă nu este alb.

— Deci, data viitoare când un turist chinez este prins că fură de la Macy’s, veți fi perfect mulțumiți dacă agentul de pază îl împușcă mortal.

— Dacă este un hoț, nu-l vrem înapoi în China.

Conversația cu președintele Chinei era remarcabilă și Pauline făcu o pauză. Politicienii chinezi puteau să fie politicos agresivi, iar Chen părea să-și fi pierdut calmul. Ea era hotărâtă să și-l păstreze pe al ei.

După un moment, spuse:

— Noi nu împușcăm hoții din magazine – și nici voi. Dar noi nu scufundăm vase neînarmate, chiar dacă încalcă legile noastre, și este inacceptabil ca voi să faceți asta.

— Asta este o problemă internă a Chinei și voi nu puteți interveni.

Jacqueline ridică o foaie de hârtie pe care erau scrise cuvintele: ÎNTREABĂ DESPRE DR. LAFAYETTE.

Pauline spuse:

— Poate că ar trebui să discutăm despre supraviețuitoarea americană, dr. Joan Lafayette. Trebuie să i se permită să se întoarcă acasă.

— Regret că acest lucru nu este posibil în acest moment, răspunse Chen. La revedere, doamnă președinte!

Spre uluirea lui Pauline, el închise. Ecranul deveni alb și telefonul rămase tăcut.

Apoi Pauline se întoarse spre ceilalți.

— Am dat-o în bară în stil mare, nu-i așa? spuse ea.

— Mda, zise Gus. Ai cam dat-o!

•••

Pauline părăsi Biroul Oval și se duse la reședință ca să-și ia rămas-bun de la fiica și soțul ei.

Pippa pleca la Boston, într-o excursie școlară de trei zile, și rămânea două nopți la un hotel ieftin. Elevii aveau să viziteze Muzeul Kennedy, ca parte a cursului lor de istorie. Excursia includea un tur al Universității Harvard și al Massachusetts Institute of Technology. Foști elevi de la Foggy Bottom Day School, care erau acum studenți, aveau să le arate împrejurimile. Părinții de la Foggy Bottom își doreau universități de elită.

Școala solicitase ca doi părinți să însoțească elevii în excursie și să acționeze ca supraveghetori, iar Gerry se oferise voluntar. El și Pippa aveau să fie însoțiți, fiecare, de câte o echipă a serviciului secret, la fel ca întotdeauna. Școala era obișnuită cu gărzile de corp: mai mulți elevi aveau părinții de nivel înalt.

Gerry avea o valiză mică. Urma să poarte același costum de tweed timp de trei zile, schimbându-și doar cămașa și lenjeria. Pippa împachetase cel puțin două ținute pentru fiecare zi și avea nevoie de două valize, plus de o geantă de mână plină ochi. Pauline nu comentă nimic despre bagaje. Nu era surprinsă. O excursie școlară era o ocazie socială incitantă și toată lumea dorea să arate bine. Acolo începeau și se terminau poveștile de dragoste. Băieții aduceau sticle de votcă, ceea ce însemna că cel puțin o fată se făcea de râs. Alții aveau să încerce să fumeze și apoi să vomite. Pauline spera doar că nimeni n-avea să fie arestat.

— Câți adulți merg cu voi? o întrebă Pauline pe Pippa, în timp ce ea își trăgea bagajele prin Sala Centrală.

— Patru, spuse Pippa. Profesorul meu cel mai nesuferit, domnul Newbegin; soția lui ca un șoricel, care vine ca părinte voluntar; doamna Eu-știu-Mai-Bine Judd; și tata.

Pauline aruncă o privire spre Gerry, care-și făcea de lucru, încercând să pună o centură în jurul valizei sale. Deci el avea să petreacă trei nopți într-un hotel cu doamna Judd, descrisă concis de Pippa ca fiind mică, blondă și cu țâțe mari.

Cu o voce relaxată, Pauline spuse:

— Cu ce se ocupă soțul doamnei Judd? Profesorii se căsătoreau adesea cu alți profesori. Pun pariu că și domnul Judd este profesor, adăugă ea.

Fără să privească spre Pauline, Gerry răspunse:

— Habar n-am.

— Cred că este divorțată, zise Pippa. În orice caz, nu poartă verighetă.

„Ca să vezi”, se gândi Pauline.

Din cauza asta se schimbase Gerry, pentru că se îndrăgostise de altcineva? Sau era tocmai invers? Devenise dezamăgit de Pauline și începuse apoi să fie interesat de Amelia Judd? Probabil că cele două lucruri acționaseră împreună – nemulțumirea lui față de Pauline întărise atracția în creștere față de doamna Judd.

Un hamal al Casei Albe preluă bagajele. Pauline o îmbrățișă pe Pippa, având un sentiment de pierdere. Era prima dată când Pippa pleca într-o excursie care nu era o vacanță de familie. În curând, avea să dorească să-și petreacă vara mergând prin Europa cu trenul, cu fete de vârsta ei. Apoi avea să meargă la colegiu și să locuiască într-un cămin; după aceea, să împartă un apartament din afara campusului pentru ultimul an; și pe urmă, cât de mult avea să mai dureze până să se mute cu un băiat? Copilăria ei trecuse prea

repede… Pauline şi-ar fi dorit să retrăiască acei ani şi să se bucure de ei pentru a doua oară.

— Să ai o excursie minunată, dar să te porţi cum trebuie! îi spuse ea.

— Tatăl meu o să mă supravegheze, zise Pippa. În timp ce toţi ceilalţi vor juca poker pe dezbrăcate şi vor priza cocaină, eu voi bea lapte cald şi voi citi o carte de Scott Fitzgerald.

Pauline nu se putu abţine să nu râdă: Pippa putea să fie o belea, dar era amuzantă.

Apoi se duse spre Gerry şi îşi întinse faţa pentru un sărut. El îşi trecu buzele peste ale ei de parcă ar fi fost în mare grabă.

— La revedere, spuse el. Păstrează lumea în siguranţă cât timp suntem plecaţi!

După ce plecară, Pauline se retrase în dormitorul ei, pentru câteva minute de linişte. Stând la masa ei de toaletă, se întrebă dacă într-adevăr credea că Gerry avea o aventură. Plicticosul şi bătrânul Gerry? Dacă era aşa, avea să afle în curând. Amanţii se considerau de obicei foarte discreţi, dar o femeie cu spirit de observaţie putea să citească întotdeauna semnele.

Pauline nu o întâlnise niciodată pe doamna Judd, dar vorbise cu ea la telefon şi i se păruse inteligentă şi atentă. Era greu de crezut că ea avea să se culce cu bărbatul altei femei. Totuşi, milioane de femei făceau asta tot timpul, în fiecare zi.

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de vocea lui Cyrus, valetul, membru al personalului domestic al Casei Albe de multă vreme.

— Doamnă preşedinte, consilierul pentru securitate naţională şi ministrul de externe se află aici pentru prânz.

— Vin imediat!

Cei doi cei mai importanţi consilieri ai ei îşi petrecuseră ultima oră încercând să afle mai multe despre intenţiile chinezilor şi conveniseră să se întâlnească la prânz toţi trei, ca să decidă ce să facă în continuare. Pauline se ridică de la masa de toaletă şi porni prin Sala Centrală spre sufragerie.

Se aşeză în faţa unei farfurii cu fructe de mare în sos de smântână cu orez şi întrebă:

— Ce am aflat?

Chess răspunse:

— Chinezii nu vor să discute cu vietnamezii. Am vorbit cu ministrul de externe vietnamez, care era aproape în lacrimi, spunându-mi că Wu Bai nu-i răspunde la apeluri. Britanicii au propus o rezoluţie a Consiliului de

Securitate al Naţiunilor Unite, prin care condamnă scufundarea navei *Vu Trong Phung*, iar chinezii sunt furioşi că nu există nicio moţiune împotriva atacului dronei.

Pauline încuviinţă din cap şi se uită la Gus.

— Secţia CIA din Beijing are o relaţie mai mult sau mai puţin cordială cu Chang Kai, şeful Guoanbu – serviciul de informaţii chinez, spuse el.

— Am mai auzit numele ăsta şi înainte.

— Chang ne-a permis să aflăm că Joan Lafayette este într-o formă bună şi că nu are cu adevărat nevoie de îngrijire în spital. Ea a fost chestionată în legătură cu activitatea sa din Marea Chinei de Sud şi a răspuns sincer şi neoficial, prin urmare ei nu consideră că ea este spion. Evident, cunoaşte tot ceea ce este de ştiut despre prospecţiunile pentru petrol şi foarte puţine despre politica internaţională.

— Cam ceea ce puteam să ghicim şi noi.

— Exact. Toate acestea sunt neoficiale, desigur. Guvernul chinez ar putea, foarte bine, să afirme public exact opusul.

Chess interveni:

— Chinezii discută pe un ton agresiv. Ministerul de Externe refuză să discute despre revenirea lui Joan Lafayette acasă şi orice altceva care are legătură cu ea – doar dacă nu cumva acceptăm că *Vu Trong Phung* efectua o activitate ilegală.

— Ei bine, nu putem face asta, nici chiar pentru a salva un american, spuse Pauline sec. Ar însemna să declarăm că Marea Chinei de Sud nu face parte din apele internaţionale. Asta ar viola orice înţelegere maritimă şi i-ar destabiliza pe aliaţii noştri.

— Cu siguranţă. Dar chinezii nu vor discuta despre dr. Lafayette până când nu vom face asta.

Pauline lăsă furculiţa jos.

— Ne-au prins cu spatele la zid, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Opţiuni?

Chess spuse:

— Am putea să creştem prezenţa noastră în Marea Chinei de Sud. Noi deja desfăşurăm Operaţiuni pentru Libertatea de Navigaţie – FONOP – şi avem cuirasate în apele acelea; în plus, zburăm pe deasupra lor. Am putea, pur şi simplu, să dublăm operaţiunile FONOP.

— Echivalentul diplomatic al unei gorile care se bate cu pumnii în piept şi

smulge vegetația, spuse Pauline.

— Ei bine, da.

— Ceea ce nu ne va duce nicăieri, deși ar putea să ne facă să ne simțim mai bine. Gus?

— Am putea să arestăm un cetățean chinez aici, în Statele Unite – FBI este cu ochii pe toți și întotdeauna există cineva care încalcă legea –, apoi am putea să le oferim un schimb.

— Asta este ceea ce ar face ei în circumstanțe asemănătoare, dar nu e stilul nostru, nu-i așa?

Gus scutură din cap.

— Și nu dorim escaladarea. Dacă arestăm un chinez aflat în vizită, ei ar putea să aresteze doi americani în China.

— Dar trebuie să o aducem înapoi pe Joan Lafayette.

— Dacă mă ierți pentru că spun ceea ce este evident, aducerea ei înapoi ar însemna și o creștere a popularității.

— Nu-ți cere scuze, Gus, asta este o democrație, ceea ce înseamnă că n-ar trebui să încetăm niciodată să ne gândim la opinia publică.

— Iar opiniei publice îi place abordarea diplomației internaționale în stilul „bombardează-i pe toți” al lui James Moore. Remarca ta despre Jim cel Timid n-a avut aceeași audiență.

— N-ar trebui să mă cobor niciodată la a da porecle… nu sunt cu adevărat eu.

— Atunci, spuse Chess, se pare că sărmana Joan Lafayette își va petrece următorii câțiva ani în China.

— Așteaptă, zise Pauline. Poate că nu ne-am gândit suficient de mult la asta.

Cei doi bărbați păreau nedumeriți, întrebându-se, evident, ce avea să inventeze ea.

Ea spuse:

— Noi nu putem face ceea ce ne cer ei – dar ei trebuie să știe lucrul ăsta. Chinezii nu sunt stupizi. Sunt exact invers. Ei ne-au cerut ceva ce știu că nu le putem da. Nu se așteaptă ca noi să facem asta.

— Presupun că e adevărat ce spui, zise Chess.

— Deci ce vor ei cu adevărat?

— Vor să sublinieze ceva, spuse Chess.

— Asta e tot?

— Nu știu.

— Gus?

— Am putea, pur și simplu, să-i întrebăm.

— Asta este o posibilitate, zise Pauline, gândind cu voce tare. Ei nu se așteaptă ca noi să le sprijinim pretențiile pentru întreaga Mare a Chinei de Sud, dar poate că vor doar să ne pună botniță.

— Explică, spuse Gus.

— Ar putea să fie în căutarea unui compromis. Noi nu acceptăm că *Vu Trong Phung* făcea ceva ilegal, dar, în același timp, nici nu acuzăm guvernul chinez de crimă. Doar ne ținem gura.

— Acceptarea noastră tacită la schimb pentru libertatea lui Joan Lafayette, zise Gus.

— Da.

— Îmi cam stă în gât.

— Și mie.

— Dar aș face asta.

— Nu știu. Haideți să aflăm dacă presupunerea noastră e corectă. Chess, întreabă-l pe ambasadorul chinez, neoficial, dacă guvernul de la Beijing ar putea să ia în considerare un compromis.

— În regulă.

— Gus, pune-i pe cei de la CIA să întrebe la Guoanbu ce doresc chinezii cu adevărat.

— Imediat.

— Vom vedea ce spun, zise Pauline și își apucă din nou furculița.

•••

Presupunerea lui Pauline era corectă. Chinezii erau mulțumiți cu promisiunea ei că nu avea să îi acuze de crimă. Nu că le-ar fi păsat prea tare de acuzația de crimă. Dar doreau să o rețină pe ea de la a sugera că ei nu aveau suveranitate asupra Mării Chinei de Sud. În acest conflict diplomatic de lungă durată, ei aveau să considere tăcerea americanilor drept o victorie semnificativă.

Cu inima grea, Pauline le oferi ceea ce doreau.

Nimic nu apărea în scris. Chiar și așa însă, Pauline trebuia să-și țină promisiunea. Ea știa că, altfel, ar fi arestat, pur și simplu, o altă femeie americană din Beijing și ar fi reluat întreaga dramă.

A doua zi, Joan Lafayette fu urcată într-un zbor al companiei China Eastern, de la Shanghai la New York. Acolo se îmbarcă într-un avion militar și fu informată, în timpul zborului spre baza aeriană Andrews, din apropiere

de DC, unde se întâlnea cu Pauline.

Dr. Lafayette era o femeie atletică, de vârstă mijlocie, cu părul cărunt şi ochelari. Pauline fu surprinsă să constate că era proaspătă şi îmbrăcată imaculat după zborul ei de cincisprezece ore. Chinezii îi dăduseră haine noi şi elegante şi un compartiment la clasa întâi în avion, explică ea. Era inteligent din partea lor, se gândi Pauline, pentru că, acum, dr. Lafayette arăta prea puţin din ceea ce suferise pe mâinile lor.

Pauline şi dr. Lafayette făcură o şedinţă foto într-o sală de conferinţe din aeroport, plină de echipe de televiziune şi de fotografi. Întrucât fusese obligată la un sacrificiu diplomatic neplăcut, Pauline era dornică să primească laudele presei pentru că adusese prizonierul acasă. Avea nevoie de o acoperire de presă pozitivă: susţinătorii lui James Moore o atacau în fiecare zi pe canalele de socializare.

Consulul american din Shanghai îi explicase lui Joan Lafayette că era mult mai puţin probabil ca presa din Statele Unite să o vâneze şi să o hărţuiască dacă le dădea jurnaliştilor fotografiile pe care le doreau imediat ce ateriza, iar ea fusese de acord, recunoscătoare.

Sandip Chakraborty anunţase din timp că Pauline şi Joan Lafayette aveau să pozeze, dar nu şi să răspundă la întrebări, prin urmare nu existau microfoane. Îşi strânseră mâinile şi zâmbiră pentru camere, apoi dr. Lafayette o îmbrăţişă impulsiv pe Pauline.

În timp ce părăseau încăperea, un ziarist întreprinzător care făcea poze cu telefonul strigă:

— Care este noua politică pentru Marea Chinei de Sud, doamnă preşedinte?

Pauline anticipase această întrebare şi o discutase cu Chess şi cu Gus, căzând de acord asupra unui răspuns care nu încălca promisiunea pe care le-o făcuse chinezilor. Păstrându-şi figura inexpresivă, ca de piatră, răspunse:

— Statele Unite continuă să susţină poziţia Naţiunilor Unite referitoare la libertatea de navigaţie.

El încercă din nou, în timp ce Pauline se îndrepta spre uşă.

— Credeţi că scufundarea navei *Vu Trong Phung* a fost o acţiune de represalii pentru bombardamentul de la Port Sudan?

Pauline nu răspunse, dar, în timp ce uşa se închidea în urma lor, dr. Lafayette spuse:

— Ce voia să spună despre Sudan?

— E posibil să fi ratat ştirile, zise Pauline. Un atac cu dronă în Port Sudan

a avut ca rezultat moartea a o sută de cetățeni chinezi, ingineri care lucrau la un nou doc, și a câtorva membri ai familiilor lor. Teroriștii au fost responsabili pentru atac, dar, cumva, ei au pus mâna pe o dronă a Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

— Și chinezii au dat vina pe America pentru asta?

— Ei spun că n-ar fi trebuit să permitem ca una dintre dronele noastre să ajungă în mâinile teroriștilor.

— Deci pentru asta i-au ucis pe Fred și pe Hiran?

— Ei neagă asta.

— Este malefic!

— Ei consideră probabil că, dacă iau viața a doi americani la schimb pentru viețile a o sută trei chinezi, este o reacție stăpânită.

— Ăsta este modul în care gândesc oamenii lucrurile acestea?

Pauline decise că fusese prea sinceră.

— Eu nu gândesc așa și nici altcineva din echipa mea. Pentru mine, viața oricărui american este foarte prețioasă.

— Și pentru asta m-ați adus acasă. N-aș putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns.

Pauline zâmbi.

— Asta este slujba mea.

•••

În seara aceea, ea se uită la știri împreună cu Gus, în fostul salon de frumusețe de la reședință. Joan Lafayette era subiectul principal al știrilor, iar fotografiile cu ea și Pauline la aeroportul Kennedy arătau bine. Dar a doua poveste în ordinea importanței era o conferință de presă susținută de James Moore.

— Hotărât să-ți ia fața, spuse Gus.

— Mă întreb ce mai are.

Moore nu folosea un pupitru: nu se potrivea stilului său populist. Era așezat pe un taburet, în fața unei mulțimi de reporteri și de camere.

— Am aruncat o privire spre cei cărora le dă bani președintele Green, spuse el. Tonul lui era intim, ca și cum ar fi împărtășit o bârfă. Cel mai mare comitet de acțiune politică al doamnei președinte este condus de un tip care deține o companie numită As If.

Era adevărat. As If era o companie de aplicații pentru smartphone extrem de populare printre adolescenții din lumea întreagă. Fondatorul ei, Bahman Stephen McBride, era un iranian american, nepotul unor emigranți și unul

dintre cei mai importanţi strângători de fonduri pentru campania de realegere a lui Pauline.

Moore continuă:

— Acum, mă întrebam din ce motiv doamna noastră preşedinte este moale în relaţiile cu China. Deşi chinezii au asasinat doi americani şi aproape că l-au ucis şi pe al treilea, Pauline Green chiar nu s-a luat de ei. Aşa că mă întreb: o au ei cu ceva la mână?

Pauline spuse:

— Unde dracu' vrea să ajungă cu asta?

Moore continuă:

— Apoi a ieşit la iveală faptul că As If este parţial deţinută de China. Nu-i aşa că e interesant?

— Poţi să verifici asta? îi spuse Pauline lui Gus.

El îşi scosese deja telefonul.

— Mă ocup.

— Shanghai Data Group este una dintre cele mai mari corporaţii chinezeşti, adăugă Moore. Desigur, ei pretind că sunt o companie independentă, dar noi ştim că fiecare afacere chinezească primeşte ordine de la atotputernicul preşedinte Chen.

— Shanghai Data are doi la sută acţiuni la As If şi niciun director în consiliu, zise Gus.

— Doi la sută! Atâta tot?

— Moore nu a menţionat cifra, nu-i aşa?

— Nu – şi nici nu o va face. Asta i-ar compromite denigrarea.

— Cei mai mulţi dintre suporterii lui nu au habar cum funcţionează societăţile pe acţiuni. Mulţi dintre ei vor ajunge să creadă că eşti la mâna lui Chen.

Cyrus, valetul, îşi băgă pe uşă capul grizonant şi spuse:

— Doamnă preşedinte, cina este gata.

— Mulţumesc, Cy. Dintr-un impuls, ea îi spuse lui Gus: Am putea să continuăm discuţia asta la cină.

— Nu am alte planuri.

Ea se întoarse înapoi spre valet.

— Avem suficient pentru două persoane?

— Cred că avem, zise el. Aţi comandat omletă şi salată şi sunt convins că mai avem şi ouă, şi salată.

— Bine. Deschide o sticlă de vin alb pentru domnul Blake.

— Da, doamnă.

Se mutară în sufragerie și se așezară față în față la masa rotundă. Pauline spuse:

— Putem să dăm o declarație discretă mâine-dimineață devreme, ca să clarificăm stocul de acțiuni al Shanghai Data.

— Voi vorbi cu Sandip.

— Orice spune el trebuie clarificat cu McBride.

— Bine.

— Asta va răsufla rapid.

— Adevărat, dar el va apărea atunci cu altceva. Avem nevoie de o strategie prin care să te prezentăm ca pe un personaj inteligent care rezolvă problemele și care înțelege subiectele, spre deosebire de un individ gură-spartă, care doar spune ceea ce crede el că vor să audă oamenii.

— Asta este o cale bună de abordare.

Schimbară diverse idei în timpul cinei, apoi se mutară în Salonul de Est. Cyrus aduse cafeaua și spuse:

— Personalul domestic se va retrage acum, doamnă președinte, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Desigur, Cy, mulțumesc.

— Dacă aveți nevoie de altceva mai târziu, ar trebui să mă chemați doar pe mine.

— Apreciez asta.

După ce plecă Cy, Gus se așeză alături de Pauline pe canapea.

Erau singuri. Personalul n-avea să se întoarcă decât dacă ar fi fost chemat. La etajul de dedesubt se aflau echipa serviciului secret și căpitanul din armată cu servieta numită „mingea de fotbal atomică”. Acești oameni n-aveau să urce la etaj decât dacă ar fi apărut o urgență.

Ei îi trecu prin cap gândul nebunesc că dacă l-ar fi dus în pat atunci, nimeni n-avea să afle.

„E un lucru bun că asta nu se va întâmpla niciodată”, se gândi ea.

El îi privi fața, apoi se încruntă și spuse:

— Ce este?

— Gus…, zise ea.

Apoi telefonul ei începu să sune.

— Nu răspunde, spuse Gus.

— Președintele trebuie să răspundă mereu.

— Desigur. Iartă-mă.

Se întoarse dinspre el și răspunse la telefon. Era Gerry.

Smulgându-se din starea în care se afla, spuse:

— Bună, cum merge excursia?

Apoi se ridică în picioare, se întoarse cu spatele la Gus și se îndepărtă câțiva pași.

Gerry răspunse:

— Destul de bine. Nimeni n-a ajuns la spital, nimeni n-a fost arestat, nimeni n-a fost răpit – ne luptăm trei contra trei.

— Sunt foarte bucuroasă. Pippa se bucură de excursie?

— Se simte minunat.

Gerry părea exuberant. Și el se simțea minunat, presupunea Pauline.

— Care îi place mai mult, Harvard sau MIT?

— Aș spune că va avea probleme să aleagă. I-au plăcut enorm amândouă.

— Atunci, ar fi mai bine să se concentreze la notele pe care le ia. Cum sunt ceilalți supraveghetori?

— Domnul și doamna Newbegin se plâng de orice. Nimic nu se ridică la standardele lor. Dar Amelia e de treabă.

„Pun pariu că este”, se gândi Pauline cu amărăciune.

— Tu ești în regulă? o întrebă Gerry.

— Sigur, de ce?

— O, nu știu, pari… încordată. Presupun că ești. Există o criză.

— Întotdeauna există o criză. Am o slujbă plină de tensiune. Dar mi-am propus să mă culc devreme.

— În cazul ăsta, somn ușor!

— Și ție. Noapte bună!

— Noapte bună!

Ea încheie convorbirea, simțindu-se ciudat, fără suflu.

— Oh, spuse ea întorcându-se. A fost ciudat.

Dar Gus plecase.

•••

Sandip o sună pe Pauline la șase dimineața. Ea presupuse că dorea să discute despre Shanghai Data, dar se înșela.

— Dr. Lafayette a dat un interviu pentru ziarul ei local din New Jersey, spuse el. Aparent, editorul este vărul ei.

— Ce a zis?

— Te-a citat spunând că două vieți americane la schimb pentru o sută trei chinezi a fost o afacere bună.

— Dar eu am spus…

— Știu ce ai spus, eram acolo, am auzit conversația. Speculai în legătură cu modul în care ar putea să privească problema guvernul comunist chinez.

— Exact.

— Ziarul este foarte mândru pentru această exclusivitate și își promovează numărul de săptămâna asta în mediile de socializare. Din nefericire, oamenii lui James Moore au preluat povestea.

— O, la dracu'!

— A postat pe Tweeter: „Deci Pauline consideră cu asasinarea de către chinezi a unor americani este o afacere. Eu nu cred asta".

— Ce cretin!

— Comunicatul meu de presă începe așa: „Ziarele din orașele mici mai fac uneori greșeli, dar un candidat prezidențial ar trebui să știe mai bine".

— Bun început.

— Vrei să auzi și restul?

— Nu pot suporta. Trimite-l!

Pauline urmări știrile în timp ce își bău prima ceașcă de cafea. Încă prezentau imaginile de la sosirea lui Joan Lafayette la aeroportul Kennedy, dar povestea lui James Moore cu afacerea era următoarea știre, ștergând strălucirea triumfului lui Pauline.

Gândurile ei continuau să revină la seara anterioară. Se cutremură când își aminti că se gândise că nimeni n-ar fi știut dacă l-ar fi dus pe Gus în patul ei. La Casa Albă ar fi fost imposibil să treci sub tăcere o asemenea aventură. Pentru că Gus ar fi trebuit să o părăsească în mijlocul nopții și să își croiască drum pe coridoare și alei până la mașina lui, apoi să iasă pe poartă, și, cu siguranță, ar fi fost văzut de o mulțime de paznici și de agenți ai serviciului secret, ca să nu mai pomenim de oamenii de la curățenie și întreținere – și fiecare dintre ei s-ar fi întrebat cu cine fusese și ce căutase acolo atât de târziu, în timpul nopții.

Chiar și plecarea lui la ora nouă seara probabil că ridicase câteva sprâncene printre oamenii care știau că Gerry și Pippa erau plecați din oraș.

Își scoase asta din cap și încercă să se concentreze asupra preocupărilor ei de a păstra America în siguranță.

Își petrecu dimineața în întâlniri cu șeful de cabinet, ministrul de finanțe, președintele Comitetului Unificat al Statelor Majore și conducătorul majorității din Camera Reprezentanților. Ținu un discurs pentru proprietarii de mici afaceri, la un prânz pentru adunare de fonduri, și, ca de obicei, plecă

înainte de masă.

Prânzul ei fu un sandvici în compania lui Chester Jackson. El îi spuse că guvernul din Vietnam hotărâse ca, pe viitor, toate navele de explorare petrolieră să fie escortate de nave ale marinei militare populare vietnameze, echipate cu rachete anti-navă de producţie rusească şi cu instrucţiuni de a răspunde atacurilor.

Chess îi mai raportă şi despre Comandatul Suprem al Coreei de Nord, care pretindea că fusese restaurată pacea după tulburările instigate de americani în câteva baze militare. Oricum, îi spuse Chess, adevărul era că rebelii controlau încă jumătate din armată şi toate armele nucleare. El credea că pacea aparentă era doar o iluzie temporară.

După-amiază, Pauline participă la o şedinţă foto cu un grup de elevi vizitatori din Chicago şi purtă o discuţie cu ministrul de justiţie despre crima organizată.

La sfârşitul după-amiezii, revăzu evenimentele zilei împreună cu Gus şi cu Sandip. Mediile de socializare preluaseră acuzaţiile lui James Moore. Toţi trolii de pe internet afirmau că Pauline considera că moartea a doi americani era o afacere bună.

Un nou sondaj de opinie arăta că Pauline şi Moore erau acum egali ca popularitate. Asta o făcea pe Pauline să-şi dorească să se dea bătută.

Lizzie îi spuse că Gerry şi Pippa se întorseseră, aşa că se duse la reşedinţă, ca să le ureze bun-venit. Îi găsi în Sala Centrală, despachetând bagajele cu ajutorul lui Cyrus.

Pippa avea o mulţime de lucruri să-i povestească mamei ei. Fotografiile cu preşedintele Kennedy şi Jackie din Dallas o făcuseră să plângă. Unul dintre băieţii de la Harvard îi ceruse lui Lindy Faber să meargă cu el în vacanţa de Crăciun. Wendy Bonita vomitase de două ori în autobuz. Doamna Newbegin avusese dureri.

— Şi bătrâna Judders? întrebă Pauline.

— Nu chiar atât de rea precum mă aşteptam, spuse Pippa. Ea şi tati au fost minunaţi, de fapt.

Pauline aruncă o privire spre Gerry. El părea fericit. Cu o voce relaxată, spuse:

— Te-ai simţit bine şi tu?

— Mda… Gerry îi dădu lui Cyrus un sac de rufe. Toţi copiii s-au purtat cum se cuvine, oarecum spre surprinderea mea.

— Şi doamna Judd?

— M-am înțeles bine cu ea.

Minţea, iar Pauline îşi dădea seama de asta. Vocea, poziţia şi privirea lui îl dădeau de gol, dezvăluind ceva uşor nenatural. Se culcase cu Amelia Judd într-un hotel ieftin din Boston, cu fata lui în aceeaşi clădire. Deşi Pauline se gândise la această posibilitate, era şocată acum de recunoaşterea bruscă, intuitivă, a faptului că suspiciunile ei fuseseră corecte. Se înfioră. Gerry îi aruncă o privire curioasă.

— Am simţit un curent rece, spuse ea. Poate că cineva a lăsat o fereastră deschisă.

— Eu n-am observat, zise el.

Din anumite motive, Pauline nu dorea ca Gerry să ştie că ea îşi dăduse seama.

— Deci, ai petrecut bine, spuse ea vioi.

— Cu siguranţă.

— Mă bucur mult.

Gerry îşi duse valiza în dormitorul principal. Pauline se aşeză în genunchi pe podeaua de lemn lustruit şi începu să o ajute pe Pippa cu hainele, dar gândurile îi zburau în altă parte. Idila lui Gerry cu doamna Judd ar fi putut să fie o chestie trecătoare, o aventură de o noapte. Chiar şi aşa însă, se întreba dacă era vina ei. Dormise deseori în dormitorul Lincoln. Devenise indiferentă faţă de sex? Dar nici Gerry nu fusese vreodată foarte solicitant. Cu siguranţă nu asta era problema.

Cy intră cu un ruj în mână.

— Am găsit asta printre rufele primului-domn, spuse el. Trebuie să fi căzut acolo cumva.

I-l oferi Pippei.

— Eu nu folosesc aşa ceva, zise ea.

Pauline se holbă la micul tub auriu de parcă ar fi fost o armă.

Era o culoare pe care ea nu o purta niciodată şi o marcă pe care nu o folosea.

După un moment, îşi reveni. Pippa nu trebuia să suspecteze nimic. Luă rujul din mâna întinsă a lui Cyrus.

— O, mulţumesc, spuse ea.

Apoi îl băgă rapid într-un buzunar al jachetei.

CAPITOLUL 26

Bărbaţii nu supravieţuiau multă vreme într-o tabără minieră. Femeile se descurcau mai bine, pentru că nu trebuiau să lucreze în groapă, dar la fiecare câteva zile murea câte un bărbat. Unii pur şi simplu se prăbuşeau acolo unde se aflau, victime ale căldurii şi ale trudei care îi distrugea. Alţii erau împuşcaţi pentru nerespectarea regulilor. Existau şi accidente: o piatră care cădea peste un picior încălţat în sandale, un ciocan care scăpa din mâinile transpirate, o aşchie cu muchii ascuţite care zbura prin aer şi tăia în carne. Din întâmplare, două dintre femei aveau experienţă de asistente medicale, dar ele nu aveau nici medicamente, nici pansamente sterile, nici măcar plasturi, aşa că orice rană mai mult decât minoră putea să fie fatală.

Un om mort rămânea acolo unde se afla până la sfârşitul zilei de muncă, după care cadavrul era dus într-o zonă cu nisip pietros, ca să i se sape un mormânt alături de multe altele. Colegii de muncă ai bărbatului erau lăsaţi să îndeplinească ritualurile funerare, dacă doreau să facă asta; dacă nu, mormântul era lăsat nemarcat şi omul, uitat.

Paznicii nu arătau niciun fel de îngrijorare. Abdul presupunea că erau încrezători că aveau să sosească în curând alţi sclavi, ca să-i înlocuiască pe cei morţi.

Trebuia să evadeze; altfel, avea să sfârşească într-un mormânt din deşert.

În primele douăzeci şi patru de ore de la sosire, Abdul devenise convins că mina era condusă de Statul Islamic. Era evident neautorizată, dar nu neapărat dezorganizată. Oamenii care conduceau operaţiunile erau traficanţi de sclavi şi criminali, dar erau extrem de competenţi. Exista o singură întreprindere criminală în Africa de Nord care putea să ajungă la acest nivel de organizare – şi aceasta era ISGS.

Abdul era disperat să fugă, dar decise să mai rămână câteva zile ca să adune date esenţiale. Calcula numărul jihadiştilor care locuiau în complex şi estima câte arme aveau în total şi ce alt armament mai aveau la dispoziţie – vehiculele acoperite cu prelată, din incinta complexului, păreau că ar fi putut să fie chiar lansatoare de rachete.

Făcu discret fotografii cu telefonul, nu cu cel ieftin din buzunarul lui, ci cu dispozitivul sofisticat ascuns în talpa bocancului, care încă mai avea baterie. Puse toate cifrele într-un document, gata să-i fie trimis Tamarei imediat ce ajungea într-un loc în care exista semnal la telefon.

Îşi petrecea multă vreme gândindu-se cum să evadeze.

Prima lui decizie fu să nu îi ia cu el pe Kiah şi pe Naji. Ei aveau să-l încetinească, poate chiar fatal. Ar fi fost destul de dificil şi singur. Şi, dacă ar fi fost prins, avea să fie omorât – şi la fel urma să se întâmple şi cu ei dacă ar fi fost prinşi împreună. Lor le-ar fi fost mai bine dacă aşteptau acolo echipa de salvare pe care Tamara avea să o trimită imediat ce primea mesajul lui Abdul.

Dorinţa lui de libertate era doar o parte din ceea ce îl determina să vrea să evadeze. Îşi dorea, de asemenea, şi distrugerea acelui loc malefic: voia să vadă paznicii arestaţi, armele confiscate şi clădirile rase de pe faţa pământului, până când întreaga zonă avea să redevină deşert.

De câte ori se gândea să plece pe jos, pur şi simplu ajungea să respingă ideea. Putea să se orienteze după soare şi stele şi, deci, să se îndrepte spre nord, evitând să se învârtească în cerc, dar nu ştia unde se afla cea mai apropiată oază. Călătoria cu autobuzul lui Hakim îl învăţase că uneori era dificil să vezi drumul. El nu avea hartă şi probabil că nici nu exista vreo hartă care să indice micile sate din oazele care salvau viaţa oamenilor care călătoreau pe jos sau pe cămilă. Toate acestea, plus faptul că trebuia să care un rezervor mare de apă sub soarele deşertului. Şansele de supravieţuire erau, pur şi simplu, prea slabe.

Studia vehiculele care intrau şi ieşeau din tabără. Observarea lor nu era uşoară, pentru că Abdul lucra în groapă douăsprezece ore în fiecare zi, iar gardienii ar fi observat privirile aruncate vehiculelor în trecere. Dar deja putea să le recunoască pe cele care circulau cu regularitate. Cisternele aduceau apă şi combustibil, camioanele frigorifice aprovizionau bucătăriile cu alimente, camionetele plecau cu aurul – întotdeauna însoţite de doi paznici cu puşti – şi se întorceau cu diverse provizii: pături, săpun şi gaz pentru focurile de la bucătării.

Târziu, după-amiaza, avea uneori ocazia să vadă vehicule care erau percheziţionate la plecare. Observă că paznicii nu se grăbeau. Se uitau în interiorul cisternelor goale şi pe sub prelate. Verificau sub scaune. Căutau pe sub vehicule, în caz că cineva s-ar fi agăţat de şasiu. Un bărbat pe care îl prinseseră ascuns într-un camion frigorific fusese bătut atât de rău, încât murise a doua zi. Ei ştiau că o evadare reuşită putea să ducă la distrugerea întregii tabere – ceea ce era exact ce dorea să facă Abdul.

Ca vehicul pentru evadare, Abdul alesese un camion pentru dulciuri. Un vânzător întreprinzător, numit Yakub, avea o mică afacere, conducând de la o

oază la alta ca să le vândă sătenilor lucruri pe care nu şi le puteau face singuri şi nici nu puteau să le cumpere de nicăieri pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Vindea dulciuri arăbeşti cunoscute – acadele în formă de talpă şi ciocolată moale în tuburi precum cele de pastă de dinţi. Oferea cărţi cu benzi desenate, care prezentau supereroi musulmani: Kismet Omul Credinţei, Omul Imposibil şi Buraaq. Mai existau ţigări Cleopatra, pixuri cu bilă Bic, baterii şi aspirină. Mărfurile erau păstrate în spatele camionetei sale antice, încuiate în cutii metalice – cu excepţia momentelor în care le prezenta. El le vindea mai ales paznicilor, pentru că cei mai mulţi dintre muncitori aveau prea puţini bani sau nu aveau deloc. Preţurile erau mici, iar profitul lui probabil că se calcula în bănuţi.

Maşina cu dulciuri era cercetată la fel de amănunţit ca şi celelalte atunci când pleca, dar Abdul se gândise la o cale de a evita percheziţia.

Yakub venea întotdeauna sâmbătă după-amiaza şi pleca duminică dimineaţa devreme. În ziua aceea era duminică.

Abdul plecă din tabără la prima geană de lumină, înainte să fie servit micul dejun, fără să discute cu Kiah. Ea avea să fie şocată când urma să realizeze că el plecase, dar Abdul nu putea risca să o avertizeze. Nu luă cu el nimic altceva în afară de o sticlă mare de plastic cu apă. Avea să mai dureze cam o oră până când bărbaţii aveau să înceapă să lucreze la groapă şi, la scurtă vreme după aceea, cineva urma să realizeze că el lipsea.

El spera ca Yakub să nu se hotărască să plece mai târziu decât de obicei în dimineaţa aceea.

Înainte să se îndepărteze mai mult de câţiva metri, auzi o voce spunând:

— Hei, tu! Vino aici!

Observă o uşoară sâsâială şi înţelese că era Mohammed, care nu avea dinţii din faţă. Mormăi în sinea lui şi se întoarse.

— Ce e?

— Unde te duci?

— Să-mi fac nevoile.

— Pentru ce ai nevoie de o sticlă de apă?

— Să mă spăl pe mâini.

Mohammed mârâi şi se întoarse.

Abdul se îndreptă spre zona latrinelor, dar, imediat ce ajunse în afara razei vizuale din tabără, schimbă direcţia. Urmă drumul până când ajunse la o intersecţie marcată cu o grămadă de pietre, dar, altfel, abia vizibilă. După o privire atentă, distinse un drum care se îndrepta în faţă, spre cel de pe care

venise autobuzul lui Hakim şi care ducea până la frontiera cu Ciadul. Abdul distinse apoi şi un al doilea drum, spre stânga, care se îndrepta spre nord, traversând Libia. El ştia, din studierea hărţilor, că acesta trebuia să ducă la o şosea pavată ce ajungea până la Tripoli. Spre est existau puţine sate şi Abdul era destul de sigur că Yakub avea să pornească pe drumul spre nord.

Se îndreptă într-acolo, căutând un loc mai înălţat. Camioneta lui Yakub avea să meargă mai lent când urca dealul. Planul lui Abdul era să alerge după camionetă, în timp ce aceasta se afla la viteza cea mai mică, şi să sară în spatele ei. Apoi avea să îşi acopere capul cu eşarfa şi să se întindă pe jos pentru o călătorie lungă şi neconfortabilă.

Dacă se întâmpla ca Yakub să privească în oglindă la momentul nepotrivit, să oprească maşina şi să-l înfrunte pe Abdul, atunci el avea să îi ofere o înţelegere: o sută de dolari ca să-l ducă până la cea mai apropiată oază sau moartea. Dar nu exista niciodată vreun motiv serios ca să priveşti în oglinda retrovizoare în timp ce conduceai prin deşert.

Abdul ajunse la primul deal, aflat la vreo trei kilometri distanţă de tabără. În apropiere de vârful ridicăturii găsi un loc în care se putea ascunde. Soarele se afla încă jos, la est, şi Abdul reuşi să găsească umbră în spatele unei stânci. Bău apă şi se aşeză să aştepte. Nu ştia încotro ar fi putut să plece Yakub, aşa că era greu să plănuiască exact ce avea să facă atunci când urma să ajungă acolo, dar se gândi la posibilităţi în timp ce aştepta. Avea să încerce să sară din camionetă imediat ce destinaţia apărea în depărtare, astfel încât să poată intra pe jos în sat, ca şi cum n-ar fi avut nicio legătură cu Yakub. Avea nevoie să spună o poveste ca să-şi explice prezenţa. Putea să pretindă că fusese cu un grup pe care îl atacaseră jihadiştii şi că el era singura persoană care scăpase; sau că el călătorise singur, pe o cămilă care murise; sau că era un prospector care fusese jefuit de motocicleta sa şi de unelte. Accentul lui libanez nu avea să fie observat: locuitorii deşertului vorbeau propriile limbi tribale, iar cei pentru care araba era a doua limbă nu puteau să recunoască diferitele accente. Apoi avea să îl abordeze pe Yakub şi să îl implore să-l ia cu el. El nu cumpărase niciodată nimic şi nici măcar nu vorbise cu bărbatul acela, aşa că era încrezător că nu avea să fie recunoscut.

Pe la miezul zilei, jihadiştii aveau să trimită echipe de căutare, una spre est, spre Ciad, şi alta spre nord. El urma să aibă un avans consistent, dar, ca să rămână în avantaj, avea nevoie de o maşină. Intenţiona să cumpere una imediat ce ar fi avut ocazia. Şi atunci ar fi devenit vulnerabil la pene şi la alte defecţiuni mecanice.

Existau multe lucruri care puteau să meargă prost.

Auzi un vehicul și ridică privirea, dar era o Toyota nouă, cu un motor care suna sănătos – cu siguranță nu era rabla lui Yakub. Abdul se lăsă înapoi în nisip și își trase mai strâns în jurul lui roba gri-maronie. În timp ce Toyota trecea pe lângă el, văzu doi paznici așezați în bena deschisă din spate, amândoi cu puștile în mâini. Probabil că escortau aur, se gândi el.

Se gândi unde ar fi putut să meargă aurul. Trebuia să existe un mijlocitor, presupunea el, poate la Tripoli; unul care transforma aurul în bani sau în conturi bancare pe care ISGS le putea folosi ca să plătească armele, mașinile și orice altceva avea nevoie pentru schemele sale nebunești de cucerire a lumii. „Mi-ar plăcea să aflu numele și adresa acestui tip, se gândea Abdul. I-aș povesti despre locul din care veneau banii lui. Apoi i-aș smulge nenorocitul de cap”.

•••

În timp ce Kiah îl spăla pe Naji, sarcină pe care o îndeplinea ca pe un automatism, avea în minte o dispută cu fantoma mamei ei, pe care ea o numea Umi.

— Unde a plecat străinul acela chipeș? spunea Umi.

— Nu este străin, este arab, răspunse Kiah iritată.

— Ce fel de arab?

— Libanez.

— Ei bine, cel puțin este creștin.

— Și nu am habar unde se află.

— Poate că a evadat și te-a lăsat în urmă.

— Probabil că ai dreptate, Umi.

— Ești îndrăgostită de el?

— Nu. Și, cu siguranță, el nu este îndrăgostit de mine.

Umi își puse mâinile în șold, într-un gest combativ caracteristic. În imaginația lui Kiah, Umi cocea ceva și avea degetele pline de făină, ce lăsau urme albe pe rochia ei neagră, așa cum obișnuia să facă înainte să devină fantomă. Pe un ton provocator, rosti:

— Atunci, spune-mi, de ce se poartă atât de drăguț cu tine?

— Este destul de rece și neprietenos uneori.

— Serios? Este nepăsător atunci când te protejează de golani și când îi spune povești amuzante copilului tău?

— Este drăguț. Și puternic.

— Pare să-l iubească pe Naji.

Kiah șterse cu blândețe pielea umedă a lui Naji cu o cârpă.

— Toată lumea îl iubește pe Naji.

— Abdul este un arab catolic, cu o mulțime de bani – exact genul de bărbat cu care ar trebui să te măriți.

— El nu vrea să se însoare cu mine.

— Aha! Deci te-ai gândit la asta.

— El vine dintr-o lume diferită. Iar acum probabil că a plecat înapoi în lumea lui.

— În ce lume crezi că s-a întors?

— Nu știu. Dar nu cred că era cu adevărat un vânzător de țigări ieftine.

— Atunci, ce?

— Cred că ar putea să fie un fel de polițist.

Umi scoase un sunet disprețuitor.

— Polițiștii nu te protejează de golani. Ei sunt golanii.

— Ai un răspuns pentru orice.

— La fel vei avea și tu când vei avea vârsta mea.

•••

După o oră, Abdul văzu camioneta lui Yakub. Aceasta urca panta gâfâind, din ce în ce mai încet, lăsând un nor de praf în urma ei. Praful ar fi putut să-l ajute pe Abdul, ascunzându-l, când sărea în spate.

Rămase nemișcat, așteptând momentul potrivit.

Vedea fața lui Yakub prin parbriz, concentrându-se la drumul din față. Când mașina trecu pe lângă ascunzătoarea lui Abdul, el sări în picioare în norul de praf ce se împrăștia și îl acoperea.

Și atunci auzi un alt vehicul.

Înjură.

Își dădea seama după sunetul motorului că al doilea vehicul era mai nou și mai puternic, probabil unul dintre SUV-urile negre Mercedes pe care le văzuse în parcarea păzită. Se mișca repede, iar șoferul intenționa, evident, să-l depășească pe Yakub.

Abdul nu putea risca să se expună. Praful ar fi putut să-l acopere, dar, dacă ar fi fost observat, tentativa lui de evadare s-ar fi încheiat, la fel ca și viața lui.

Se prăbuși înapoi în nisip, își trase turbanul peste față și se amestecă din nou cu deșertul, în timp ce Mercedesul mugea pe lângă el.

Cele două vehicule ajunseră la creastă și dispărură după deal, lăsând în urma lor o ceață cafenie. Abdul începu să se târască înapoi spre tabără.

Cel puțin, putea să încerce din nou. Planul lui încă putea funcționa. Fusese

doar ghinionist. Era neobișnuit ca două vehicule să plece împreună din tabără.

Avea să urmeze o altă ocazie peste o săptămână. Dacă se mai afla în viață până atunci.

•••

Fu obligat să lucreze în timpul pauzei de la miezul zilei, ca pedeapsă pentru că ajunsese cu întârziere la groapă. Presupunea că pedeapsa ar fi fost mai dură dacă n-ar fi fost un lucrător atât de puternic.

Seara fu obosit și descurajat. Încă o săptămână în iad, se gândea el. Se așeză pe pământ, în afara adăpostului, în așteptarea cinei. Imediat ce își satisfăcea foamea, avea să se culce.

Apoi auzi uruitul unui motor puternic. Un Mercedes se deplasa încet prin tabără. Vopseaua neagră devenise maro din cauza prafului.

În parcul de mașini îngrădit de peste drum de adăpost, paznicul desfăcu lanțul de la poarta mare, care căzu cu un puternic zornăit metalic.

Mașina intră și se opri, apoi doi paznici cu puști ieșiră din ea, urmați de alți doi bărbați. Unul era înalt și purta o dishdasha neagră și un acoperământ alb pentru cap, taqiyah. Pulsul lui Abdul se acceleră când observă că bărbatul avea părul grizonant și o barbă neagră. Se întoarse încet în jur, cercetând tabăra cu o privire rece, lipsită de emoții, fără nicio reacție la vederea femeilor în zdrențe, a bărbaților obosiți sau a adăposturilor dărăpănate în care locuiau aceștia; ar fi putut la fel de bine să se uite la o oaie mizerabilă într-un deșert pustiu.

Al doilea bărbat era din Asia de Est.

Abdul își palmă telefonul și făcu pe ascuns o fotografie.

Mohammed veni în grabă pe cărare, cu o privire de surprindere încântată pe figură.

— Bun venit, domnule Park! spuse el. Ce plăcere să vă văd din nou!

Abdul observă numele coreean și făcu încă o fotografie.

Domnul Park era bine îmbrăcat, purtând un blazer din in negru, pantaloni crem, bocanci solizi, peste gleznă, cu tălpi zimțate și ochelari de soare. Avea părul des și întunecat, dar fața lui rotundă era ridată și Abdul presupunea că avea în jur de șaizeci de ani.

Toată lumea din jur îl trata pe coreean cu respect, chiar și însoțitorul său arab. Mohammed continua să zâmbească și să se încline, dar coreeanul îl ignora.

Porniră de-a lungul aleilor presărate cu resturi, îndreptându-se spre incinta

paznicilor. Arabul cel înalt îşi puse braţul în jurul umerilor lui Mohammed şi Abdul reuşi să-i vadă palma stângă. Degetul mare era un ciot retezat, înconjurat de o porţiune de piele boţită. Arăta ca o rană din luptă, care nu fusese niciodată îngrijită corespunzător.

Nu mai exista nicio îndoială. Acesta era al-Farabi, „Afganul”, cel mai important terorist din Africa de Nord. Iar acolo era Gaura, Hufra, cartierul lui general. Totuşi, el părea să se supună superiorului său coreean. Şi geologul era tot coreean. Nord-coreenii păreau să conducă această mină de aur. Evident, erau mult mai adânc implicaţi în terorismul nord-african decât bănuia oricine din lumea vestică.

Abdul trebuia să transmită aceste informaţii înainte să fie ucis.

În timp ce privea grupul îndepărtându-se, observă că al-Farabi era cel mai înalt, iar acoperământul de pe cap îi adăuga alţi câţiva centimetri: Abdul înţelegea simbolismul înălţimii din punctul de vedere al puterii.

Apoi o văzu pe Kiah venind dintr-o altă direcţie, cărând un bidon de plastic cu apă pe umăr şi având un şold scos într-o parte pentru echilibru. Kiah era tânără şi, în ciuda faptului că îşi petrecuse nouă zile într-o tabără de sclavi, era viguroasă şi suplă, cărându-şi povara fără prea mare efort. Ea aruncă o privire spre al-Farabi, îi observă pe cei doi bărbaţi cu puşti şi se deplasă într-o parte ca să-i evite. La fel ca toţi sclavii, ştia că nicio întâlnire cu paznicii nu se termina bine.

În orice caz, al-Farabi se uită la ea.

Prefăcându-se că nu observă, ea grăbi pasul. Dar nu se putea împiedica să nu pară grațioasă, pentru că era nevoită să meargă cu capul înălțat și cu umerii pe spate, ca să-și care povara, iar coapsele ei se mişcau puternic pe sub roba subţire de bumbac.

Al-Farabi continua să meargă privind înapoi, peste umăr, iar ochii lui adânciţi în orbite o urmăreau în timp ce se grăbea, fără îndoială arătând la fel de atractivă şi din spate. Privirea aceea îl tulbura pe Abdul. În ochii lui al-Farabi se vedea cruzime. Abdul mai văzuse expresii asemănătoare pe feţele bărbaţilor în timp ce priveau diverse arme. „O, Dumnezeule, se gândea el, sper ca treaba asta să nu se termine urât”.

Apoi, în sfârşit, al-Farabi îşi întoarse faţa şi spuse ceva care-l făcu pe Mohammed să râdă şi să încuviinţeze din cap.

Kiah ajunse la adăpost şi aşeză pe jos bidonul greu cu apă. Îndreptându-se, spuse cu un aer frustrat:

— Cine sunt ăia?

— Doi vizitatori, aparent foarte importanţi amândoi, răspunse Abdul.

— Urăsc felul în care mă privea arabul ăla înalt.

— Fereşte-te din calea lui dacă poţi.

— Desigur.

În disciplina paznicilor din seara aceea se observa o schimbare evidentă. Patrulau vioi prin tabără cu puştile în mâini, fără să fumeze, să mănânce, să râdă sau să facă glume. Erau percheziţionate nu doar maşinile care intrau, ci şi cele care plecau. Sandalele şi tenişii dispăruseră şi toţi purtau bocanci.

Kiah îşi înfăşură eşarfa în jurul feţei, lăsându-şi doar ochii la vedere. Mai multe femei îşi acopereau feţele din motive religioase, aşa că nu sărea în ochi.

Asta nu o ajută însă cu nimic.

•••

Kiah se temea că bărbatul cel înalt avea să trimită după ea şi că urma să fie încuiată cu el într-o cameră, apoi obligată să facă orice dorea el. Dar nu avea unde să se ducă. În tabără nu existau locuri în care se putea ascunde. Nu putea nici măcar să plece din adăpost, pentru că Naji începea să plângă după ea dacă era lăsat singur. Se întuneca şi aerul se răcorea, iar ea stătea aşezată în spatele adăpostului, atentă şi speriată. Esma îl luase pe Naji în poala ei şi îi spunea o poveste cu voce joasă, ca să evite să-i deranjeze pe ceilalţi. Naji îşi băga degetul mare în gură, semn că în câteva minute avea să adoarmă.

Şi atunci în adăpost intră Mohammed, urmat de patru paznici, dintre care doi erau înarmaţi cu puşti.

Kiah îl auzi pe Abdul scoţând un mormăit de avertizare.

Mohammed privi în jur şi ochii i se opriră asupra lui Kiah. Arătă spre ea, fără să vorbească. Kiah se ridică şi se sprijini cu spatele de zid. Naji simţi teama ei şi începu să plângă.

Abdul nu sări în apărarea lui Kiah. N-ar fi reuşit într-o confruntare cu cinci bărbaţi: ei l-ar fi împuşcat fără să se gândească o secundă, iar Kiah ştia asta. Rămase aşezat pe podea, privind la ceea ce se întâmpla cu o figură lipsită de orice expresie.

Doi paznici o apucară pe Kiah, câte unul de fiecare braţ. Strânsoarea lor o durea şi ea ţipă. Dar umilinţa era mai rea decât durerea.

— Lăsaţi-o în pace! ţipă Esma.

Bărbaţii o ignorară.

Toată lumea se trăgea înapoi în grabă, nedorind să se implice.

După ce paznicii o prinseră ferm pe Kiah în strânsoarea lor, Mohammed se apropie de ea, o apucă de gulerul rochiei şi trase tare. Ea ţipă când ţesătura

se rupse, dezvăluind lanţul subţire de la gâtul ei şi crucea de argint care atârna de el.

— O necredincioasă, spuse Mohammed.

Apoi privi în jur până când îl observă pe Abdul.

— O vom duce la *makhur*, zise el privindu-l insistent, în aşteptarea unei reacţii.

Toată lumea se uita spre Abdul. Cu toţii ştiau că devenise apropiat de Kiah şi văzuseră cum i se împotrivise lui Hakim şi oamenilor lui înarmaţi în autobuz. În cele din urmă, Wahed, tatăl Esmei, murmură:

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic, răspunse Abdul.

Mohammed părea să-şi dorească un răspuns de la Abdul.

— Ce crezi despre asta? rânji el.

— O femeie este doar o femeie, spuse Abdul, apoi îşi întoarse privirea în altă parte.

După un moment, Mohammed renunţă. Făcu un gest spre paznici, care o târâră pe Kiah afară din adăpost. Ea îl auzi pe Naji începând să ţipe.

Kiah nu se împotrivi: ei doar ar fi ţinut-o mai strâns. Ştia că nu putea să scape.

O duseră la incinta paznicilor. Santinela de la poartă le deschise, apoi încuie la loc. Păreau să o ducă la casa albastră, pe care o numeau *makhur* – bordelul.

Kiah începu să plângă.

Uşa era zăbrelită pe afară. Ei o deschiseră şi, după ce intrară, o eliberară şi plecară.

Kiah se şterse la ochi şi privi în jur.

În cameră existau şase paturi, fiecare cu perdele ce puteau fi trase, pentru intimitate. Apoi văzu trei femei, toate îmbrăcate umilitor de sumar, în lenjerie în stil vestic. Erau tinere şi atrăgătoare, dar păreau nefericite. Camera era luminată de lumânări, dar atmosfera nu era deloc romantică.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă Kiah.

Una dintre femei spuse:

— Tu ce crezi? Ai să fii violată. Pentru asta există locul ăsta. Nu-ţi face griji, n-o să te omoare.

Kiah se gândi la sexul cu Salim. La început, fusese puţin neîndemânatic şi dur, dar, într-un fel, pe ea nu o deranja asta, pentru că el nu mai fusese cu nicio altă femeie înainte, cel puţin nu suficient de des. Dar fusese grijuliu şi

atent: în noaptea nunții lor, o întrebase de două ori dacă o rănea. În ambele ocazii ea spusese că nu, deși nu era tocmai adevărat. Apoi descoperise curând bucuria de a oferi și de a primi această plăcere de la bărbatul care o iubea și pe care îl iubea.

Iar acum trebuia să facă asta cu un străin cu o privire crudă.

Femeia care vorbise fu repezită de o alta, care spuse:

— Nu fi îngrozitoare, Nyla! Și tu erai supărată când ai fost târâtă aici. Ai plâns zile întregi. Apoi se întoarse spre Kiah și zise: Eu sunt Sabah. Cum te numești, dragă?

— Kiah, răspunse ea suspinând.

Fusese despărțită de copilul ei, eroul ei nu reușise să o protejeze, iar acum avea să fie violată. Era disperată.

Sabah spuse:

— Vino și stai lângă mine și îți vom spune tot ce trebuie să știi.

— Tot ce vreau să știu este cum să plec de aici.

Urmă un moment de tăcere, apoi femeia care vorbise prima, Nyla, spuse:

— Există o singură cale pe care o cunosc. Pleci de aici când ești moartă.

CAPITOLUL 27

Mintea lui Abdul era în fierbere. Trebuia să o salveze pe Kiah și să fugă din tabără – și încă imediat –, dar cum?

Împărți problema în etape.

Mai întâi, trebuia să o elibereze pe Kiah din *makhur*.

În al doilea rând, trebuia să fure o mașină.

În al treilea rând, trebuia să-i împiedice pe jihadiști să-l urmărească și să-l prindă.

Privită astfel, provocarea părea de trei ori imposibilă.

Continuă să întoarcă problema pe toate părțile. Ceilalți se duseră la bucătărie și își luară farfurii cu semolina și cu tocană de berbec. Abdul nu mâncă nimic și nici nu vorbi cu nimeni. Rămase întins și nemișcat, făcând planuri.

Cele trei incinte alăturate care formau o jumătate din tabără erau toate înconjurate de garduri din panouri solide din plasă de sârmă galvanizată, cu rame de oțel, la fel ca majoritatea barierelor de securitate. Gardul de la groapă avea în plus colaci de sârmă ghimpată deasupra panourilor, ca să-i descurajeze atât pe sclavi, cât și pe jihadiștii care ar fi putut încerca să fure

aurul. Dar Abdul nu avea nevoie să ajungă la groapă: Kiah se afla în incinta paznicilor, iar maşinile se aflau în parcul auto.

Un bărbat înarmat păzea parcul auto. Dincolo de gard se afla o colibă mică din lemn, în care el îşi petrecea cea mai mare parte a nopţii reci. Fără îndoială, cheile maşinilor erau păstrate în coliba de lemn. Maşinile erau alimentate dintr-o cisternă din apropierea colibei: când cisterna se golea, sosea alta.

Încet, în mintea lui Abdul prindea contur un plan. Ar fi putut să nu funcţioneze. Ar fi putut să fie ucis. Dar avea să încerce.

Mai întâi, trebuia să aştepte. Iar asta era ceva dificil. Toţi erau încă treji, sclavi şi paznici deopotrivă. Al-Farabi avea să fie cu oamenii lui, discutând, bând cafea şi fumând. Cea mai bună ocazie pentru Abdul avea să apară pe la mijlocul nopţii, când ei ar fi fost adormiţi. Partea cea mai grea însă era aceea că ea trebuia să-şi petreacă orele următoare într-un bordel. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Spera doar că al-Farabi avea să fie prea obosit după călătorie, retrăgându-se devreme şi amânându-şi vizita la Kiah pentru o altă noapte. Dacă nu, ea avea să suporte atenţiile lui. Abdul încercă să nu se gândească la asta.

Rămase întins pe locul lui din adăpost, încercând să-şi perfecţioneze planul şi să prevadă toate obstacolele şi aşteptând. Însoţitorii săi se întindeau pe jos. Naji încerca întruna să iasă din adăpost pentru a pleca în căutarea mamei lui şi Esma trebuia să-l oblige să stea jos. Copilul plânse neconsolat, dar, în cele din urmă, se prăbuşi epuizat între Esma şi Bushra. Noaptea devenea rece şi toţi se înveleau în pături. Sclavii epuizaţi se duceau devreme la culcare. Jihadiştii rămâneau treji până mai târziu, presupunea Abdul, dar, în cele din urmă, şi ei se aveau să plece la culcare, lăsând doar câţiva oameni de pază.

Aproape cu siguranţă, în noaptea aceea avea să fie obligat să omoare oameni pentru prima dată în viaţa lui. Era surprins că această perspectivă nu-l speria mai mult. Cunoştea numele multora dintre paznicii din tabără doar pentru că ascultase conversaţiile lor, dar asta nu-l făcea să simtă vreun fel de simpatie. Erau stăpâni de sclavi brutali, criminali şi violatori. Nu meritau nicio milă. Ceea ce îl îngrijora era efectul asupra lui însuşi. În toată cariera lui de luptător, nu dăduse niciodată o lovitură mortală. Simţea că ar fi trebuit să existe o mare diferenţă între un bărbat care ucisese şi unul care nu o făcuse. Avea să îi pară rău dacă depăşea această linie.

Abdul ştia că somnul adânc, din care era greu să-l trezeşti pe cel adormit,

apărea, de obicei, în prima jumătate a nopții. Cel mai bun moment pentru activitățile clandestine era intervalul dintre orele unu și două noaptea, conform celor aflate la pregătire. Rămase întins până când ceasul lui arătă ora unu noaptea, apoi se ridică tăcut în picioare.

Încercă să nu facă niciun zgomot. În orice caz, în adăpost existau întotdeauna diverse sunete: sforăituri, mârâituri, fraze de neînțeles murmurate în somn. Nu se aștepta să trezească pe cineva. Oricum, când aruncă o privire spre Wahed, observă că bărbatul era perfect treaz; avea ochii larg deschiși și stătea întins pe o parte, cu țigările pe pământ, alături de cap, ca întotdeauna. Abdul clătină din cap și Wahed făcu la fel; apoi Abdul se întoarse și privi afară. Luna era strălucitoare și tabăra era luminată puternic. Fereastra colibei din parcul auto avea o sclipire galbenă. Paznicul nu se afla la vedere, așa că trebuia să fie în interior.

Abdul se deplasă mai adânc în zona sclavilor, apoi se întoarse, mergând paralel cu gardul, dar rămânând în afara razei vizuale, în spatele adăposturilor. Păși cu atenție, cercetând pământul în căutarea obstacolelor care ar fi putut să-l facă să se împiedice și să producă zgomot.

Privea în toate părțile, în căutarea paznicilor. Printre adăposturi, spre gard, observă lumina unei lanterne electrice și îngheță. Un paznic conștiincios patrula zona și lumina părțile întunecate. Paznicul din interiorul incintei cu groapa veni la gard să discute cu camaradul său. Abdul îi privi, tăcut și nemișcat. Apoi cei doi paznici se despărțiră, fără ca vreunul dintre ei să se uite spre zona sclavilor.

Porni mai departe și dădu peste un bărbat cu părul grizonant care urina, cu ochii pe jumătate închiși; trecu mai departe fără să vorbească. Nu era îngrijorat că aveau să îl vadă alți sclavi. Niciunul dintre ei n-ar fi făcut nimic, chiar dacă bănuia că el plănuia să evadeze. Niciun sclav nu interacționa cu un paznic dacă nu era inevitabil. Paznicii erau bărbați violenți, care se plictiseau – o combinație periculoasă.

Ajunse apoi la incinta paznicilor. La trei sute de metri distanță se aflau două porți, una largă, pentru vehicule, și una de mărime normală, pentru persoane. Ambele erau legate cu lanț și un paznic stătea în picioare în spatele lor. Din locul de unde se afla Abdul, pe jumătate ascuns de un cort, paznicul părea o umbră întunecată și nemișcată.

Makhur se înălța în interiorul împrejmuirii, între Abdul și poartă, dar mai aproape de poartă. În lumina lunii, clădirea părea mai degrabă albă decât albastră.

În momentul acela, Abdul trebuia să se gândească serios la riscuri.

Se duse repede la gard și, fără ezitare, se cățără pe plasa de sârmă, apoi sări peste panou și ateriză pe ambele picioare, întinzându-se pe terenul nisipos.

Dacă ar fi fost observat acum, ar fi fost ucis, dar asta nu era cea mai rea dintre temerile sale. Dacă această încercare eșua, Kiah avea să își petreacă restul vieții ca sclavă sexuală pentru jihadiști. Era o perspectivă pe care Abdul nu putea suporta nici să o ia în considerare.

Încercă să prindă eventualele zgomote, poate un strigăt de surprindere sau unul de avertizare. Rămase întins și nemișcat, auzindu-și bătăile inimii. Văzuse paznicul vreo mișcare cu coada ochiului? Privea acum în direcția aceea, analizând pata întunecată de pe pământ cam de mărimea unui bărbat înalt? Avea să își ridice pușca pentru orice eventualitate?

După câteva momente, Abdul își ridică prevăzător capul și privi în direcția porților. Silueta întunecată a paznicului era nemișcată; bărbatul nu văzuse nimic. Poate că era pe jumătate adormit.

Abdul se rostogoli pe pământ până când clădirea *makhur* ajunse între el și paznic. Apoi se ridică în picioare, se îndreptă spre peretele orb al clădirii și aruncă o privire după colț.

Spre surprinderea lui, observă o femeie care se apropia de poartă dinspre exterior. Înjură – ce era asta? Ea îi spuse câteva cuvinte paznicului și fu lăsată să intre, îndreptându-se apoi spre *makhur*. Abdul se gândi: „Ce dracu'?"

Părea o femeie în vârstă și ducea ceva în ambele mâini, dar, la lumina lunii, Abdul nu reușea să-și dea seama ce era. Poate o grămadă de prosoape curate. El nu fusese niciodată într-un bordel, în nicio țară, dar presupunea că astfel de stabilimente foloseau o mulțime de prosoape. Bătăile inimii îi reveniră la normal.

Rămase ascuns, ascultând, în timp ce femeia se apropia de ușa *makhur*-ului; apoi o deschise și păși în interior. Abdul auzi voci, în timp ce femeia schimba câteva cuvinte cu fetele. Nu păreau să existe bărbați în interior. Femeia în vârstă ieși cu mâinile goale și se întoarse la poartă. Paznicul o lăsă să iasă.

Abdul începea să se simtă mai calm. Dacă nu existau bărbați în interior și dacă nu fuseseră luate prosoape folosite, însemna că în seara aceea Kiah avusese noroc.

Paznicul își sprijini pușca de gard și rămase în picioare, privind spre locuințele sclavilor.

Nu exista niciun loc în care Abdul să se poată ascunde între *makhur* şi poartă. Avea să fie la vedere în timp ce străbătea distanţa aceea, de aproape o sută de metri. Privirea paznicului era îndreptată spre exterior. Avea el să îl zărească pe Abdul cu coada ochiului sau să se întoarcă la întâmplare? Dacă se întâmpla asta, Abdul avea să spună: „Poţi să-mi dai o ţigară, frate?" Paznicul ar fi presupus că un bărbat aflat în interiorul incintei nu putea fi decât jihadist şi abia după câteva momente fatale şi-ar fi dat seama că Abdul era îmbrăcat în haine zdrenţuite, realizând că trebuia să fie un sclav sau un intrus.

Sau ar fi putut să dea alarma imediat.

Sau ar fi putut să-l împuşte mortal pe Abdul.

Era al doilea moment de risc major.

Abdul ţinuse brâul pe care îl primise de la Tamara legat în jurul taliei timp de şase săptămâni. Acum, îl dezlegă şi desfăcu învelitoarea de bumbac, scoţând la iveală un metru de sârmă de titan, cu câte un mâner din lemn la fiecare capăt. Era un ştreang, arma veche de secole a asasinilor tăcuţi. Înfăşură firul şi prinse ansamblul în mâna stângă. Apoi îşi privi ceasul: era 1:15.

Îşi petrecu următoarele momente încercând să se relaxeze şi să intre în dispoziţia de luptă, aşa cum făcuse întotdeauna înaintea unui meci de arte marţiale combinate: atenţie maximă, emoţii minime, hotărâre puternică.

Apoi ieşi de la adăpostul clădirii şi păşi în spaţiul deschis, în lumina lunii.

Se îndreptă spre poartă cu paşi tăcuţi, dar purtându-se relaxat şi privind intens spre paznic. În străfundurile minţii, ştia că viaţa lui era în joc, dar mersul lui nu trăda niciun pic de teamă. Când ajunse mai aproape, realiză că paznicul era pe jumătate adormit, încă în picioare. Abdul îl ocoli ca să ajungă în spatele lui.

Când se apropie, desfăcu în tăcere firul, îl apucă bine cu ambele mâini şi formă o buclă. În ultima clipă, paznicul păru să-i simtă prezenţa, pentru că scoase un sunet de uimire şi începu să se întoarcă. Abdul observă scurt un obraz neted şi o mustaţă rară şi îl recunoscu pe tânărul numit Tahaan. Dar Tahaan se mişcase prea târziu. Bucla căzu pe deasupra capului său, iar Abdul strânse imediat firul, trăgând de mânerele de lemn cu ambele mâini.

Firul sugrumă brusc gâtul lui Tahaan, apăsându-i traheea. El încercă să ţipe, dar nu articulă niciun sunet, pentru că traheea îi era puternic strânsă. Mâna îi porni spre gât, străduindu-se să slăbească strânsoarea firului, dar acesta pătrunsese prea adânc în carne, iar sângele se scurgea deja din piele, astfel că degetele nu aveau ce să apuce.

Abdul strânse mai tare, în speranța că avea să-i oprească fluxul de sânge spre creier, în același timp cu cel al aerului spre plămâni, astfel încât Tahaan să își piardă cunoștința.

Paznicul căzu în genunchi, dar continuă să se zvârcolească și să își fluture mâinile în spate, încercând inutil să-l ajungă pe Abdul. Mișcarea deveni apoi din ce în ce mai slabă. Abdul riscă să arunce o privire în spate, peste umăr, spre clădirile de dormitoare, dar nu văzu nicio mișcare. Jihadiștii dormeau.

Tahaan își pierdu cunoștința și deveni inert. Fără să elibereze tensiunea din fir, Abdul îl lăsă pe pământ și se așeză în genunchi pe spatele lui.

Reuși să-și răsucească încheietura și să arunce o privire spre ceas: era ora 1:18. Ca să moară – îl învățaseră instructorii de la CIA victima trebuia să fie strangulată timp de cinci minute. Abdul putea să strângă cu ușurință firul timp de încă două minute, dar era îngrijorat că ar fi putut să apară cineva și să ruineze toată operațiunea.

Tabăra era tăcută. Privi în jur. Nu se mișca nimic. „Doar de încă puțin aș avea nevoie”, se gândea el. Ridică privirea. Luna era strălucitoare, dar avea să dispară peste vreo oră. Își verifică din nou ceasul: încă un minut.

Privi din nou spre victima lui. „Nu mă așteptam la o față atât de proaspătă”, se gândi el. Desigur, bărbații tineri erau perfect capabili de brutalitate, iar Tahaan alesese să îmbrățișeze cruzimea și violența; dar, chiar și așa, Abdul își dorea să nu fi fost nevoit să pună capăt unei vieți care abia începuse.

O jumătate de minut. Cincisprezece secunde. Zece, cinci, zero. După ce îl eliberă din strânsoare, Tahaan căzu la pământ, lipsit de viață.

Apoi Abdul își înfășură lejer firul în jurul taliei, cu un nod slab, menținut de mânerele de lemn. Luă cu el pușca lui Tahaan, apoi se așeză din nou în genunchi și săltă cadavrul pe umăr.

Merse rapid spre partea îndepărtată a clădirii *makhur* și lăsă trupul sprijinit de zidul clădirii. Nu avea cum să-l ascundă, dar, cel puțin, nu sărea în ochi.

Abandonă pușca în spatele cadavrului. Lui nu-i era de niciun folos: o singură împușcătură i-ar fi trezit pe toți jihadiștii, iar asta însemna finalul încercării lui de evadare.

Găsi apoi ușa clădirii *makhur*. Bara era la locul ei, ceea ce confirma faptul că înăuntru nu se afla niciun jihadist, ci doar sclavi. Era un lucru bun. Dorea să evite orice fel de agitație care ar fi putut provoca zgomote. Trebuia să o ia pe Kiah de acolo fără să alerteze gărzile, pentru că mai aveau multe de făcut înainte să poată fugi.

Ascultă un moment: vocile pe care le auzise mai devreme nu se mai auzeau acum. Ridică fără zgomot bara, apoi deschise ușa și păși înăuntru.

În interior predomina un miros de oameni nespălați, care locuiau la grămadă. Camera nu avea ferestre și era slab luminată de o singură lumânare. Văzu șase paturi șifonate, dintre care doar patru erau ocupate. Femeile erau treze și stăteau în șezut – erau obișnuite să se culce târziu, presupuse el. Patru fețe nefericite îl priviră cu îngrijorare. La început, ele aveau să presupună că el era un paznic care venise pentru sex, se gândi el. Apoi, una dintre ele spuse:

— Abdul.

Reuși să distingă fața lui Kiah în lumina slabă. El i se adresă în franceză, în speranța că celelalte femei nu vor înțelege:

— Vino cu mine! Repede, repede!

Dorea să iasă de acolo înainte ca celelalte să înțeleagă ce se întâmpla, altfel ar fi putut dori să evadeze și ele.

Ea sări din pat și traversă camera într-o clipă. Era îmbrăcată, așa cum era toată lumea în nopțile reci din Sahara.

Una dintre femei se ridică și spuse:

— Cine ești? Ce se întâmplă?

Abdul privi afară și, observând că nu se agita nimeni, o conduse pe Kiah dincolo de ușă. În timp ce făcea asta, o auzi pe una dintre femei spunând:

— Ia-mă și pe mine!

— Am putea să mergem toate! spuse alta.

El închise repede ușa și o blocă. I-ar fi plăcut să lase femeile să scape, dar ele ar fi putut să trezească paznicii și să distrugă totul. Ușa se zdruncină când încercară să o deschidă, dar fu prea târziu. Auzi plânsete de disperare și speră că nimeni nu avea să se trezească din pricina lor.

În incinta paznicilor, totul era liniștit. Abdul privi în zona minei. Nu se vedea lumina vreunei lanterne, dar distinse strălucirea unei țigări. Paznicul de acolo părea să fie așezat pe jos. Abdul nu putea să-și dea seama în ce parte se uita. Mai sigur de atât nu avea să fie, așa că îi spuse lui Kiah:

— Urmează-mă!

Se duse repede la gardul din sârmă și se cățără până în vârf. Se opri acolo pentru a verifica dacă ea avea nevoie de ajutor. Era dificil să te agăți de el, pentru că găurile din plasa de sârmă erau de doar câțiva centimetri pătrați, iar el nu era convins că putea să-și mențină aderența și să o tragă și pe ea în același timp. Dar nu avu de ce să-și facă griji. Ea era agilă și puternică și se

cățără pe gard mai repede decât el, sărind pe pământ în partea cealaltă. El o urmă jos, apoi o conduse spre locuințele sclavilor, unde era mai puțin probabil să fie observați de paznici; se grăbiră printre colibe și corturi spre adăpostul lor.

Abdul ar fi vrut să știe ce i se întâmplase în *makhur*. Însă nu era momentul pentru întrebări, mai ales că erau nevoiți să rămână tăcuți. Cu toate astea, o întrebă în șoaptă:

— Te-a vizitat bărbatul înalt?

— Nu, spuse ea. Slavă Domnului!

El nu părea mulțumit.

— A făcut cineva…?

— N-a venit nimeni în afară de femeia cu prosoapele. Celelalte fete spuneau că se mai întâmplă uneori. Când nu le vizitează niciun paznic, ele spun că este vineri, un fel de zi liberă.

Lui Abdul i se ridică o greutate de pe suflet.

Un minut mai târziu, ajungeau la adăpost.

Abdul șopti:

— Ia pături și apă și adu-l pe Naji! Fă-l să doarmă la tine în brațe. Apoi așteaptă, dar să fii pregătită să fugi.

— Da, spuse ea. Niciun semn de nedumerire sau de nervozitate nu se vedea pe fața ei. Era calmă și hotărâtă. „Ce femeie!” se gândi el.

Auzi pe cineva vorbind cu Kiah. Vocea era a unei femei tinere, deci trebuia să fie Esma. Kiah îi făcu semn să tacă și îi răspunse în șoaptă. Ceilalți continuară să doarmă nederanjați.

Abdul privi în jur, pe afară. Nu se afla nimeni în raza lui vizuală. Apoi traversă curtea spre parcul auto și privi prin gard. Nu observă nicio mișcare, nici vreo urmă a prezenței paznicului, care se afla, fără îndoială, în colibă. Se cățără peste gard.

Când atinse pământul, piciorul lui stâng aterizează pe ceva ce nu observase și scoase un zgomot metalic. Așezându-se în genunchi, observă că era o cutie goală de ulei. Sunetul fusese cel al metalului strivit sub greutatea lui.

Se ghemui jos: nu știa dacă sunetul fusese auzit din interiorul colibei. Așteptă. Dinspre colibă nu se auzi niciun sunet, nici vreo mișcare în interior. După un minut, se ridică în picioare.

Trebuia să se strecoare lângă paznicul de aici la fel cum făcuse cu Tahaan și să-l reducă la tăcere înainte să poată să dea alarma; dar, de data asta, avea să fie mult mai dificil. Bărbatul se afla în interiorul colibei, așa că nu avea

nicio cale să se târască în tăcere în spatele lui.

Coliba ar fi putut chiar să fie încuiată pe dinăuntru, deşi el nu credea asta. Ce sens ar fi avut?

Se deplasă în tăcere prin parcare, mergând în zigzag printre vehicule. Coliba cu o singură cameră avea o fereastră, pentru ca paznicul să poată supraveghea maşinile din interior; când Abdul se trase mai aproape însă, observă că nu se vedea nicio faţă la fereastră.

Apropiindu-se oblic, văzu pe un perete un cuier cu chei etichetate, bine organizat, după cum se aşteptase. Pe o masă observă o sticlă de apă, câteva pahare din sticlă groasă şi o scrumieră plină. Pe masă se mai afla şi arma paznicului, o puşcă de asalt nord-coreeană Type 68, bazată pe faimosul Kalaşnikov rusesc.

Rămase la câţiva paşi în spate, apoi se deplasă lateral, ca să-şi lărgească privelişţea. Când îl văzu pe paznic, inima lui se opri o clipă. Bărbatul era aşezat pe un scaun capitonat, cu gura deschisă şi capul lăsat pe spate, dormind profund. Avea o barbă stufoasă şi turban şi Abdul îl recunoscu: numele lui era Nasir.

Abdul scoase şţreangul, îl desfăcu şi formă bucla. Calculase totul şi ştia că ar fi trebuit să fie capabil să deschidă brusc uşa, să intre şi să-l imobilizeze pe Nasir înainte ca acesta să reuşească să-şi apuce arma – doar dacă Nasir nu era foarte rapid.

Când era pe punctul să deschidă uşa, Nasir se trezi şi privi direct spre el.

Cu un strigăt de surpriză, se ridică din scaun.

După un moment de şoc neaşteptat, Abdul începu să improvizeze.

— Trezeşte-te, frate! spuse el în arabă, apoi se grăbi spre uşă, care nu era încuiată. Afganul vrea o maşină, spuse el păşind înăuntru.

Nasir se ridică în picioare cu arma în mână, holbându-se confuz la Abdul.

— În mijlocul nopţii? spuse el categoric.

Nicio persoană cu mintea întreagă nu conducea prin deşert noaptea.

Abdul zise:

— Fii vioi, Nasir, ştii cât este de nerăbdător! Mercedesul are rezervorul plin?

— Te cunosc? întrebă Nasir.

În momentul acela, Abdul sări şi îl lovi din mişcare, răsucindu-se în acelaşi timp ca să aterizeze în patru labe. Lovitura lui din săritură îl ajutase să câştige câteva competiţii în vremurile lui de luptător. Nasir se trase înapoi, dar fu prea lent şi nici nu avu suficient spaţiu ca să se poată feri. Călcâiul lui

Abdul îl lovi pe Nasir în nas și în gură.

Acesta scoase un strigăt de uluire și de durere, căzând pe spate și scăpând pușca. Abdul aterizã cu tălpile și palmele pe podea, se răsuci și apucă arma.

N-ar fi dorit însă să tragă. Nu era sigur cât de departe s-ar fi auzit focul de armă și trebuia să evite să-i trezească pe jihadiști. În timp ce Nasir încerca să se ridice, Abdul întoarse arma și o roti, lovindu-l în lateralul feței, apoi o ridică și o coborî brusc peste capul bărbatului, cu toată puterea de care era în stare. Nasir se prăbuși inconștient.

Apoi luă șireangul care căzuse la podea când îl lovise din săritură, îl ridică, îl trecu peste capul bărbatului și îl strangulă.

În timp ce aștepta ca tăcutul Nasir să moară, se întrebă dacă îl auzise cineva atunci când strigase. Nu conta dacă vreun sclav se trezise: cu toții aveau să rămână nemișcați și tăcuți în paturile lor, conștienți că era mai bine să nu atragă asupra lor atenția jihadiștilor. Singurul paznic rămas undeva prin apropiere era cel din zona minei, iar Abdul își dădea seama că el nu avusese cum să audă. Dar poate că, dintr-un ghinion, un paznic aflat în patrulare se afla la o distanță de la care putea auzi. Oricum, nu se auzea niciun sunet de alarmă. Nu încă.

Nasir nu-și mai recăpătă cunoștința.

Abdul menținu presiunea cinci minute întregi, apoi scoase șireangul și, din nou, îl înfășură în jurul taliei. Apoi privi spre cuierul cu chei.

Teroriștii etichetaseră fiecare cheie și fiecare cârlig, astfel încât era ușor de găsit orice le-ar fi trebuit. Abdul descoperi mai întâi cheia de la poartă. O scoase din cârlig, păși pe deasupra lui Nasir și ieși din colibă.

Ca să rămână nevăzut cât mai mult timp posibil, încercă să rămână în spatele camioanelor mari în timp ce traversa parcul auto spre poartă. Desfăcu lacătul, apoi scoase lanțul în tăcere.

După aceea cercetă vehiculele.

Unele erau prost parcate, astfel că nu puteau fi scoase până când nu era îndepărtată din cale o altă mașină. În complex se aflau patru SUV-uri, iar unul se afla într-un loc din care putea fi mișcat cu ușurință. Era acoperit de praf, așa că trebuia să fie cel în care venise al-Farabi în urmă cu câteva ore. Abdul îi verifică plăcuța de înmatriculare.

Se întoarse la colibă și puse cheia de la lacăt înapoi în cuier.

Cheile SUV-urilor erau ușor de recunoscut, pentru că toate aveau atașate brelocuri distinctive Mercedes. Fiecare avea o etichetă cu numărul de înmatriculare al mașinii. Abdul o luă pe cea corectă și ieși din nou afară.

Totul era liniştit. Nimeni nu auzise strigătul lui Nasir. Şi nimeni nu observase încă trupul lui Tahaan, sprijinit pe pământ de peretele *makhur*-ului.

Abdul se urcă în Mercedes. Luminile din interior se aprinseră automat, astfel că putea fi văzut de oricine din afară. Abdul nu ştia unde se afla întrerupătorul şi nu avea timp să-l caute. Porni motorul. Sunetul era neobişnuit în mijlocul nopţii, dar nu putea fi auzit din incinta jihadiştilor, aflată la vreo şapte sute de metri distanţă. Dar paznicul de la groapă? Oare avea să audă el? Sau avea să simtă că nu era ceva în regulă şi că trebuia să cerceteze?

Abdul putea doar să spere că nu se întâmpla asta.

Privi indicatorul de combustibil. Rezervorul era aproape gol. Înjură.

Conduse maşina până la camionul cu benzină şi opri motorul.

Găsi pe panoul de bord întrerupătorul care deschidea capacul rezervorului, apoi sări afară. Luminile din interior se aprinseră din nou.

Cisterna era prevăzută cu un furtun şi o duză obişnuită pentru staţiile de benzină. Abdul puse duza în conducta de alimentare a maşinii şi apăsă levierul.

Nu se întâmplă nimic.

Apăsă repetat, fără niciun efect. Presupuse că acesta funcţiona doar când era pornit motorul cisternei.

— Rahat, şopti el.

Notă numărul de înmatriculare al cisternei, apoi se întoarse la colibă, luă cheile de pe panou şi reveni la aceasta. Urcă în cabină, iar luminile din interior se aprinseră. Porni motorul, care prinse viaţă cu un huruit răguşit.

Deja nu mai putea trece neobservat. Zgomotul motorului avea să ajungă până la incinta jihadiştilor. Ar fi putut părea un sunet îndepărtat care n-avea să-i trezească pe cei care dormeau profund, dar, cu siguranţă, cineva urma să îl observe în următoarele câteva secunde sau minute.

Prima lor reacţie ar fi fost de nedumerire: cine pornea maşinile în mijlocul nopţii? Cineva trebuia să fie pe punctul să plece din tabără – dar de ce acum? Un bărbat ar fi putut să-l trezească pe altul, spunându-i: „Auzi asta?” Ei n-ar fi ajuns imediat la concluzia că un sclav încerca să evadeze – era prea puţin probabil – şi chiar ar fi putut să nu considere problema urgentă, dar tot ar fi dorit să afle ce se întâmpla şi, după o scurtă discuţie, ar fi decis să urmărească zgomotul la sursă.

Abdul sări din cabină, se întoarse la Mercedes, puse duza în conducta de alimentare şi strânse. Benzina începu să curgă.

Continua să privească în jur, cercetând zona în toate direcţiile. În acelaşi timp încerca să repereze genul de zarvă care s-ar fi stârnit dacă jihadiştii erau alertaţi. În orice clipă putea să audă zgomote şi să vadă lumini.

Când rezervorul se umplu, pompa se opri automat.

Abdul aşeză la loc capacul rezervorului, puse duza înapoi în cârligul ei şi conduse maşina la poartă. Încă nu reacţionase nimeni.

Se întoarse la cisternă şi apucă din nou duza. Îşi scoase ştreangul din jurul taliei şi strânse firul puternic în jurul mânerului, astfel încât pompa să funcţioneze constant şi benzina să se scurgă pe pământ.

Apoi lăsă duza să cadă. Benzina se scurgea pe sub maşini, împrăştiindu-se în toate direcţiile, inclusiv înspre gard. Alergă înapoi la maşină şi deschise poarta. Era imposibil să facă asta în tăcere: poarta era ruginită şi, când se deplasau balamalele neunse, scârţâia şi gemea. Dar Abdul mai avea nevoie doar de câteva secunde.

O baltă de benzină se împrăştia deja prin parcul auto şi mirosul umplea aerul.

Conduse maşina dincolo de poartă. În faţa lui se putea vedea drumul prin deşert, luminat de lună.

Lăsând motorul în funcţiune, alergă la adăpost. Kiah îl aştepta cu Naji în braţe, care părea adormit profund. La picioarele ei se aflau un bidon cu apă şi trei pături, plus sacul încăpător din pânză pe care îl avusese cu ea de când plecaseră de la Trei Palmieri. Acesta conţinea tot ceea ce avea nevoie Naji.

Abdul ridică apa şi păturile şi alergă înapoi la maşină, iar Kiah îl urmă.

Aruncă totul în spate, în timp ce Kiah îl aşeză pe Naji pe banchetă, încă învelit în pătura lui. Copilul se răsuci şi îşi băgă degetul mare în gură, fără să deschidă ochii.

Apoi Abdul se întoarse în parcul auto, acum inundat de benzină. Totuşi, nu era suficient de încrezător încât să pornească o explozie uriaşă. Trebuia să se asigure că jihadiştii nu aveau nicio cale să îl urmărească, nici măcar un singur vehicul utilizabil. Ridică furtunul şi începu să stropească vehiculele. Udă SUV-urile, camionetele şi cisterna de benzină.

O văzu pe Kiah ieşind din maşină şi apropiindu-se de gard. Acum benzina se împrăştia pe sub gard, peste potecă, iar ea păşea cu atenţie, ca să o evite. Cu voce scăzută, precipitată, ea spuse:

— Ce mai aşteptăm?

— Încă un minut.

Abdul stropi cu benzină coliba din lemn a paznicului, ca să distrugă cheile.

— Ce-i cu mirosul ăsta? se auzi o voce bărbătească.

Era paznicul din zona minei, care venise până la gard și lumina vehiculele cu lanterna. Avea să mai dureze acum doar un minut sau două până când dădea alarma. Abdul lăsă să cadă furtunul, care continua să scuipe combustibil în jur.

Vocea spuse:

— Hei, trebuie să fie o scurgere de benzină! rosti vocea.

Abdul se aplecă și rupse o bucată de bumbac din tivul robei sale. Înmuie cârpa în balta de benzină, apoi se retrase câțiva metri. Își scoase bricheta roșie de plastic și ținu cârpa îmbibată cu benzină deasupra acesteia.

Paznicul de la groapă strigă:

— Ce se întâmplă, Nasir?

Abdul răspunse:

— Mă ocup de asta.

Apoi scăpără bricheta, dar nu se întâmplă nimic.

— Cine dracu’ ești tu?

— Sunt Nasir, prostule!

Abdul scăpără bricheta din nou și din nou. Nu apărea însă nicio flacără și înțelese că rămăsese fără gaz sau se uscase.

Nu avea chibrituri.

Kiah, aflată în afara incintei, putea să ajungă la adăpost mai repede decât Abdul.

— Repede, fugi la adăpost și adu-mi niște chibrituri! îi spuse el. Wahed are întotdeauna câteva. Nu călca în benzină. Dar grăbește-te!

Ea alergă peste potecă și intră în adăpost.

Paznicul spuse:

— Ești un mincinos. Nasir este vărul meu. Îi cunosc vocea. Tu nu ești Nasir.

— Calmează-te, nu pot să vorbesc normal cu vaporii ăștia!

— Voi da alarma.

Brusc, se auzi o voce nouă.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Abdul sesiză un sâsâit ușor și înțelese că era Mohammed; sclavii păreau să fie responsabilitatea lui și cineva îl trimisese să afle ce se întâmpla. El se târâse acolo fără să fie văzut.

Abdul se întoarse și văzu că Mohammed își scosese arma. Era un pistol de 9 mm, pe care îl ținea cu o priză profesionistă, cu două mâini. Abdul spuse:

— Mă bucur că eşti aici. Am auzit zgomote de luptă şi, când am venit să mă uit, porţile erau deschise şi se scurgea benzină.

Cu coada ochiului, o văzu pe Kiah ieşind din adăpost. Făcu apoi câţiva paşi spre dreapta, ca să-l pună pe Mohammed între el şi Kiah, astfel încât să nu o vadă.

— Nu veni mai aproape, îi spuse Mohammed. Unde este paznicul de la vehicule?

Kiah ajunse la gard, în spatele lui Mohammed. Abdul o văzu aplecându-se şi apucând ceva de pe jos. Părea un pachet gol de ţigări Cleopatra.

— Nasir? spuse el. Este în colibă, cred că e rănit. Nu ştiu foarte bine, abia am ajuns aici.

Kiah frecă chibritul şi aprinse pachetul de ţigări din mâinile ei.

Paznicul de la groapă strigă:

— Mohammed, ai grijă, în spatele tău!

Mohammed se întoarse, cu arma răsucindu-se odată cu el. Abdul sări spre el şi îi lovi picioarele, iar Mohammed căzu în balta de benzină.

Kiah se aşeză în genunchi, cu pachetul de ţigări aprins, şi dădu foc combustibilului.

Acesta se aprinse, focul înaintând cu o viteză îngrozitoare. Abdul se îndepărtă repede. Mohammed se rostogoli şi ţinti spre el, dar, fiind dezechilibrat, trase cu o singură mână şi rată. Apoi se strădui să se ridice în picioare, dar flăcările ajunseră la el înainte să apuce s-o facă. Hainele lui înmuiate în benzină se aprinseră instantaneu. Mohammed ţipă de groază, transformându-se într-o torţă umană.

În timp ce alerga, Abdul putea să simtă căldura şi se temu că ar fi putut să fie prea târziu ca să mai scape din infern. Auzi o împuşcătură şi presupuse că paznicul de la groapă trăgea în el. Se feri, ascunzându-se în spatele maşinilor, şi alergă spre poartă. Ajunse la maşină şi sări în ea.

Kiah se afla deja acolo.

Băgă maşina în viteză şi porni. În timp ce se îndepărta în viteză, privea în oglinda retrovizoare. Flăcările se împrăştiaseră în tot parcul auto. Aveau să fie distruse toate maşinile? se întreba el. Cel puţin însă, cauciucurile lor erau compromise. Şi cheile se topeau în timp ce ardea coliba paznicului.

Lumina farurilor şi lumina lunii îl ajutară să găsească drumul. Observă grămada de pietre care marca intersecţia şi vira spre nord. După trei kilometri, ajunse la dealul unde sperase mai devreme să sară în spatele camionetei cu dulciuri a lui Yakub. Se opri în vârful crestei şi priviră

amândoi înapoi.

Incendiul era îngrozitor.

Își verifică telefonul, dar, așa cum se aștepta, nu avea semnal. Din bocancul celălalt scoase dispozitivul de urmărire, dar Hakim și cocaina erau mult în afara razei de acțiune.

Deschise cutia de depozitare din consola centrală și găsi, așa cum sperase, un încărcător pentru telefon. Băgă în priză cel mai bun dintre cele două telefoane ale sale.

Kiah îl privea. Ea nu mai văzuse până atunci compartimentul special din încălțările lui și dispozitivele ascunse acolo. Aruncându-i o privire rece, inteligentă, spuse:

— Cine ești?

În timp ce el privea înapoi, spre tabără, se auzi un bubuit îngrozitor și o limbă uriașă de foc țâșni spre cer. Abdul presupuse că cisterna de benzină se încinsese și explodase. Spera că niciunul dintre sclavi nu fusese suficient de naiv încât să se apropie de foc.

Porni apoi mai departe. Sistemul de încălzire al mașinii încălzea interiorul. Fără teamă că avea să fie urmărit, își putea permite să meargă încet și să aibă grijă să nu rătăcească în afara drumului.

Kiah spuse:

— Îmi pare rău că ți-am pus întrebarea aceea. Nu-mi pasă cine ești. Tu m-ai salvat!

— Și tu m-ai salvat, zise el. Când Mohammed ațintea arma spre mine…

Dar nu se putea împiedica să nu se gândească la întrebarea ei. Ce avea să-i spună? Ce avea să facă mai departe cu ea și copilul ei? Trebuia să-i raporteze Tamarei imediat ce obținea semnal la telefon, dar nu mai avea alte planuri acum, când pierduse coordonatele transportului de cocaină. Și ce dorea ea să facă acum? Plătise pentru trecerea în Franța, dar se afla prea departe și nu mai avea bani.

Oricum, exista și o parte bună. De atunci încolo, Kiah și Naji constituiau un avantaj. Triburile ostile, patrulele suspicioase ale armatei și polițiștii băgăcioși aveau să îi privească pe cei trei ca pe o familie. Atâta vreme cât el era cu ei, nimeni nu și-ar fi imaginat că el era un ofițer american din CIA.

La Tripoli exista o secție a DGSE-ului francez, unitatea lui Tab, slab deghizată drept o companie comercială numită Entremettier & Cie. Abdul putea să-i lase pe Kiah și pe Naji acolo și să facă din asta problema altcuiva. DGSE-ul putea să-i trimită înapoi în Ciad – sau, dacă se simțeau generoși,

puteau cu uşurinţă să-i trimită în Franţa. El ştia ce ar fi preferat Kiah. Da, se hotărî el, avea să meargă spre Tripoli.

Se aflau la vreo mie de kilometri distanţă.

După o vreme luna apuse, dar farurile puternice luminau drumul în faţa lor. Încordarea lui Abdul începu să se reducă atunci când apărură primele semne de lumină la orizontul din dreapta lui şi ziua începu să se aştearnă peste deşert. Acum putea să mărească puţin viteza.

La scurtă vreme după aceea, ajunseră la o oază în care un magazin improvizat oferea benzină la cutii, dar Abdul decise să nu oprească. Rezervorul de combustibil era încă pe trei sferturi plin. Conducea încet şi nu parcurgeau distanţe prea mari, deci consumul orar de combustibil era scăzut.

Naji se trezi şi Kiah îi dădu apă şi pâine din marele sac de pânză. În curând, deveni vioi şi Abdul căută butonul care activa blocajele pentru copii, pentru a împiedica uşile şi ferestrele din spate să se deschidă, aşa că îl lăsară fără grijă să se zbenguiască pe spaţioasa banchetă din spate. Kiah scoase jucăria lui favorită, o camionetă galbenă din plastic, iar el se jucă mulţumit cu aceasta.

Pe măsură ce soarele se ridica, aerul condiţionat pornea automat, iar ei îşi continuară drumul în arşiţa zilei. La următoarea oază, cumpărară mâncare şi umplură rezervorul. Abdul îşi verifică telefonul, dar tot nu avea semnal. Mâncară toţi trei pâine simplă, smochine şi iaurt în timp ce îşi continuară drumul. Naji deveni tăcut şi Abdul aruncă o privire în spate, observând că băieţelul era întins pe bancheta din spate, adormit.

Abdul spera că aveau să ajungă la un drum adevărat şi să găsească un loc în care ar fi putut avea paturi peste noapte, dar soarele începea să coboare şi înţelese că erau nevoiţi să doarmă în deşert. Ajunseră la o câmpie plată, unde activitatea geologică crease mai multe formaţiuni stâncoase, zimţate. Abdul îşi verifică telefonul şi observă că avea semnal.

Îi trimise imediat Tamarei rapoartele şi fotografiile pe care le pregătise în timpul celor zece zile petrecute în tabăra de sclavi. Apoi o sună, dar ea nu-i răspunse. Lăsă un mesaj ca să confirme şi să completeze rapoartele, în care îi spunea că distrusese mijloacele de transport ale jihadiştilor, dar că ei aveau să obţină alte vehicule mai devreme sau mai târziu, aşa că armata ar fi trebuit să atace locul într-o zi sau două.

Părăsind drumul, conduse atent spre unul dintre dealurile stâncoase şi opri în spatele acestuia, astfel încât maşina să nu fie vizibilă de pe drum.

— Nu putem ţine încălzirea pornită toată noaptea, spuse el. Va trebui să

dormim împreună în spate, ca să ne încălzim.

Abdul şi Kiah se aşezară pe bancheta din spate cu Naji între ei, care începu să îşi sugă degetul mare. Se acoperiră toţi trei cu pături.

Abdul era treaz de treizeci şi şase de ore şi condusese jumătate din acest timp, astfel că era epuizat. Probabil că a doua zi avea să conducă tot timpul. Îşi închise telefonul, se lăsă pe spate, cu pătura peste genunchi, şi închise ochii. O vreme, rămase nemişcat, cercetând drumul din faţă, încercând să distingă marginile şi căutând, în acelaşi timp, pietrele ascuţite care ar fi putut să-i perforeze cauciucurile. Apoi soarele dispăru şi deşertul se întunecă, iar el adormi rapid.

O visă pe Annabelle. Era perioada fericită de dinainte ca familia ei îngustă la minte să le otrăvească relaţia. Se aflau într-un parc, întinşi pe o peluză cu iarbă deasă. El stătea întins pe spate, iar Annabelle, sprijinită într-un cot, stătea aplecată peste el, sărutându-i faţa. Buzele ei îi mângâiau cu blândeţe fruntea, obrajii, nasul, bărbia, gura… El savura atingerile ei şi dragostea pe care o exprimau acestea.

Apoi începu să înţeleagă că visa. Nu dorea să se trezească prea curând, căci visul era delicios, dar descoperi că nu putea să rămână adormit, iar Annabelle şi iarba verde începeau să se estompeze. Oricum, când visul se evaporă, sărutările continuară. El îşi aminti că se afla într-o maşină, în deşertul libian, şi că dormise cam douăsprezece ore – apoi înţelese cine îl săruta. Deschise ochii. Era devreme şi lumina era încă palidă, dar vedea clar faţa lui Kiah.

Ea părea temătoare.

— Eşti furios? îl întrebă ea.

Într-un colţ îndepărtat al minţii lui, el realiză că tânjise după acest moment vreme de câteva săptămâni.

— Nu sunt furios, spuse el sărutând-o lung.

Ar fi dorit să o exploreze în toate felurile posibile şi intuia că şi ea simţea acelaşi lucru. El se gândi că nu mai avusese parte de un asemenea sărut până atunci.

Ea se desprinse gâfâind.

— Unde este Naji? întrebă Abdul.

Ea arătă cu degetul. Băieţelul se afla pe scaunul din faţă, învelit în pătură, profund adormit.

— Îl vom trezi peste o oră, zise ea.

Se sărutară din nou, apoi Abdul zise:

— Trebuie să te întreb…

— Întreabă-mă.

— Ce-ţi doreşti? Vreau să spun… chiar aici, chiar acum. Ce vrei să facem noi?

— Totul, spuse ea. Totul.

CAPITOLUL 28

Târziu, marţi după-amiază, Chang Kai fu alarmat de o ştire senzaţională transmisă de la CCTY-13, canalul exclusiv pentru ştiri al televiziunii chineze.

Se afla în biroul său de la Guoanbu când tânărul său specialist în Coreea, Jin Chin-hwa, intră şi îi sugeră să pornească televizorul. Kai îl văzu pe Comandantul Suprem al Coreei de Nord, strălucitor într-un fel de uniformă militară, stând în picioare în faţa unor avioane de vânătoare de la o bază aeriană, dar, evident, citind de pe un monitor. Kai fu surprins: era ceva neobişnuit pentru Comandantul Suprem Kang U-jung să vorbească în direct la televiziune. Trebuia să fie ceva grav, se gândi el.

Coreea de Nord îl îngrijora de mulţi ani. Guvernul era volatil şi imprevizibil, ceea ce era periculos la un aliat de importanţă strategică. China făcea tot ce putea ca să stabilizeze regimul, dar acesta părea să fie întotdeauna pe marginea unei crize. Coreea de Nord fusese liniştită timp de două săptămâni şi jumătate de la revolta ultranaţionaliştilor şi Kai fusese optimist că rebeliunea s-ar fi putut dezamorsa.

Dar Comandantul Suprem era, înainte de orice, extrem de încăpăţânat. Avea o faţă rotundă şi zâmbea mult, dar făcea parte dintr-o dinastie care conducea prin teroare de generaţii întregi. Pentru el nu ar fi fost de ajuns să vadă că insurecţia se stingea. Trebuia ca întreaga lume să-l vadă pe el zdrobind-o. Trebuia să îngrozească pe oricine altcineva ar fi avut asemenea idei.

CCTV-13 adăugase subtitrarea în mandarină la sunetul în coreeană. Kang spunea:

— Trupele curajoase şi loiale ale armatei populare coreene au contracarat insurecţia organizată de autorităţile din Coreea de Sud, în tandem cu Statele Unite. Atacurile criminale ale trădătorilor inspiraţi de americani au fost zdrobite, iar vinovăţii au fost arestaţi şi vor ajunge în faţa justiţiei. Între timp,

operaţiunile de curăţenie se află în desfăşurare, în timp ce situaţia revine la normal.

Kai opri sonorul. El ştia că acuzaţia la adresa Statelor Unite era o propagandă de rutină. La fel ca şi chinezii, americanii apreciau stabilitatea şi urau tulburările imprevizibile, chiar şi în ţări care le erau ostile. Ceea ce îl deranja era restul declaraţiei.

Privi spre Jin, care era al naibii de arătos în ziua aceea, purtând un costum negru, cu o cravată subţire.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Aproape sigur că nu.

Jin era cetăţean chinez de origine coreeană. Oamenii proşti considerau că loialitatea unor astfel de oameni era suspectă şi că lor nu ar fi trebuit să li se permită să lucreze în serviciile secrete. Kai credea contrariul. Descendenţă emigranţilor îşi exagerau adesea afecţiunea pentru ţara de adopţie şi, uneori, chiar simţeau că aveau dreptul să nu fie de acord cu autorităţile. Ei erau, de obicei, mult mai loiali decât majoritatea chinezilor Han, iar sistemul strict de verificare al Guoanbu descoperea rapid orice excepţii. Jin îi spusese lui Kai că în China i se permitea să se simtă el însuşi, un sentiment care nu era împărtăşit de orice cetăţean chinez.

— Dacă ar fi adevărat că rebeliunea s-a încheiat, spuse Jin, Kang ar pretinde că nu s-a întâmplat niciodată. Faptul că el afirmă că s-a încheiat îmi sugerează că nu este aşa. Asta ar putea să fie o încercare de a acoperi eşecul lor de a o suprima.

— La asta mă gândeam şi eu.

Kai dădu din cap în semn de mulţumire, iar Jin plecă.

Cântărea încă ştirile când începu să îi sune telefonul personal. Răspunse:

— Sunt Kai.

— Sunt eu.

Kai recunoscu vocea generalului Ham Ha-sun, care trebuia să telefoneze din Coreea de Nord.

— Mă bucur că ai sunat, spuse el, şi chiar vorbea serios.

Ham trebuia să ştie adevărul despre rebeliune.

Acesta trecu direct la subiect.

— Anunţul de la Pyongyang este de rahat.

— N-au zdrobit insurecţia?

— Din contră. Ultranaţionaliştii şi-au consolidat poziţiile, iar acum controlează întreaga parte de nord-est a ţării, inclusiv trei baze de rachete

balistice şi bazele nucleare.

Deci Comandantul Suprem mințea. După cum se aşteptaseră Kai şi Jin.

— Asta nu mai este o rebeliune, spuse Ham. Este război civil şi nimeni nu poate prezice cine va câştiga.

Era mai grav decât crezuse Kai. Coreea de Nord fierbea din nou.

— Este o evoluție foarte importantă, zise el. Mulţumesc.

Kai intenționa să pună capăt rapid conversației, conştient că fiecare secundă sporea pericolul în care se afla Ham. Dar generalul nu terminase – el avea propria agendă.

— Ştii că eu rămân unde mă aflu, spre binele tău, adăugă el.

Kai nu era convins că era în întregime adevărat, dar nu dorea să intre într-o polemică.

— Da, spuse el.

— Când toate acestea se vor termina, va trebui să mă scoţi de aici.

— Voi face tot ce pot…

— Uită de tot ce poți. Am nevoie de promisiunea ta. Dacă regimul învinge, mă vor executa pentru că sunt un ofițer superior în tabăra greşită. Iar dacă rebelii vor bănui vreodată că vorbesc cu tine, mă vor împuşca la fel ca pe un câine.

Kai ştia că era adevărat.

— Îți promit, spuse el.

— S-ar putea să fie nevoie să trimiţi o echipă a forţelor speciale peste frontieră, cu elicopterele, ca să mă scoţi de aici.

Kai ar fi trebuit să lupte ca să obțină aşa ceva de dragul unui singur spion, a cărui utilitate ajunsese la final, dar nu era momentul să-i mărturisească îndoielile sale.

— Dacă este nevoie de asta, o vom face, zise el cu toată sinceritatea de care era în stare.

— Cred că îmi datorezi asta.

— Cu siguranță.

Kai vorbea serios şi spera că avea să fie capabil să îşi plătească datoria.

— Mulţumesc, zise Ham, apoi închise telefonul.

Implicațiile pe care Kai şi Jin le deduseseră din discursul Comandantului Suprem fuseseră confirmate de cel mai de încredere spion pe care îl avusese vreodată Kai. Trebuia să transmită veştile.

Abia aşteptase o seară liniştită acasă, împreună cu Ting. Amândoi munceau mult şi, la sfârşitul zilei, niciunul dintre ei nu dorea să se schimbe şi

să iasă în oraş, în localuri la modă, unde vedeau oameni şi erau văzuţi. Serile liniştite erau deliciul lor. În cartierul lor se deschisese un local nou, numit Trattoria Reggio. Kai abia aştepta nişte penne all'arrabbiata, dar datoria îl chema.

Avea să îi spună ce aflase vicepreşedintelui consiliului de securitate naţională, care era tatăl său, Chang Jianjun.

Nu răspunse nimeni la telefonul personal al lui Jianjun, dar probabil că era deja acasă la ora aceea. Kai formă numărul părinţilor lui şi îi răspunse mama sa. Îşi petrecu următoarele câteva minute răspunzând răbdător la întrebările ei: nu mai avea dureri de sinusuri şi nu mai suferea din pricina asta de câţiva ani; Ting îşi făcuse vaccinul anual împotriva gripei şi nu avusese efecte secundare de la injecţie; mama lui Ting se simţea foarte bine pentru vârsta ei şi nu suferea mai mult decât de obicei din cauza vechii ei răni de la picior; şi, în sfârşit, el nu ştia ce urma să se întâmple în continuare în *Dragoste la palat.* Apoi ceru să vorbească cu tatăl lui.

Ea spuse:

— E plecat la restaurantul Enjoy Hot să mănânce picioare de porc împreună cu camarazii lui – şi se va întoarce puţind a usturoi.

— Mulţumesc, zise Kai. Îl caut acolo.

Ar fi putut să sune la restaurant, dar bătrânul ura să fie chemat la telefon în timpul unei cine cu vechii lui tovarăşi. Oricum, localul nu era departe de sediul Guoanbu, prin urmare Kai decise să meargă acolo. În orice caz, era întotdeauna mai bine să discute personal cu tatăl lui decât la telefon. Îi spuse lui Peng Yawen să-l anunţe pe Călugăr.

Înainte să plece, îi spuse lui Jin ce aflase de la generalul Ham.

— Acum merg să-l informez pe Chang Jianjun, îi spuse el. Sună-mă dacă se întâmplă ceva.

— Da, domnule.

Enjoy Hot era un restaurant mare, cu mai multe camere private. Într-una dintre acestea, Kai îl găsi pe tatăl său la cină cu generalul Huang Ling şi cu şeful lui Kai, Fu Chuyu, ministrul securităţii statului. Camera era plină de mirosul aburind de chilii, usturoi şi ghimbir. Cei trei bărbaţi erau toţi membri ai Consiliului pentru securitate naţională: ei formau un puternic grup conservator. Păreau gravi, serioşi şi iritaţi fiindcă fuseseră deranjaţi. Poate că asta era ceva mai mult decât o întâlnire prietenească. Lui Kai i-ar fi plăcut să ştie despre ce discutau şi de ce aveau nevoie de intimitate, izolându-se de ceilalţi clienţi.

Kai spuse:

— Veşti din Coreea de Nord care nu pot aştepta până dimineaţă.

Spera ca ei să-i spună să-şi tragă un scaun, dar se pare că o asemenea curtoazie nu era necesară faţă de un bărbat mai tânăr, în opinia lor. Fu Chuyu, şeful lui, îi spuse:

— Continuă!

— Există dovezi puternice cum că regimul lui Kang U-jung pierde controlul ţării. Ultranaţionaliştii controlează acum partea de nord-est şi partea de nord-vest – cu alte cuvinte, jumătate din ţară. Un informator de încredere a descris situaţia drept război civil.

— Asta schimbă datele jocului, zise Fu.

Generalul Huang părea sceptic.

— Dacă este adevărat…

Kai adăugă:

— E întrebarea care se pune întotdeauna când e vorba despre informaţii secrete. Dar nu v-aş fi adus această informaţie dacă nu aş fi avut încredere în ea.

Chang Jianjun spuse:

— Dacă este adevărat, ce facem?

Huang era agresiv, la fel ca întotdeauna.

— Îi bombardăm pe trădători. În jumătate de oră putem rade de pe faţa pământului orice bază pe care au pus mâna şi astfel îi omorâm pe toţi. De ce nu?

Kai ştia de ce nu, dar păstră tăcerea. Tatăl lui răspunse la întrebare cu o notă de nerăbdare în voce:

— Pentru că, în acea jumătate de oră, ei ar putea să lanseze rachete nucleare spre oraşele chinezeşti.

Huang păru iritat.

— Acum suntem speriaţi de o adunătură de coreeni revoltaţi?

— Nu, spuse Jianjun. Suntem speriaţi de bombele nucleare. Orice persoană întreagă la minte este speriată de bombele nucleare.

Genul acesta de discurs îl înfuria pe Huang, care considera că făcea China să pară slabă. Spuse:

— Deci oricine fură câteva arme nucleare poate să facă ce vrea, iar China va fi neputincioasă şi nu se va opune!

— Cu siguranţă nu, spuse Jianjun aspru. Dar bombardamentul nu este prima noastră mutare. După un moment, adăugă gânditor: Deşi ar putea

foarte bine să fie ultima.

Huang schimbă abordarea.

— Mă îndoiesc că situaţia este la fel de rea precum ne este prezentată. Spionii îşi exagerează întotdeauna rapoartele ca să îşi umfle propria importanţă.

Fu spuse:

— Această informaţie este, cu siguranţă, adevărată.

Kai îşi făcuse datoria şi nu dorea să-i contrazică.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Dacă-mi permiteţi, vă las pe voi, bărbaţii mai în vârstă şi mai înţelepţi, să discutaţi problema. Noapte bună!

În timp ce părăsea încăperea, îi sună telefonul. Observă că apelantul era Jin şi se opri în faţa uşii ca să răspundă.

— Mi-ai spus să te informez dacă apar evoluţii noi, spuse Jin.

— Ce s-a întâmplat?

— KBS News din Coreea de Sud spune că ultranaţionaliştii din Coreea de Nord au preluat controlul bazei militare de la Hamhung, aflată la vreo trei sute de kilometri spre sud faţă de baza lor iniţială, Yeongjeo-dong. Au avansat mai departe decât ne-am imaginat.

Kai evocă în minte o hartă a Coreei de Nord.

— Asta înseamnă că ei stăpânesc acum mai mult de jumătate din ţară.

— O jumătate care este şi simbolică.

— Pentru că Hamhung este cel de-al doilea oraş din Coreea de Nord.

— Da.

Era ceva foarte grav.

— Mulţumesc pentru că m-ai anunţat.

— Desigur, domnule.

Kai închise şi se întoarse în camera privată. Cei trei bărbaţi ridicară privirile surprinşi.

— Conform televiziunii din Coreea de Sud, ultranaţionaliştii au ocupat acum Hamhung.

El îl văzu pe tatăl său pălind.

— Asta este, zise el. Trebuie să-i spunem preşedintelui.

Fu Chuyu îşi scoase telefonul.

— Îl voi suna chiar acum.

CAPITOLUL 29

Elicopterele porniră în zbor peste Sahara în timpul nopții, intenționând să ajungă la mina de aur în zori, la ceva mai mult de 36 de ore după ce raportase Abdul. Tamara și Tab, în calitate de ofițeri principali de informații, se aflau în elicopterul de comandă, alături de colonelul Marcus. În timp ce se aflau în aer, zorii în aer se iveau peste peisajul uniform, cu pietre și nisip, fără vegetație și fără vreun semn al prezenței oamenilor. Părea o planetă, nelocuită, poate Marte.

— Ești în regulă? o întrebă Tab.

Ea nu era chiar în regulă. Era speriată. Simțea o durere în stomac și era nevoită să-și țină mâinile împreună ca să le împiedice să tremure. Era disperată să ascundă asta de cei aflați în elicopter. Dar putea să-i spună lui Tab.

— Sunt îngrozită, îi spuse ea. Asta ar fi a treia mea luptă în șapte săptămâni. Ai putea să crezi că m-am obișnuit.

— Întotdeauna sarcastică, spuse el, dar o strânse discret de braț, într-un gest de afecțiune.

— Voi fi în regulă, zise ea.

— Știu că vei fi.

Ea nu ar fi vrut pentru nimic în lume să rateze asta. Era punctul culminant al întregului proiect Abdul. Raportul lui electrizase forțele care luptau împotriva ISGS în Africa de Nord. El găsise Hufra și – ceea ce era absolut remarcabil – al-Farabi se afla acolo. Dezvăluise rolul Coreei de Nord în înarmarea teroriștilor din Africa. Descoperise și o mină de aur, ce trebuia să fie o importantă sursă de venituri pentru jihadiști, precum și o tabără de muncă forțată.

Tamara confirmase rapid localizarea exactă. Imaginile din satelit dezvăluiseră numeroase tabere de minerit în zona aceea, toate foarte asemănătoare văzute de la nouă mii de kilometri altitudine, dar Tab aranjase un zbor de recunoaștere al unui reactor Falcon 50 al forțelor aeriene franceze, la nouă kilometri altitudine, în loc de nouă mii, iar Hufra fusese ușor de identificat după uriașele urme negre ale arsurilor provocate de incendiul cu benzină al lui Abdul. Acum înțelegeau de fapt de ce eșuase cercetarea cu drona: ei presupuseseră că autobuzul avea să se îndrepte spre nord – calea cea mai rapidă spre un drum pavat –, dar, de fapt, acesta pornise spre vest, spre

mină.

Pentru Tamara fusese o provocare să alerteze pe toată lumea într-un timp atât de scurt şi să coordoneze planurile cu forţele armate franceze şi americane, astfel că existaseră momente în care imperturbabila Susan Marcus păruse aproape frustrată; dar reuşise. Porniseră foarte devreme în acea dimineaţă şi ajunseseră în punctul de întâlnire din deşertul luminat de stele în urmă cu o oră.

Era cea mai mare operaţiune desfăşurată până atunci, de forţa multinaţională. Regula angajamentelor pentru operaţiunile ofensive era de trei atacatori pentru un apărător şi Abdul estimase că în tabără se aflau cam o sută de jihadişti. Colonelul Marcus adunase trei sute de militari. Infanteria era acum pe poziţii, în afara razei vizuale. Împreună cu ei se afla o echipă de control a sprijinului cu foc, care avea sarcina să coordoneze atacurile aeriene cu cele de la sol, astfel încât nimeni să nu tragă în cei din propria tabără. Asaltul aerian era condus de elicoptere de asalt Apache, înarmate cu mitraliere tip Gatling, rachete şi rachete aer-sol Hellfire. Misiunea lor era să zdrobească rapid rezistenţa jihadiştilor, pentru a reduce la minimum pierderile în rândurile forţei de asalt şi a noncombatanţilor din zona sclavilor.

Ultima aeronavă din flotă era un elicopter Osprey, care transporta personalul medical şi proviziile lor, precum şi lucrători sociali care vorbeau fluent limba arabă. Ei aveau să preia controlul după încetarea luptelor. Sclavii trebuiau îngrijiţi; probabil că aveau probleme de sănătate care nu fuseseră niciodată tratate. Unii erau subnutriţi. Toţi urmau să fie trimişi înapoi la casele lor.

Tamara observă la orizont o pată, care se transformă rapid într-un sat. Faptul că nu exista verdeaţă arăta că nu era un sat normal, construit în jurul unei oaze, ci o tabără minieră. Când flota ajunse mai aproape, ea observă o aglomerare de corturi şi de adăposturi improvizate, într-un contrast evident cu cele trei incinte îngrădite: una conţinea carcasele arse ale unor maşini şi camioane, alta avea o gaură în mijloc, care era, evident, mina de aur, iar în cea de-a treia se zăreau mai multe clădiri din cărămizi de zgură şi ceea ce păreau să fie câteva lansatoare de rachete, sub prelate de camuflaj.

Susan îi spuse Tamarei:

— Cred că spuneai că jihadiştii se străduiesc din greu să-i ţină pe sclavi în afara zonelor îngrădite.

— Da. Ei riscă să fie împuşcaţi dacă se caţără pe garduri – spunea Abdul.

— Deci toţi cei aflaţi în interiorul gardurilor sunt jihadişti.

— În afara celor din clădirea vopsită în albastru-deschis. Acolo se află fetele răpite.

— E de ajutor. Susan apăsă un întrerupător ca să se adreseze întregii forțe și spuse: Toate persoanele din interiorul zonelor îngrădite sunt soldați inamici, cu excepția celor din clădirea vopsită în albastru-deschis, care sunt prizonieri. Nu trageți asupra clădirii vopsite în albastru-deschis. Toți ceilalți prieteni se află în afara zonelor îngrădite, încheie ea.

Locul era deprimant. Cele mai multe dintre adăposturi păreau abia capabile să țină soarele departe. Aleile erau mizerabile, presărate cu resturi și cu tot felul de gunoaie. Abia se crăpa de ziuă, așa că puține persoane erau la vedere – doar câțiva bărbați zdrențăroși care cărau apă și un mic grup de oameni care se ușurau la mică distanță de tabără, în ceea ce era, evident, latrina.

Zgomotul elicopterelor ajunse în tabără și tot mai mulți oameni apărură să vadă ce se întâmpla.

Aeronava din față era echipată cu un puternic sistem de adresare publică și o voce rosti în arabă:

— Porniți spre deșert, cu mâinile deasupra capului. Dacă nu sunteți înarmați, nu veți fi în pericol. Porniți spre deșert, cu mâinile deasupra capului.

Oamenii din zona sclavilor alergară spre deșert, mult prea grăbiți ca să-și mai pună mâinile deasupra capului, dar erau, evident, neînarmați.

În cea de-a treia incintă lucrurile erau diferite. Bărbații ieșeau din barăci îndreptându-se spre zona deschisă. Cei mai mulți aveau puști de asalt, iar unii dintre ei duceau lansatoare de rachete de mână.

Toate elicopterele luară rapid înălțime și se îndepărtară. Tirul elicopterelor Apache era precis de la o distanță de până la opt kilometri. Exploziile împânziră complexul, distrugând câteva dintre clădirile cazărmii.

Cei mai mulți infanteriști se apropiară dinspre deșert, ca să atragă tirul departe de locuințele sclavilor. Existau puține adăposturi, dar o echipă instală o baterie de mortiere în groapa minei și începu să bombardeze complexul. Cineva din aer îi îndrumă probabil, pentru că tirul lor deveni rapid devastator de precis.

Tamara privea totul de la depărtare, deși nu i se părea o distanță prea sigură având în vedere sofisticatele sisteme de ochire ale lansatoarelor de rachete portabile. Oricum, își dădea seama că jihadiștii nu aveau nicio șansă de victorie. Cu mult depășiți numeric, ei erau încercuiți într-un spațiu clar definit, fără să aibă unde să se ascundă, iar măcelul era îngrozitor.

Una dintre rachetele lor îşi atinse ţinta şi un elicopter Apache explodă în aer, iar bucăţile desprinse din el căzură pe pământ. Tamara strigă de disperare şi Tab înjură. Forţele atacatoare încercară să-şi dubleze eforturile.

Complexul devenea un abator. Pământul era presărat cu morţi şi cu răniţi, adesea unul peste altul. Cei care nu erau răniţi începeau să-şi arunce armele şi să părăsească în grabă complexul, cu mâinile ridicate deasupra capului, ca să arate că se predau.

Fără ca Tamara să observe, o grupă de infanterie se apropiase de complex prin cartierul sclavilor şi se adăpostise în apropierea porţii; ei îşi îndreptau acum armele spre cei care se predau, ordonându-le să se întindă cu faţa în jos pe cărare.

Tirul de răspuns era pe moarte şi infanteria năvălea masiv în complex. Fiecare soldat din această misiune văzuse fotografiile color trimise de Abdul – ale lui al-Farabi cu bărbatul nord-coreean, îmbrăcat în blazerul negru de in – şi toţi ştiau că ar fi trebuit să-i captureze în viaţă, dacă era posibil. Tamara credea că şansele erau foarte slabe: foarte puţini jihadişti rămăseseră în viaţă.

Elicopterele se retraseră, aterizând în afara complexului, în deşert, iar Tamara şi Tab coborâră. Împuşcăturile se terminaseră. Tamara se simţea bine şi înţelese că frica îi trecuse imediat ce începuse bătălia.

În timp ce se plimbau prin tabără, Tamara se minuna de ceea ce reuşise Abdul: găsise locul acela, evadase, trimisese informaţiile acasă şi îi împiedicase pe jihadişti să fugă dând foc parcului auto.

Când ajunse ea în complex, soldaţii îi găsiseră pe al-Farabi şi pe bărbatul nord-coreean. Cei doi prizonieri de mare valoare erau păziţi de un tânăr locotenent american, care părea foarte mândru.

— Aceştia sunt oamenii voştri, doamnă, îi spuse el Tamarei în engleză. Mai este un coreean mort, dar acesta este cel din fotografia dumitale.

El îi separase pe cei doi de ceilalţi prizonieri, cărora li se legau acum mâinile şi picioarele, ca să nu poată să meargă sau să fugă.

Tamara fu distrasă pentru moment de vederea celor trei femei tinere care purtau lenjerie dantelată, absurdă, de parcă ar fi dat probă pentru un film porno ieftin; apoi înţelese că trebuiau să fie ocupantele clădirii vopsite în albastru-deschis. Echipa lucrătorilor sociali avea haine pentru ele şi pentru restul sclavilor, care purtau în mare parte nişte zdrenţe ce se scurgeau de pe ei.

Apoi îşi întoarse atenţia spre prizonieri.

— Tu eşti al-Farabi, Afganul, spuse ea în arabă.

El nu răspunse.

Se întoarse apoi spre coreean.

— Care este numele tău?

— Eu sunt Park Jung-hoon, răspunse el.

Ea i se adresă locotenentului:

— Instalați un adăpost, de orice fel, și vezi dacă poți să găsești o pereche de scaune. Îi vom interoga pe bărbații ăștia.

— Da, doamnă.

Evident, al-Farabi înțelegea engleza, pentru că spuse:

— Refuz să mă supun oricărui interogatoriu.

— Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, îi zise ea. Vei fi interogat ani întregi.

CAPITOLUL 30

Kai primi un mesaj de la Neil Davidson, contactul său de la secția CIA din Beijing, prin care îi solicita o întâlnire de urgență.

Pentru discreție, obișnuiau să schimbe locul întâlnirilor lor. De data asta, Kai îi spuse lui Peng Yawen să-l sune pe directorul de la Cadillac Center și să-i spună că Ministerul Securității Statului solicita două bilete pentru meciul de baschet din după-amiaza aceea, dintre Beijing Ducks și Xinjiang Flying Tigers. Un mesager pe bicicletă livră biletele o oră mai târziu și Yawen îi trimise unul lui Neil, la ambasada americană.

Kai presupunea că Neil dorea să discute despre criza care se prefigura în Coreea de Nord. În dimineața aceea, mai apăruse un semnal îngrijorător: o coliziune în Marea Galbenă, în largul coastei de vest a Coreei. Din întâmplare, în zona aceea fusese senin și existau fotografii din satelit foarte clare.

Ca întotdeauna, Kai avea nevoie de ajutor pentru interpretarea imaginilor. Vasele erau vizibile mai ales datorită siajului, dar era clar că vasul mai mare îl lovise pe cel mic. Yang Yong, expertul, îi spusese că cel mai mare era un vas militar, iar cel mai mic era un trauler de pescuit, și putea să ghicească destul de ușor naționalitățile vaselor.

— În zona aceea, nava militară este aproape sigur din Coreea de Nord, zisese el. După cum arată, pare că a izbit traulerul, care este, probabil, sud-coreean.

Kai era de acord. Frontiera maritimă controversată dintre apele teritoriale ale Coreei de Nord şi de Sud era un subiect inflamabil. Linia trasată de Naţiunile Unite în 1953 nu fusese acceptată niciodată de Coreea de Nord, care, în 1999, declarase valabilă o altă linie, ce le oferea o parte mai mare din bogatele teritorii de pescuit. Era o dispută teritorială clasică şi conducea la ciocniri frecvente.

La miezul zilei, televiziunea sud-coreeană transmisese o înregistrare video făcută de unul dintre marinarii aflaţi la bordul traulerului de pescuit. Acesta arăta clar steagul roşu-alb-albastru al marinei militare nord-coreene, fluturând în vânt pe o navă care se îndrepta direct spre cameră. În timp ce se apropia, fără să vireze, se auzeau strigătele de frică ale echipajului traulerului. Apoi urmase o ciocnire zgomotoasă, urmată de ţipete, iar filmarea se încheiase. Era dramatic şi înspăimântător şi, în câteva minute, filmul făcea înconjurul lumii pe internet.

Doi marinari sud-coreeni fuseseră omorâţi, spunea crainicul: unul înecat şi altul lovit de resturile care zburau.

La scurtă vreme după aceea, Kai plecă spre Cadillac Center. În maşină îşi scoase sacoul şi cravata şi îmbrăcă o jachetă pufoasă Nike, ca să se amestece mai bine printre ceilalţi spectatori.

Mulţimea din arenă era compusă în mare parte din chinezi, dar cu o distribuţie generoasă şi a altor etnii. Când Kai ajunse la locul lui, cu două cutii de bere Yanjing în mâini, Neil se afla deja acolo, purtând o jachetă caban şi un fes negru, tricotat, tras peste frunte. Amândoi arătau la fel ca ceilalţi spectatori.

— Mulţumesc, spuse Neil, acceptând o cutie de bere. Ai făcut rost de locuri bune.

Kai ridică din umeri.

— Suntem poliţia secretă.

Îşi desfăcu apoi cutia de bere şi sorbi.

Cei de la Ducks jucau în echipamentul lor complet alb, pentru meciurile pe teren propriu, iar Tigers, în albastru ca cerul.

— Arată exact ca un meci din State, spuse Neil. Sunt chiar şi câţiva jucători negri.

— Sunt nigerieni.

— Nu ştiam că nigerienii joacă baschet.

— Sunt foarte buni.

Jocul începu şi zgomotul mulţimii deveni prea puternic pentru a mai

continua conversația. Cei de la Ducks conduceau după primul sfert și, până la pauza de la jumătatea meciului, aveau un avans de 58-43.

În acest interval, Kai și Neil își apropiară capetele ca să discute afaceri. Neil spuse:

— Ce dracu' se întâmplă în Coreea de Nord?

Kai se gândi un moment. Trebuia să fie foarte atent să nu dezvăluie vreun secret. Cu toate acestea, el considera că era în interesul Chinei ca americanii să fie bine informați. Neînțelegerile conduceau adesea la crize.

— Ceea ce se întâmplă este război civil, spuse el. Iar rebelii câștigă.

— Așa mi s-a părut și mie.

— Din cauza asta, Comandantul Suprem face numai lucruri tâmpite, cum ar fi să scufunde o barcă de pescuit sud-coreeană. Încearcă din răsputeri să nu pară atât de slab pe cât este.

— Sincer, Kai, de ce nu faceți nimic ca să rezolvați această problemă?

— Cum ar fi?

— Să interveniți cu armata voastră și să-i zdrobiți pe rebeli, de exemplu.

— Am putea să facem asta, dar, în timp ce îi zdrobim, ei ar putea să tragă rachete cu arme nucleare spre orașele chinezești. Nu putem să riscăm așa ceva.

— Trimiteți armata la Pyongyang și descotorosiți-vă de Comandantul Suprem!

— Aceeași problemă. Atunci am fi în război cu rebelii și cu armele lor nucleare.

— Lăsați-i pe rebeli să formeze un nou guvern.

— Noi credem că asta se va întâmpla oricum, probabil și fără intervenția noastră.

— Și să nu faci nimic poate să fie periculos.

— Știm asta.

— Mai e ceva. Sunteți conștienți că nord-coreenii îi sprijină pe teroriștii ISGS din Africa de Nord?

— Ce vrei să spui?

Kai știa exact ce intenționa să spună Neil, dar trebuia să fie precaut.

— Am făcut un raid în zona unei ascunzători teroriste numită Hufra, în Libia, în apropierea frontierei cu Nigerul. Este o mină de aur care funcționează cu sclavi.

— Bine lucrat.

— L-am arestat pe al-Farabi, bărbatul despre care noi credem că este

conducătorul Statului Islamic din Marea Sahară. Împreună cu el se afla un coreean, care ne-a spus că numele lui este Kim Jung-hoon.

— Trebuie să existe mii de bărbaţi coreeni care se numesc Kim Jung-hoon. Este la fel ca John Smith în America.

— De asemenea, am găsit nişte rachete balistice cu rază scurtă de acţiune, Hwasong-5, montate pe camioane.

Kai era şocat. El ştia că nord-coreeni le vindeau puşti teroriştilor, dar rachetele balistice erau cu totul altceva. Îşi ascunse surprinderea şi spuse:

— Armamentul este singura lor industrie de succes pentru export.

— Totuşi…

— Sunt de acord. Este o nebunie să le vinzi rachete acelor maniaci.

— Deci se face totul cu aprobare de la Beijing.

— La dracu', nu!

Echipele intrară din nou pe teren. În timp ce începea jocul, Kai strigă în mandarină:

— Haide, Ducks!

Neil spuse în engleză:

— Mai vrei o cutie de Yanjing?

— Fii convins, zise Kai.

•••

În seara aceea avea loc o cină oficială pentru preşedintele Zambiei, aflat în vizită, în sala pentru banchete oficiale din Marea Sală a Poporului din piaţa Tienanmen. China investise milioane în minele de cupru din Zambia, iar Zambia susţinea China la ONU.

Kai nu era invitat, dar participa la băuturile dinainte de cină. Cu un pahar de Chandon Me, răspunsul Chinei la şampanie, în mână, el discuta cu ministrul de externe Wu Bai, care era extrem de elegant în costumul său albastru-închis ca cerul nopţii.

Wu spuse:

— Sunt convins că sud-coreenii vor riposta la scufundarea bărcii lor de pescuit.

— Şi apoi nord-coreenii vor riposta la riposta lor.

Wu îşi coborî vocea.

— Probabil că este un lucru bun că, acum, Comandantul Suprem nu mai deţine controlul armelor nucleare. Ar fi tentat să le folosească împotriva Coreei de Sud şi atunci i-am avea pe americani implicaţi într-un război nuclear.

— Este insuportabil să te gândeşti la aşa ceva, spuse Kai. Dar aminteşte-ţi că el are şi alte arme, aproape la fel de înfricoşătoare ca armele nucleare.

Wu se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Coreea de Nord are două mii cinci sute de tone de arme chimice – gaze paralizante, agenţi iritanţi şi vomitivi – şi arme biologice – antrax, holeră şi variolă.

Wu părea panicat.

— Fir-ar, nu mă gândeam la astea! zise el. Ştiam, dar mi-a scăpat din atenţie.

— Probabil că ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

— Trebuie să le spunem să nu folosească armele acelea.

— Şi că, dacă le folosesc, noi facem… ce?

Kai încerca să-l conducă pe Wu spre concluzia inevitabilă.

— Le tăiem toate ajutoarele poate, spuse Wu. Nu doar pe cele de urgenţă, ci totul.

Kai aprobă din cap.

— Ameninţarea îi va obliga să ne ia în serios.

— Fără ajutor de la noi, regimul de la Pyongyang se va prăbuşi în câteva zile.

Era adevărat, se gândi Kai, dar Comandantul Suprem ar fi considerat, probabil, că era o ameninţare goală. El ştia cât de crucială era Coreea de Nord pentru China din punct de vedere strategic şi ar fi putut să decidă că, atunci când venea vremea să fie puşi la încercare, chinezii ar fi considerat că era imposibil să-şi abandoneze vecinii. Şi ar fi putut să aibă dreptate.

În orice caz, Kai păstră pentru sine aceste gânduri şi spuse neutru:

— Cu certitudine asta va pune presiune pe Pyongyang.

Wu nu observă lipsa lui de entuziasm.

— Voi discuta cu preşedintele Chen despre asta, dar cred că el va fi de acord.

— Ambasadorul nord-coreean Bak Nam se află aici în seara asta.

— Un client ciudat.

— Ştiu. Să-l informez pe ambasadorul Bak că trebuie să discuţi cu el?

— Da. Spune-i să vină să mă vadă mâine. Între timp, voi încerca să port o discuţie scurtă cu Chen în seara asta.

— Bine.

Kai îl părăsi pe Wu Bai şi privi în jur. În cameră se aflau vreo mie de

oameni şi avu nevoie de câteva minute ca să localizeze delegaţia nord-coreeană. Ambasadorul Bak era un bărbat cu faţa îngustă şi cu un costum uzat. Ţinea paharul într-o mână şi ţigara în cealaltă. Kai îl mai întâlnise de câteva ori. Bak nu părea încântat să refacă această cunoştinţă.

— Domnule ambasador, zise Kai, sper că transporturile noastre de urgenţă cu orez şi cărbune sosesc fără probleme.

Bak răspunse într-o mandarină perfectă, pe un ton ostil.

— Domnule Chang, noi ştim că dumneata eşti cel care a impus o întârziere.

Cine îi spusese asta? Ceea ce afirma în discuţiile legate de politică fusese întotdeauna confidenţial. Dezvăluirea părerilor contrare ar fi putut să submineze decizia finală. Cineva încălcase această regulă – probabil ca să-i facă rău lui Kai.

Pentru moment, lăsă întrebarea aceasta deoparte.

— Vă aduc un mesaj de la ministrul de externe, spuse el. Trebuie să vă vorbească. Sunteţi amabil să îl vizitaţi mâine?

Kai era politicos. Niciun ambasador nu putea refuza o astfel de solicitare din partea unui ministru de externe. Dar Bak nu acceptă imediat. El spuse arogant:

— Şi despre ce ar dori să discute cu mine?

— Stocurile de arme chimice şi biologice ale Coreei de Nord.

— Nu avem astfel de arme.

Kai îşi suprimă un oftat. Tonul unui guvern era dat de cei aflaţi la cel mai înalt nivel şi Bak nu făcea decât să imite stilul Comandantului Suprem, care avea încăpăţânarea virtuoasă a unui bigot religios. „Doar spune da, nenorocitule!” se gândea el îngrijorat; în schimb, spuse:

— Atunci, ar putea să fie o discuţie scurtă.

— Poate că nu. Eram pe cale să-i solicit o întâlnire domnului Wu pentru un alt subiect.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul vostru ca să eradicăm insurecţia de la Yeongjeo-dong organizată de americani.

Kai nu răspunse la menţionarea Statelor Unite. Era simplă propagandă şi Bak nu credea în ea mai mult decât Kai.

— La ce vă gândiţi?

— Ar trebui să discut acest lucru cu ministrul.

— Probabil vă gândiţi la ajutor militar.

Bak ignoră observația.

— Îl voi suna mâine pe domnul ministru.

— Îl voi informa.

Kai îl găsi din nou pe Wu, exact când oaspeții erau chemați la locurile lor pentru cină. Wu spuse:

— Președintele Chen este de acord cu sugestia mea. În cazul în care Coreea de Nord folosește arme chimice sau biologice, vom tăia toate ajutoarele.

— Bine, răspunse Kai. Iar când o să vă întâlniți mâine cu ambasadorul Bak ca să-i spuneți asta, el o să vă solicite ajutor militar împotriva rebelilor.

Wu scutură din cap.

— Chen nu va trimite trupe chinezești să lupte în Coreea de Nord. Amintește-ți că rebelii au arme nucleare. Nici măcar Coreea de Nord nu merită să riscăm un război nuclear.

Kai nu dorea ca Wu să refuze direct solicitarea lui Bak.

— Le-am putea oferi ajutor limitat, sugeră el. Arme și muniție, plus informații, dar fără personal la sol.

Wu încuviință din cap.

— Doar pentru utilizare cu rază scurtă pe câmpul de luptă, nimic ce poate fi folosit împotriva Coreei de Sud.

— De fapt, spuse Kai, gândind cu voce tare, le-am putea oferi ajutor cu condiția ca ei să înceteze incursiunile provocatoare în zona maritimă aflată în dispută.

— Asta este o idee bună. Ajutor limitat, cu condiția să se poarte frumos.

— Da.

— Îi voi sugera lui Chen.

Kai privi în sala pentru banchet. O sută de chelneri aduceau deja primul fel.

— Să vă bucurați de cină! spuse el.

— Tu nu rămâi?

— Guvernul Zambiei nu consideră că prezența mea este esențială.

Wu zâmbi cu regret.

— Ce noroc pe tine! zise el.

•••

Se întâlniră în dimineața următoare la Ministerul de Externe. Kai sosi primul, fiind urmat de ambasadorul Bak, care era însoțit de patru aghiotanți. Se așezară în jurul unei mese rotunde, pe care îi aștepta ceai în căni cu capace

de porţelan, ca să-l păstreze fierbinte. Se schimbară formulele de politeţe obişnuite, dar, în ciuda curtoaziei, atmosfera era încordată. Wu începu discuţia spunând:

— Aş dori să discut cu dumneata despre armele chimice şi biologice.

Bak îl întrerupse imediat, repetând ceea ce îi spusese lui Kai cu o seară în urmă.

— Nu dispunem de astfel de arme.

— Din câte ştii dumneata, îi spuse Wu ca să-i ofere o cale de ieşire.

— Conform informaţiilor mele sigure, insistă Bak.

Wu avea un răspuns pregătit.

— În cazul în care veţi avea vreuna în viitor sau în cazul în care armata ar avea, de fapt, astfel de arme, fără ştiinţa dumitale, preşedintele Chen doreşte să îşi facă părerile clar înţelese.

— Părerile preşedintelui ne sunt bine cunoscute. Eu însumi…

Wu ridică vocea şi vorbi peste Bak.

— El mi-a cerut să mă asigur! spuse el, lăsându-şi furia să se vadă.

Bak tăcu.

— Coreea de Nord nu trebuie – niciodată – să folosească astfel de arme împotriva Coreei de Sud. Wu ridică o mână ca să-l împiedice pe Bak să-l întrerupă din nou. Dacă sfidaţi această regulă, sau dacă o treceţi cu vederea, sau dacă o încălcaţi fie şi din greşeală, consecinţele vor fi imediate şi irevocabile. Fără vreo altă discuţie sau avertisment, China va retrage toate ajutoarele, de orice fel, pentru Coreea de Nord, şi asta permanent. Nimic altceva. Nimic!

Bak părea sfidător, dar pentru Kai era evident că, pe sub rânjetul subţire, era şocat. Încercă un ton sceptic atunci când spuse:

— Dacă veţi slăbi mortal Coreea de Nord, americanii vor încerca să preia controlul şi sunt convins că nu-i doriţi ca vecini.

— Nu te-am chemat aici pentru o discuţie, spuse Wu ferm. Renunţase complet la manierele obişnuite. Îţi redau faptele. Crezi ce vrei, dar lăsaţi armele acelea îngrozitoare şi incontrolabile acolo unde sunt ascunse acum şi nici măcar să nu vă gândiţi să le folosiţi.

Bak îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Ăsta este un mesaj foarte clar, domnule ministru de externe, şi vă mulţumesc.

— Bine. Acum, şi dumneata ai un mesaj pentru mine.

— Da. Insurecţia care a început la Yeongjeo-dong se dovedeşte a fi mult

mai dificil de stăpânit decât a admis public, până acum, guvernul meu.

— Apreciez sinceritatea, spuse Wu, devenind din nou fermecător.

— După părerea noastră, cea mai rapidă și mai eficientă cale să-i punem capăt este o operațiune comună a armatelor nord-coreene și chineze. O asemenea etalare de forțe le va demonstra trădătorilor că au de înfruntat o opoziție copleșitoare.

— Înțeleg logica acestui lucru, zise Wu.

— Și le va arăta susținătorilor lor din Coreea de Sud și din Statele Unite că și Coreea de Nord are prieteni puternici.

„Nu prea mulți însă”, se gândi Kai.

Wu spuse:

— Cu siguranță îi voi transmite acest mesaj președintelui Chen, dar pot să-ți spun, chiar în clipa asta, că el nu va accepta să trimită soldați chinezi în Coreea de Nord pentru acest scop.

— Este foarte dezamăgitor, spuse Bak țeapăn.

— Dar nu disperați, adăugă Wu. Am putea să fim capabili să vă oferim armament și muniție, precum și toate informațiile pe care le putem afla despre rebeli.

Bak disprețuia evident această ofertă, dar era prea viclean ca să o refuze imediat. Spuse:

— Orice ajutor va fi bine-venit, dar acesta cu greu va fi suficient.

— Trebuie să adaug că un asemenea ajutor va fi oferit condiționat.

— În ce condiții?

— Coreea de Nord trebuie să înceteze incursiunile de luptă din apele teritoriale aflate în dispută.

— Noi nu acceptăm așa-numita limită nordică, impusă unilateral…

— Nici noi, dar nu ăsta este subiectul, îl întrerupse Wu. Doar credem că acesta este un moment nepotrivit în care să demonstrați ceva prin scufundarea navelor de pescuit.

— Era un trauler.

— Președintele Chen ar vrea ca voi să înfrângeți rebeliunea, dar consideră că acțiunile provocatoare la adresa Coreei de Sud sunt contraproductive.

— Republica Populară Democrată Coreeană, spuse Bak pompos, folosind denumirea oficială a Coreei de Nord, nu se va lăsa intimidată.

— Noi nu vrem asta, zise Wu. Dar ar trebui să tratați fiecare problemă pe rând. În felul acesta aveți șanse mai mari să le rezolvați pe ambele.

Apoi se ridică în picioare, ca să le indice că întâlnirea se sfârșise.

Bak prinse ideea.

— Voi transmite mesajul vostru, spuse el. În numele Comandantului Suprem, îți mulțumesc pentru că m-ai primit.

— Cu plăcere.

Coreenii părăsiră încăperea. După ce se închise ușa, Kai îi spuse lui Wu:

— Crezi că vor avea inteligența să facă ceea ce le-am cerut?

— Nicio șansă, zise Wu.

DEFCON 3

Stare de alertă crescută a forțelor armate.
Forța aeriană capabilă de mobilizare
în cincisprezece minute.
(*Forțele armate ale Statelor Unite s-au aflat*
***în starea de alertă DEFCON 3 pe 11 septembrie 2001*.)**

CAPITOLUL 31

Gus intră în Biroul Oval cu o hartă în mână.

— A fost o explozie în Strâmtoarea Coreei, spuse el.

Pauline vizitase Coreea pe vremea când era deputat. Fotografiile din acea excursie o făcuseră să fie iubită de 45 000 de coreeni americani din Chicago. Spuse:

— Amintește-mi unde se află exact Strâmtoarea Coreei?

El ocoli biroul și așeză harta în fața ei. Ea inspiră discret aroma lui distinctivă, de fum de lemn, lavandă și mosc. Rezistă tentației de a-l atinge.

El însă era pus pe treabă.

— Este canalul dintre Coreea de Sud și Japonia, spuse el, arătând cu degetul. Explozia a avut loc în partea de vest a strâmtorii, în apropierea unei insule mari, numită Jeju. Este o stațiune de vacanță cu plaje, dar este, de asemenea, o bază militară navală de mărime medie.

— Trupe americane la baza aceea?

— Nu.

— Bine.

Când fusese în Coreea, discutase cu mai mulți dintre cei 28 500 de soldați americani de acolo, unii chiar din districtul ei, și îi întrebase cum se simțeau fiind nevoiți să trăiască în partea cealaltă a lumii. Le plăcea viață de noapte agitată din Seul, spuneau ei, dar fetele coreene erau timide.

Acei tineri erau acum responsabilitatea ei.

Degetul arătător al lui Gus se odihnea pe hartă imediat la sud de insula aceea.

— Explozia nu a fost departe de baza navală. N-a fost nici pe departe de magnitudinea unui cutremur sau a unei explozii nucleare, dar a fost înregistrată de senzorii seismici din vecinătate.

— Ce ar fi putut să o provoace?

— N-a fost un fenomen natural de niciun fel. Ar putea să fi fost o bombă veche, neexplodată, de genul unei torpile sau al unei mine de adâncime, dar ei cred că a fost mai puternică de atât. Probabilitatea cea mai exactă ar fi ca un submarin să fi explodat.

— Vreo informaţie?

Telefonul lui Gus sună şi el îl scoase din buzunar.

— Informaţiile vin acum, sper, spuse el. Privi spre ecran şi adăugă: Este CIA. Să răspund?

— Te rog!

— Gus Blake, răspunse el, apoi ascultă.

Pauline îl privea. Inima unei femei putea să fie o bombă neexplodată, se gândea ea. „Mânuieşte-mă delicat, Gus, ca să nu explodez. Doar dacă apropii perechea nepotrivită de fire, poţi să mă arunci în aer, să-mi distrugi familia şi speranţele de realegere, precum şi cariera ta”.

Avea tot mai des astfel de gânduri nepotrivite.

El închise şi spuse:

— CIA a discutat cu serviciul naţional de informaţii din Coreea de Sud.

Pauline se strâmbă. NIS era cumva o agenţie rebelă, cu o lungă istorie de corupţie, interferenţe în alegeri şi alte activităţi ilegale.

— Ştiu, spuse Gus, citindu-i gândurile. Nu sunt oamenii tăi favoriţi. Dar uite ce spun! Susţin că o navă submersibilă a fost detectată în apele sud-coreene şi identificată ca fiind un submarin din clasa Romeo, aproape sigur de construcţie chinezească şi aparţinând marinei militare din Coreea de Nord. Se consideră că astfel de nave sunt înarmate cu trei rachete balistice, deşi nu ştim cu siguranţă. Când a început să se apropie de baza din Jeju, marina militară a trimis o fregată.

— Fregata a încercat să avertizeze submarinul?

— Sub apă nu există transmisiuni radio normale, aşa că fregata a aruncat o mină de adâncime la o distanţă sigură faţă de submarin, ceea ce este, mai mult sau mai puţin, singura modalitate de a comunica în astfel de situaţii. Dar

submarinul a continuat să se apropie de bază și, prin urmare, s-a considerat că se afla într-un fel de misiune de atac. Nava a primit ordin să lanseze rachetele sale antisubmarin Red Shark. A obținut o lovitură directă și a distrus submarinul – fără supraviețuitori.

— Nu e cine știe ce explicație.

— Nu cred neapărat povestea. Cel mai probabil, submarinul a intrat din greșeală în apele teritoriale sud-coreene, iar ei au hotărât să dovedească imediat că pot fi la fel de duri ca cei din nord.

Pauline oftă.

— Nordul atacă un trauler de pescuit. Sudul distruge un submarin al nordului. Dinte pentru dinte. Trebuie să-i dăm în cap poveștii ăsteia înainte să scape de sub control. Orice catastrofă începe cu o problemă minoră care nu este rezolvată.

Lucrurile de genul acesta o speriau.

— Spune-i lui Chess să-l sune pe Wu Bai și să-i sugereze ca poporul chinez să-i domolească pe nord-coreeni.

— S-ar putea să nu fie capabili să facă asta.

— Pot să încerce. Dar, ai dreptate, Comandantul Suprem probabil că nu va asculta. Când ești un tiran, problema este aceea că poziția ta este cât se poate de nesigură. Nu poți slăbi strânsoarea nicio clipă. Imediat ce îți arăți slăbiciunea, mirosul sângelui se împrăștie în aer și se adună șacalii. Machiavelli spunea că este mai bine să fii temut decât iubit, dar se înșela. Un conducător popular poate să greșească și să supraviețuiască – până la un punct. Un tiran nu poate.

— Poate că putem noi să calmăm Coreea de Sud.

— Chess poate să discute și cu ei. Ar putea să fie convinși să-i facă un fel de ofertă de pace Comandantului Suprem.

— Președintele No este un tip încăpățânat.

— Mda…

No Do-hui era o femeie mândră, care era convinsă că era strălucită și care simțea că putea să depășească orice obstacol. Un politician populist, ea câștigase alegerile jurând că, la un moment dat, Coreea de Nord și de Sud aveau să se reunifice; întrebată când avea să se întâmple asta, ea răspunsese:

— Înainte de moartea mea.

Puștii șmecheri din Coreea de Sud începuseră să poarte tricouri pe care scria „Înainte de moartea mea” și acesta devenise sloganul care o definea.

Pauline știa că reunificarea n-avea să fie niciodată atât de simplă: costul ar

fi fost uriaș în dolari și incomensurabil din punctul de vedere al tulburării sociale, când douăzeci și cinci de milioane de nord-coreeni înfometați ar fi descoperit că toate lucrurile în care crezuseră ei erau o mare minciună. Probabil că No înțelegea asta. Ea socotise, probabil, că americanii aveau să plătească factura și că inerția victoriei ei avea să depășească toate celelalte probleme.

Șeful de cabinet, Jacqueline Brody, intră în birou și spuse:

— Ministrul apărării dorește să vă vorbească.

— A sunat de la Pentagon? întrebă Pauline.

— Nu, doamnă, se află chiar aici, în drum spre sala de operațiuni.

— Trimite-l înăuntru!

Luis Rivera fusese cel mai tânăr amiral din marina militară a Statelor Unite. Deși purta costumul albastru-închis, standard pentru Washington, reușea să arate de parcă încă era în armată: avea părul negru tuns scurt, cravata era strâns înnodată, iar pantofii lui străluceau. El îi salută pe Pauline și pe Gus cu o curtoazie plină de vioiciune și spuse:

— Armata a Opta a Statelor Unite din Coreea a suferit un atac cibernetic major.

Armata a Opta era cea mai mare componentă a prezenței militare americane în Coreea de Sud.

— Ce fel de atac? întrebă Pauline.

— DDoS.

Pauline știa că acesta era un test. El folosea jargonul militar ca să vadă dacă ea înțelegea. Dar ea cunoștea acest acronim.

— „Distributed Denial of Service”[{8}], spuse, făcând mai degrabă o declarație decât adresând o întrebare.

Rivera dădu din cap în semn de recunoaștere: Pauline trecuse testul.

— Da, doamnă. Începând de azi-dimineață, devreme, firewall-urile au fost străpunse, iar serverele au fost inundate de milioane de solicitări artificiale de la numeroase surse. Stațiile de lucru au încetinit, iar rețeaua intranet a fost dezafectată. Toate comunicațiile electronice au încetat.

— Ce ați făcut?

— Am blocat tot traficul de intrare. Acum refacem serverele și dezvoltăm filtre noi. Sperăm ca într-o oră să avem din nou comunicații funcționale. Ar trebui să adaug că sistemul de comandă și control al armamentului, care este protejat printr-un alt sistem, nu a fost afectat.

— Ceva pentru care trebuie să fim recunoscători. Cine este responsabil?

— Fluxul de intrări provenea de la numeroase servere din toată lumea, dar mai ales din Rusia. Adevărata origine este, aproape sigur, Coreea de Nord. Aparent, există o semnătură detectabilă. Oricum, acum mă aflu la limita capacității mele de înțelegere. Raportez descoperirile specialiștilor de la Pentagon.

— La creșă, probabil, spuse Pauline și Gus chicoti. Dar de ce acum? întrebă ea apoi. Coreea de Nord ne este ostilă de decenii. Astăzi au realizat brusc că este momentul să ne atace sistemele. Ce e în capul lor?

— Toți strategii sunt de acord că un război cibernetic este un preludiu necesar pentru unul adevărat, zise Luis.

— Deci asta înseamnă că, în curând, Comandantul Suprem din Coreea de Nord se va afla în război cu Statele Unite.

— Aș spune că ei consideră că *ar putea* să se afle curând în război, mai probabil cu Coreea de Sud, dar, având în vedere alianța strânsă dintre Statele Unite și Coreea de Sud, ar dori să ne slăbească pe noi, ca o măsură de prevedere.

Pauline privi spre Gus, care zise:

— Sunt de acord cu Luis.

— Și eu, spuse ea. Plănuim să răspundem cu propriul nostru atac cibernetic, Luis?

— Comandantul local se gândește la asta, iar eu nu am forțat lucrurile, spuse Luis. Avem resurse masive pentru războiul cibernetic, dar el este reticent să-și arate așii.

Gus interveni:

— Când ne vom desfășura armele cibernetice, o să vrem să fie un șoc îngrozitor pentru inamici, ceva pentru care nu sunt corespunzător pregătiți.

— Înțeleg asta, spuse Pauline. Dar guvernul de la Seul ar putea să nu fie la fel de reținut.

— Da, zise Luis. De fapt, suspectez că ei au lovit deja. Pentru ce s-a apropiat submarinul acela nord-coreean de baza navală de la Jeju? Poate că sistemele lui erau căzute și pierduse rețelele de navigație.

Pauline spuse cu tristețe:

— Toți oamenii aceia au murit fără niciun nenorocit de motiv. Ridică privirea. În regulă, Luis, mulțumesc.

— Mulțumesc, doamnă președinte.

Luis plecă, iar Gus spuse:

— Vrei să discuți cu Chester înainte să sune la Beijing și la Seul?

— Da. Mulţumesc că mi-ai amintit.

— Îl aduc aici.

Pauline îl privi pe Gus în timp ce vorbea la telefon, gândindu-se la ceea ce se întâmplase când fuseseră plecaţi Gerry şi Pippa. Gerry se culcase cu Amelia Judd, iar Pauline se gândise să se culce cu Gus. Ea ştia că putea să-şi mai salveze căsnicia şi voia să încerce să facă să se întâmple acest lucru – trebuia, de dragul Pippei –, dar, în sufletul ei, îşi dorea altceva.

Gus închise telefonul şi spuse:

— Chess este peste drum, în clădirea Eisenhower. Va ajunge aici în cinci minute.

Aşa era Casa Albă. Munca era intensă ore întregi şi, în timp ce se întâmpla asta, concentrarea ei era de nezdruncinat; apoi, brusc, intervenea o pauză şi restul vieţii ei o inunda.

Gus spuse încet:

— Peste cinci ani vei pleca din biroul acesta.

— Poate peste un an, zise ea.

— Dar mai probabil cinci.

Ea îi studie faţa şi observă un bărbat puternic care se străduia să-şi exprime emoţiile profunde. Se întreba ce avea să urmeze. Simţi că tremura. Asta o surprinse: ea nu simţise niciodată că tremura.

— Pippa va fi la colegiu peste cinci ani, zise el.

Ea încuviinţă din cap, în timp ce se gândea: „Pentru ce sunt speriată?”

— Vei fi liberă, zise el.

— Liberă…, spuse ea.

Pauline începea să vadă unde putea să ducă asta şi se simţea atât încântată, cât şi neliniştită.

Gus închise ochii, ca să-şi recapete controlul, apoi îi deschise şi spuse:

— M-am îndrăgostit de Tamira când aveam douăzeci de ani.

Tamira era fosta lui soţie. Pauline şi-o imagină: o femeie înaltă, de culoare, în jur de cincizeci de ani, nu subţire, dar musculoasă, încrezătoare, bine îmbrăcată. Pe vremuri campioană de sprint, acum era un manager de succes al vedetelor sportive. Era frumoasă, inteligentă şi complet dezinteresată de politică.

Gus continuă:

— Am fost împreună multă vreme, dar, încet, ne-am îndepărtat. Sunt singur de zece ani deja.

Se simţea o oarecare notă de regret şi asta îi spunea lui Pauline că viaţa de

burlac nu fusese niciodată idealul lui Gus.

— N-am trăit ca un călugăr – am ieşit la întâlniri. Am cunoscut câteva femei grozave.

Pauline nu detectă nicio urmă de lăudăroşenie – el doar enumera faptele. În scopul unei mărturisiri complete, se gândea ea, amuzată, pentru scurtă vreme, de propriul ei limbaj juridic. El continuă:

— Mai tinere, mai bătrâne, în politică sau în afara ei, cele mai multe de culoare, unele albe. Femei inteligente, sexy. Dar nu m-am îndrăgostit, nici măcar pe aproape. Până când am ajuns să te cunosc pe tine.

— Ce spui?

— Că am aşteptat zece ani să apari tu, zise el zâmbind. Şi, dacă e nevoie, pot să mai aştept încă cinci.

Pauline se simţea copleşită de emoţie. Gâtul părea să i se strângă şi nu putea să vorbească. În ochi avea lacrimi. Ar fi dorit să-l ia în braţe, şi să-şi aşeze capul pe pieptul lui şi să plângă pe costumul lui cu dungi, de culoarea cretei. Dar ministrul de externe, Chester Jackson, intră în încăpere şi ea trebui să se adune într-o secundă.

Deschise un sertar al biroului, scoase o mână de şerveţele şi îşi suflă nasul, întorcându-se cu spatele. Privi afară pe fereastră, peste peluza de nord, spre National Mall, unde mii de ulmi şi de cireşi îşi etalau culorile de toamnă, în minunate nuanţe de roşu, portocaliu şi galben, care îi aminteau că, deşi se apropia iarna, încă mai era vreme să se bucure.

— Sper să nu mă aleg cu o răceală de toamnă, spuse ea, ca să-şi şteargă pe ascuns lacrimile. Apoi se aşeză pe scaun, cu faţa spre cameră, jenată, dar fericită, şi adăugă: Hai să trecem la treabă!

•••

În seara aceea, la sfârşitul cinei, Pippa spuse:

— Mamă, pot să-ţi pun o întrebare?

— Sigur, dragă.

— Ai lansa bombe nucleare?

Pauline fu luată prin surprindere, dar nu ezită.

— Da, desigur. Dar de unde a venit întrebarea asta?

— Discutam despre asta la şcoală şi Cindy Riley spunea: „Mama ta este cea care va apăsa pe buton”. Dar ai face asta?

— Aş face-o. Nu poţi să fii preşedinte dacă nu eşti dispus să faci asta. Face parte din slujbă.

Pippa se întoarse în scaun ca să fie cu faţa la Pauline.

— Dar ai văzut imaginile acelea de la Hiroshima, trebuie să le fi văzut.

Pauline avea de lucru, așa cum avea în fiecare seară, dar aceasta era o discuție importantă și nu avea de gând să o grăbească. Pippa era tulburată. Pauline se gândea cu nostalgie la vremurile când Pippa îi adresa întrebări ușoare, de genul: „Unde se duce luna când nu o mai vedem?” Spuse:

— Da, am studiat fotografiile acelea.

— Este totul nivelat – de o singură bombă!

— Da.

— Și toți oamenii aceia uciși… optzeci de mii!

— Știu.

— Iar supraviețuitorii au avut parte de ceva și mai rău – arsuri oribile, apoi boala de radiație.

— Cea mai importantă parte a slujbei mele este să mă asigur că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

— Dar spui că ai lansa o armă nucleară!

— Uite ce e! După 1945, Statele Unite au fost implicate în numeroase războaie, mici și mari, unele în care au fost amestecate și alte țări cu arme nucleare – dar armele nucleare nu au mai fost folosite niciodată.

— Asta nu dovedește că nu avem nevoie de ele?

— Nu, dovedește că descurajarea funcționează. Alte națiuni se tem să atace Statele Unite cu arme nucleare pentru că știu că noi vom răspunde, iar ei nu pot câștiga.

Pippa devenea tot mai iritată. Spuse pe un ton ostil:

— Dar, dacă se întâmplă asta și tu apeși butonul, vom fi toți omorâți!

— Nu toți, nu neapărat.

Pauline știa că asta era partea slabă a argumentației sale.

— De ce nu spui doar că vei apăsa pe buton cu degetele încrucișate la spate?

— Nu cred în prefăcătorie. Nu funcționează. Oamenii te descoperă. Oricum, nu trebuie să mă prefac, vorbesc serios.

În ochii Pippei apărură lacrimi.

— Dar, mamă, războiul nuclear poate să însemne sfârșitul rasei umane.

— Știu. La fel ar putea să fie și schimbarea de climă. La fel ar putea să fie și o cometă sau următorul virus. Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le gestionăm dacă vrem să supraviețuim.

— Dar când ai apăsa pe buton? Vreau să spun, în ce împrejurări? Ce ar putea să te determine să riști sfârșitul lumii?

— M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor, după cum poți să-ți imaginezi, începu Pauline. Există trei condiții. Prima: oricare ar fi problema, am încercat toate mijloacele pașnice posibile pentru rezolvarea ei – toate canalele diplomatice –, dar acestea au dat greș.

— Bine, în regulă, evident.

— Ai răbdare, dragă, pentru că toate acestea sunt importante. A doua: problema nu poate fi rezolvată prin folosirea uriașului nostru arsenal de arme nonnucleare.

— Greu de imaginat.

Nu era greu deloc, dar Pauline nu porni pe acest drum secundar.

— A treia și ultima: sunt uciși americani sau sunt pe cale să fie uciși din cauza acțiunilor inamicului. Deci, vezi, războiul nuclear este ultima soluție, când orice altceva a eșuat. Aici este punctul în care mă separ de oameni ca James Moore, pentru care amenințarea cu armele nucleare este prima opțiune – după care nu le mai rămâne nimic în sertar.

— Dar, dacă toate aceste condiții ale tale sunt îndeplinite, riști să elimini întreaga rasă umană.

Pauline nu credea că era chiar atât de rău, dar era suficient de rău și nu avea de gând să se eschiveze.

— Da, aș face-o. Și dacă nu aș putea răspunde cu da la această întrebare, nu aș putea să fiu președinte.

— Oh, spuse Pippa, e îngrozitor.

Dar ea nu era atât de emotivă. Cunoașterea faptelor o ajuta să facă față coșmarului.

Pauline se ridică și zise:

— Iar acum trebuie să mă întorc în Biroul Oval și să mă asigur că nu se întâmplă așa ceva.

— Mult noroc, mami!

— Mulțumesc, dragă!

Afară temperatura scădea; simțise asta mai devreme. Se hotărî să plece spre aripa de vest prin tunelul pe care îl construise președintele Reagan. Coborî la subsol, deschise ușa unui dulap, intră în tunel și păși vioi de-a lungul covorului de un bej întunecat. Se întreba dacă Reagan crezuse că acolo, jos, avea să fie mai în siguranță în cazul unui atac nuclear. Cel mai probabil era că, pur și simplu, nu-i plăcea să-i fie frig în timp ce mergea spre aripa de vest.

Monotonia zidurilor era îndulcită de fotografii înrămate ale legendelor

jazzului american, probabil alese de Obama. „Mă îndoiesc că lui Reagan îi plăcea Wynton Marsalis”, se gândi ea. Tunelul urma traiectoria colonadei de deasupra, virând în unghi drept la jumătatea drumului. La capătul lui era o scară care urca spre o uşă ascunsă, din afara Biroului Oval.

Dar Pauline depăşi Biroul Oval şi intră în confortabila şi micuţa cameră de studiu, unde atmosfera nu era deloc ceremonioasă. Citi un raport complet despre raidul de la Hufra, din deşertul Sahara, observând că apăreau din nou două femei eficiente, Susan Marcus şi Tamara Levit. Se gândi la armele nord-coreene descoperite în tabără şi la bărbatul misterios care îşi spunea Park Jung-hoon.

Gândurile îi reveneau constant la conversaţia cu Pippa. Privind în urmă la ceea ce spusese, n-ar fi dorit să schimbe nimic. Necesitatea de a te justifica în faţa unui copil era un exerciţiu bun, reflectă ea; îţi clarifica gândurile.

Dar sentimentul copleşitor cu care rămăsese era singurătatea.

Probabil că n-avea să fie nevoită niciodată să ia decizia despre care o întrebase Pippa – ferească Cerul! –, dar în fiecare zi se confrunta cu întrebări dificile. Alegerile ei le aduceau oamenilor bogăţie sau sărăcie, dreptate sau injustiţie, viaţă sau moarte. Ea făcea tot ce putea mai bine, dar nu era niciodată perfect sigură că avea dreptate.

Şi nimeni nu putea să-i uşureze povara.

•••

În noaptea aceea, pe Pauline o trezi telefonul. Ceasul ei de la marginea patului arăta ora unu. Dormea singură din nou, în dormitorul Lincoln. Ridică telefonul şi auzi vocea lui Gus.

— Credem că în acest moment Coreea de Nord este pe cale să atace Coreea de Sud.

— Rahat, spuse Pauline.

— La scurtă vreme după miezul nopţii, ora noastră, serviciul de informaţii pentru transmisiuni a detectat o creştere semnificativă a comunicaţiilor în jurul cartierelor generale ale forţelor aeriene şi antiaeriene ale armatei populare din Coreea de Nord, la Chunghwa. Personalul senior militar şi politic a fost anunţat, iar acum te aşteaptă în camera de operaţiuni.

— Sunt pe drum.

Dormise adânc şi trebuia să-şi limpezească mintea complet şi rapid. Îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou şi îşi îndesă în picioare nişte mocasini. Părul ei era un dezastru, aşa că se opri să-l îndese sub o şapcă de baseball; apoi se grăbi spre subsolul din aripa de vest. Când ajunse acolo, se

simţea complet trează.

De fiecare dată când era folosită, camera de operaţiuni era aproape plină, cu fiecare scaun din jurul mesei lungi ocupat şi cu aghiotanţii aşezaţi pe scaunele aliniate de-a lungul pereţilor, sub ecrane; dar acum erau de faţă doar câţiva oameni: Gus, Chess, Luis, Jacqueline Brody şi Sophia Magliani, directorul informaţiilor naţionale, cu o mână de aghiotanţi. Nu fusese timp să fie aduşi şi alţii.

La fiecare scaun se aflau o staţie de lucru computerizată şi un telefon. Luis purta o cască şi, imediat ce Pauline intră, el începu să vorbească fără nicio introducere.

— Doamnă preşedinte, acum două minute, unul dintre cei patru sateliţi de avertizare cu senzori în infraroşu a detectat lansarea a şase rachete de la Sino-ri, o bază militară din Coreea de Nord.

Pauline nu se aşeză.

— Unde se află acum rachetele? întrebă ea.

Gus îi puse în faţă o cană de cafea neagră, cu o urmă de lapte, exact cum îi plăcea ei.

— Mulţumesc, murmură ea şi sorbi recunoscătoare, în timp ce Luis continua.

— O rachetă a fost defectă şi a căzut în câteva minute. Celelalte cinci se îndreaptă spre Coreea de Sud. Apoi, încă una a explodat în aer.

— Ştim de ce?

— Nu, dar defecţiunile rachetelor nu sunt neobişnuite.

— În regulă, continuă!

— La început, am crezut că erau aţintite spre Seul – capitala părea să fie o ţintă logică –, dar acum au trecut pe deasupra oraşului şi se apropie de coasta de sud. Arătă spre un ecran de pe perete. Graficul, realizat după informaţiile radar şi alte informaţii, ne oferă o idee despre locul în care se află rachetele.

Pauline văzu patru arce roşii, suprapuse peste o hartă a Coreei de Sud. Fiecare arc avea un cap de săgeată şi se târa încet spre sud.

— Observ două ţinte posibile, spuse ea. Busan şi Jeju.

Busan, aflat pe coasta de sud, era cel de-al doilea oraş ca mărime din Coreea de Sud, cu trei milioane şi jumătate de locuitori şi o uriaşă bază navală, atât pentru forţele coreene, cât şi pentru cele americane. Dar baza mult mai mică, exclusiv coreeană, aflată pe insula de vacanţă Jeju, ar fi putut avea o importanţă simbolică, pentru că era locul în care submarinul nord-coreean fusese distrus cu o zi în urmă.

Luis spuse:

— Sunt de acord şi vom afla în curând care este vizat. Ridică o mână, cerându-le tuturor să aştepte în timp ce asculta în căşti; apoi spuse:

— Pentagonul spune că rachetele se află acum dincolo de jumătatea drumului pe deasupra Coreei de Sud şi îşi vor atinge ţintele în două minute.

Viteza cu care rachetele străbăteau o sută şaizeci de kilometri era uluitoare, se gândea Pauline.

Chess interveni:

— Mai există o a treia posibilitate, care ar fi să nu existe nicio ţintă.

— Explică, spuse Pauline.

— Rachetele ar putea să însemne doar o demonstraţie, ca să sperie Coreea de Sud, caz în care ar putea să survoleze întreaga ţară şi să cadă în mare.

— Ceva la care putem să sperăm, dar, cumva, nu cred că este stilul Comandantului Suprem, spuse Pauline. Luis, acelea sunt rachete balistice sau rachete de croazieră?

— Noi credem că avem de-a face cu rachete balistice cu rază medie de acţiune.

— Exploziv convenţional sau nuclear?

— Exploziv convenţional. Aceste rachete vin de la Sino-ri – care este o bază controlată de Comandantul Suprem. El nu dispune de arme nucleare acum – toate se află la bazele controlate de rebeli ultranaţionalişti.

— Pentru ce mai zboară încă aceste rachete? Coreea de Sud are şi unele antirachetă, nu-i aşa?

— Rachetele balistice nu pot fi doborâte în timpul zborului – zboară prea sus şi prea repede. Sistemul sol-aer Cheolmae 4HL al sud-coreenilor le va angaja în faza de coborâre, în timp ce se apropie de ţinte, atunci când încetinesc. Sistemul nu putea să le lovească atunci când zburau peste Seul.

— Dar acum ar trebui.

— În orice clipă.

— Să sperăm că aşa e. Ea se întoarse apoi spre Chess. Ce am făcut noi ca să împiedicăm acest lucru?

— L-am sunat pe ministrul de externe chinez, Wu Bai, imediat ce am primit avertizarea de la informaţiile pentru transmisiuni. El mi-a servit nişte gogoşi, dar era clar că nu avea habar ce punea la cale Comandantul Suprem.

— Ai mai vorbit cu altcineva?

— Sud-coreenii nu ştiu de ce sunt atacaţi. Trimisul nord-coreean la ONU nu mi-a răspuns.

Ea privi spre Sophia.

— Vreo informație de la CIA?

— Nu de la Langley.

Sophia era, de obicei, strălucitoare, dar în seara aceea se îmbrăcase în grabă: părul ei lung și ondulat era adunat în spate și prins într-un coc și purta o jachetă sport galbenă și niște pantaloni verzi de alergare. Dar creierul îi funcționa.

— Omul lor cel mai bun din Beijing, Davidson, încearcă cu disperare să discute cu șeful Guoanbu, pe care îl cunoaște bine, dar nu a dat încă de el.

Pauline încuviință din cap.

— Chang Kai. Am auzit de el. Dacă e cineva la Beijing care știe cu adevărat ce se întâmplă, el este acela.

Luis asculta din nou în căști.

— Pentagonul este acum sigur că ținta este Jeju, spuse el.

— Asta lămurește lucrurile, zise Pauline. Este răzbunare. Comandantul Suprem pedepsește baza navală care i-a distrus submarinul. Ai crede că are destulă treabă să se lupte cu rebelii din propria țară.

Gus adăugă:

— A eșuat să zdrobească rebeliunea, ceea ce îl face să pară slab, iar scufundarea submarinului înrăutățește lucrurile. Este disperat după o acțiune care să-l facă să pară dur.

— Am accesat imaginile video de la bază, zise Luis. Nu sunt publice, ei trebuie să fi spart sistemul. Pe un ecran de pe perete apăru o imagine și Luis adăugă: Este televiziune cu circuit închis, filmări de supraveghere de securitate.

Văzură un port mare, înconjurat de un zid spargeval artificial. În interiorul împrejmuirii se aflau un distrugător, cinci fregate și un submarin. Imaginea se schimbă, provenind probabil de la o altă cameră CCTV, și văzură acum marinari pe puntea unei nave. O persoană dintr-o cameră din spate se uita la mai multe canale de intrare și le alegea pe cele mai interesante, pentru că imaginea se schimbă din nou și văzură drumurile din jurul clădirilor joase de birouri și apartamente. Această imagine prezenta, de asemenea, o activitate frenetică: oameni care alergau, mașini care se deplasau rapid, ofițeri care strigau în telefoane.

— Bateria antirachetă a tras, spuse Luis.

— Câte rachete? întrebă Pauline.

— Lansatorul lansează opt într-o salvă. Așteptați… Urmă o pauză și Luis

spuse: Una dintre cele opt s-a prăbuşit la câteva secunde după lansare. Celelalte şapte sunt în zbor.

După un minut, şapte arce noi apăreau pe graficul radar, pe o traiectorie de interceptare a rachetelor care se apropiau.

— Treizeci de secunde până la contact, spuse Luis.

Arcele de pe ecran se apropiau.

— Dacă rachetele explodează deasupra unei zone populate…, zise Pauline.

— Rachetele antirachetă nu au focoase de luptă, explică Luis. Acestea distrug dispozitivul care se apropie doar prin faptul că se ciocnesc de el. Dar focoasele rachetelor ar putea să explodeze când ating pământul. Făcu o pauză. Zece secunde.

Camera era tăcută şi toată lumea privea la grafic. Punctele se uneau.

— Contact, spuse Luis.

Graficul îngheţă.

— Cerul este plin de sfărâmături, adăugă Luis. Radarul este neclar. Avem lovituri la ţintă, dar nu ştim câte.

Pauline spuse:

— N-ar fi trebuit să le lovim pe toate – cu şapte interceptoare menite să lovească doar patru rachete?

— Da, spuse Luis. Dar rachetele nu sunt niciodată perfecte. Uite că aflăm… rahat, doar două lovituri. Încă mai sunt două rachete care se îndreaptă spre Jeju.

Chess spuse:

— Pentru numele Domnului, de ce nu trage bateria cu tot ce are?

— Şi atunci ce ar mai face dacă nord-coreenii ar lansa alte şase rachete? răspunse Pauline.

Chess avea o altă întrebare.

— Ce s-a întâmplat cu cele cinci rachete antirachetă care n-au lovit ţinta? Pot să încerce din nou?

— La viteza aceea nu se pot întoarce. În cele din urmă vor încetini şi se vor prăbuşi, să sperăm că în mare.

— Treizeci de secunde, spuse Luis.

Toată lumea privea imaginile tv de la baza navală care era ţinta.

Oamenii de acolo probabil că n-aveau să vadă rachetele, care se mişcau prea repede pentru ochiul omenesc, se gândea Pauline. Dar ei ştiau, evident, că erau atacaţi: cu toţii alergau, unii într-un fel vioi, cu un scop precis, alţii

într-o panică oarbă.

— Zece secunde, spuse Luis.

Pauline își dorea să poată privi în altă parte. Nu voia să vadă cum mureau oameni; dar știa că nu putea să clipească. Trebuia să fie în stare să spună că văzuse ce se întâmplase.

În timp ce privea spre un șir de clădiri joase, pe ecran apărură câteva fulgere, cinci sau șase, toate în același timp. Ea abia dacă avu timp să realizeze că rachetele aveau focoase multiple; apoi se prăbuși un zid și un om zbură prin aer, iar un camion se ciocni de o mașină parcată. Scena fu înghițită imediat de un fum cenușiu.

Imaginea se mută în port și Pauline observă că cealaltă rachetă își împrăștiase bombele peste vase. Era un noroc, se gândi ea: rachetele balistice nu erau foarte precise. Văzu flăcări, fum și metal contorsionat, apoi un marinar care sărea în apă.

După aceea ecranul deveni alb.

Urmă un lung moment de tăcere uluită.

În cele din urmă, Luis spuse:

— Am pierdut semnalul. Ei cred că sistemul a fost distrus – deloc surprinzător.

Pauline zise:

— Am văzut suficient ca să știm că vor fi zeci de morți și de răniți, plus pagube în valoare de milioane de dolari. Dar se vor termina lucrurile aici? Presupun că am fi auzit dacă ar mai fi fost lansate și alte rachete de altundeva din Coreea.

Luis întrebă la Pentagon și, după ce așteptă, spuse:

— Nu, nimic altceva.

Acum, pentru prima dată, Pauline se așeză pe scaunul în capul mesei.

— Doamnelor și domnilor, spuse ea, asta nu a fost izbucnirea unui război.

Avură nevoie de un moment ca să înțeleagă cuvintele ei. Apoi Gus spuse:

— De acord, doamnă președinte, dar ai vrea să ne explici cum gândești?

— Desigur. Unu: aceasta este o lovitură strict limitată – șase rachete, o singură țintă –, nu o încercare de a cuceri sau de a distruge Coreea de Sud. Doi: ei au avut grijă să nu ucidă americani, lovind o bază navală care nu este folosită de navele americane. Ca să rezumăm, tot ceea ce este legat de acest atac sugerează reținere. Privi în jur și adăugă: Paradoxal.

Gus aprobă din cap gânditor.

— Au ripostat la adresa bazei care le-a distrus submarinul și asta e tot.

Doresc ca această acţiune să fie privită ca o reacţie proporţională.

— Vor pace, spuse Pauline. Se chinuiesc să câştige un război civil şi nu vor să lupte împotriva Coreei de Sud şi a ultranaţionaliştilor.

— Unde ne plasăm noi în povestea asta? întrebă Chess.

Pauline gândea din mers, dar se afla cu cel puţin câţiva paşi înaintea grupului.

— Trebuie să împiedicăm Coreea de Sud să riposteze. Nu le va plăcea, dar vor fi nevoiţi să înghită asta. Au un acord cu noi, tratatul de apărare reciprocă din 1953. În articolul III, documentul acela îi obligă să ne consulte când sunt ameninţaţi de un atac militar extern. Trebuie să se înţeleagă cu noi.

Luis părea sceptic.

— În teorie, zise el.

— Adevărat. Este o lege elementară a relaţiilor internaţionale ca guvernele să-şi îndeplinească obligaţiile prevăzute în tratate doar atunci când le convine. Când nu le convine, găsesc scuze. Aşa că tot ceea ce avem noi de făcut acum este să batem în cuie chestia asta.

— Bună idee. Cum? întrebă Chess.

— Voi propune o încetare a focului şi o conferinţă de pace: Coreea de Nord, Coreea de Sud, China şi noi. Va fi găzduită de o ţară asiatică, una mai mult sau mai puţin neutră – Sri Lanka ar putea să funcţioneze.

Chess încuviinţă din cap.

— Filipine, poate. Sau Laos, dacă chinezii preferă o dictatură comunistă.

— Oricare, zise Pauline ridicându-se în picioare. Aranjează convorbirile cu preşedintele Chen şi cu preşedintele No, te rog. Continuă să încerci să dai de trimisul Coreei de Nord la ONU, dar cere-i şi lui Chen să-l sune pe Comandantul Suprem.

— Da, doamnă, spuse Chess.

— Familiile personalului militar american din Coreea de Sud ar trebui evacuate, zise Luis.

— Da. Iar acolo se mai află şi 100 000 de civili americani. Ei ar trebui sfătuiţi să plece.

— Încă un lucru, doamnă preşedinte. Cred că ar trebui să ridicăm nivelul de alertă la DEFCON 3.

Pauline ezită. Asta însemna recunoaşterea publică a faptului că lumea devenise un loc mult mai periculos. Aşa ceva nu se făcea niciodată cu uşurinţă.

Decizia referitoare la nivelul de alertă trebuia să fie luată de preşedinte şi

de ministrul apărării împreună. Dacă Pauline şi Luis erau de acord, anunţul avea să fie făcut de către preşedintele comitetului unificat al statelor majore, Bill Schneider.

Jacqueline Brody vorbi pentru prima dată.

— Problema este că asta va face publicul să devină neliniştit.

Luis nu avea răbdare să discute despre opinia publică. Nu era un democrat prea convingător.

— Avem nevoie ca forţele noastre să fie pregătite!

— Dar nu avem nevoie de panică în rândurile publicului american! spuse Jacqueline.

Pauline rezolvă disputa.

— Luis are dreptate, zise ea. Ridicaţi nivelul de alertă DEFCON. Să anunţe Bill mâine-dimineaţă, la conferinţa de presă.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte, spuse Luis.

— Dar şi Jacqueline are dreptate, adăugă Pauline. Trebuie să explicăm că această măsură este luată doar din precauţie şi că populaţia din Statele Unite nu este în pericol. Gus, cred că tu ar trebui să apari alături de Bill ca să linişteşti publicul.

— Da, doamnă.

— Acum o să fac un duş, aşa că aranjează convorbirile telefonice pentru ceva mai târziu. Dar vreau să punem treaba asta în mişcare înainte ca Asia de Est să încheie ziua de lucru. În noaptea asta nu mai merg la culcare.

•••

James Moore acorda un interviu pentru un matinal tv. Consimţise să apară la un canal care nici măcar nu pretindea că făcea reportaje obiective. Era intervievat de Caryl Cole, care se descria drept o „soccer mom”[9] conservatoare, dar care, de fapt, era doar bigotă. Pauline se ridică de la masă şi se duse în fostul salon de frumuseţe ca să urmărească emisiunea. După un minut intră şi Pippa, îmbrăcată pentru şcoală şi cu rucsacul la ea, şi rămase să privească.

Pauline se aştepta de la Caryl să-l ia uşor pe Moore şi exact asta se întâmplă.

— Orientul îndepărtat este un cartier rău famat, spuse el în stilul său populist. Este condus de o bandă de chinezi, care cred că pot să facă tot ceea ce doresc.

— Dar Coreea? întrebă Caryl.

— Nu e tocmai o întrebare dificilă, comentă Pauline.

Moore răspunse:

— Sud-coreenii sunt prietenii noştri şi e bine să ai prieteni într-un cartier rău famat.

— Dar Coreea de Nord?

— Comandantul Suprem este un *hombre* rău, dar el nu călăreşte singur. Face parte dintr-o bandă şi primeşte ordine de la Beijing.

— Iremediabil de simplu, spuse Pauline, dar îngrozitor de greu de amintit şi de înţeles.

Moore continuă:

— Sud-coreenii sunt de partea noastră şi noi trebuie să-i apărăm. Pentru asta avem trupe acolo… Ezită, apoi spuse: Câteva mii de soldaţi.

Pauline rosti spre televizor:

— Cifra pe care o cauţi este douăzeci şi opt de mii cinci sute.

Moore continuă:

— Iar dacă băieţii noştri nu s-ar afla acolo, întreaga peninsulă Coreea ar fi cotropită de chinezi.

— Ăsta este un gând care te trezeşte la realitate, zise Caryl.

— Acum, zise Moore, nord-coreenii i-au atacat pe prietenii noştri. Au bombardat o bază navală şi au ucis o mulţime de oameni.

— Preşedintele Green a convocat o conferinţă de pace, comentă Caryl.

— La dracu’ cu asta, spuse Moore. Când cineva te pocneşte peste bot, nu ceri o conferinţă de pace – îl loveşti înapoi.

— Iar dumneata ai lovi înapoi Coreea de Nord dacă ai fi preşedinte?

— Un bombardament masiv care ar distruge toate bazele militare pe care le au.

— Vorbeşti despre bombe nucleare?

— Nu are niciun rost să ai arme nucleare dacă nu le foloseşti.

— El chiar a spus asta? zise Pippa revoltată.

— Da, spuse Pauline. Şi ştii ceva? Chiar vorbeşte serios. Nu e îngrozitor?

— Este stupid.

— Ar putea să fie cel mai stupid lucru pe care la spus cineva în istoria rasei umane.

— Asta nu o să-i dăuneze?

— Aşa sper. Dar dacă asta nu-i deraiază campania prezidenţială, nimic nu o va mai face.

Mai târziu, ea îi repetă remarca lui Sandip Chakraborty, iar el o întrebă dacă putea să o includă în comunicatul de presă despre conferinţa de pace.

— De ce nu? spuse Pauline.

Toate emisiunile de ştiri din restul zilei prezentau două citate:

Nu are niciun rost să ai arme nucleare dacă nu le foloseşti.

Şi:

Ar putea să fie cel mai stupid lucru pe care i-a spus cineva în istoria rasei umane.

CAPITOLUL 32

Orăşelul din oaza libiană Ghadamis era asemenea unui castel fermecat dintr-o poveste. În centrul vechi, părăsit, casele albe, construite din argilă, paie şi trunchiuri de palmier, erau toate legate între ele, cu un edificiu măreţ. La nivelul de jos existau arcade umbroase între clădiri, iar etajele, rezervate în mod tradiţional pentru femei, erau conectate prin mici poduri. În interioarele albe, deschiderile ferestrelor şi arcadele erau decorate vesel cu modele elaborate în nuanţe de roşu. Naji alerga prin jur încântat.

Totul se potrivea cu dispoziţia lui Abdul şi a lui Kiah. De aproape o săptămână deja, nimeni nu le mai spusese ce să facă, nimeni nu încercase să-i stoarcă de bani şi nici nu îndreptase arma spre capetele lor. Aşadar, nu se grăbeau să ajungă la Tripoli.

În sfârşit, ajunseseră să creadă că îngrozitorul lor coşmar se terminase. Abdul continua să fie vigilent, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu erau urmăriţi şi analizând cu atenţie orice maşină care trăgea în apropierea lor, când era parcat; dar nu vedea niciodată ceva suspect.

ISGS ar fi putut să le trimită vorbă prietenilor şi asociaţilor lor ca să-i caute pe fugari, dar ei erau o familie tânără de arabi, cu un copil de doi ani, şi existau mii de oameni asemenea lor. Chiar şi aşa, Abdul era mereu atent, căutând în mulţime faţa împietrită, cu cicatrice, a unui jihadist. Nu văzuse însă pe nimeni care să pară măcar de departe dubios.

Dormeau în maşină sau pe podeaua casei cuiva, pretinzând că erau o familie. Povestea lor era că fratele lui Kiah murise la Tripoli, unde nu avea rude, şi că ei trebuiau să-i pună în ordine afacerile, să vândă casa şi maşina şi să îi trimită banii mamei lui Kiah din N’Djamena. Oamenii simpatizau cu ei şi nu se îndoiau de poveste. Naji era de ajutor: nimeni nu suspecta un cuplu cu un copil.

Vremea la Ghadamis era dogoritor de fierbinte, iar locul avea parte de doar câteva ploi pe an. Mulți dintre oamenii de acolo nu vorbeau arabă, având propriul limbaj, o limbă berberă. Dar orașul avea hoteluri, primele pe care le văzuseră Abdul și Kiah de când plecaseră din Ciad. După ce depășiră magicul centru vechi, se cazară la un hotel din orașul nou, modern, luând o cameră care avea un pat mare și un pătuț pentru Naji. Abdul plăti cu numerar și prezentă pașaportul lui ciadian, care era suficient pentru ei toți, ceea ce era un noroc, întrucât Kiah nu avea niciun fel de documente.

Fu foarte încântat să afle că în cameră exista un duș – simplu, doar cu apă rece, dar era culmea luxului după toate prin care trecuseră. Rămase multă vreme sub jetul de apă, apoi ieși și se uită în jur după un prosop.

Când Kiah îl văzu dezbrăcat, suspină de șoc și se întoarse cu spatele.

El zâmbi și spuse cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse pe jumătate, acoperindu-și ochii, apoi chicoti și se relaxă.

Luară cina într-o cafenea de lângă hotel. Localul avea un televizor, primul pe care-l vedea Abdul de câteva săptămâni bune, la care se transmitea un meci de fotbal din campionatul italian.

Îl culcară pe Naji și făcură dragoste imediat ce el adormi. O făcură din nou dimineața, înainte ca el să se trezească. Abdul avea câteva prezervative, dar, în ritmul acela, avea să rămână rapid în pană. În acea parte a lumii, nu era ușor să cumperi astfel de lucruri.

Era îndrăgostit de Kiah, nu exista nicio îndoială în legătură cu asta. Inima lui fusese cucerită de frumusețea și de curajul ei, precum și de inteligența ei vie. Și era destul de sigur că și ea îl iubea. Dar nu avea încredere în emoțiile lor. Aceste sentimente puteau să fie doar rezultatul modului în care destinul îi adusese împreună. Timp de șapte săptămâni lungi, ei se ajutaseră unul pe altul să treacă printr-un disconfort intens și prin pericolele grave, zi și noapte. Abdul își amintea felul în care Kiah dăduse foc benzinei din parcul auto, fără să pară că s-ar teme pentru ea însăși. Îi salvase viața lui Abdul, omorându-l pe Mohammed. De atunci nu arătase nicio remușcare, iar el îi admira tăria de caracter. Dar era suficient? Dragostea lor avea să reziste revenirii la civilizație?

Și mai exista și o prăpastie culturală între ei, la fel de uriașă ca Marele Canion. Ea se născuse și crescuse pe malurile lacului Ciad și, până în urmă cu câteva săptămâni, nu călătorise niciodată mai departe de N’Djamena. Obiceiurile limitate, represive, ale acelei societăți rurale sărace erau tot ceea

ce cunoştea ea. El locuise în Beirut, în Newark şi în suburbiile Washingtonului. La liceu şi la colegiu, el deprinsese moralitatea permisivă a ţării lui adoptive. Şi astfel, chiar dacă făceau dragoste mereu, ea era şocată de lucruri normale, cum era să umble dezbrăcat printr-o cameră de hotel.

Iar el o indusese în eroare. Ea crezuse că el era un vânzător de ţigări din Liban – deşi, de acum, era evident că bănuia minciuna. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i mărturisească faptul că era cetăţean american şi agent CIA – dar cum avea să se simtă ea când urma să afle asta?

Stăteau întinşi cu faţa unul spre altul, în camera lor, în timp ce Naji era încă adormit în pătuţul lui, cu obloanele închise ca să-i apere de arşiţă, iar el se delecta cu arcuirea nasului ei, cu intensitatea ochilor căprui şi culoarea arămie a pielii ei. În timp ce îi mângâia trupul, el îi atinse din întâmplare părul pubian, iar asta o făcu să tresară.

— Ce faci? spuse ea.

— Nimic. Doar te ating.

— Dar este lipsit de respect.

— Cum poate să fie? Este un gest de afecţiune.

— Este genul de lucruri pe care l-ai face cu o prostituată.

— Chiar aşa? N-am cunoscut niciodată o prostituată.

Şi iată o altă prăpastie. Kiah iubea sexul – ceea ce fusese clar încă de prima dată, când ea fusese cea care preluase iniţiativa –, dar crescuse cu anumite concepţii despre modestie, care erau uluitor de diferite de cele ale cuiva crescut într-un oraş american. Avea ea să reuşească să se adapteze? Dar el?

Naji se agită în pătuţ şi ei înţeleseră că era momentul să meargă mai departe. Spălară şi îmbrăcară copilul, apoi reveniră la cafenea pentru micul dejun – şi atunci văzură ştirile.

Abdul era pe cale să se aşeze când privirea îi fu atrasă de filmul cu lansarea rachetelor. La început, crezu că se uita la un test, dar erau atât de multe rachete, încât părea prea costisitor pentru a fi un simplu exerciţiu. Urmară câteva imagini cu rachetele luate de la sol, vizibile mai ales din cauza dârelor albe de condensare – şi Abdul realiză că trebuiau să fie rachete de croazieră, pentru că rachetele balistice zburau prea rapid şi prea sus pentru astfel de filmări.

— De ce nu te aşezi? îl întrebă Kiah.

Dar el rămase în picioare, holbându-se la ecranul televizorului plin de teamă.

Comentariul era într-o limbă pe care nu o recunoștea, deși bănuia că era est-asiatică. Apoi volumul fu redus și apăru o traducere în arabă, iar el află că rachetele fuseseră lansate de armata sud-coreeană, care realizase acea filmare, și că acțiunea era o ripostă la un atac asupra unei baze navale de-a lor, înfăptuit de rachetele din Coreea de Nord.

— Ce vrei să mănânci? spuse Kiah.

— Șșșt! zise Abdul.

Urma un film ce prezenta o bază militară, cu grila caracteristică de drumuri drepte care făceau legătura între clădirile joase. Semnele erau hieroglife, iar traducerea identifica baza ca fiind Sino-ri, din Coreea de Nord. Pretutindeni exista o activitate frenetică în jurul a ceea ce păreau a fi lansatoare de rachete sol-aer. Imaginile ar fi putut fi făcute de un avion de recunoaștere sau de o dronă. Brusc, urmară mai multe explozii, limbi de foc însoțite de nori de fum. Altele noi apăreau în aer în apropierea camerei: forțele de la sol ripostau. Dar distrugerile de la sol erau îngrozitoare. Era evident că atacul intenționase să distrugă complet ținta.

Abdul era îngrozit. Coreea de Sud ataca furibund Coreea de Nord cu rachete de croazieră, aparent ca o răzbunare pentru un incident anterior. Ce anume provocase acest dezastru?

— Vreau *leben*, spuse Naji.

— Taci din gură, tati vrea să asculte știrile! răspunse Kiah.

O parte din mintea lui Abdul înregistră faptul că tocmai fusese numit „tati”.

În comentariul de la televiziune apăru apoi un detaliu important: Sino-ri era baza care lansase rachetele împotriva bazei navale sud-coreene de la Jeju.

În toată povestea asta era o ripostă de tip „dinte pentru dinte”, pe care el o ratase în timp ce pierduse orice contract în deșert. Însă acest film bine realizat demonstra faptul că sud-coreenii doreau ca lumea să știe că ei ripostaseră.

Cum de permiseseră americanii și chinezii să se întâmple așa ceva?

Ce dracu’ se întâmpla?

Și unde aveau să ducă toate acestea?

CAPITOLUL 33

Chang Kai îi ceru lui Ting să plece din oraș.

Încerca să se strecoare afară din biroul său de la Guoanbu, plin de o activitate frenetică, și să se întâlnească cu Ting și cu mama ei, Anni, la sala lor de gimnastică. Ele mergeau acolo ori de câte ori Ting avea o zi liberă. Anni făcea exerciții de fizioterapie pentru vechea ei rană de la picior și Ting alerga pe bandă. Când ieșiră din vestiar, el le aștepta în cafenea cu ceai și chifle cu pastă de lotus. Imediat ce se așezară, el sorbi din ceai și spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— O, nu! spuse Ting. Ai o aventură. Mă părăsești.

— Nu fi prostuță, spuse el zâmbind. Nu te voi părăsi niciodată. Dar vreau să pleci din oraș.

— De ce?

— Viața ta este în pericol. Cred că este pe cale să izbucnească un război și, dacă am dreptate, Beijingul va fi bombardat.

Anni spuse:

— Se vehiculează multe despre asta pe internet. Dacă știi unde să cauți.

Kai nu era surprins. O mulțime de chinezi știau să ocolească firewall-urile guvernului pentru a avea acces la știrile din vest.

— E chiar atât de rău? spuse Ting.

Era. Bombardamentul sud-coreean asupra bazei Sino-ri îl surprinsese pe Kai, deși el ar fi trebuit să știe tot. Președintele No era obligat să-i consulte pe americani înainte să întreprindă o astfel de acțiune. Aprobase Casa Albă acest atac? Sau președintele No se hotărâse, pur și simplu, să nu întrebe? Kai ar fi trebuit să știe, dar nu știa.

Oricum, avea o puternică senzație că nimeni nu-i spusese lui No Do-hui ce să facă. El o întâlnise la un moment dat pe femeia subțire, cu față dură și cu păr cenușiu ca oțelul. Ea supraviețuise unei încercări de asasinat organizate de regimul din Coreea de Nord. Tentativa ucisese un consilier important care – doar Kai și patru oameni știau asta – fusese amantul ei. Asta contribuise, fără îndoială, la ura pe care o nutrea ea față de Comandantul Suprem.

Sino-ri fusese rasă de pe fața pământului, iar președintele No anunțase triumfătoare că, de la baza aceea din Coreea de Nord, n-aveau să mai fie lansate alte rachete. Ea vorbea de parcă asta pusese capăt poveștii, dar, desigur, nu era așa.

Capacitatea Comandantului Suprem Kang de a riposta era limitată, dar, într-un fel, asta făcea lucrurile și mai sumbre. Jumătate din armata nord-coreeană se afla deja sub controlul rebelilor, iar cealaltă jumătate fusese și mai mult slăbită de distrugerea bazei Sino-ri. Încă două sau trei lovituri ca

aceea l-ar fi lăsat pe Comandantul Suprem aproape neputincios în disputa cu Coreea de Sud. El îl sunase pe președintele Chen și îi ceruse întăriri, respectiv trupe chinezești, dar Chen îi spusese doar să aștepte conferința de pace a președintelui Green. Kang era disperat, iar disperarea îl făcea să fie nesăbuit.

Conducătorii lumii erau temători. Rusia și Marea Britanie, de obicei aflate în tabere opuse, își uniseră forțele în consiliul de securitate al Națiunilor Unite, ca să forțeze un acord de încetare a focului. Franța le susținuse.

Exista o șansă redusă ca președintele Kang să accepte propunerea președintelui Green de a-și stăpâni agitația și de a participa la conferința de pace; dar Kai era pesimist. Pentru un tiran, era greu să reducă tensiunea. L-ar fi făcut să pară slab.

Când Kai se gândea la un război total, cel mai tare se temea că Ting ar fi putut să pățească ceva. El era responsabil pentru siguranța tuturor celor 1,4 miliarde de persoane din China, dar lui îi păsa, în mod special, doar de una dintre ele.

— China și Statele Unite au pierdut controlul asupra evenimentelor, zise Kai.

— Unde ai vrea să mă duc? întrebă Ting.

— La casa noastră din Xiamen. Este la mai mult de o mie șase sute de kilometri distanță de aici. Ai avea măcar o șansă să supraviețuiești. Apoi privi spre Anni. Ar trebui să mergeți amândouă.

Ting spuse:

— Nici nu se pune problema. Știi asta. Eu am o slujbă, o carieră…

El se așteptase ca ea să se împotrivească.

— Anunță-i că ești bolnavă, spuse el. Du-te acasă și împachetează! Pleacă mâine-dimineață cu frumoasa ta mașină sport. Oprește-te undeva peste noapte. Transformă asta într-o vacanță.

— Nu pot să le spun că sunt bolnavă. Știi suficiente despre industria noastră ca să-ți dai seama de asta. În industria spectacolelor nu există scuze. Dacă nu apari, găsesc pe altcineva.

— Tu ești vedeta!

— Asta n-are atâta importanță cât îți închipui tu. Nu voi mai fi multă vreme vedetă dacă nu apar pe ecran.

— E mai bine decât să mori.

— În regulă, spuse ea.

Kai era surprins. Nu se așteptase ca ea să cedeze atât de repede.

Dar Ting încerca doar să fie teatrală. Spuse:

— Voi pleca… dacă vii și tu cu mine.

— Pleacă tu și voi veni și eu când voi putea.

— Nu. Trebuie să mergem împreună.

Așa ceva nu avea să se întâmple, iar ea știa asta.

— Nu pot, spuse el.

— Ba poți. Dă-ți demisia de la slujbă. Avem suficienți bani. Am putea să trăim un an fără să rămânem în pană, poate chiar mai mult dacă suntem cumpătați. Am putea să ne întoarcem la Beijing imediat ce tu consideri că este sigur.

— Trebuie să încerc să previn izbucnirea acestui război. Dacă reușesc, este cea mai bună cale de a-mi proteja familia și țara. Și asta nu e doar o slujbă, este viața mea. Dar trebuie să fiu aici ca să o pot face.

— Și eu trebuie să rămân aici pentru că te iubesc.

— Dar pericolul…

— Dacă va fi să murim într-un război, haide să murim împreună!

El deschise gura ca să vorbească, dar nu avea ce să spună. Ea avea dreptate: dacă urma să fie un război, aveau să-l înfrunte împreună.

Spuse:

— Mai vrei niște ceai?

•••

Când se întoarse la birou, găsi pe ecran un mesaj de la șeful lui, ministrul securității statului, Fu Chuyu, prin care își anunța demisia. Urma să plece peste o lună.

Kai se întreba de ce. Fu avea vreo șaizeci și cinci de ani, vârstă care nu constituia un motiv de pensionare în eșaloanele de la vârf ale guvernului chinez. Kai o întrebă pe Yawen, secretara lui:

— Ai văzut mesajul ministrului?

— Toată lumea l-a primit, spuse ea.

Asta era o umilință semnificativă pentru Kai, care, fiind unul dintre cei doi adjuncți ai lui Fu, ar fi trebuit să se aștepte să fie anunțat din timp. În schimb, el fusese anunțat în același timp cu secretarele.

— Mă întreb pentru ce pleacă, spuse el.

— Secretara lui mi-a spus motivul, zise Yawen. Are cancer.

— Ah…

Kai se gândi la scrumiera lui Fu, confecționată din carcasa unui obuz militar, și la marca lui de țigări, Double Happiness{10}.

— A aflat de ceva vreme că are cancer la prostată, dar a refuzat

tratamentul şi a spus doar câtorva persoane. Acum s-a întins la plămâni şi are nevoie de tratament în spital.

Asta explica multe. Specific, justifica acea campanie de defăimare a lui Ting şi, prin asociere, a lui Kai însuşi. Cineva care îşi dorea slujba lui Fu primise din timp un pont şi încercase să-l discrediteze pe candidatul cu cele mai mari şanse. Mişelul era, probabil, şeful informaţiilor interne, ministrul adjunct Li Jiankang.

Fu era un vechi comunist tipic, se gândi Kai. Omul era pe moarte, dar tot complota. Voia să se asigure că succesorul lui avea să fie cineva la fel de rigid ca el însuşi. Aceşti oameni nu se opreau până când nu se prăbuşeau.

Cât de mare era pericolul în care se afla Kai, personal? Părea o întrebare trivială atunci când Coreea se afla în pragul unui război total. „Cum pot să fiu vulnerabil la genul acesta de rahaturi, se întreba în sinea lui, când tatăl meu este vicepreşedintele comisiei pentru securitate naţională?”

Apoi îi sună telefonul personal. Yawen ieşi din cameră, iar el răspunse. Era generalul Ham din Coreea de Nord.

— Comandantul Suprem Kang luptă pentru supravieţuirea sa politică, spuse el.

Kai gândea despre Kang că probabil se lupta, la propriu, pentru viaţa lui. Dacă nu-l omorau sud-coreenii, probabil că aveau să o facă ultranaţionaliştii. Dar spuse:

— Ce te face să spui asta tocmai acum?

— Nu poate să înfrângă această rebeliune. A luptat contra lor, dar rămâne fără arme, iar ei au mâna mai bună. Singurul motiv pentru care rebelii nu au eliminat încă resturile forţelor guvernamentale este acela că speră că sud-coreenii vor face treaba în locul lor.

— Comandantul Suprem ştie asta?

— Cred că ştie.

— Atunci, de ce provoacă un război împotriva Coreei de Sud? Pare sinucigaş.

— El crede că China nu-şi poate permite să-l lase să piardă. Voi îl veţi salva. Asta este o idee fixă la Kang. El consideră că voi veţi fi nevoiţi să-i trimiteţi întări – că nu aveţi de ales.

— Nu putem trimite trupe chinezeşti în Coreea de Nord. Asta ne va implica într-un război împotriva Statelor Unite.

— Dar nu puteţi lăsa Coreea de Sud să cucerească şi să învingă Coreea de Nord.

— Și asta este adevărat.

— Kang crede că există o singură cale prin care treaba asta se poate încheia: voi îl veți ajuta să respingă Coreea de Sud *și* să-i învingă pe ultranaționaliști. Cu cât este mai distrus, cu atât presiunea este mai mare pentru China ca să-i vină în ajutor. Din cauza asta nu consideră că este nesăbuit.

Kang se simțea invulnerabil. Oricine își spunea Conducător Suprem ar fi putut să ajungă să se convingă singur de această iluzie.

Ham continuă:

— El nu este nebun, este logic. Nu poate să poarte un război lung, lent – nu are resursele necesare. Trebuie să facă un gest decisiv, care să-i aducă victoria sau înfrângerea. Dacă reușește să câștige, e învingător. Iar dacă pierde, voi trebuie să-l salvați, așa că el e tot învingător.

Și asta era adevărat.

Kai spuse:

— I-au mai rămas rachete după distrugerea bazei Sino-ri?

— Mai multe decât crezi. Toate sunt instalate pe camioane. După ce Le-a lansat pe cele șase spre Jeju, a trimis toate rachetele departe de baze și le-a ascuns.

— Unde dracu' poți să ascunzi camioanele alea? Cele mai mici au aproape cincisprezece metri lungime.

— Prin toată țara. Sunt parcate în locuri în care nu pot fi observate de deasupra, în special în tuneluri și pe sub poduri.

— Inteligent. Face aproape imposibil să le lovești.

— Trebuie să închid, îmi pare rău, zise Ham.

— Ai grijă de tine, spuse Kai, dar Ham închisese deja.

Kai reflectă sumbru la conversația lor în timp ce nota detaliile pentru dosar. Tot ceea ce spusese Ham avea sens. Singura cale de a evita războiul acum era ca China să rețină Coreea de Nord, iar Statele Unite să rețină Coreea de Sud. Dar era mai ușor de spus decât de făcut.

După câteva minute de gândire, crezu că vede o cale să-i impulsioneze pe americani. Decise să încerce mai întâi cu un membru al gărzii vechi a partidului comunist. Îl sună pe tatăl său. Avea să discute despre altceva, apoi avea să-i strecoare ideea lui în conversație.

— Ești prieten cu Fu Chuyu, spuse el când avu legătura. Știai că e pe moarte?

Urmă o ezitare care-i oferi răspunsul. Apoi Jianjun spuse:

— Da. Am aflat acum câteva săptămâni.

— Mi-aș dori să-mi fi spus și mie.

Jianjun se simțea clar vinovat pentru că ținuse asta pentru sine, dar pretindea că nu era așa.

— Mi s-a spus confidențial, încercă să explice el. Are vreo importanță?

— A existat o mică, dar urâtă campanie de bârfe răutăcioase la adresa nurorii tale. Intenția era să-mi provoace mie probleme. Acum înțeleg de ce. E vorba despre cine îi va succeda lui Fu ca ministru.

— Asta e prima dată când aud despre așa ceva.

— Cred că Fu este în cârdășie cu ministrul adjunct Li.

— Eu nu am… Jianjun tuși, un spasm tipic pentru curățarea gâtului al unui fumător, apoi reluă: Eu nu am nicio informație.

„Sper că nenorocitele alea de țigări nu te vor ucide și pe tine”, se gândi Kai.

— Eu pariez pe Li, dar ar putea să fie la fel de bine și alții.

— Asta-i problema. E o listă lungă.

— Că tot vorbim despre necazuri, ce crezi despre criza din Coreea?

Jianjun păru ușurat să schimbe acel subiect jenant.

— Coreea? Va trebui să devenim duri mai devreme sau mai târziu.

Ăsta era răspunsul lui la orice.

Kai decise că era timpul să-și încerce ideea.

— Tocmai am vorbit cu cea mai bună sursă a noastră din Coreea de Nord. El mi-a spus despre Comandantul Suprem că este cu spatele la zid – rămâne fără arme și este posibil să facă un gest disperat. Noi trebuie să-l controlăm.

— Doar dacă am putea.

— Sau să-i facem pe americani să înfrâneze Coreea de Sud, convingându-l pe președintele No să nu riposteze la oricare ar fi următoarea mișcare a lui Kang.

— Putem să sperăm la asta.

Prefăcându-se că vorbește relaxat, Kai spuse:

— Sau am putea să fim cinstiți cu cei de la Casa Albă și să-l avertizăm pe președintele Green că președintele Kang este slab și disperat.

— Nici nu se pune problema, zise Jianjun indignat. Să le spunem americanilor cât de slab este aliatul nostru?

— O situație de genul acesta necesită măsuri excepționale.

— Dar nu până la trădare.

„Ei bine, se gândi Kai, mi-am primit răspunsul: vechea gardă nici măcar

nu ar lua în considerare ideea”. Se prefăcu oarecum convins şi răspunse:

— Presupun că ai dreptate. Apoi schimbă rapid subiectul. Bănuiesc că mama nici nu vrea să ia în considerare să părăsească oraşul… Să se mute undeva unde este mai sigur. Într-un loc care este mai puţin probabil să fie bombardat.

Urmă o pauză, apoi Jianjun spuse cu asprime:

— Mama ta este un cetăţean comunist.

Această remarcă îl derută pe Kai.

— Îţi închipui că nu ştiam asta?

— Comunismul este ceva mai mult decât o teorie pe care o acceptăm pentru că există dovezi serioase, precum tabelul periodic al elementelor al lui Mendeleev.

— Ce vrei să spui?

— Comunismul este o misiune sacră. Se află deasupra a orice altceva, inclusiv deasupra legăturilor de familie şi siguranţei personale.

Lui Kai nu-i venea să creadă.

— Deci, după tine, comunismul este mai important decât mama mea?

— Exact. Iar ea îţi va spune acelaşi lucru ca mine.

Era mai extrem decât ar fi bănuit vreodată Kai. Se simţea uluit.

Tatăl lui continuă:

— Uneori, cred că generaţia ta nu înţelege asta cu adevărat.

„Te-ai prins”, se gândi Kai, apoi spuse:

— Ei bine, nu te-am sunat pentru o discuţie despre comunism. Dă-mi de ştire dacă afli ceva despre cei care acţionează împotriva mea.

— Desigur.

— Când voi afla cine a fost cel care încearcă să ajungă la mine prin nevasta mea, am să-i tai boaşele cu un cuţit ruginit, zise Kai, apoi închise telefonul.

Avusese dreptate să se teamă că Jianjun avea să se împotrivească ideii de a juca cinstit cu americanii. Jianjun fusese crescut şi învăţat să-i considere pe capitaliştii imperialişti drept duşmani pe viaţă. China se schimbase, lumea se schimbase, dar bătrânii erau blocaţi în trecut.

Dar asta nu însemna că ideea lui era greşită – doar că trebuia să fie pusă în practică clandestin.

Ridică telefonul şi formă un număr, răspunzându-i-se imediat.

— Sunt Neil.

— Sunt Kai. Trebuie să ştiu dacă i-aţi dat acordul în avans preşedintelui

No pentru atacul de la Sino-ri.

Neil ezită, iar Kai spuse:

— Trebuie să fim cinstiţii unii cu alţii. Situaţia este prea periculoasă pentru a face altfel.

— În regulă, spuse Neil. Dar dacă mă citezi, voi nega.

— Destul de corect.

— Răspunsul este nu. N-am ştiut dinainte şi, dacă am fi ştiut, nu l-am fi aprobat.

— Mulţumesc.

— E rândul meu. Voi ştiaţi despre atacul Comandantului Suprem Kang asupra bazei de la Jeju?

— Nu. Acelaşi lucru. Fără avertizare, altfel am fi încercat să-l oprim.

— La ce se gândeşte Comandantul Suprem Kang?

— Despre asta trebuie să stau de vorbă cu tine. Criza este mai gravă decât crezi.

— Hristoase, spuse Neil. E greu de imaginat aşa ceva.

— Crede-mă!

— Continuă!

— Problema este slăbiciunea regimului din Coreea de Nord.

— *Slăbiciunea lor*?

— Da. Ascultă! Jumătate din armata Coreei de Nord este acum controlată de rebeli. O parte din cealaltă jumătate a fost distrusă la Sino-ri. Comandantul Suprem şi-a împrăştiat lansatoarele mobile de rachete prin toată ţara…

— Unde?

— Poduri şi tuneluri.

— Rahat!

— Dacă n-ar fi făcut asta, partea care a mai rămas din armata Coreei de Nord ar fi putut să fie eliminată cu alte două sau trei lovituri de rachete dinspre sud.

— Deci Kang este în mare rahat.

— Şi asta îl face să fie nesăbuit.

— Ce va face?

— Ceva drastic.

— Îl putem opri?

— Asigură-te că preşedintele No nu loveşte din nou.

— Dar Comandantul Suprem ar putea să o provoace.

— El *o va provoca*, Neil. Trebuie să se răzbune pentru Sino-ri. Vreau ca

președintele Green să se asigure că escaladarea se va opri aici și că președintele No nu ripostează și mai dur.

— Totul depinde de cât de severă este răzbunarea lui Kang. Și singurii oameni care pot să-l stăpânească pe Comandantul Suprem sunteți voi, băieți, guvernul chinez.

— Încercăm, Neil. Crede-mă, încercăm!

CAPITOLUL 34

– Nu am cum să plec de la Casa Albă, le spuse Pauline Pippei și lui Gerry, în ziua dinaintea Zilei Recunoștinței, în timp ce stăteau în picioare în Sala Centrală, lângă pian, cu valizele împrăștiate pe podeaua lustruită peste tot în jurul lor. Îmi pare foarte rău.

Cel mai vechi prieten al lui Gerry, un fost coleg de la Columbia, din urmă cu o viață, avea o fermă de cai în Virginia. Pauline, Gerry și Pippa plănuiseră să-și petreacă vacanța de Ziua Recunoștinței împreună cu el, cu soția și cu fata lor, care era de-o vârstă cu Pippa. Școala era închisă pentru două zile, așa că puteau să plece miercuri-seară și să revină duminică. Ferma se afla în apropiere de Middleburg, la vreo optzeci de kilometri de Casa Albă, un drum de o oră cu mașina, poate mai mult dacă era aglomerat. Pippa era foarte încântată: era înnebunită după cai, la fel ca multe fete de vârsta ei.

— Nu te îngrijora, îi spuse Gerry lui Pauline. Suntem obișnuiți cu asta.

Nu părea prea dezamăgit însă.

Ea spuse:

— Dacă se calmează situația din Coreea, aș putea să ajung la cină sâmbătă seara.

— Ei bine, ar fi frumos. Sună-mă, ca să le pot avertiza pe gazdele noastre să pregătească un loc în plus la masă.

— Desigur. Ea se întoarse spre Pippa. N-o să-ți fie frig dacă o să călărești afară toată ziua?

— Calul ține de cald, spuse Pippa. E ca încălzirea în scaun de la mașină.

— Ei bine, asigură-te că porți haine călduroase.

Pippa schimbă rapid subiectul, devenind brusc îngrijorată.

— O să fii în regulă, mamă, să-ți petreci vacanța de Ziua Recunoștinței singură?

— O să-mi fie dor de tine, dragă, dar nu vreau să-ți stric vacanța. Știu cât de mult ți-ai dorit treaba asta. Și voi fi prea ocupată să salvez lumea ca să mă

simt singură.

— Dacă tot e să fim bombardaţi şi făcuţi fărâme, aş vrea să fim împreună, zise Pippa pe un ton lejer, deşi Pauline bănuia o îngrijorare serioasă dincolo de bravada ei.

Pauline, la rândul ei, îşi ascundea teama că nu avea să-şi mai vadă fiica niciodată. Dar îi răspunse în aceeaşi manieră serioasă:

— Foarte dulce din partea ta, dar cred că pot să reţin bombele până duminică seara.

Un hamal de la Casa Albă luă bagajele şi Gerry îi spuse:

— Serviciul secret ar trebui să aştepte.

— Da, domnule!

Pauline îi sărută, apoi îi privi cum se îndepărtează.

Comentariul Pippei atinsese un punct sensibil. Ceea ce ascundea Pauline era convingerea că era cu adevărat posibil ca bombele să cadă peste Washington în următoarele câteva zile. Din acest motiv era bucuroasă că Pippa pleca din oraş. Îşi dorea doar ca fiica ei să fie cât mai departe.

Fusese şocată de bombardamentul de la Sino-ri: nimeni nu se aşteptase ca preşedintele No să întreprindă o acţiune atât de drastică fără să consulte Statele Unite. Era şi foarte furioasă: se presupunea că erau aliaţi, angajaţi să acţioneze împreună. Dar No nu avea niciun regret, iar Pauline se temea că alianţa slăbea. Pierdea controlul asupra Coreei de Sud în acelaşi fel în care Chen pierdea controlul asupra Coreei de Nord. Era o evoluţie periculoasă.

Se duse în Biroul Oval, unde o aştepta Chess ca să-şi ia rămas-bun. Era îmbrăcat într-o haină matlasată şi purta tenişi, fiind gata să zboare la Colombo, Sri Lanka.

— Cât durează zborul? îl întrebă Pauline.

— Douăzeci de ore, inclusiv oprirea pentru realimentare.

Chess se ducea la conferinţa de pace. China îl trimitea pe Wu Bai, ministrul de externe, al cărui rang era echivalent cu acela al secretarului de stat american.

— Ai văzut rapoartele de la secţia CIA din Beijing, spuse Pauline.

— Sigur că da. Tipul de la serviciul secret chinez este uluitor de candid.

— Chang Kai.

— Da. Nu cred că am primit vreodată un mesaj atât de sincer de la guvernul Chinei.

— S-ar putea să nu fie de la guvern. Am senzaţia că Chang Kai lucrează de capul lui. Se teme de ceea ce ar putea face Comandantul Suprem Kang în

Coreea de Nord şi este îngrijorat că unele persoane din guvernul chinez nu consideră pericolul suficient de serios.

— Ei bine, sunt pe cale să-i fac Comandantului Suprem o propunere atrăgătoare.

— Să sperăm că şi preşedintele Kang o priveşte în felul acesta.

Ei discutaseră asta mai devreme, la o întâlnire a guvernului. Erau nevoiți să-i ofere ceva lui Kang şi deciseseră să-i ofere o revizuire a frontierei maritime dintre Coreea de Nord şi Coreea de Sud, un punct sensibil pentru el. După părerea lui Pauline, revizuirea era necesară de multă vreme. Liniile din 1953 fuseseră trasate atunci când Coreea de Nord era învinsă şi China era slabă, iar acestea favorizau sudul, îmbrăcând coasta Coreei de Nord şi oferind Coreei de Sud cele mai bune zone de pescuit din Marea Galbenă. O ajustare era corectă şi avea să îi permită Comandantului Suprem să salveze situația. Preşedintele No din Coreea de Sud avea să protesteze, dar urma să accepte până la urmă.

— Trebuie să plec. Avionul aşteaptă, cu şapte membri ai personalului militar şi diplomatic, care toți aşteaptă să mă informeze, pe drum.

Chess se ridică în picioare şi îşi luă servieta burdușită.

— Iar când ei obosesc, am de citit o grămadă de hârtii.

— Să călătoreşti în siguranță!

Chess plecă.

Pauline se mută în camera de studiu, comandă o salată şi începu să treacă prin hârtii, folosind la maximum timpul, cu puține întreruperi. Când ceru cafea, îşi verifică ceasul şi observă că era ora nouă. Îi trecu prin minte că Chess se afla acum în aer.

Îşi amintea felul în care îi stăpânise pe ceilalți conducători ai lumii în urmă cu o lună, când prevenise izbucnirea războiului la frontiera dintre Sudan şi Ciad, şi se întreba dacă diplomația ei avea să funcţioneze din nou de data asta. Se temea că această criză coreeană ar fi putut să fie mult mai solicitantă.

Apoi intră Gus.

Ea zâmbi, fericită să-l vadă şi să fie singură cu el în camera de studiu. Îşi suprimă un fior de vinovăție: ea nu-l înşela pe Gerry decât în visele ei cu ochii deschişi.

Gus era pus pe treabă.

— Cred că preşedintele Kang este pe cale să facă ceva, spuse el. Am prins două indicii. Unul este activitatea intensă de comunicații din jurul bazelor militare din Coreea de Nord. Nu putem citi mesajele, pentru că sunt criptate,

dar modelul sugerează că se pregătește un atac.

— Asta este răzbunarea. Care e al doilea?

— Un virus inactiv plantat în rețeaua armatei sud-coreene a fost activat și trimite ordine false. Ei au fost nevoiți să-și instruiască toate forțele să ignore mesajele electronice și să se supună doar ordinelor telefonice, care vin de la ființe umane, până când devirusează sistemul.

— Ăsta ar putea să fie preludiul unui asalt major.

— Exact, doamnă președinte. Luis și Bill se află deja în camera de operațiuni.

— Să mergem! zise Pauline și se ridică de la biroul ei.

Camera de operațiuni se umplu. Intră șeful de cabinet, Jacqueline Brody, apoi Sophia Magliani de la DNI, urmată de vicepreședinte.

Câteva ecrane prinseră viață, prezentând ceea ce păreau să fie imagini de la o cameră de supraveghere stradală. Pauline văzu centrul unui oraș, probabil Seul. Ea presupunea că trebuia să sune o alarmă, pentru că oamenii de pe străzi se grăbeau într-o direcție sau alta.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Bill Schneider, ascultând Pentagonul în căști, spuse:

— Foc de artilerie.

Luis explică:

— Seul se află la doar douăzeci și cinci de kilometri de frontiera Coreei de Nord – în raza de acțiune a marilor tunuri de modă veche, cum este Koksan, de 170 mm, montat pe tanc.

Pauline spuse:

— Ținte?

— Noi presupunem că Seul, răspunse Bill.

— Răspunsuri?

— Forțele sud-coreene trag cu artileria ca ripostă. Forțele americane așteaptă ordine.

— Nu desfășurați forțele americane fără ca eu să spun asta. Deocamdată doar acțiuni defensive.

— Da, doamnă. Impactul obuzelor artileriei a început.

În imaginile din Seul, Pauline văzu un crater apărând brusc în drum, o casă prăbușindu-se, o mașină rostogolindu-se. Se simțea ca și cum i s-ar fi oprit inima. Comandantul Suprem depășise limita. Asta nu era o ripostă corespunzătoare, un atac declarativ, represalii simbolice. Asta însemna război.

Bill spuse:

— Supravegherea din satelit a observat rachete care străpung stratul de nori în Coreea de Nord.

— Cât de multe? întrebă Pauline.

— Șase, spuse Bill. Nouă. Zece. În creştere. Toate vin din jumătatea vestică a Coreei de Nord, zona controlată de guvern. Niciuna dinspre zonele rebelilor.

Se aprinse apoi un alt ecran, acesta prezentând informaţiile de la radar, suprapuse peste o hartă a Coreei. Rachetele erau atât de îngrămădite, încât Pauline nu le putea număra.

— Cât de multe acum? întrebă ea.

— Douăzeci şi patru, răspunse Bill.

— Ăsta este un atac în toată regula.

— Doamnă preşedinte, asta înseamnă război, zise Luis.

Ea simţi că i se face frig. Întotdeauna fusese îngrozită de asta. Se dedicase prevenirii războiului şi eşuase.

Se gândea: „Unde am greşit?”

Avea să încerce să răspundă la această întrebare toată viaţa ei.

O lăsă deoparte şi spuse:

— Şi noi avem douăzeci şi opt de mii cinci sute de soldaţi americani în Coreea de Sud.

— Plus o parte dintre soţiile şi copiii lor.

— Şi bărbaţi, presupun.

— Şi bărbaţi, acceptă Luis.

— Dă-mi-l pe preşedintele Chen la telefon, te rog.

Şeful de cabinet, Jacqueline Brody, spuse:

— Mă ocup eu de asta.

— De ce face asta Comandantul Suprem Kang? întrebă Pauline. Este sinucigaş?

— Nu, spuse Gus. Este disperat, dar nu sinucigaş. Pierde lupta cu ultranaţionaliştii şi nu mai poate rezista multă vreme. Până la urmă, ei îl vor executa, cu siguranţă, aşa că se confruntă cu propria moarte. Singura cale de a schimba asta este cu ajutorul Chinei, dar ei nu vor să-şi trimită trupele. El crede că poate să le forţeze mâna – şi s-ar putea să aibă dreptate. China nu îl va salva de rebeli, dar ar putea să intervină ca să împiedice preluarea de către Coreea de Sud.

Jacqueline spuse:

— Sunt gata, doamnă preşedinte. Evident, chinezii aşteptau apelul. Jacqueline adăugă: Puteţi vorbi la aparatul din faţa dumneavoastră, doamnă. Celelalte telefoane din cameră vor prelua conversaţia doar pentru ascultare.

Toată lumea sălta câte un receptor. Pauline rosti în telefonul ei:

— Sunt preşedintele.

Operatorul centralei de la Casa Albă spuse:

— Vă rog să rămâneţi pentru legătura cu preşedintele Chinei.

Un moment mai târziu, se auzi vocea lui Chen, care spuse:

— Mă bucur să vă aud, doamnă preşedinte Green.

— Sun în legătură cu situaţia din Coreea, după cum probabil aţi ghicit.

— După cum ştiţi, doamnă preşedinte, Republica Populară Chineză nu are trupe în Coreea de Nord şi nu a avut niciodată.

Tehnic, era adevărat. Soldaţii chinezi care luptaseră în războiul din Coreea de la începutul anilor ’50 fuseseră voluntari, teoretic, dar Pauline nu dorea să intre în această discuţie.

— Ştiu asta, dar, chiar şi aşa, sper că mă puteţi ajuta să înţeleg ce dracu’ face Coreea de Nord în clipa asta.

Chen trecu la mandarină. Translatorul intră pe fir cu ceea ce era, evident, o declaraţie pregătită dinainte.

— Loviturile de artilerie şi rachetele care par să fi fost lansate din Coreea de Nord nu au nici permisiunea, nici aprobarea guvernului chinez.

— Sunt uşurată să aud asta. Şi sper că înţelegeţi că trupele noastre se vor apăra.

Chen vorbea cu grijă, iar translatorul făcea la fel.

— Pot să vă asigur că noi nu avem nicio obiecţie atâta vreme cât trupele americane nu se află pe teritoriul Coreei de Nord, în spaţiul aerian al Coreei de Nord sau în apele teritoriale ale Coreei de Nord.

— Înţeleg.

Asigurarea aparentă a lui Chen era, de fapt, un avertisment. El spunea că trupele Statelor Unite trebuiau să rămână în Coreea de Sud. Pauline spera să le ţină acolo, dar nu dorea să promită asta. Spuse:

— Ministrul meu de externe, Chester Jackson, se află în avion chiar în clipa aceasta şi zboară spre Sri Lanka să se întâlnească cu ministrul vostru de externe, Wu Bai, şi cu ceilalţi – şi sper foarte tare ca acest conflict să se încheie la conferinţă, dacă nu înainte.

— La fel sper şi eu.

— Vă rog, nu ezitaţi să mă sunaţi în orice moment, zi sau noapte, dacă se

întâmplă vreun lucru pe care îl consideraţi inacceptabil sau provocator. Statele Unite şi China nu trebuie să intre în război. Acesta este ţelul meu.

— Şi al meu.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte.

După ce închiseră, generalul Schneider spuse imediat:

— Nord-coreenii au lansat acum rachete de croazieră şi avioanele de bombardament decolează.

Pauline privi în jurul camerei de operaţiuni şi spuse:

— Chen a fost foarte clar. China se va menţine în afara acestui conflict atâta timp cât noi rămânem în Coreea de Sud. Bill, asta trebuie să formeze baza strategiei noastre. Să ţinem China în afara conflictului este cel mai bun lucru pe care putem să-l facem ca să apărăm Coreea de Sud.

Pe când spunea asta, se gândi cât de mult dispreţ avea să curgă peste această abordare din partea lui James Moore şi a susţinătorilor săi din presă.

— Da, doamnă. Bill Schneider era agresiv prin natura lui, dar până şi el putea să înţeleagă că abordarea ei avea sens. El continuă: Trupele Statelor Unite sunt pregătite să acţioneze în limitele impuse de Chen. Imediat ce daţi ordinul, vom începe bombardarea cu artilerie a instalaţiilor militare din Coreea de Nord. Avioanele de vânătoare se află pe pistă, gata să lupte cu bombardierele care se apropie. Dar, în această etapă, nu vom trimite aeronave americane pilotate în spaţiul aerian al Coreei de Nord.

— Desfăşuraţi artileria acum.

— Da, doamnă.

— Ridicaţi aparatele de vânătoare în aer.

— Da, doamnă.

Mai multe ecrane prinseră viaţă. Pauline văzu piloţii repezindu-se spre aparatele de vânătoare cu reacţie, la o bază care presupunea că era Osan USAF Base, aflată la vreo cincizeci de kilometri de Seul. Privi prin cameră şi zise:

— Păreri, vă rog. Coreea de Nord poate să câştige asta?

Îi răspunse Gus:

— Improbabil, dar nu imposibil, spuse el, şi Pauline văzu capetele înclinându-se în semn de aprobare în jurul mesei. Gus continuă: Singura lor speranţă este un război-fulger, care să închidă rapid toate porturile şi aerodromurile din Coreea de Sud, ca să împiedice sosirea întăririlor.

— Doar pentru o clipă, haideţi să ne imaginăm ce am putea face noi dacă

se întâmplă așa ceva.

— Două lucruri, deși ambele implică pericole noi. Putem să creștem masiv forțele din regiune: mai multe cuirasate în Marea Chinei de Sud, mai multe bombardiere la bazele noastre din Japonia, mai multe avioane în Guam.

— Dar chinezii ar putea să vadă întăririle ca pe o provocare. Vor suspecta că toate armele sunt îndreptate spre ei.

— Da.

— Și cealaltă opțiune?

— Chiar și mai rea, spuse Gus. Am putea să dezafectăm armata nord-coreeană cu un atac nuclear.

— Asta este ceea ce va susține James Moore la televiziune mâine-dimineață.

— Și am risca o ripostă nucleară, fie de la rămășițele arsenalului nuclear al Coreei de Nord, fie mai rău, de la China.

— În regulă. Rămânem la strategia noastră actuală, dar trebuie să supraveghem îndeaproape bătălia. Ceea ce ne trebuie acum de la Pentagon, Bill, este o evaluare, pe ecran, în timp real, a avioanelor și rachetelor nord-coreene doborâte și a celor care le-au mai rămas în aer. Gus, aș vrea să discut cu Sandip. El ar trebui să trimită presei buletine în fiecare oră: te rog, asigură-te că este ținut la curent! Am nevoie ca Ministerul de Externe să informeze toate ambasadele noastre din străinătate. Și avem nevoie de cafea. Și sandviciuri. O să fie o noapte lungă.

•••

Pe când soarele apunea în Asia de Est și zorii se iveau pe deasupra Casei Albe, generalul Schneider anunță că războiul-fulger al Coreei de Nord nu funcționase. Cel puțin jumătate dintre rachete nu reușiseră să-și atingă țintele: unele fuseseră doborâte de sistemele antirachetă, la altele fuseseră provocate defecțiuni cu ajutorul unui atac cibernetic care interfera cu sistemele lor, iar altele se prăbușiseră fără vreun motiv evident. Câteva bombardiere fuseseră doborâte de avioanele de vânătoare cu reacție.

Chiar și așa, existaseră multe victime în rândul trupelor și civililor, atât cetățeni americani, cât și sud-coreeni. CNN prezentă o filmare din Seul și din alte orașe, unele dintre imagini fiind filmate de televiziunea sud-coreeană, altele preluate din postările din mediile de socializare. Filmarea prezenta clădiri prăbușite, incendii care făceau ravagii și echipaje ale ambulanțelor care se străduiau să ajute răniții și să adune morții. În orice caz, niciun port sau aerodrom militar nu fusese închis. Atacul continua, dar rezultatul nu mai

era pus la îndoială.

Pauline simțea din plin tensiunea situației, dar era de părere că sfârșitul era aproape. Când Bill termină, ea spuse:

— Cred că ar trebui să propunem o încetare a focului acum. Haideți să discutăm din nou la telefon cu președintele Chen.

Jacqueline începu pregătirile.

Bill spuse țeapăn:

— Doamnă președinte, Pentagonul ar prefera să termine cu distrugerea forțelor armate ale Coreei de Nord.

— Nu putem face asta de la distanță, spuse ea. Ar trebui să punem piciorul pe pământul Coreei de Nord și asta ar stârni un alt război, unul cu China, care ar fi mult mai al dracului de dificil de învins decât Coreea de Nord.

În cameră se auziră murmure de aprobare și Bill spuse reticent:

— Foarte bine.

Pauline adăugă:

— Dar până când nord-coreenii nu sunt de acord cu o încetare a focului, sugerez să aruncăm peste ei tot ce avem.

El se lumină.

— Foarte bine, doamnă președinte.

— Chen este la telefon, spuse Jacqueline.

Pauline ridică receptorul. După câteva amabilități scurte, îi spuse lui Chen:

— Atacul nord-coreean asupra Coreei de Sud a fost înfrânt.

Chen răspunse prin interpret:

— Agresiunea autorităților de la Seul împotriva Republicii Populare Democrate Coreea este nejustificată.

Pauline fu surprinsă. Ultima dată când vorbiseră, Chen fusese rezonabil. Acum părea să fie cuprins de o propagandă paranoică.

— Chiar și așa, Coreea de Nord a pierdut bătălia, zise ea.

— Armata populară coreeană va continua să apere cu energie Republica Coreea împotriva atacurilor inspirate de americani.

Pauline puse mâna peste microfon și zise:

— Îl cunosc pe Chen. El nu crede în nimic din rahatul ăsta.

— Cred că durii se află în cameră cu el și îi spun ce să zică, spuse Gus.

Mai multe persoane încuviințară din cap.

Asta făcea ca lucrurile să fie ciudate, dar ea tot putea să-și transmită mesajul.

— Cred că poporul Statelor Unite și poporul Chinei pot să găsească o cale

de a pune capăt omorurilor.

— Republica Populară Chineză va cântări, desigur, cu grijă ceea ce aveți de spus.

— Mulțumesc. Doresc o încetare a focului.

Urmă o tăcere prelungă.

Pauline adăugă:

— Aș fi recunoscătoare dacă ați transmite mesajul tovarășilor voștri de la Pyongyang.

Din nou răspunsul veni cu întârziere și Pauline și-l imagină pe Chen cu mâna peste telefon, vorbindu-le vechilor comuniști care se aflau împreună cu el în palatul lui de pe marginea lacului, la Zhongnanhai. Ce spuneau ei? Nimeni din guvernul de la Beijing nu avea cum să-și dorească acest război. Coreea de Nord nu îl putea câștiga – evenimentele din seara trecută dovediseră asta –, iar China nu dorea să se implice într-un conflict militar cu Statele Unite.

Trăgând de timp, Chen spuse:

— Și puteți să ne asigurați că această propunere va fi acceptată de președintele No, la Seul?

— Sigur că nu, spuse Pauline imediat. Coreea de Sud este o țară liberă. Dar voi face pe dracu-n patru să o conving.

După o altă pauză lungă, Chen spuse:

— Vom discuta asta cu cei de la Pyongyang.

Pauline decise să-l preseze.

— Când?

De data asta, răspunsul lui veni fără nicio ezitare.

— Imediat.

Acesta era Chen, presupuse Pauline, fără consilierii lui.

— Mulțumesc, domnule președinte, zise ea.

— Mulțumesc, doamnă președinte.

După ce închiseră, Pauline spuse:

— A existat o schimbare la Beijing.

Gus zise:

— De îndată ce încep împușcăturile, militarii preiau controlul – și armata chineză este condusă de niște duri.

Pauline aruncă o privire spre Bill și reflectă că majoritatea militarilor erau duri.

Apoi spuse:

— În regulă. Haideţi să vorbim la Seul!

— Îl caut pe preşedintele No la telefon, spuse Jacqueline.

Centrala făcu legătura la Seul şi ea ridică receptorul, spunând:

— A fost o zi îngrozitoare pentru dumneata, doamnă preşedinte, dar trupele sud-coreene au luptat curajos şi i-au învins pe agresori.

Şi-o închipuia pe No, cu părul ei gri pieptănat pe spate, cu fruntea înaltă, cu ochii întunecaţi şi pătrunzători, cu ridurile din jurul gurii ce sugerau o istorie de conflicte.

Preşedintele No răspunse:

— Comandatul Suprem a învăţat că nu poate să-i atace pe sud-coreeni fără să fie pedepsit.

Nota de satisfacţie profundă din vocea ei îi sugera lui Pauline că No se gândea atât la încercarea de asasinat care-l ucisese pe iubitul ei, cât şi la bombardamentul din ultimele ore. No adăugă:

— Mulţumim curajosului şi generosului popor american pentru sprijinul său nepreţuit.

Ajungea cu asta, se gândi Pauline.

— Acum trebuie să discutăm despre ce vom face în continuare.

— Aici se întunecă şi schimburile de rachete s-au oprit, dar vor porni din nou mâine-dimineaţă.

Lui Pauline nu-i plăcea cum suna asta.

— Doar dacă nu prevenim acest lucru, spuse ea.

— Şi cum vom face asta, doamnă preşedinte?

— Fac o propunere de încetare a focului.

La celălalt capăt urmă o tăcere. Ca să o umple, Pauline spuse:

— Ministrul meu de externe şi ministrul de externe chinez vor ajunge în Sri Lanka pentru a se întâlni cu ministrul vostru de externe şi cu omologul lor nord-coreean. Ei ar trebui să discute detaliile unei încetări imediate a focului şi să negocieze o înţelegere de pace.

Preşedintele No spuse:

— O încetare a focului îl va lăsa pe Comandantul Suprem la putere la Pyongyang şi în posesia a ceea ce i-a mai rămas din armele lui – aşa că el va constitui în continuare o ameninţare pentru noi.

Era adevărat, desigur. Pauline spuse:

— Nu foloseşte la nimic să continuăm acest măcel.

Răspunsul lui No o şocă.

— Nu sunt de acord.

Pauline se încruntă. Exista mai multă împotrivire decât anticipase. Ce dorea să spună No?

— Aţi învins Coreea de Nord, spuse Pauline. Ce altceva mai vreţi?

— Comandantul Suprem Kang a început acest război, răspunse No. Eu îl voi încheia.

„O, Hristoase, se gândi Pauline, ea vrea capitulare necondiţionată."

— O încetare a focului este primul pas spre încheierea războiului, zise ea.

— Asta este o ocazie care apare o dată în viaţă, să-i eliberăm pe concetăţenii noştri din nord de o tiranie criminală.

Inima lui Pauline începu să bubuie. Comandantul Suprem Kang era, într-adevăr, un tiran criminal, dar preşedintele No nu avea puterea să-l răstoarne împotriva voinţei chinezilor.

— Ce puneţi la cale?

— Să ducem până la capăt distrugerea armatei Coreei de Nord şi să instaurăm un regim nou şi neagresiv la Pyongyang.

— Vă referiţi la o invazie a Coreei de Nord?

— Dacă este necesar.

Pauline dorea să descurajeze ideea asta imediat.

— Statele Unite nu-şi vor uni forţele cu ale voastre.

Răspunsul lui No o surprinse.

— Nici n-am dori să faceţi asta.

Pauline îşi pierdu, pentru moment, cuvintele.

Niciun conducător coreean nu mai vorbise în felul acesta, încă din anii '50. Dacă nordul şi sudul aveau să fie reunificate cumva, în urma acestui război, sudul ar fi trebuit să se descurce cu un flux subit de douăzeci şi cinci de milioane de persoane, pe jumătate înfometate, care nu aveau habar cum să trăiască într-o economie capitalistă. No îşi bazase campania pe o promisiune de unificare într-un viitor vag: sloganul ei „Înainte să mor" însemna „Nu chiar niciodată", dar putea să însemne şi „Nu chiar acum". În orice caz, principala ei problemă nu era cea economică. Era China.

Citindu-i gândurile, No spuse:

— Dacă voi vă ţineţi deoparte, noi credem că şi chinezii vor face acelaşi lucru. Noi vom spune că problemele Coreei trebuie rezolvate de poporul coreean, fără implicarea oricărei alte naţiuni.

— Beijingul nu vă va permite să instalaţi un guvern proamerican la Pyongyang.

— Ştiu. Vom discuta viitorul Coreei de Nord şi de Sud cu aliaţii şi vecinii

noştri, desigur. Dar noi considerăm că a sosit momentul pentru Coreea, ca un întreg, să nu mai fie un simplu pion în jocul altcuiva.

După părerea lui Pauline, nu era ceva realist. Dacă aveau să încerce, ar fi avut de plătit ca dracu'. Inspiră adânc.

— Doamnă preşedinte, vă înţeleg sentimentele, dar cred că ceea ce propuneţi este periculos pentru Coreea şi pentru întreaga lume.

— Am promis reunificarea ţării mele. S-ar putea să nu mai apară un al doilea moment ca acesta în următorii cincizeci de ani. Nu voi rămâne în istorie ca preşedintele care şi-a ratat şansa.

Şi asta încheia discuţia, se gândi Pauline. Era vorba despre răzbunarea pentru uciderea iubitului ei şi despre respectarea promisiunii din campanie; dar, mai ales, era vorba despre moştenirea ei. Avea şaizeci şi cinci de ani şi se gândea la locul ei în istorie. Acesta era destinul ei.

Nu mai era nimic de adăugat. Pauline spuse abrupt:

— Mulţumesc, doamnă preşedinte, şi întrerupse convorbirea.

Aruncă o privire în jurul mesei. Auziseră cu toţii conversaţia. Apoi spuse:

— Strategia noastră de gestionare a crizei din Coreea s-a prăbuşit. Nordul a atacat şi a pierdut, iar sudul este hotărât să invadeze. Conferinţa mea de pace a murit înainte să se nască. Preşedintele No plănuieşte un derapaj uriaş în politica mondială.

Făcu o pauză, ca să se asigure că gravitatea previziunii ei avea timp să se aşeze. Apoi reveni la detalii practice.

— Bill, vreau ca tu să susţii astăzi conferinţa de presă din camera de informări a Casei Albe.

Schneider părea reticent, dar ea avea nevoie de un bărbat în uniformă.

— Sandip Chakraborty te va însoţi. Aproape adăugă: „Ca să te ţină de mână" dar se abţinu. Spune-le că eram pregătiţi pentru atac şi că i-am făcut faţă cu minimum de pagube. Dă-le cât de multe detalii militare poţi: numărul de rachete lansate, de avioane inamice doborâte, de victime militare, de victime civile… Poţi să le spui că am păstrat contactul cu preşedintele Chinei şi al Coreei de Sud pe tot timpul nopţii, dar nu răspunde la niciun fel de întrebări politice: spune-le că situaţia este încă neclară şi că, în orice caz, tu eşti doar un soldat.

— Foarte bine, doamnă.

— Cu puţin noroc, acum avem la dispoziţie câteva ore ca să reflectăm. Atenţie! Vă rog luaţi-vă cu toţii adjuncţii aflaţi în această cameră şi plecaţi ca să vă odihniţi câteva ore, în timp ce Asia de Est doarme. Eu mă duc să fac un

duș. Ne întâlnim din nou în seara asta, când apar zorii în Coreea.

Se ridică în picioare și ceilalți o urmară. Prinse o privire de la Gus și înțelese că el dorea să o însoțească, dar ea considera că era o idee proastă să-l favorizeze prea evident, așa că întoarse privirea și ieși din cameră.

Se întoarse la reședință și făcu un duș. Se simți împrospătată, dar obosită: avea nevoie disperată de somn. În orice caz, se așeză mai întâi pe marginea patului, în halatul de baie din prosop, și o sună pe Pippa să o întrebe cum mergea vacanța.

— Traficul a fost îngrozitor seara trecută și ne-a luat două ore să ajungem aici! spuse Pippa.

— Groaznic, zise Pauline.

— Pe urmă însă am luat cina împreună și a fost amuzant. În dimineața asta, Josephine și cu mine am plecat devreme să călărim.

— Ce cal ai avut?

— Un ponei mic și drăguț, numit Parsley, vioi, dar ascultător.

— Perfect.

— Apoi tati ne-a dus la Middleburg ca să cumpărăm plăcinte cu dovleac și… ghici peste cine am dat? Doamna Judd!

Pauline avu brusc o senzație rece în stomac. Deci Gerry aranjase o întâlnire cu iubita lui de Ziua Recunoștinței. Boston nu însemnase doar o simplă aventură de o noapte până la urmă.

— Ca să vezi, spuse ea, străduindu-se să aibă un ton voios. Dar nu se putu împiedica să nu adauge: Ce coincidență!

Ea spera ca Pippa să nu sesizeze sarcasmul.

Dar Pippa păru indiferentă.

— S-a dovedit că ea își petrece sărbătorile împreună cu un prieten care are o podgorie în apropiere de Middleburg. Așa că tati a stat la cafea cu bătrâna Judders, în timp ce eu și Jo am cumpărat plăcinte. Acum mergem înapoi și o vom ajuta pe mama lui Jo să umple curcanul.

— Sunt foarte bucuroasă că vă distrați atât de bine, zise Pauline, apoi realiză că sunase totul puțin cam deprimant.

Pippa era tânără, dar avea instincte feminine, așa că tonul vag deprimat al lui Pauline îi reaminti că mama ei nu avea parte de sărbători.

— Hei, ce se întâmplă în Coreea? spuse ea imediat.

— Încerc să opresc războiul.

— Oh! Ar trebui să fim toți îngrijorați?

— Lasă asta în seama mea! Îmi voi face eu griji pentru toată lumea.

— Vrei să vorbeşti cu tati?
— Nu, dacă e la volan.
— Da, e la volan.
— Transmite-i dragostea mea!
— Sigur.
— La revedere, draga mea!
— Pa, mamă!

Pauline închise, cu un gust amar în gură.

Gerry şi Amelia Judd plănuiseră totul. În weekend, Gerry avea să găsească o scuză ca să se strecoare de lângă gazdele lor pentru o întâlnire. O minţise pe Pauline – în timp ce ea se împotrivea curajos tentaţiei.

Cu ce greşise? Simţise Gerry sentimentele pe care începea să le aibă pentru Gus? „Nu-ţi poţi stăpâni sentimentele”, se gândi ea. Lui Pauline nu-i păsase, cu adevărat, când începuse să bănuiască faptul că Gerry făcuse o mică pasiune pentru doamna Judd. Dar ea îşi putea stăpâni acţiunile. Gerry o înşelase, în timp ce Pauline n-o făcuse. Era o mare diferenţă.

Era ora opt, oră de vârf pentru ştirile tv. Unul dintre posturi trebuia să-l întrebe pe James Moore despre Coreea – de parcă el ar fi ştiut ceva, se gândi ea amărâtă. Probabil că nici nu ştia unde se află Coreea pe hartă. Porni televizorul şi sări de la un canal la altul până când îl descoperi la un matinal populist.

El purta o jachetă bej, din piele de căprioară, cu franjuri. Aceasta era o atitudine nouă: acum nici măcar nu se mai prefăcea că se conformează. Oamenii chiar îşi doreau un preşedinte care arăta ca Davy Crocket?

Era intervievat de Mia şi Ethan. Pentru început, Ethan spuse:

— Aţi vizitat Asia de Est, deci aveţi informaţii la prima mână despre situaţia de acolo.

Pauline râse. Moore făcuse un tur de zece zile prin Asia de Est şi îşi petrecuse exact o zi în Coreea, cea mai mare parte a acesteia într-un hotel de cinci stele din Seul.

Moore răspunse:

— Nu vreau să pretind că aş fi un expert, Ethan, şi, cu certitudine, nu pot pronunţa toate numele acelea amuzante… Făcu o pauză, pentru ca ceilalţi doi să chicotească. Dar consider că aceasta este o situaţie care necesită bun-simţ. Coreea de Nord l-a atacat pe unul dintre aliaţii noştri şi, atunci când eşti atacat, trebuie să ripostezi *puternic*.

Pauline spuse:

— Cuvântul pe care îl cauţi este escaladare, Jim.

El continuă:

— Orice altceva îl încurajează pe inamic.

Mia îşi încrucişă picioarele. La fel ca toate femeile angajate la acest canal, trebuia să poarte o fustă suficient de scurtă încât să-i lase genunchii la vedere. Ea spuse:

— Dar despre ce vorbeşti, Jim, în termeni pământeni?

— Spun că noi am putea să ştergem Coreea de Nord de pe faţa pământului cu un singur atac nuclear şi că am putea să facem asta azi.

— Ei bine, pare destul de drastic.

Pauline râse din nou.

— Drastic? spuse ea către ecran. Este o nebunie, asta este!

Moore răspunse:

— Nu numai că asta ar rezolva problema dintr-o lovitură, dar i-ar şi speria pe alţii. Haide să le spunem oamenilor: „Dacă ataci America, te-ai ars!”

Pauline putea să-şi imagineze cum susţinătorii lui loveau cu pumnul în aer. Ei bine, ea urma să-i salveze de anihilarea nucleară, fie că doreau ca ea să facă asta, fie că nu.

Închise televizorul.

Era gata de culcare, dar mai exista ceva ce trebuia să facă înainte să adoarmă.

Îşi trase pe ea un trening şi coborî scările la etajul de mai jos. Găsi acolo echipa serviciului secret şi pe un tânăr maior al armatei, care purta mingea de fotbal atomică.

Desigur, nu era o minge de fotbal, ci o servietă de aluminiu Zero Haliburton, într-o husă neagră, din piele. Arăta ca o valiză de transportat costume, cu excepţia faptului că avea o antenă mică de comunicaţii, care ieşea în afară de lângă mâner. Pauline îl salută pe tânăr şi îl întrebă cum se numeşte.

— Sunt Rayvon Roberts, doamnă preşedinte.

— Ei bine, maior Roberts, aş vrea să arunc o privire în interiorul mingii de fotbal, ca să-mi împrospătez memoria. Deschide-o, te rog!

— Da, doamnă.

Roberts îndepărtă rapid învelitoarea de piele neagră, apoi aşeză cutia de metal pe podea, desfăcu cele trei zăvoare şi ridică rapid capacul.

Cutia conţinea trei obiecte şi un telefon fără tastatură.

Roberts spuse:

— Doamnă, îmi permiteți să vă reamintesc ce reprezintă fiecare dintre aceste obiecte?

— Da, te rog.

— Aceasta este Cartea Neagră.

Era un blocnotes obișnuit de birou, cu inele. Pauline îl luă de la el și răsfoi paginile, care erau tipărite cu negru și roșu. Roberts spuse:

— Acesta enumeră opțiunile de ripostă de care dispuneți.

— Adică toate modurile în care pot porni un război nuclear.

— Da.

— N-ai crede că pot fi atât de multe. Mai departe!

Roberts ridică un alt notebook, ce părea similar.

— Aceasta este o listă a locațiilor secrete din țară în care vă puteți refugia în caz de urgență.

Urma un dosar din carton cu vreo douăsprezece pagini capsate.

— Acesta detaliază sistemul de alertă de urgență, care vă permite să vă adresați națiunii pe toate stațiile de radio și de televiziune în cazul unei urgențe naționale.

Obiectul era aproape depășit, se gândi Pauline, în epoca știrilor nonstop.

— Iar acest telefon apelează un singur număr: centrul militar național de comandă de la Pentagon. Centrul va transmite ordinele dumneavoastră către centrele pentru lansarea rachetelor, submarinele nucleare, aerodromurile de bombardament și comandanții de pe câmpul de luptă.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse ea.

Apoi părăsi grupul și reveni la etaj. În sfârșit, putea să meargă la culcare. Își scoase hainele și se strecură recunoscătoare între cearșafuri. Se întinse, cu ochii închiși, și revăzu în minte valiza aceea îmbrăcată în piele. Ceea ce conținea cu adevărat însemna sfârșitul lumii.

În câteva secunde, adormi.

CAPITOLUL 35

Tripoli era un oraș mare, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată Kiah, de două ori mai mare decât N'Djamena. Zona centrală avea zgârie-nori cu vedere spre plajă, dar restul locului era îngrămădit și aglomerat, cu multe clădiri deteriorate de bombardamente. Unii dintre bărbați purtau haine în stil

european, dar toate femeile aveau rochii lungi și acoperăminte pentru cap.

Abdul îi duse pe ea și pe Naji la un hotel mic și ieftin, dar curat, unde niciunul dintre oaspeți sau din personal nu era alb și nimeni nu vorbea altă limbă în afară de arabă. Kiah fusese intimidată de hoteluri la început și, atunci când cei din personal se purtau respectuos, ea îi bănuia că-și băteau joc. Îl întrebase pe Abdul cum să trateze cu ei, iar el îi spusese:

— Fii amabilă, dar nu-ți fie teamă să ceri ceea ce-ți dorești, iar dacă ei par curioși în legătură cu tine și te întreabă de unde vii și așa mai departe, doar le zâmbești și le spui că ești prea ocupată ca să stai la taclale.

Ea descoperise că asta funcționa.

Când se treziră, în prima lor dimineață acolo, Kiah începu să se gândească la viitor. Până în acel moment, ea nu crezuse cu adevărat că scăpaseră din tabăra minieră. În timp ce călătoriseră spre nord, prin Libia, conducând pe drumuri care se îmbunătățeau treptat și dormind în locuri tot mai confortabile, în ea se cuibărise o teamă secretă că jihadiștii aveau să reușească să-i prindă din nou și să-i târască în sclavie. Bărbații aceia erau puternici și brutali și, de obicei, obțineau ceea ce doreau. Abdul era singurul bărbat din câți cunoscuse vreodată care li se putea împotrivi.

Acum coșmarul se terminase, slavă Domnului, dar ce aveau să facă în continuare? Care era planul lui Abdul? Era și ea inclusă în acest plan?

Se hotărî să-l întrebe. El îi răspunse cu o altă întrebare:

— Tu ce vrei să faci?

— Știi ce vreau, zise ea. Vreau să locuiesc în Franța, unde pot să-mi hrănesc copilul și să-l trimit la școală. Dar mi-am cheltuit toți banii și încă sunt în Africa.

— S-ar putea să te pot ajuta. Nu sunt sigur, dar voi încerca.

— Cum?

— Nu pot să-ți spun acum. Te rog, ai încredere în mine!

Sigur că avea încredere în el. Își încredințase viața în mâinile lui. Dar în el exista o tensiune subterană și întrebările ei o scoseseră la suprafață. Era îngrijorat în legătură cu ceva. Nu era vorba de jihadiști: părea să nu se mai teamă că aceștia ar fi putut să-l urmărească. Ocazional, încă mai privea peste umăr și verifica celelalte mașini, dar nu mereu, nu obsesiv. Deci ce provoca acea tensiune? Oare se gândea la viitorul lor împreună – sau separat?

Kiah găsea lucrul acesta înspăimântător. Încă de când îl întâlnise pentru prima dată, el îi lăsase impresia că deținea controlul, că era pregătit pentru orice, că nu se temea de nimic. Acum însă, el recunoștea că nu era sigur dacă

putea să o ajute să-şi termine călătoria. Ce avea să facă ea dacă el nu reuşea? Cum putea să se întoarcă la lacul Ciad?

Adoptând un ton vioi, el spuse:

— Toţi avem nevoie de haine noi. Hai să mergem la cumpărături!

Kiah nu fusese „la cumpărături” niciodată, dar mai auzise expresia şi ştia că femeile bogate se plimbau prin magazine în căutarea unor lucruri pe care să le cumpere cu banii pe care-i aveau în plus. Nu se imaginase niciodată făcând acelaşi lucru. Femeile de felul ei cheltuiau bani doar atunci când erau nevoite.

Abdul chemă un taxi şi se duseră în centrul oraşului, unde, pe sub arcadele umbroase, erau aliniate diverse magazine, care îşi scoteau jumătate din marfa pe trotuar. Abdul spuse:

— Mulţi arabi francezi poartă haine tradiţionale, dar tu ai putea să descoperi că viaţa e mai uşoară în haine europene.

Kiah nu avea nevoie să fie convinsă. Ea visa să aibă parte de libertatea femeilor europene şi dorea ca îmbrăcămintea să simbolizeze acest lucru.

Găsiră un magazin cu articole pentru copii. Naji se bucură de întregul proces de alegere a culorilor şi a măsurilor potrivite. Îi plăcea să îmbrace o cămaşă nouă şi să se privească în oglindă, iar Abdul era amuzat.

— Atâta vanitate la cineva atât de tânăr! spuse el.

— La fel ca tatăl lui, murmură Kiah.

Salim avusese şi el o urmă de vanitate, se gândi ea. Apoi privi îngrijorată spre Abdul, în speranţa că el nu avea să fie jignit de menţionarea fostului ei soţ. Unui bărbat nu-i plăcea să i se aducă aminte că femeia lui se mai culcase şi cu altcineva. În orice caz, Abdul zâmbea la Naji şi nu părea să îi pese.

Naji luă două perechi de pantaloni scurţi, patru cămăşi, două perechi de pantofi, ceva lenjerie şi o şapcă de baseball, pe care insistă să o poarte chiar atunci.

La un magazin din apropiere, Abdul dispăru în cabina de probă şi reveni îmbrăcat într-un costum de bumbac albastru-închis, o cămaşă albă şi o cravată simplă, îngustă. Kiah nu-şi putea aminti când văzuse ultima oară un bărbat care purta cravată, în afară de televizor.

— Arăţi ca un american, îi spuse ea.

— *Quel horreur*[{11}], spuse Abdul în franceză, zâmbind.

Apoi, lui Kiah îi trecu prin minte că el chiar ar fi putut să fie american. Asta ar fi explicat toţi banii aceia. Avea să îl întrebe, decise ea. Nu atunci, dar curând.

El reveni în spatele magazinului, apoi reapăru în roba lui obişnuită, maro, ducându-şi hainele cele noi într-o pungă.

După aceea intrară într-un magazin pentru femei.

— Nu vreau să cheltuiesc prea mult din banii tăi, îi spuse Kiah lui Abdul.

— Să-ţi spun cum facem, îi zise el. Alege două costume, unul cu fustă şi altul cu pantaloni, apoi alege lenjerie, pantofi şi orice altceva care să se potrivească la fiecare dintre ele. Nu-ţi face griji pentru bani. Aici nimic nu este scump.

Kiah nu considera că preţurile erau mici, dar ea nu cumpărase niciodată haine – doar materiale din care trebuia să le confecţioneze ea însăşi –, aşa că, de fapt, nu ştia mare lucru.

— Şi nu te grăbi, spuse Abdul. Avem suficient timp.

Era o senzaţie ciudată să nu se îngrijoreze pentru preţ, descoperi Kiah. Era plăcut, dar puţin derutant, pentru că se temea să creadă că putea să aibă orice îşi dorea din acel magazin. Cu nesiguranţă, ea încercă o fustă în carouri şi o bluză lila. Se simţea prea stânjenită ca să iasă afară şi să-i arate lui Abdul. Apoi încercă o pereche de blugi şi un tricou verde. Asistenta din magazin îi oferi lenjerie neagră, cu dantelă, şi spuse:

— Lui îi va plăcea asta.

Dar Kiah nu se putea decide să cumpere ceea ce arăta ca o lenjerie pentru prostituate şi insistă pentru bumbac alb.

Încă era jenată pentru ceea ce făcuse în maşină, în prima noapte de după evadarea lor. Dormiseră unul în braţele celuilalt ca să se încălzească, dar când apăruse lumina, ea începuse să-i sărute faţa adormită şi, odată pornită, nu se mai putuse opri. Îi sărutase mâinile, gâtul şi obrajii, până când el se trezise, apoi, desigur, făcuseră dragoste. Ea îl sedusese. Era ruşinos. Şi totuşi, nu se putea convinge să regrete asta, pentru că era îndrăgostită de el şi credea că şi el începuse să o iubească. Chiar şi aşa, era îngrijorată fiindcă se purtase ca o uşuratică.

Ea ceru să i se pună totul într-o pungă şi îi spuse lui Abdul că avea să îi arate ce cumpărase după ce ajungeau la hotel. El zâmbi şi îi spuse că abia dacă putea să aştepte.

În timp ce ieşeau din magazin, ea se întreba cu dorinţă dacă avea să ajungă vreodată, cu adevărat, să poarte acele haine în Franţa.

— Mai avem încă un lucru de făcut, zise Abdul. În timp ce tu încercai hainele, am întrebat dacă există vreun loc în care putem să facem nişte fotografii. Se pare că pe strada următoare există o agenţie de turism, cu un

automat fotografic.

Kiah nu auzise niciodată de o agenţie de turism sau de un automat fotografic, dar nu spuse nimic. Abdul se referea adesea la lucruri despre care ea nu ştia nimic şi, în loc să-l sâcâie tot timpul cu întrebări, aştepta ca înţelesul acestora să se clarifice.

Virară de două ori şi intrară într-un magazin care era decorat cu imagini ale unor avioane şi peisaje străine. O tânără, cu atitudinea unei femei de afaceri, era aşezată la un birou, îmbrăcată cu o fustă şi o bluză ce semănau oarecum cu cele pe care le cumpărase Kiah.

Într-o parte se afla o cameră mică, cu perdele. Femeia îi dădu lui Abdul câteva monede în schimbul unor bancnote, iar el îi explică lui Kiah cum funcţiona maşinăria. Era simplu, dar rezultatul părea un fel de miracol: în câteva secunde, printr-o fantă apăru o bandă de hârtie, ca un copil care scoate limba, şi Kiah văzu patru fotografii color cu faţa ei. Când văzu fotografiile, Naji îşi dori şi el câteva, ceea ce era bine, se gândi Kiah, pentru că Abdul spusese că aveau nevoie şi de fotografiile lui Naji.

La fel ca orice copil de doi ani, Naji nu înţelegea necesitatea de a rămâne nemişcat, aşa că avu nevoie de trei încercări înainte să obţină câteva fotografii bune.

Femeia din spatele biroului spuse:

— Aeroportul internaţional din Tripoli este închis, dar aeroportul Mitiga are zboruri spre Tunis, de unde puteţi lua avioane spre alte destinaţii.

Ei îi mulţumiră, apoi ieşiră. În stradă, Kiah întrebă:

— Pentru ce avem nevoie de fotografii?

— Ca să putem obţine documente de călătorie pentru tine şi Naji.

Kiah nu avusese niciodată documente. Să se identifice la frontieră nu făcuse parte niciodată din planul ei. Abdul părea să considere că ea putea să intre legal în Franţa. Din câte ştia ea, aşa ceva era imposibil. Altfel, pentru ce i-ar fi plătit cineva pe traficanţii de oamenii?

Abdul zise:

— Spune-mi ziua ta de naştere, apoi şi pe a lui Naji.

El se încruntă după ce le auzi, încercând să memoreze ambele date, presupunea ea.

Dar exista o îngrijorare.

— De ce nu ţi-ai făcut şi tu fotografii? îl întrebă ea.

— Eu am deja documente.

Nu asta era, de fapt, întrebarea ei.

— Când Naji şi cu mine ajungem în Franţa…

— Da?

— Tu unde vei pleca?

Expresia lui încordată reveni.

— Nu ştiu, răspunse el.

De data asta, ea îl presă, simţind că trebuia să primească un răspuns. Nu putea suporta toată această anxietate.

— Vei veni cu noi?

Dar răspunsul lui nu-i aduse nicio uşurare.

— *Inshallah*, spuse el. Dacă vrea Dumnezeu.

•••

Luară prânzul într-o cafenea. Comandară beghrir, cozonaci marocani cu semolina{12}, cu sos de miere şi unt topit. Naji îi adora.

În ciuda mesei simple, Abdul avea un sentiment ciudat: se simţea ca după un pahar de vin bun în compania muzicii lui Mozart. Se întreba dacă asta era fericirea.

În timp ce beau cafeaua, Kiah spuse:

— Eşti american?

Era deşteaptă.

— Ce te face să spui asta? o întrebă el.

— Ai o mulţime de bani.

El ar fi vrut să-i spună adevărul, dar, în momentul acela, era prea periculos. Trebuia să aştepte până la terminarea misiunii.

— Trebuie să-ţi explic o mulţime de lucruri, spuse el. Poţi să mai aştepţi puţin?

— Desigur.

El tot nu ştia ce-l aştepta în viitor, dar, până la sfârşitul zilei, spera să fie capabil să ia unele decizii.

Se întoarseră la hotel şi îl lăsară pe Naji să-şi facă somnul de după-amiază, apoi Kiah îi arătă lui Abdul noile ei haine. Oricum, când îmbrăcă lenjeria albă, realizară că trebuiau să facă dragoste imediat.

După aceea el se îmbrăcă în costumul lui cel nou: era momentul să se întoarcă în lumea reală. La Tripoli nu exista o secţie CIA, dar DGSE-ul francez avea un birou acolo, iar el stabilise o întâlnire.

— Trebuie să merg la o întâlnire, îi spuse el lui Kiah.

Ea păru îngrijorată, dar îi acceptă declaraţia fără vreun comentariu.

— Vei fi în regulă aici? o întrebă el.

— Desigur.

— Dacă se întâmplă ceva, poți să mă suni.

El îi cumpărase un telefon cu două zile în urmă și încărcase cartela preplătită cu perioada maximă posibilă. Ea nu-l folosise încă.

— Voi fi bine, nu-ți face griji!

Hotelul avea puține facilități, dar la recepție exista un bol cu cărți de vizită care menționau adresa locului, în scriere arabică, și Abdul luă câteva pe drumul spre ieșire.

Se urcă într-un taxi și porni spre centru. Se simțea minunat să poarte din nou haine în stil american. Nici măcar nu era un costum foarte bun, dar nimeni nu știa asta acolo și, în orice caz, îi amintea că era cetățean al celei mai puternice țări din lume.

Taxiul opri în fața unei clădiri ponosite de birouri. Pe zidul de la intrare se afla o coloană de plăci de aramă murdare, fiecare cu un buton de sonerie, un difuzor și denumirea gravată a unei companii. El o găsi pe cea numită „Entremettier & Cie” și apăsă butonul. Nu se auzi niciun sunet în difuzor, dar ușa se deschise și el păși în interior.

Își dorea ceva anume de la această întâlnire și nu era sigur dacă putea obține. Se pricepea să obțină ceea ce dorea într-o confruntare pe stradă sau în deșert, dar nu era un războinic de birou. Avea o oarecare șansă să reușească ceea ce spera, mai mare de cincizeci la sută, considera el. Dar dacă ei se dovedeau încăpățânați, el nu prea avea ce să facă.

Semnele îl îndrumară spre un birou de la etajul al treilea. Bătu la ușă și intră. Tamara și Tab îl așteptau acolo.

Trecuseră vreo două luni de când îi văzuse ultima oară și se simțea destul de emoționat. Cumva, spre surprinderea lui, și ei păreau să simtă la fel. Tab avea lacrimi în ochi când îi strânse mâna lui Abdul, iar Tamara își aruncă brațele în jurul lui și îl îmbrățișă.

— Ai fost atât de curajos! spuse ea.

În cameră se mai afla un bărbat într-un costum bej, care-l salută formal pe Abdul în franceză, apoi îi spuse că se numea Jean-Pierre Malmain și îi strânse mâna. Abdul presupunea că era ofițerul francez cu cel mai mare grad din Libia.

Se așezară în jurul mesei și Tab spuse:

— Doar ca să știi, Abdul, capturarea bazei Hufra a fost cea mai mare realizare de până acum a campaniei împotriva ISGS.

Tamara adăugă:

— De asemenea, când am închis Hufra, am pus mâna pe un dosar uriaș, burdușit cu informații despre ISGS: nume, adrese, puncte de întâlnire, fotografii. Și am descoperit amploarea șocantă a sprijinului nord-coreean acordat terorismului african. Este cea mai mare pradă de informații din istoria jihadismului nord-african.

O secretară elegant îmbrăcată intră cu o sticlă de șampanie și patru pahare pe o tavă. Tab spuse:

— O mică sărbătoare în stil franțuzesc.

Apoi desfăcu dopul sticlei și turnă.

— Pentru eroul nostru! spuse Tamara și băură toți.

Abdul simțea că relația dintre Tamara și Tab se schimbase față de ziua în care îi întâlnise, pe malurile lacului Ciad. Dacă avea dreptate și ei erau acum un cuplu, își dorea să-i facă să vorbească despre asta. Era convins că acest lucru avea să le slăbească poziția față de cererea pe care dorea să le-o adreseze. Zâmbi și spuse:

— Voi doi sunteți împreună acum?

Tamara zise:

— Da.

Amândoi păreau foarte mulțumiți.

— Dar să lucrați pentru serviciile de informații ale unor națiuni diferite…, spuse Abdul.

— Eu mi-am dat demisia, zise Tab. Acum sunt în perioada de preaviz. Mă întorc în Franța ca să lucrez în afacerea familiei.

Tamara adăugă:

— Și eu am aplicat pentru un transfer la secția CIA din Paris. Phil Doyle mi-a aprobat solicitarea.

Tab continuă:

— Iar șeful meu, Marcel Lavenu, a recomandat-o pe Tamara șefului CIA de acolo, care este un prieten de-al lui.

— Ei bine, atunci vă doresc numai bine amândurora, spuse Abdul. Sunteți amândoi atât de frumoși… veți avea cei mai minunați copii.

Ei aveau un aer straniu și Tamara spuse:

— N-am spus că ne căsătorim.

Abdul păru jenat.

— Ce demodat din partea mea să fac această presupunere! Mă iertați!

— Nu-i nevoie, spuse Tab. Pur și simplu nu s-a ivit ocazia să discutăm despre asta, atâta tot.

Tamara schimbă rapid subiectul.

— Și acum, dacă eşti pregătit, te ducem înapoi la N'Djamena.

Abdul nu spuse nimic.

Ea adăugă:

— Mi-e teamă că ei doresc o informare amănunţită. Ar putea să dureze câteva zile. Însă apoi, ai tot dreptul la o vacanță lungă.

„Am ajuns şi aici", se gândi Abdul.

— Sunt fericit să fac informarea, desigur, spuse el. Nu era adevărat, dar trebuia să se prefacă. Și abia aștept vacanța. Dar misiunea nu s-a încheiat încă.

— Nu s-a încheiat?

— Mi-ar plăcea să încerc să iau din nou urma. Transportul nu se află la Tripoli – am verificat pe dispozitivul de urmărire. Așa că, aproape sigur, a traversat Mediterana.

— Abdul, ai făcut destule, zise Tamara.

— În orice caz, spuse Tab, ar putea să fi debarcat oriunde în Europa de Sud, de la Gibraltar la Atena. Asta înseamnă mii de kilometri de coastă.

— Dar unele locuri sunt mai probabile decât altele, argumentă Abdul. Sudul Franţei, de exemplu, are o infrastructură bine pusă la punct pentru importul și distribuirea drogurilor.

— Tot este o zonă mare de cercetat.

— Nu chiar. Am condus de-a lungul drumului de coastă – Corniche, cred că se numește –, aș putea să prind semnalul. Apoi am putea afla cine se află la capătul celălalt al drumului cocainei. E o ocazie prea bună ca să o ratăm.

Jean-Pierre Malmain interveni:

— Noi nu suntem aici ca să prindem traficanţi de droguri. Suntem pe urmele teroriștilor.

— Dar Europa este locul din care le vin banii, insistă Abdul. Întreaga operaţiune este finanţată, până la urmă, de puștii care cumpără droguri în cluburi. Toate pagubele pe care le putem produce la capătul francez vor produce daune întregii operațiuni de trafic de droguri a ISGS – care pentru ei valorează probabil chiar mai mult decât mina de aur de la Hufra.

Malmain spuse indiferent:

— Decizia trebuie să fie luată, evident, de superiorii noștri.

Abdul scutură din cap.

— Nu ne permitem să pierdem timpul. Transmiţătoarele radio vor fi descoperite când vor începe să desfacă sacii de cocaină. Asta s-ar putea să se

fi întâmplat deja, dar, dacă nu – dacă avem noroc –, ar putea să se întâmple în orice clipă de acum. Vreau să plec spre Franța mâine.

— Eu nu pot autoriza asta.

— Nu-ți cer asta. Face parte din ordinele mele inițiale. Dacă greșesc, voi fi rechemat din Franța. Dar mă duc.

Malmain ridică din umeri, renunțând.

Tamara spuse:

— Abdul, există ceva ce ai avea nevoie de la noi chiar acum?

— Da.

Asta era partea delicată, dar se gândise bine la felul în care avea să-și formuleze solicitarea. Se bătu peste buzunare, în căutarea unui pix, dar realiză că își pierduse obiceiul de a purta unul.

— Poate cineva să-mi dea un creion și o foaie de hârtie, vă rog?

Malmain se ridică. În timp ce el aducea materialele pentru scris, Abdul spuse:

— Când am fugit de la Hufra, doi dintre sclavi au scăpat împreună cu mine – o femeie și un copil, emigranți ilegali. I-am folosit ca acoperire, pretinzând că suntem o familie. Este o poveste perfectă și mi-ar plăcea să continui cu asta.

— Pare o idee bună, comentă Tamara.

Malmain îi dădu un blocnotes și un creion, iar Abdul scrise: „Kiah Haddad și Naji Haddad” adăugând data nașterii fiecăruia. Apoi spuse:

— Am nevoie de două pașapoarte franceze autentice, câte unul pentru fiecare. La fel ca orice alt serviciu secret din lume, DGSE era capabil să obțină pașapoarte pentru oricine, ca parte a muncii sale.

Tamara văzu ce scrisese și spuse:

— Au luat numele tău de familie?

— Pretindem că suntem o familie, îi aminti Abdul.

— O, da, desigur, spuse ea, dar Abdul știa că ghicise adevărul.

Malmain, căruia în mod clar nu-i plăcea planul lui Abdul, spuse:

— Voi avea nevoie de fotografii.

Abdul scoase din buzunarul sacoului cele două benzi de fotografii pe care le făcuseră la agenția de turism și le împinse peste masă.

Tamara spuse:

— O! Femeia de la lacul Ciad! Chiar mi se părea că numele Kiah îmi este cunoscut. Apoi îi explică lui Malmain: Am întâlnit-o pe această femeie în Ciad. Ea ne-a întrebat despre viața în Europa și eu i-am spus să nu aibă

încredere în traficanții de oameni.

— A fost un sfat bun, zise Abdul. Ei i-au luat banii și au aruncat-o într-o tabără de sclavi din Libia.

Malmain spuse cu un ușor dispreț:

— Deci, te-ai împrietenit cu femeia asta.

Abdul nu-i răspunse.

Tamara încă privea fotografia.

— E foarte frumoasă. Îmi amintesc că mă gândeam la asta la vremea respectivă.

Desigur că toți bănuiau relația dintre el și Kiah. Abdul nu încercă să o explice, ci îi lăsă să creadă ce vor.

Tamara era de partea lui. Întorcându-se spre Malmain, ea spuse:

— Cât timp îți va lua să rezolvi pașapoartele – o oră sau cam așa ceva?

Malmain ezită. Părea să considere că Abdul trebuia mai întâi să se întoarcă la N'Djamena pentru informare. Dar era dificil să-i refuze ceva lui Abdul după tot ceea ce făcuse el – iar Abdul se baza pe asta.

Malmain renunță și, ridicând din umeri, spuse:

— Două ore.

Abdul își ascunse ușurarea. Purtându-se ca și cum fusese încrezător tot timpul că avea să se întâmple asta, el îi dădu lui Malmain una dintre cărțile de vizită pe care le luase de la recepția hotelului.

— Te rog, trimite-le la hotelul meu.

— Sigur.

Plecă după câteva minute. În stradă, opri un taxi și îi dădu adresa agenției de turism pe care o vizitaseră mai devreme. Pe drum, rumegă ceea ce făcuse. Acum era angajat să îi ducă pe Kiah și pe Naji în Franța. Visul ei avea să devină realitate. Dar ce urma să se întâmple cu el? Ce planuri avea el după aceea? Era evident că pe ea o preocupa această întrebare la fel de mult ca pe el. El amânase ziua în care trebuia să-i dea un răspuns cu scuza că nu știa ce atitudine vor avea cei de la CIA ȘI DGSE. Dar acum știa și nu mai exista niciun motiv să evite adevărata problemă.

După ce Kiah și Naji se stabileau în Franța, avea să le spună adio și să se întoarcă la casa lui din Statele Unite, fără să-i mai revadă niciodată? De câte ori se gândea la această posibilitate, se simțea deprimat. Se gândea la prânzul lor din ziua aceea și la cât de mulțumit se simțise. Când avusese parte ultima oară de un asemenea sentiment de corectitudine și de satisfacție față de locul lui în lume? Poate că niciodată.

Taxiul parcă şi Abdul intră în agenţia de voiaj. În spatele biroului se afla aceeaşi femeie tânără, îmbrăcată la modă, care îşi aminti de el din acea dimineaţă. La început păru îngrijorată, de parcă s-ar fi gândit că el se întorsese fără nevasta lui ca să îi ceară o întâlnire.

El zâmbi liniştitor.

— Trebuie să zbor la Nisa, spuse el. Trei bilete. Doar dus.

CAPITOLUL 36

Un vânt aspru bătea peste lacul sudic, circular, din complexul guvernamental de la Zhongnanhai, la ora şapte dimineaţa. Chang Kai coborî din maşină şi îşi închise complet fermoarul hainei, pentru a se apăra de frig.

Era pe cale să se întâlnească cu preşedintele Chen, dar el se gândea la Ting. Seara trecută ea îl întrebase despre război, iar el îi spusese că superputerile aveau să împiedice amplificarea acestuia. Dar, în sufletul lui, nu era convins şi ea simţise asta. Se duseseră în pat şi se agăţaseră protector unul de altul. În sfârşit, făcuseră dragoste cu un aer de disperare, de parcă ar fi fost ultima oară.

După aceea rămăsese întins, treaz. Pe când era tânăr, încercase să-şi dea seama cine avea cu adevărat puterea. Era preşedintele, şeful armatei sau grupul membrilor Politburo? Sau preşedintele american, sau presa americană, sau miliardarii? Treptat, el înţelesese că toată lumea avea constrângeri. Preşedintele american era condus de opinia publică, iar preşedintele chinez era condus de partidul comunist. Miliardarii trebuiau să obţină profituri, iar generalii trebuiau să câştige bătălii. Puterea nu provenea dintr-o anumită poziţie, ci dintr-o reţea de o complexitate imensă – un grup de persoane şi de instituţii esenţiale, fără o voinţă colectivă, fiecare trăgând într-o altă direcţie.

Şi el făcea parte din ea. Ceea ce se întâmpla era vina lui la fel de mult ca a oricui altcuiva.

Întins în pat şi ascultând foşnetul permanent al cauciucurilor pe asfaltul de afară, se întreba ce altceva ar mai fi putut să facă din locul lui din reţea, ca să împiedice criza coreeană să se transforme într-o catastrofă globală. Trebuia să se asigure că Ting, mama ei şi părinţii lui n-aveau să moară într-o furtună de bombe, de resturi zburătoare, de zidărie prăbuşită şi de radiaţie mortală.

Acest gând îl ţinu treaz multă vreme.

Acum, când închidea ușa mașinii și își ridica gulerul hainei, observă două persoane care stăteau în picioare la marginea apei, cu spatele spre el, privind pe deasupra lacului cenușiu și rece. Recunoscu silueta tatălui său, Chang Jianjun, în pardesiul său negru, arătând ca o statuie ghemuită, cu excepția faptului că fuma. Bărbatul care se afla împreună cu el era, probabil, tovarășul lui de multă vreme, generalul Huang, care înfrunta frigul în tunica uniformei sale, prea dur ca să poarte o eșarfă de lână. „Garda veche este aici”, se gândi Kai.

Se apropie de ei, dar nu-i auziră sunetul pașilor, probabil din cauza vântului.

— Dacă americanii vor război, le dăm noi război, îl auzi pe Huang spunând.

— Arta supremă a războiului este să-ți învingi dușmanul fără să lupți, spuse Kai. Asta spunea Sun Tzu.

Huang păru furios.

— N-am nevoie de lecții despre filosofia lui Sun Tzu de la un tinerel ca tine.

O altă mașină opri în apropiere și din ea coborî tânărul ministru al apărării naționale, Kong Zhao. Kai era bucuros să vadă un aliat. Kong scoase o jachetă de schi roșie din portbagaj și și-o trase pe el. Observându-i pe cei trei la marginea apei, întrebă:

— De ce nu mergem înăuntru?

Jianjun îi răspunse:

— Președintele vrea să se plimbe. Consideră că are nevoie de mișcare.

Tonul lui Jianjun era ușor lipsit de respect. Unii dintre militarii de modă veche considerau că mișcarea era moftul celor tineri.

Președintele Chen ieși din palat îmbrăcat călduros, cu mănuși și un fes tricotat. Era urmat de un aghiotant și de un bodyguard. Porni imediat în pas vioi și ceilalți i se alăturară. Jianjun își aruncă țigara și plecară cu toții în jurul lacului, în sens orar.

Președintele începu formal:

— Chang Jianjun, în calitate de vicepreședinte al comisiei pentru siguranța națională, care-i părerea dumitale despre războiul din Coreea?

— Sudul câștigă, spuse Jianjun fără nicio ezitare. Au mai multe arme, iar rachetele lor sunt mai precise.

Vorbea în maniera unei informări militare, prezentând doar faptele, fără înfloriturі.

Chen continuă:

— Cât de mult timp poate să reziste Coreea de Nord?

— Vor rămâne fără rachete în cel mult câteva zile.

— Dar noi îi aprovizionăm din nou.

— Cât de repede putem. Fără îndoială că americanii fac acelaşi lucru pentru sud. Dar niciunul dintre noi nu poate să o ţină aşa la nesfârşit.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Sudul ar putea să invadeze nordul.

Preşedintele se întoarse spre Kai.

— Cu ajutor american?

Kai spuse:

— Casa Albă nu va trimite trupe americane în nord. Dar coreenii nici nu vor avea nevoie. Armata sud-coreeană se poate descurca şi fără ei.

Jianjun spuse:

— Şi atunci, toată Coreea va fi condusă de regimul de la Seul – ceea ce înseamnă că va fi condusă de Statele Unite.

Kai nu era sigur că ultima parte era adevărată, dar nu era momentul pentru o dispută.

Chen spuse:

— Recomandări pentru acţiune?

Jianjun spuse emfatic:

— Trebuie să intervenim. Este singura cale prin care putem împiedica transformarea Coreei într-o colonie americană – în pragul nostru.

Intervenţia era lucrul de care se temea Kai cel mai tare. Dar, înainte să poată spune asta, Kong Zhao rosti, fără să aştepte ca preşedintele să-l întrebe:

— Nu sunt de acord.

Jianjun păru furios pentru că fusese contrazis.

— Continuă, Kong, spuse Chen cu blândeţe. Explică-ne de ce!

Kong îşi trecu o mână prin freza dezordonată.

— Dacă intervenim, le oferim americanilor dreptul de a face acelaşi lucru. Vorbea pe tonul raţional dintr-o discuţie filosofică, în contrast cu tirul de neoprit al lui Jianjun. Întrebarea importantă nu este cum să salvăm Coreea de Nord, ci cum să prevenim războiul cu Statele Unite.

Generalul Huang scutură viguros capul, în semn de dezaprobare.

— Americanii nu doresc un război cu noi mai mult decât ne dorim noi, zise el. Atâta vreme cât forţele noastre nu depăşesc graniţa cu Coreea de Sud, ei vor rămâne pe loc.

— Nu știi asta, ridică din umeri Kong. Nimeni nu știe cu siguranță ce vor face Statele Unite. Mă întreb dacă ne putem asuma riscul unui război între superputeri.

— Viața e un risc, mârâi Huang.

— Iar politica înseamnă evitarea riscului, ripostă Kong.

Kai decise că era momentul să intervină.

— Aș putea să fac o sugestie?

— Desigur, spuse Chen. Zâmbi spre Jianjun și adăugă: Sugestiile fiului tău sunt deseori utile.

Jianjun nu era întru totul de acord cu asta. Își plecă fruntea, în semn de apreciere a complimentului, dar nu comentă nimic.

Kai spuse:

— Mai există un lucru pe care am putea să-l încercăm înainte să trimitem soldați chinezi în Coreea de Nord. Am putea să propunem o reconciliere între Comandantul Suprem din Pyongyang și ultranaționaliștii de la baza Yeongjeo-dong.

Chen încuviință din cap.

— Dacă se poate ajunge la o reconciliere între regim și rebeli, poate fi desfășurată și jumătatea care lipsește din armata Coreei de Nord.

Jianjun părea gânditor.

— Și armele nucleare.

Asta era problema. Kai adăugă în grabă:

— Armele nucleare nu trebuie să fie utilizate. Simplul fapt că acestea devin disponibile pentru guvernul de la Pyongyang ar trebui să fie suficient ca să-i aducă pe sud-coreeni la masa negocierilor.

Chen se gândea însă la o altă piedică.

— E greu să ni-l închipuim pe Comandantul Suprem împărțind puterea cu cineva, ca să nu mai vorbim de oamenii care au încercat să-l răstoarne.

— Dar dacă se confruntă cu situația de a alege între asta și înfrângerea totală…

Chen se gândi la asta. După un minut sau două de gândire profundă, el spuse:

— Merită o încercare.

— Îl veți suna pe Comandantul Suprem Kang, domnule? întrebă Kai.

— Imediat.

Kai era mulțumit.

Generalul Huang nu era. Lui nu-i plăceau discuțiile despre compromisuri,

care făceau China să pară slabă. Președintele Chen fusese o dezamăgire pentru el. Huang și vechea gardă sprijiniseră ridicarea la putere a lui Chen, în speranța că el avea să favorizeze comunismul ortodox, dar, în această funcție, Chen nu fusese atât de dur pe cât speraseră ei.

În orice caz, Huang știa cum să accepte o înfrângere și să limiteze pagubele, așa că spuse:

— Nu ne putem permite nicio întârziere. În cazul în care Kang este de acord, aș sugera, dacă-mi permiteți, domnule președinte, să insistăm ca el să le facă această ofertă rebelilor chiar *astăzi.*

— Bine gândit, spuse Chen.

Huang părea împăcat.

Grupul ocolise lacul și acum aproape că se întorsese la sala Qinzheng. Jianjun i se adresă încet lui Kai, într-un moment în care nu-l putea auzi altcineva:

— Ai mai vorbit cu prietenul nostru Neil în ultima vreme?

— Desigur. Discut cu el cel puțin o dată pe săptămână. Este o sursă de informații valoroasă în ceea ce privește concepțiile de la Casa Albă.

— Hm…

— De ce întrebi?

— Ai grijă! spuse Jianjun.

Intrară în clădire cu toții și urcară scările.

Chen spuse unui aghiotant:

— Găsește-l pe Kang la telefon!

Își scoaseră hainele și își frecară mâinile înghețate. Un servitor le aduse ceai ca să se încălzească.

Kai se întreba ce dorise să îi zică, de fapt, tatăl lui. Cuvintele lui sunaseră de rău augur. Știa cineva ce își spuneau unul altuia el și Neil? Era posibil. Puteau să existe microfoane, în ciuda tuturor precauțiilor pe care și le luau. Atât Kai, cât și Neil raportau, de obicei, discuțiile pe care le aveau și astfel de rapoarte puteau să aibă scurgeri. Spusese Kai ceva pentru care să fie vinovat? Ei bine, da, îi spusese lui Neil cât de slabă era Coreea de Nord, iar această afirmație putea să fie considerată drept neloială.

Kai se simțea neliniștit.

Telefonul sună și Chen răspunse.

Toți ascultară în tăcere în timp ce președintele trecea în revistă punctele care apăruseră în discuția lor. Kai era atent la tonul lui Chen. Deși toți președinții erau, teoretic, egali ca funcție, în realitate Coreea de Nord era

dependentă de China, iar asta se reflecta în atitudinea lui Chen, care era cea a unui tată care îi vorbea fiului său adult, iar acesta putea să i se supună sau nu.

Urmă o tăcere îndelungată, în timpul căreia Chen ascultă.

Apoi, în sfârşit, el spuse un singur cuvânt:

— Astăzi.

Speranţele lui Kai creşteau: suna bine.

Chen spuse insistent:

— Trebuie rezolvat astăzi.

Urmă o pauză.

— Mulţumesc, domnule Comandant Suprem!

Chen închise şi zise:

— A spus că da.

•••

Imediat ce se întoarse la Guoanbu, Kai îl sună pe Neil Davidson. Neil era într-o întâlnire – despre Coreea, presupunea Kai. Porni canalul de ştiri al televiziunii sud-coreene, care, uneori, era primul care relata noutăţile. Nordul părea tot mai slăbit, lansând tot puţine rachete, dintre care cele mai multe erau interceptate, în timp ce sud-coreenii curăţau energic molozul şi consolidau clădirile deteriorate de bombardamente. Nu era nimic nou.

Pe la prânz îl sună generalul Ham.

Vorbea foarte încet şi era evident că-şi ţinea gura foarte aproape de telefon, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit.

— Comandantul Suprem mi-a îndeplinit toate aşteptările, spuse el.

Suna a laudă, dar Kai ştia că era tocmai opusul.

Ham continuă:

— Mi-a justificat întru totul decizia pe care am luat-o cu atât de mulţi ani în urmă.

Se referea la decizia de a spiona pentru China.

— În orice caz, acum m-a surprins cu încercarea de a face pace.

Kai ştia asta, desigur, dar nu spuse nimic.

— Când s-a întâmplat?

— Kang a sunat la Yeongjeo-dong în dimineaţa asta.

Imediat după ce vorbise cu preşedintele Chen, calculă Kai. Fusese rapid.

— Kang este disperat, zise el.

— Nu suficient de disperat, comentă Ham. El nu le-a oferit rebelilor nicio altă motivaţie în afară de amnistie. Ei nu au încredere că el va respecta amnistia şi doresc mult mai multe.

— Cum ar fi?

— Conducătorul celorlalţi rebeli, Pak Jai-jin, vrea să devină ministrul apărării şi succesorul desemnat de Kang pentru postul de Comandant Suprem.

— Ceea ce Kang a refuzat.

— Deloc surprinzător, spuse Ham. Să desemnezi un rebel ca moştenitor al tău e ca şi cum ţi-ai semna propria condamnare la moarte.

— Kang ar fi putut oferi un compromis.

— Dar n-a făcut-o.

Kai oftă.

— Deci nu va exista niciun armistiţiu.

— Nu.

Kai era dezamăgit, deşi nu era chiar surprins. Rebelii nu-şi doreau un armistiţiu. Era evident că ei considerau că tot ce aveau de făcut era să aştepte distrugerea regimului de la Pyongyang, după care aveau să păşească în vidul de putere. N-avea să fie niciodată atât de simplu, dar ei nu înţelegeau asta. În orice caz, de ce nu se străduia mai mult Comandantul Suprem? Kai îi spuse lui Ham:

— În momentul ăsta, ce îşi doreşte, de fapt, Kang?

— Moarte sau glorie, răspunse Ham.

Kai simţi ceva greu în stomac. Ăsta era un discurs apocaliptic. Spuse:

— Dar ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigur, zise Ham. Dar staţi cu ochii pe radar. Apoi închise.

Kai se temea că, acum, Comandantul Suprem ar fi putut să fie mai îndrăzneţ decât oricând. El îndeplinise cererea lui Chen, deşi cu jumătate de inimă, şi le oferise rebelilor o înţelegere; iar acum ar fi putut să considere că refuzul lor justifica agresiunea sa. Sugestia de pace a lui Kai, din dimineaţa aceea, ar fi putut chiar să fi înrăutăţit lucrurile.

Uneori, se gândi el, pur şi simplu nu poţi să câştigi.

Scrise o notă scurtă, prin care informa că rebelii refuzaseră oferta de pace a Comandantului Suprem, şi o trimise preşedintelui Chen, expediind apoi cópii spre toate personajele importante din guvern. O astfel de notă chiar ar fi trebuit să fie trimisă cu semnătura şefului său, Fu Chuyu, dar Kai nici măcar nu se mai prefăcea că-l respectă. Fu complota împotriva lui şi acest lucru era cunoscut de oricine ştia câte ceva. Conducătorii Chinei aveau nevoie să li se reamintească într-un fel că nu Fu, ci Kai era cel care le trimitea informaţiile esenţiale.

Îl chemă pe șeful biroului pentru Coreea, Jin Chin-hwa. Jin avea nevoie de o tunsoare, se gândi Kai; bretonul îi acoperea total un ochi. Era pe cale să menționeze asta când realiză că mai văzuse un tânăr care arăta în felul acesta și se gândi că, probabil, era ceva la modă, așa că nu pomeni nimic. În schimb, spuse:

— Putem supraveghea Coreea de Nord pe radar?

— Sigur, zise Jin. Armata noastră are informații radar – sau putem să intrăm în sistemul de radar al armatei sud-coreene, care este, probabil, mult mai bine calibrat.

— Trebuie să vezi. S-ar putea să se întâmple ceva în curând. Și trimite informațiile aici, te rog.

— Da, domnule. Vă rog să porniți canalul nr. 5.

Kai schimbă canalele după cum fusese instruit. Un minut mai târziu, apăru o informație radar, suprapusă peste o hartă. În orice caz, cerul de deasupra Coreei de Nord părea liniștit după zilele de război aerian.

Neil îi returnă apelul abia pe la mijlocul după-amiezii.

— Eram într-o întâlnire, îi spuse el cu accentul lui tărăgănat texan. Șeful meu poate să vorbească mai mult decât un predicator baptist. Ce e nou?

Kai spuse:

— Este posibil ca cineva să fi aflat ce am discutat noi doi ultima dată.

Urmă un moment de ezitare, apoi Neil spuse:

— O, fir-ar!

— Ce?

— Folosești un telefon securizat, corect?

— Cât se poate de securizat.

— Noi tocmai am concediat pe cineva.

— Pe cine?

— Un tehnician de la computere. A lucrat pentru ambasadă, nu pentru secția CIA, dar se băga oricum și prin fișierele noastre. Am aflat destul de repede, dar trebuie să fi văzut nota mea despre conversația noastră. Ai necazuri?

— Unele dintre lucrurile pe care ți le-am spus ar putea să fie interpretate greșit – mai ales de către dușmanii mei.

— Îmi pare rău!

— Evident, tehnicianul nu spiona pentru mine.

— Noi credem că raporta armatei populare de eliberare.

Ceea ce însemna generalul Huang. Așa aflase tatăl lui Kai despre discuția

lor.

— Mulţumesc pentru că ai fost sincer cu mine, Neil.

— În momentul ăsta nu ne permitem să fim altfel.

— Prea al naibii de adevărat! Vorbim curând.

Încheiară convorbirea.

Kai se lăsă pe spate şi reflectă. Se pregătea o campanie împotriva lui. Acum nu mai era vorba doar de bârfe despre Ting. Cineva încerca să-l prezinte ca pe un fel de trădător. Ceea ce trebuia să facă era să lase totul baltă şi să îi discrediteze pe duşmanii lui. Ar fi putut să lanseze îndoieli vizavi de loialitatea ministrului adjunct Li, să împrăştie zvonuri cum că generalul Huang avea o problemă gravă cu jocurile de noroc şi să pună în circulaţie un ordin că nimeni nu avea voie să discute despre problemele de sănătate mentală ale lui Fu Chuyu. Dar toate acestea erau minciuni, iar el nu avea timp.

Brusc, radarul prinse viaţă. Colţul de sus din stânga al ecranului păru să se umple de săgeţi. Kai descoperi că era dificil să estimeze cât de multe.

Jin Chin-hwa îl sună şi spuse:

— Atac cu rachete.

— Da. Cât de multe?

— Multe. Douăzeci şi cinci, poate treizeci.

Nu credeam că nord-coreenii mai au atât de multe rachete.

— S-ar putea să fie chiar tot stocul lor.

— Ultima zvâcnire a Comandantului Suprem.

— Priviţi partea de jos a ecranului pentru riposta sud-coreeană.

Dar înainte se întâmplă altceva: apăru un alt mănunchi de rachete, de asemenea în partea nord-coreeană, dar mai apropiate de frontieră. Kai spuse:

— Ce dracu’…

— Ar putea să fie drone, spuse Jin. Poate e doar imaginaţia mea, dar cred că se deplasează mai încet.

„Rachete şi drone, se gândi Kai, urmează bombardierele”.

Mută la televiziunea sud-coreeană. Aceasta difuza un avertisment de atac aerian, care alterna cu imaginile oamenilor care alergau spre adăposturi, în parcările subterane şi în cele peste şapte sute de staţii ale reţelei metropolitane a metroului din Seul. Fluieratul ascuţit al sirenelor acoperea zgomotul traficului. Kai ştia că exerciţiile de alarmă aeriană se ţineau o dată pe an, de fiecare dată la ora 3 după-amiaza, şi, întrucât acum era mai târziu, sud-coreenii ştiau că era o alertă adevărată.

Televiziunea nord-coreeană încă nu începuse emisia, dar Kai găsi o staţie radio, care difuza însă muzică.

Pe ecranul radar, echipamentele atacatoare începeau să se lovească de apărarea antirachetă. Priveliştea era ciudat de lipsită de dramatism: două săgeţi în mişcare, una în atac, alta în apărare, se apropiau, se atingeau, apoi dispăreau în tăcere, fără vreun sunet sau vreo indicaţie a faptului că un echipament militar în valoare de milioane de dolari tocmai fusese zdrobit în bucăţi.

Dar lui Kai îi era clar că, la fel ca în cazul oricăror atacuri cu rachete, apărarea nu era impenetrabilă. Avea impresia că cel puţin jumătate dintre rachetele sau dronele nord-coreene reuşeau să treacă. În curând aveau să lovească oraşele aglomerate. Mută din nou la televiziunea sud-coreeană.

Printre avertizările de raid aerian, imaginile de pe străzile oraşelor prezentau acum un peisaj apocaliptic. Aproape că nu exista trafic. Maşinile, autobuzele, camioanele şi bicicletele fuseseră abandonate de şoferii lor panicaţi acolo unde se aflau. Semafoarele din intersecţiile pustii se schimbau de la verde la galben şi roşu nebăgate în seamă. Câţiva oameni puteau fi văzuţi alergând, dar nimeni nu se plimba. O maşină de pompieri roşie mergea încet de-a lungul unei străzi, aşteptând izbucnirea incendiilor, fiind urmată de o ambulanţă vopsită în roşu şi galben. „Oameni curajoşi”, se gândi Kai. Se întreba cine filma acele imagini şi decise că era posibil să fie camere acţionate de la distanţă.

Apoi începură să cadă bombele şi Kai suferi un alt şoc.

Bombele produceau puţine pagube, părând să fie încărcate cu mici cantităţi de exploziv. Unele explodau în aer, la douăzeci sau treizeci de metri deasupra solului. Nicio clădire nu se prăbuşea, nicio maşină nu exploda. Paramedicii săreau din ambulanţele lor şi pompierii îşi desfăşurau furtunurile, apoi rămâneau în picioare, holbându-se neîncrezători la proiectilele care fâsâiau uşor.

Apoi în sfârşit, lucrătorii de la serviciile de urgenţă începură să tuşească şi să strănute şi Kai spuse cu voce tare:

— O, nu, nu!

În curând, oamenii începură să icnească, încercând să respire. Unii cădeau la pământ. Cei care încă se puteau mişca se repezeau spre vehiculele lor ca să-şi ia măştile de gaze.

Kai spuse către biroul gol:

— Nenorociţi! Folosesc arme chimice!

O altă cameră prezenta o imagine dintr-o tabără a armatei sud-coreene. Aici otrava părea să fie diferită: soldații se repezeau să îmbrace echipamentul hazmat, dar fețele lor se înroșeau deja, unii vomitau, alții erau prea dezorientați ca să știe ce să facă, iar cei mai grav afectați erau la pământ, cuprinși de convulsii. Kai spuse:

— Acid cianhidric.

În parcarea unui supermarket, cumpărătorii săreau din mașinile lor blocate pe loc, încercând să ajungă în magazin, unii dintre ei cu bebeluși și copii. Cei mai mulți nu reușeau să ajungă la uși și se prăbușeau pe asfalt, cu gurile deschise în țipete pe care Kai nu le putea auzi, în timp ce iperita le bășica pielea, le orbea ochii și le distrugea plămânii.

Cea mai groaznică scenă venea de la o bază a armatei Statelor Unite, unde fusese lansat un agent paralizant. Mulți dintre soldați păreau să fi fost deja îmbrăcați în echipamentul de protecție – o precauție vizionară, iar acum încercau cu disperare să-i ajute pe cei care nu ajunseseră încă la echipament, inclusiv mulți civili. Bărbați și femei deopotrivă erau pe jumătate orbiți, scăldați în sudoare, vomitând în spasme necontrolate. Kai credea că ar fi putut să fi fost expuși la VX, o invenție englezească preferată de nord-coreeni drept armă criminală. Aceasta ducea rapid la agonie și paralizie, apoi la moarte prin sufocare.

Când telefonul lui Kai sună, răspunse fără să-și ia privirea de la ecran.

Ministrul apărării, Kong Zhao, spuse:

— Vezi nenorocirea aceea?

— Au lansat arme chimice, zise Kai. Poate chiar și biologice – acelea acționează mai lent, nu-ți poți da seama încă.

— Ce dracu’ vom face noi?

— Nu prea mai contează, spuse Kai. Singurul lucru care contează acum este ce vor face americanii.

DEFCON 2

La un pas de războiul nuclear.
Forţele armate gata de acţiune în mai puţin de şase ore.
(Nivelul de alertă a mai fost atât de ridicat doar o singură dată, în 1962, în timpul crizei rachetelor din Cuba.)

CAPITOLUL 37

Timp de câteva momente, Pauline fu paralizată de groază.

Pornise televizorul în timp ce se îmbrăca, dar rămăsese în picioare în faţa ecranului, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, incapabilă să privească în altă parte. CNN prezenta nonstop imagini din Coreea de Sud, mai ales filme realizate cu telefoanele mobile şi postate pe reţelele de socializare, dar şi imagini ale televiziunii sud-coreene, toate prezentând un coşmar monstruos, care mergea dincolo de tot ceea ce îşi închipuiseră pictorii medievali despre ziua Judecăţii de Apoi.

Era tortură la distanţă. Gazele otrăvitoare atacau fără discriminare: bărbaţi, femei şi copii, coreeni, americani şi alţii. Cei care se aflau în aer liber erau cei mai vulnerabili, dar magazinele şi birourile aveau sisteme de ventilaţie care trăgeau în interior o parte din substanţele chimice; aerul otrăvitor se putea strecura în case şi în apartamente, tăcut, pe lângă marginile uşilor şi ale ferestrelor. Plutea chiar şi în jurul rampelor şi în parcările subterane, unde se adăpostiseră unele persoane, provocând scene îngrozitoare de panică şi isterie. Măştile de gaze nu ofereau protecţie completă împotriva acestora – aşa cum subliniau reportajele de ştiri mai bine informate –, căci anumite substanţe puteau să pătrundă lent în fluxul sanguin prin piele.

Bebeluşii şi copiii erau cei care o întristau cel mai tare: ţipetele, gâfâiala disperată după aer, feţele arse, convulsiile incontrolabile… Era dificil să priveşti adulţii suferind atât de tare, dar să vezi copiii într-o asemenea agonie era pur şi simplu insuportabil; ea închidea deseori ochii, apoi se străduia să privească mai departe.

Sună telefonul. Era Gus.

— Cât de mult s-a răspândit? întrebă ea.

— Cele trei oraşe cele mai importante din Coreea de Sud sunt afectate – Seul, Busan şi Incheon plus cele mai multe baze militare americane şi sud-coreene.

— La dracu'!

— Iad, asta este.

— Câţi americani au fost ucişi?

— Nu avem încă o numărătoare, dar ar trebui să fie de ordinul sutelor, inclusiv o parte dintre membrii familiilor militarilor.

— Încă este în desfăşurare?

— Atacul cu rachete s-a încheiat, dar gazele fac victime în continuare.

În gâtul lui Pauline se ridică un acces de furie şi îşi dori să ţipe. Se strădui însă să rămână impasibilă. După ce se gândi vreme de un minut, spuse:

— Gus, este evident că toate acestea cer un răspuns important din partea Statelor Unite, dar nu voi lua decizia asta în grabă. Este cea mai mare criză de după 11 septembrie.

— Acum este noapte în Orientul îndepărtat şi nu vor mai exista alte acţiuni în următoarele ore. Ceea ce ne oferă o zi ca să planificăm totul.

— Dar vom începe devreme. Adu pe toată lumea în camera operaţională la… să spunem la opt treizeci.

— În regulă.

Închiseră telefonul şi ea se aşeză pe pat gânditoare. Armele chimice şi biologice erau inumane şi contraveneau legilor internaţionale. Erau indescriptibil de crude. Şi fuseseră folosite pentru uciderea americanilor. Războiul din Coreea nu mai era doar o hărţuială locală. Lumea avea să aştepte reacţia americană la această oroare. Ceea ce însemna reacţia ei.

Se îmbrăcă cu mare grijă, într-un costum cu fustă sobru, gri-închis, şi cu o bluză albă, care reflecta dispoziţia ei solemnă.

Până când ajunse în Biroul Oval, emisiunile de ştiri matinale adunau deja reacţii. Oamenii nu aveau nevoie de politicieni ca să-i agite în legătură cu asta. Furia lui Pauline era împărtăşită de oamenii de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Navetiştii intervievaţi în staţiile de metrou erau furioşi. Orice atac la adresa americanilor îi supăra; dar acesta îi făcuse să ia foc.

Coreea de Nord nu avea ambasadă în Statele Unite, dar avea o misiune permanentă la Naţiunile Unite, într-un birou cu o singură cameră de la Centrul Diplomatic de pe 2nd Avenue, în New York; mulţimea furioasă se adunase în stradă, în faţa clădirii, strigând spre ferestrele de la etajul al

treisprezecelea.

În Columbus, Georgia, un cuplu coreean-american fusese împuşcat în magazinul lor general de către un tânăr alb. Acesta nu furase niciun ban, deşi luase un cartuş de ţigări Marlboro Light.

Pauline citi informările de peste noapte şi sună o mulţime de persoane, inclusiv pe ministrul de externe, Chester Jackson, care tocmai se întorsese din călătoria lui inutilă în Sri Lanka, pentru conferinţa de pace care nu mai avusese loc.

Tulburată, Pippa sună de la ferma de cai.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă ea. Sunt nişte monştri?

— Nu sunt monştri, dar sunt oameni disperaţi, ceea ce este aproape la fel de rău, spuse Pauline. Bărbatul care conduce Coreea de Nord se află cu spatele la zid. Este atacat de rebelii din propria ţară, de vecinii săi din sud şi de Statele Unite. Se gândeşte că va pierde războiul, puterea şi, probabil, şi viaţa. Ar face orice.

— Ce vei face tu?

— Încă nu ştiu, dar, când americanii sunt atacaţi în felul acesta, trebuie să acţionez cumva. La fel ca oricine altcineva, vreau să-i lovesc cu furie. Dar trebuie să mă şi asigur că asta nu se va transforma într-un război între noi şi China. Aşa ceva ar fi de zece ori mai rău, de o sută de ori mai rău decât ceea ce s-a întâmplat la Seul.

Pe un ton de frustrare, Pippa spuse:

— De ce este totul atât de complicat?

„Aha, se gândi Pauline, începi să te maturizezi.” Spuse:

— Problemele simple sunt rezolvate imediat, aşa că rămân doar cele dificile. Din cauza asta nu trebuie să crezi niciodată un politician care are răspunsuri simple.

— Presupun că ai dreptate.

Pauline se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună Pippei să revină la Casa Albă cu o zi mai devreme, dar decise că era oricum mai în siguranţă în Virginia.

— Ne vedem mâine, dragă, spuse ea pe un ton relaxat.

— În regulă.

La biroul ei, Pauline mâncă o omletă şi bău o cană de cafea, apoi se duse în camera de operaţiuni.

Tensiunea din aer era acolo precum electricitatea statică. Era oare ceva ce puteai să miroşi? Ea simţi lacul de mobilă de pe masa strălucitoare, căldura

trupurilor a treizeci de bărbaţi şi femei aflaţi în jurul ei şi parfumul dulce al unui aghiotant din apropiere; şi mai exista ceva. Mirosul fricii, se gândi ea.

Ea era vioaie şi încercă să fie practică.

— Să o luăm de la început, spuse ea. Înclină din cap spre generalul Schneider, preşedintele Statului Major Unificat, care era îmbrăcat în uniformă. Bill, ce ştim despre victimele americane?

— Avem patru sute douăzeci de militari americani morţi şi o mie o sută nouă zeci de răniţi – şi numărătoarea nu s-a încheiat. Vocea lui părea un lătrat şi Pauline presupunea că îşi înăbuşea cu greu emoţiile. Atacul s-a încheiat cu aproape trei ore în urmă şi mi-e teamă că nu i-am localizat încă pe toţi. Totalul final va fi mai ridicat. Înghiţi în sec. Doamnă preşedinte, mulţi americani curajoşi şi-au sacrificat viaţa sau sănătatea pentru ţara lor astăzi, în Coreea de Sud.

— Şi noi toţi le mulţumim pentru curajul şi loialitatea lor, Bill.

— Da, doamnă.

— Ce ştim despre victimele civile? Cu doar câteva zile în urmă, aveam în Coreea de Sud o sută de mii de cetăţeni americani care nu sunt militari. Cât de mulţi am reuşit să evacuăm?

— Nu destui. El îşi drese vocea şi spuse mai uşor: Ne aşteptăm la vreo patru sute de civili morţi şi la patru mii de răniţi, deşi asta nu este nimic altceva decât o presupunere.

— Cifrele sunt tragice, dar felul în care au murit este de-a dreptul înfiorător.

— Da. Iperită, acid cianhidric şi gaz paralizant VX.

— Vreo armă biologică?

— Nu, din câte ştim până acum.

— Mulţumesc, Bill. Pauline îşi îndreptă apoi privirea spre Chester Jackson, îmbrăcat în costumul lui de tweed şi cu o cămaşă încheiată până sus, spre deosebire de generalul Schneider. Chess, de ce s-a întâmplat asta?

— Îmi ceri să citesc gândurile Comandantului Suprem.

Chess era asemenea lui Gerry, atent să scoată în evidenţă toate nuanţele; şi, la fel ca Gerry, şi el cerea răbdare.

— Aşadar, răspunsul meu este o presupunere, dar iată care este aceasta. Kang, consider eu, se poartă nesăbuit pentru că el crede că, mai devreme sau mai târziu, China trebuie să-l salveze şi, cu cât urgenţa este mai mare, cu atât asta se va întâmpla mai repede.

Directorul naţional de informaţii, Sophia Magliani, interveni în discuţie

spunând:

— Dacă-mi permiteți, doamnă președinte, cam asta este părerea oricui din comunitatea de informații.

— Dar Kang are dreptate? întrebă Pauline. Până la urmă chinezii îi vor salva fundul?

— Un alt exercițiu telepatic, doamnă președinte, spuse Chess și Pauline își controlă nerăbdarea. Beijingul este greu de citit, pentru că există două facțiuni, tinerii progresiști și comuniștii bătrâni. Progresiștii îl consideră pe Kang o adevărată belea și lor le-ar plăcea să-l vadă dispărut. Comuniștii consideră că acesta este un bastion indispensabil împotriva imperialismului capitalist.

— În concluzie…, spuse Pauline, împingându-l înainte.

— Concluzia este că ambele părți sunt hotărâte să țină Statele Unite departe de Coreea de Nord. Dacă noi le încălcăm teritoriul, spațiul aerian sau maritim, riscăm să provocăm un război cu Beijingul.

— Spui că *riscăm* un război, nu că asta face războiul inevitabil.

— Da, și mi-am ales cu grijă cuvintele. Noi nu știm unde vor trage linie chinezii. Probabil că nici ei nu știu. S-ar putea ca ei să nu ia o decizie până când nu vor fi obligați să facă asta.

Pauline își aminti cuvintele Pippei: „De ce este totul atât de complicat?”

Toate acestea erau informații preliminare. Grupul o aștepta pe ea să vorbească: ea era căpitanul, iar ei erau echipajul; ei aveau să manevreze nava, dar ea trebuia să le spună încotro să se îndrepte.

Spuse:

— Atacul nord-coreenilor din dimineața aceasta schimbă datele jocului. Până acum, prioritatea noastră a fost evitarea războiului. Acest lucru nu mai este subiectul principal. Războiul a izbucnit, în ciuda eforturilor noastre. Noi nu l-am dorit, dar este aici. Făcu o pauză, apoi adăugă: Acum, sarcina noastră este protejarea vieților americanilor.

Ei păreau solemni, dar și ușurați. În sfârșit, aveau o direcție.

— Care este primul nostru pas? Ea simțea că inima îi bătea tot mai tare. Până atunci, nu mai făcuse nimic asemănător. Inspiră adânc, apoi rosti încet și categoric: Trebuie să ne asigurăm acum că nord-coreenii nu vor mai ucide niciodată cetățeni americani. Intenționez să le iau definitiv puterea de a ne face rău. Le vom distruge complet forțele armate. Și vom face asta astăzi.

Bărbații și femeile din jurul mesei izbucniră într-o explozie spontană de aplauze: era evident că era ceea ce speraseră ei.

Ea aşteptă câteva momente, apoi continuă:

— Ar putea să existe mai multe căi prin care putem să obţinem asta. Se întoarse din nou spre preşedintele Statului Major Unificat. Bill, prezintă-ne opţiunile militare, te rog.

El vorbea cu o încredere totală, în contrast total faţă de academicul Chess.

— Daţi-mi voie să încep cu maximul, spuse el. Am putea lansa un atac nuclear la adresa Coreei de Nord, transformând întreaga ţară într-un peisaj selenar.

Această propunere nu putea fi acceptabilă de la început, dar Pauline nu spuse asta. Ea ceruse toate opţiunile, iar Bill i le prezenta. Îndepărtă ideea cu o mişcare uşoară a mâinii.

— Asta va solicita James Moore în următorul interviu televizat, spuse ea.

Chess zise:

— În orice caz, este opţiunea cu cea mai mare probabilitate de a ne atrage într-un război nuclear cu China.

— Nu o recomand, dar trebuie să fie luată în considerare, zise Bill.

— Ai dreptate, Bill, spuse Pauline. Ce altceva?

— Scopul declarat ar putea să fie realizat şi prin invadarea Coreei de Nord de către trupele americane. O forţă suficient de mare ar putea să ocupe Pyongyangul, să-l captureze pe Comandantul Suprem, împreună cu întreaga sa echipă, să dezarmeze armata şi să distrugă toate rachetele din ţară, împreună cu toate stocurile rămase de arme chimice şi biologice.

— Şi, din nou, va trebui să luăm în considerare reacţia Chinei, zise Chess.

Generalul Schneider răspunse cu o indignare stăpânită:

— Sper că nu vom lăsa teama de chinezi să ne dicteze reacţia la această oroare.

— Nu, Bill, nu vom face asta, rosti Pauline. Doar căutăm opţiuni. Care este următoarea?

— A treia şi, probabil, ultima, spuse Bill, este abordarea minimalistă: un atac aerian american total asupra instalaţiilor guvernamentale şi militare din Coreea de Nord, folosind avioane de vânătoare şi de bombardament, rachete de croazieră şi drone, dar fără trupe terestre; scopul este distrugerea completă a capacităţii Pyongyangului de a purta războiul pe uscat, în aer şi pe apă – fără să invadăm, de fapt, Coreea de Nord.

— Chiar şi asta i-ar ofensa pe chinezi, zise Chess.

— Aşa este, spuse Pauline, dar este la limită. Ultima oară când am vorbit cu preşedintele Chen, a insinuat că ei nu vor reacţiona la un atac al nostru cu

rachete împotriva Coreei de Nord atâta timp cât nu sunt implicate trupe americane care să pătrundă pe teritoriul sau în spațiul aerian sau maritim al Coreei de Nord. Opțiunea minimalistă a lui Bill implică violarea de către noi a spațiului aerian și maritim – dar nu vom pune piciorul pe uscat.

Chess spuse sceptic:

— Și credeți că chinezii vor tolera asta?

— Nu garantez, zise Pauline. Va trebui să ne asumăm un risc.

Urmă un lung moment de tăcere.

Gus Blake vorbi pentru prima dată.

— Ca să fie clar, doamnă președinte, având în vedere aceste trei opțiuni, noi vom ataca și partea din Coreea de Nord care este controlată de rebeli?

— Da, spuse Schneider cu hotărâre. Ei sunt nord-coreeni și au arme. Nu putem să facem treaba pe jumătate.

— Nu, zise Chess. O parte dintre armele lor sunt nucleare. Dacă îi atacăm cu scopul declarat de a-i șterge de pe fața pământului, ei de ce nu ar riposta cu arme nucleare?

Gus rosti:

— Sunt de partea lui Chess, dar dintr-un alt motiv. După ce Comandantul Suprem va dispărea, Coreea de Nord va avea nevoie de un guvern și ar putea să fie înțelept să le oferim rebelilor o parte din asta.

Pauline păru să se hotărască și spuse:

— Nu voi trage în oameni care nu au făcut nimic ca să rănească Statele Unite. În orice caz, în clipa în care fac o mișcare împotriva noastră îi radem.

Acest scenariu primi aprobarea generală.

— Am sentimentul că am ajuns la un consens aici, spuse ea. Opțiunea minimalistă a lui Bill este cea despre care ar trebui să discutăm.

Încă o dată urmară murmure de aprobare.

Ea continuă:

— Am spus astăzi și am vorbit serios. Ora opt, în seara asta – ora noastră –, va fi la scurtă vreme după răsăritul soarelui în Asia de Est. Bill, putem să facem asta până atunci?

Schneider păru brusc energizat.

— Am înțeles, doamnă președinte.

— Rachete de croazieră, drone, avioane de bombardament și de vânătoare. De asemenea, desfășurăm navele Marinei Militare a Statelor Unite, ca să atace navele nord-coreene oriunde s-ar afla.

— Chiar și în porturile nord-coreene?

Pauline se gândi preţ de o clipă, apoi spuse:

— Chiar şi în porturi. Misiunea noastră este să eliminăm forţa de luptă nord-coreeană. Nu există ascunzători.

— Şi ridicăm nivelul de alertă?

— Cu siguranţă. DEFCON 2.

Gus spuse:

— Pentru un impact maxim, ar trebui, de asemenea, să desfăşurăm şi forţele din afara Coreei, în special cele din Japonia şi Guam.

— Faceţi asta!

— Şi ar fi bine ca unii dintre aliaţii noştri să participe şi ei, ca să demonstreze că acesta este un efort internaţional, nu doar al Statelor Unite.

— Cred că vor fi dornici să ni se alăture, mai mult sau mai puţin din cauza folosirii armelor chimice ilegale, zise Chess.

— Mi-ar plăcea să-i implicăm pe australieni, spuse Gus.

— Sună-i, rosti Pauline. Iar eu mă voi adresa naţiunii pe reţelele de televiziune în momentul în care începe atacul nostru, la ora opt, în seara asta.

Pauline se ridică în picioare şi toată lumea făcu la fel.

— Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor, spuse ea. Haideţi să facem asta!

•••

Înapoi în Biroul Oval, ea îl convocă pe Sandip Chakraborty, care îi vorbi despre campania lui James Moore; acesta o acuza deja de timiditate.

— În cazul ăsta, nicio surpriză din partea lui, spuse ea.

Apoi îl instrui pe Sandip să rezerve cincisprezece minute la toate reţelele, la ora opt seara.

— Bine gândit, spuse el. Emisiunile de ştiri îşi vor petrece toată ziua speculând în legătură cu ceea ce veţi face şi nu vor acorda prea mare atenţie atacurilor marginale ale lui Moore.

— Bine, răspunse ea.

De fapt, ei nu prea îi mai păsa de Moore, dar nu dorea să descurajeze entuziasmul lui Sandip.

După aceea, îl chemă pe Gus şi îi spuse:

— Vreau să mă îndrumi în privinţa protocolului pentru declararea unui război nuclear.

El păru uluit.

— Se va ajunge la asta?

— Nu, câtă vreme pot să împiedic asta, spuse ea. Dar trebuie să fiu pregătită pentru orice. Haide să stăm jos!

Se aşezară faţă în faţă pe canapele.

— Eşti familiarizată cu mingea de fotbal atomică, spuse el.

— Da, deşi mingea poate fi folosită doar atunci când sunt plecată de la Casa Albă.

— În regulă, deci dacă eşti aici, ceea ce este foarte probabil, primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să te întâlneşti cu cei mai importanţi consilieri.

— Toată lumea crede că este o decizie exclusiv a preşedintelui.

— În practică, este, pentru că e puţin probabil să existe timp pentru discuţii, dar, dacă este posibil, trebuie să faci asta.

— Ei bine, presupun că aş dori s-o fac dacă ar fi posibil.

— Ai putea să discuţi doar cu mine. Acordă-ţi un minut.

— Şi după aceea?

— Pasul doi: suni la consiliul de război de la Pentagon, folosind telefonul special din mingea de fotbal atomică, dacă nu te afli aici, la Casa Albă. Când ai legătura cu ei, trebuie să-ţi dovedeşti identitatea. Ai biscuitul?

Pauline îl scoase din buzunar – o cutie din plastic, opacă.

— Îl voi deschide, spuse ea.

— Singurul fel în care poţi face asta este să-l rupi în două.

— Ştiu.

Ea prinse cutia mică în ambele mâini şi o răsuci în direcţii diferite. Aceasta se rupse cu uşurinţă, dezvăluind un dreptunghi de plastic ca o carte de credit. Cardul se schimba în fiecare zi.

— Ceea ce este tipărit pe card este codul de identificare, zise Gus.

— Scrie: „Douăzeci şi trei, Hotel Victor”.

— Le citeşti asta, iar ei vor şti că tu eşti cea care le dai ordine.

— Şi asta e tot?

— Nu încă, nu. Pasul trei: consiliul de război le trimite un ordin codificat echipajelor lansatoarelor de rachete, submarinelor şi avioanelor de bombardament. Acum, timpul scurs este de trei minute.

— Iar echipajele trebuie să decodifice ordinele.

— Da…

El nu adăugă „evident”, dar nuanţa de nerăbdare din vocea lui o făcu pe Pauline să înţeleagă că îl întrerupea cu întrebări stupide, semn că discuţia îl făcea să fie încordat. „Trebuie să rămân foarte calmă astăzi”, se gândi ea. Spuse:

— Îmi pare rău, o întrebare prostească. Te rog să continui!

— Ordinul consiliului de război desemnează ţintele, momentul lansării şi

codurile necesare pentru deblocarea focoaselor. Cu excepţia cazului în care urgenţa intervine ca o surpriză completă, acele ţinte trebuie să fie, în mod normal, aprobate anterior de tine.

— Dar eu nu am…

— Bill îţi va trimite o listă în următoarea oră – sau cam aşa ceva.

— În regulă.

— Pasul patru este pregătirea pentru lansare. Echipajele trebuie să confirme codurile de autentificare, să introducă toate coordonatele ţintelor şi să deblocheze rachetele. Până în acest moment, ai posibilitatea să contramandezi ordinul.

— Presupun că pot chema înapoi bombardierele în orice moment.

— Corect. Dar acum, pasul cinci: rachetele sunt lansate şi nu există nicio cale să le rechemi sau să le redirecţionezi. Timpul scurs, cinci minute. Războiul nuclear a început.

Pauline simţea atingerea sorţii ca pe o mână rece.

— Ferească Dumnezeu să fie nevoie vreodată să facem asta!

— Amin, spuse Gus.

•••

Ea fu îngrijorată din cauza asta toată ziua. Ceea ce se hotărâse să facă era periculos, iar faptul că echipa ei aprobase unanim acest plan nu o elibera de responsabilitate. Dar alternativele erau şi mai rele. Opţiunea nucleară – pe care o cerea James Moore, după cum prevăzuse Pauline – era şi mai riscantă. Dar ea trebuia să dea o lovitură mortală unui regim care ameninţa America şi întreaga lume.

Oricât se gândea la asta, ajungea la aceeaşi concluzie.

Echipa de televiziune ajunse în Biroul Oval la ora şapte. Filmarea unei singure echipe avea să fie preluată de toate canalele. Bărbaţi şi femei în blugi şi treninguri pregăteau camerele, luminile şi microfoanele, trăgând cabluri peste covorul auriu. Între timp, Pauline făcea ultimele retuşuri ale discursului ei, iar Sandip îl încărca pe teleprompter.

Sandip îi aduse o bluză de un albastru-deschis, o nuanţă potrivită pentru camere.

— Costumul gri va părea negru la televiziune, dar este potrivit, spuse el.

Un expert în machiaj îi aranja faţa şi un coafor îi fixa părul blond.

Încă mai era timp să se răzgândească, îşi spuse ea în timp ce se învârtea în jurul argumentaţiei. Dar ajungea mereu în acelaşi loc.

Ceasul ticăi şi, la ora opt fără un minut, camera rămase tăcută.

Producătorul făcu numărătoarea inversă a ultimelor secunde ridicând degetele.

Pauline privi spre camere şi spuse:

— Compatrioţii mei americani…

CAPITOLUL 38

Sala de conferinţe de la sediul Guoanbu din Beijing rămase tăcută când preşedintele Green spuse:

— Compatrioţii mei americani…

Era ora opt dimineaţa. Chang Kai îi chemase pe şefii de departamente să privească transmisia împreună cu el. Unii aveau ochii înceţoşaţi şi purtau haine îmbrăcate în grabă. Membrii personalului din sediul Guoanbu priveau aceleaşi imagini în birourile lor.

Canalele de ştiri din întreaga lume speculaseră, în ultimele douăsprezece ore, despre ce avea să spună Pauline Green, dar nu existase nicio scurgere. Informaţiile din comunicaţii arătaseră o creştere a activităţii a armatei Statelor Unite, aşa că se punea ceva la cale – dar ce anume? Nici măcar spionii bine plătiţi ai lui Kai, din Washington, nu reuşiseră să prindă vreun fir. Preşedintele Chen vorbise de două ori cu preşedintele Green şi Kai aflase doar că, după cum spusese el, ea era un tigru pregătit de atac. Miniştrii de externe ai celor două ţări se aflaseră în contact toată noaptea. Consiliul de securitate al ONU fusese în şedinţă permanentă.

Desigur, preşedintele Green avea să reacţioneze după folosirea de către guvernul de la Pyongyang a armelor chimice, dar care avea să fie această reacţie? În principiu, ea ar fi putut să anunţe orice, de la un protest diplomatic până la un bombardament nuclear. Dar, în practică, trebuia să fie ceva mare. Nicio ţară nu-şi putea permite să nu riposteze la genul acesta de atac asupra soldaţilor şi cetăţenilor săi.

Guvernul chinez se afla într-o poziţie imposibilă. Coreea de Nord scăpa de sub control. Beijingul avea să fie învinovăţit pentru crimele celor de la Pyongyang. Acestei situaţii periculoase nu i se putea permite să evolueze nici măcar o singură zi. Dar ce urma să facă, în final, China?

Kai spera că preşedintele Green avea să îi ofere un indiciu.

— Concetăţenii mei americani, în ultimele câteva secunde, Statele Unite

au lansat un atac aerian total asupra forţelor militare ale regimului de la Pyongyang, Coreea de Nord.

— Rahat! spuse Kai.

— Acele forţe au ucis mii de americani cu arme infame, care sunt interzise de toate ţările civilizate din lume, iar eu sunt aici ca să vă spun… Vorbea lent, accentuând fiecare cuvânt. Regimul de la Pyongyang este şters de pe faţa pământului chiar acum.

Lui Kai îi trecu prin minte că mica femeie blondă din spatele biroului uriaş arăta acum mai redutabilă decât oricare alt conducător pe care-l văzuse vreodată.

— Chiar în timp ce vă vorbesc, lansăm rachete nenucleare şi bombe asupra tuturor ţintelor militare şi guvernamentale aflate sub controlul guvernului de la Pyongyang.

— Nenucleare, repetă Kai. Slavă Cerului şi Pământului!

— Suplimentar, piloţii bombardierelor noastre decolează chiar acum, pregătiţi să urmeze rachetele şi să se asigure de distrugerea completă a ţintelor.

— Rachete şi bombe, dar fără arme nucleare, spuse Kai. Cineva să pună imaginile radar şi cele din satelit pe ecranele noastre.

Preşedintele Green continuă:

— În următoarele câteva ore, bărbatul care îşi spune Comandantul Suprem îşi va pierde total orice capacitate de a ataca Statele Unite. Îl vom lăsa complet neputincios.

Kai îşi luă telefonul şi formă numărul personal al lui Neil Davidson. Apelul intră direct în mesageria vocală, după cum se şi aştepta: probabil că Neil prefera să privească fără întreruperi discursul preşedintelui. Dar Kai dorea să fie prima persoană apelată după încheierea transmisiunii. În următoarele câteva minute, Neil avea să primească o informare diplomatică din partea Ministerului de Externe, care urma să detalieze mesajul lui Pauline Green şi să răspundă unora dintre întrebările care fierbeau în mintea lui Kai. Aşteptă semnalul mesajului, apoi spuse: „Sunt Kai, mă uit la preşedintele vostru. Sună-mă!” Apoi închise.

— Decizia de a ataca este crucială, continuă Pauline. Întotdeauna am sperat că nu va fi nevoie să iau o astfel de decizie. Nu am ales acest curs din cauza emoţiilor, nici dintr-o dorinţă de răzbunare şi ură. Am discutat-o calm cu cei din cabinetul meu şi am considerat în mod unanim că aceasta este singura opţiune viabilă deschisă Statelor Unite, ca popor liber şi independent.

Pe perete, un ecran prinse viață, prezentând o imagine radar suprapusă peste o hartă. Kai privi nedumerit, fără să înțeleagă ceea ce vedea. Rachetele păreau să fie dincolo de Coreea de Sud, la kilometri distanță deasupra oceanului.

Yang Yong, care putea descifra rapid astfel de informații vizuale, murmură:

— Câte dracului de rachete sunt acolo?

Kai spuse:

— Nu știu, dar sunt destul de convins că americanii nu au atât de multe rachete în Coreea de Sud, mai ales după ultimele câteva zile.

— Nu, acestea nu vin din Coreea de Sud, spuse Yang cu siguranță în voce. De fapt, cred că provin din Japonia.

Statele Unite aveau baze pe teritoriul Japoniei și pe insulele Okinawa și puteau să lanseze rachete de croazieră de pe navele și avioanele din zonă. Yang adăugă:

— Atât de multe!

Kai își aminti că Statele Unite aveau nenumărate submarine uriașe, fiecare dintre acestea fiind capabil să ducă o sută cincizeci de rachete Tomahawk.

— Asta se întâmplă când te iei la trântă cu cea mai bogată țară din lume, spuse el.

Jin Chin-hwa, șeful biroului pentru Coreea, privea în laptopul său.

— Ascultați asta, spuse el. Un cargou chinez, care descarcă orez în portul nord-coreean Nampo, tocmai ne-a trimis un mesaj.

Fiecare navă chinezească – inclusiv cele comerciale – avea cel puțin un membru al echipajului a cărui datorie era să raporteze orice lucru important pe care-l observa. Aceștia trimiteau mesajele către ceea ce credeau că ar fi Centrul de Informații Maritime din portul Shenzhen, dar era, de fapt, Guoanbu.

Jin continuă:

— Ei spun că un distrugător american – USS Morgan – a navigat până la gurile râului Taedong, apoi a tras o rachetă de croazieră care a lovit și a scufundat o navă a marinei militare nord-coreene chiar în fața ochilor lor.

Zhou Meiling, tânăra expertă în internet, spuse:

— Deja!

— Președintele nu glumea, comentă Kai. Chiar va anihila armata nord-coreeană.

— Nu e chiar ceea ce a spus, zise Yang Yong pedant.

Kai se întoarse spre el. Yang nu vorbea precum ofițerii mai tineri, care încercau întotdeauna să demonstreze cât erau de deștepți.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă el.

— Ea n-a zis niciodată că atacă exact Coreea de Nord – întotdeauna a spus Pyongyang și, o singură dată, Comandantul Suprem.

Kai nu observase acest detaliu.

— Bună observație, zise el. Asta ar putea să însemne că îi va lăsa în pace pe rebelii ultranaționaliști.

— Sau, pur și simplu, că lasă deschisă această opțiune pentru moment.

— Voi încerca să aflu când voi vorbi cu cei de la CIA.

Transmisiunea președintelui se încheie fără alte dezvăluiri. Câteva minute mai târziu, Kai fu convocat la Zhongnanhai, pentru o întrunire de urgență a comisiei pentru afaceri externe. El îl anunță pe Călugăr, apoi își luă pardesiul și ieși din clădire.

Prevăzuse că, pe când cei din grup dezbăteau reacția chineză la atacul american, aveau să se separe în două tabere, șoimi și porumbei, ca de obicei. Kai urma să încerce să caute un compromis care să-i permită Chinei să-și salveze fața, fără să pornească al Treilea Război Mondial.

În timp ce se afla pe drum, prin traficul aglomerat din Beijing – iar rachetele americane se aflau încă în aer, în zborul lor de o mie șase sute de kilometri din Japonia până în Coreea de Nord –, îl sună Neil Davidson.

Accentul lui texan nu era la fel de tărăgănat ca de obicei – de fapt, Neil părea cât se poate de încordat.

— Kai, înainte ca oricine să facă ceva în grabă, vrem să fim extrem de clari în discuția cu voi: Statele Unite nu au nicio intenție să invadeze Coreea de Nord.

Kai spuse:

— Deci voi credeți că vă puteți descurca în această situație luând măsuri care să nu ajungă până la invazie, dar nu excludeți cu totul această posibilitate.

— E vorba despre dimensiunile ei.

Kai fu extrem de ușurat, pentru că asta însemna că mai exista o șansă pentru limitarea crizei, chiar și în acele momente; dar își păstră gândul pentru sine. Nu era niciodată înțelept să faci lucrurile prea ușoare pentru cealaltă parte. Spuse:

— Dar, Neil, USS *Morgan* a violat deja frontiera nord-coreeană când s-a apropiat de gurile râului Taedong, ca să scufunde un vas al marinei militare

nord-coreene cu o rachetă de croazieră. Vrei să-mi spui că asta nu înseamnă invazie?

Urmă o tăcere şi Kai presupuse că Neil nu aflase încă despre *Morgan.* Dar el îşi reveni din surprindere şi spuse:

— Bombardamentul naval nu este exclus. Dar, te rog, crede-mă că noi nu intenţionăm să trimitem trupe la sol în Coreea de Nord.

— Este o deosebire subţire ca firul de păr, spuse Kai, dar, de fapt, nu era deloc nemulţumit.

Dacă acolo doreau americanii să traseze linia dintre un atac şi o invazie, guvernul chinez ar fi putut să accepte asta, cel puţin neoficial.

Neil răspunse:

— În timp ce vorbim, ministrul nostru de externe îl sună pe ambasadorul vostru de la Washington ca să-i transmită acelaşi lucru. Disputa noastră este cu oamenii care au lansat armele acelea chimice, nu cu băieţii de la Beijing.

Kai dădu o notă de scepticism vocii sale.

— Încerci să spui că atacul vostru este un răspuns proporţional?

— Este exact ceea ce spun, iar noi considerăm că şi restul lumii va vedea lucrurile în acelaşi fel.

— Eu nu cred că guvernul chinez va adopta o perspectivă atât de îngăduitoare.

— Atâta timp cât înţelegeţi că intenţiile noastre sunt strict limitate. Nu avem nicio intenţie să preluăm guvernul din Coreea de Nord.

Era ceva important, dacă era adevărat.

— Voi transmite mesajul.

Telefonul lui Kai arăta un apel în aşteptare: probabil că era de la biroul lui, urmând să fie anunţat că primele rachete atinseseră ţintele. Dar mai avea nevoie de încă ceva de la Neil.

— Am observat că preşedintele Green nu a spus că atacă azi Coreea de Nord, ci s-a referit, în mod repetat, la regimul de la Pyongyang. Asta înseamnă că nu bombardaţi bazele militare ale rebelilor?

— Preşedintele nu va ataca oameni care nu le-au făcut rău americanilor.

Asta era o asigurare care ascundea o ameninţare. Rebelii erau în siguranţă atâta vreme cât rămâneau neutri. Aveau să devină ţinte dacă îi atacau pe americani.

— Suficient de clar, spuse Kai. Mai am un alt apel. Rămânem în legătură.

Fără să aştepte vreun răspuns, el întrerupse convorbirea şi răspunse apelului în aşteptare.

Era Jin Chin-hwa.

— Primele rachete au lovit Coreea de Nord, spuse el.

— Unde?

— În mai multe locuri simultan: Chunghwa, cartierul general al forţelor aeriene nord-coreene, lângă Pyongyang; baza navală de la Haeju; o reşedinţă a familiei Kang…

Kai avea în minte o hartă a Coreei de Nord şi acum îl întrerupse pe Jin spunând:

— Toate ţintele acestea se află în vestul ţării, departe de zona rebelilor.

— Da.

Asta confirma ceea ce spusese Neil.

Maşina lui Kai ajunse la Poarta Noii Chine, supunându-se măsurilor elaborate de securitate. Spuse:

— Mulţumesc, Jin, apoi închise.

Călugărul parcă într-un şir de limuzine aflate în faţa Sălii Compasiunii Îndrăgite, Huairen, clădirea în care se întruneau comisiile politice importante. La fel ca majoritatea clădirilor din complexul Zhongnanhai, şi aceasta fusese proiectată în stil tradiţional, având liniile acoperişului curbate. Avea un auditorium masiv, pentru ceremoniile oficiale, dar Comisia pentru Afaceri Externe se întrunea în sala de conferinţe.

Kai coborî din maşină şi inspiră briza proaspătă ce bătea peste lac. Acesta era unul dintre puţinele locuri din Beijing în care aerul nu era poluat. Îşi rezervă câteva secunde ca să inspire adânc şi să-şi oxigeneze sângele, apoi intră în clădire.

Preşedintele Chen era deja acolo. Spre surprinderea lui Kai, acesta purta un costum fără cravată şi nu se bărbierise. Kai nu-l mai văzuse niciodată atât de neîngrijit: probabil că fusese treaz jumătate de noapte. Era adâncit într-o conversaţie cu tatăl lui Kai, Chang Jianjun. Dintre şoimi erau prezenţi Huang Ling şi Fu Chuyu, iar Kong Zhao reprezenta porumbeii. Cei aflaţi la mijlocul drumului, neangajaţi, erau reprezentaţi de ministrul de externe Wu Bai şi de preşedintele Chen însuşi. Toţi păreau deosebit de îngrijoraţi.

Chen le spuse tuturor să se aşeze şi îi ceru lui Jianjun să-i pună la curent pe toţi. Jianjun raportă că apărarea antirachetă nord-coreeană nu funcţionase prea bine, parţial din cauza unui atac cibernetic american asupra lansatoarelor lor, şi că era probabil ca atacul să obţină exact ceea ce intenţionase preşedintele Green, şi anume distrugerea completă a regimului de la Pyongyang.

— Nu cred că e cazul să vă reamintesc, tovarăşi, spuse el, că tratatul din 1961 dintre China şi Coreea de Nord ne obligă să venim în ajutorul Coreei de Nord atunci când aceasta este atacată.

Preşedintele Chen adăugă:

— Este, desigur, singurul tratat de apărare pe care îl are China cu vreo naţiune. Dacă nu îl onorăm, vom fi umiliţi în faţa întregii lumi.

Fu Chuyu, şeful lui Kai, sintetiză informaţiile de la divizia lui Kai. Apoi Kai interveni, adăugând ceea ce aflase de la Neil Davidson în ultimele câteva minute, respectiv că americanii nu plănuiau să preia controlul guvernului nord-coreean.

Fu îl răsplăti pe Kai cu o privire încărcată de ură.

Generalul Huang spuse:

— Haideţi să ne imaginăm o situaţie în oglindă! Să presupunem că Mexicul ar ataca similar Cuba, cu arme chimice, omorând sute de consilieri ruşi; şi, ca răspuns, ruşii ar lansa un atac aerian masiv, conceput să elimine guvernul şi armata mexicană. Ar apăra americanii Mexicul? Există măcar o urmă de îndoială? Sigur că asta ar face!

Kong Zhao zise simplu:

— Dar cum?

Huang fu luat prin surprindere.

— Ce vrei să spui prin „cum?

— Ar bombarda ei Moscova?

— Ar lua în considerare opţiunile.

— Exact. În situaţia pe care ai imaginat-o, tovarăşe, americanii s-ar confrunta cu aceeaşi dilemă cu care ne confruntăm noi acum. Ar trebui să pornim al Treilea Război Mondial din cauza unui atac asupra unei ţări vecine, de mâna a doua?

Huang lăsa să i se vadă frustrarea.

— De fiecare dată când se sugerează că guvernul Chinei ar trebui să întreprindă acţiuni ferme, cineva spune că asta ar putea declanşa al Treilea Război Mondial.

— Pentru că acest pericol este mereu prezent.

— Nu putem permite ca acest lucru să ne paralizeze.

— Dar nici nu-l putem ignora.

Preşedintele Chen interveni, spunând:

— Amândoi aveţi dreptate, desigur. Ceea ce avem nevoie astăzi este un plan care să răspundă atacului american din Coreea de Nord fără să amplifice

această criză, ducând-o la un nivel şi mai ridicat.

Kai spuse:

— Dacă se poate, domnule preşedinte…

— Dă-i drumul!

— Trebuie să ne confruntăm cu faptul că, astăzi, Coreea de Nord nu are un singur guvern, ci două.

Huang se înfurie la ideea de a-i trata pe rebeli de parcă ar fi constituit un guvern, dar Chen încuviinţă din cap.

Kai continuă:

— Comandantul Suprem este, teoretic, aliatul nostru, dar el nu mai cooperează cu noi, iar acum a generat această criză, pe care noi nu am dorit-o. Rebelii controlează jumătate din ţară şi toate armele nucleare. Trebuie să ne gândim ce relaţie dorim să avem cu ultranaţionaliştii de la baza Yeongjeo-dong, care au devenit – fie că ne place, fie că nu – un guvern alternativ

Huang era indignat.

— Rebeliunea împotriva partidului comunist nu trebuie să pară niciodată că reuşeşte, spuse el. Şi, în orice caz, cum am putea să discutăm cu oamenii aceia? Nici nu ştim cine sunt conducătorii lor şi cum să intrăm în contact cu ei.

— Eu ştiu cine sunt şi pot să-i contactez, zise Kai.

— Cum este posibil aşa ceva?

Kai privi deliberat în jurul camerei, spre aghiotanţii aflaţi în aşteptare.

— Domnule general, desigur că ai dreptul să afli această informaţie strict secretă, dar iartă-mă dacă ezit să dezvălui numele unei surse de informaţii de mare sensibilitate.

Huang înţelese că greşea şi se retrase.

— Da, da, iartă-mă că am pus această întrebare!

Preşedintele Chen spuse:

— În regulă, deci putem discuta cu ultranaţionaliştii. Următoarea întrebare: ce dorim să le spunem?

Kai avea o idee foarte clară, dar nu dorea ca această întrunire să stabilească un program care să-l imobilizeze, aşa că spuse:

— Discuţia ar trebui să fie exploratorie.

Dar Wu Bai era suficient de viclean încât să ştie ce punea la cale Kai şi nu dorea să-i lase mână liberă.

— Putem face mai mult de atât, spuse el. Noi ştim ce ne dorim: o încetare totală şi necondiţionată a ostilităţilor. Şi putem bănui ce îşi doresc

ultranaţionaliştii: o parte semnificativă din orice guvern nou în Coreea de Nord.

Kai răspunse:

— Iar sarcina mea va fi să aflu exact care sunt solicitările lor, pentru a pune capăt rebeliunii.

Dar el știa deja că avea să meargă mai departe decât să afle acest lucru.

Huang repetă obiecţia anterioară.

— Nu ar trebui să le oferim puterea oamenilor care au sfidat partidul.

— Mulţumesc pentru că ai subliniat acest lucru, generale, spuse Wu, apoi se întoarse spre restul grupului. Consider că declaraţia tovarăşului Huang este absolut corectă.

Huang păru înmuiat, dar, de fapt, Wu nu era deloc de acord cu el.

— Nu putem să presupunem că acești ultranaționaliști sunt de încredere, continuă Wu, subliniind o altă idee. Nicio înţelegere cu ei nu este posibilă fără garanţii clare.

Huang, nepăsător față de implicațiile nerostite, aprobă din cap viguros. Șarmul lui Wu, considerat ca fiind superficial de către duri, era de fapt o tactică mortală, se gândi Kai. Wu îl neutralizase pe Huang, iar Huang nici măcar nu observase.

Chen zise:

— Este un plan bun, dar nu va funcţiona imediat. Ce putem face astăzi, acum, ca să temperăm situaţia?

Kong Zhao avea o sugestie.

— Cerem o încetare a focului de ambele părţi şi, în acelaşi timp, punem presiune pe Pyongyang să înceteze focul unilateral.

Chen răspunse:

— Ei mai au măcar ceva rachete la dispoziţie?

— Câteva, ascunse pe sub poduri şi în tuneluri, zise Kai.

Chen clătină din cap gânditor.

— Chiar şi aşa, ei vor considera că o încetare unilaterală a focului nu este cu mult diferită faţă de acceptarea înfrângerii.

— Putem încerca, zise Kong.

— De acord. Acum, în ce fel le vom transmite solicitările noastre?

Kai se pregăti: avea să fie o discuţie lungă. Partea importantă a întrunirii fusese rezolvată, dar, acum, fiecare avea să contribuie cu ceva de importanţă minoră. Îşi controlă nerăbdarea cu oarecare efort şi începu să plănuiască întâlnirea cu ultranaţionaliştii.

Trebuia să comunice cu șeful rebelilor, nu cu generalul Ham. Compuse un mesaj pe telefon:

În atenţia generalului Pak Jae-jin
SECRET
Un emisar superior al Republicii Populare Chineze doreşte să vă viziteze astăzi. El va fi singur, cu excepţia pilotului elicopterului, şi ambii bărbaţi vor fi neînarmaţi. Misiunea acestuia este de cea mai mare importanță pentru Coreea și China.
Vă rog să confirmaţi primirea acestui mesaj şi să menţionaţi disponibilitatea pentru întâlnirea cu acest reprezentant.
De la ministrul securităţii statului.

Îi trimise mesajul lui Jin Chin-hwa, cu instrucţiuni de a-l transmite mai departe spre orice adresă de internet pe care o putea găsi de la baza militară din Yeongjeo-dong. Ar fi preferat să folosească o singură adresă – securizată –, dar urgenţa era mai importantă decât securitatea.

De îndată ce întrunirea se încheie, îl încolţi pe tatăl său.

— Am nevoie de un avion cu reacţie al forţelor aeriene care să mă ducă la Yanji, spuse el. Și apoi de un elicopter care să mă ducă până la Yeongjeo-dong.

— Voi aranja eu asta, spuse Jianjun. Când?

Kai își privi ceasul. Era ora zece.

— La ora unsprezece, plecarea din Beijing; la ora două, transferul la Yanji; la ora trei, aterizarea la Yeongjeo-dong… aproximativ.

— În regulă.

Era o ușurare să fie de acord cu tatăl lui măcar o dată, se gândi Kai. Spuse:

— Le-am transmis ultranaționaliștilor că voi fi neînsoțit – în afară de pilot – și că amândoi vom fi neînarmați. Fără arme la bordul elicopterului, te rog.

— Bine gândit. De îndată ce te vei afla pe teritoriul rebel, vei fi permanent în inferioritate. Singura cale de a rămâne în viață este să nu existe nicio luptă.

— Așa mă gândeam și eu.

— Consideră că s-a rezolvat.

— Mulțumesc.

— Mult noroc, fiule!

•••

În Coreea de Nord era o zi senină, fără nori. Zburând la o altitudine joasă, pe deasupra zonei estice, Kai privea în jos, spre peisajul luminat de soarele de iarnă. Avea impresia unei ţări care funcţiona normal. Pe câmpuri existau muncitori şi tractoare, iar pe drumuri se vedeau camioane.

Desigur, nu era la fel ca în China: traficul din oraşe nu era blocat, exista mai puţină poluare, iar turnurile de apartamente care se ridicau ca bălăriile la marginea oraşelor chinezeşti erau rare pe aici. Coreea de Nord era mai săracă şi mai puţin populată.

Nu se observa niciun semn al războiului: nu existau clădiri prăbuşite sau câmpuri arse, nici şine de cale ferată contorsionate. Rebeliunea iniţială implicase confruntări în apropierea bazelor militare şi, apoi, noii conducători ai acestei zone se ţinuseră în afara conflictului internaţional. Probabil că oamenii îi iubeau fie şi numai pentru aceasta. Erau deştepţi aceşti ultranaţionalişti? Sau doar norocoşi? Avea să afle în curând.

De asemenea, nu exista niciun semn vizibil al atacului american. Aşa cum promiseseră, ei ţintiseră doar vestul ţării, teritoriul aflat încă sub controlul Comandantului Suprem. Poate că, pe deasupra capului lui Kai, zburau rachete, dar, dacă era aşa, acestea erau prea sus şi prea rapide ca să fie vizibile.

Maşinăria guvernului funcţiona bine în zona rebelă. Pilotul lui Kai contactă controlul de trafic aerian coreean în felul obişnuit şi obţinu aprobarea de zbor.

Mai devreme în cursul acelei zile, conducătorul rebel Pak Jai-jin răspunsese prompt la mesajul lui Kai. Părea dornic să discute. Fusese de acord cu întâlnirea şi îi dăduse coordonatele exacte ale bazei militare, stabilind ora întâlnirii pentru trei şi jumătate după-amiaza.

În timp ce se afla în tranzit pe aeroportul militar Yanji, Kai primise un apel panicat de la generalul Ham, spionul lui în tabăra lui Pak Jae-jin.

— Ce faci? spusese Ham.

— Va trebui să punem capăt acestui război.

— Ai de gând să tratezi cu ultranaţionaliştii?

— Este o discuţie de tatonare.

— Oamenii ăştia sunt fanatici. Naţionalismul lor e un fel de religie.

— Ei par să fi obţinut mult sprijin.

— Susţinătorii lor consideră, în principal, că oricine ar fi mai bun decât Comandantul Suprem.

Kai făcuse o pauză ca să se gândească. Ham nu exagera, de obicei; dacă el

era îngrijorat, trebuia să existe un motiv. Kai spusese:

— Având în vedere că trebuie să mă întâlnesc cu oamenii aceştia, cum ar trebui să tratez cu ei?

Răspunsul lui Ham venise imediat:

— Să nu ai încredere în ei.

— Am priceput.

— Voi fi şi eu la întâlnire.

— De ce?

— Ca să traduc. Pe aici nu sunt prea multe persoane care vorbesc mandarina. Cei mai mulţi dintre ultranaţionalişti consideră limba voastră ca pe un simbol al opresiunii străine.

— În regulă.

— Doar să ai mare grijă să nu dai vreun semn că ne-am mai întâlnit înainte.

— Desigur.

Închiseseră apoi telefonul.

De la frontiera dintre China şi Coreea, elicopterul lui Kai fu urmărit pe tot drumul de un elicopter înarmat, de producţie rusească, un model poreclit Crocodilul datorită botului său ameninţător. Era vopsit în culori de camuflaj, dar purta cocarda forţelor aeriene şi antiaeriene ale armatei populare coreene, o stea roşie, în cinci colţuri, în interiorul unui cerc dublu, cu roşu şi albastru. Aeronava coreeană se ţinea la o distanţă sigură şi nu făcea manevre ameninţătoare.

Kai îşi petrecu timpul îngrijorându-se pentru ceea ce avea să-i spună generalului Pak. Existau o sută de moduri diferite pentru a exprima fraza: „Putem să cădem la o înţelegere?”, dar care dintre ele era cel mai potrivit pentru această ocazie? De obicei, Kai nu ducea lipsă de încredere în sine – mai degrabă opusul –, dar întâlnirea aceasta era excepţională. Niciodată, în viaţa lui, nu depinseseră atât de multe lucruri de reuşita sau eşecul acţiunilor sale.

De fiecare dată când arunca o privire spre Crocodil, îşi amintea cât de mare era riscul pe care şi-l asumase. Rebelii ar fi putut decide să-l aresteze şi să-l bage într-o celulă ca să-l interogheze. Puteau spune că era spion. Chiar *era* spion. Dar acum nu mai avea niciun sens să-şi facă griji pentru asta. Era deja angajat în acţiune.

În plus, el era singurul care ştia că urma să meargă mai departe decât simpla aflare a faptelor. Intenţiona să negocieze cu rebelii. Nu avea mandat

pentru asta, dar ei nu știau. Iar dacă ar fi putut să obțină o înțelegere rezonabilă, era convins că ar fi reușit să-l determine pe președintele Chen să o susțină.

Era o strategie riscantă, dar era o situație de urgență.

Elicopterul se apropie de Yeongjeo-dong zburând de-a lungul unui râu îngust, printr-o vale împădurită. Kai începu să vadă diverse dovezi ale bătăliei pentru controlul bazei din urmă cu patru săptămâni: o aeronavă prăbușită într-un pârâu, o cabană distrusă, o parcelă de pădure arsă. Auzi pilotul discutând cu baza de control de la sol.

În timp ce coborau, observă că ultranaționaliștii făcuseră o demonstrație pentru a-l impresiona. Șase rachete balistice intercontinentale, fiecare mai lungă de douăzeci de metri, erau perfect aliniate pe vehiculele lor de lansare, transportoare-ridicătoare cu unsprezece perechi de roți. Kai știa că aveau o rază de acțiune de unsprezece mii de kilometri – distanța de acolo până la Washington, DC. Fiecare dintre acestea era înarmată cu focoase nucleare multiple. Rebelii îi arătau lui Kai atuul lor.

Aeronava lui Kai fu îndreptată spre un heliport.

Micul grup de întâmpinare era puternic înarmat, dar bărbații se relaxară când Kai coborî cu mâinile goale, purtând costum și cravată și având pardesiul descheiat, evident neînarmat. Chiar și așa, fu percheziționat cu atenție înainte să fie escortat spre o clădire cu două niveluri, care era, fără îndoială, cartierul general. Kai observă găurile de gloanțe din pereții de cărămidă.

Fu condus apoi în apartamentul ofițerului comandant, un spațiu lipsit de confort, cu mobilă ieftină și o podea acoperită cu linoleum. Prost ventilat și slab încălzit, apartamentul reușea să fie atât rece, cât și înăbușitor. În așteptare, ca să-l întâmpine pe Kai, se aflau trei bărbați îmbrăcați în uniforme complete de generali nord-coreeni, purtând șepcile supradimensionate care întotdeauna i se păruseră comice lui Kai. Un al patrulea general stătea în picioare într-o parte și Kai îl recunoscu pe Ham.

Cel aflat la mijloc, dintre cei trei, păși în față și se prezentă ca fiind Pak Jae-jin, apoi îi prezentă și pe ceilalți și conduse grupul într-un birou din interior.

Pak își scoase chipiul și se așeză în spatele unui birou utilitar, care nu avea nimic altceva în afara unui telefon. Apoi îi făcu semn cu mâna lui Kai să se așeze în fața biroului. Ham ocupă un scaun din colț, iar ceilalți doi rămaseră în picioare în spatele lui Pak, încadrându-l cu autoritate. Conducătorul rebel

era un bărbat scund, subțire, în jur de patruzeci de ani, cu părul rar și tuns scurt, care readucea în mintea lui Kai imaginea lui Napoleon la o vârstă mijlocie.

Kai presupunea că Pak trebuia să fi fost curajos și deștept ca să ajungă la gradul de general la o vârstă relativ tânără. De asemenea, bănuia că era mândru și supărăcios, sensibil la orice sugestie că ar fi fost un parvenit. Cea mai bună abordare era să fie cât mai sincer cu putință, în timp ce îl flata ușor.

Pak vorbea în coreeană, Kai în mandarină, iar Ham traducea în ambele sensuri.

— Spune-mi pentru ce te afli aici, spuse Pak.

— Ești soldat, îți place să treci direct la subiect, așa că voi face același lucru, răspunse Kai. Îți voi spune întregul adevăr. Prioritatea cea mai importantă a guvernului chinez este ca guvernul din Coreea de Nord să nu ajungă sub controlul americanilor.

Pak păru indignat.

— Nu va ajunge sub controlul nimănui în afară de cel al poporului coreean.

— Suntem de acord, spuse Kai imediat, deși nu era în întregime adevărat.

Beijingul ar fi preferat un fel de conducere comună chinezo-coreeană, cel puțin pentru o vreme. Dar detaliile puteau fi lăsate pentru mai târziu.

— Așa că întrebarea este cum facem să se întâmple asta, continuă el.

Expresia lui Pak deveni depreciativă.

— Se va întâmpla fără ajutorul chinezilor, spuse el. Regimul de la Pyongyang este pe punctul să se prăbușească.

— De acord din nou. Mă bucur că vedem aceeași imagine. Ăsta este un semn încurajator.

Pak aștepta în tăcere.

Kai continuă:

— Asta ne aduce la întrebarea următoare: ce anume va înlocui guvernul Comandantului Suprem?

— Nu există nicio întrebare. Va fi un guvern Pak.

„Fără nicio falsă modestie”, se gândi Kai. Dar asta era o fațadă. Dacă Pak chiar ar fi crezut că nu avea nevoie de ajutorul chinezilor, nu ar fi fost de acord cu această întâlnire. Kai îl privi în ochi și spuse simplu:

— Poate.

Apoi aștepta o reacție.

Urmă o pauză. Pak păru furios la început, gata să protesteze. Apoi figura

lui se schimbă și își ascunse iritarea.

— Poate? spuse el. Ce altă posibilitate mai există?

„Acum facem progrese”, se gândi Kai.

— Există mai multe posibilități, cele mai multe dintre ele nedorite, spuse el. Învingătorul final ar putea să fie Coreea de Sud, Statele Unite sau China, dar asta nu epuizează posibilitățile. Se aplecă în față și spuse cu intensitate în voce: Dacă dorința ți se va împlini și Coreea de Nord va fi condusă de nord-coreeni, va trebui să-ți faci un aliat din cel puțin unul dintre ceilalți pretendenți.

— Pentru ce aș avea nevoie de aliați?

Kai observă folosirea pronumelui „eu”, presupunând că Ham traducea exact. După cum vedea lucrurile Pak, rebeliunea era el însuși.

— Câștig, spuse el, confirmând gândul lui Kai.

— Într-adevăr, așa este, zise Kai pe un ton admirativ. Dar până acum ai luptat doar împotriva regimului de la Pyongyang, care este cea mai slabă dintre forțele implicate în acest conflict. Îi vei termina doar cu un mic efort suplimentar: asaltul aerian de astăzi i-a slăbit mortal. Dar s-ar putea să te trezești în dificultate atunci când vei intra în conflict cu Statele Unite sau cu Coreea de Sud.

Pak părea ofensat, dar Kai era sigur că bărbatul înțelegea că logica lui nu putea fi contestată. Cu fața neclintită, Pak spuse:

— Ai venit aici cu o propunere?

Kai nu avea nicio autoritate să facă propuneri, dar nu recunoscu asta.

— Ar putea să existe o cale prin care să preiei controlul Coreei de Nord și, în același timp, să-ți oferi o apărare imbatabilă împotriva oricărei interferențe viitoare din partea Coreei de Sud sau a Statelor Unite.

— Și asta este…?

Kai făcu o pauză și își alese cu grijă cuvintele. Acesta era momentul crucial al conversației. Era, de asemenea, și momentul în care el își depășea mandatul. Dar își puse gâtul la bătaie până la capăt.

Spuse:

— Unu: atacă Pyongyangul imediat, cu toate forțele de care dispui, în afară de cele nucleare, și preia conducerea guvernului.

Pak nu avu nicio reacție: asta fusese întotdeauna o parte a planului său.

— Doi: vei fi recunoscut imediat de Beijing ca președinte al Coreei de Nord.

Privirea lui Pak se lumină. Se imagina deja ca președinte recunoscut al

țării sale. Fără îndoială că visase multă vreme la asta, dar Kai îi oferea acest lucru a doua zi, cu garanția puterii Chinei.

— Și trei: declară o încetare unilaterală și necondiționată a focului în războiul dintre Coreea de Nord și cea de Sud.

Pak se încruntă.

— Unilaterală?

— Acesta este prețul, spuse Kai ferm. Beijingul te va recunoaște *în același moment* în care vei declara încetarea focului. Fără întârzieri, fără condiții preliminare.

Se aștepta la o împotrivire, dar Pak avea altceva în cap.

— Voi avea nevoie ca președintele Chen să-mi facă o vizită personală.

Kai putea înțelege de ce acest lucru era important pentru Pak. Era vanitos, desigur, dar avea și o viclenie politică: imaginile cu cei doi bărbați strângându-și mâinile aveau să îl legitimeze într-un fel în care nu putea să o facă nimic altceva.

— De acord, spuse Kai, deși nu avea autoritatea să fie de acord cu nimic.

— Bine.

Kai începu să creadă că reușise să obțină ceea ce sperase. Își spuse însă în sinea lui că încă nu era momentul să se bucure. Încă mai putea să fie aruncat într-o celulă. Se hotărî să plece de acolo cât încă era pe val.

— Nu există timp pentru acorduri oficiale scrise. Va trebui să avem încredere unii în alții.

În timp ce vorbea, cuvintele generalului Ham îi reveneau în memorie: „Să nu ai încredere în ei” Dar Kai nu avea de ales. Trebuia să parieze pe Pak.

Generalul se întinse peste birou și îi întinse mâna:

— Atunci haide să ne strângem mâinile!

Kai se ridică în picioare și îi strânse mâna.

— Mulțumesc pentru că ai venit să ne întâlnim, zise Pak.

Asta era o concediere, înțelese Kai. Pak se comporta deja ca un președinte.

Ham se ridică în picioare și spuse:

— Te conduc eu la elicopter.

Apoi îl însoți pe Kai afară.

Vremea era încă rece, dar însorită, cu un vânt ușor și fără nori, prin urmare condițiile de zbor erau perfecte. Kai și Ham mergeau la o distanță de un metru unul față de celălalt, traversând baza către heliport. Vorbind din colțul gurii, Kai spuse:

— Cred că am reușit. A fost de acord cu propunerea.

— Să sperăm că se ține de cuvânt.

— Sună-mă în seara asta dacă poți, ca să confirmi că atacul asupra Pyongyangului merge mai departe.

— Voi face tot ce pot. Ai nevoie de detaliile unui contact securizat cu Pak, iar el are nevoie de același lucru de la tine.

Ham scrise o serie de numere și de adrese pe un blocnotes, iar Kai făcu același lucru; apoi schimbară informațiile.

Ham îl salută rigid și Kai se urcă în elicopter.

Rotoarele începură să se învârtească în timp ce el își fixa centurile de siguranță. Câteva minute mai târziu, aeronava se ridică de la sol, se înclină și porni spre nord.

Kai își permise un moment de triumf sincer. Dacă treaba asta funcționa, criza avea să se încheie până în dimineața următoare. Avea să fie pace între Coreea de Nord și Coreea de Sud; americanii ar fi fost satisfăcuți, iar China ar fi avut în continuare un tampon esențial în zonă.

Acum trebuia să se asigure că președintele Chen era de acord.

I-ar fi plăcut să sune imediat la Beijing, dar telefonul lui nu funcționa acolo și, în orice caz, ar fi fost nesigur în acea țară. Trebuia să aștepte până când ajungea la Yanji și să sune de acolo, înainte să se îmbarce într-un avion spre Beijing. Avea să vorbească imediat cu Chen, dar intenționa să își deformeze oarecum raportul, ca să ascundă faptul că își depășise atribuțiile.

Cel mai mare pericol era ca vechea gardă să-l facă pe Chen să se răzgândească. Huang era încă oripilat de ideea de a face pace cu cei care se răzvrătiseră împotriva regimului comunist. Dar prețul pentru continuarea războiului nu ar fi fost prea mare?

După ora de trafic de vârf, la Yanji se lăsă noaptea, iar elicopterul coborî la baza aeriană militară din apropierea aeroportului civil. Kai fu întâmpinat de un căpitan, care îl conduse la un telefon securizat.

Sună la Zhongnanhai și îl găsi pe președintele Chen. Începu prin a spune:

— Domnule președinte, rebelii plănuiesc să-și lanseze atacul final împotriva regimului de la Pyongyang în noaptea aceasta.

Vorbea de parcă ar fi fost informațiile pe care le obținuse mai degrabă decât propunerea pe care o făcuse el însuși.

Chen era uluit.

— N-am prins nicio șoaptă despre asta până acum.

— Decizia a fost luată în ultimele câteva ore. Dar este strategia corectă pentru ultranaționaliști. Atacul aerian american de astăzi trebuie să fi eliminat

orice capacitate de împotrivire a Pyongyangului. Nu va exista niciodată un moment mai bun pentru ca ei să preia puterea.

— Cred că este o evoluție bună, spuse Chen gânditor. Dumnezeu știe că trebuie să scăpăm de Kang.

— Pak mi-a făcut o ofertă, zise Kai, inversând rolurile. Dacă noi îl recunoaștem drept președinte, el promite încetarea unilaterală a focului.

— E promițător. Luptele se vor opri. Noul regim va debuta prin a semna un acord cu noi, ceea ce este un început bun pentru relațiile noastre. Va trebui să-l conving pe generalul Huang, dar toată treaba pare avantajoasă pentru noi. Bine lucrat!

— Mulțumesc, domnule.

Președintele închise. Totul mergea conform planului, se gândea Kai.

Formă numărul de la biroul lui și vorbi cu Jin Chin-haw.

— Ultranaționaliștii vor ataca Pyongyangul în seara asta, spuse el. I-am zis deja președintelui, dar va trebui să-i informăm și pe toți ceilalți.

— Imediat.

— Vreo veste din partea ta?

— Bombardamentul american pare să se fi oprit – cel puțin pentru astăzi.

— Mă îndoiesc că vor mai continua și mâine. Nu se poate să fi rămas prea multe de bombardat.

— Câteva rachete încă ascunse pe undeva, presupun.

— Cu puțin noroc, asta se va încheia mâine.

Kai închise și se îmbarcă în avion. Telefonul personal îi sună în timp ce pilotul pornea motoarele. Era generalul Ham.

— Se întâmplă, spuse el, părând oarecum surprins. Elicoptere înarmate pornesc chiar acum spre capitală. Echipe de arestare se îndreaptă spre toate reședințele prezidențiale. Tancuri și vehicule blindate vin în urma elicopterelor. Aruncă totul în luptă. Este pe viață și pe moarte.

Era periculos de detaliat într-o convorbire telefonică. Ham folosea un telefon diferit de fiecare dată și le arunca pe cele folosite. Totuși, nu era chiar imposibil ca supravegherea de la Pyongyang sau cea a serviciilor de informații ale lui Pak să prindă întâmplător o convorbire. Ei ar fi înțeles ce se întâmpla, deși n-ar fi fost capabili să-i identifice pe cei care vorbeau, cel puțin nu imediat. Era un risc, unul mic, dar mortal. Viața unui spion era periculoasă.

— Generalul este îngrijorat că Beijingul ar putea să-i fi întins o capcană. El consideră că toți chinezii sunt răi și mincinoși. Dar asta este marea lui

șansă și trebuie să o folosească.

— Te duci în capitală?

— Da.

— Rămânem în contact.

— Sigur.

Închiseră telefoanele.

Reactoarele forțelor aeriene nu aveau Wi-Fi pentru pasageri, deci Kai nu-și putea folosi telefonul în zbor. Era un fel de ușurare, se gândi el în timp ce se lăsa pe spate în scaunul său. Făcuse tot ce putuse în ziua aceea, obținând ceea ce sperase, și era obosit. Abia aștepta să-și petreacă noaptea în pat cu Ting.

Închise ochii.

CAPITOLUL 39

Pe Kai îl trezi telefonul, în timp ce avionul său cobora deasupra orașului Beijing. Se frecă la ochi și preluă apelul.

Era Jin Chin-hwa, care spuse:

— Coreea de Nord a bombardat Japonia!

Preț de un moment, Kai fu complet derutat. Chiar se gândea că ar fi putut să viseze.

— Cine? Rebelii? întrebă el.

— Nu. Comandantul Suprem.

— Japonia? Pentru ce dracu' ar ataca Japonia?

— A lovit trei baze americane.

Brusc, Kai înțelese. Erau represalii. Rachetele și bombardierele care atacaseră în ziua aceea Coreea de Nord veniseră de la bazele americane din Japonia. În timp ce simțea cum roțile avionului atingeau asfaltul, spuse:

— Deci Comandantul Suprem încă mai avea ceva rachete balistice…

— Trebuie să le fi folosit pe ultimele șase. Trei au fost interceptate și trei au trecut. Există trei baze aeriene americane în Japonia și toate trei au fost lovite: Kadena, în Okinawa, Misawa, pe insula principală, și – cel mai rău dintre toate – Yokata, care se află, de fapt, în Tokyo, așa că vor fi multe victime japoneze.

— Asta este o catastrofă.

— Președintele Chen se întâlnește cu unii dintre colegii lui în camera de operațiuni. Te așteaptă și pe tine.

— În regulă. Sună-mă cu actualizări.

— Desigur.

Kai coborî din avion și fu condus la mașina sa. În timp ce se îndepărtau, Călugărul spuse:

— Acasă, domnule?

— Nu, spuse Kai. Du-mă la Zhongnanhai.

Ora de vârf se terminase și mașinile se deplasau ușor prin oraș. Era noapte, dar la Beijing existau 300 000 de felinare stradale, își aminti Kai.

Japonia era un inamic puternic, dar ce era mai rău la aceste vești, reflecta el, era faptul că Japonia avea un tratat militar de lungă durată cu Statele Unite, conform căruia America trebuia să intervină dacă Japonia era atacată. Deci întrebarea nu era doar în ce fel avea să răspundă Japonia la bombardament, ci și ce aveau să facă americanii acum.

Și cum urma să afecteze asta înțelegerea pe care o făcuse Kai la Yeongjeo-dong.

Îl sună pe Neil Davidson.

— Sunt Neil.

— Sunt Kai.

— E o furtună de rahat, Kai!

— E ceva ce trebuie să știi, spuse Kai, făcând un pas hotărâtor. Regimul Comandantului Suprem din Coreea de Nord se va încheia până mâine la ora asta.

— Ce… ce te face să spui asta?

— Instalăm un regim nou. Asta era o speranță, raportată ca o realizare. Nu-mi cere detalii, te rog, adăugă el.

— Mă bucur că m-ai informat.

— Presupun că președintele Green va discuta cu prim-ministrul Ishikawa despre felul în care vor reacționa Washingtonul și Tokyo la bombardarea bazelor Statelor Unite din Japonia.

— Într-adevăr.

— Așa că, acum, poți să le spui să lase în seama Chinei eliminarea regimului care a lansat acele rachete.

Kai nu se aștepta ca Neil să fie de acord cu asta. După cum se aștepta, răspunsul fu neangajant.

— Bine de știut, răspunse texanul.

— Lăsaţi-ne doar douăzeci şi patru de ore. Asta este tot ce vă cerem.

Neil păru să rămână neutru.

— Voi transmite asta.

Kai nu mai putea face nimic altceva.

— Mulţumesc, spuse el, apoi închise.

Se simţea deranjat de această conversaţie. Nu era vorba despre neutralitatea studiată a lui Neil, care era de aşteptat, ci era altceva care-l făcea să fie neliniştit. În orice caz, nu reuşi să-şi dea seama imediat.

Sună acasă. Ting îi răspunse imediat, aparent îngrijorată.

— De obicei mă suni când urmează să întârzii atât de mult.

— Îmi pare rău, spuse Kai. Mă aflam într-un loc în care nu aveam conexiune la telefon. E totul în regulă?

— În afară de cină, da.

Kai oftă.

— Mă bucur să-ţi aud vocea. Şi să ştiu că se îngrijorează cineva pentru mine când nu apar. Mă face să mă simt iubit.

— Eşti iubit. Ştii asta.

— Îmi place să mi se aducă aminte.

— Acum m-ai excitat. Când ajungi acasă?

— Nu sunt sigur. N-ai aflat ştirile?

— Ce ştiri? Citeam replicile din scenariu.

— Porneşte televizorul.

— Doar o clipă. Urmă o pauză, apoi ea spuse: O, Dumnezeule! Coreea de Nord a bombardat Japonia!

— Acum ştii de ce lucrez până târziu.

— Sigur, sigur. Până când termini de salvat China, îţi voi păstra patul cald.

— Cea mai mare recompensă.

Îşi luară rămas-bun şi el închise.

Maşina lui Kai ajunse la Zhongnanhai, trecu prin barajele de securitate şi parcă în faţa sălii Qinzhengl. Kai îşi strânse mai tare pardesiul pe el în timp ce se îndrepta spre intrare. În ziua aceea la Beijing era mai frig decât la Yeongjeo-dong.

Trecu prin controlul de securitate al clădirii, apoi alergă în jos, pe scări, spre camera de operaţiuni de la subsol. La fel ca înainte, spaţiul vast din jurul scenei era ocupat de birouri cu staţii de lucru. Locul era mai aglomerat decât ultima dată, acum când erau pe picior de război. Era tăcut, dar exista un vag zgomot de fundal, precum murmurul traficului îndepărtat. Era imposibil ca

sunetul traficului să pătrundă până acolo şi Kai decise că probabil se auzea zgomotul sistemului de ventilaţie. Aerul mirosea vag a dezinfectant, ca într-un spital, şi Kai presupunea că era riguros purificat, pentru că acea sală era proiectată să funcţioneze atunci când oraşul de deasupra era infectat, otrăvit sau chiar radioactiv.

Toată lumea asculta într-o tăcere deplină ambele părţi ale unei conversaţii telefonice. Una dintre voci îi aparţinea preşedintelui Chen. Cealaltă persoană vorbea într-o limbă pe care Kai o percepea ca fiind japoneză, iar cel de-al treilea era un interpret, care spunea:

— Sunt bucuros să am oportunitatea de a discuta cu preşedintele Republicii Populare Chineze.

Suna nesincer chiar şi la mâna a doua.

Chen spuse:

— Domnule prim-ministru, vă asigur că atacul cu rachete de pe teritoriul japonez, săvârşit de către guvernul de la Pyongyang, a fost efectuat fără consimţământul sau aprobarea Chinei.

Evident, Chen discuta cu Eiko Ishikawa, prim-ministrul Japoniei. Chen, asemenea lui Kai, spera să ţină în frâu o ripostă japoneză extremă la atacul cu rachete. China încă încerca să împiedice războiul. Era bine.

În timp ce declaraţia lui Chen era tradusă în japoneză, Kai păşi în vârful picioarelor pe scenă, se înclină spre preşedinte şi se aşeză la masă.

De la Tokyo veni următorul răspuns:

— Sunt cât se poate de uşurat să aud asta.

Chen trecu rapid la subiectul esenţial.

— Dacă aşteptaţi câteva ore, veţi înţelege că acest atac, aşa grav cum este, nu merită represalii din partea voastră.

— Ce vă face să spuneţi asta?

Ceva din propoziţia aceasta sună ca un clopoţel de alarmă pentru Kai, dar amână să se gândească mai mult şi se concentră la ascultare.

— Regimul Comandantului Suprem se va încheia în următoarele douăzeci şi patru de ore, răspunse Chen.

— Ce anume îi va lua locul?

— Mă iertaţi dacă nu voi intra în detalii? Doresc doar să vă asigur că persoanele responsabile pentru ceea ce s-a întâmplat în Japonia astăzi vor fi imediat îndepărtate de la putere şi aduse în faţa justiţiei.

— Înţeleg.

Conversaţia continuă în acelaşi stil, Chen acordând asigurări şi Ishikawa

neangajându-se cu nimic, până când convorbirea se încheie.

Kai se gândi din nou la propoziția aceea: „Ce vă face să spuneți asta?” Neil folosise aceleași cuvinte. Era un răspuns evaziv, un mod de a nu răspunde, un semn că vorbitorul era în gardă, de obicei pentru că avea ceva de ascuns. Atât Neil, cât și Ishikawa exprimaseră prea puțină surprindere când aflaseră că regimul de la Pyongyang era pe cale să fie răsturnat. Era aproape ca și cum ei ar fi știut deja că Pyongyangul era condamnat. Dar cum era posibil așa ceva? Pak însuși luase această decizie doar cu câteva ore în urmă.

Atât CIA, cât și guvernul Japoniei știau ceva ce Kai nu știa. Ceea ce era foarte grav pentru șeful unei agenții de informații. Ce ar fi putut să fie?

Lui Kai îi trecu prin minte o posibilitate, care însă era atât de surprinzătoare, încât îi venea greu să o formuleze.

Acum vorbea generalul Huang, dar Kai nu asculta. Se ridică în picioare și se îndepărtă – o acțiune lipsită de respect față de Huang, care provocă ridicarea sprâncenelor în jurul mesei –, apoi coborî de pe scenă. Sună la biroul său și vorbi cu Jin.

— Uită-te la cele mai recente fotografii din satelit din Coreea de Nord, spuse el, vorbind cu voce scăzută în timp ce se îndepărta de scenă. Cerul ar trebui să fie senin – era senin cu câteva ore în urmă, când am fost acolo. Vreau să văd de la Pyongyang spre sud, peste graniță, la Seul, chiar în partea cealaltă. Ceea ce mă interesează cu adevărat este ce se află între cele două orașe, drumul pe care ei îl numesc Autostrada Reunificării. Când ai o imagine bună, afișează-o pe un ecran din camera de operațiuni. Asigură-te că este aliniată cu nordul în sus.

— Am înțeles.

Kai reveni la masa mare de pe scenă. Huang încă vorbea. Kai privi ecranele. După câteva minute, unul dintre ele prezentă o imagine de noapte. Negrul era îndulcit de două mănunchiuri de lumină, unul în sud și altul în nord, capitalele celor două țări: Coreea de Nord și Coreea de Sud. Între ele era întuneric.

Aproape.

Privind cu mai multă atenție, Kai observă patru fascicule înguste de lumină, mult prea lungi ca să fie vreun fenomen natural. Puteau să fie provocate de șiruri de vehicule în trafic. El calculă că fiecare se întindea pe treizeci până la patruzeci și cinci de kilometri. Asta însemna sute de vehicule.

Mii.

Era, de fapt, explicația faptului că Neil și Ishikawa nu fuseseră surprinși. Ei aflaseră cumva despre intenția lui Pak de a ataca Pyongyangul, dar știuseră că o altă forță intenționa să distrugă regimul în noaptea aceea.

Cei din jurul mesei urmăriră privirea lui Kai, pierzându-și unul câte unul interesul pentru discursul lui Huang. Chiar și președintele privea.

În sfârșit, Huang termină de vorbit, iar Chen spuse:

— La ce mă uit?

— Coreea de Nord, spuse Kai. Benzile de lumină sunt convoaie – patru. Vehiculele acelea se îndreaptă spre Pyongyang.

Ministrul apărării, Kong Zhao, spuse:

— Doar în baza acestor fotografii, aș spune că sunt două divizii care se deplasează fiecare în două coloane, cu un total de douăzeci și cinci de mii de soldați și câteva mii de vehicule. Zona demilitarizată dintre Coreea de Nord și Coreea de Sud este minată pe doi sau trei kilometri adâncime, dar ei au trecut de câmpurile de mine, așa că trebuie să fi deminat culoare largi peste barieră – o operațiune plănuită cu mult timp în urmă, sunt convins. În același timp, aș presupune că există forțe aeropurtate care se lansează chiar acum ca să ocupe capete de pod și să blocheze punctele prin care urmează să avanseze armata principală, plus debarcări pe plaje, pe coastă; putem încerca să confirmăm asta.

Chen spuse:

— Nu ai precizat ale cui trupe sunt.

— Presupun că sunt sud-coreeni.

— Deci este o invazie, zise Chen.

— Da, domnule președinte, spuse Kong. Este o invazie.

•••

În cele din urmă, Kai se strecură în pat alături de Ting, la scurtă vreme după ora unu noaptea. Ea se rostogoli spre el și îl luă în brațe, sărutându-l pasional, apoi, imediat, se întoarse la somn.

El închise ochii și recapitulă evenimentele ultimelor ore. În camera de operațiuni existase o discuție furioasă despre cum ar fi trebuit să reacționeze la invazia sud-coreeană. Negocierile lui Kai cu Pak deveniseră, instantaneu, irelevante. O încetare a focului era în afara discuției.

Tratatul de apărare dintre China și Coreea de Nord lăsa deschise câteva opțiuni. Tatăl lui Kai, Chang Jianjun, și generalul Huang propuseseră o invazie chinezească pentru a proteja Coreea de Nord de atacul Sudului. Cei cu capetele mai puțin înfierbântate scoseseră în evidență faptul că, de îndată

ce trupele chineze ajungeau acolo, trupele americane aveau să le urmeze rapid, astfel că americanii şi chinezii urmau să se confrunte în luptă. Spre marea uşurare a lui Kai, acest pericol fusese considerat de către majoritatea persoanelor din jurul mesei ca fiind un preţ prea mare de plătit.

Conducătorul Suprem era slăbit mortal, dar Pak şi rebelii lui erau puternici şi se aflau deja pe câmpul de luptă. Cu acordul grupului, Huang personal îl sunase pe Pak, îi spusese tot ceea ce se ştia despre invazie şi îl încurajase să bombardeze convoaiele sud-coreene care se apropiau. Radarul arătase că Pak făcuse asta imediat, în timp ce îşi continua atacul împotriva Pyongyangului.

Până atunci, rebelii folosiseră doar câteva dintre rachetele lor şi aveau destule; convoaiele erau oprite.

Era un prim pas bun.

Trupele chineze nu aveau să fie implicate, dar, începând din zori, China urma să le dea ultranaţionaliştilor orice altceva: rachete, drone, elicoptere, avioane de vânătoare cu reacţie, artilerie, puşti şi cantităţi nelimitate de muniţie. Ultranaţionaliştii controlau deja jumătate din ţară şi, probabil, puteau să preia controlul unui teritoriu şi mai mare în următoarele câteva ore. În orice caz, confruntarea-cheie avea să fie bătălia pentru Pyongyang.

Acesta părea să fie rezultatul cel mai puţin rău dintre toate scenariile posibile. Dacă japonezii erau rezonabili, războiul putea să rămână limitat la Coreea.

Preşedintele Chen se retrăsese la culcare şi cei mai mulţi dintre ceilalţi făcuseră acelaşi lucru, lăsându-i în urmă doar pe cei care trebuiau să lucreze la partea logistică pentru trimiterea unor cantităţi uriaşe de armament peste graniţă, în Coreea de Nord, într-un timp foarte scurt.

Kai se dusese la culcare cu sentimentul că guvernul chinez ar fi putut să facă ceva mult mai rău.

Imediat ce se trezi, sună la Guoanbu şi vorbi cu managerul de noapte, Fan Yimu, care îi dădu vestea bună că rebelii îl arestaseră pe Comandantul Suprem şi că generalul Pak îşi stabilise cartierul general într-o reşedinţă prezidenţială simbolică, la nord de Pyongyang. În orice caz, armata sud-coreeană era o nucă mult mai greu de spart, iar ei îşi reluaseră înaintarea spre capitală.

Ştirile de dimineaţă de la televiziunea chineză anunţau demisia Comandantului Suprem Kang, din cauza unor motive de sănătate, şi înlocuirea acestuia cu generalul Pak. Preşedintele chinez îi trimisese lui Pak un mesaj de susţinere, prin care reafirma angajamentul Chinei faţă de tratatul

lor de apărare reciprocă. O incursiune a forţelor sud-coreene era energic respinsă de curajoasa armată populară a Coreei de Nord.

Toate acestea erau exact aşa cum se aşteptase Kai, dar a doua poveste ca importanţă îl cam îngrijora. Aceasta prezenta grupuri de naţionalişti japonezi furioşi care se adunau la Tokyo în zori; pentru un protest la adresa bombardamentului. Reportajele de ştiri observau că în populaţia japoneză exista deja un anumit resentiment faţă de coreeni, vânturat cu nerăbdare de propagandiştii rasişti şi care era doar parţial contracarat de dragostea tinerilor japonezi pentru filmele coreene şi muzica pop. Un profesor etnic coreean fusese bătut de un golan în faţa unei şcoli din Kyoto. Preşedintele unui grup politic de extremă dreaptă dădea un interviu şi, cu o voce răguşită şi excitată, cerea un război total împotriva Coreei de Nord.

Prim-ministrul Ishikawa convocase o întrunire a cabinetului la ora nouă dimineaţa. Protestele aveau să pună presiune pe guvernul japonez pentru luarea unor măsuri drastice, dar preşedintele Green avea să facă tot ceea ce putea pentru a reţine Japonia. Kai spera ca Ishikawa să reuşească să ţină capacul pus.

În maşină, pe drumul spre Guoanbu, citi rapoartele serviciilor de informaţii ale armatei despre evoluţia bătăliei pentru Pyongyang. Părea că invadatorii sud-coreeni se mişcaseră rapid, iar acum asediau capitala. El spera să afle mai multe de la generalul Ham.

La birou, porni televizorul şi îl văzu pe prim-ministrul japonez la începutul unei conferinţe de presă, după întrunirea cabinetului său.

— Regimul de la Pyongyang a comis un act de război împotriva Japoniei şi nu am altă alegere decât să ordon forţei de autoapărare a ţării noastre să se pregătească pentru întreprinderea unor acţiuni ce au în vedere respingerea agresiunii nord-coreene.

Desigur, acest discurs avea un dublu înţeles. Articolul 9 din Constituţia Japoniei interzicea guvernului să declare război. În orice caz, acesta putea să îşi exercite dreptul la autoapărare. Toate mijloacele de care dispunea armata japoneză erau dedicate apărării.

Dar anunţul era enigmatic dintr-un alt motiv. Împotriva cui se apărau ei acum? Două armate rivale îşi disputau Coreea de Nord şi niciuna dintre ele nu era responsabilă pentru bombardamentele din urmă cu o zi. Regimul care făcuse asta nu mai exista.

Şeful biroului pentru Japonia îi raportă lui Kai ce spuneau spionii chinezi de la Tokyo. Bazele militare americane şi japoneze fierbeau de activitate, dar

nu păreau să pornească la război. Avioanele cu reacție japoneze efectuau misiuni de supraveghere, dar niciun bombardier nu decola. Niciun distrugător nu părăsea portul și niciun lansator nu era încărcat cu rachete. Fotografiile din satelit confirmau ceea ce spuneau spionii. Totul părea calm.

Generalul Ham îl sună de la Pyongyang.

— Ultranaționaliștii pierd, spuse el.

Kai se temea de asta.

— De ce?

— Sud-coreenii sunt prea numeroși și prea bine înarmați. Aprovizionarea din China nu a ajuns încă în totalitate, iar tancurile noastre se află încă pe drum, de la bazele din est. Nu mai avem timp.

— Ce va face Pak?

— Va cere trupe la Beijing.

— Noi vom refuza. Nu vrem să-i implicăm pe americani în asta.

— Atunci vom pierde Pyongyangul în favoarea sud-coreenilor.

Acest lucru era inimaginabil.

Brusc, Ham spuse:

— Trebuie să plec!

Apoi întrerupse apelul.

Trebuia să fie umilitor pentru Pak să implore ajutor de la Beijing, se gândi Kai. Dar ce altceva putea să facă marele comandant rebel? Gândurile lui Kai fură întrerupte când cineva îl chemă în sala de conferințe. Guvernul japonez acționase.

Douăsprezece avioane de vânătoare cu reacție decolaseră de la baza Naha, din Okinawa, îndreptându-se spre vest, și, câteva minute mai târziu, începuseră să patruleze pe deasupra Mării Chinei de Sud, între Okinawa și China. Raidurile lor erau concentrate în jurul unui mic grup de insule nelocuite și de stânci, numite Insulele Diaoyu. Acestea se aflau la o mie de kilometri distanță de Japonia, dar la doar trei sute de kilometri de China, și totuși japonezii susțineau suveranitatea asupra lor și le numeau Insulele Senkaku.

Avioanele cu reacție chinezești se aflau, de asemenea, pe cer, deasupra Mării Chinei de Est, și Kai monitoriza imaginile video ce veneau de la acestea. Vedea insulele ițindu-se din apă de parcă ar fi fost împrăștiate cu nepăsare de zeii antici. Imediat ce avioanele japoneze se aflară pe poziții, două submarine de atac de clasa Soryu ieșiră la suprafață în apropierea insulelor.

Japonezii chiar alegeau acest moment ca să își susțină punctul de vedere în legătură cu o mână de stânci fără valoare din mijlocul mării?

Kai privi marinarii de pe submarinele japoneze îmbarcându-se în bărci gonflabile și debarcând apoi pe o plajă îngustă, unde descărcară ceea ce păreau să fie lansatoare de rachete sol-aer portabile. Își croiră drum spre unul dintre puținele petice de teren plat și înfipseră steagul japonez.

În următoarele câteva minute, începură să ridice corturi și să instaleze o bucătărie de campanie.

Șeful biroului pentru Japonia îl sună pe Kai de la etajul de mai jos ca să-i spună că armata japoneză anunțase că, „drept măsură de precauție", montase o bază avansată pe insulele Senkaku – care, subliniau japonezii, făceau parte din țara lor.

Un minut mai târziu, Kai fu convocat la Zhongnanhai.

Pe drumul cu mașina, continuă să citească rapoartele și să studieze filmările. În același timp, își ținea un ochi spre imaginile radar, pe care putea să le vadă pe telefon. Nu exista nicio luptă. În momentul acela doar se tatonau.

În camera de operațiuni, atmosfera era sumbră. Kai își ocupă locul la masă în tăcere.

Când ajunse toată lumea, Chen îi ceru lui Chang Jianjun o actualizare a situației. Kai observă că tatăl lui părea brusc îmbătrânit: avea părul rar, pielea flască și cenușie și nu se bărbierise bine. Încă nu împlinise șaptezeci de ani, dar fumase timp de jumătate de secol, după cum dovedeau dinții lui îngălbeniți. Kai spera că era în regulă.

După ce rezumă situația curentă, Jianjun spuse:

— În ultimele două luni, am fost martori la o serie de atacuri în creștere la adresa Chinei. În primul rând, Statele Unite au înăsprit sancțiunile împotriva Coreei de Nord, ceea ce a dus la criza economică și la izbucnirea rebeliunii ultranaționaliștilor. Apoi, mai mult de o sută de cetățeni de-ai noștri au fost măcelăriți de o dronă americană la Port Sudan. După aceea am prins geologi americani – ineficient ascunși la bordul unei nave vietnameze – care prospectau în căutare de petrol în apele noastre teritoriale. În al patrulea rând, așa-zisul nostru proiect clandestin de la Hufra, din deșertul Sahara, a suferit un atac violent care a distrus complet tabăra. În sfârșit, aliatul nostru apropiat, Coreea de Nord, a fost atacat cu rachete de Coreea de Sud, apoi atacat din nou de avioanele, navele și rachetele americane, fiind invadat noaptea trecută. Iar astăzi, Insulele Diaoyu – teritoriu chinez, după o judecată oricât de

îndepărtată – au fost invadate și ocupate de soldați japonezi.

Era o listă formidabilă și de netăgăduit, iar Kai se gândi pentru o clipă că poate el nu reușise să vadă legăturile.

— Și, în tot acest timp, spuse Jianjun cu emfază, ce a făcut China? Cu singura excepție a scufundării navei *Vu Trong Phung*, nu am tras nici măcar un singur foc de armă. Vă spun, tovarăși, că noi am încurajat această agresiune în creștere prin reacțiile noastre slabe.

Ministrul apărării, Kong Zhao, răspunse:

— Nu omori un om pentru că ți-a furat bicicleta, spuse el. Da, trebuie să răspundem la această invazie japoneză revoltătoare – dar răspunsul nostru trebuie să fie proporțional. Oficialii Statelor Unite au afirmat în mod repetat că Insulele Diaoyu intră sub incidența tratatului militar dintre Japonia și Statele Unite, așa că americanii sunt obligați să apere insulele. Și, să fim cinstiți, această ocupație nu prezintă nicio amenințare pentru noi. Soldații japonezi nu pot face acolo nimic din ceea ce nu pot face, mai bine chiar, de la bordul submarinelor lor – cu excepția plantării unui steag. Steagurile sunt simbolice, desigur – ăsta este singurul lor scop –, și acțiunea japonezilor este simbolică, nimic altceva. Răspunsul nostru trebuie calibrat corespunzător.

„Nici eu n-aș fi putut să exprim asta mai bine”, se gândi Kai. Kong răsturnase imediat atmosfera întrunirii.

În momentul acela, generalul Huang spuse:

— Avem imagini ale insulelor ocupate, surprinse de o dronă chinezească. Doar vreo două minute. Ați vrea să le vedeți, tovarăși?

Doreau, desigur.

Huang vorbi cu un aghiotant și arătă spre un ecran.

Văzură o insulă mică: doar un vârf stâncos, un petic de teren drept, acoperit cu tufișuri uscate și iarbă neîngrijită, și o plajă îngustă. Două submarine pluteau în golf, fiecare dintre ele afișând răsăritul de soare roșu cu alb al steagului Marinei Militare Japoneze. Pe insulă se aflau în jur de treizeci de soldați, cei mai mulți cu un aspect tineresc și vesel. O imagine mai apropiată îi arăta discutând și zâmbind, în timp ce ridicau corturile. Unul dintre ei făcea cu mâna spre aeronava care îi filma. Altul întindea un deget spre ea – un gest de dispreț și de antagonism care era extrem de jignitor în Japonia și China – și ceilalți râdeau. Filmul se termină.

În jurul mesei se auziră murmure furioase. Comportamentul soldaților era insultător. Ministrul de externe Wu Bai, de obicei civilizat, spuse:

— Tinerii aceia proști își bat joc de noi.

— Ce crezi că ar trebui să facem, Wu Bai? zise preşedintele Chen.

Wu se simţea clar jignit de filmare şi spuse cu o ranchiună necaracteristică:

— Tovarăşul Chang Jianjun a subliniat faptul că am suferit o serie de umilinţe de dragul păcii.

Cuvântul „umilinţe” era încărcat de semnificaţii: aducea în memorie anii pe care îi petrecuse ţara sub călcâiul colonialismului vestic şi le ridica întotdeauna părul pe ceafă.

— Undeva, cândva, trebuie să rămânem fermi şi, după părerea mea, acesta este momentul şi acesta este locul. Este prima dată când a fost invadat teritoriul chinez. Făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Tovarăşi, ar trebui să le arătăm clar duşmanilor noştri că acesta este locul în care tragem linia.

Preşedintele Chen îl surprinse pe Kai prin susţinerea imediată a lui Wu.

— Sunt de acord, spuse el. Datoria mea de bază este să protejez integritatea teritorială a ţării. Dacă nu reuşesc să fac asta, am eşuat ca preşedinte.

Era o declaraţie serioasă – şi toate acestea pentru că nişte băieţi înfierbântaţi dovediseră lipsă de respect! Kai era disperat, dar nu spuse nimic. Nu avea nicio şansă să se impună în faţa durilor când aceştia erau susţinuţi de preşedinte şi de ministrul de externe. Învăţase, cu multă vreme în urmă, să lupte numai în bătăliile pe care le putea câştiga.

Apoi Chen dădu uşor înapoi.

— Chiar şi aşa, reacţia noastră trebuie să fie măsurată.

Asta era o scânteie de speranţă.

Preşedintele continuă:

— O singură bombă va distruge mica tabără pe care au construit-o soldaţii japonezi şi probabil că îi va ucide pe cei mai mulţi dintre marinarii de acolo. Domnule amiral Liu, ce nave avem în vecinătate?

Liu îşi consulta deja laptopul şi răspunse imediat:

— Portavionul *Fujian* se află la optzeci de kilometri distanţă. Nava are patruzeci şi patru de avioane, inclusiv treizeci şi două de avioane cu reacţie Flying Shark. Avioanele Flying Shark transportă patru bombe ghidate prin laser, fiecare de câte cinci sute de kilograme. Sugerez să trimitem două avioane, unul ca să lanseze bomba şi altul ca să filmeze atacul.

— Domnule amiral, transmiteţi navei coordonatele precise ale ţintei şi spuneţi echipajului să se pregătească de lansare.

— Da, domnule.

Kai interveni, în sfârşit, dar nu argumentă direct împotriva bombardamentului, ci spuse:

— Ar trebui să luăm în considerare reacţia pe care ar putea să o aibă americanii la acest lucru. Nu vrem să fim luaţi prin surprindere.

Kong Zhao îl susţinu imediat.

— Americanii nu vor rămâne deoparte, fără să reacţioneze. Asta ar face ca tratatul lor defensiv cu Japonia să fie lipsit de sens. Ei trebuie să facă ceva.

Wu Bai îşi aranjă batista din buzunarul de la piept şi spuse:

— Preşedintele Green va evita o acţiune agresivă, dacă acest lucru este posibil. Ea a reacţionat slab la uciderea acelui soldat cu armele Norinco în Ciad; a reacţionat slab în legătură cu geologii americani care s-au scufundat odată cu *Vu Trong Phung;* şi, la început, a reacţionat slab la moartea americanilor în Coreea de Sud, până când tovarăşii noştri de la Pyongyang au fost atât de proşti încât să folosească arme chimice. Nu cred că ea va porni un război pentru câţiva marinari japonezi. Va exista o ripostă simbolică, poate chiar un răspuns exclusiv diplomatic.

Un mod de gândire optimist, îşi spuse Kai, dar nu avea niciun rost să afirme asta cu voce tare.

Amiralul Liu spuse:

— Domnule preşedinte, avioanele sunt pregătite.

— Ordonă-le să decoleze, răspunse Chen.

Liu vorbi la telefonul lui.

— Porniţi! zise el. Repet, porniţi!

Al doilea reactor îl filma pe primul şi, pe unul dintre ecranele din sala de operaţiuni, apăru o imagine clară. Kai văzu spatele primului Flying Shark, cu aripioarele sale distinctive ridicate şi eşapamentele gemene. Un moment mai târziu, acesta luă viteză de-a lungul punţii de decolare, se năpusti în sus pe rampa de decolare de la prova portavionului, ce părea o trambulină de sărituri cu schiurile, apoi urcă rapid spre cer. Camera îl urmărea şi, pentru un moment, Kai simţi o urmă de ameţeală în timp ce acesta lua viteză şi sărea de pe capătul rampei.

Pe când cele două avioane accelerau, cineva spuse:

— Cât de al dracului de repede zboară?

Amiralul Liu spuse:

— Viteza maximă este în jur de două mii două sute de kilometri pe oră. După o pauză, adăugă: Nu vor ajunge însă în apropierea acestei viteze în timpul acestei călătorii scurte.

Reactoarele urcară până când fură prea sus ca să mai vadă navele, iar atenţia reveni la filmarea de la dronă, care îi arăta pe marinarii japonezi în tabăra lor. Acum corturile lor se înălţau într-un şir ordonat şi o parte dintre oameni păreau să pregătească prânzul. Alţii se aflau pe plaja minusculă, ţopăind în jur, stropind şi aruncând nisip. Unul dintre ei îi filma cu telefonul mobil.

Ignoranţa plină de fericire mai dură doar câteva secunde.

Unii dintre ei priviră în sus, poate fiindcă auziseră reactoarele. Aeronavele trebuie să li se fi părut prea îndepărtate ca să fie o ameninţare, iar însemnele lor nu puteau să fie vizibile de pe sol, aşa că, la început, marinarii rămaseră acolo privind.

Primul reactor se înclină şi viră, urmărit de camera de pe al doilea avion, şi apoi îşi începu pasajul de bombardament.

Poate că marinarii primiră vreun fel de avertisment de la submarinul lor, pentru că, brusc, apucară puştile automate şi lansatoarele de rachete portabile şi ocupară rapid poziţii defensive în ceea ce părea să fie un model prestabilit, în jurul insulei minuscule. Lansatoarele lor, de dimensiunea şi forma unor muschete din secolul al şaisprezecelea, probabil că erau versiunea japoneză a armelor americane FIM-92, care trăgeau rachete antiaeriene Stinger.

Amiralul Liu spuse:

— Reactoarele se află la circa zece mii de metri altitudine şi zboară cu o sută cincizeci de metri pe secundă. Armele acelea portabile nu reprezintă nicio ameninţare.

Pentru un moment, totul fu nemişcat. Marinarii de pe insulă îşi păstrară poziţia şi primul reactor rămase stabil în lentilele camerei celui de-al doilea. Amiralul Liu spuse:

— Lansaţi bombele!

Şi Kai crezu că observă o străfulgerare ce putea să fie lansarea unei rachete.

Apoi mica insulă explodă în flăcări şi fum. Nisipul şi pietrele zburară în aer, străpungând fumul şi căzând în mare, alături de bucăţi deschise la culoare, ce semănau cu părţi din trupuri omeneşti. Militarii din camera de operaţiuni izbucniră în urale.

Kai nu li se alătură.

Încet, resturile se aşezară, fumul se împrăştie şi suprafaţa apei reveni la normal.

Nu mai rămăsese nimeni în viaţă.

Camera de operațiuni era tăcută.
Cel care rupse tăcerea fu Kai.
— Și astfel, tovarăși, spuse el, ne aflăm în război contra Japoniei.

DEFCON 1

Războiul nuclear este iminent sau a început.

CAPITOLUL 40

Pauline nu dormea când o sună Gus. Pentru ea era ceva neobişnuit să stea întinsă în pat trează, noaptea. Nicio criză anterioară nu o mai împiedicase să adoarmă. Când sună telefonul, nu avu nevoie să privească spre ceasul de la marginea patului, pentru că ştia deja ora: era 12:30.

Când răspunse, Gus spuse:

— Chinezii au bombardat Insulele Senkaku. Au omorât câţiva marinari japonezi.

— Fir-ar! spuse ea.

— Persoanele-cheie se află în sala de operaţiuni.

— Mă îmbrac.

— Te conduc eu acolo. Mă aflu la reşedinţă, la etajul tău, în bucătăria de lângă ascensor.

— În regulă.

Închise şi se ridică din pat. Era aproape o uşurare să facă un lucru în loc să zacă întinsă acolo şi să se gândească. Avea să doarmă mai târziu.

Îmbrăcă o jachetă de blugi peste un tricou albastru-închis şi îşi pieptănă părul. Traversă holul central, intră în zona bucătăriilor şi îl găsi pe Gus aşteptând-o lângă ascensor. Intrară în lift şi apăsară buton pentru subsol.

Pauline se simţi dintr-odată descurajată şi înlăcrimată. Spuse:

— Deşi încerc întruna să transform lumea într-un loc mai sigur, totul devine tot mai rău!

În ascensor nu existau camere de securitate. El o prinse în braţe şi ea îşi lipi obrazul de umărul lui. Rămaseră aşa până când ascensorul se opri, despărţindu-se înainte de deschiderea uşilor. Un agent din serviciul secret aştepta afară.

Momentul de descurajare al lui Pauline trecu rapid. Când ajunseră în camera de operaţiuni, redevenise ea însăşi. Se aşeză pe locul ei, apoi privi în

jur şi spuse:

— Chess! Cum stăm?

— Cu spatele la zid, doamnă preşedinte. Tratatul nostru de apărare cu Japonia este o piatră de temelie a stabilităţii în Asia de Est. Suntem obligaţi să apărăm Japonia de toate atacurile şi doi preşedinţi recenţi au confirmat public că acest angajament include Insulele Senkaku. Dacă nu ripostăm, tratatul nostru cu Japonia va fi lipsit de sens. Multe depind de ceea ce vom face acum.

„Nu e aşa întotdeauna?” se gândi ea.

Bill Schneider, preşedintele comitetului unificat al statelor majore, spuse:

— Dacă îmi permiteţi, doamnă preşedinte…

— Dă-i drumul, Bill!

— Trebuie să dăm o lovitură serioasă capacităţii lor de a ataca Japonia. Coasta de est a Chinei este partea cea mai apropiată de Japonia; acolo se află principalele lor baze navale, de la Qingdao şi de la Ningbo. Sugerez un atac puternic cu rachete asupra fiecăreia dintre ele, ţintit cu atenţie ca să reducem la minimum victimele civile.

Chess îşi scutura deja capul dezaprobator.

Pauline spuse:

— Asta ar însemna o escaladare majoră.

— Este ceea ce am făcut şi regimului de la Pyongyang – am distrus capacitatea Coreei de Nord de a ne ataca.

— Coreenii au meritat-o. Au folosit arme chimice. Lumea a fost de partea noastră din acest motiv. Aici nu e acelaşi lucru.

— Eu îl văd ca pe un răspuns proporţional, doamnă preşedinte.

— Chiar şi aşa, haideţi să căutăm o opţiune mai puţin provocatoare.

Chess spuse:

— Am putea să protejăm Insulele Senkaku cu un inel de oţel: distrugătoare, submarine şi avioane de vânătoare cu reacţie.

— La nesfârşit?

— Mai târziu, când ameninţarea se reduce, protecţia poate fi redusă.

Ministrul apărării, Luis Rivera, spuse:

— Chinezii au făcut un film al bombardamentului, doamnă preşedinte. L-au difuzat în lume – sunt mândri pentru ceea ce au făcut.

— În regulă, haideţi să aruncăm o privire!

Înregistrarea apăru pe un ecran de pe perete. Văzură o filmare de departe a unei insule minuscule, o filmare mai apropiată a unor marinari japonezi care

plantau un steag şi filmarea unui avion cu reacţie chinezesc care decola de pe un portavion. Intercalate cu alte imagini ale reactorului, existau prim-planuri ale unui tânăr marinar care făcea gesturi obscene cu degetul şi altele ale camarazilor lui, care râdeau.

Luis explică:

— Asta este versiunea asiatică a gestului cu degetul mijlociu, doamnă preşedinte.

— Am bănuit.

Gestul acela probabil că îi înfuriase pe conducătorii Chinei, se gândi Pauline. Bărbaţii de la conducerea Chinei nu erau insensibili. Îşi aminti pregătirile pentru o întâlnire cu preşedintele Chen la summitul G20: aghiotanţii lui solicitaseră schimbări pentru zeci de detalii minore, despre care ei spuneau că îl vor deranja, de la înălţimea scaunelor până la alegerea fructelor din bolul de pe masa laterală.

În film, soldaţii deveniră atenţi şi îşi ocupară poziţiile defensive, apoi insula păru să explodeze. Pe măsură ce resturile se aşezau, o imagine aparent luată de o dronă se concentra asupra cadavrului unui marinar tânăr, întins pe nisip, iar comentariul în mandarină, cu subtitrări în engleză, spunea: „Armatele străine care vor viola teritoriul Chinei vor suferi toate o soartă asemănătoare”.

Pauline simţi că i se face rău, mai întâi din cauza a ceea ce tocmai văzuse şi apoi remarcând mândria pe care, evident, o afişau chinezii.

— Este îngrozitor, spuse ea.

Luis Rivera comentă:

— Ameninţarea aceea sugerează că un inel de oţel nu va fi suficient. Mai există şi alte insule disputate. Nu sunt sigur că le putem păzi pe toate.

— În regulă, dar tot nu voi reacţiona peste măsură, răspunse Pauline. Daţi-mi ceva ce reprezintă mai mult decât un inel de oţel, dar mai puţin decât un măcel cu rachete împotriva teritoriului Chinei.

Luis avea un răspuns.

— Reactorul care a lansat bomba a venit de pe portavionul chinezesc numit *Fujian.* Avem rachete anti-navă care îl pot distruge.

— E adevărat, spuse Bill Schneider. Doar o singură rachetă de croazieră stealth de-a noastră poate scufunda o navă, deşi noi lansăm un mănunchi întreg, ca să fim siguri de distrugerea unei ţinte atât de mari precum un portavion. Raza de acţiune este de cinci sute cincizeci de kilometri şi avem suficiente mai apropiate de atât. Pot fi lansate de pe nave şi de pe avioane şi

avem la dispoziţie ambele variante.

Luis spuse:

— Dacă optăm pentru asta, trebuie să facem foarte clar faptul că vom răspunde în acelaşi fel la orice atacuri similare, doamnă preşedinte. China nu-şi poate permite să-şi vadă portavioanele distruse. Noi avem unsprezece, iar ei au doar trei, dar dacă scufundăm *Fujian,* vor rămâne doar cu două. Şi nu le pot înlocui cu uşurinţă. Portavioanele costă treisprezece miliarde de dolari bucata şi este nevoie de ani întregi pentru construcţie. După părerea mea, scufundarea portavionului *Fujian,* combinată cu ameninţarea de a le scufunda şi celelalte două portavioane, va avea un efect masiv de trezire asupra guvernului chinez.

Chess zise:

— Sau ar putea să-i conducă spre măsuri disperate.

— Îl putem avea pe *Fujian* pe cameră? spuse Pauline.

— Desigur. Avem avioane şi drone în aer, în vecinătate.

Într-un minut, marea navă cenuşie apăru pe ecran, văzută de deasupra. Avea o formă distinctivă, cu rampa curbată de la provă, ca o trambulină de sărituri cu schiurile. Pe punte se aflau circa zece avioane cu reacţie şi elicoptere, adunate în jurul suprastructurii, iar câţiva oameni lucrau în jurul lor, arătând, de la distanţa aceea, ca şi cum ar fi hrănit o larvă. Restul punţii enorme, respectiv pista de aterizare, era gol.

Pauline spuse:

— Cât de numeros este echipajul aflat la bord?

— În jur de două mii cinci sute de oameni, inclusiv personalul de zbor, răspunse Bill.

Aproape toţi se aflau sub punte. Nava arăta ca o clădire de birouri; aproape nimeni nu era vizibil din exterior.

Explozia avea să îi ucidă pe unii dintre ei, se gândea Pauline; câţiva ar fi putut să supravieţuiască, dar cei mai mulţi aveau să se înece.

Nu dorea însă să pună capăt celor două mii cinci sute de vieţi.

Luis spuse:

— I-am ucide pe oamenii care i-au omorât pe marinarii japonezi. Numerele nu sunt proporţionale, dar principiul este corect.

— Chinezii nu vor vedea lucrurile aşa, spuse Pauline. Se vor răzbuna.

— Dar nu pot câştiga jocul, iar ei ştiu asta. Dacă joacă până la final, nu poate exista decât un singur rezultat: China devine un deşert nuclear. China are aproape trei sute de focoase nucleare; noi avem mai mult de trei mii. Prin

urmare, la un moment dat, ei vor ajunge la negocieri. Iar dacă le provocăm acum pagube serioase, ei vor cere pace cât mai devreme, nicidecum mai târziu.

Întrunirea rămase tăcută. „Așa stau lucrurile, se gândi ea. Toate informațiile sunt disponibile, fiecare are o părere, dar, până la urmă, o singură persoană ia decizia – și aceea sunt eu”.

Amenințarea chinezilor fu cea care o făcu să se hotărască: „Armatele străine care vor viola teritoriul Chinei vor suferi toate o soartă asemănătoare”. Ei aveau să o facă din nou. Acest lucru, combinat cu tratatul care obliga Statele Unite să apere Japonia, însemna că un protest simbolic nu era suficient. Reacția ei trebuia să-i doară.

— Fă-o, Bill! spuse ea.

— Da, doamnă președinte, spuse Bill, apoi vorbi la telefon.

O femeie cu pielea de culoare închisă, în haine albe de bucătărie, intră cu o tavă.

— Bună dimineața, doamnă președinte, spuse ea. Mă gândeam că v-ar plăcea niște cafea.

Apoi așeză tava lângă Pauline.

— Foarte frumos din partea ta să te trezești în mijlocul nopții, Merrilee, zise Pauline. Mulțumesc.

Femeia turnă cafea într-o ceașcă și adăugă niște lapte.

— Cu plăcere, răspunse ea.

Existau trei sute de oameni care așteptau să îndeplinească până și cea mai nesemnificativă dorință a președintelui, dar, dintr-un anumit motiv, Pauline era mișcată de faptul că Merrilee îi făcea cafea în toiul nopții.

— Apreciez asta, adăugă ea.

— Vă rog să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva, zise Merrilee, apoi plecă.

Pauline sorbi din cafea și privi din nou la *Fujian* pe ecran. Avea trei sute de metri lungime. Chiar avea să reușească să o scufunde?

O imagine de la o distanță mai mare arăta faptul că portavionul era însoțit de câteva vase de sprijin. Pauline spuse:

— Poate vreunul dintre vasele mai mici să deturneze rachetele care atacă?

Bill Schneider răspunse:

— Pot să încerce, dar nu le vor lovi pe toate.

Pe tavă se aflau câteva produse de patiserie. Ea apucă o bucată și mușcă din ea. Deși nu era nimic în neregulă, ea descoperi că abia dacă o putea

înghiți. Sorbi din cafea și puse înapoi pateul.

Bill spuse:

— Rachetele de croazieră sunt pregătite de lansare, doamnă președinte. Le lansăm din avioane și de pe nave.

— Dați-i drumul! rosti ea cu inima grea. Foc!

Un moment mai târziu, Bill spuse:

— Prima salvă a fost lansată de pe o navă. Rachetele au de parcurs optzeci de kilometri și ar trebui să lovească ținta în șase minute. Avionul se află mai aproape și va lansa peste cinci minute.

Pauline se uită la *Fujian.* Două mii cinci sute de persoane, se gândi ea. Nu erau golani sau criminali, cei mai mulți erau tineri care aleseseră să se înroleze în marină, pentru a-și trăi viața pe valurile oceanelor. Toți aveau părinți, surori, iubite, copii. Două mii cinci sute de familii aveau să fie lovite de suferință.

Tatăl lui Pauline fusese în marina militară înainte să se însoare cu mama ei, își aminti ea. Citise toate *Poveștile din Canterbury* în engleza medievală, spunea el, știind că n-avea să mai aibă niciodată atât de mult timp liber.

Un elicopter se ridică de pe puntea lui *Fujian.* Pilotul acela scăpase de moarte pentru câteva minute, se gândea Pauline. Cea mai norocoasă persoană din lume.

Apoi începu agitația în jurul a ceea ce părea să fie amplasamentul unui tun. Bill spuse:

— Acela este un lansator de rachete sol-aer, cu rază scurtă de acțiune. Este încărcat cu opt rachete Red Banner, fiecare lungă de doi metri, capabilă să zboare exact pe deasupra nivelului mării. Scopul ei este să intercepteze rachetele atacatoare.

— Deci Red Banner este o rachetă anti-rachetă.

— Da, iar activitatea aceasta intensă ne sugerează că radarul chinezesc a văzut venind rachetele noastre anti-navă.

— Trei minute! rosti cineva.

Lansatorul de pe punte se roti și, un moment mai târziu, o explozie de fum de la botul acestuia indică faptul că acesta lansase rachetele. Apoi, o imagine de la mare înălțime prezentă dârele de vapori de la cele zece sau mai multe rachete ce se apropiau incredibil de repede, pe direcția de lovire din lateral a portavionului *Fujian.* Lansatorul de pe punte trase din nou rapid și una dintre rachetele care se apropiau se sparse în bucăți și se prăbuși în mare.

Apoi Pauline observă un alt mănunchi de rachete ce se apropiau de *Fujian*

din direcţia opusă. Acestea proveneau de la avion, presupuse ea.

Acum trăgeau şi unele dintre navele mai mici care escortau *Fujian*, dar mai rămăseseră doar câteva secunde până la impact.

Pe punte, marinarii se grăbeau să reîncarce Red Banner, dar nu se puteau mişca suficient de repede.

Loviturile de impact avură loc aproape simultan, fiind concentrate la mijlocul navei. Urmă o explozie uriaşă. Pauline icni când puntea portavionului *Fujian* păru să se ridice şi să se rupă de la mijloc, făcând toate aeronavele să alunece în mare. O flacără izbucni din interior şi fumul se revărsă pretutindeni în jur. Cele două jumătăţi ale punţii de trei sute de metri se prăbuşeau încet în mare. Pauline privi cu oroare în timp ce nava gigantică se rupea în două. Părţile centrale ale celor două jumătăţi se scufundau, în timp ce prova şi pupa se ridicau în aer. I se păru că vede siluete umane – minuscule de la distanţa aceea – zburând prin aer şi prăbuşindu-se în apă.

— O, nu! şopti ea.

Simţi mâna lui Gus atingându-i braţul şi strângând-o blând, apoi retrăgându-se.

Pe măsură ce minutele treceau, epava se umplea încet cu apă şi se scufunda tot mai adânc. Pupa dispăru prima, lăsând un crater temporar în apă, ce se umplu rapid, scuipând spumă. Prova se scufundă la scurt timp după aceea, cu un efect asemănător. Pauline privea fix suprafaţa apei, în timp ce aceasta revenea la normal. Peste puţină vreme, marea deveni calmă. Câteva trupuri nemişcate pluteau printre bucăţi de lemn, cauciuc şi plastic. Navele de escortă coborau bărci de salvare, fără îndoială ca să adune supravieţuitorii. Pauline se gândi că nu aveau să fie prea mulţi.

Era aproape ca şi cum *Fujian* nu existase niciodată.

•••

Bărbaţii care conduceau China erau în stare de şoc.

Aveau prea puţină experienţă de război, se gândea Kai. Ultima dată când armata chineză fusese implicată într-un conflict serios fusese în 1979, în timpul unei scurte şi nereuşite invazii a Vietnamului. Cei mai mulţi dintre cei aflaţi în sală nu fuseseră niciodată martori la ceea ce tocmai văzuseră pe ecran – mii de oameni care fuseseră ucişi deliberat şi violent.

Furia şi durerea persoanelor din sală aveau să îşi găsească ecou şi în rândul cetăţenilor obişnuiţi, Kai era convins de asta. Dorinţa de răzbunare urma să fie puternică aici şi chiar şi mai puternică pe străzi, printre oamenii ale căror taxe plătiseră acel portavion. Guvernul chinez trebuia să treacă la

represalii. Până și Kai credea asta. Nu puteau trece cu vederea uciderea atâtor cetățeni chinezi.

Generalul Huang spuse:

— În cel mai minimal răspuns, noi trebuie să scufundăm, ca represalii, cel puțin unul dintre portavioanele lor.

Ca de obicei, Kong Zhao, tânărul ministru al apărării, vorbi pe un ton precaut:

— Dacă facem asta, ei vor scufunda încă unul dintre ale noastre. Încă o tură de „dinte pentru dinte”… iar noi nu vom mai rămâne cu niciunul, în timp ce americanii vor avea… Se gândi un moment, apoi adăugă: Opt.

— Și ai vrea să-i lași, pur și simplu, să scape cu asta?

— Nu, dar mă gândesc că ar trebui să luăm o pauză și să reflectăm.

Telefonul lui Kai sună. El se îndepărtă de masă ca să găsească un loc liniștit, în colț.

Era Ham, care spuse:

— Sud-coreenii ocupă orașul Pyongyang. Generalul Pak a plecat.

— Unde se duce?

— La baza lui inițială de la Yeongjeo-dong.

— Acolo unde se află rachetele nucleare.

Kai le văzuse în ziua în care vizitase baza: șase bucăți, aliniate pe vehiculele lor gigantice de lansare.

— Există o cale prin care îl poți opri să le folosească.

— Spune-mi repede!

— Nu o să-ți placă.

— Sunt sigur.

— Fă-i pe americani să-i convingă pe sud-coreeni să se retragă din Pyongyang.

Sugestia era radicală, dar avea un oarecare sens. Preț de un moment, Kai nu spuse nimic, gândindu-se la cuvintele lui.

Ham adăugă:

— Ai contacte la americani, nu-i așa?

— Îi voi suna, dar s-ar putea ca ei să nu fie în stare să facă ceea ce vrei tu.

— Spune-le că, dacă sud-coreenii nu se retrag, Pak va folosi armele nucleare.

— Chiar ar face asta?

— Este posibil.

— Asta ar însemna sinucidere.

— Este ultima lui şansă. E tot ce i-a mai rămas. El nu poate să învingă în alt fel. Şi, dacă pierde, ei îl vor ucide.

— Chiar crezi că ar putea să folosească arme nucleare?

— Nu văd ce l-ar putea împiedica.

— Voi face tot ce pot.

— Spune-mi ceva! Spune-mi părerea ta! Care sunt şansele ca eu să mor în următoarele douăzeci şi patru de ore?

Kai simţi că îi datora lui Ham un răspuns sincer.

— Cincizeci-cincizeci, spuse el.

— Deci s-ar putea să nu mai locuiesc niciodată în noua mea casă, zise Ham cu tristeţe.

Kai simţi un impuls de compasiune.

— Încă nu s-a terminat, spuse el.

Ham închise.

Înainte să-l sune pe Neil, Kai se întoarse pe scenă.

— Generalul Pak a plecat de la Pyongyang, spuse el. Acum sud-coreenii sunt stăpâni peste capitală.

Preşedintele Chen întrebă:

— Unde s-a dus Pak?

— La Yeongjeo-dong, răspunse Kai. Făcu o pauză, apoi adăugă: Acolo unde se află rachetele nucleare.

•••

Sophia Magliani, directorul informaţiilor naţionale, încheie o convorbire la telefon şi spuse:

— Doamnă preşedinte, dacă-mi permiteţi…

— Te rog!

— Ştiţi că avem un canal dosnic de comunicare cu Beijingul.

Canal dosnic era denumirea pe care o foloseau pentru o metodă de comunicare neoficială, informală, între guverne.

— Ştiu, sigur.

— Tocmai am aflat că rebelii au abandonat Pyongyangul. Sud-coreenii au învins.

— Astea sunt veşti bune, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Tot ce mai poate să facă acum generalul Pak este să lanseze armele nucleare.

— Va face asta?

— Chinezii cred că o va face – doar dacă sud-coreenii nu se retrag.

— Iisuse!

— Vorbiți cu președintele No?

— Desigur. Pauline privi spre șeful de cabinet, Jacqueline Brody, și spuse: Aranjează convorbirea, Jacqueline!

— Da, doamnă.

— Dar nu am prea mari speranțe, adăugă Pauline.

Președintele No Do-hui își realizase ambiția vieții: unificase Coreea de Nord și Coreea de Sud sub conducerea aceluiași lider – ea însăși. Avea să renunțe la asta sub amenințarea unui atac nuclear? Abraham Lincoln ar fi renunțat la Sud după ce câștigase războiul civil? Nu, dar Lincoln nu era amenințat cu armele nucleare.

Telefonul sună și Pauline ridică receptorul.

— Bună ziua, doamnă președinte, zise ea.

Vocea lui No părea triumfătoare.

— Bună ziua, doamnă președinte.

— Felicitări pentru splendida victorie militară!

— La care ai încercat să mă convingi să renunț.

Într-un fel, era un dezavantaj faptul că No vorbea engleza atât de bine. Asta îi permitea să fie mai categorică.

Pauline spuse:

— Mi-e teamă că generalul Pak ar putea să fie pe punctul să-ți fure această victorie.

— Lasă-l să încerce!

— Chinezii cred că va folosi armele nucleare.

— Ăsta ar fi un act sinucigaș.

— Ar putea să o facă chiar și așa – doar dacă nu vă retrageți trupele.

— Să le retragem? spuse ea, nevenindu-i să creadă. Am învins! Oamenii sărbătoresc mult așteptata reunificare a Coreei de Nord cu cea de Sud.

— Sărbătorirea este prematură.

— Dacă ordon acum retragerea, postul meu de președinte nu va mai rezista nicio zi. Armata se va revolta și voi fi răsturnată printr-o lovitură de stat militară.

— Ce spui despre o retragere parțială? Ai putea să te retragi la periferia Pyongyangului, să-l declari un oraș neutru și să-l inviți pe Pak la o conferință constituțională, ca să discutați viitorul Coreei de Nord.

Pauline nu era deloc convinsă că Pak ar fi acceptat asta ca bază de discuții pentru pace, dar merita o încercare.

În orice caz, No nu avea de gând să-i ofere această ocazie.

— Generalii mei vor vedea asta ca pe o capitulare inutilă. Și ar avea dreptate.

— Deci ești dispusă să riști anihilarea nucleară?

— Toți riscăm asta în fiecare zi, doamnă președinte!

— Nu în felul acesta.

— În următoarele câteva secunde, va trebui să le vorbesc la televizor cetățenilor mei. Mulțumesc pentru apel și te rog să mă scuzi!

Apoi închise telefonul.

Pauline era uluită. Nu mulți oameni îi închideau telefonul în nas președintelui Statelor Unite.

După un moment spuse:

— Putem să punem televiziunea sud-coreeană pe ecranele noastre, vă rog? Încercați YTN, este canalul exclusiv de știri.

Imediat apăru un crainic de știri, care vorbea în coreeană, și, după o pauză, subtitrările în direct fură prezentate la baza ecranului. Undeva în Casa Albă, realiză Pauline, exista un interpret care putea să facă o traducere simultană din coreeană în engleză și să transmită rezultatul pe tastatură.

În curând apăru o filmare mișcată a unui oraș bombardat, dintr-un vehicul, și subtitrările spuneau: „Forțele sud-coreene au preluat controlul asupra orașului Pyongyang”. Un reporter încântat până la isterie era așezat pe un tanc în mișcare, cu un microfon în mână, și țipa spre cameră. Purta o cască militară, costum și cravată. Subtitrările dispărură, poate pentru că interpretul nu putea să înțeleagă ceea ce spunea reporterul; dar comentariul era inutil, în orice caz. În spatele reporterului, Pauline văzu o coloană lungă de vehicule militare, aflate pe drumul principal din oraș. Era o intrare triumfală în capitala inamicului.

Pauline spuse:

— La dracu’. Pun pariu că Pak se uită la asta și arde pe dinăuntru.

Locuitorii din Pyongyang se holbau de la ferestrele lor sau stăteau cu ușile deschise, iar câțiva mai îndrăzneți fluturau din mână, dar nu coborau în stradă ca să sărbătorească eliberarea. Își trăiseră viața sub unul dintre cele mai represive guverne din lume și aveau să aștepte până când erau siguri de căderea acestuia înainte să-și asume riscul de a-și arăta sentimentele.

Imaginea de la televizor se schimbă din nou și Pauline văzu coafura sobră a președintelui No. La fel ca întotdeauna, ea se afla alături de steagul sud-coreean, cu un taegeuk roșu și albastru, simbolul echilibrului cosmic,

înconjurat de patru trigrame la fel de simbolice. Dar acum, steagul unificării, cu alb și albastru, se înălța de cealaltă parte a ei. Era o declarație incontestabilă: acum, ea conducea cele două jumătăți ale țării.

În orice caz, Pauline fusese în biroul președintelui No și nu era acela. No se afla într-un buncăr subteran, presupunea Pauline.

Când No începu să vorbească, subtitrările reveniră.

— Curajoșii noștri soldați au ocupat orașul Pyongyang, spuse ea. Bariera artificială care a divizat Coreea încă din 1945 cade. În curând, vom fi în realitate ceea ce am fost dintotdeauna în mințile noastre: o singură țară.

Se descurca bine, se gândea Pauline, dar erau importante toate detaliile.

— Coreea unită va fi o țară liberă și democratică și va avea legături strânse și prietenești cu China și Statele Unite.

Pauline comentă:

— Mai ușor de spus decât de făcut.

— Vom stabili imediat un secretariat pentru organizarea alegerilor. Între timp, armata sud-coreeană va acționa ca forță de menținere a păcii.

Bill Schneider se ridică brusc, privind la ecran, și spuse:

— O, Iisuse Hristoase, nu!

Toată lumea îi urmări privirea. Pauline observă o imagine radar ce prezenta lansarea unei singure rachete. Bill spuse:

— Acolo este Coreea de Nord!

— De unde a pornit racheta? întrebă Pauline.

Bill încă avea căștile pe urechi, fiind conectat direct cu Pentagonul.

— A decolat de la Yeongjeo-dong – baza nucleară, spuse el.

Pauline spuse:

— Fir-ar, a făcut-o! exclamă Pauline. Pak a lansat o rachetă nucleară.

— Se află imediat deasupra norilor, zise Bill. Ținta este apropiată.

— Atunci Seul, aproape sigur, comentă Pauline. Puneți Seul pe ecrane. Ridicați niște drone în aer.

Ea văzu mai întâi o fotografie din satelit a orașului, cu râul Han șerpuind prin el, traversat de mai multe poduri decât putea ea să numere. Un operator invizibil apropie imaginea până când reuși să vadă traficul de pe străzi și vopseaua albă de pe un teren de fotbal. Un moment mai târziu, alte câteva ecrane se luminară, prezentând imagini care proveneau, probabil, de la camerele de supraveghere a traficului și de la alte camere de supraveghere din oraș. Era jumătatea după-amiezii. Mașinile, autobuzele și camioanele erau aliniate la semafoare și pe podurile înguste.

În Seul locuiau zece milioane de persoane.

Bill spuse:

— Distanţa este de aproape patru sute de kilometri, ceea ce înseamnă un zbor de două minute, iar racheta se află în aer de vreun minut, aşa că presupun că mai sunt şaizeci de secunde până la impact.

Pauline nu putea să facă nimic în şaizeci de secunde.

Nu văzu nicio clipă racheta. Ştiu că aterizase atunci când toate ecranele care prezentau oraşul Seul se albiră.

Timp de câteva momente, toţi se holbară la ecranele goale. Apoi apăru o imagine nouă, probabil de la o dronă militară a Statelor Unite. Pauline ştia că era Seul pentru că recunoştea meandrele în formă de W ale râului; dar nimic altceva nu mai era la fel. În zona centrală, pe o rază de vreo trei kilometri, nu mai exista nimic: nici clădiri, nici maşini, nici străzi. Peisajul părea golit. Toate clădirile fuseseră rase, înţelese ea, absolut toate; iar resturile îngrămădite acopereau orice altceva, inclusiv trupurile. Era de zece ori mai rău decât cel mai cumplit uragan, poate chiar de o sută de ori.

Dincolo de zona centrală, incendiile păreau să fi izbucnit peste tot, unele mari şi altele reduse, provenind de la benzina vehiculelor arse; flăcările izbucneau la întâmplare, în birouri şi magazine. Maşinile erau răsturnate şi împrăştiate precum jucăriile. Fumul şi praful ascundeau o parte din distrugeri.

Întotdeauna exista o cameră rămasă în funcţiune pe undeva, iar acum, unul dintre tehnicienii din camerele din spate găsi o imagine în direct, ce părea să fie luată dintr-un elicopter care se ridica de pe unul dintre aeroporturile din partea de vest a oraşului. Pauline observa că încă mai existau câteva maşini care se mişcau la marginile oraşului Seul, ceea ce indica existenţa unor supravieţuitori. Văzu oameni răniţi care mergeau cu greu, unii împiedicându-se, probabil orbiţi de explozie; alţii sângerând, poate din cauza cioburilor de sticlă care zburaseră, alţii, neatinşi, ajutându-i pe ceilalţi.

Pauline era ameţită. Nu crezuse niciodată că avea să vadă o asemenea distrugere.

Se scutură: acum depindea de ea să facă ceva în legătură cu asta.

— Bill, ridică nivelul de alertă la DEFCON 1. Războiul nuclear a început! zise ea.

•••

Tamara se trezi în patul lui Tab, aşa cum se întâmpla acum în cele mai multe dimineţi. Îl sărută, apoi se ridică şi porni dezbrăcată spre bucătărie. Deschise aparatul de cafea şi se întoarse în dormitor. Se duse la fereastră şi

privi afară, spre oraşul N’Djamena, care se încingea rapid sub soarele deşertului.

Nu avea să mai privească această privelişte prea multe dimineţi. Obţinuse transferul la Paris. Dexter se opusese, dar rezultatele ei în proiectul Abdul o făcuseră să fie o alegere naturală pentru coordonarea agenţilor infiltraţi în grupurile islamiste arabe din Franţa – aşa că Dexter fusese redus la tăcere. Ea şi Tab aveau să se mute.

Apartamentul se umplu de aroma revigorantă a cafelei. Tamara porni televizorul: ştirea principală era că Statele Unite scufundaseră un portavion chinezesc.

— O, fir-ar! spuse ea. Tab, trezeşte-te!

Apoi turnă cafea în două cești şi o băură în pat, în timp ce priveau ştirile. Nava, numită *Fujian,* fusese scufundată ca represalii pentru bombardarea de către chinezi a trupelor japoneze de pe Insulele Senkaku, aflate în dispută, spunea crainicul.

— Lucrurile nu se vor termina aici, rosti Tab.

— Pun pariu!

Făcură duş şi se îmbrăcară, apoi luară micul dejun. Tab, care putea să obţină o masă delicioasă din conţinutul unui frigider aproape gol, făcu ouă jumări cu parmezan ras, pătrunjel tocat şi un praf de paprika.

Apoi el îmbrăcă un blazer italian de inspiraţie tropicală, iar ea îşi legă o eşarfă de bumbac în jurul capului; când Tab era pe punctul să oprească ştirile, atenţia le fu atrasă de un reportaj chiar şi mai şocant. Rebelii nord-coreeni lansaseră o bombă nucleară peste Seul, capitala Coreei de Sud.

— Asta înseamnă război nuclear, zise Tab.

Ea încuviinţă din cap sumbră.

— Ar putea să fie ultima noastră zi pe pământ.

Se aşezară din nou.

— Poate ar trebui să facem ceva special, spuse Tamara.

Tab părea gânditor.

— Am o sugestie, zise el.

— Ce?

— E cumva de paradă.

— Spune tot!

— Am putea… ai vrea… ceea ce vreau să spun… vrei să te măriţi cu mine?

— Astăzi?

— Sigur că astăzi!

Tamara se trezi că era incapabilă să vorbească. Rămase tăcută preț de un lung moment.

— Nu te-am supărat, nu-i așa? zise Tab.

Tamara își regăsi vocea.

— Nu știu cum să-ți spun cât de mult te iubesc, spuse ea, și simți o lacrimă scurgându-i-se pe față.

El sărută lacrima.

— Atunci, o să iau asta ca pe un da.

CAPITOLUL 41

Informațiile începeau să inunde camera de operațiuni de la Zhongnanhai și Kai le asimila în timp ce se lupta să îndepărteze o senzație de neputință năucită. În următoarele câteva minute, toată lumea fu șocată. Era prima dată când fuseseră folosite arme nucleare după 1945. Știrile călătoreau rapid.

În câteva secunde, piețele de capital din Asia de Est intrară în cădere liberă. Oamenii își încasau acțiunile, de parcă banii le-ar fi fost de vreun folos într-un război nuclear. Președintele Chen închise bursele de valori din Shanghai și Shenzhen cu o oră înainte de momentul obișnuit. Ordonă și închiderea pieței din Hong Kong, dar Hong Kongul refuză și pierdu douăzeci de procente în zece minute.

Guvernul din Taiwan, o insulă care nu făcuse parte niciodată din China comunistă, emise o declarație oficială prin care spunea că avea să atace forțele militare ale oricărei țări care viola spațiul aerian taiwanez sau apele sale teritoriale. Kai înțelese imediat semnificația acestui lucru. Ani întregi, avioanele cu reacție chinezești survolaseră Taiwanul, pretinzând că aveau dreptul, întrucât Taiwanul se afla de fapt în China; și, ca răspuns, taiwanezii lansau în mod repetat avioane și amplasau lansatoare de rachete – dar, de fapt, nu-i atacaseră niciodată pe intruși. Părea că acum acest lucru se schimbase. Aveau să doboare avioanele chinezești.

— Asta înseamnă război nuclear, rosti generalul Huang. Și, într-un război nuclear, este mai bine să lovești primul. Noi avem lansatoare terestre, lansatoare submarine și avioane de bombardament cu rază lungă de acțiune și ar trebui să le desfășurăm chiar de la început. Dacă le permitem americanilor

să lovească primii, o mare parte din muniția noastră nucleară va fi distrusă înainte de a putea fi folosită.

Huang vorbea întotdeauna de parcă ar fi declarat fapte incontestabile, chiar și atunci când făcea presupuneri, dar în acest caz avea dreptate. O primă lovitură a americanilor avea să schilodească armata chineză.

Ministrul apărării, Kong Zhao, avea o expresie disperată.

— Chiar dacă lovim primii, țineți seama de faptul că noi avem exact trei sute douăzeci de focoase nucleare, iar americanii au ceva mai mult de trei mii. Să ne imaginăm că fiecare dintre armele noastre distruge una de-a lor la prima lovitură. Ei încă vor avea o mulțime, iar noi nu vom avea nimic.

— Nu neapărat, zise Huang.

Kong Zhao își pierdu calmul.

— Nu încerca să mă duci cu preșul! strigă el. Am văzut nenorocitele de jocuri strategice, la fel și tu. Noi pierdem întotdeauna! Întotdeauna!

— Jocurile strategice sunt jocuri, spuse Huang disprețuitor. Războiul e război!

Înainte să poată răspunde Kong, Chang Jianjun spuse:

— Pot să sugerez cum am putea să purtăm un război nuclear limitat?

Kai îl mai auzise pe tatăl lui vorbind despre asta și înainte. Dar el nu avea încredere într-un război limitat. Istoria demonstra că acesta rămânea rareori limitat. În orice caz, rămase tăcut pentru moment.

Jianjun continuă:

— Ar trebui să dăm un număr mic de lovituri preventive asupra unor ținte din Statele Unite, atent selectate – fără orașe importante, doar baze militare din zone slab populate –, apoi, imediat, să oferim o încetare a focului.

— Asta ar putea să funcționeze și, cu siguranță, ar fi mai bine decât un război total, zise Kai. Dar nu mai există și altceva ce am putea încerca înainte?

Președintele Chen spuse:

— La ce anume te gândești?

— Dacă putem restrânge luptele la arme nonnucleare, putem înfrânge toate aceste raiduri la adresa teritoriului nostru național. În cele din urmă, am putea chiar să-i împingem pe sud-coreeni afară din Coreea de Nord.

— Poate, spuse președintele, dar cum îi vom împiedica pe americani să folosească armele nucleare?

— Oferindu-le o scuză, apoi o amenințare.

— Explică!

— Ar trebui să-i spunem președintelui Green că lovitura nucleară împotriva Seulului a fost efectuată de elemente dizidente din Coreea, care sunt chiar acum zdrobite și deposedate de armele nucleare, și că nu se vor mai întâmpla alte atrocități.

— Dar s-ar putea să nu fie adevărat.

— Nu. Dar putem spera. Iar declarația va câștiga ceva timp pentru noi.

— Și amenințarea?

— Un ultimatum pentru președintele Green. Aș sugera formularea: „Un atac nuclear al Statelor Unite împotriva Coreei de Nord va fi considerat drept un atac nuclear împotriva Chinei”. Este asemănător cu ceea ce a spus președintele Kennedy în anii ’60: „Va fi politica acestei națiuni să considere orice rachetă nucleară lansată din Cuba, împotriva oricărei națiuni din emisfera vestică, drept un atac al Uniunii Sovietice împotriva Statelor Unite, ceea ce va atrage o reacție de represalii completă împotriva Uniunii Sovietice”. Cred că acestea au fost cuvintele exacte.

Odată, la colegiu, Kai scrisese un eseu despre criza rachetelor din Cuba.

Chen clătină din cap gânditor.

— Ceea ce înseamnă că, dacă bombardați nuclear Coreea de Nord, e ca și cum ne-ați bombarda pe noi.

— Exact, domnule.

— Nu este asta o formă diferită a politicii noastre actuale?

— Dar este mai explicită. Și ar putea să-l determine pe președintele Green să ezite și să se gândească de două ori. Între timp, putem căuta căi pentru evitarea războiului nuclear.

— Cred că asta este o idee bună, spuse președintele Chen. Dacă toată lumea este de acord, asta o să fac.

Generalul Huang și Chang Jianjun păreau nemulțumiți, dar niciunul nu se ridică împotriva propunerii, așa cum fusese formulată.

•••

Pauline îl chemă pe președintele comitetului unificat al statelor majore.

— Bil, trebuie să-i zdrobim generalului Pak capacitatea de a folosi bombe nucleare împotriva aliaților noștri din Coreea de Sud – sau de oriunde dracului altundeva. Ce opțiuni avem?

— Nu văd decât una singură, doamnă președinte, și anume un atac nuclear în teritoriul rebel din Coreea de Nord, care să distrugă baza de la Yeongjeo-dong și oricare altă bază militară ce ar putea să aibă arme nucleare.

— Și cum va reacționa Beijingul la asta?

— Ar putea să înțeleagă sensul atacului, spuse Bill. Ei nu vor ca rebelii să folosească acele arme nucleare.

Gus era sceptic.

— Ca o alternativă, Bill, ei ar putea să adopte teoria că noi am început un război nuclear prin atacarea celui mai apropiat aliat al lor, ceea ce îi obligă să lanseze un atac nuclear împotriva Statelor Unite.

Pauline spuse:

— Haideți să ne asigurăm că știm exact despre ce vorbim aici! Luis, fă-ne o simulare a celor mai probabile efecte ale unui atac nuclear chinezesc împotriva Statelor Unite.

— Da, doamnă, zise ministrul apărării, care avea informațiile la îndemână. China dispune de vreo șaizeci de rachete balistice intercontinentale, cu armament nuclear, capabile să atingă Statele Unite. Acestea sunt arme pe care le folosești sau le pierzi, cel mai probabil pregătite să fie distruse la începutul unui război nuclear, așa că ei le vor lansa pe toate imediat. La Pentagon, la ultima simulare majoră, am presupus că aproape jumătate dintre aceste ICBM vor fi îndreptate către zece orașe majore din Statele Unite, iar cealaltă jumătate către ținte strategice, cum ar fi baze militare, porturi, aeroporturi și centre de telecomunicații. Noi le vom vedea venind și vom lansa apărarea antirachetă, care ar putea să doboare cam una din două într-o estimare optimistă.

— Și cum vezi cifrele victimelor americane în această etapă?

— În jur de douăzeci și cinci de milioane, doamnă președinte.

— Iisuse Hristoase!

Luis continuă:

— Noi vom lansa imediat cele mai multe dintre cele patru sute de ICBM ale noastre, urmate rapid de mai mult de o mie de focoase lansate de pe avioane și submarine. Asta ne va lăsa un număr similar în rezervă, dar acestea nu vor fi necesare, pentru că, în acel moment, vom fi distrus capacitatea guvernului chinez de a continua războiul. Capitularea va urma rapid. Cu alte cuvinte, doamnă președinte, noi învingem.

„Noi învingem, se gândi Pauline, cu douăzeci și cinci de milioane de oameni morți și cu marile noastre orașe transformate în deșert”.

— Ferească Dumnezeu să avem parte vreodată de o astfel de victorie, spuse ea.

Unul dintre ecrane prezenta postul CNN și privirea lui Pauline fu atrasă de o filmare cu familiarele străzi din Washington, încă întunecate, dar deja

aglomerate.

— Ce se întâmplă afară? întrebă ea. Este ora patru treizeci dimineața – străzile ar trebui să fie aproape goale.

Jacqueline Brody veni imediat cu răspunsul.

— Oamenii părăsesc orașul. Acum câteva minute, au existat câteva interviuri cu șoferi opriți la semafoare. Ei cred că, dacă va urma un război nuclear, Washingtonul va fi prima țintă.

— Unde se duc?

— Toți cred că vor fi mai în siguranță în afara orașelor – în pădurile din Pennsylvania, în munții Blue Ridge… Cei din New York fac ceva similar, îndreptându-se spre munții Adirondack. Presupun că cetățenii din California se vor îndrepta spre Mexic de îndată ce se vor trezi.

— Sunt surprinsă că oamenii știu deja despre asta.

— Unul dintre posturile de televiziune a trimis o dronă cu cameră deasupra orașului Seul. Întreaga lume poate să vadă devastarea de acolo.

Pauline se întoarse spre Chess.

— Ce se întâmplă în Coreea de Nord?

— Sud-coreenii atacă fiecare redută a rebelilor. Președintele No îi lovește cu tot ce are.

— Nu voi folosi arme nucleare dacă nu voi fi obligată. Haideți să-i lăsăm președintelui No șansa să facă treaba pentru noi!

Jacqueline Brody spuse:

— Doamnă președinte, a venit un mesaj de la președintele Chinei.

— Arată-mi!

— Pe ecran, acum!

Pauline citi cu voce tare ultimatumul președintelui Chen.

— Orice atac nuclear al Statelor Unite împotriva Coreei de Nord va fi considerat drept un atac nuclear asupra Chinei.

— Kennedy a zis ceva asemănător în timpul crizei cubaneze, remarcă Chess.

— Dar asta schimbă ceva? întrebă Pauline.

Luis Rivera spuse cu fermitate:

— Nimic. Noi am fi presupus că asta este politica lor chiar și fără declarație.

— Mai există ceva ce ar putea să fie chiar și mai important, spuse Pauline. Ei spun că Seulul a fost bombardat de elemente dizidente din Coreea de Nord și că acestea sunt, chiar acum, deposedate de armele lor nucleare; mai mult,

că nu se vor mai întâmpla altfel de asemenea atrocităţi.

— Au adăugat „sperăm” la final? zise Luis.

— Nu greşeşti, Luis, dar cred că trebuie să le oferim această şansă. Dacă armata sud-coreeană îi va elimina pe rebelii ultranaţionalişti, problema va fi rezolvată fără alte atacuri nucleare. Nu putem exclude această posibilitate doar pentru că noi credem că este improbabilă.

Pauline privi în jurul mesei: unora dintre cei prezenţi nu le plăcea treaba asta, dar nimeni nu i se opunea.

Spuse:

— Bill, te rog ordonă Pentagonului să se pregătească pentru un posibil atac asupra rebelilor nord-coreeni. Îndreptaţi arme nucleare spre toate bazele militare din zonele rebele. Acesta este un plan de ultimă instanţă, dar trebuie să fim pregătiţi. Nu vom deschide focul până când nu vom vedea încotro se îndreaptă bătălia de la sol.

— Doamnă preşedinte, spuse Bill, prin faptul că aşteptăm le oferim chinezilor şansa să lanseze prima lovitură nucleară.

— Ştiu, zise Pauline.

•••

Ting îl sună pe Kai. Vocea ei era piţigăiată şi şovăielnică.

— Ce se întâmplă, Kai?

El se îndepărtă de scenă şi rosti încet:

— Rebelii din Coreea de Nord au lansat o bombă nucleară la Seul.

— Ştiu! Filmam o scenă şi, brusc, toţi tehnicienii şi-au scos căştile şi au plecat. Munca s-a oprit. Sunt pe drum spre casă.

— Sper că nu conduci tu…

Ea părea prea supărată ca să poată conduce.

— Nu, am un şofer. Kai, ce înseamnă asta?

— Nu ştim, dar facem tot ce putem ca să ne asigurăm că situaţia nu escaladează.

— Nu mă voi simţi în siguranţă până când nu voi fi cu tine. La ce oră ajungi acasă?

Kai ezită, apoi îi spuse adevărul.

— Nu sunt sigur că voi reuşi să ajung acasă în seara asta.

— E chiar atât de rău?

— Ar putea să fie.

— Mă duc să o iau pe mama şi să o aduc la noi. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

— Doar că nu vreau să fiu singură la noapte, spuse Ting.

•••

Pauline îşi scoase hainele în dormitorul Lincoln şi se băgă în duş. Avea câteva minute la dispoziţie ca să se împrospăteze şi să se schimbe: în ziua aceea, dintre toate zilele, nu putea să poarte o jachetă de blugi.

Când ieşi din duş, Gerry era aşezat pe marginea patului, îmbrăcat în pijamale şi cu un halat de baie demodat pe deasupra.

— Suntem pe cale să pornim la război? spuse el.

— Nu, dacă pot să împiedic asta.

Ea ridică un prosop: dintr-odată, se simţea jenată să stea goală în faţa lui. Era ciudat, după cincisprezece ani de căsătorie. Îşi spuse în sinea ei că era ciudat să se poarte atât de prostește şi începu să se șteargă.

— Ai auzit de Raven Rock, zise apoi.

— Un buncăr nuclear. Plănuieşti să mergi acolo?

— Ceva asemănător, dar mai secret. Şi da, ar putea să fie nevoie să mergem acolo astăzi. Tu şi Pippa ar trebui să fiţi pregătiţi.

— Eu nu merg, spuse Gerry.

Pauline ştiu imediat cum avea să decurgă restul conversaţiei. El avea să-i spună că mariajul lor se terminase. Ea se aştepta oarecum la asta, dar chiar şi aşa, o rănea.

— Ce vrei să spui? zise ea.

— Nu vreau să merg într-un buncăr nuclear – nici acum, nici altă dată – cu tine sau fără tine.

Se opri şi o privi, de parcă ar fi spus deja destule.

— Nu vrei să fii împreună cu soţia şi cu fiica ta dacă izbucneşte războiul? întrebă Pauline.

— Nu.

Ea aşteptă, dar el nu îi explică motivul.

Ea îşi puse sutienul, chiloţii şi dresurile şi se simţi mai puţin inconfortabil.

El nu avea să spună ceea ce trebuia să fie spus, aşa că trebuia să o facă ea.

— Nu doresc să te torturez şi nici măcar să te interoghez. Spune-mi dacă greşesc, dar am senzaţia că vrei să fii cu Amelia Judd.

O serie de emoţii trecură peste faţa lui: la început, surprindere; apoi, curiozitate, de parcă s-ar fi întrebat de unde ştia ea; apoi, ruşine pentru că o minţise; şi, în sfârşit, sfidare. Îşi ridică bărbia.

— Ai dreptate, spuse el, exprimând cea mai mare teamă a ei.

— Sper că nu vei încerca să o iei pe Pippa cu tine.

El păru recunoscător pentru că i se pusese o întrebare atât de ușoară.

— O, nu.

Preț de un moment, Pauline fu atât de ușurată, încât nu putu să vorbească. Privi în jos și își ridică mâna la frunte, ca să-și ascundă ochii.

Gerry spuse:

— Nici măcar nu trebuie să o întreb pe Pippa despre asta, pentru că știu deja ce va spune. Va dori să rămână cu tine. El se gândise, evident, la acest lucru și luase o decizie. O fată are nevoie de mama ei. Înțeleg, desigur.

— Oricum, mulțumesc.

Ea se îmbrăcă în cea mai sobră ținută pe care o avea, un costum cu fustă neagră și un pulover gri-argintiu din merinos.

Gerry continua să zăbovească. Părea că nu terminase.

— Nu cred că tu eşti inocentă, zise el.

Asta o luă prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Ai pe altcineva. Te cunosc.

— Acum nu prea mai contează cu adevărat, dar, ca să fie clar, n-am mai făcut sex cu nimeni altcineva de când am început să ne întâlnim. Totuși, m-am gândit la asta în ultima vreme.

— Știam eu.

El dorea să se certe, dar ea nu avea de gând să facă asta. Se simțea prea tristă ca să aibă o dispută.

— Ce a mers prost, Gerry? zise ea. Ne iubeam.

— Presupun că toate căsătoriile rămân fără vigoare mai devreme sau mai târziu. Singura întrebare este dacă, din lene, cuplul va rămâne împreună sau se va despărți și va încerca din nou cu alți parteneri.

Era ceva atât de superficial, se gândi ea. Nu era vina nimănui, de fapt, așa era viața normală: asta era mai mult o scuză decât o explicație. Nu o credea sub nicio formă, dar nu simțea niciun imbold să-l contrazică.

Gerry se ridică de pe pat și se duse spre ușă.

Pauline se gândi apoi la o problemă practică.

— Pippa se va trezi în curând, spuse ea. Va trebui să fii tu cel care-i spune că ne vom despărți. Și să-i explici cât de bine poți. Eu nu voi face asta în locul tău.

El se opri, cu mâna pe clanța ușii.

— În regulă. Era clar că nu era prea bucuros, dar nu avea cum să refuze.

Nu acum, totuşi. Poate mâine?

Pauline ezită, dar, cântărind lucrurile, era încântată de întârziere. În ziua aceea, dintre toate zilele, nu dorea să aibă de-a face cu o adolescentă traumatizată.

— Apoi, la un moment dat, va trebui să anunţăm asta public.

— Nicio grabă.

— Putem discuta când şi cum. Dar, te rog, nu lăsa veştile să scape. Fii discret!

— Desigur. Şi Amelia este îngrijorată din cauza asta. Îi va afecta cariera, evident.

„Cariera Ameliei, se gândi Pauline. Nu dau nicio jumătate de rahat pe cariera Ameliei!”

Apoi Gerry plecă.

Pauline scoase din caseta ei de bijuterii un colier de aur cu un singur smarald şi şi-l trecu peste cap. Apoi se privi în oglindă. Arăta foarte prezidenţial.

Părăsi reşedinţa şi se întoarse în camera de operaţiuni.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Gus îi răspunse:

— Preşedintele No pune tot mai multă presiune pe ultranaţionalişti, dar aceştia rezistă. Chinezii încă par să se gândească la felul în care să reacţioneze la scufundarea navei *Fujian* – nu au acţionat în niciun fel, dar o vor face. Ai primit telefoane de la preşedinţii şi prim-miniştrii multor naţiuni, inclusiv Australia, Vietnam, Japonia, Singapore şi India. Este pe cale să înceapă o sesiune de urgenţă a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

— Ar fi mai bine să încep să răspund la apeluri, spuse Pauline. Pornim cu Japonia.

Jacqueline spuse:

— Îl caut pe prim-ministrul Ishikawa.

Dar primul apel de care avu parte Pauline fu de la mama ei, care spuse:

— Bună, dragă! Sper că eşti bine.

Pauline auzea motorul unei maşini.

— Mamă, unde eşti?

— Suntem pe I-90, chiar lângă Gary, Indiana. Tatăl tău conduce. Tu unde eşti?

— Sunt la Casa Albă, mamă. Ce treabă aveţi la Gary?

— Ne îndreptăm spre Windsor, Ontario. Sper să nu ningă până ajungem

acolo.

Windsor era cel mai apropiat oraș canadian de Chicago, dar tot se afla la vreo cinci sute de kilometri distanţă. Părinţii lui Pauline hotărâseră că America nu mai era sigură, realiză ea. Se simțea deprimată, deşi nu prea putea să-i învinovățească. Îşi pierduseră încrederea în capacitatea ei de a-i proteja. La fel ca alte milioane de americani.

Dar ea încă mai avea o şansă să-i salveze.

— Mamă, te rog, sună-mă ca să-mi spui cum vă descurcaţi, spuse ea. Nu ezita, bine?

— Bine, dragă. Sper că poţi face ca totul să fie în regulă.

— Voi face tot ce pot. Vă iubesc, mamă!

— Și noi te iubim, dragă!

Când închise telefonul, Bill Schneider zise:

— Avertizare de rachetă de la satelitul cu senzori în infraroşu.

— Unde?

— Un moment… Coreea de Nord.

Inima ei îngheță.

Gus, care stătea lângă Pauline, spuse:

— Priviți la noua fotografie din satelit.

Pauline văzu arcul roşu.

— Doar o singură rachetă, zise ea.

Bill purta căştile care îl țineau în contact permanent cu Pentagonul.

— Nu este îndreptată spre Seul – este prea sus, zise el.

— Atunci unde? întrebă Pauline.

— Fac calcule de triangulație… doar o clipă… Busan.

Era cel de-al doilea oraş din Coreea de Sud, un port uriaş de pe coasta sudică, având opt milioane de locuitori. Pauline îşi îngropă capul în mâini.

Luis spuse:

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă am fi bombardat nuclear Yeongjeo-dongul, acum o oră.

Pauline îşi pierdu brusc răbdarea.

— Luis, dacă tot ce poți spune este „Ți-am zis eu!”, de ce nu taci dracului din gură?

Luis păli de şoc şi furie, dar rămase tăcut.

— Haideţi să vedem o fotografie din satelit a oraşului-țintă! spuse apoi Pauline.

Un aghiotant răspunse:

— Sunt câţiva nori împrăştiaţi, dar se poate vedea destul de bine.

Imaginea apăru pe un ecran şi Pauline o studie. Văzu delta unui râu, o linie lată de cale ferată şi docuri vaste. Îşi aminti de scurta ei vizită la Busan, pe vremea când era deputat. Oamenii fuseseră calzi şi prietenoşi: îi oferiseră o piesă de îmbrăcăminte tradiţională, un şal roşu cu auriu, pe care ea încă îl purta.

— Radarul confirmă că nu există decât o singură rachetă, zise Bill.

— Vreo filmare?

Pe unul dintre ecrane apăru o filmare a oraşului de la distanţă. După felul în care sălta obiectivul, era clar că filmarea era realizată de pe o navă. Apoi apăru şi sunetul şi Pauline auzi huruitul unui motor mare şi foşnetul valurilor, plus o conversaţie relaxată între doi bărbaţi care, evident, nu aveau habar ce era pe cale să se întâmple.

Apoi un dom roşu-portocaliu apăru deasupra docurilor. Cel care filma strigă şocat. Domul crescu şi deveni un stâlp de fum care luă forma unui norciupercă.

Pauline ar fi dorit să-şi închidă ochii, dar nu putea.

Opt milioane de oameni, se gândea ea; unii ucişi imediat, alţii grav răniţi, mulţi otrăviţi pentru totdeauna de radiaţii. Coreeni şi americani şi, într-un oraş-port, oameni de alte naţionalităţi. Elevi de şcoală, bunici şi bebeluşi nounăscuţi. Luis avusese dreptate: ea ar fi putut să prevină asta, dar nu o făcuse. N-avea să mai facă această greşeală a doua oară.

Unda de şoc întârziată lovi nava şi imaginea arătă puntea, apoi cerul, apoi nimic. Pauline spera ca marinarul care filmase totul să supravieţuiască.

— Bill, spuse ea, cere-le celor de la Pentagon să confirme că ceea ce tocmai am văzut a fost o explozie nucleară.

— Da, doamnă.

Ea nu se îndoia de acest lucru cu adevărat, dar detectorii de radiaţii puteau să confirme şi, pentru ceea ce era pe cale să facă, nu puteau să existe prea multe confirmări.

Generalul Pak o comisese acum de două ori. Pauline nu mai putea să pretindă că războiul nuclear putea fi evitat. Ea era singura persoană din lume care-l putea împiedica să o mai facă şi a treia oară.

— Chess, zise ea, trimite-i un mesaj preşedintelui Chen, în orice fel poţi, în care să îi spui că Statele Unite sunt pe cale să distrugă toate bazele nucleare din Coreea de Nord, dar nu vor ataca China.

— Da, doamnă.

Pauline scoase din buzunar Biscuitul. Răsuci carcasa de plastic pentru a rupe sigiliul, apoi scoase micul card din interior.

Toţi cei din cameră o priveau în tăcere.

— Este confirmat, zise Bill. A fost o explozie nucleară.

Ultima speranţă a lui Pauline se evaporă brusc.

— Cheamă consiliul de război! zise ea.

Apoi telefonul ei sună şi o voce rosti:

— Doamnă preşedinte, sunt generalul Evers, din consiliul de război de la Pentagon.

— Generale, zise ea, în conformitate cu instrucţiunile mele anterioare, aţi îndreptat armele nucleare spre toate bazele militare din regiunea deţinută de rebeli din Coreea de Nord.

— Da, doamnă.

— Acum îţi voi da codurile de autentificare. După ce vei auzi codurile corecte, vei da instrucţiunile necesare pentru lansarea armelor.

— Da, doamnă.

Ea privi spre biscuit şi citi codul:

— Oscar Noiembrie, trei, şapte, trei. Repet, Oscar Noiembrie, trei, şapte, trei.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte. Acesta este codul corect şi eu am dat acum ordinul de lansare.

Pauline închise. Cu inima grea, spuse:

— S-a făcut!

•••

La Zhongnanhai, priveau cu toţii un grafic radar care arăta rachetele ce se ridicau pe cerul Americii ca un cârd de gâşte sălbatice care porneau în marea lor migraţie sezonieră.

— Lansaţi un atac cibernetic total asupra comunicaţiilor americanilor, de toate felurile! spuse Chen.

Aceasta era rutina. Kai presupunea că avea să fie doar parţial încununat de succes. Americanii se pregătiseră pentru războiul cibernetic, la fel cum făcuseră şi chinezii; şi ambele părţi aveau planuri de urgenţă şi de contraatac. Atacul cibernetic urma să producă mai multe pagube, fără să fie însă decisiv.

Fu Chuyu întrebă:

— Unde sunt restul rachetelor? Nu văd decât vreo douăzeci sau treizeci.

— Se pare că este doar un atac limitat, zise Kong Zhao. Ei nu pornesc un război nuclear total. Ceea ce înseamnă că ţinta nu este, probabil, China.

— Nu putem să fim siguri de asta, spuse Huang. Și nu ne putem asuma riscul de a amâna contraatacul până când va fi prea târziu.

— Vom ști în curând, rosti Kong. Dar, în momentul acesta, ținta poate să fie oriunde între Vietnam și Siberia.

Kai putea să vadă din informațiile radar că rachetele zburau deja pe deasupra Canadei.

— Cineva să ne dea o estimare a momentului sosirii! strigă el.

Un aghiotant spuse:

— Douăzeci și două de minute. Și ținta nu este Siberia. Rachetele sunt prea departe, de acum, pentru asta.

Kai realiză că ținta putea să fie chiar clădirea în care se aflau ei. Camera de operațiuni era blindată împotriva oricărui atac, în afara unei lovituri directe a unei bombe nucleare. Dacă rachetele americanilor erau precise, el avea să fie mort peste douăzeci și două de minute.

Mai puțin, de acum…

Avu impulsul să o sune pe Ting, apoi se împotrivi.

Rachetele se aflau acum pe deasupra apei.

— Cincisprezece minute, spuse un aghiotant. Vietnam nu este ținta plauzibilă. Vorbim despre Coreea sau China.

Era Coreea, Kai era sigur de asta. Nu era doar o dorință. Președintele Green ar fi trebuit să fie nebun să atace China cu doar treizeci de rachete. Chinezii ar fi putut supraviețui distrugerilor, apoi ar fi răspuns cu tot ceea ce aveau, nimicind o mare parte din armata americană înainte ca aceasta să poată fi desfășurată. În orice caz, nu era China cea care aruncase bombe nucleare peste Seul și Busan, ci generalul Pak.

Ministrul de externe, Wu Bai, spuse:

— Am primit o comunicare oficială de la Casa Albă, prin care suntem informați că ei atacă bazele nucleare din Coreea de Nord și nimic altceva.

— Ar putea să fie o minciună, spuse Huang.

— Zece minute, rosti aghiotantul. Ținte multiple. Toate în Coreea de Nord.

Presupunând că nu era o minciună, cum aveau să trateze bărbații din cameră această situație? Americanii scufundaseră un portavion, omorând două mii cinci sute de marinari chinezi, și erau pe cale să transforme jumătate din Coreea de Nord, cel mai apropiat aliat militar al Chinei, într-un deșert radioactiv. Kai știa că tatăl lui și ceilalți comuniști bătrâni nu puteau să trăiască o asemenea umilință din partea celui mai vechi dușman al lor.

Mândria pentru ţara lor şi pentru ei înşişi nu putea suporta aşa ceva. Aveau să ceară un atac nuclear împotriva Statelor Unite. Ei cunoşteau consecinţele, dar aveau să o facă oricum.

— Cinci minute. Toate ţintele se află în zona de nord şi de est a Coreei, evitând Pyongyangul şi restul teritoriului ocupat de armata sud-coreeană.

După asta, lui Kai şi lui Kong Zhao avea să le fie foarte dificil să-i reţină pe generalul Huang şi pe aliaţii săi, inclusiv pe Chang Jianjun. Dar preşedintele Chen avea ultimul cuvânt şi Kai simţea că el urma să încline spre moderaţie. Probabil.

— Un minut.

Kai se holbă la imaginea din satelit a Coreei de Nord. Era copleşit de sentimentul unei tragedii, ştiind că eşuase să împiedice acest lucru.

Graficul radar arătă rachetele aterizând, într-un interval de câteva secunde, peste tot sfertul de nord-est al Coreei. După calculele lui Kai, în zona aceea existau unsprezece baze militare şi se părea că preşedintele Green le lovise pe toate.

Imaginea de la satelitul cu senzori de infraroşu era chiar şi mai elocventă.

Chang Jianjun se ridică în picioare.

— Dacă-mi permiteţi, domnule preşedinte, în calitate de vicepreşedinte al comisiei pentru securitate naţională…

— Dă-i drumul!

— Răspunsul nostru trebuie să fie dur şi să le provoace pagube adevărate Statelor Unite – şi, în orice caz, trebuie să fie proporţional cu ofensa. Propun trei atacuri nucleare asupra unor baze militare americane din afara continentului american: în Alaska, Hawaii şi Guam.

Chen scutură din cap.

— Una va fi suficientă. O ţintă, o bombă – dacă într-adevăr facem asta.

Kong Zhao zise:

— Întotdeauna am spus că nu vom folosi primii armele nucleare.

— Şi nu vom fi primii, zise Jianjun. Dacă vom face aşa cum sugerez eu, vom fi abia a treia mână. Ultranaţionaliştii nord-coreeni au fost prima mână, iar Statele Unite, a doua.

— Mulţumesc, Chang Jianjun.

Preşedintele Chen privi spre Kai, dorind, evident, să asculte argumentele împotriva acestui lucru.

Kai se trezi într-un conflict public direct cu tatăl său.

— În primul rând, observaţi că agresiunea americanilor împotriva noastră,

adică scufundarea portavionului *Fujian*, nu a implicat arme nucleare.

— O observație importantă, spuse Chen.

Kai se simți încurajat. Președintele era, în mod clar, pentru moderație. Poate că moderația avea să învingă. El continuă:

— În al doilea rând, americanii au folosit arme nucleare nu împotriva noastră, nici măcar împotriva prietenilor noștri din Coreea de Nord, ci împotriva unui grup rebel căruia Republica Populară Chineză nu-i datorează niciun fel de loialitate. Am putea considera chiar că președintele Green ne-a făcut o favoare atât nouă, cât și întregii lumii, scăpându-ne de un grup rebel de uzurpatori care aproape că a declanșat un război nuclear.

Un aghiotant șopti ceva la urechea ministrului de externe, Wu Bai. Wu păru furios.

— Șeful executivului din Hong Kong s-a întors împotriva noastră. El solicită oficial ca armata chineză să evacueze imediat garnizoana din Hong Kong, toate cele douăsprezece mii de persoane, ca să se asigure că Hong Kongul nu devine o țintă a atacului nuclear. Wu făcu o pauză. El a făcut publică această solicitare.

Huang se înroși la față.

— Trădătorul!

Președintele Chen spuse furios:

— Credeam că-l ținem sub control! Noi l-am numit șef al executivului tocmai pentru că era loial partidului.

„Ați instalat un guvern-marionetă, se gândi Kai, și nu v-ați așteptat niciodată ca păpușa să vă muște”.

— Vedeți? rosti Huang. Mai întâi Taiwanul devine sfidător, apoi Hong Kongul. Vă tot spun: este fatal să pari slab!

Șeful lui Kai, Fu Chuyu, spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să adaug știrilor proaste altele și mai proaste, spuse el. Dar am primit un mesaj de la ministrul adjunct pentru informații interne, pe care trebuie să-l ascultați. Se pare că sunt necazuri în Xinjiang.

Această vastă provincie deșertică din vestul Chinei avea o populație majoritar musulmană și o mică mișcare de independență.

— Separatiștii au preluat controlul aeroportului Diwopu și al sediului partidului comunist din capitala Urumqi. Ei au declarat că Xinjiang este acum Turkestanul de Est, o țară independentă, și că va rămâne neutră în actualul conflict nuclear.

Kai își dădea seama că rebeliunea avea să reziste, probabil, o jumătate de

oră. Armata din Xinjiang avea să se năpustească asupra separatiştilor ca o haită de lupi peste o turmă de oi. Dar, în astfel de momente, chiar şi o lovitură militară comică, de operetă, era o gravă atingere adusă mândriei Chinei.

Era enervant, după cum demonstră imediat generalul Huang.

— Acesta este imperialism reacţionar, evident, fumegă el. Priviţi ce s-a întâmplat în ultimele două luni! Coreea de Nord, Sudan, Marea Chinei de Sud, Insulele Diaoyu, Taiwan, iar acum Hong Kong şi Xinjiang. Este moarte printr-o mie de tăieturi, o campanie atent planificată pentru a priva China de teritorii bucată cu bucată! Iar americanii se află în spatele fiecărui pas! Trebuie să oprim asta acum. Trebuie să-i facem pe americani să plătească preţul pentru agresiunea lor – altfel ei nu se vor opri până când China nu va fi redusă la statutul de colonie servilă, ceea ce a fost până în urmă cu un secol. Un atac nuclear limitat este singura variantă posibilă pentru noi acum.

Preşedintele Chen spuse:

— Nu am ajuns încă în acel punct disperat. Ar putea să vină, ştiu asta. Dar, deocamdată, trebuie să încercăm metode mai puţin apocaliptice.

Cu coada ochiului, Kai observă privirile aruncate între tatăl său şi generalul Huang. „Normal, se gândi el, ar fi descurajaţi să piardă această dispută.”

Apoi Jianjun se ridică în picioare, murmură ceva despre chemarea naturii şi părăsi încăperea. Era surprinzător. Kai ştia că tatăl lui nu suferea din cauza problemelor cu vezica obişnuite la bărbaţii în vârstă. Jianjun nu-şi recunoştea niciodată problemele de sănătate în faţa lui, dar mama lui îl ţinea la curent. În orice caz, Jianjun trebuia să fi avut un motiv puternic ca să părăsească încăperea în toiul unei discuţii atât de importante. Era bolnav? Bătrânul era un dinozaur, dar Kai îl iubea.

Chen spuse:

— Generale Huang, te rog să pregăteşti armata populară de eliberare să intre în Hong Kong în forţă şi să preia controlul guvernului de acolo.

Nu era ceea ce îşi dorea Huang, dar era mai bine decât nimic, iar el acceptă fără să se opună.

Apoi Kai îl observă pe Wang Qingli intrând în cameră. Wang era şeful securităţii prezidenţiale. Deşi era un acolit al lui Huang şi al lui Jianjun, era mult mai bine îmbrăcat şi, uneori, era confundat cu preşedintele pe care-l păzea. Acum el urcă pe scenă şi rosti ceva la urechea lui Chen.

Lui Kai nu-i plăcea asta. Se întâmpla ceva. Jianjun părăsise camera, apoi intrase Wang. Coincidenţă?

Prinse privirea aliatului său, Kong Zhao. Kong se încruntă. Și el era tulburat.

Apoi se uită la președintele Chen, care-l asculta pe Wang, părând agitat și nervos și chiar pălind ușor. Era șocat.

De acum, toată lumea din jurul mesei realizase că se întâmpla ceva ciudat. Discuția se opri și toți așteptară în tăcere.

Fu Chuyu, ministrul securității și șeful lui Kai, se ridică în picioare.

— Iertați-mă, tovarăși, dar trebuie să întrerup discuția noastră. Sunt nevoit să vă informez că o investigație internă a Guoanbu a dezvăluit dovezi serioase cum că Chang Kai este un agent al Statelor Unite.

Kong Zhao izbucni:

— Ridicol!

Fu insistă:

— Chang Kai își derula propriul program de politică externă, necunoscut tovarășilor săi.

Kai abia dacă putea să creadă ceea ce tocmai se întâmpla. Chiar încercau să scape de el în toiul unei crize nucleare globale?

— Nu, nu puteți face asta, spuse el. China nu este vreo republică bananieră.

Fu continuă ca și cum Kai nici măcar nu vorbise:

— Avem dovezi pentru trei acuzații fatale la adresa lui. Unu, Kai a informat CIA despre slăbiciunea mortală a regimului Comandantului Suprem din Coreea de Nord. Doi, el a făcut la Yeongjeo-dong o înțelegere cu generalul Pak pe care nu era autorizat să o negocieze. Trei, le-a transmis americanilor o avertizare timpurie despre decizia noastră de a-l înlocui pe Comandantul Suprem cu generalul Pak.

Toate acestea erau mai mult sau mai puțin adevărate. Kai le făcuse pe toate – dar nu pentru că era un trădător, ci pentru că serveau cel mai bine interesele Chinei.

Dar povestea aceasta nu avea nicio legătură cu justiția. Astfel de acuzații nu aveau niciodată legătură cu justiția. El ar fi putut, la fel de bine, să fie acuzat de corupție. Acesta era un atac politic.

Kai se gândise că era blindat împotriva inamicilor săi politici. Era un prințișor. Tatăl lui era vicepreședintele comisiei pentru securitate națională. Ar fi trebuit să fie intangibil.

Dar tatăl lui părăsise camera.

Kai înțelegea acum simbolismul profund al acestei acțiuni.

Fu spuse:

— Cel mai apropiat colaborator al lui Kai, în toată această afacere, a fost Kong Zhao.

Kong arăta de parcă tocmai fusese trăsnit.

— Eu? spuse el șocat. Își recuperă însă rapid stăpânirea de sine și adăugă: Domnule președinte, este evident că aceste acuzații au fost scoase la iveală în acest moment pentru că facțiunea agresivă, pro-război, din cadrul acestui guvern, vede asta ca pe singura cale de a câștiga disputa.

Chen nu-i răspunse lui Kong.

Fu spuse:

— Nu am altă alternativă decât să-i plasez pe Chang Kai și pe Kong Zhao în stare de arest.

Kai se gândi: „Cum ne pot aresta în mijlocul camerei de operațiuni?” Dar ei plănuiseră totul.

Ușa principală se deschise și șase dintre agenții de securitate ai lui Wang, îmbrăcați în costumele lor distinctive, negre, intrară în încăpere.

— Este o lovitură de stat! spuse Kai.

El presupunea că acesta fusese complotul pus la cale de tatăl său împreună cu Fu Chuyu și cu generalul Huang la cina cu picioare de porc de la restaurantul Enjoy Hot.

Wang vorbi din nou cu Chen, dar, de data asta, suficient de tare încât să fie auzit de toată lumea.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule președinte…

Chen ezită preț de un lung moment.

Kai spuse:

— Domnule președinte, dacă mergeți pe această direcție, încetați să mai fiți președintele țării noastre și deveniți un simplu instrument al armatei.

Însă Chen părea să fie de acord cu asta. Era clar că el considera că moderația câștigase disputa, dar vechea gardă era mai puternică. Putea el să-i sfideze și să supraviețuiască? Putea el să sfideze armata și autoritatea colectivă a vechilor comuniști?

Nu putea.

— Dă-i drumul! spuse președintele Chen, iar Wang își chemă oamenii.

Toată lumea privea într-o tăcere hipnotică în timp ce agenții de securitate traversau camera și urcau pe scenă. Doi se postară în picioare de fiecare parte a lui Kai și alți doi alături de Kong. Ambii bărbați se ridicară, fiind ținuți ușor de coate.

Privind spre Fu Chuyu, Kong strigă cu furie:

— Vă veți distruge propria țară, idioți nenorociți!

Fu spuse încet:

— Du-i pe amândoi la închisoarea Qincheng.

— Da, domnule ministru, zise Wang.

Agenții îi conduseră pe Kai și pe Kong jos de pe scenă, apoi traversară camera și ieșiră.

Chang Jianjun se afla pe hol, lângă ascensoare: părea că ieșise din cameră ca să nu fie nevoit să fie martor la arestare.

Kai își amintea o conversație în care tatăl lui îi spusese: „Comunismul este o misiune sacră. Este mai presus de orice altceva, inclusiv legăturile noastre de familie și propria siguranța. Acum înțelegea ce dorise să spună bătrânul.

Wang se opri și spuse nesigur:

— Chang Jianjun, vrei să vorbești cu fiul tău?

Fără să caute privirea lui Kai, Jianjun spuse:

— Nu am niciun fiu.

— Ah, dar eu am un tată, spuse Kai.

CAPITOLUL 42

Pauline omorâse sute de oameni, poate chiar mii, atunci când bombardase bazele militare din Coreea de Nord și poate mult mai mulți fuseseră schilodiți de explozii sau distruși de radiații. În mintea ei, știa că făcuse lucrul corect: regimul criminal al generalului Pak trebuia terminat. Dar niciun raționament nu o putea face să se simtă împăcată cu asta în inima ei. De fiecare dată când se spăla pe mâini, se gândea la Lady Macbeth, care încerca să-și îndepărteze sângele de pe mâini.

Se adresase națiunii la televiziune, la ora opt în acea dimineață, anunțând că, acum, amenințarea nucleară din partea Coreei de Nord se încheiase. Chinezii și ceilalți ar fi trebuit să înțeleagă că asta era soarta celor care foloseau arme nucleare împotriva Statelor Unite sau aliaților acestora. Primise mesaje de susținere de la mai mult de jumătate dintre conducătorii lumii și ea le spusese tuturor că un regim nuclear rebel era o amenințare pentru toată lumea. Ceruse calm, dar nu asigurase audiența că totul avea să fie în regulă.

Chinezii aveau să treacă la represalii, se temea ea, deşi nu le spusese asta. Gândul o umplea de groază.

Să le spună oamenilor să nu intre în panică nu era niciodată eficient şi părăsirea oraşelor americane începea să ia amploare. Fiecare centru al oraşelor importante era blocat. Sute de maşini formau lungi şiruri la trecerile frontierei spre Canada şi Mexic. Magazinele de arme vânduseră toate stocurile de muniţie. La un magazin Costco din Miami, un bărbat fusese împuşcat mortal într-o ceartă pentru ultima cutie de conserve de ton.

Imediat după emisiune, Pauline şi Pippa se urcară în Marine One ca să zboare la Ţara Munchkin. Întrucât fusese trează toată noaptea, Pauline aţipise pe drum. Când elicopterul ateriză, ar fi vrut să nu-şi deschidă ochii. Avea să încerce să prindă o oră sau două de somn mai târziu, dacă era posibil.

În timp ce ascensorul le ducea în jos, Pauline se simţea recunoscătoare să se afle în siguranţă, sub pământ; apoi regretă acest gând egoist, care însă reveni când o privi pe Pippa din nou.

Prima dată când venise în Ţara Munchkin, fusese o celebritate aflată în vizită, care inspecta un exponat. Totul fusese imaculat, iar atmosfera foarte calmă. Acum totul era diferit. Locul era în funcţiune şi coridoarele erau pline de activitate. Cabinetul lui Pauline şi ofiţerii superiori de la Pentagon se mutau acolo. Dulapurile de depozitare erau aprovizionate şi peste tot se vedeau cutii de carton pe jumătate goale. Inginerii porneau mecanismele pentru controlul mediului, verificând totul din nou şi din nou. Îngrijitorii puneau prosoape la băi şi aranjau mesele din popota ofiţerilor. Aerul de eficienţă vioaie nu reuşea să mascheze complet substratul de teamă înăbuşită.

Pauline fu întâmpinată de generalul Whitfield, pe a cărui faţă rotundă se citea încordarea. Ultima dată, el fusese amabilul curator al unei instalaţii care nu era folosită niciodată; astăzi, el purta povara zdrobitoare de a gestiona ceea ce putea să fie ultimul bastion al civilizaţiei americane.

Zona de locuit a lui Pauline era modestă pentru un apartament prezidenţial: un dormitor, un salon, care folosea şi drept birou, un colţişor de bucătărie şi o baie compactă, cu o combinaţie de duş şi cadă. Corespundea nevoilor de bază, asemenea unui hotel de categorie medie, cu reproduceri ieftine pe perete şi covoare verzi. Peste tot se auzea pe fundal zgomotul constant al ventilatoarelor şi se simţea un miros nenatural, al aerului purificat, întrebându-se cât de mult timp avea să fie nevoită să locuiască acolo, ea avu un sentiment de regret gândindu-se la opulenţa reşedinţei sale de la Casa Albă. Dar aici era vorba despre supravieţuire, nu despre confort.

Pippa avea o singură cameră, în imediata vecinătate a lui Pauline. Era emoționată datorită mutării și nerăbdătoare să exploreze buncărul.

— Este precum momentul acela, dintr-un film western vechi, în care se așază căruțele în cerc.

Ea presupunea că tatăl ei avea să li se alăture mai târziu și Pauline nu o lămuri. Câte un șoc, pe rând.

Pauline îi oferi Pippei un suc din frigider.

— Ai un minibar! exclamă Pippa. Eu nu am decât apă îmbuteliată. Ar fi trebuit să-mi aduc niște dulciuri!

— Există un magazin pe aici. Poți să cumperi câte ceva.

— Și pot să merg la cumpărături fără serviciul secret. Ce tratație!

— Da, poți. Acesta este cel mai sigur loc din lume.

„Ceea ce este ironic”, se gândi ea.

Pippa observă și ea ironia și exuberanța i se evaporă. Se așeză, având un aer gânditor.

— Mamă, ce se întâmplă, cu adevărat, într-un război nuclear?

Pauline se gândi că îi ceruse lui Gus, cu mai puțin de o lună în urmă, să-i amintească faptele esențiale și simți din nou groaza aceea din timp ce recita litania agoniei și distrugerii. Acum privea cu dragoste spre fata ei, care purta un tricou vechi cu inscripția „Pauline președinte”. Expresia Pippei trăda mai degrabă curiozitate și îngrijorare decât frică. Ea nu cunoscuse niciodată violența, nici nu avusese inima sfâșiată. Merita adevărul, se gândi Pauline, deși asta avea să o supere.

Chiar și așa, ea îndulci detaliile. „În prima milionime de secundă, se formează o sferă de foc având un diametru de două sute de metri. Oricine aflat în interiorul ei moare instantaneu”. În schimb spuse:

— În primul rând, mulți oameni sunt uciși imediat de căldură. Ei nu vor ști nimic despre asta.

— Ce noroc pe ei!

— Poate.

„Explozia nivelează clădirile pe o rază de un kilometru și jumătate. Aproape oricine aflat în zona aceea moare”.

— Apoi explozia distruge proprietățile și împrăștie resturile.

— Deci ce vor face autoritățile? întrebă Pippa.

— Nicio țară din lume nu are suficienți doctori încât să facă față victimelor unui război nuclear. Spitalele noastre vor fi copleșite și mulți oameni vor muri din cauza lipsei îngrijirilor medicale.

— Dar cât de mulţi?

— Asta depinde de numărul de bombe. Într-un război dintre Statele Unite şi Rusia, având în vedere că ambele ţări au stocuri uriaşe de arme nucleare, probabil că ar muri în jur de o sută şaizeci de milioane de americani.

Pippa era uluită.

— Dar asta înseamnă mai mult de jumătate din ţară.

— Da. În momentul ăsta, pericolul este un război cu China, care are stocuri mai reduse; totuşi, cred că vor fi ucişi vreo douăzeci şi cinci de milioane de cetăţeni americani.

Pippa era bună la aritmetică.

— O persoană din treisprezece, zise ea.

— Da.

Ea încercă să-şi imagineze.

— Asta înseamnă treizeci dintre copiii de la şcoala mea.

— Da.

— Cincizeci de mii de locuitori din DC.

— Şi mi-e teamă că ăsta este doar începutul, spuse Pauline.

Ar fi putut, foarte bine, să-i expună întreaga oroare, se gândi ea.

— Radiaţia va produce cancer şi alte boli mulţi ani după aceea. Ştim asta de la Hiroshima şi Nagasaki, unde au explodat primele bombe nucleare. Ea ezită, apoi adăugă: Iar ceea ce s-a întâmplat astăzi în Coreea este de treizeci de ori mai rău decât la Hiroshima.

Pippa era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Pentru ce ai făcut asta?

— Ca să împiedic ceva şi mai rău.

— Ce ar putea să fie mai rău?

— Generalul Pak a lansat bombe nucleare peste două oraşe. A treia ar fi putut să fie în Statele Unite.

Pippa părea tulburată.

— Vieţile americanilor nu valorează mai mult decât vieţile coreenilor.

— Orice viaţă umană este preţioasă. Dar poporul american m-a ales să îi fiu conducător şi eu am promis să-l protejez. Fac cea mai a dracului treabă. Şi nu mă pot gândi la un alt lucru pe care aş fi putut să-l fac în ultimele două luni ca să împiedic ceea ce se întâmplă acum. Am prevenit un război la graniţa dintre Ciad şi Sudan. Am încercat să împiedic ţările să le vândă arme teroriştilor. I-am lăsat pe chinezi să scape nepedepsiţi după scufundarea unei nave vietnameze. Am şters de pe faţa pământului taberele ISGS din deşertul

Sahara. M-am abținut să invadez Coreea de Nord. Nu pot considera niciuna dintre aceste acțiuni drept o decizie greșită.

— Dar ce este cu iarna nucleară?

Pippa părea neobosită, dar era îndreptățită să primească răspunsuri.

— Căldura de la exploziile nucleare pornește mii de incendii, iar fumul și cenușa se ridică foarte sus în atmosferă și blochează lumina soarelui. Dacă explodează sute de bombe, poate chiar mii, întunecarea soarelui va răci pământul și va reduce ploile. Unele dintre cele mai mari regiuni agricole ale noastre ar putea să devină prea reci ca să mai putem cultiva ceva. Prin urmare, mulți dintre oamenii care au supraviețuit exploziilor, căldurii și radiațiilor vor ajunge să moară de foame.

— Deci este sfârșitul rasei umane?

— Probabil că nu, dacă Rusia rămâne în afara războiului. Chiar și în cazul cel mai rău, câțiva oameni vor supraviețui probabil în locuri în care există soare și ploaie. Dar, în oricare dintre scenarii, este sfârșitul civilizației, așa cum o știm.

— Mă întreb cum ar fi viața atunci…

— Există mii de romane despre asta și fiecare spune o poveste diferită. Adevărul este că nu știe nimeni.

— Ar fi mai bine dacă nu ar avea nimeni arme nucleare.

— Ceea ce nu se va întâmpla. Este ca și cum le-ai cere texanilor să renunțe la armele lor.

— Poate că doar am putea să nu mai deținem atât de multe.

— Se numește controlul armelor, zise Pauline sărutând-o pe Pippa. Și ăsta, fata mea deșteaptă, este începutul înțelepciunii.

Petrecuse mult timp ca să-i explice Pippei ce însemna viața, dar trebuia să aibă grijă și de ceilalți americani. Ridică telecomanda televizorului.

— Haide să vedem știrile!

Un reporter spunea:

— Milioane de case și de locuri de muncă ale americanilor au rămas fără electricitate în dimineața aceasta, ca urmare a erorilor apărute la computerele câtorva furnizori de energie. Unii comentatori presupun că erorile sunt rezultatul acțiunii unui singur virus software.

— Sunt chinezii, spuse Pauline.

— Pot să facă asta?

— Da. Și probabil că noi le facem lor ceva asemănător. Se numește război cibernetic.

— Ce noroc că suntem bine aici!

— Locul ăsta are o sursă de energie independentă.

— Mă întreb de ce au decis să atace energia pentru locuinţele obişnuite.

— Este unul dintre zecile de lucruri diferite pe care trebuie să le fi încercat. Ideal, ei doresc să saboteze comunicaţiile militare, ca să nu mai putem lansa rachete şi avioane. Dar software-ul nostru militar este bine apărat. Sistemele de securitate civile nu sunt la fel de bune.

Pippa privi intens spre Pauline, apoi spuse ferm:

— Cuvintele tale sunt încurajatoare, dar faţa ta este îngrijorată.

— Ai dreptate, dragă. Cred că putem supravieţui unui atac cibernetic. Dar mă îngrijorează altceva. În filosofia militară chineză, un atac cibernetic este preludiul. Ceea ce urmează este un război adevărat.

•••

Abdul conducea spre ieşirea din Nisa, îndreptându-se spre vest de-a lungul coastei, cu Kiah alături de el şi cu Naji în spate, legat într-un scaun pentru copii. Cumpărase o mică maşină de familie cu două uşi, veche de trei ani. Scaunul şoferului era puţin inconfortabil pentru statura lui, dar era în regulă pentru distanţe scurte.

Drumul mergea de-a lungul plajelor goale ale Mediteranei şi restaurantelor cu obloanele trase, pregătite pentru iarnă. În Paris şi în alte oraşe mari existau blocaje în trafic, în timp ce oamenii speriaţi se îndreptau spre zonele rurale, dar Coasta de Azur era o ţintă nucleară improbabilă; şi, deşi oamenii erau panicaţi, nu se puteau gândi la un loc mai sigur în care să se ducă.

Kiah ştia foarte puţine despre politica mondială şi era doar vag conştientă de existenţa armelor nucleare, aşa că nu aprecia grozăvia a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, iar Abdul nu o lămurea.

Opri maşina într-un mare port de agrement dintr-un orăşel. Îşi verifică dispozitivul din buzunar şi văzu un semnal identic cu cel pe care-l prinsese când trecuse prima dată pe aici, în urmă cu două zile.

După ce parcă maşina, el şi Kiah coborâră şi inspirară aerul înviorător al mării. Îmbrăcară noile haine de iarnă pe care le cumpăraseră de la Galeriile Lafayette. Soarele era strălucitor, dar sufla o briză răcoroasă şi, pentru oamenii obişnuiţi cu deşertul Sahara, o astfel de vreme era rece. Kiah alesese o pelerină neagră, croită pe măsură, cu un guler de blană, care o făcea să arate ca o prinţesă. Abdul avea o jachetă groasă care-i conferea un aer nautic.

Kiah îl îmbrăcă pe Naji cu noul lui palton şi îi puse pe cap căciula tricotată. Abdul deschise căruciorul şi îl aşeză confortabil pe Naji.

— Îl împing eu, spuse Kiah.

— Pot s-o fac eu, nu mă deranjează.

— Este degradant pentru un bărbat. Nu vreau ca oamenii să creadă că eşti sub papuc.

Abdul zâmbi.

— Francezii nu gândesc în felul acesta.

— Te-ai uitat în jur? În partea asta de lume sunt mii de arabi.

Era adevărat. Acolo, în portul de agrement, nu existau feţe negricioase, dar în zona oraşului Nisa, în care locuiau ei, exista un mare procentaj de etnici nord-africani.

Abdul ridică din umeri. Chiar nu avea importanţă cine împingea căruţul şi, cu timpul, Kiah avea să îşi schimbe probabil modul de gândire. Nu era nevoie să o grăbească.

Se plimbară alene prin portul de agrement. Abdul se gândise că poate lui Naji i-ar fi plăcut să vadă bărcile, dar Kiah era cea care reacţiona. Era uluită. Deşi fusese proprietar de barcă, ea nu văzuse niciodată astfel de nave. Cel mai mic iaht cu o cabină i se părea uluitor de luxos. Pe unele dintre ele, proprietarii făceau curăţenie sau vopseau – sau doar stăteau şi beau câte ceva. Existau şi câteva iahturi mari, oceanice. Abdul se opri să privească unul dintre ele, numit *Mi Amore.* Membrii echipajului, în uniforme albe, spălau geamurile.

— Este mai mare decât casa în care locuiam! spuse Kiah. La ce foloseşte?

— Este pentru el.

Abdul arătă spre un bărbat îmbrăcat într-un pulover larg, aşezat pe puntea superioară împreună cu două femei tinere, care erau cam dezbrăcate pentru vremea aceea şi păreau înfrigurate. Toţi beau şampanie.

— Doar pentru plăcerea lui.

— Mă întreb de unde are toţi banii ăştia.

Abdul ştia de unde îşi obţinea bărbatul banii.

Se plimbară prin port timp de o oră. Existau patru cafenele, trei închise şi una deschisă, deloc aglomerată. În interior era curat şi cald, cu maşini de cafea argintii şi strălucitoare şi un proprietar vioi şi eficient, care zâmbi spre Naji şi le spuse să se aşeze oriunde doreau. Ei aleseră o masă de lângă fereastră, cu vedere bună spre nave, inclusiv spre *Mi Amore*. Îşi scoaseră apoi hainele şi comandară ciocolată caldă şi produse de patiserie.

Abdul răcea ciocolata într-o lingură şi îl hrănea pe Naji. Copilului îi plăcea şi cerea mai multă.

Dacă după-amiaza mergea conform planului, misiunea lui Abdul avea să se încheie până la căderea serii.

După asta n-avea să se mai poată preface, nici faţă de angajatorii săi, nici faţă de el însuşi. Trebuia să înfrunte faptul că nu-şi dorea să meargă acasă. Dar avea suficienţi bani pentru câteva luni de hoinăreală şi nu era convins că rasa umană mai avea atât de mult timp la dispoziţie.

Când privea spre Kiah şi Naji, se simţea sigur de un singur lucru: nu avea să-i părăsească. Descoperise o mulţumire liniştită în viaţa alături de ei şi n-avea să renunţe niciodată la asta. Abdul ştia ce se întâmpla în Coreea şi, oricât de puţin timp le mai rămăsese – şaizeci de ani sau şaizeci de ore sau şaizeci de secunde singurul lucru de care-i păsa era să şi-l petreacă împreună cu ei.

Observă apoi două vase mici care intrau în port, o şalupă de viteză şi o bărcuţă rapidă, ambele cu benzi roşii şi albastre şi cuvântul POLICE scris cu litere mari. Aparţineau poliţiei judiciare, forţa naţională cea mai serioasă care se ocupa de criminalitate, cumva asemănătoare cu FBI.

Un moment mai târziu, auzi sirenele şi câteva maşini de poliţie intrară în port de pe drumul principal. Ignorând semnele cu intrarea interzisă, acestea porniră de-a lungul cheiului, mergând periculos de rapid. Kiah spuse:

— Mă bucur că nu le stăm în cale!

Atât maşinile, cât şi bărcile se apropiară de *Mi Amore.*

Poliţiştii săriră afară din maşini. Erau puternic înarmaţi: toţi aveau pistoale în tocurile de la centură, iar unii dintre ei aveau şi puşti. Mişcându-se rapid, unii se împrăştiară de-a lungul cheiului, iar alţii traversară pasarela şi urcară pe iaht. Abdul fu bucuros să realizeze că treaba asta fusese planificată şi repetată.

— Nu-mi plac armele acelea, spuse Kiah. Ar putea să se descarce accidental.

— Haide să rămânem aici, în cafenea! Probabil că este cel mai sigur loc.

Membrii echipajului în uniforme albe de pe *Mi Amore* ridicau mâinile în aer.

Câţiva poliţişti intrară sub punţi.

Unul dintre ei, înarmat cu puşcă, urcă pe puntea superioară. Bărbatul cel voinic i se adresă, fluturând furios din braţe. Poliţistul părea nepăsător, ridicând arma şi scuturând din cap.

Apoi, pe punte urcă un poliţist musculos, cu un sac mare din polietilenă rezistentă pe care erau imprimate cuvintele: „Atenţie, substanţe chimice

periculoase!” în mai multe limbi.

Abdul își amintea o scenă nocturnă de pe un doc din Guinea-Bissau și câțiva bărbați care descărcau saci ca acela la lumina farurilor, în timp ce limuzina aștepta cu motorul oprit. „Bingo”, își spuse încet.

Kiah auzi și îl privi curioasă, dar nu-i ceru nicio explicație.

Membrii echipajului erau puși în cătușe, conduși jos de pe iaht și împinși în spatele unei dube. Bărbatul cel masiv și fetele aveau parte de un tratament similar, în ciuda indignării bărbatului. Alți câțiva oameni apărură de sub punți și fură, la rândul lor, legați în cătușe și băgați în vehicule.

Ultima persoană adusă de dedesubt părea cunoscută.

Era un bărbat nord-african tânăr și grăsun, îmbrăcat cu un tricou verde și o pereche de pantaloni scurți jegoși. În jurul gâtului avea un șirag de pietre și boabe, pe care Abdul îl mai văzuse și înainte.

— Nu poate să fie Hakim, nu-i așa? zise Kiah.

— Pare să fie el, spuse Abdul.

De fapt, știa precis asta. Bărbatul care derula afacerea decisese, dintr-un oarecare motiv, ca Hakim să însoțească livrarea pe tot drumul până în Franța – și iată-l acolo!

Abdul se ridică și ieși din cafenea ca să vadă mai bine. Kiah rămase în interior cu Naji.

Un polițist apucă furios colierul-talisman al lui Hakim și îl smulse. Lanțul se rupse și pietrele se împrăștiară pe chei. Hakim scoase un strigăt de disperare: protecția lui magică dispăruse. Polițiștii râdeau în timp ce pietrele se rostogoleau pe ciment.

Când nu erau atenți, Hakim sări de pe chei în apă și începu să înoate viguros.

Abdul era surprins de cât de bine putea să înoate Hakim. Puțini oameni din deșert știau să înoate, în orice fel. Poate că Hakim învățase pe lacul Ciad.

În orice caz, încercarea lui de evadare era lipsită de speranță. Unde se putea duce? Dacă ieșea din apă pe chei sau pe plajă, avea să fie, pur și simplu, înhățat din nou. Dacă înota în afara portului, probabil că avea să se înece în largul mării.

În orice caz, nu avea să ajungă prea departe. Cei doi polițiști din barca rapidă porniră după el. Unul dintre ei manevră barca gonflabilă, iar al doilea scoase un baston telescopic din oțel și îl întinse la lungimea maximă. Îl ajunseră cu ușurință din urmă, iar polițistul cu bastonul îl ridică foarte sus și îl lovi pe Hakim în cap cu toată forța.

Hakim se scufundă sub apă și schimbă direcția, încă înotând foarte repede; dar barca îl urmă și polițistul îl lovi din nou, ratând capul, însă lovindu-l în umăr. În apa mării apăru sânge.

Hakim continuă să se zbată, înotând cu un singur braț și încercând să-și țină capul sub apă, dar polițistul ținea bastonul pregătit și, imediat ce Hakim ieși la suprafață ca să ia aer, îl iovi din nou. Ofițerii de pe chei aclamau și aplaudau.

Abdul își amintea de un joc din copilărie numit Whack-a-Mole{13}.

Polițistul lovi din nou capul lui Hakim, ceea ce stârni alte urale.

Când, în sfârșit, Hakim începu să dea semne de oboseală, ei îl traseră afară din apă și îl aruncară pe fundul bărcii, legându-l în cătușe. Brațul lui stâng părea rupt și capul îi sângera.

Abdul intră din nou în cafenea. Un bărbat brutal suferise o bătaie brutală: era dreptate brută.

Prizonierii fură duși de la locul crimei, iar banda izolatoare a poliției fu întinsă peste tot în jurul iahtului. De sub punți erau aduși tot mai mulți saci de polietilenă – ceea ce priva ISGS de milioane de dolari, se gândea Abdul cu o satisfacție profundă. Polițiștii puternic înarmați se îndepărtară și locul lor fu luat de detectivi și de ceea ce păreau să fie specialiști criminaliști.

— Putem să mergem, îi spuse Abdul lui Kiah.

Plătiră ciocolata și se întoarseră la mașina lor. În timp ce se îndepărtau, Kiah spuse:

— Știai ce urma să se întâmple, nu-i așa?

— Da.

— În sacii aceia de plastic erau droguri?

— Da. Cocaină.

— Din cauza asta ai fost cu noi în autobuz tot drumul de la lacul Ciad? Din cauza acelei cocaine?

— E mai complicat de atât.

— Îmi vei explica și mie?

— Da. Acum pot să-ți spun, pentru că totul s-a încheiat. Sunt multe de povestit. Unele lucruri sunt încă secrete, dar pe cele mai multe pot să ți le împărtășesc. Poate în seara asta, după ce merge la culcare Naji. Vom avea suficient timp. Și pot să răspund la toate întrebările tale.

— Bine.

Se lăsa întunericul. Se întoarseră la Nisa și parcară în fața clădirii lor. Abdul iubea locul acela. La parter se afla o brutărie, iar mirosul de pâine

proaspătă și de patiserie îi amintea de casa copilăriei lui, din Beirut.

Abdul îl duse pe Naji în apartamentul lor. Era un apartament mic, dar confortabil, cu două dormitoare, o cameră de zi, o bucătărie și o baie. Kiah nu locuise niciodată într-un loc cu mai mult de o cameră și se credea în paradis.

Naji era deja somnoros, poate din cauza aerului proaspăt al mării. Abdul îl hrăni cu ouă jumări, urmate de o banană, iar Kiah îi făcu baie și îl băgă în pijamale curate. Abdul îi citi o poveste despre un urs koala, numit Joey, dar Naji adormi înainte să ajungă la final.

Kiah începu să pregătească cina, presărând semințe de susan și de oțetar peste cuburile de carne de miel. Aproape întotdeauna optau pentru mâncare arabă tradițională. La Nisa puteau să cumpere toate ingredientele, de obicei de la magazine libaneze sau algeriene. Abdul stătea așezat și admira grația cu care se mișca ea prin bucătărie.

— Nu vrei să te uiți la știri? îl întrebă ea.

— Nu, spuse Abdul mulțumit. Nu vreau să mă uit la știri.

•••

Închisoarea Qincheng era destinată prizonierilor politici, care primeau un tratament mai bun decât criminalii obișnuiți. Învinșii din conflictele politice erau adesea aduși în închisoare în baza unor acuzații false: era un risc profesional pentru membrii elitei chineze. Celula lui Kai măsura doar cinci metri pe patru, dar avea un birou, un televizor și un duș.

I se permitea să poarte propriile haine, dar îi luaseră telefonul. Kai se simțea dezbrăcat fără el. Nu-și putea aminti ultima dată când fusese fără telefon pentru mai mult timp decât avea nevoie să facă un duș.

Lovitura de la Beijing din ziua aceea îl luase prin surprindere, dar acum înțelegea că ar fi trebuit să se gândească la această posibilitate. Fusese concentrat să-l convingă pe președintele Chen să nu pornească un război și nu-și imaginase că șoimii ar fi putut să-l deposedeze pe Chen de capacitatea de a alege.

O conspirație împotriva președintelui ar fi trebuit să fie demascată de jumătatea din Guoanbu care se ocupa de securitatea internă, dar, desigur, șeful acestui departament, ministrul adjunct Li Jiankang, făcuse parte din complot, iar superiorul său, ministrul securității statului, Fu Chuyu, fusese unul dintre conducătorii rețelei. Cu armata și poliția secretă în spatele complotului, acesta nu avea cum să eșueze.

Cel mai mare șoc fusese trădarea tatălui său. Desigur, Kai îl auzise pe Jianjun spunând că revoluția comunistă era mai importantă decât orice

altceva, inclusiv decât legăturile de familie; dar oamenii spuneau astfel de lucruri fără să se gândească cu adevărat la ele. Sau, cel puțin, așa crezuse întotdeauna Kai. Dar tatăl lui vorbise serios.

Așezat la birou și privind știrile la micul televizor, Kai simțea cât de ciudat era să fie neajutorat. Soarta Chinei – și a lumii – nu se mai afla acum în mâinile lui. Cu Kong Zhao în pușcărie, la fel ca el, nu mai era nimeni care să-i înfrâneze pe militari. Probabil că aveau să realizeze schema lui Jianjun pentru un atac nuclear limitat. Ei ar fi putut să declanșeze chiar distrugerea Chinei. Trebuia doar să aștepte și să vadă.

Dar își dorea să poată aștepta alături de Ting. N-avea să-l ierte niciodată pe tatăl său pentru că îl separase de ea, poate chiar în timpul ultimelor zile din viața lor. Dorea cu disperare să stea de vorbă cu ea. Își privi ceasul. Mai era o oră până la miezul nopții.

Apoi ceasul îi oferi ideea.

Lovi în ușă ca să atragă atenția. Două minute mai târziu, intră un tânăr ofițer de la închisoare numit Liang. El nu-și luă nicio măsură de prevedere: gardienii deciseseră, evident, în privința lui Kai că nu reprezenta o amenințare pentru ei, ceea ce era adevărat.

— E ceva în neregulă? îl întrebă bărbatul.

— Chiar vreau să vorbesc la telefon cu soția mea.

— Nu se poate, îmi pare rău!

Kai își scoase ceasul și îl ținu în mână ca să-l poată vedea Liang.

— Acesta este un Rolex Datejust din oțel, care costă opt mii de dolari americani la mâna a doua. Îl dau la schimb pentru ceasul tău.

Liang purta un ceas ofițeresc – echipament standard militar –, care valora zece dolari.

Ochii lui Liang sclipiră de lăcomie, dar el spuse precaut:

— Trebuie să fii corupt ca să-ți permiți un ceas ca ăsta.

— A fost un cadou de la soția mea.

— Atunci, ea trebuie să fie coruptă.

— Soția mea este Tao Ting.

— Din *Dragoste la palat*? zise Liang emoționat. Îmi place serialul acela!

— Ea joacă rolul lui Sun Mailin.

— Știu! Concubina favorită a împăratului.

— Poți să o suni din partea mea, de pe telefonul tău.

— Vrei să spui că aș putea să vorbesc cu ea?

— Dacă vrei… Apoi dă-mi mie telefonul!

— O, stai să vezi când va afla iubita mea despre asta!

— O să scriu numărul pe care trebuie să-l formezi.

Liang ezită.

— Totuşi, o să iau şi ceasul…

— În regulă, imediat ce îmi dai telefonul.

— De acord.

Liang formă numărul pe care i-l dăduse Kai. Un moment mai târziu, spuse:

— Vorbesc cu Tao Ting? Da, sunt împreună cu soţul tău, dar, înainte să-i dau telefonul, vreau doar să-ţi spun că iubitei mele îi place serialul şi că este o mare onoare să discut cu tine… O, eşti foarte drăguţă să spui asta, mulţumesc! Da, este aici.

Apoi îi dădu telefonul lui Kai, iar el îi dădu ceasul Rolex.

— Draga mea, rosti Kai apoi.

Ting izbucni în lacrimi.

— Nu plânge! spuse Kai.

— Mama ta mi-a spus că te-au trimis la închisoare – ea spune că este vina tatălui tău!

— E adevărat.

— Iar americanii au distrus jumătate din Coreea de Nord cu arme nucleare şi toată lumea spune că urmează China. E adevărat?

Kai simţea că, dacă răspundea sincer, ea avea să se supere şi mai tare.

— Nu cred că preşedintele Chen este atât de prost încât să permită să se întâmple una ca asta, spuse el; nu-i zisese cu adevărat o minciună, dar nici adevărul pe deplin.

— Totul a luat-o razna! zise ea. Toate semafoarele din Beijing au fost oprite şi traficul este blocat.

— Asta este opera americanilor, zise el. Război cibernetic.

Liang îşi scotea vechiul său ceas de mână şi îşi punea la încheietură noul Rolex. Ţinea mâna ridicată, savurând momentul.

— Când vei ieşi de acolo? întrebă Ting.

„Niciodată, se gândi Kai, în cazul în care comuniştii bătrâni lansează o armă nucleară împotriva americanilor.” Dar spuse:

— Dacă tu şi cu mama veţi putea să puneţi presiune pe tatăl meu, s-ar putea să nu dureze prea mult.

Ting îşi trase nasul zgomotos şi reuşi să se oprească din plâns.

— Cum e acolo? Ţi-e frig? Ţi-e foame?

— E mult mai bine decât într-o închisoare obișnuită, spuse Kai. Nu-ți face griji pentru confortul meu.

— Cum este patul? Vei putea să dormi?

În momentul acela, Kai nu se putea închipui dormind, dar presupuse că, mai devreme sau mai târziu, natura avea să își urmeze cursul.

— Singurul lucru în neregulă cu patul meu este că nu te afli tu în el.

Asta o făcu să plângă din nou.

Liang se opri din admirarea ceasului și spuse:

— Nu mai avem prea mult timp. Ceilalți paznici se vor întreba ce fac.

Kai încuviință din cap.

— Draga mea, trebuie să închid.

— Voi pune fotografia ta pe pernă, lângă mine, ca să pot să te privesc în continuare.

— Doar stai întinsă și gândește-te la toate momentele bune pe care le-am petrecut împreună. Asta te va ajuta să dormi.

— Mă duc să-l văd pe tatăl tău la prima oră, mâine-dimineață.

— E o idee bună.

Ting putea să fie foarte convingătoare adesea.

— Voi face tot ce pot ca să te scot de acolo.

— Putem să sperăm.

— Trebuie să gândim pozitiv. Îți spun noapte bună și ne vedem mâine.

— Somn ușor, spuse Kai. La revedere, dragostea mea!

•••

Pentru prima dată, Pauline ținea o întrunire în camera de operațiuni din Țara Munchkin, care era o replică a celei de la Casa Albă. Persoanele-cheie erau: Gus, Chess, Luis, Bill, Jacqueline și Sophia. Tensiunea era ridicată, dar tot nu știau ce intenționa să facă China. La Beijing era miezul nopții și probabil că guvernul de acolo avea să ia o decizie abia dimineață. Între timp, Statele Unite nu aveau prea multe de făcut, ci doar să lupte împotriva atacurilor cibernetice care, până atunci, nu fuseseră paralizante.

Pauline reveni la apartamentul ei ca să ia prânzul cu Pippa. Comandară hamburgeri de la cantină, apoi Pippa o întrebă:

— Când va ajunge tati aici?

Pauline se așteptase la asta. Încercase să dea de Gerry, dar el nu răspundea la telefon. Acum, ea era cea care trebuia să-i spună Pippei adevărul. „Așa să fie”, se gândi ea.

— Tata și cu mine avem o problemă, răspunse ea.

Pippa păru nedumerită, dar și tulburată: putea ghici că era de rău.

— Ce vrei să spui?

Pauline ezită. Cât de multe avea să înțeleagă Pippa? Cât de mult înțelegea Pauline însăși la vârsta de paisprezece ani? Nu era prea sigură: fusese cu foarte multă vreme în urmă și, oricum, părinții ei nu se despărțiseră niciodată. Înghiți în sec și spuse:

— Tata s-a îndrăgostit de altcineva.

Pippa păru uluită. Era clar că nu-și imaginase asta nicio clipă. La fel ca majoritatea copiilor, ea considera căsătoria părinților ei ca fiind eternă, fără să se gândească prea mult la asta.

— Nu ne părăsește, nu-i așa? zise ea.

Pippa vedea totul ca și cum Gerry o abandona și pe ea, nu doar pe mama ei. Dar Gerry nu spusese că avea să se mute.

— Nu știu ce va face, spuse Pauline cu sinceritate, deși ar fi putut să adauge ceea ce presupunea. Tot ceea ce știu este că el dorește să fie împreună cu ea.

— Ce nu e bine la noi?

— Nu știu, dragă.

Și Pauline își punea această întrebare. Era vorba de slujba ei? Era sexul prea plictisitor? Sau, pur și simplu, lui îi plăcea ceva diferit?

— Poate că nu e nimic în neregulă cu noi, spuse ea. Poate că unii bărbați au nevoie de o schimbare.

— Oricum, cine este?

— Cineva cunoscut.

— Serios?

— Este doamna Judd.

Pippa izbucni în râs. Apoi se opri la fel de brusc.

— Este ridicol, spuse ea. Tatăl meu și directoarea de la școala mea. Îmi pare rău că am râs. Nu e amuzant. În afară de aspectul ăsta.

— Înțeleg ce vrei să spui. Este ceva grotesc în toată povestea asta.

— Când a început?

— Poate în timpul acelei excursii la Boston.

— În hotelul ăla mizerabil? Ca să vezi!

— Aș prefera să nu aud detalii, dragă, dacă nu te deranjează.

— Mă simt ca și cum totul s-ar duce de râpă. Război nuclear… și tata care ne părăsește. Ce mai urmează?

— Încă ne avem una pe cealaltă, spuse Pauline. Îți promit că asta nu se va

schimba.

Apoi le sosi mâncarea. În ciuda suferinței ei, Pippa mâncă un cheeseburger și cartofi prăjiți, apoi bău un shake de ciocolată. După aceea se întoarse în camera ei.

Când, în sfârșit, îl prinse pe Gerry la telefon, Pauline spuse:

— Sunt vreo două lucruri pe care trebuie să le discut cu tine.

Se simțea bățos de formală, ceea ce era straniu față de bărbatul cu care se culcase timp de cincisprezece ani. Se întreba dacă doamna Judd se afla cu el în cameră. Unde era el, oricum? La casa ei? La un hotel? Poate că se duseseră împreună la podgoria din Middleburg deținută de prietenul ei. Ar fi fost mai puțin periculos decât în centrul orașului Washington, deși nu cu mult.

— În regulă, spuse el îngrijorat. Te ascult.

Ea își dădea seama, după vocea lui, că era fericit. „Fericit fără mine. Este vina mea? Cu ce am greșit?”

Apoi își alungă aceste gânduri prostești.

— I-am spus Pippei ce se întâmplă, spuse ea. Am fost nevoită. Ea nu putea să înțeleagă de ce nu te afli aici, cu noi.

— Îmi pare rău. N-am vrut să las responsabilitatea. Nu părea însă prea sincer. Le-am spus celor din serviciul secret, nu că ei nu ar fi bănuit.

— Încă trebuie să discuți cu ea, zise Pauline. Are o mulțime de întrebări, iar eu nu pot să răspund la toate.

— Acum este cu tine?

— Nu, se află în camera ei, dar are telefonul, așa că poți să o suni.

— O voi suna. Care este celălalt lucru? spuneai că sunt două.

— Da.

Pauline era hotărâtă să nu se certe cu bărbatul pe care-l iubise timp de atâția ani. Dacă era posibil, ar fi dorit ca amândoi să se gândească cu drag la timpul petrecut împreună.

— Doream doar să-ți mulțumesc, spuse ea. Mulțumesc pentru vremurile bune. Mulțumesc pentru că m-ai iubit atât de multă vreme.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere și, când el vorbi, glasul îi părea gâtuit.

— Ai spus un lucru minunat.

— M-ai susținut mulți ani. Meritai mai multă atenție și mai mult timp decât puteam eu să-ți ofer. Acum e prea târziu, știu asta, dar îmi pare rău.

— Nu există nimic pentru care să-ți ceri scuze. A fost un privilegiu să fiu împreună cu tine. În cea mai mare parte a fost bine, nu-i așa?

— Da, spuse Pauline. În cea mai mare parte a fost bine.

•••

Unii oameni nu se puteau desprinde de televizor. Alții petreceau de parcă ar fi fost sfârșitul lumii. Tamara și Tab petreceau.

În ciuda tuturor condițiilor, ei reușiseră să se căsătorească la doar câteva ore după ce luaseră această decizie și chiar să organizeze o petrecere de nuntă.

Tamara o dorea pe femeia umanistă care oficiase căsătoria lui Drew Sandberg, ofițerul de presă al ambasadei, cu Annette Cecil, de la MI6. O sunase pe Annette și îi ceruse numărul femeii.

— Tamara! exclamase Annette. Te căsătorești! Dragă, este minunat!

— Calmează-te, calmează-te!

— El cine este? Nici măcar nu știam că te întâlnești cu cineva.

— Nu te agita prea tare, nu este pentru mine, este pentru un prieten.

Annette nu o crezuse.

— Ești o zăpăcită secretoasă. Sunt disperată să aflu.

— Te rog, Annette, doar dă-mi datele de contact.

Annette cedase și îi oferise informația.

Liturgul umanist se numea Claire și era liberă în seara aceea.

— Am rezolvat, îi spusese Tamara lui Tab și îl sărutase cu exuberanță. Acum… unde ar trebui să ținem ceremonia și petrecerea?

— Hotelul Lamy are o sală privată încântătoare, care dă spre grădini. Poate să găzduiască aproximativ o sută de persoane. Am putea să facem ceremonia și petrecerea în același loc.

Își petrecuseră ziua ca să organizeze totul. Sala Oasis de la hotelul Lamy era disponibilă. Hotelul avea un stoc mare de șampanie veche Travers și Tab îl rezervă integral.

— O să și dansăm? spusese el.

— O, da. M-am îndrăgostit de tine când am văzut cât de prost dansezi.

Trupa de jazz din Mali, Desert Funk, era disponibilă și Tamara o rezervase.

Trimiseseră invitațiile prin e-mail.

Târziu, după-amiază, stând în picioare lângă ușa deschisă a dulapului lui Tab, Tamara îi analizase costumele și spusese:

— Ce ar trebui să purtăm?

— Trebuie să ne îmbrăcăm elegant, răspunsese el imediat. Toată lumea va înțelege că asta nu este precum o nuntă în Las Vegas, chiar dacă a fost organizată în ultima clipă. Este o căsătorie adevărată, pentru toată viața.

După aceea ea simţise nevoia să-l sărute din nou. Apoi revenise la dulap.

— Frac?

— Bună idee!

Ea observase o husă pentru costume, inscripţionată cu *Teinturerie de l'Opéra.* Probabil că provenea de la o curăţătorie situată în apropiere de Place de l'Opéra, din Paris.

— Ce este înăuntru?

— Un costum alb, cu coadă şi papion. N-am purtat niciodată ţinuta asta în Ciad. De aceea se află tot în sacul de la curăţătorie.

Ea scosese costumul.

— O, Tab, o să arăţi splendid în ăsta!

— Mi s-a mai spus că mă avantajează. Dar asta înseamnă că tu va trebui să porţi o rochie de bal.

— E în regulă. Am rochia perfectă. O să leşini doar când mă vei privi.

La ora opt, în seara aceea, sala Oasis găzduia aproape dublul numărului de oaspeţi pe care-i invitaseră. Nimeni nu era refuzat.

Tamara purta o rochie de un roz pudrat, cu un decolteu care atrăgea toate privirile.

În faţa prietenilor lor, ei jurară să fie tovarăşi, aliaţi şi iubiţi pentru tot restul vieţii lor, fie că avea să fie scurtă sau lungă. Claire îi declară soţ şi soţie, un chelner pocni dopul şampaniei şi toată lumea aplaudă.

Desert Funk începu să cânte un blues liniştit. Chelnerii scoaseră capacele platourilor de la bufet şi turnară şampanie. Tamara şi Tab primiră primele două pahare şi fiecare luă câte o sorbitură.

— Acum eşti pentru totdeauna cu mine. Cum te simţi? o întrebă Tab.

— Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea să fiu atât de fericită, zise Tamara.

•••

— Mamă, tu mi-ai spus că ai trei condiţii pentru folosirea armelor nucleare, zise Pippa.

Pauline considera întrebarea Pippei ca fiind utilă: o făcea să se concentreze asupra a ceea ce era elementar.

— Îmi amintesc, desigur.

— Mai spune-mi o dată care erau.

— Prima: am încercat toate mijloacele paşnice pentru rezolvarea problemei, dar acestea au dat greş.

— Iar acum pare că tu ai făcut asta.

Făcuse asta? se gândi un lung moment, apoi răspunse:

— Da, am făcut asta.

— Și a doua condiție?

— Nu putem rezolva problema cu arme convenționale, nonnucleare.

— Asta se aplică și pentru Coreea de Nord?

— Cred că da. Din nou Pauline făcu o pauză de gândire, dar ajunse la aceeași concluzie. După ce rebelii au devastat două orașe cu bombe nucleare, trebuia să ne asigurăm că vom distruge complet puterea lor de foc, astfel încât ei să nu poată face asta din nou. Nicio cantitate de armament convențional nu ar fi putut să garanteze acest lucru.

— Presupun că nu.

— Și a treia: americanii sunt uciși sau sunt pe cale să fie uciși de acțiunile inamicului.

— Și în Coreea de Sud au fost uciși americani.

— Corect.

— Vei face asta din nou? Vei lansa alte rachete nucleare?

— Dacă trebuie, draga mea. Dacă americanii sunt uciși sau amenințați, da.

— Dar vei încerca să nu faci asta.

— Din toate puterile mele. Pauline își privi ceasul. Ceea ce tocmai intenționez să fac acum. Avem o întrunire programată și la Beijing este exact ora de trezire.

— Mult noroc, mami!

Îndreptându-se spre camera de operațiuni, Pauline trecu pe lângă o ușă pe care scria „Consilier pentru securitate națională” și, din impuls, bătu la ușă.

Auzi vocea lui Gus.

— Mda?

— Eu sunt. Ești gata?

El deschise ușa.

— Îmi pun cravata. Ai vrea să intri pentru un moment?

În timp ce-l privea făcând nodul unei cravate sobre, gri-închis, ea spuse:

— Orice intenționează să facă chinezii, cred că o vor face în următoarele douăsprezece ore. Dacă lasă totul pentru o altă zi, va părea că s-au răzgândit.

Gus încuviință din cap.

— O mare parte din toată povestea asta este despre cum să pari puternic față de aliații tăi și față de dușmani.

— Și nu este doar o problemă de vanitate. Dacă pari puternic, este mai puțin probabil să fii atacat, atât în afacerile internaționale, cât și în curtea

şcolii.

El se întoarse spre ea.

— Cravata arată bine?

Ea o ajustă, deşi nu era necesară nicio modificare. În timp ce făcea asta, simţea mirosul de fum de lemn şi de lavandă. Cu mâinile pe pieptul lui, ridică privirea spre el. Ceva ce nu plănuia să spună îi ieşi pe gură fără să vrea.

— Nu putem aştepta încă cinci ani.

Se surprinsese pe sine, dar era adevărul.

— Ştiu, zise el.

— S-ar putea să nu mai avem cinci ani.

— S-ar putea să nu mai avem cinci zile.

Ea inspiră adânc şi, după o clipă de gândire, spuse:

— Dacă trăim până la sfârşitul acestei zile, Gus, ar trebui să ne petrecem noaptea împreună. Ce zici?

— Dumnezeule, da!

— Eşti sigur că şi tu vrei asta?

— Din toată inima.

— Atinge-mi faţa!

El îşi puse palma pe obrazul ei. Ea întoarse capul şi îi sărută palma. Dorinţa mocnea în interiorul ei, făcând-o să simtă că ar fi putut să-şi piardă controlul. Nu dorea să aştepte, nici măcar până în seara aceea.

Telefonul din cameră sună.

Ea păşi înapoi, simţindu-se brusc vinovată, de parcă apelantul ar fi putut să-i vadă în cameră.

Gus se întoarse şi ridică receptorul. După un moment, zise:

— În regulă! După ce închise, spuse: Te sună preşedintele Chen.

Atmosfera se schimbă într-o clipă.

— S-a trezit devreme, comentă Pauline. La Beijing este ora cinci dimineaţa. O să preiau convorbirea din camera de operaţiuni, ca să poată auzi toată lumea.

Părăsiră împreună încăperea.

Ea îşi lăsă deoparte sentimentele pentru Gus şi îşi concentră gândurile asupra a ceea ce o aştepta. Trebuia să uite acum de viaţa de zi cu zi. Era mama unei adolescente, soţia unui bărbat necredincios şi o femeie îndrăgostită de un coleg – însă trebuia să lase în urmă toate aceste relaţii şi să fie conducătorul lumii libere. Şi totuşi, era nevoită să-şi amintească permanent faptul că, dacă lua decizia greşită, Pippa, Gerry şi Gus aveau să

suporte consecinţele.

Îşi îndreptă spatele şi intră în camera de operaţiuni.

Ecranele de pe pereţii din jur prezentau toate sursele de informaţii disponibile: satelit, infraroşu şi ştirile tv din Statele Unite, Beijing şi Seul. Cei mai importanţi colegi şi consilieri ai ei se aflau deja în jurul mesei. Nu cu multă vreme în urmă, începuse să-i placă să înceapă şedinţele cabinetului cu o glumă. Nu mai era cazul însă.

Se aşeză.

— Pune-l pe difuzor! Apoi rosti cu o voce prietenoasă: Bună dimineaţa, domnule preşedinte Chen! Este foarte devreme pentru voi.

Faţa lui apăru pe ecranele din cameră. Purta obişnuitul său costum albastru-închis.

— Bună dimineaţa! spuse el.

Nimic altceva. Fără preliminarii politicoase, fără vreo conversaţie de complezenţă. Tonul lui era rece. Pauline presupunea că erau şi alte persoane în cameră cu el, care-i supravegheau fiecare cuvânt.

— Domnule preşedinte, spuse ea, cred că noi doi trebuie să punem capăt escaladării acestei crize. Sunt sigură că sunteţi de acord cu mine.

Răspunsul lui veni imediat, cât se poate de agresiv:

— China nu a contribuit la escaladarea crizei! Statele Unite au scufundat un portavion, au atacat Coreea de Nord şi au folosit arme nucleare! Voi aţi escaladat criza!

— I-aţi bombardat pe amărâţii aceia de marinari japonezi pe Insulele Diaoyu.

— A fost o acţiune defensivă. Ei au invadat China!

— Este o problemă discutabilă, dar, în orice caz, ei nu au folosit violenţa. Nu au făcut rău nici măcar unui singur chinez. Dar voi i-aţi omorât. Asta este escaladare.

— Şi voi ce aţi fi făcut dacă chinezii ar fi ocupat San Miguel?

Pauline trebui să se gândească un moment ca să-şi amintească de San Miguel, o insulă mare, nelocuită, din largul coastei Californiei de Sud.

— Aş fi foarte furioasă, domnule preşedinte, dar nu i-aş bombarda pe oamenii voştri.

— Mă îndoiesc.

— În orice caz, criza ar trebui să se încheie acum. Eu nu voi mai întreprinde nicio altă acţiune militară dacă vă angajaţi să faceţi acelaşi lucru.

— Cum puteţi spune aşa ceva? Aţi scufundat un portavion, aţi omorât mii

de chinezi şi aţi atacat Coreea de Nord cu arme nucleare, iar acum îmi cereţi să promit că nu va mai exista nicio acţiune militară! Este absurd!

— Pentru orice persoană care doreşte să prevină izbucnirea celui de al Treilea Război Mondial, este singura cale de acţiune rezonabilă!

— Daţi-mi voie să clarific ceva, spuse Chen şi Pauline avu senzaţia tulburătoare că asculta vocea pierzaniei. A existat o vreme când puterile vestice puteau să facă tot ceea ce doreau în Asia de Est, fără vreo teamă de repercusiuni. Noi, chinezii, numim perioada aceea Era Umilinţei. Doamnă preşedinte, zilele acelea au trecut.

— Noi doi am discutat întotdeauna ca egali…

Dar el nu terminase.

— China va răspunde agresiunii voastre nucleare, continuă el. Scopul acestei convorbiri este de a vă anunţa că reacţia noastră va fi una proporţională, limitată şi fără vreo intenţie de escaladare. După aceea, puteţi să ne cereţi angajamentul de a nu mai întreprinde alte acţiuni militare.

Pauline spuse:

— Voi alege pacea, nu războiul, atâta vreme cât voi putea, domnule preşedinte. Dar acum este rândul meu să clarific ceva. Pacea se încheie în momentul în care ucideţi cetăţeni americani. Generalul Pak şi-a învăţat lecţia în dimineaţa aceasta şi voi ştiţi ce i s-a întâmplat lui şi ţării sale. Să nu vă închipuiţi cumva că pentru voi va fi altfel!

Pauline aşteptă răspunsul lui Chen, dar preşedintele chinez închisese telefonul.

— Fir-ar! exclamă ea.

— Vorbea de parcă lângă el exista un comisar care îndrepta pistolul spre capul lui, comentă Gus.

Directorul informaţiilor naţionale, Sophia Magliani, spuse:

— Ăsta ar putea să fie adevărul literal, Gus. Secţia CIA din Beijing crede că a existat un fel de schimbare la vârf, poate o lovitură. Chang Kai, ministrul adjunct pentru informaţii externe, pare să fi fost arestat. Spun „pare” pentru că nu a existat niciun anunţ, dar cel mai bun agent al nostru din Beijing a obţinut informaţia de la soţia lui. Chang este un tânăr reformator, aşa că arestarea lui sugerează că adepţii liniei dure au preluat controlul.

— Asta face mai probabil ca ei să acţioneze agresiv, spuse Pauline.

— Exact, doamnă preşedinte.

— Am citit planul pentru China în urmă cu ceva vreme, spuse Pauline. Pentagonul avea planuri de război pentru diverse situaţii. Cel mai mare şi mai

important era Planul pentru Rusia. China venea pe locul al doilea.

— Haideți să-l parcurgem, pentru ca toată lumea să știe despre ce vorbim. Luis?

Ministrul apărării părea adormit, în ciuda faptului că era la fel de îngrijit ca întotdeauna. Cu toții se îndreptau spre a doua noapte lipsită de somn. Luis spuse:

— Fiecare bază militară din China care dispune de arme nucleare – sau ar putea să dispună – este deja țintită de una dintre rachetele noastre balistice înarmate cu focoase nucleare și pregătite de lansare din Statele Unite. Lansarea acestora va fi primul nostru gest în caz de război.

Când Pauline primise acest plan, i se păruse abstract. Îl studiase cu atenție, dar se gândise tot timpul că adevărata ei misiune era să se asigure că n-avea să fie nevoie niciodată de acest plan. Acum lucrurile erau diferite. Acum știa că ar fi putut să fie nevoită să facă asta și, în mintea ei, vedea floarea roșie-portocalie a iadului, clădirile care se prăbușeau și trupurile oribil carbonizate ale bărbaților, femeilor și copiilor.

Dar își păstră un ton de eficiență vioaie.

— Chinezii le vor vedea în imaginile din satelit și în cele radar, în doar câteva secunde, dar rachetele vor avea nevoie de treizeci de minute ca să ajungă în China.

— Da. Și imediat ce vor apărea, chinezii vor lansa propriul lor atac nuclear asupra Statelor Unite.

„Da, se gândi ea. Măreții zgârie-nori din New York se vor prăbuși, plajele strălucitoare din Florida vor deveni radioactive și maiestuoasele păduri din vest vor arde până când nu va mai rămâne nimic în afară de un covor de cenușă”.

— Dar noi avem ceva ce chinezii nu au – rachete antirachetă, zise ea.

— Sigur că avem, doamnă președinte: stațiile de interceptie de la Fort Greely, din Alaska, și de la baza aeriană Vandenberg, din California, plus sisteme mai mici de interceptare, cu baza pe mare.

— Funcționează?

— Nu ne așteptăm să fie sută la sută eficiente.

Bill Schneider, care purta ca întotdeauna un set de căști ce-l țineau în legătură permanentă cu Pentagonul, mârâi:

— Sunt cele mai bune din lume.

— Dar nu sunt perfecte, spuse Pauline. Am înțeles că, dacă reușesc să doboare jumătate din muniția lansată, se consideră că s-au descurcat bine.

Bill nu o contrazise.

Luis continuă:

— Avem, de asemenea, submarine cu focoase nucleare care patrulează în Marea Chinei de Sud. Avem paisprezece astfel de nave şi, în momentul acesta, jumătate dintre ele se află în raza de acţiune potrivită pentru a ataca China. Fiecare submarin este înarmat cu douăzeci de rachete balistice şi fiecare rachetă are între trei şi cinci focoase. Doamnă preşedinte, oricare dintre aceste submarine duce suficientă putere de foc ca să devasteze orice ţară din lume. Ele vor deschide imediat focul asupra teritoriului principal al Chinei.

— Dar e de presupus că şi chinezii au ceva similar.

— Nu chiar. Ei au patru sau cinci submarine de clasa Jin, fiecare înarmat cu douăsprezece rachete balistice, dar rachetele au doar câte un singur focos. Puterea lor de foc nu este, nici pe departe, comparabilă cu a noastră.

— Noi ştim unde se află submarinele acelea?

— Nu. Submarinele moderne sunt foarte tăcute. Senzorii noştri hidroacustici le pot detecta doar când se apropie de coastele noastre. Senzorii de anomalii magnetice, de obicei instalaţi pe avioane, pot descoperi doar submarinele care se află în apropierea suprafeţei apei. Pe scurt, submarinele se pot ascunde până în ultima clipă.

Pauline aprobase planul pentru China şi nu vedea cum ar fi putut să fie îmbunătăţit, dar acesta nu garanta o victorie rapidă. Americanii aveau să câştige, dar milioane de oameni din ambele ţări aveau să moară.

Dintr-odată, Bill Schneider strigă:

— Rachetă lansată! Rachetă lansată!

— O, nu! Pauline privi spre ecranele din jurul camerei, dar nu văzu niciun semn al acesteia. Unde?

— Oceanul Pacific. Vorbind la microfonul lui, Bill spuse: Pentru numele Domnului, fiţi mai precişi! Apoi, după o pauză: Pacificul de Est, doamnă preşedinte. Vorbind din nou la telefon, ordonă: Aduceţi nişte drone cu camere în vecinătate, rapid!

— Radarul pe ecranul trei! spuse Gus.

Pauline privi spre ecran şi observă un grafic care prezenta un arc roşu peste marea albastră. Apoi înregistrarea se schimbă şi în partea stângă a ecranului apăru imaginea familiară a unei insule.

— O singură rachetă balistică, asta-i tot! spuse Bill.

— Lansată de unde? întrebă Gus. Nu poate să vină din China – am fi

observat cu o jumătate de oră în urmă.

— Trebuie să fi fost lansată de pe un submarin care, imediat după aceea, s-a scufundat, răspunse Bill.

— Vine imaginea de la dronă, zise Gus.

Pauline privi imaginea cu sufletul la gură. Insula era, în mare parte, împădurită, dar în zona de sud exista o zonă construită, cu un aeroport mare şi un port natural. Cea mai mare parte a coastei era reprezentată de o bandă aurie de plaje.

— O, Dumnezeule, este Honolulu! spuse ea.

— Bombardează Hawaii, spuse Chess nevenindu-i să creadă.

— Cât de departe se află racheta? întrebă Pauline.

— Un minut până la impact, răspunse Bill.

— Hristoase! Hawaii are apărare antirachetă?

— Da, spuse Bill, pe ţărm şi la bordul navelor din port.

— Spune-le să tragă!

— Le-am spus deja, dar racheta zboară jos şi rapid şi este greu de lovit.

Toate ecranele prezentau acum diferite imagini din satelit cu Honolulu, în Hawaii era mijlocul după-amiezii. Pauline vedea umbrelele în culori strălucitoare aliniate în şiruri drepte la Waikiki Beach. Se abţinu cu greu să nu plângă. Un reactor mare îşi lua zborul de pe aeroportul din Honolulu, probabil înţesat de oameni aflaţi în vacanţă, care se îndreptau spre casă şi care, acum, ar fi putut să scape de moarte preţ de câteva secunde. Cuirasatele şi submarinele marinei militare a Statelor Unite se aflau la ancoră în Pearl Harbor.

„Pearl Harbor, se gândi Pauline. Asta s-a mai întâmplat şi înainte. Nu cred că pot suporta aşa ceva”.

— Treizeci de secunde, spuse Bill. Submarin confirmat ca fiind chinezesc de către supravegherea prin satelit în infraroşu.

Pauline ştia ce avea de făcut. Avea inima plină şi abia dacă putea să vorbească. Reuşi să spună:

— Spune Pentagonului să fie gata pentru executarea planului China la comanda mea.

— Da, doamnă.

Gus spuse încet:

— Eşti sigură?

— Nu încă, zise Pauline. Dacă această rachetă este înarmată cu exploziv convenţional, am putea să fim în stare să evităm un război nuclear.

— Dar nu și altfel.

— Nu.

— De acord.

— Douăzeci de secunde, spuse Bill.

Pauline realiză că se afla în picioare și la fel erau toți ceilalți din cameră. Nu-și putea aminti când se ridicase.

Imaginile de la dronă continuau să se schimbe moment cu moment, prezentând coada de vapori pe deasupra pădurii și a câmpurilor cultivate, apoi pe deasupra unei autostrăzi aglomerate de mașini și camioane, circulând liniștite în lumina soarelui. Inima lui Pauline se frângea, în timp ce mintea ei spunea: „E vina mea, asta este vina mea!”

— Zece secunde.

Brusc, apărură circa zece urme de vapori când rachetele defensive fură lansate de la Pearl Harbor.

— Sigur una trebuie să lovească! strigă ea.

Apoi, o altă imagine arătă îngrozitor de familiarul cerc roșu-portocaliu al morții, apărând în oraș, la est de port și la nord de aeroport.

Cercurile de foc înghițeau oameni și clădiri, apoi se transformau în stâlpi de fum, cu capete de ciupercă. În port, un val imens mătură complet Insula Ford. Toate clădirile aeroportului fură dintr-odată aplatizate, iar avioanele de la porți fură acoperite de flăcări. Orașul Honolulu fu cu totul cuprins de foc, pe măsură ce rezervoarele de combustibil explodau în fiecare mașină și în fiecare autobuz.

Pauline ar fi vrut să se prăbușească, să-și îngroape capul în mâini și să plângă, dar se forță să-și recapete controlul.

— Pune pe difuzor consiliul de război de la Pentagon, te rog, spuse ea cu un ușor tremurat în voce.

Apoi scoase Biscuitul. Spărsese carcasa de plastic în dimineața aceea: chiar era aceeași zi?

În difuzor, o voce spuse:

— Sunt generalul Evers din consiliul de război de la Pentagon, doamnă președinte.

Camera era tăcută. Toată lumea privea la Pauline.

— Generale Evers, după ce vei auzi codul meu corect de autentificare, vei executa imediat planul China. Este clar?

— Da, doamnă.

— Vreo întrebare?

— Nu, doamnă.

Pauline privi din nou imaginile din satelit, ce prezentau fața coșmarului umanității. „Jumătate din America va arăta precum acest infern dacă nu citesc numerele acelea, se gândi ea. Și probabil că va fi la fel și dacă o fac”.

— Oscar Noiembrie trei șapte trei, rosti ea. Repet, Oscar Noiembrie trei șapte trei.

— Am dat ordinul pentru executarea planului, spuse generalul.

— Mulțumesc, domnule general.

— Eu vă mulțumesc, doamnă președinte.

Foarte încet, Pauline se așeză. Își lăsă apoi un braț pe masă și își coborî capul pe el. Se gândi la morții din Hawaii și la cei care urmau să moară; apoi la cei care urmau să aibă în curând aceeași soartă în China și, la scurtă vreme după aceea, în marile orașe din Statele Unite continentale. Închise strâns ochii, dar încă putea să-i vadă. Tot echilibrul și încrederea de sine i se scurseseră din trup precum sângele dintr-o rană arterială. Se simțea dominată de o tristețe neajutorată, atât de copleșitoare, încât îi tremura tot trupul. Inima stătea să îi explodeze și simțea că va muri.

Și apoi, în sfârșit, începu să plângă.

virtual-project.eu

{1} Produs tradiţional din lapte în Orientul Mijlociu şi în nordul Africii, un fel de iaurt sau lapte bătut. (n.tr.).

{2} „Ajutor” în lb. engleză (n.tr.).

{3} În original, „grandfather clock” (n. red.).

{4} În original, „motherfuckers” (n. red.).

{5} „Knock yourself out” în original în lb. engleză (n.tr.).

{6} National Intelligence Council este un organism-umbrelă care reuneşte toate agenţiile de informaţii din Statele Unite şi care este condus de un director cu rang de ministru în cabinet. (n.tr.).

{7} „Judder” în original în lb. engleză (n.tr.).

{8} Blocarea distribuită a serviciilor. (n.tr.).

{9} Mamă din suburbii, care îşi petrece o bună parte a timpului ducându-şi copiii la fotbal sau fiind angajată în alte activităţi similare. (n. red.).

{10} „Fericire dublă” în lb. engleză (n.tr.).

{11} „Ce grozăvie!” în lb. franceză (n.tr.).

{12} Varietate de fainã purificată din grâu dur, din care se prepară budinci, paste sau cuşcuş. (n. red.).

{13} „Loveşte cârtiţa” joc electronic lansat de Arcade, popular în anii ’80. (n.tr.).